AMMONIVS
DE DIFFERENTIA
ADFINIVM VOCABVLORVM.

ACCEDVNT

OPVSCULA NONDVM EDITA,

ERANIVS PHILO DE DIFFERENTIA SIGNIFICATIONIS, LESBONAX DE FIGVRIS GRAMMATICIS, INCERTI SCRIPTORES DE SOLOECISMO ET BARBARISMO, LEXICON DE SPIRITIBVS DICTIONVM EX OPERIBVS TRYPHONIS, CHOEROBOSCI, THEODORITI ETC. SELECTVM.

AMMONIVM OPE MS. PRIMAE EDITIONIS ALDINAE ET ALIVNDE EMACVLAVIT ET NOTIS ILLVSTRAVIT, RELIQVA EX CODD. MSS. BIBLIOTHECAE LVGDVNO-BATAVAE NVNC PRIMVM VVLGAVIT

LVDOVICVS CASPARVS VALCKENAER.

NOVA EDITIO CORRECTIOR

ET

APPENDICE NOTARVM INPRIMIS E SCHEDIS L. KVLENKAMPII DEPROMTARVM CAROLIQVE SEGAARII EPISTOLA CRITICA AVCTA.

LIPSIAE,

APVD IOANN. AVG. GOTTL. WEIGEL.

MDCCCXXII.

ILLVSTRISSIMIS
ACADEMIAE LVGDVNO-BATAVAE
CVRATORIBVS,
D. IOANNI HENRICO
COMITI WASSENARIO,

DOMINO WASSENARIAE, OPDAMI, HENSBROEKAE, SPIERDYKI, ZVIDWYKI, KERNHEMI, LAOAE, ETC. ETC. ETC. EQVITI ORDINIS IOHANNITICI, EQVESTRIS HOLLANDIAE ORDINIS MEMBRO SPLENDIDISSIMO, EIVSDEMQVE PROVINCIAE NOMINE CELSIS AC PRAEPOTENTIBVS BELGII FOEDERATI ORDINIBVS ADSCRIPTO, ETC. ETC. ETC.

D. AËTIO VANDER DVSSEN,
BRVNONIS F. I. C.

CIVITATIS DELPHENSIS SENATORI, VIRO CONSVLARI, SOCIETATIS INDIARVM ORIENTALIVM MODERATORI, ETC. ETC. ETC.

D. IOANNI VAN DE POLL, I. C.

CIVITATIS AMSTELAEDAMENSIS CVM MAXIME CONSVLI, ETC. ETC. ETC.

EORVMQVE COLLEGIS,

AMPLISSIMIS, GRAVISSIMIS,

CIVITATIS LVGDVNO-BATAVAE

C O N S V L I B V S,

D. PETRO GYS, I. C.

ETC. ETC. ETC.

D. GERHARDO AEMILIO VAN HOOGEVEEN, I. C.

ETC. ETC. ETC.

D. DIDERICO DE RAET, I. C.

ETC. ETC. ETC.

D. PETRO VAN HOOGMADE,

ETC. ETC. ETC.

NEC NON

VIRO SPECTATISSIMO,

D. DAVIDI VAN ROYEN,

REIPVBLICAE LVGDVNENSI A SECRETIS, ET ILLVSTRI CVRATORVM CONSVLVMQVE COLLEGIO AB ACTIS.

Posteaquam bonarum artium culturam per aliquot annos in Academia patria fueram prosequutus, in Batavam, quam Vos, Viri Illvstrissimi, cum maxime moderamini florentissimam, ante biennium deveni, eo tantum proposito, ut praesentem colerem et observarem, cuius absentis admirator esse a praeceptoribus meis didiceram, et in celebri Magni Viri Alberti Schultensi schola nobilem viam sectarer, et pulcra eruditorum hominum consensione probatam, qua cum ad reliquas scientias felicius, tum ad Sacrae Scripturae intellectum rite atque decenter penetrari posset.

Id autem literarum genus, quocum paulo familiarius consueveram, cupidinem animo iniecit non illiberalem veteres membranas contrectandi, quarum ingens copia, necdum etiam pro meritis vulgo cognita, in Lugdunensi Bibliotheca recondita custoditur.

Metus, quem rei desiderium incusserat, Vestra auctoritate omnis fuit ademptus, et verecunde

roganti thesaurus librarius mox totus patuit. Itaque ego sitim, qua flagrabam incredibili, levare laboravi; occasionem liberali manu oblatam laetus occupavi, et brevi elapsuram oppressi. Nihil habui, quod me a dulci librorum Vestrorum contubernio avocare adeo potuerit.

E multis ut unum nominem, quo nihil olim erat divinius, Homeri scriptum Codicem, egregio excellentis hominis, Porphyrii, commentario illustratum, sedula manu versavisse iuvat. Ad huius bonitatem quoties me converto, mirari subit, ne unum extitisse, qui praestantissimum laborem, araneoso situ squalidum, edaci tempori eripere studuerit.

Huius et aliorum operum, quae necdum sunt in lucem emissa, usurpandorum Vos mihi fuistis auctores, Viri Perillvstres, tanti adeoque beneficii, quo mea opinione maius illi obtingere non potest, qui ad quantulamcunque eruditionis partem adquirendam viam adfectat.

Vestram erga me voluntatem sanequam prolixam saepenumero mecum reputans, quo gratum animum testificarer, nihil reperiebam praeter eam viam, qua Principibus Viris nosmet commendare solemus. Maiora quidem mente agitavi, uti consuevimus fere primulum literarum limen ingressi; postea Ammonium idoneum credidi, in quo tenues ingenii vires periclitarer. Res sic satis ex voto cecidit.

Itaque Ammonium Vobis, Viri Nobilissimi, venerabundus dico atque dedico, cui si quid huius opera accesserit ornamenti, id omne Batava Bibliotheca suppeditavit, atque adeo Vestrum est. Grammaticus is quidem est, sed prae ceteris eruditus, cuius exiguus labor plurima recondit, quae homines in Veterum scriptis quantumvis exercitati penitus ignorarent, si non Ammonius fastidiosae librariorum ignaviae subductus ad nostra usque tempora permansisset. Is tandem est Ammonius, quem aeterna Vestrae Academiae lumina, Scaliger et Salmasius, sua laude non indignum censuerint. Et qua parte illis fuit, Vobis item erit acceptissimus. Quotus enim quisque ex Vobis est, Viri Illvstrissimi, cui non sit exploratum, Romanarum legum originem Athenis esse repetendam, quique non id omne gratus excipiat, quidquid ad laceras Romani Iuris reliquias componendas et illustrandas olim fuit ex Attici fori consuetudine comportatum, et hodiedum ab iis adferri solet, qui in Vestra Sacra caste pedem intulerunt? Inter eos, qui ad hanc rem conducunt, primum sibi locum vindicat Ammonius, vel eam ob rationem dignus, qui in honorificam clientelam suscipiatur, et sub Illustrium Nominum splendore in vulgus prodeat.

Quos propter materiae adfinitatem Ammonio comites adiunxi, Eranius Philo, Lesbonax, et reliqui, nunquam in lucem editi, ubi ad Vos redeunt, pristinum sibi locum recuperant.

Plura et meliora, Vestra liberalitate concessa, seposui, aliquando proferenda, si Optimum Maximum Numen coeptis meis faverit, et per parentis indulgentiam ingenio obsequi porro licuerit.

Interea parvus labor Vobis gratus sit, et si qui postea, aliorum et meo exemplo moniti, Leidensium Codicum usum desiderent, ita, obsecro, cogitatote, GENEROSI VIRTVTIS ET ERVDITIONIS CVSTODES, has opes tum demum celebrari, quum, Vestra auctoritate in aperta luce positae, studiosorum hominum commodis inserviunt. Id unum submisse peto,

ILLVSTRISSIMORVM NOMINVM
VESTRORVM

Dabam Lugduni Batav.
III Idus Octobreis
cIↃIↃCCXXXIX.

CVLTOR PERPETVVS
L. C. VALCKENAER.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

LVD. CASP. VALCKENAER.

Ammonii, qui ornatior in publicum prodit, libellus, indigno loco, neque ullo ſuo merito pene abiectus, in hunc usque diem delituerat.

Accidit inopinanti, quum Adverſaria Iſaaci Voſſii verſabam, quae Lugduni ſunt Batavorum, ut varias etiam in Ammonium lectiones offenderem e ſcripto Codice cum cura enotatas. Tum primum Ammonii cognoſcendi invaſit me cupido. Ubi animum huc converti, protinus non vulgares libelli dotes perſpicere occoepi, et praeſtantiſſimi auctoris ſortem leviter dolui, qui cum foedis maculis, quas plerorumque errorum, qui Veterum ſcriptis inſident, procreatrix, inconſulta correctorum temeritas, ſeu veterum librariorum inſcitia invexerant, deturpatus etiamnum iaceret, graviſſimam quoque ab Henrico Stephano iniuriam perpeſſus, dum alii meliuscule habebant, et finitimae materiae ſcriptor, ad huius bonitatem nulla ratione comparandus, Phrynichus commodam doctorum hominum manum dudum fuerat expertus. Neque nupera haec mea erat querela; ante hos centum et ſeptuaginta circiter annos ad hunc modum ſcriptum eſt a Paulo Leopardo in libro X. Emendat. c. VI. *Extat de differentiis utiliſſimus libellus, quem*

quidam Ammonio tribuunt. — Sed dolendum eſt eum tot in locis mendoſum eſſe. quin etiam *in multis eſſe illum prodigioſe mendoſum*, adſeruit XI. Emend. c. xv. Leopardi admonitio adeo quidem neminem commovit, ut operam ſuam publice Ammonio commodare quisquam voluerit. Doctorum hominum labores in Ammonio etiam poſiti, ſed privatis fere uſibus deſtinati, ad noſtram memoriam non pervenerunt, niſi quod Henricus Valeſius ad Harpocrationem ſuas in Ammonium notas uno in loco commemorat. De Ammonio edendo hoc potiſſimum ſeculo cogitaverunt Vir Celeberrimus Carolus Andreas Dukerus, et Ornatiſſimus Emmanuel Martinus. In huius vita, praeter cetera Martini opera MSS. §. 174. Ammonii noſtri verſionem notis et commentariis illuſtratam recenſuit Gregorius Maianſius. De Dukeri conſilio certior factus ex Miſcell. Obſerv. Vol. V. p. 31. poſtea ab aliis percepi, priorem iſtam cogitationem penitus abieciſſe Cl. Dukerum, et gravioribus curis invigilare. Itaque ego pulcrum eſſe exiſtimabam, rem in medio omnium poſitam mihi vindicare, et in Ammonio emaculando iſtius artis, quae pulcerrima iudicatur, periculum facere. Non eram MSS. copia inſtructus, ſine quorum adiumento, quae Veterum ſcriptis admovetur medicina, in multis periculoſa cenſetur: verum tamen ea erant ad manum ſubſidia, quae ſcriptorum Codicum vices in Ammonio emendando ſuſtinere poſſe viderentur. Horum auxilio magnam mendarum partem ſuſtuli; et in Ammonio pluſculos menſes ſubſtiti. Sub huius anni initium eo proceſſeram, ut opellae meae ſpecimen typis deſcribi curarem: deſcriptum ad illos miſi, qui in his literis primarii, et me benevolentia videbantur proſequuti. Hi omnes ex voto reſponderunt, atque, credo, ut ingenuam cupiditatem foverent adiutarentque, etiam perbenigne. Clariſſimum Dukerum ſuper hoc meo propoſito verecunde compellavi. Ex iis, quae ad literas meas perhumaniter Vir Eruditiſſimus

respondit; ea demum cum bona ipsius venia hic deponam, quae ad hunc locum maxime pertinere queant. En itaque Cl. Dukeri verba: „Anni sunt „non multo minus XXX, quum cogitans me studio-„sis linguae Graecae rem non ingratam facturum, si „Phrynichum, Ammonium, Erotianum, Thomam „Mag. et Moschopulum uno volumine, quo mihi „concludi posse tum videbantur, ederem, unum „alterumque mensem Ammonio impendi et in char-„tam conieci, quae ad eum illustrandum usui futura „credebam. Ad Thomam iam ante sparsim quaedam „adnotaveram; ad Phrynichum autem non multa „post Nunnesii diligentiam animadvertenda superesse, „et in Erotiano ac Moschopulo levi opera defungen-„dum esse arbitrabar. Sed quo minus tum hoc con-„silium exsequerer, alia ex aliis impedimenta, et „non provisae occupationes intercesserunt. Deinde, „quum, postquam Traiectum veneram, cognovissem „Sallierium et Sevinum paratos conscriptosque in „Phrynichum et Thomam commentarios habere, „quorum inspiciendorum copiam mihi ante aliquot „annos fecit Bibliopola Hagiensis P. de Hondt, me-„que vana spe promissae collationis Codd. MSS. „Herennii Philonis, qui in Biblioth. Reg. Paris. sunt, „duci viderem, totum consilium et Ammonii, et „ceterorum, quos dixi, edendorum abieci. Ex his „intelligis, quam me non invito — manum Ammo-„nio admoveas, et, quod a me pro derelicto habi-„tum est, occupes ac Tibi vindices. Quin potius „Te hortor, ut, quo coepisti pede, pergas, ac de „omnibus, quibus studium literarum Craecarum cordi „est, utilissimo libello illustrando bene merearis. „Specimen utrarumque Animadversionum tuarum „valde placet,“ etc. etc. Sub hoc tanto iudice facile tutus, opusculum, varia licet valetudine iactatus, tandem tamen peregi. Nunc in eum locum deveni, quo in libelli nostri auctorem, scopum, atque utilitatem foret inquirendum; sed materiem

copiosam, et a me pro viribus tractandam, tum demum explicare decrevi, quando prius super huius in Ammonio adornando opera candidum Lectorem monuero.

Ammonium recudi curavi secundum literarum seriem dispositum, qualem nobis tradidit Aldus Manutius, quem hac in parte reliqui Editores sunt sequuti. Par est, ut credamus, ea ratione extitisse Ammonium in scripto, quem Aldus usurpavit, Codice: neque etiam aliter hunc libellum legit Moschopulus; nam in vocum Atticarum, quam confecit, Sylloge alibi parce Ammonium describit, ex litera autem *K* plurimas Amm. observationes proposuit. Eo haec a me dicuntur, quod persuasus sum, Ammonium Lexicon conscripsisse, quod vocant *ἄτακτον*, et, quas tradit, verborum differentias in certas potius classes disparasse, neque ullam habuisse ordinis literarum rationem. Primum, quoniam is ordo Veterum repugnat consuetudini; deinde, libelli naturae. Adde, quod eadem frequenter recurrant, quae manifesto recentioris curam produnt, qui lectoris, ut putabat, commoditati servire voluerit. Clarissimum denique huius rei argumentum ex Animadversionum nostrarum II. c. x. peti poterit. Dedi itaque operam, ne errorem, quem corrigere non potui, propagarem. Scilicet ita est secundum literas concinnatus Ammonius, ut binarum priorum tantum habita videatur cura, reliquarum nulla. Hunc ordinem non migravi. Frisicam, quam vocat, Blancardi in Harpocr. disponendo diligentiam, sanequam inutilem (et in Glossariis antiquis periculo non vacuam) satis vituperavit Vir Clariss. Iacobus Gronovius. In Thoma autem Mag. hac in parte adeo etiam se excercuit Blancardus, ut, quod expertus dico, verecundiae, quam aliorum scriptis debemus, modum adhibuerit nullum. Phrynichum, quem primus Editor literarum quoque seriei adligaverat, hac parte meliorem, scripto libro adiutus, *ἄτακτον* nobis restituit Nunnesius: eamque

ſcribendi methodum, quoad primas vocum literas indigeſtam, huiusce moduli ſcriptores adeo frequentaverunt, ut ne Ptolemaeus quidem, qui dicitur Aſcalonita, ab ea ſeſe abſtinuerit.

Deinde verſionem Ammonio non adieci. Ob vulnera, quae Ammonio inflixerunt, nihil ego in librarios veteres gravius dicendum cenſuerim; primum, quoniam auctorum loca deſcribere non faſtidiverunt, deinde, quia errorum, quos commiſerunt, incredibili multitudine illos omnes deterruerunt, qui olim in huiuscemodi etiam libris Latine vertendis obſcuram operam collocarunt. Saepius animo obverſatur calidum hominis venuſtiſſimi, Mureti dictum, ſed in hanc rem oppido opportunum ex Var. Lect. III. c. xv. *Convertunt, aut invertunt potius et pervertunt omnia, — Grammaticos, etiam ea, quae naturam, ut verti poſſint, non habent.* Ex uno Scaligero peti poteſt aliquid pro talibus verſionibus praeſidii, nam Phrynichi verſionem ſubinde corrigere non eſt aſpernatus, et Nunneſium interpretem vocat doctum et accuratum. Quare Emmanueli Martino nihil detraho, qui pro ſingulari in utraque lingua peritia unus forte par fuit Ammonio Latine interpretando, quod tamen rite fieri vix poſſe contendo. Martini verſionem Maianſius, ut ſuperius dixi, commemorat; nuſpiam ſuis in epiſtolis Martinus, aut, qui amici opera bene multa enumerat, Caeſar Laurentius Bulipho. Quod autem praeclarum optimi Hiſpani ingenium in exiguae frugis verſionibus et Euſtathii et Ammonii conficiendis elaborare potuerit, ſola ſine dubio fecit librorum penuria, iſtic locorum maxima, ubi ſuperſtitio et ſacerdotum fraudes regnum obtinent. Ego de verſione Ammonii adornanda nunquam cogitavi, eam potiſſimum ob rationem, quam iuvenis Mauſſacus protulit, et plerisque approbavit, quamque, ut leviſſime dicam, inprudenter ab Harpocrationis verſore omiſſam reprehendit Gronovius. Quibus absque verſione ad Grammaticos aditus non

patet, hos volo rogatos, ut manus ſuas libello noſtro non admoveant. Si quis porro hic criminari velit, ſive rei difficultatem (quam talium etiam verſionum oſoribus obiectat Io. Alb. Fabricius Biblioth. Gr. L. IV. c. XXXVI. §. 12.) a me pulcre obtectam, ſeu quomodocunque demum ſolus hac in re multum diſputare, per me equidem licet, ut ingenio ſuo non adverſetur.

Quid itaque praeſtiterim ſcire ſi deſideres, haec habeto. Inter editiones Ammonii, quae plurimae circumferuntur, illa ſuo merito cenſetur optima, quam Theſauri Graeci Appendici inſeruit H. Stephanus. Ab hac editione non diſceſſit Bonav. Vulcanius. Stephani editionem recentavi. In notis id mihi fuit propoſitum, ut huius editionis, quam vulgatam voco, mendoſas lectiones detegerem et emacularem. Subſidia, quibus eum in finem uſus ſum, haec fuerunt. Primum Doctorum coniecturae; deinde collatio MS. et variarum Editionum; tandem Grammatici, qui Ammonii notas deſcripſerunt. Sine adminiculis etiam fuit coniectandum.

Inter virorum doctorum coniecturas, quarum offendes in notis memoriam, cum bonitate ſua, tum auctoris nomine elucent Scaligeranae. Eas debes exemplo Theſauri Vulcanii, quod ex Voſſiana Bibliotheca in Batavam delatum nobis inſerviit. Non quidem Scaligeri, verum Iſ. Voſſii nomen is liber praefert, e quo Scaligeri notas deprompſi. Literarum tractum Scaligero proprium probe calleo; itaque emendationes ab huius manu profectas agnovi; ad Scaligerum proinde eas referre penitus non dubitavi. Vulcanii caſtigationes editas ſuis locis fere memoravi, integras notas adiicere commodum non erat. Aliorum autem, qui ſparſim ſuis in operibus, occaſione invitante, Ammonio operam dederunt, emendationes, quas quidem cognitas habuerim, univerſas huc retuli. Verum hac in parte ſine dubio pernimium deficit.

Deinde ex variis in Amm. lectionibus, quas e MS. Adverſariis inſeruerat Iſ. Voſſius, ſuis etiam emendationibus interpoſitis, multum profeci. Etiam leviores, et nulli ſorte uſui futuras, omnes produxi. Utinam moleſtum laborem peregiſſet Vir Clariſſimus! qui ad vocem Ἐμπειρία ab incoepto deſtitit.

Prima Ammonii editio ab Aldo procurata pro meritis ſatis a me laudari non poteſt. Ab hac editione poſtea operarum negligentia et mala correctorum ſedulitate in plurimis fuit receſſum: id enim ſcriptorum Codd. auctoritate factum non fuiſſe, clariſſimum in modum mihi adparuit. Poſt Aldum nunquam ad ſcriptum librum Ammonius a quoquam Editorum fuit collatus. Stephanus, cuius nos hic editionem ſequimur, unus omnium Editorum ab Aldina receſſit quam longiſſime. Is Homeri et aliorum ſcriptorum loca, quae minus plene adferri videbantur, ſuo periculo ex editis ſupplevit et correxit, malo inſtituto, ſed ſatis tum vulgato. Ne tamen ob leve peccatum debita laude careret Stephanus, veterum editionum lectionem in notis advocavi. Per vett. edd. non omnes intelligo, quae Stephani editione ſunt anteriores, ſed Venetas tantum, quarum prima, Dictionario Graeco-Lat. et Cyrilli opellae ſubiecta, Aldi opera prodiit anno 1497. altera anno 1524. cum Phrynicho, Thom. M. et Moſchop. iunctis Aldi et Andreae Aſulani operis. Hanc editionem, ubi a prima diſſidet, ſecundam voco: interim non ignoro, habita temporis ratione, ſecundam Venetam praeceſſiſſe Lexici Graeco-Lat. atque adeo Ammonii editionem Pariſinam anni 1521. quam Fabricius memorat, et, quam vidi, eleganti typorum forma nitidam Valentini Curionis, Baſileae anno 1522. vulgatam. Ego primae editionis atque adeo ſecundae etiam Venetae rationem habui; hinc ſcripturae varietates ſedulus exhibui. Plures quidem editiones contuli, e quibus ubi inſigniores ſcriptionis differentias adnotavi, ſingulas nominatim diſcerno. Sunt

autem hae: Basileensis Valentini Curionis anni 1525. quam mihi suppeditavit Cl. Io. Alberti. Parisinae ann. 1530. et 1552. quarum illa operarum vitiis inquinatissima, haec multo melior, (quam fere expressit Stephanus) Lexico Gr. Lat. subiacet a Iacobo Tusano locupletato. Omnium editionum (si primam excipias) ante Stephanum optima fuit a Ioanne Frellonio Lugduni anno 1553. vulgata, quam nimis sero, ubi ad literam *I* iam erat perventum, mihi comparavi. In hac editione non pauca legebantur emendate, quae in reliquis omnibus vitiose; nisi quod Basileensis anni 1554. ab hac latum unguem vix discedat. Ita autem in Frelloniana editione multa erant emaculata, ut non difficulter adpareret, viri esse haud indocti coniecturas. Utrum harum auctor Frellonius sit, an alius, latet.

Post Aldinam editionem principem insignem operam in Ammonio emendando praestitit Thomas Mag. Hunc descripsisse Ammonium, plus semel monuit ad Pollucem Cl. Hemsterhuisius, et ad Poll. VIII. 38. n. 54. *Plura*, inquit, *sunt apud Ammonium, ex quibus Thomam, apud Thomam, ex quibus Ammonium emendes: qui utrumque conferre non dedignabitur, mutuam sibi in vices opem praestare reperiet.* Thomae Mag. successit Ptolemaeus Ascalonita, e cuius Schedis, quas e Gudiana Biblioth. acceperat, non pauca Bibliothecae Graecae inseruit Cl. Fabricius L. IV. c. XXXIII. §. 5. eo consilio, ut hinc Ammonio aliquando medela fieret. Optimo viro morem gessi. Praeter Thomam et Ptolemaeum varias Ammonii observationes descripserunt Eranius noster Philo, et Cyrillus in Lexico inedito inprimis bono, (cuius usurpandi copia mihi fuit ex Bibliotheca Leidensi). Praeterea ad Homerum longe frequentissime Eustathius, parcius Moschopulus, et Phavorinus Camers. Dubito, si ad hanc classem referre debeam Etymologum. Ex Thoma M. Ammoniana non pauca derivavit Scholiastes Luciani. His omnibus antiquior

Schol. Ariſtophanis uno in loco, poſtea nobis uſui futuro, diſertam Ammonii mentionem iniecit.

Plus nimio forte verboſus eam alicui cogitationem inieci, nunc tandem Ammonium, ſerio caſtigatum, et omnibus mendis liberum, in lucem emitti. Sed multum fallitur, qui id in animum ſuum inducit. Quae MS. aut prima editio meliora ſuppeditabant, ea in textum (quem vocamus) recepi, et vulgatae lectionis, quam in notis propono, loco poſui. Eadem etiam cedere debuit Virorum Doctorum coniecturis, ſi verae videbantur, ſive illae ad Ammonii verba pertinerent, ſeu ad Veterum fragmenta. Metricarum legum indecora ignoratio me non deterruit, quin Menandreas Bentleii emendationes in Ammonium introducerem. Haec tantum ſunt, e quibus melior fieri potuerit Noſter. Meas, quas dico, emendationes, quas coniectandi calor et aliorum Grammaticorum collatio ſubminiſtrarunt, etiamſi veras, Ammonio non reſtitui. Formidoloſam tamen hanc agendi rationem adeo non probo, ut nulla etiam ſit animi mei ingenio magis contraria. Verum pravae quorundam conſuetudini nunc quidem obſecundandum credidi, et in hanc partem peccare adoleſcentior malui.

Plurima remanſerunt in Ammonio etiamnum eruditioris manus indiga, talia quinimo, quae mendoſa eſſe ne ſuſpicatus fuerim; idque nuper admodum egregio documento didici ex Emendationibus Henrici Valeſii, quo pulcerrimo incremento criticam noſtram ſupellectilem ditare voluit, qui maiorum ſuorum famam digne tuetur, Petrus Burmannus Fr. F.

Praeter coniecturas, locorum ab Ammonio citatorum indicia, et aliorum Grammaticorum cum noſtro conſenſum nihil eſt, quod in notis mihi propoſuerim. Ad ſeveram cotem univerſa Grammatici placita exigere neque volui neque potui. Qui ad eum modum minores Grammaticos tractandos ſibi ſum-

ſerit, quo in Luciani Soloeciſta verſatus eſt Io. Ge. Graevius V. C. nae is literis operam navaret commodam et utilem.

Quando itaque in notis brevis eſſe volui, et nihilo ſecius lectionis qualiscunque ſpecimen edere, conſcribere coepi Animadverſiones; ſi quis eas Digreſſiones vocare mavelit, ſive Diſſertationes, equidem recte eſt. In his Ammonii loca ſelegi, quae emacularem, et copioſius etiam illuſtrarem. Aliorum errores caute et modeſte detego. Non pauca ex MSS. Codicibus Bibliothecae Lugduno-Batavae inedita produco. Emendationes proferendi, quas in aliis Scriptoribus detexiſſe mihi videbar, occaſionem oblatam occupavi, ſaepe etiam quaeſivi. Id alii item fecerunt. Vereor autem, ne interdum in rebus protritis nimius fuerim. Errores ſine dubio multos commiſi, et in locis Veterum ſollicitandis forte maximos. Nonnullas coniecturas, quae primo ſcribendi impetu adblandiebantur, repetita meditatio reiecit et reprobavit. Eas revocare tanti non videbatur. Qui alios reprehenderim, ut viciſſim corrigar, aequo animo, uti par eſt, feram. Cenſurae candidae et eruditae ſemper videbuntur amabiles; reliquas, etiamſi ab illis proficiſcantur, qui quorundam opinione cenſentur nobiles, deſpicere didici. In iis, quae ab aliis forte ante nos ſuerunt occupata, nolo quisquam cogitet, quod me ſit indignum.

Nunc de iis opuſculis, quae Ammonio ſubieci, quam potero breviſſime dicam. Typis ea, quod ſciam, antea nondum erant deſcripta. Ad priora notulas etiam congeſſi. Hinc peti velim, unde Eranii Philonis Excerpta, et Lesbonactis libellum hauſerim; quorum illa exigui momenti, et unam ob rationem non indigna, quae Ammonio accederent. Multo melior Lesbonax, qui eruditulus talia tradit, quorum antea vel nulla vel ſaltim perexigua habebatur cognitio. Edere illum voluit Leo Allatius, monente Fabricio, Biblioth. Graecae L. IV. c. xxx. §. 14. et L. V. c.

vii. p. 45. et 46. Salmasius, qui eundem, quem nos tractavimus, libellum usurpavit, De Hellenist. p. 148. *Tractatum*, inquit, *ipsum Lesbonactis aliquando fortasse in lucem edet eruditissimus et praestantissimus Isaacius Vossius, summo viro dignissimus filius, qui ex Florentina Bibliotheca descriptum nuper ad me eum submisit.* Quod ad initium Eranii a me positum est, a Parisino Codice descriptum Lesbonactem, etiamnum vero videtur similius.

Lesbonactem excipiunt capita de Soloecismo et Barbarismo, quae in Adversariis etiam Is. Vossii legebantur, ex praestanti Codice a Vossio descripta. Is liber (namque id praetermitti non potest) continebat Dionysii Thracis Artem Gramm. et in eam Commentarios sive Scholia Diomedis, Stephani, Porphyrii, et incerti scriptoris librum, qui definitionibus fere Grammaticis constabat. Subiiciam nunc, quod his capitibus adscripserat Is. Vossius. „Capita de „Soloecismo et Barbarismo, quae in MS. dehinc" (id est incerti auctoris operi subiecta) „sequebantur, „an eiusdem, an vero alius sint auctoris, adfirmare non „possum. Ut ut sit, sunt utilissima: quamvis Ho- „merum et alios aliquoties Barbarismi et Soloecismi „perperam accuset." Non iniuria itaque mireris, priorum capitum auctorem, quamvis dubitanter, Diomeden vocari a Vossio ad Catull. p. 226. posteriorum vero Stephanum Grammaticum Byzantium ad Melam p. 201. Priora, ut in notis monui, Du Cangii indicio potius ad Herodianum referri queunt; etsi, quae hanc suspicionem movent, desint in libro Vossiano apographo, quem in istis capitibus, ubi materia κατὰ πλάτος tractatur, unum ducem habuimus, dum priora vulgamus paulo meliora ex binis Codd. MSS. Batavis, quorum prior antiquissimus inter Vossianos Gr. in 4. Nr. 76. post Dionysii Thracis Grammaticam et incerti auctoris tractatum de metris haec etiam capita complectebatur. Alter Cod. B. idem ille est, qui Lexicon de spiritibus

dictionum nobis ſuppeditavit. Sola autem ſcriptionis finitima materies me permovit, ut Lesbonacti haec etiam adiungerem. De utilitate cum Voſſio idem ſentio. Et ne cui forte videar eorum probare temeritatem, quos in lucem emitto, quid de hac Grammaticorum agendi ratione ſentiam, dicere non dubitabo. Soloeciſmi, quos vocant Grammatici, rariores ſunt ſermonis veneres, potiſſimum in huius illiusve Dialecti ſinu reconditae; harum elegantiarum rationem iſtis hominibus non conſtitiſſe mihi quidem pulcrum videtur. Grammatici ſcilicet, ea in arte, quam ſolam didicerunt non ad ſimplicem veterum ſcriptorum uſum conſtructam et caſtigatam, ſed tortuoſis tricis difficilem, et vanorum hominum deliramentis inquinatam, ſtulte ſuperbi, invocati ſententiam dicunt, bonos ſcriptores ſevere vituperare non formidant, et illa loquendi genera, ad quorum nativam pulcritudinem et mirificam excellentiam humiles animi non adſurgunt, Soloeciſmos eſſe, inſulſe clamitant. Hanc arrogantiam in luce collocavit atque egregie repreſſit, quem vanae Grammaticorum irae non territabant, Sextus Empiricus. Ipſius dictis nonnulla adieci, quia haec Grammaticorum conſuetudo per equidem mihi ſemper viſa fuit ridicula, et eam ob rationem caſtiganda, quod his ſuis commentis efficiunt, ut elegantioris ingenii homines Grammaticorum ſtudium in univerſum contemnant et irrideant. Hoc temere fit et inconſiderate: nam, quae ſcripſi, non usque eo in Grammaticorum contumeliam accipi velim. Pleraque omnis veterum rerum cognitio Grammaticis continetur; ſed, dum bona in iis laudamus, et inprimis probamus, a Soloeciſmis tantum ſcriptores antiquos vindicamus, et ipſorum etiam commenta non ultimi ridemus.

Tandem acceſſit Lexicon περὶ πνευμάτων e Cod. Voſſ., inter Gr. MSS. in 4. viceſimo, qui aetatem fert annorum circiter 400, a me deſcriptum. In variorum libellorum farragine, quae ſubiacet Lex.

Graeco-Lat. Valentini Curionis, Basileae 1525. edito, extat etiam tractatus περὶ πνευμάτων· qui videri possit ex simili libro excerptus. Quod Cl. Fabricius inter opuscula, quae Thesauri Stephani constituunt Appendicem, Biblioth. Gr. Vol. VII. p. 56. libellum περὶ πνευμάτων recenseat, error est. Sunt in nostro libello multae voces, quas Glossas vocamus; plurima, quae Graecae Linguae studiosis usui esse queant, et quae semel legisse neque doctos poeniteat. Scripti Codicis, quem titulus ad varia exemplaria collatum et emendatum pollicetur, lectionem nitidis typis exhibere contentus, voces mendosas subinde † virgula distinxi; rationem non vidi, cur hunc etiam notis onerarem.

Ad alteram Praefationis partem, quae Ammonium propius spectat, perveni. Hic primum eam quaestionem pono, utrum libelli auctor sit Ammonius, nec ne. Postquam, quae huc spectent, pertractavero, libelli argumentum indagabo, et de inscriptione dicam atque auctoris proposito. Tandem libelli dotes in luce collocabo, et adversus Henrici Stephani criminationes vindicare enitar.

Ex quo Aldus Manutius libellum nostrum sub Ammonii nomine in lucem edidit, vulgari quidem opinione Ammonius auctor fuit habitus; sed non multo post super hac re a nonnullis dubitari coeptum est. Vel enim incertum auctorem esse crediderunt, vel Philoponum: utramque sententiam tetigit Henr. Stephanus in Praefat. ad Comment. de Atticae Dial. Idiomatis. Suspicionem de Philopono iniecit etiam Andreas Schottus ad Cornelii Nepotis Datamen c. VIII. Verum tandem opusculi conscripti laudem Ammonio pene dubiam fecerunt, qui de Herennio Philone cogitant. Haec sententia veritatis similitudine commendabilis magnorum nominum auctoritate nititur. Paulus Leopardus, quod quidem ego noverim, primus in libris Emendationum monuit, auctorem libelli de verborum differentiis a quibusdam Herennium Philo-

nem vocari, veluti libri I. cap. 24. IX. 19. X. 6. XIII. 14. horum opinionem ſatis fortiter tuetur Leopardus libri XI. capite 15. ubi ita ſcribit: *Bonus imprimis eſt author Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.* Qui hanc rem tanquam exploratam ſine dubitatione poſuerit, neminem novi praeter Menagium, cuius ſententiam commemorant Baylius in Lexico, et Fabricius in Bibliotheca Graeca. Reliqui enim, qui ab Herennio Philone non plane abhorruerunt, rem dubitanter poſitam fere in medio relinquunt. Horum nomina, quae, dum haec ſcribo, plurima obverſantur, ſatis pudenter proferri non poſſe autumo; neque tam auctores, quam argumenta, quibus nituntur, quaerenda ſunt. Euſtathius, quem in ſententiae ſuae patrocinium praeter Leopardum unus et item alter advocaverunt, me in dubitationis ſocietatem pertraxerat. Sed libelli editor, et aliorum iudicio non nimium tribuens, explorandum putavi, utrum ratione niteretur noſtra illa haeſitatio, nec ne. Quae ſuper hac re cogitavi, ita coarctabo, ut nemini ſim moleſtus. Primum tanquam dubio vacuum pono, eundem hunc libellum verſaviſſe Euſtathium, et indidem plurima in Commentarios ad Homerum retuliſſe. Verborum, quae tradit, diſcrimina ita plerumque proponit, ut ſatis indicet, ab aliis fuiſſe obſervata, his ad eam rem uſus loquendi formulis: *Κατὰ τὸν παλαιόν. Διαφέρειν φασί. Φασὶν οἱ παλαιοί. Σημειοῦνται οἱ παλαιοί. Διαφέρουσι κατὰ τοὺς παλαιούς.* Interdum tamen eos nominat, quorum fide utitur Noſter. Quae de aetatum nominibus ex Alexionis Epitome Miſcellaneorum Didymi adnotavit Ammonius, ſub Alexionis teſtimonio producit Euſtathius. Apud eundem, fide Commentatoris Bacchylidae, leguntur, quae ſub nomine Didymi apud noſtrum. Qui verborum differentias data opera exſequuti fuerint, Philoponum *ἐν τῷ περὶ λέξεων διαφόρως τονουμένων*, et Herennium Philonem *ἐν τῷ περὶ διαφόρων σημαινομένων*

memorat Eustathius, et, quae ex Herennio promit, eadem esse videntur cum illis, quae apud Ammonium prostant; ut adeo non leve sit universum Ammonii librum ad auctorem Herennium referendi argumentum. Prius tamen, quam prave iudicetur, eas observationes considerari velim, quas Herennio acceptas refert Eustathius. Illae omnino quatuor adnotantur, in quibus declaratur, quo differant *Αἶνος* et *Παροιμία*, *Ἀῤῥωδεῖν* et *Ὀῤῥωδεῖν*, *Ἀσφόδελος* et *Ἀσφοδελός*, *Ἀστὴρ* et *Ἄστρον*. Ad primam differentiam vocum *αἴνου* et *παροιμίας* Eustathius (loca alibi indicata ut hic repetam, necesse non est) eadem habet, quae Ammonius, Archilochi, Hesiodi, et Callimachi loca. Lucilium etiam citat Tarrhaeum, universa autem se accepisse testatur ab Herennio Philone, subiungens: *καὶ οὕτω μὲν καὶ τοῦτο κατεστρωμένον οὕτω ῥητῶς ἐν τοῖς Ἑρεννίου Φίλωνος.* Itane vero? Age fuerit Herennio vetustior Lucilius; hunc descripserit Herennius; licuitne idem Ammonio? Ita opinor. Quid? non sententiam Herennianae observationis, sed ipsa Herennii verba *ῥητῶς* nobis tradidit Eustathius: *Ῥητῶς δὲ κατὰ τὸν παλαιὸν εἰπεῖν, (Αἶνός ἐστι) λόγος μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων. ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν.* Quaero nunc, utrum ea in Ammonio legantur, an ad verbum cum illis conveniant, quae ex Eranii Philonis Schedis pag. 162. vulgavimus? Secunda observatio de verbis *Ἀῤῥωδεῖν* et *Ὀῤῥωδεῖν* iisdem pene verbis apud Eustathium sub nomine Herennii et in Ammonii libello prostat. Sed ponamus, ante Ammonium extitisse huiusce moduli opus ab Herennio confectum; an non ea in nota innuit Ammonius, vetustiorum se ad eam rem declarandam verbis uti? *οὕτως γὰρ*, inquit, *ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν.* Quod porro ad firmandam vocum *ἀσφοδέλου* et *ἀσφοδελοῦ* differentiam ambitiose Herennium Philonem *ἐν τῷ περὶ διαφόρων σημαινομένων* advocet Eustathius, uti et ad voces *ἀστὴρ* et *ἄστρον*, admi-

rabile videri possit atque ridiculum. In re pervulgata, et a multis ante Eustathium tradita, adeone alterius laudem sibi tribuere formidavit Thessalonicae Archiepiscopus, ut sancte Herennium nominet? Crederemus, si eandem ubique diligentiam adhibuisset. Ita igitur statuo, Eustathium legisse eundem, quem habemus, Ammonii libellum, et simile etiam opusculum sub nomine Herennii Philonis, non veteris istius, Grammatici Byblii, sed Ammonio longe recentioris, qui multa Ammonio sublegerit, et clarum nomen suae opellae praefigere voluerit. Huic suspicioni fidem faciunt, quae Ammonio eum in finem subiecimus, Eranii Philonis Excerpta. De eo addubito, utrum hunc libellum pleniorem legerit Eustathius, an plerumque Ammonium non nominatum descripserit. Posterius adeo insolens in Eustathio existimari non debet, qui multos, quorum nomina celavit, ad verbum transscripsisse a nonnullis fuerit deprehensus. Thomas etiam Magister non exiguam Ammonii partem in libellum suum recepit; non solum autem Ammonii nominatim non meminit, sed et uno in loco, ut ne quidquam nostro debere videretur, Pollucis testimonium usurpavit. Ex illis, quae disputata sunt, constare arbitror, nihil esse causae, quapropter Herennium Philonem libelli nostri auctorem esse crederemus, quem Ammonio constanter tribuunt MSS. Codices, qui in Regiis Bibliothecis Parisiis et in Anglia adservantur. Vid. Montfauconii, Viri Venerabilis, Bibliotheca Biblioth. MSS. nova p. 632. et 685. Ex Codice Parisino decerptas esse puto, quas Vossii labore habuimus, varias lectiones. Anglicanos versaverunt Th. Galeus, et Io. Pearsonus; illum vide ad inscriptionem Palaephati, hunc in Vindiciis Epistol. Ignat. P. II. p. 151. quem locum indicavit Fabricius. Scriptum Ammonii librum usurpavit Casaubonus, cuius hunc fuisse indicem, Ἀμμωνίου περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, scribit Wolfius in Casaubonianis pag. 14.

In Codice Regis Galliae huic opuſculo aliud *περὶ ἀκυρολογίας* ſubiungi, poſt Labbaeum admonuit Fabricius: quod quin genuinum ſit Ammonii opus, minime dubitabit, qui eius notas in *Ἀτελές, Βίος, Γενέθλια* etc. relegerit, et totam ſcribendi rationem habuerit perſpectam. Is Ammonii tractatus alteram veluti huius opuſculi partem conſtituit. Libri argumentum ex Nonio etiam Marcello cognoſci poteſt; nam is capiti *De differentiis verborum* illud ſubiecit, quo tractat *De Impropriis, περὶ Ἀκυρολογίας.*

Tandem, quod ſupra incoepi dicere, antiquiſſimus Ariſtophanis Scholiaſta ex noſtro libello unam obſervationem attigit, eiusdemque auctorem vocat Ammonium, ad Eccleſiaz. v. 607. Verba Scholiaſtae adſcribam: *Μείρακα δ᾽ ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρῆσθαι, καίτοι Ἀμμωνίου λέγοντος, Μειράκιον καὶ Μείρακα ταύτῃ διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν Μειράκιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ, τὸ δὲ Μεῖραξ ἐπὶ θηλυκοῦ.* Quae univerſa omnem ita tollunt dubitationem, ut ne ſcrupulus amplius reſideat. Per autem velim, ut in poſterum praeſtantiſſimus libellus, quem idonei iudices Herennio non indignum iudicaverunt, Ammonio auctori tribuatur.

Si itaque auctor noſter dicendus ſit Ammonius, quod omnino ſtatuendum cenſeo, quaeri poteſt, quis tandem ſit iſte Ammonius, et quo potiſſimum tempore floruerit. E multis, quibus id nomen fuit commune, tres tantummodo in cenſum venire poſſunt; de duobus fuit a doctis hominibus cogitatum, quorum alter Philoſophus fuit, Grammaticus alter. Eorum ſententiam, qui Ammonium Hermeae F. noſtrum eſſe voluerint, memorat Baylius. Ioannes Ionſius De Scriptor. Hiſt. Philoſ. L. III. c. XVIII. *eum,* inquit, *aliquando auctorem credidi libelli de vocum Graecarum differentia.* Idem ſenſiſſe videtur elegantis vir ingenii, Emmanuel Martinus, aut, ſi ita mavelis, huius vitae ſcriptor Maianſius. Quod vero Codici MS. Anglicano Ammonii Hermeae no-

men praeponatur, librariis acceptum referri debet, quibus Philosophi non incelebris nomen usu frequentiori magis erat contritum. Quando itaque Ionsius idoneam rationem, qua prior ista suspicio niteretur, non protulit, (nam leve eruditissimi viri argumentum repulit Fabricius,) in ea refutanda nobis non erit laborandum. Ammonii Hermeae, qui in Porphyrium et Aristotelem supersunt, Commentarios excutiens nihil offendi, quo vel probabilis ea sententia reddi posset. Longe verior videtur Io. Alb. Fabricii sententia, viri inter primos insignis, cuius verba ex Biblioth. Graec. L. IV. c. xxvi. p. 173. subiiciam: *Ammonius Grammaticus, cuius et Helladii itidem auditorem fuisse se — testatur Socrates Hist. Eccles. Scriptor* V. 16. *narratque Alexandria eos profugisse in gravi illo tumultu, qui accidit A. C.* 389. *ob eversa Theodosii Imp. iussu Ethnicorum templa. Extat huius, ut suspicor, Ammonii περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων liber* etc. Quae isto in capite de Ammonio Grammatico prodit Socrates, memoratu forent dignissima, si non multa et potiora nobis agenda superessent. Quare tantum notari velim, quod Valesio, ubi de vita et scriptis Socratis disserit, fuit animadversum, Socratem admodum adolescentulum senioribus Helladio et Ammonio Grammaticae usum fuisse doctoribus Constantinopoli, quo homines antiquae religionis tenaces, popelli Alexandrini ludibrio irritati, sese contulerant. Nihil autem adeo impedit, quominus huic Ammonio Seculo iv. et sub initium Seculi quinti claro, homini a Christianis sacris alieno, libellum nostrum adscribendum crederemus. Nam quod nostro in libello citentur verba e Lucae Evangelio, eam sententiam non labefactat, uti in Animadv. I. c. xx. fuit ostensum. Deinde eam nonnihil adiuvat Helladius, quem Lexicon multis voluminibus condidisse, ex Photio docuit Maussacus in Dissertatione Critica. Videri autem posset Helladii librum inusitata operis moles

oppreſſiſſe, dum exiguus collegae Ammonii libellus ad noſtram usque memoriam remanſerit.

Quae quamvis ita ſe habeant, tamen rationes non celabo, etſi forte alicui leves videri poſſint, quae me in eam induxerunt ſententiam, Ammonium noſtrum non quidem eum eſſe, quem ante Auguſti imperium Ariſtarchi ſcholam Alexandriae moderatum fuiſſe teſtatur Suidas, verum tamen Grammaticorum, qui superſunt, fere antiquiſſimum, ſeculo poſt natum Chriſtum primo ſeu ſub initium ſecund maxime floruiſſe. Eam in rem bina tantummodo adferam argumenta. Primum peto a Grammaticorum agmine, quos in parvae molis libello ad partes vocat Noſter. Omnium aetas, ſi unum et alterum excipias, cognita eſt, et ab iis, qui huic eruditionis parti illuſtrandae incubuerunt, explorata. Ante Auguſtum ſive ſub eius imperio diverſis in locis Grammaticae ſcientiae fama nobiles claruerunt, Zenodotus, Ariſtophanes, Neanthes Cyzicenus, Mnaſeas, Philemon Aexonenſis, Aſclepiades Myrleanus, Trypho, Didymus, Lucius Tarrhaeus, Lyſimachides, Ariſtocles Rhodius et Ariſtonicus. His paulo recentior memoratur Apollonides Nicenus, Ariſtocli forte et Ariſtonico coaevus, cuius aetatem G. I. Voſſio minus cognitam in Tiberio Imperatore fixit Ionſius De Script. Hiſt. Philoſ. L. III. c. III. Heraclides autem Grammaticus, ab Ammonio ambiguo ἡμετέρου titulo ornatus, quem de induſtria in Grammaticorum catalogo praetermiſi, alterum, ut coniicio, pro Ammonii antiquitate nobis argumentum ſuppeditabit. Ex Heraclidis, quos Ionſius triginta cognomines recenſuit, quis Ammonianus ſit, in v. Σταφυλὴν citatus, fuit quaeſitum. Cl. Fabricius Biblioth. Graec. Vol. I. p. 355. et Vol. VII. p. 62. etſi iſtis in locis, quod in tanta rerum copia mirum non eſt, leviter labitur, Heracliden auctorem Proſodiae, cuius frequens occurrit mentio, et Heracliden, quem Ammonius vocat ἡμέτερον, unum et

eundem fuiſſe contendit. Recte! neque hac etiam de re ulla debet eſſe dubitatio. Huius autem Heraclidae, qui ſcripſerit περὶ καϑολικῆς προσῳδίας, aetatem penitus ſe ignorare profitetur Meurſius, in Chalcidii Timaeum p. 18. Ne nunc, quae ex Ionſio De S. H. P. L. II. c. xi. §. 4. peti poſſent, incertiora conſecter, conſtat, neque id ignoravit Meurſius, Heracliden ἐν τῷ περὶ καϑολικῆς προσῳδίας citari ab Apollonio Alexandr. de Synt. IV. c. x. p. 326. adeoque Apollonio certe antiquiorem Heracliden ante ſeculum ſecundum floruiſſe. Quod ſi nunc monſtravero, hunc Heracliden Ammonii mei fuiſſe praeceptorem, quis tandem de ſumma huius antiquitate dubitet? Nimirum in V. Σταφυλὴν ita loquitur Ammonius: Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησίν. Triplex huius denominationis reddita fuit ratio. Fabricius B. G. L. IV. c. 26. p. 177. ἡμέτερον interpretatur, *ex Ariſtarchi Schola Grammaticum.* Ionſius II. c. xi. ita ab Ammonio dictum putat, *vel quod uterque Alexandrinus fuerit, vel quod hic eum magiſtrum habuerit.* Poſtremam rationem ſolam veram eſſe arbitror. Nam quod Ariſtarcheus fuerit Heraclides, et eiusdem civitatis, habuit cum aliis, ab Ammonio laudatis, commune. Quaero enim, num non Didymus et Trypho Alexandrini fuerint, et Ariſtarchi ſectam publice profeſſi? neque eſt quod inſtes, atque urgeas, Ariſtarcheum ἡμέτερον dici, ut ab aliis Heraclidis ſecernatur, nam ſeptem Didymos dabit Suidas. Sola itaque obtinet, quam probavi, nominis ratio: pari modo Damaſcius Simplicii praeceptor ὁ ἡμέτερος Δαμάσκιος vocari ſolet a Simplicio, obſervante Fabricio B. G. L. V. c. xxix. §. 1. Vol. VIII. p. 620. et 626. Commemini, me aliquando a Summo Hemſterhuiſio accipere, Heracliden Euſtathio citatum Grammaticorum pene fuiſſe eruditiſſimum, ut adeo in Ammonii etiam praeſtantia Heraclidae diſcipulum non difficulter dignoſcas. Neque tamen non veriſſimum eſt, Am-

monium ex iſta fuiſſe ſecta Grammaticum, cuius conditor cenſetur Ariſtarchus. Dum Homeri editionem Ariſtarcheam paſſim, et clariſſime ſequitur in v. *Δαὶ*, Zenodotum reprehendit, ſuae ſectae homines potiſſimum laudat. Non tamen ſectae, cui nomen dederat, adeo male fuit tenax, ut non multa ab Ariſtophane tradita probaverit, et in Lexicon ſuum receperit. Dixi de auctore, nunc libelli argumentum, et ſi qua porro huc pertinere iudicavero, proponam.

Index libelli noſtri hic eſt, etiam in ſcriptis Codd. *περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων.* quem non uno modo reddiderunt Valentinus Curio, Stephanus, et Fabricius. Utrum eadem ſit in Anglicanis Codd. MSS. inſcriptio, addubito. In Catalogis reperire licet: *Ammonii Lexicon*, et *Ammonii liber de dictionibus. περὶ λέξεων* latius patet, quam ut huic opuſculo apte convenire poſſit. Credibile, Ammonium poſuiſſe *περὶ διαφόρων λέξεων, de vocum differentia;* atque ita paſſim citant recentiores. *Ὅμοια* non extant in Ammonio praeter paucula, veluti ſunt *Κωφὸς* et *Ἐννεὸς, Περιμάξαι* et *Ἐκμάξαι, Τύραννος* et *Βασιλεύς.* quae vocabula recentiore aevo male diſparata apud antiquos *ὅμοια* fuiſſe, ſive promiſcue uſurpata, oſtendit Ammonius. Propter ea tamen poſtea, ut puto, libello noſtro titulum fecerunt: *περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων.* Ea enim, quae dixi, *ὅμοια* fuiſſe vocata, ex Speuſippi opere, etſi generis nonnihil diverſi, conſtat; id enim, *Ὅμοια* inſcriptum, frequenter laudat Athenaeus; a quo etiam Iubae et Soſibii *Ὁμοιότητες* non raro ad partes vocantur. Ammonius id egit, ut vocabulorum adfinium, quae vulgo habebantur *Ὅμοια*, differentiam declararet. Non diſſimilem ſibi materiam ſumſerat Seleucus Alexandrinus, quem *περὶ τῆς ἐν συνωνύμοις διαφορᾶς* ſcripſiſſe, ex Suida fuit obſervatum.

Quamprimum in ornatam linguae patriae culturam incubuerunt Graeci, probabile admodum, vetustissimo iam tempore in ea etiam re elaborasse, ut voces discernerent, quae, solo saepe accentu diversae, facile a minus peritis permutari poterant. Quare primum ea cura ad Philosophos pertinuisse videtur. Omnes artes atque inprimis etiam Grammaticam Philosophiae suam debere originem, alicubi hoc argumento ostendit Ammonius Hermeae, quod Grammatica circa harmoniam versatur; hanc autem Musicae propriam, Musicam Philosophiae partem esse evincit. In Musicis multi erant, qui a nobilissimo Pythagorae nomine dicebantur. Hos inter, qui Dissertationes Dorica Dialecto conscripsit, sive Myllias is sit Crotoniata, seu alius, auctor certe vetustissimus, in Gal. Edit. p. 725. vocabula enumerat, quae *τὰν ἁρμονίαν ἀλλάξαντα διήνεικαν*. Hoc loco proponere libet, quod ab Ammonio alienum est. Auctorem opusculi, quod Nobilissimus Northius Mimanti tribuendum suspicatur, Mylliam dubitanter voco, lectione MS. adductus, in quo istic loci, ubi *Μίμας* vulgatur, extat *Μύμας*. Quod in Catalogo Biblioth. Leidensis legitur p. 400. *ambigitur an sit Tzetzae*, oppido est ridiculum. Scilicet scripto libello haec nota praefigitur: *Ζητεῖται δὲ εἰ καὶ τὸ παρὸν σύγγραμμα Σεξτεῖόν ἐστι.*

E Philosophis verborum proprietatis inprimis studiosos fuisse Stoicos, quis ignorat? Itaque etiam adfinium vocabulorum discrimina monstravit Chrysippus. Vide, si placet, Stobaeum Tit. xxviii. p. 196. 197. Athenaeum VI. p. 267. B. et Schol. Theocriti ad Idyll. V. v. 5. Aristippum autem, Socratica pietate excultum, his in rebus tempus voluisse conterere, mihi quidem non placet. Quid si in Schol. ad Apollon. Rhod. II. v. 77. cuius fide id a Cl. Iacobo Gronovio, quem Fabricius citavit, fuit creditum, pro *Ἀρίστιππος* reponeremus *Χρύσιππος*?

Praecipua tamen iſtius rei cura ad Grammaticos ſpectavit. Quando enim ſe ad Poetarum tractationem converterunt, fieri non poterat, quin in propria vocabulorum vi cernenda, et adfinium differentiis indicandis elaborarent. Multa produxit Ammonius, cum ex aliorum operibus, tum ex laborioſis Didymi in Homerum, Pindarum, et Bacchyliden commentariis; ne nunc dicam, in iis, quae nos uſurpamus, veterum ſcholiorum male conſarcinatis reliquiis hoc in genere non pauca ſupereſſe. Quamcunque ſibi materiam quis tractandam ſumeret, vocabula eo ſpectantia curate diſcrevit. Quantum ad hunc locum pertinere quisque iudicaverit, Auctorum Index, quem Vulcanium ſequutus ad Amm. contexui, abunde ſubminiſtrabit.

Qui data opera in eam partem incubuerit, ut ante Ammonii aetatem unum in libellum verborum differentias cogeret, neminem novi. Verum quidem eſt, antiquorum hominum, Ptolemaei Aſcalonitae, Herennii Philonis, quin Ariſtophanis etiam Grammatici hoc in genere labores vulgo iactari: ſed, ut inde incipiam, Ariſtophanis tractatus περὶ λέξεων διαστολῆς, memoratur, quod ego cognoverim, nuſpiam, praeterquam a Salmaſio in Obſervat. ad Ius Att. et Rom. c. xxvi. p. 609. Ne cui tamen videar ſuſpicioſior, quid hac de re ſentiam, premere decrevi. Rerum, quas legerat, theſaurum ſolam memoriam habuiſſe Salmaſium accepimus. Fallaci cuſtodi nimium ſaepe confidebat Vir Maximus. Suidae ſine ulla formidine me obiicio, qui Ptolemaeum Aſcalonitam ſcripſiſſe tradidit περὶ διαφορᾶς λέξεων, recentioris magiſtri fraude deceptus. Quae ſub Ptolemaei Aſcalonitae nomine vulgavit Fabricius B. G. L. IV. c. 33. §. 5. certiſſima praeferunt recentioris aevi veſtigia. Ammonius, accuratae diligentiae ſtudioſus, nuſpiam non ſolum iſtius Ptolemaei libri meminit, ſed et differentias, quae iſtic leguntur, ex Ptolemaei Proſodia Homerica enotavit.

Quare de ista opella, et de Herennii sive Eranii, quas vulgamus, schedis idem censeo. Uterque Ammonium, vulgo forsan minus cognitum, in usum puerorum descripsit, et veterum Grammaticorum nominibus suas quisque merces commendare voluit. Redeo ad Ammonium.

Scopum Ammonii indagaturus omnibus nunc nota esse pono, quae in Praefat. ad Pollucem p. 41. docuit Celeberr. Hemsterhuisius. Qui sermonem patrium, cuius nativus color pene evanuerat, ad veterum normam retractare studebant, Grammatici fuerunt. Aristarchei, ceteris, ut videtur, magis adcurati, apud Etymologum p. 787. v. 26. dicuntur *οἱ ἀκριβεῖς γραμματικοὶ*, qui Thomae M. in v. *Δόξα* audiunt *οἱ ἀκριβολογούμενοι περὶ τὰ τῶν λέξεων σημαινόμενα.* Hos inter Ammonius vocabulorum propriam potestatem tradidit, et differentias constituit, non omnium, sed eorum tantum, quae olim diverso significatu a bonis scriptoribus accepta, ipsius aevo promiscue usurpabantur. Ne quidem Phrynichus, homo in antiquis reprehendendis petulantior, quidquam reprobasse censeri debet, nisi quod eo, quo scribebat, tempore erat vulgatum. Nunnesium, qui *ἀδόκιμον* in Phrynicho reddiderat *inusitatum*, corrigit Scaliger, et monet, dicendum fuisse *reprobum*, *reiiculum*, *nam* (verba sunt Scaligeri) *nam si non erat in usu, quare reprehenderet?* In eandem fere sententiam notat Cl. Hemsterhuisius ad Luciani Prometh. T. I. p. 223. Primum itaque Ammonius receptae consuetudini interiorem linguae indolem seu veterum scriptorum usum obiecit. Hoc suum propositum subinde non obscure patefacit. In operis limine secundum veteres distinguit voces *Ἀβέβηλα* et *Βέβηλα*, atque eas vulgo quidem discerni scribit, sed minus rite. Vide porro quae notat ad voces *Ἀπελεύθερος*, et *Βιοῦν*. In v. *Γράμμα*, postquam monuerat, *γράμμα* pro *σύγγραμμα* ab antiquis fuisse positum, addit, eadem

ratione *vulgo*, *ἐν τῇ συνηθείᾳ*, vocem adhiberi. Qui aliorum in vocabulis secernendis curam non probabant, Heraclidae, in v. *Σταφυλὴν*, dicuntur *βοηθοῦντες τῇ συνηθείᾳ*, Ammonio, in v. *Ὑπάγειν*, *Οἱ βοηθοῦντες τῇ λέξει*. Deinde, ea demum vocabula selegit Ammonius, quae frequentiori usu cognita, et ab iis fuerant e veteribus usurpata, qui, emendatam scribendi formam sequuti, sese ad elegantioris Atticismi normam conformaverant. Id Thomae Magistro non latuit, ab aliis minus perspectum, nodum solvit sic satis intricatum. Denique, significationum discrimina ex mente Ammonii, quoad eius fieri potest, late sunt accipienda, *ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ*, sive, uti loquitur noster, *ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἀεί*. Non id agit, ut sermonis usum restricte concludat, et, qui ipsius leges migrent, veluti patriae linguae ignaros traducat. Primam et propriam tradere voluit verborum virtutem, minus propriae et figuratae oppositam. Qui primam consectatur, is secundum Grammaticos et Ammonium loquitur *κυρίως*; qui alteram, *ἀκυρολογεῖ*, *inproprie loquitur*, *καταχρᾶται τῇ λέξει*, et, a nativa, quam putabant, potestate deflectens, *ἁμαρτάνει*, *peccat*, sive *οὐκ ὀρθοεπεῖ*, *rectam normam migrat*; ista enim omnia permutat Noster. Itaque tam grande non est flagitium, optimos scriptores, si qui eas voces permutaverint, quas linguae indoles sive ipsorummet alibi usus discreverant, reprehendere Ammonium. Praeterquam quod adeo sobrie ac raro hoc facit, ut sex tantum septemve simplici vice nominatim corrigat, praeter Callimachum, quem unum frequentius notat; neque adeo vacavit vitio omnibus, qui ex ista sunt officina, communi, qui poeticam suavitatem homini grammatico invidisse videntur. Horum proterviam venustis epigrammatibus, quae Wowerius iam tetigit De Polymathi c. XVII. §. 5, perstringunt Antiphanes et Philippus, Antholog. II. c. x.

Quae huc usque a me ſunt diſputata, quantumvis pro loci amplitudine levia, ſatis, ut opinor, oſtendunt, ſaepe temere reprehendi Ammonium. Eruditi autem homines cenſuras ſeveriores, quibus Grammaticos et Ammonium non ſatis conſiderate petunt, plerasque, ſi paucula iſta habuiſſent explorata, potuiſſent compendifacere. Hos inter hic quidem primus locus Henrico Stephano eſt adſignandus. Is, poſtquam magnam ex Ammonio percepiſſet ad Graecae Linguae Theſaurum conficiendum utilitatem, in Appendice eius bonitatis memoriam habuit nullam, et in Praefatione ad Comment. de Att. Dial. Idiomatis, neſcio hercle qua tandem intemperie agitatus, omnibus modis Ammonium vexavit, et tam contumelioſe laceravit, ut, in Ammonio exemplum et incuriae et inſcitiae ponendum eſſe, ſcribere non dubitaverit; atque id prae ceteris, quibus Noſtrum excepit, etiam leve videri poſſit. Graviſſimam enimvero iniuriam, quam a Stephano paſſus eſt Ammonius, adeo non patienter fero, ut gravius in ipſum dicerem, ſi non praeclara Ornatiſſimi Viri merita calamum moderarentur, meque non invitum ex lubrico hoc loco deducerent. Quare me ineptum Grammatici admiratorem non oſtendam, et falſis tantum Stephani criminationibus Ammonium expediam. Ab erroribus Ammonium immunem fuiſſe quis dixerit? eos, ubi res ita ferre videbatur, retexi, in eorum etiam numerum retuli, quam tangit Stephanus, ab Ammonio traditam, verborum Ἀῤῥωδεῖν et Ὀῤῥωδεῖν differentiam. In altero, quod tanquam inſigne falſitatis documentum produxit Stephanus, tantum ab ipſo diſſideo, ut nullam Ammonii obſervationem meliorem eſſe aut doctiorem exiſtimem. Verum perverſa editionum ſcriptura, et analogiae minus debita cognitio, huic errori Stephanum cum aliis inplicuerat, quibus nos, hac in voce feliciores, ex Aldina editione genuinam vocum Ἀνακωχὴ et Ἀνοκωχὴ ſcripturam reduximus; ut nunc quidem liquido

constet, in interiorem linguae indolem et veram vocum originem reliquis Grammaticis omnibus ignoratam sese penetravisse Ammonium. Sed ne meliores Ammonii observationes seligere velle videar, non alienum videtur, si paucis complectar, quid de universa scribendi ratione sentiam. Omnes Ammonii observationes possent in classes dispesci, quarum hae minus bonae, aliae magis. Sed hoc labore supersedendum videtur. Istas differentias sine exceptione veras et certa ratione niti existimo, quas vel unus ex antiquis scriptoribus idoneus observaverit. Eas potissimum probo, quas adducto veteris auctoris testimonio confirmavit Ammonius. Eam in rem Homero frequentissime, et Menandro usus, ab Historicis, Herodoto, Thucydide, Xenophonte non abstinuit; Oratores etiam, Antiphontem, Dinarchum, Aeschinem advocavit. Platonem excipio; nam, quas ex Platonis Protagora produxit verborum differentias, non ex animi sententia scripsit Plato, sed ex persona Prodici, ut superbas Sophistarum ineptias omnibus deridendas exponeret, qua etiam de re dixi in Animadv. II. c. VI. Ea autem, quae vetustiorum Grammaticorum auctoritate diversa credidit Ammonius, si quis etiam probanda censuerit, non valide obnitar. In omnibus, quod supra dicebam, omnino est tenendum, nullas voces discrevisse Ammonium, nisi ab hoc illove promiscue positas. Verum quidem est, quas praecipue ridet Stephanus, apud Amm. voces discerni, nulla significationis virtute finitimas, veluti sunt, *ἀδεής* et *ἀδαιής*, *λεῖαν* et *λίαν*, *ἐδέατρος* et *ἐλέατρος*, *φῦλον* et *φύλλον*. Has et eiusce moduli voces distinguendi ratio fuit nulla, si a librariis recedas. Etsi autem vix quisquam sit, quin has voces diversas esse noverit, tamen Grammatici in talibus etiam secernendis cura contemnenda non est. Exempli gratia sedulo discernit Noster *Φύλλον* et *Φῦλον*. Quis tandem est, quin hanc cautelam inutilem esse iudicet? Non de

illis loquor, qui a literarum usu sunt remoti; horum enim iudicia, fere invidae temeritatis plena, facile contemnimus et aspernamur; sed homines dico, variarum rerum scientia commendabiles, qui, quando in talia loca forte incidunt, Grammaticos calumniantur, nihilque nugacius proferri potuisse, sibi persuadent. Ego vero aliter censeo, et istiusce etiam observationis utilitatem agnosco satis insignem. Loca sunt ad manum, in quibus voces φῦλον et φύλλον, a librariis temere permutatae, huc usque remanserint. Pindari locus est, Isthm. Od. IV. v. 46. de quo etiamnum addubito, an ad hanc classem referri debeat, in quo, quod vulgatur φύλλ' ἀοιδᾶν, *folia poetarum* peperit, quum, si legamus φῦλ' ἀοιδᾶν, ut sensus sit: *similes laudes istius aevi poetas plurimos cecinisse*, ea quidem Odae profundae particula plana videatur et expedita.

Tandem, quod Stephanus Ammonium prope indignum iudicet, quem Thesauri appendicem faciat, omnium accidit molestissimum. Iuvat ipsa Viri Doctissimi verba adposuisse: *Quod si quis roget, cur hunc quoque librum, quum eiusmodi sit, appendicem Thesauri esse voluerim: respondebo, primum, quod desit qui melius hoc argumentum tractaverit: deinde, quod non ita sit malus, quin aliquid boni ex eo percipi queat: praeterquam quod aliquos veterum locos affert, qui vix alibi fortasse reperiri queant: postremo quod typographi consuetudini (quae consuetudo pessima est) aliquid tribuere coguntur.*

Quanto rectius scripsisset Stephanus, e veteribus, qui adcuratiorem linguae tradiderint usum, solum superesse Ammonium, propositum rite exsequi, atque tanta eruditionis laude esse commendabilem, ut nullus etiam extet, e quo, habita exiguae molis ratione, tam multa discere queamus. Etsi enim vocum hic potissimum proprietas est spectanda, in quamcunque partem te vertas, habebis quod curae sit. Antiquos ritus, et in his Attici fori consuetudinem tetigit fre-

quentiſſime, eam in rem tradit, quae apud alios non temere reperias. Hanc partem probe perſpexerunt Salmaſius et Valeſius, Samueli Petito usque adeo ignotam, ut in Commentario, quem in Atticas leges conſcripſit, bis tantum aut ad ſummum ter Ammonii mentionem iniecerit. Sed in Oratoribus antiquis evolvendis diligentiſſimus, Petitus minori cum cura Grammaticis decenter verſandis incubuit. Invidioſa autem Salmaſii in Ammonio citando ſedulitas Deſiderio Heraldo obſuit, quominus Ammonio uteretur in Animadverſionibus in Salm. Obſ. ad Ius A. et R. quarum eruditam bonitatem totam pene corrupit laborioſa conviciorum, ſed in Salmaſium, farrago. Si quis porro rem veterum literariam cogitet, quot non Tragicorum et Comicorum fabulas legit Amm. quarum absque eo etiam nomen ignoraremus? Libros integros citat, quorum alii, etiam antiqui, tantum legerint epitomas. Auctores homonymos ſedulo diſcernit. Quis Didymi in Homerum, aliosque Poetas commentarios memorat? Quis reliqua Grammaticorum et inprimis egregia Tryphonis opera? Quis Ariſtotelem de Iure Belli ſcripſiſſe tandem tradidit? Praeter Ammonium nemo. In ea re, qua Grammaticorum bonitatem cenſere conſuevimus, veterum dico, qui nobis in aeternum perierunt, verbis conſervandis adeo etiam excellit Noſter, ut vel eam ob rationem non ſolum Stephani cura dignus, ſed omni quoque laude ſit cumulandus, quippe qui bonarum rerum reliquias tanta cum cura cuſtodiverit. Quod ſi perverſa Stephani ratio locum reperiret, quis Nonium Marcellum tandem reſpiciat? hunc elegantioris doctrinae vir Ioſias Mercerus ſcriptorem vocat *neque ab eruditione, neque a iudicio, neque a diligentia commendandum.* Proptereane male ſedulus iudicaretur, qui centenis aliquot corruptelis, quas Nonio inflixerunt, MSS. auxilio perſanandis operam ſuam addiceret? Suo merito Nonium nunc magni aeſtimari iudicat Mercerus, et quae ad eam rem a Mercero

dicta ſunt, in Ammonium univerſa commode transferri poſſunt; niſi quod hic etiam diligentia et iudicandi facultate egregie enituit. Eruditionis autem laus Ammonii nomini veluti propria fuit. Nam Ammonii Hermeae ſcriptis, quae ad nos pervenerunt, nihil eſt caſtigatius; hic materiae triſtitiam ſtylo facili atque nitido texit, et venuſtis, quos ſcriptis ſuis interſerit, Poetarum verſiculis mitigavit. Antiquiorum cognominum meminit Longinus in maioris operis, quod ſupereſt, fragmento; quorum alterum praeſtanti doctrina praeditum, alterum vaſtae eruditionis laude adeo etiam eminuiſſe teſtatur, ut neminem fuiſſe dicat, hac in parte Ammonio comparandum.

Si autem laudi ducitur, ab idoneis laudatoribus magni aeſtimari, feliciſſima ſors Grammatico noſtro praeclarum in modum obtigit. Huius enim libelli auctorem *inprimis bonum* vocat Leopardus XI. Emend. c. XI. *Bonus inprimis eſt author Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.* Ioſephus Scaliger, De Emend. Temp. I. p. 26. *Ammonium vetuſtiſſimum* dicit, *et eruditiſſimum Grammaticum*. Tiberius Hemſterhuiſius, *ſcriptorem utiliſſimum*, ad Poll. VII. 178. In his laudibus, quibus, mea quidem opinione, maior dari non poteſt, tandem deſino.

In primis foliis exempli Kulenkampiani haec scripta leguntur:

Ieiunas saepe esse Grammaticorum observationes, et ineptas vocum, quas statuunt, differentias, tum ex indole horum hominum poterat coniici, quasi a priori, tum et exemplis confirmare frequentissimis, nimis iam facile est. Ut iam silentio premam *Etymologum*, doctrinae errorumque, ac omnis generis ineptiarum feracem, et ad instar olim Themistoclis virtutibus vitiisque *Magnum*, quot non et quanta somnia profert *Thomas* ille *Magister*, in quo tamen tot viri docti operam collocarunt suam! Naevos eius plures detegit Clar. *d' Orville* ad Charitonem p. 501.

Ubivis imperfectae inductionis reperies densa exempla. Scilicet festinando, ut Nili aquas haurire canes ferunt, sic illi perlustrarunt auctores, unico exemplo contenti, cui statim canones suos superstruerent, Logices non minus quam maturae lectionis expertes et ad omnia potius apti, quam ad arduum, quod sibi sumunt, negotium fines determinandi verborum, et quasdam quasi scribendi Grammatices agrarias leges.

„Verborum dilectus est origo eloquentiae.“ Sic Caesar fragm. ex L. I. de ratione Latine loquendi in Cic. Bruto. Adde Avienum apud Macrob. Saturn. L. I. „Ego enim id, quod a C. Caesare, excellentis ingenii ac prudentiae viro, in primo de Analogia libro scriptum est, habeo semper in memoria, ut, tanquam scopulum, sic fugiam infrequens atque insolens verbum.“

Ex contrariis contraria gignuntur. Sed inter utrumque maius minusque interiacet. Sed nomina interdum desunt, differentias has ut sat distincte designemus; res ipsa interim certissime adest... Haec praeclare persequitur Plato in Phaedone c. 15. et 16.

Peuceri Commentarius differentium apud Graecos vocum. Dresdae. 1748. 8.

Ammonius quoque Scapulae Lexico adiectus.

Praeside Harlesio Erlangae 1786. Christoph. Frid. Ammon edidit defenditque Animadversionum in quaedam Ammonii Grammatici loca Spicilegium, praemissa brevi de vita eius disquisitione. Monentur quaedam tum de Ammonio ipso, tum de eius asseclis, contra Valckenaerium; simulque consilium aperit

grammaticum hunc novis curis illustrandi, quod omnino optandum, ut graecae linguae indoles penitius patescat.

„Das grammatische Werkchen des Ammonius enthält zwar manche Grille, ist auch allem Ansehen nach meist aus ältern Schriftstellern gleichen Inhalts zusammengetragen; vermuthlich sind auch viele Interpolationen darinnen, welches deutlicher werden würde, wenn wir mehr Handschriften hätten; Argwohn genug kann schon die Segaarsche Sammlung von Lesarten erwecken: es enthält aber doch viele gute Wort-Erklärungen und grammatische Bemerkungen. Valckenaers billig geschätzter Commentar ist auf eine unbequeme Weise in Noten und Animadversionen vertheilt, und enthält nach dem ehemaligen Gebrauch der Philologen Digressionen aller Art; über einen Grammatiker waren diese noch eher zu dulden, als über einen Dichter. Mit Recht hat Hr. Ammon das ausgezogen, was zum Ammonius gehört. Weitläuftige Noten zieht er zusammen, und fügt von dem Seinigen zur Erläuterung bei, was den meisten Lesern nöthig und nützlich seyn kann, meist mit Wahl, Gründlichkeit, Ordnung und vieler Kenntniss der Griech. Litt. Insonderheit hat er den Eustathius genützt, welchen Valckenaer übergangen hatte. Die Lesarten in kritischen Anmerkungen stehen zunächst unter dem Texte, und weiter unten die Erläuterungen. Im Texte ist das Griechische mit Accenten, in den Noten ohne Accente, aber doch mit den Spiritus gedruckt. (In diesem Falle sehen wir nicht ein, was der sogenannte gelinde Spiritus soll.) Der falsch gesetzten Accente sind allerdings bei diesem Verfahren weniger; ob die gründliche Sprachkunde dabei gewinnt, ist eine andere Frage. Der Text ist der Valckenaerische; einige bessere Lesarten, und sogar Emendationen hat er, wie er selbst anzeigt, in den Text aufgenommen; andere, die gleiches Recht haben konnten, in den Noten stehen gelassen, wie z. E. in βωμός. Aus des Hrn. Segaar Epist. crit. ad Valcken. sind die Lesarten der Utrechter Handschrift ausgezogen und der Vorr. nebst litterar. Nachrichten angehängt u. s. w." Gött. G. A. 1787. p. 1453. sq. [Ex censura editionis Ammonianae.]

EPIMETRUM NOTARUM ET EXCERPTORUM AD ΛΕΞΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ SPECTANTIUM*).

Ἀβρόμιος, χωρὶς οἴνου, ἄοινος. βρόμος γὰρ ὁ Διόνυσος, ὁ καὶ ἔφορος τοῦ οἴνου κατὰ Ἕλληνας. ἄβρομος, θορυβώδης, ἀπὸ τοῦ α ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ βρέμω τὸ ἠχῶ. Cod. Barthol.

Ἄγαυρος ὁ κομψὸς, οἱ δὲ κακός. ὑπὸ Ἰώνων δὲ ἄπορος. ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν τρυφερός. Cod. Barthol.

Ἀγέλαιος παροξυτόνως ὁ ἀμαθής. ἀγελαῖος δὲ ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης. Cod. Barthol.

Ἁγνὸς ὁ καθαρός. ἀγνὼς δὲ ὁ ἄγνωστος. καὶ κλίνεται ἀγνὼς, ἀγνῶτος. Cod. Barthol.

Ἀγρὸς ἀρούρης διαφέρει. ἀγρὸς ὁ σπειρόμενος καὶ ἁπλῶς ὁ τὴν σπορὰν δεχόμενος. ἄρουρα δὲ ἡ σπαρεῖσα καλλιεργία. Cod. Gud.

Ἀγχίαλος καὶ ἀμφίαλος. Schol. Sophocl. Ai. Fur. 135.

Ἀγχόνη καὶ ἀγχονὴ differunt, ſtrangulatio, et ſtrangulandi actus. v. Schol. Ariſtoph. Acharn. 125.

Ἀδελφιδοῖ λέγονται οἱ παῖδες τῶν ἀδελφῶν. ἀνεψιοὶ δὲ οἱ ἐξάδελφοι. ὥστε ὁ μὲν ἀνεψιὸς πρὸς ἀνεψιὸν λέγεται· ὁ δὲ ἀδελφιδοῦς πρὸς θεῖον. υἱωνὸς δὲ ὁ τοῦ υἱοῦ υἱὸς, ἤγουν ὁ ἔγγονος. ἔκγονος δὲ ὁ υἱός. Cod. Pariſ.

Τὸ ἀεὶ λαμβάνεται ἐπὶ παρεληλυθότος, ἐνεστῶτος καὶ μέλλοντος, ἐπὶ δὲ ἀορίστου οὐδέποτε. μετὰ δὲ τῆς εἰς προθέσεως ἐπὶ τοῦ μέλλοντος μόνου. οἷον, εἰς ἀεὶ ποιήσω. καὶ εἰς ἀεὶ ἐργάσομαι. Cod. Pariſ.

Ἀεὶ καὶ εἰσαεί. Schol. Soph. Aiac. 341.

Ἄημα, ἀὴρ, πνεῦμα. Schol. Soph. Aiac. 67

Ἰστέον, ὅτι ἐν ταῖς Ἀθήναις ἕκαστος μὲν τῶν πολιτῶν Ἀθηναῖος ἐλέγετο, γυνὴ δὲ οὐδεμία Ἀθηναία, αἰδοῖ τῆς πολιούχου θεᾶς, ἥτις Ἀθη-

*) Haec, per L. Kulenkampii ſchedas diſperſa, cum ipſi Ammonio ſubiicere non licuiſſet, collecta ordineque alphabetico digeſta hoc loco ponere viſum eſt.

να καὶ Ἀθηναία ποιητικῶς ἐλέγετο. ἀλλὰ Ἀττικὴ γυνὴ καὶ Ἀτθὶς ἡ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ὠνομάζετο. Cod. Paris.

Αἰγιαλὸς καὶ θὶν καὶ ῥηγμίν. v. Cod. Gud. et Vindobb. Advers. p. 148.

Αἴδω βαρύτονον, καὶ αἰδέω, αἰδῶ. καὶ ἐνεργητικὸν σπανίως, παθητικὸν δὲ ἀεί. Cod. Paris.

Αἴολον λέγεται τὸ ποικίλον. αἰόλον δὲ τὸ ταχὺ, ἀπὸ τοῦ ἄελλα, ἀφ᾽ οὗ κορυθαίολος Ἕκτωρ, ὁ ταχέως κινῶν τὴν κόρυθα. καὶ αἰόλοι σφῆκες, οἱ κατὰ τὸ μέσον συνεχῶς κινούμενοι, καὶ πόδας αἰόλος ἵππος, ἤγουν ποδώκης. Cod. Paris.

Αἱρῶ τὸ ὑψῶ, καὶ αἴρω τὸ ἀφανίζω. οἷον, ἦρεν ὄνειδος ἐξ Ἰσραήλ. ἤρατο δὲ νίκην καὶ κλέος, ἀντὶ ἔλαβεν. αἱρῶ τὸ κρατῶ, καὶ αἱρῶ τὸ καταβάλλω. οἷον, ὁ πέλεκυς καὶ τὰ δένδρα αἱρεῖ. αἱροῦμαι δὲ πληθυντικῶς τὸ προκρίνω, καὶ τὸ βούλομαι. αἵρεσις ἡ ἁπλῶς βούλησις, προαίρεσις δὲ ἐπὶ δύο πραγμάτων, ὅταν τὸ ἓν προτιμήσῃς τοῦ ἑτέρου. Cod. Paris.

Ἄλλο δηλοῖ τὸ αἴρω, καὶ ἄλλο τὸ αἱρῶ. ἡ γοῦν ἐξ πρόθεσις οὐ λέγεταί ποτε μετὰ τοῦ αἴρω, ἀλλὰ μετὰ τοῦ παθητικοῦ αὐτοῦ λέγεται· καὶ δηλοῖ τὸ ἐλευθερῶ, ὥσπερ καὶ τὸ ἐξείλετο. τὸ γὰρ παρ᾽ Ἡσιόδου, ἐξείλετο μητίετα Ζεὺς, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλε κεῖται ποιητικῶς. καὶ μετὰ τοῦ αἱρῶ ἐνεργητικοῦ τίθεται ἡ ἐξ καὶ μετὰ τοῦ παθητικοῦ γράφεται, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἐξαίρετος. Cod. Paris.

Αἵρω τὸ κρατῶ καὶ καταβάλλω. ἀπὸ τούτου ἀναιρῶ τὸ φονεύω, καὶ καθαιρῶ τὸ καταβάλλω, καὶ συναιρῶ τὸ δύο τινὰ εἰς ἓν συνάγω, καὶ διαιρῶ τὸ ἡνωμένα χωρίζω, καὶ περιαιρῶ τὸ στερίσκω, καὶ ἀφαιρῶ, ὃ καὶ ἀφαιροῦμαι, λέγεται καὶ ὑφαιρῶ τὸ κλέπτω. αἱροῦμαι δὲ τὸ βούλομαι καὶ προκρίνω, ἀφ᾽ οὗ προαιρεῖσθαι ἐπὶ δύο τινῶν, ὅταν τις τὸ ἓν προτιμήσῃ τοῦ ἑτέρου. αἴρειν δὲ τὸ κουφίζειν καὶ ἀφανίζειν, ὃ ποιητικῶς λέγεται ἀείρειν, ἀφ᾽ οὗ τό τε ἄρδην, ὃ δηλοῖ πῆ μὲν τὸ μετεώρως καὶ κούφως, πῆ δὲ τὸ ἀφανιστικῶς, καὶ τὸ ἐξαίρετον, καὶ τὸ ἐξαίρειν τὸ ὡς ἐξαίρετον ἄγειν, ὡς τὸ ἐξαίρω μέντοι τοῦ λόγου τὸν ῥήτορα, καὶ καταίρειν, τὸ τὴν ναῦν εἰς λιμένα κατάγεσθαι. καὶ μεταίρειν καὶ ἀπαίρειν κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν αἰρόντων τὰ ἱστία καὶ μετατιθεμένων καὶ ἀποδημούντων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐφ᾽ ἑτέρας ἀποδημίας καὶ μεταθέσεως. καὶ ἐπαίρειν τὸ ἀναπείθειν, καὶ ὑπεραίρειν καὶ ὑπεραίρεσθαι.

Αἴσιον τὸ δίκαιον. ἐξαίσιον τὸ θαυμαστόν. ἀπαίσιον τὸ μισητόν. Cod. Paris.

Ἄλλο τὸ αἰσχύνω καὶ ἄλλο τὸ αἰσχύνομαι. αἰσχύνω μὲν γὰρ τὸν ἄνθρωπον λόγοις, αἰσχύνομαι δὲ ἐφ᾽ οἷς ἐπλημμέλησα. Cod. Paris.

Αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι διαφέρουσι. τὸ μὲν γὰρ αἰτῶ ἐπὶ τὸ εἰς ἅπαξ τι λαβεῖν καὶ ἀναδοῦναι. τὸ δὲ αἰτοῦμαι ἐπὶ τὸ χρᾶσθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Δυσκόλῳ διαστέλλει τὴν διαφοράν· Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λεπάδες αἰτούμενος. Cod. Gud.

Ἀλαλαγμὸς, ὀλολυγμὸς διαφέρει. ἀλαλαγμὸς ἐστὶν ἐπινίκιος ἐν πολέμῳ κρότος. ὀλολυγμὸς δὲ ἐστὶ κραυγὴ θρηνητικὴ καὶ ὀδυρμοῦ σημεῖον. Cod. Gud.

'Αλιεὺς κοινὸν, ἀλίτριτος ποιητικὸν, ὁ ἐν τῇ ἁλὶ δηλονότι τριχόμενος. ἰστέον δὲ, ὅτι ἅλς ἡ θάλασσα ἑνικὰ μόνον ἔχει, ἅλς δὲ τὸ ἅλας ἑνικὰ καὶ δυϊκὰ καὶ πληθυντικά· καὶ τὸ μὲν ἀρσενικῶς γράφεται, ἡ θάλασσα δὲ θηλυκῶς. Cod. Parif.

'Αλωτὸν λέγεται τὸ δυνάμενον κρατηθῆναι, ἀφ' οὗ γίνεται καὶ αἰχμάλωτος, διὰ τῆς αἰχμῆς κρατηθείς. καὶ ἀνάλωτος, οὗ οὐ δύναταί τις ἐπιλαμβάνεσθαι. τὸ δὲ ὁμαλώτον παρὰ τὴν συνήθειαν εἴρηται, δηλοῦν τὸ ν ὄρει πεπλανημένον. οὐδέποτε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἁλῶ γίνεται τοιαύτη σύνθεσις. Cod. Parif.

'Αμάντευτον λέγεται καὶ τὸ μὴ μαντευόμενον καὶ περὶ οὗ οὐκ ἐμαντεύσατό τις. μαντεύειν δὲ τὸ ἐνεργεῖν μαντείαν. μαντεύεσθαι δὲ τὸ μαντείαν λαμβάνειν ποθέν. οἷον, ἐκ Τροφωνίου ἐλθὼν μαντείαν ἔλαβεν. Cod. Parif.

'Αμάω, ἀμῶ τὸ θερίζω. καὶ ἀμῶ τὸ συνάγω. ἐξ οὗ καὶ ἀμητὸς ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, καὶ καρπός. ἀμησάμενοι ἀντὶ τοῦ συνάξαντες. σπανιάκις δὲ γράφεται. Cod. Parif.

'Αμβλὺ τὸ λεπτὸν καὶ ἀσθενές. καὶ ἀμβλύνω ῥῆμα ὁμοίως. ἐναντίον δὲ τοῦ ἀμβλὺ τὸ ὀξύ. ὡς λέγομεν ὀξὺς πυρετὸς, ὁ σφοδρός. ἀλλὰ καὶ ἀμβλὺς πυρετὸς ὁ λεπτὸς καὶ ἀνίσχυρος. καὶ ὀξεῖα φωνὴ, ἀλλὰ καὶ ἀμβλεῖα. ὡς καὶ βαρεῖα ἔχει ἐναντίον τὸ κούφη. Cod. Parif.

'Αμείβω σημαίνει τρία· τὸ ἀντικαταλλάσσω, τὸ ἀνταποκρίνομαι καὶ τὸ περιπατῶ. ὅπερ ἀμείβω ἀντὶ τοῦ περιπατῶ μετὰ προθέσεως, παραμείβει τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ παρήμειψεν ἀντὶ διέβη. Cod. Parif.

'Αμοιβὴ καὶ ἀνταμοιβὴ ταὐτὸ, ἡ ἀντίδοσις. Cod. Parif.

"Αμπελος ἀμπελῶνος διαφέρει. ἄμπελος τὰ ὀλίγα καὶ σπάνια κλήματα, ἀμπελὼν δὲ ὁ περικλείων πολλὰς ἀμπέλους. Cod. Gud.

'Ιστέον, ὅτι ἄμπωτις καὶ πλημμυρὶς ἐν τῷ ὠκεανῷ γίνονται, καὶ περὶ τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν, ἔν τε ταῖς Σύρτεσιν ἀμφοτέραις τῷ μυχῷ τοῦ 'Αδρίου κόλπου, ὧν ἡ μὲν πλημμυρὶς ἀνάχυσίς ἐστι τοῦ ὕδατος εἰς τὴν γῆν, ἡ δὲ ἄμπωτις συστολὴ καὶ οἷον ἀνάπωσις. Cod. Parif.

'Αμφίβολον, ἀναμφισβήτητον, ἀναντίῤῥητον γράφεται. τὸ δὲ ἀμφήριστον εἰς τοιαύτην σημασίαν ποιητικὸν ἐστίν. Cod. Parif.

'Αμφισβήτησις ἀγνοίας διαφέρει. ἄγνοια μὲν γάρ ἐστι πάντα (πάντως) ἀνεπιστημοσύνη τοῦ προκειμένου. ἀμφισβήτησις δὲ ἡ ἑτέρου πρὸς ἕτερον ἀμφιβολία περὶ τοῦ προκειμένου πράγματος. Cod. Gud.

'Ανάθημα ἀναθέματος διαφέρει. ἀνάθημα μὲν γάρ ἐστι τὸ διὰ τοῦ η γραφόμενον τὸ ἀνιερούμενόν τε καὶ ἀνατιθέμενον ἱερῷ τινὶ τόπῳ· ἀνάθεμα δὲ διὰ τοῦ ε ἐκφωνούμενον τὸ ὕβρεως ἐχόμενον καὶ ἀναθεματισμοῦ. ἀνάθημα καὶ ἀναθήματα, ἀγάλματα, κειμήλια καὶ τὰ τῷ θεῷ παρατιθέμενα. Cod. Gud.

'Αναιρεῖσθαι λέγεται μὲν καὶ τὸ φονεύεσθαι, καὶ ἀνατρέπεσθαι. ὡς τὸ, ἀναιροῦνται νόμοι. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀπολαμβάνειν, οἷον, ἀναιρεῖται στέφανον. καὶ ἀναιρεῖται μετὰ χεῖρας βιβλίον. τὸ γὰρ αἱροῦμαι το προκρίνω προσλαμβανομένων τῶν προθέσεων διαφόρους σημασίας δηλοῖ. αἱρεῖσθαι γὰρ τὸ προκρίνειν, καὶ μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως καθαιρεῖσθαι, καὶ δηλοῖ τὸ καταβάλλεσθαι. παραιρεῖσθαι τὸ παρασύρειν, ὡς καὶ Λιβά-

νιος· τὰ μέγιστα καὶ τιμιώτατα τῶν ἔργων, τὰ μὲν ἤδη παραιρούμενος. ἀνθαιρεῖσθαι τὸ ἀντὶ ἄλλου ἄλλο αἱρεῖσθαι, καὶ τρόπον τινὰ προκρίνειν, οἷον ἀνθαιροῖμαι ζωῆς θάνατον, καὶ ἀνθαιροῦμαι στρατείας λόγον. ἀφαιρεῖσθαι τὸ ἀποστερεῖν ἢ ζημιοῦν, διπλῆν σύνταξιν ἔχον, οἷον ἀφαιρεῖται τὸν ἄνθρωπον τῆς οὐσίας, ἀντὶ τοῦ ἀποστερεῖ, καὶ ἀφαιρεῖται τὴν οὐσίαν τὸν ἄνθρωπον. οὗ ὁ παρακείμενος ἀφῄρημαι, ἀφῄρησαι, ἀφῄρηται, ἐπὶ πάθους καὶ ἐνεργείας λαμβανόμενον, ὥσπερ δηλαδὴ τὸ εἴργασμαι καὶ ἐώνημαι, καὶ ἀφεῖμεν. μέσοι γὰρ καὶ οὗτοι παρακείμενοι. ἔστι γὰρ μόνος ὁ πάθος καὶ ἐνέργειαν παριστῶν. ἀφῄρημαι γὰρ κ. ἀ. τ. ἐστερήθην, καὶ ἀντὶ ἐστέρησα. ὑφαιρεῖσθαι τὸ κρυφίως συλᾷν τι, ἤτοι τὸ κλέπτειν. ἐξαιρεῖσθαι τὸ ἐλευθεροῦν, οἷον, ἐξαιροῦμαι σε κινδύνων. συναιρεῖσθαι τὸ συνάγεσθαι, καὶ εἰς ἓν γίνεσθαι, ὅθεν καὶ τὸ συνελών. προσαιρεῖσθαι τὸ προσλαμβάνειν καὶ προσδέχεσθαι, οἷον ὁ δεῖνα ἄρξας προσαιρεῖται καὶ τὸν δεῖνα συνάρχειν. προαιρεῖσθαι τὸ προκρίνειν, καὶ τὸ προβάλλειν, οἷον προαιρεῖται τῶν κιβωτίων τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων, ἢ καὶ τῶν ἱματίων. Cod. Parif.

Ἀνατίθεμαι τὸ ἀναβαστάζω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναβάλλομαι καὶ ὑπερτίθεμαι. Cod. Parif.

Ἀνατίθημι ἐπὶ φορτίων καὶ ἀφιερωμάτων. ἀνατίθεμαι δὲ τὸ ἀναβάλλομαι, οἷον ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα. τὸ δὲ ἀναθεῖσα τοῦ κατθανεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ κατὰ διάφορα συντακτέον εἰς γενικὴν, οἷον ὑπέρθεσιν ποιησαμένη τοῦ θανάτου. Cod. Parif.

Ἀνδράποδον ἀνδραποδιστοῦ διαφέρει. ἀνδράποδον ὁ φυγὰς δοῦλος· ἀνδραποδιστὴς ὁ τοὺς φυγάδας λαμβάνων καὶ ἀπάγων. Cod. Gud.

Ἀνέχομαι τὸ καταφωνῶ γενικῇ. ἀνέχομαι δὲ τὸ ἀναβαστάζομαι δοτικῇ. ὡς τὸ ἀνέχομαι τῷ ἵππῳ καὶ ἀνέχεται ὁ δόμος τοῖς κίοσιν. ἀνέχομαι δὲ τὸ ὑπομένω αἰτιατικῇ. Cod. Parif.

Ἀνέχω τὸ βαστάζω. ἀνέχυμαι τὸ ὑπομένω. Cod. Parif.

Ἀνέχω τὸ βαστάζω μεταβατικῶς, καὶ ἀνέχω τὸ τιμῶ ὁμοίως. ἀνίσχει δὲ ὁ ἥλιος ἀμετάβατον ἀντὶ ἀνατέλλει, καὶ ἀνίσχει βοτάνη ὁμοίως. ἀνίσχει δέ τις τὰς χεῖρας ἐπὶ εὐχῆς, μεταβατικῶς. ἀνέχομαι δὲ παθητικῶς τὸ ὑπομένω. Cod. Parif.

Ἀνήκεστος ὁ ἀθεράπευτος. ἀνήκαστος ὁ ἀπαράβλητος, ἤτοι ὁ ἀσύγκριτος. Cod. Parif.

Ἀνὴρ ἀνθρώπου διαφέρει. ἀνὴρ μὲν γὰρ κυρίως λέγεται ὁ ἐπ' ἀρετῇ τινὶ διαπρέπων. ἄνθρωπος δὲ ὁ ἐπὶ μηδενὶ διαπρέπων. καὶ εἰς τὸ φίλος. Cod. Gud.

Ἀνοεῖν καὶ ἀγνοεῖν διαφέρει. ἀγνοεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μηδ' ὅλως αἰσθάνεσθαι, ἀνοεῖν δὲ τὸ ἐπιλανθάνεσθαι. Cod. Gud.

Ἄνοια ἡ παντελὴς ἀφροσύνη. ἄγνοια δὲ ἡ ἑνὸς ἀγνωσία. καὶ ἀγνοῶ λέξιν. μετάνοια δὲ καὶ μετάγνοια ταὐτό. Cod. Parif.

Ἀνταλλάττειν ἐστὶ τὸ ἄλλον ἀντ' ἄλλου εἰσφέρειν. ὑπαλλάττειν δὲ τὸ ἐν λόγῳ ἢ ἄλλῳ ποιήματι τισὶ μὴ ὀρθῶς ἔχουσι προσφέρειν τὰ ὀρθῶς ἔχοντα. Cod. Parif.

Ἀντέχω σοι ἤγουν ἐναντιοῦμαι. ἀντέχομαι δέ σου ἤγουν ἀντιλαμβάνομαι. καὶ ἀντεῖχε τοῖς δεινοῖς, καὶ οὕτως ἀντεῖχε πρὸς τα δεινὰ, ἤγουν ἐναντίως διέκειτο. Cod. Parif.

Τὸ Ἀπαντᾷν δηλοῖ καὶ τὸ ἐπέρχεσθαι, ὡς τὸ, εἰ δὲ τοσοῦτον ἀπήντηκα τοῦ καιροῦ δεύτερος. καὶ τὸ συναντᾷν. Cod. Parif.

Ἀπαντῶ τὸ ἔρχομαι, ὡς τὸ, ἀπήντησεν εἰς δικαστήριον. καὶ τὸ συναντῶ, ἀπαντῶ σοι. ὑπαντῶ δὲ ἐπὶ τιμῆς, τὸ προσυπαντῶ. Id.

Ἀπαράσκευος καὶ ἀπαρασκεύαστος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ δι' αὐτὴν τὴν χορηγίαν ἔχων ἀπαρασκεύαστος ἂν λέγοιτο. ὁ δὲ διὰ ἑτέρου ἀπαράσκευος. ὁ μὲν ἄρχων, ὁ μονομάχον θέλων δοῦναι, ἀπαράσκευος λέγεται, ὁ δὲ μονομάχος ἀπαρασκεύαστος. τὸ μὲν γὰρ τὸ διὰ παθητικὴν ἔχει ἔμφασιν, τὸ αὐτεξούσιον, ὁ δὲ παθητικήν. Cod. Gud. vitiofus fine dubio h. l.

Ἀπέχω τὸ ἀπολαμβάνω, καὶ ἀπέχω τὸ ἀφίσταμαι ἐπὶ διαστάσεως τόπου. ὡς τὸ, ἀπέχει ἡ πόλις τῆσδε τῆς πόλεως σταδίοις τοσοῖσδε. ἀπέχομαι δὲ παθητικῶς ἐπὶ οἴνου, ἐπὶ κρεωδαισίας, καὶ ἐπὶ ἄλλων τοιούτων παρομοίων, τῶν βλάπτειν εἰδότων τῇ ἀμετρίᾳ τὸ σῶμα. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν βλαπτόντων τὴν ψυχήν. οἷον, ἀπέχομαι ἀδικίας. Cod. Parif.

Ἀπέχω τὸ μακρὰν εἰμὶ, καὶ ἀπέχω τὸ ἀπολαβὼν ἔχω. οἷον, ἀπέχω τὰ τροφεῖα. Cod. Parif.

Ἁπλότης μωρίας διαφέρει. ἁπλότης γάρ ἐστι φρόνησις ἀπηλλαγμένη πανουργίας, καὶ οἷον ἁπλῆ τις οὖσα, καὶ μὴ μεμιγμένη δυστροπίᾳ. μωρία δὲ ἐρημία φρενῶν. Cod. Gud.

Ἀποδημία καὶ ἐκδημία τὸ αὐτὸ, ὅταν τις ἐκ τῆς πατρίδος εἰς ἀλλοδαπὴν ἀπέρχηται. ἐπιδημία δὲ καὶ ἐνδημία ταὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου. Cod. Parif.

Τῷ ξένῳ ἀντίκειται ὁ ἀστὸς, τῷ ἐνδήμῳ δὲ ὁ ἀπόδημος. Ita Mofchopulus in Schol. ad Hef. Opp. et Dies v. 214.

Ἀποδημία ἐπιδημίας διαφέρει. ἀποδημία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἕτερον ἔξοδος· ἐπιδημία δὲ ἡ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἐπάνοδός τε καὶ ὑποστροφὴ, ᾗ ἐξῆλθέ τις. Cod. Gud. v. Cafaub. ad Athen. IX. 11. Euftath. ad Il. Α. 422. La Cerda ad Virg. Aen. IV. 143. Bentlei. ad Hor. Od. I. 4. 8. citante d'Orville in Siculis T. I. p. 49.

Ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι διαφέρουσι. v. Scholion Olympiodori in Platonis Phaedonem in Forfteri edit. p. 366.

Ἀποκρίνειν τὸ ἀποψέχειν καὶ ἀποπατεῖν. ἀποκρίνεσθαι δὲ παθητικῶς τὸ ἀποδιδόναι λόγον. καὶ συντάσσεται δοτικῇ. Cod. Parif.

Ἀπομάγματα καὶ ἀπομάργματα διαφέρει. ἀπομάγματα μέν εἰσι τὰ ἀποτυπώματα καὶ ἀποσπογγίσματα. ἀπομάργματα δὲ τὰ ἀπαυγάσματα καὶ ἀκτινόβολα. Cod. Gud.

Ἀπομνημονεύω τὰ πράγματα, ἤτοι ἀπὸ μνήμης λέγω σοι. ἀπομιμνήσκω σε τῶν πραγμάτων, ἤτοι εἰς ὑπόμνησιν ἄγω. Cod. Parif.

Ἀπόνοια καὶ ἀπονεῖσθαι διαφέρει. ἡ ἀπὸ πρόθεσις χωρισμὸν δηλοῖ. ἀπονεῖσθαι μὲν οἷον ἀπόστασιν ἔχειν τοῦ νοῦ. ἀπόνοια δὲ ἡ χωρίζουσα τοῦ δέοντος. καὶ ἀποδόκιμος λέγεται ὁ κεχωρισμένος τῆς δεούσης δόξης. Cod. Gud.

Ἄποπτον λέγεται, ἀφ᾽ οὗ δύναταί τις ἰδεῖν μακρόν. καὶ ἄποπτον τὸ ἀθέατον. ἀθέατος δὲ ὁ μὴ βουλόμενος, καὶ ὅστις οὐδὲν ἐθεάσατο. ὡς τὸ, ὢ οἵας πομπῆς ἀθέατος ἔμεινα. Cod. Parif.

Ἀπορία ἀφορίας διαφέρει. ἀπορία μὲν γὰρ κυρίως ἀργυρίου σπάνη, ἀφορία δὲ ἔνδεια καρπῶν. Cod. Gud.

Ἀποῤῥοὴ τὸ κατὰ ἀποκοπὴν ῥέον, ἢ ὁ λεγόμενος σταλαγμὸς, ὃ καὶ ποιητικῶς ἀποῤῥὼξ λέγεται. Ὅμηρος· Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ. Cod. Parif.

Ἅπτω λύχνον, καὶ ἅπτω βρόχον. ἅπτομαι δὲ ψαύω. ἐξ οὗ καὶ ἁφή. Cod. Parif.

Ἀπωθοῦμαι καὶ διωθοῦμαι τὸ ἀποδιώκω. ἀποσείομαι δὲ τὸ βάρος. Cod. Parif.

Ἀριθμῆσαι καὶ μετρῆσαι τινὲς μὲν τὸ αὐτὸ ἐνόμισαν, διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων. ὁ μὲν γὰρ ἀριθμὸς ἐπ᾽ ὀλίγον λαμβάνεται, ὡς ὅτε λέγομεν εἷς, δύο, τρεῖς. τὸ δὲ μετρῆσαι ἐπὶ πλῆθος, οἷον ὡς ἐπὶ τοῦ σίτου, ἐπὶ κριθῆς καὶ τῶν ὁμοίων, πλῆθος γὰρ ἐνταῦθα παραλαμβάνοντες μετροῦμεν. Cod. Gud.

Ἄριστον καὶ βέλτιστον ἐπὶ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων ἐξήρτηται. θαυμαστὸν δὲ τὸ ἐκ τῆς ἡμετέρας γνώσεως. Cod. Parif.

Ἄῤῥην καὶ ἄρσην. ἀττικώτερον δὲ τὸ ἄῤῥην. Cod. Parif.

Ἄρχομαι τοῦδε ὡς τοῦτο μόνον ποιήσων. ἄρχομαι δὲ ἀπὸ τοῦδε, ὡς τοῦτο μόνον ποιήσων καὶ ἐφ᾽ ἕτερον τραπησόμενος. Cod. Parif.

Ἀστραπὴ καὶ κεραυνὸς διαφέρει. ἀστραπὴ μὲν γὰρ ἡ προλάμπουσα καὶ προφθάνουσα τὴν βροντὴν, κεραυνὸς δὲ ὁ ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενος καὶ καίων τὴν γῆν, ἤτοι πῦρ, ἢ χάλαζα. Cod. Gud.

Ἀστρολόγος ἀστρονόμου διαφέρει. ἀστρονόμος μὲν ἐστὶν ἡ κατάλυσις τῶν ἀστέρων. ἀστρολόγος δὲ ἡ τὰ ἐκ τῶν κινήσεων ἀποτελέσματα δηλοῦσα ἐπιστήμη. ἀστρονόμος ἄστρων διανομεύς. ἀστρονόμος ὁ τὴν κίνησιν τῶν ἄστρων γινώσκων. ἀστρολόγος ὁ ἐκ τεκμηρίων ἡλίου καὶ σελήνης ἐπιστάμενος, τί γίνεται. Cod. Gud.

Ἄστυ παρὰ τὸ ἄνω ἵστασθαι. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἐφ᾽ ὑψηλοῦ τόπου τὰς πόλεις ἐποίουν. διαφέρει δὲ ἄστυ καὶ πόλις. πόλις λέγεται ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, καὶ τὸ συναμφότερον. ἄστυ δὲ ὁ τόπος μόνον. καὶ Ὅμηρος· Φράζε μοι, ὅπως πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις. Cod. Gud.

Ἀτιμάω, ἀτιμῶ, τὸ ἄτιμον πέμπω. ὥς φησι καὶ Ὅμηρος· Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ᾽ ἀρητῆρα, ἤγουν ἔπεμψεν. ἀτιμόω δὲ, ἀτιμῶ, ἤτοι δι᾽ ἀτίμου λόγου ὑβρίζω. ἀτιμάζω δὲ τὸ ἐξευτελίζω. ἀτιμάσαντες τὰ τοῦ κόσμου πράγματα. Cod. Parif.

Τί διαφέρει τὸ ἀτιμῶ ἡ γ̄ συζυγία τοῦ ἀτιμάζω; ἀτιμῶ μὲν λέγεται τὸ κατὰ νόμον, ὁλοσχερῶς καταδιακρίνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπὶ ξύλου ἠτιμωμένος, τουτ᾽ ἔστι κατακεκριμένος. λάβετε γὰρ ὑμεῖς καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε. ἀτιμάζω καὶ τὸ ὑβρίζω.

Πάλιν διαφέρει καὶ τὸ ἀτιμῶ ἡ γ̄ συζυγία τῶν περισπωμένων τῆς δευτέρας. ἡ μὲν γὰρ τρίτη συζυγία παρασύνθετόν ἐστι ἐκ τοῦ ἄτιμος, ἡ δὲ δευτέρα σύνθετος ἐκ τοῦ τιμὴ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἠτίμησεν. Cod. Gud.

Αὐτὰρ τοῦ δὲ διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν αὐτὰρ προτάσσεται, ὁ δὲ δὲ ὑποτάσσεται. Cod. Gud.

Ἀφετήρια λέγεται ὁ τόπος, ἀφ᾽ οὗ ἀπολύει τὸν ἵππον ὁ ἀναβάτης ἐπὶ τοῦ ἱπποδρομίου δραμεῖν ἕως τῆς νύσσης. νύσση δὲ ἐστὶν ὁ καμπτὸς, ἀπὸ τοῦ νύσσω, τὸ τιτρώσκω· ἐκεῖσε γὰρ ἔπλήττον τοὺς ἵππους πλέον. λέγεται δὲ ἀφετήρια καὶ ἐπὶ νηὸς, ἤτοι ὁ τόπος, ἀφ᾽ οὗ αἴρει τὸ ἄρμενον καὶ ἀπολύει πλεῦσαι. ἀφετήριον δὲ ὄργανον τὸ πετροβόλον. Cod. Parif.

Ἀφίξομαι ἀ. τ. ἐλεύσομαι. ἐφίξομαι ἀ. τ. ἅψομαι. Cod. Parif.

Ἄφλαστα καὶ κόρυμβα καὶ κλήδων θρόνους πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἑδωλίων. ἄφλαστα καλεῖ τὸ ἄκρον τῆς νεὼς, κατ᾽ εὐφημισμὸν, οἷον τὸ εὔθλαστον. καὶ κόρυμβα δὲ τὸ αὐτὸ δηλοῖ, καὶ ἔστιν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. διαφέρουσι δὲ, ὅτι τὰ μὲν ἄφλαστα τὰ πρυμνήσια, τὰ δὲ κόρυμβα πρωρῄσια. Cod. Gud. in *Κυβιστητὴρ*, ubi citatur Lycophron. v. eum v. 295. 296. et ibi Schol.

Ἄφρων ἀνοήτου διαφέρει. ἄφρων ἐστὶν ὁ ἐστερημένος φρονήσεως, καὶ ὁ πρὸς τὰ κοινὰ καὶ ἀνθρώπινα διορατικῶς μὴ ἔχων, καὶ ὁ ἄθεος, καὶ ὁ ἐθνικῶς ζῶν. ἀνόητος δὲ ὁ ἄνους, ὁ μὴ ἔχων τὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαίρετα, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν ζωὴν βλαβερὸν καὶ ἰουδαϊκῶς κατὰ τὴν τοῦ νόμου τήρησιν πολιτευόμενος. Cod. Gud. Hanc fane differentiam veterum Graecorum nullus agnofcet.

Βολὴ τρώσεως διαφέρει. v. Schol. Iliad. IV. 540.

Βούπληξ διφορεῖται κατὰ τὴν τάσιν πρὸς διάφορον σημαινόμενον. ὀξυτόνως μὲν γὰρ τὸ ἐνεργοῦν ὄργανον. βαρυτόνως δὲ τὸν ὑπὸ αὐτοῦ πλησσόμενον. Cod. Gud. v. Schol. Lycophr. 187. Schol. Iliad. VI. 135.

Βοῦς μόσχου διαφέρει. βοῦς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τέλειος, μόσχος δὲ ὁ νεόγονος. ἀφ᾽ οὗ καὶ μοσχία ἡ νέα φυτάς. Cod. Gud.

Βυβλίον καὶ βιβλίον διαφέρει. βυβλίον λέγεται τὸ ἄγραφον, ὡς καὶ τὸ, ἐπὶ τὸ βυβλίον σου πάντες γραφήσονται. βιβλίον δὲ τὸ γεγραμμένον. Codex Bartholin. f. *Ἔρανος λέξεων*.

Γαμβροκτόνος καὶ γαμβρόκτονος. v. Schol. Lycophr. 161.

Διαφέρει γὰρ τοῦ ὅτι, ὅτι τὸ μὲν ὅτι προτακτικὸν, ὡς τὸ, ὅτι ἠπαιδεύτησας, ἐτυφθήθης, ὁ δὲ γὰρ ὑποτάσσεται, ὡς τὸ, ἐτυπθήθης, ἠπαιδεύτησας γὰρ, ἵνα πλεονάσῃ τὸ αἴτιον. Cod. Gud.

Γαστριμαργία ἡ περὶ τὴν γαστέρα μανία. μαργαίνειν γὰρ λέγεται παρὰ τοῖς ἔξω τὸ μαίνεσθαι, καὶ μάργος καλεῖται ὁ μανιώδης, παρὰ τὸ μαργαίνειν, ὅ ἐστι μαίνεσθαι περὶ τὴν γαστέρα. διαφέρει δὲ γαστριμαργία λαιμαργίας. γαστριμαργία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ τῆς γαστρὸς χόρτασις· λαιμαργία δὲ ἡ τοῦ λαιμοῦ ἡδονὴ, ἤγουν τὰ γλυκάσματα. Cod. Gud. v. Clem. Alex. p. 171. 31.

Γεωγραφία γεωμετρίας διαφέρει. γεωγραφία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ πάσης τῆς γῆς διαγραφή. γεωμετρία δὲ ἡ μέρους τινὸς τῆς γῆς καταγραφή. καὶ εἰς τὸ γαῖα. Cod. Gud.

Διαφέρει γῆ καὶ ἄρουρα. γῆ λέγεται ἁπλῶς πᾶσα ἡ ξηρά. ἄρουρα δὲ ἡ πρὸς σπορὰν καρπῶν ἐπιτηδεία. Cod. Gud. in *Ἀροῦν*.

Γίνεται καὶ γείνεται διαφέρει. γίνεται μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ κατασκευάζεται διὰ τοῦ ι. γείνεται δὲ τὸ γεννᾶται διὰ διφθόγγου. Cod. Gud.

Γνόφος καὶ νεφέλη διαφέρει. γνόφος μὲν ἐστὶν ὁ ἀχλυώδης καὶ ὁμιχλώδης σκοτασμὸς, νεφέλη δὲ τὸ ἐκ φωτοειδοῦς ἀέρος φεγγόβολον, λεπτότατον ὕφασμα. Cod. Gud.

Γνῶσις σοφίας διαφέρει. γνῶσις μὲν ἐστὶ τὸ εἰδέναι τὰ ὄντα. σοφία δὲ καὶ τὸ τὰ ὄντα γινώσκειν καὶ τὸ τὴν τῶν ἀντιπιπτόντων λύσιν ἐπίστασθαι. Cod. Gud.

Γυνὴ παρθένου διαφέρει. γυνὴ μὲν γὰρ καλεῖται ἡ ἤδη ἀνδρὸς πεῖραν εἰληφυῖα, παρθένος δὲ ἡ μηδέπω μνηθεῖσα ἀνδρός. Cod. Gud.

Δέησις καὶ προσευχὴ καὶ εὐχαριστία καὶ ἔντευξις διαφέρει. δέησις μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν τὶς ἀξιοῖ τὸν θεὸν εἰς πρᾶγμα, ἢ ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς τινῶν λυπηρῶν ἱκεσίαν προσφέρει. προσευχὴ δὲ αἴτησις ἀγαθῶν. εὐχαριστία δὲ, ὅταν τὶς ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν εὐχαριστεῖ τῷ θεῷ. ἔντευξις δὲ κατηγορία τῶν ἀδοκούντων, ὡς δοκεῖ Παύλῳ. Cod. Gud.

Διαφέρει δέησις ἱκεσίας οὐδέν. Id.

Δειρὴ καὶ αὐχὴν διαφέρει. δειρὴ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ τραχήλου, καθ' ὅ ἐστιν ὁ φάρυγξ. αὐχὴν δὲ τὸ ὄπισθεν. καὶ εἰς τὸ δολιχός. Cod. Gud.

Δεισιδαιμονία] εἴρηται παρὰ τὸ δεδιέναι τοὺς δαίμονας. καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται, ὡς δέον δεδιέναι τοὺς θεοὺς αὐτῶν. παρὰ ἡμῖν δὲ τοῖς Χριστιανοῖς ἐπὶ τῆς ἀσεβείας λέγεται τὸ τῆς δεισιδαιμονίας ὄνομα. οὐ τοὺς δαίμονας γὰρ δεδιέναι χρὴ, ἀλλὰ τὸν ὄντως ὄντα θεὸν, κἀκείνους μὲν μισεῖν ὡς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους καὶ ἀσπόνδους ἀεὶ, τὸν δὲ θεὸν τὸν τοῦ κόσμου παντὸς ποιητήν τε καὶ κυβερνήτην ἀγαπᾶν τε καὶ σέβεσθαι. Cod. Gud.

Δέμας καὶ σῶμα. v. Schol. Lycophr. 41.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ὁ ποιητὴς δέμας εἴωθεν λέγειν τὸ ἔμψυχον, παρὰ τὸ δεδέσθαι τὴν ψυχὴν ἐν αὐτῷ, σῶμα δὲ τὸ ἄψυχον, ἐπειδὴ σῆμα ἐστὶ τοῦ ποτὲ ζῶντος, οἷον τάφος. σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι. Cod. Gud. Locus eſt Iliad. XXII. 342.

Δέρμα βύρσης διαφέρει. δέρμα κτηνῶν, βύρσα βοῶν. Cod. Gud.

Διαίρεσις πλεονασμοῦ διαφέρει, exemplo vocis *ὄου, οὗ.* v. in *Ὄου.*

Διάλεξις καὶ διάλεκτος διαφέρει. διάλεξις μὲν ἐστὶν ὁμιλία τὶς ἔντεχνος, διάλεκτος δὲ γλώττης ἰδίωμα. Cud. Gud.

Διάνοια γνώμης διαφέρει. διάνοια μὲν ἐστὶ διχοστατοῦσα καθ' ἑαυτὴν καὶ μὴ τὸ βέβαιον ἔχουσα καταβουλεύεσθαι. ἀφ' οὗ καὶ διάνοια ἐκλήθη, διὰ τὸ δισσὰ τινὰ βουλεύεσθαι. γνώμη δὲ ἡ τὸ βέβαιον ἐν ἑαυτῷ καὶ ἀσφαλὲς ἔχουσα, καὶ οἱονεὶ μετὰ τοῦ διαγινώσκειν τὶ ποιοῦσα. διὸ καὶ γνώμη ἐκλήθη, καθότι γινώσκειν τὶ ποιεῖ. Cod. Gud.

Διαπλεῖν, περιπλεῖν καὶ παραπλεῖν διαφέρει. τὸ μὲν διαπλεῖν τὸ ἐπὶ τοῦ μέσου πλεῖν. τὸ δὲ περιπλεῖν τὸ κύκλῳ πλεῖν. τὸ δὲ παραπλεῖν τὸ παρὰ τὴν γῆν πλεῖν. οὕτω καὶ

Διαῤῥεῖν τὸ διὰ μέσου ῥεῖν. τὸ δὲ παραῤῥεῖν καὶ παραμείβεσθαι

τὸ κατὰ μίαν τοῦ τόπου πλησίον ῥέειν. τὸ δὲ περιῤῥεῖν πανταχόθεν καὶ κύκλῳ περιῤῥέειν. Cod. Gud.

Διαπορεῖσθαι τοῦ ἀγανακτεῖν διαφέρει. διαπορεῖσθαι μὲν τὸ περί τι γίνεσθαι καὶ ἐνεργεῖν. ἀγανακτεῖν δὲ τὸ ὀργίζεσθαι. Cod. Gud.

Διάπυρος. ἐκ τῆς διὰ προθέσεως καὶ τοῦ πυρὸς γίνεται διάπυρος ὁ ἐκκαυστικὸς, ὁ ἐκκαιόμενος τὴν ψυχήν. διάπυρος δὲ καὶ θερμὸς διαφέρει. Cod. Gud.

Διάφορος, διαφορὰ καὶ διαφέρεσθαι διαφέρει. διάφορος ὁ ἐχθρὸς, διαφορὰ ἡ ἔχθρα καὶ ἡ διαχώρησις, διαφέρεσθαι τὸ ἐχθρωδῶς διακεῖσθαι. Cod. Gud.

Διδυμάονες, διδύμων διαφέρουσι. Schol. Iliad. V. 548.

Δίκαιος εὐσεβοῦς διαφέρει. δίκαιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὸ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἴσον φυλάττων. εὐσεβὴς δὲ ὁ τὸ θεῖον εὐσεβῶς σέβων καὶ ὀρθῶς. Cod. Gud.

Δόλιχος καὶ δολιχὸς διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν ἐπὶ τοῦ ὀσπρίου. ὀξυτόνως δὲ τὸ μακρόν. λοιπὸν ἐκ τοῦ δολιχὸν τὸ μακρὸν καὶ τοῦ δειρὴ γίνεται δολιχόδειρος, ὁ μακροτράχηλος, ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς α καὶ εἰς η θηλυκῶν γινόμενα. Cod. Gud.

Δοῦναι καὶ ἀποδοῦναι διαφέρει. δοῦναι γάρ ἐστι τὸ χαρίσασθαι, ἀποδοῦναι δὲ τὸ χρεωστούμενον παρασχεῖν. Cod. Gud.

Ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἑαυτοὺς ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτοὺς λεγομένων τάσσεται. οἷον Αἴας ὁ Τελαμώνιος καὶ Μενικὲς ὁ Κρέων ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν, τοῦτ' ἔστιν ἑκάτερος ἑαυτόν. τὸ δὲ ἀλλήλους ἐπὶ τῶν συμπεπλεγμένων, οἷον, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀπέκτειναν, τοῦτ' ἐστὶν ἕτερος τὸν ἕτερον. Cod. Gud.

Ἐγκέφαλος παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι τῇ κεφαλῇ. τί δέ ἐστιν ἐγκέφαλος; λευκὸς καὶ μαλακὸς, ὥσπερ ἐξ ἀφροῦ τινὸς πεπηγὼς, θερμὸς καὶ ὑγρός. διαφέρει δὲ μυελοῦ. Cod. Gud.

Τί διαφέρει εἴδωλον καὶ δείκηλον; οὐ παρὰ τὴν ἔνδειξιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν φωνήν. γίνεται δὲ καὶ τὸ δείκηλον ὁμοίως παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ. εἴκηλον καὶ δείκηλον τὸ ἄγαλμα. Cod. Gud.

Εἴδωλον καὶ ὁμοίωμα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ εἴδωλον οὐδεμίαν ὑπόστασιν ἔχει. τὸ δὲ ὁμοίωμα τινός ἐστιν ἴνδαλμα καὶ ἀπείκασμα. ἐπειδὴ Ἕλληνες ἀναπλάττουσι τὰς οὐχ ὑφεστώσας μορφὰς, Σφίγγας, Τρίτωνας, Κενταύρους, εἴδωλα λέγουσι τὰ τῶν οὐχ ὑφεστώτων μιμήματα. ὁμοιώματα δὲ τὰ τῶν ὑφεστώτων εἰκάσματα, οἷον ἡλίου, σελήνης, ἄστρων, ἀνθρώπων, θηρίων, ἑρπετῶν. Cod. Gud.

Εἵνεκα τοῦ οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν οὕνεκα σημαίνει τὸ διότι, οὕνεκα καλὸν εἶδος. τὸ δὲ εἵνεκα τούτου χάριν σημαίνει. Cod. Gud.

Κατὰ πόσους τρόπους διαφέρει τὸ εἷς τοῦ οὐδείς; κατὰ τέσσαρα. πρῶτον, ὅτι τὸ μὲν εἷς δασύνεται καὶ περισπᾶται, τὸ δὲ οὐδεὶς οὔτε δασύνεται οὔτε περισπᾶται. δεύτερον, ὅτι τὸ μὲν εἷς ἀριθμητικόν ἐστι, τὸ δὲ οὐδεὶς ἀόριστον. τρίτον, ὅτι τὸ μὲν εἷς οὔτε δυϊκὸν ἔχει οὔτε πληθυντικὸν, τὸ δὲ οὐδεὶς ἔχει καὶ δυϊκὸν καὶ πληθυντικὸν, οἷον οὐδένες τῶν οὐδένων. τέταρτον, ὅτε τὸ μὲν εἷς ἀρσενικὸν, καὶ θηλυκὸν μία, τὸ δὲ οὐδεὶς ὁμοφώνως, ἡ οὐδεὶς γάρ. Cod. Gud.

Ἑκάτερος καὶ ἕκαστος διαφέρει. ἑκάτερος ἐπὶ δυοῖν, τὸ δὲ ἕκαστος ἐπὶ πολλῶν. Cod. Gud.

Ἐκώκυσε καὶ ἐκόκυσε διαφέρει. ἐκώκυσε μὲν τὸ ἐθρήνησεν ἐπὶ ἀνθρώπου. ἐκόκυσε δὲ ἐπὶ ὀρνέου. ἐξ οὗ καὶ κόκκυξ. Cod. Gud.

Ἐλαία ἐλαιάδος διαφέρει. ἐλαία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ φυτόν. ἐλαιὰς δὲ ὁ τοῦ φυτοῦ καρπός. Cod. Gud.

Ἐμπειρικὸς ἰατρὸς λογικοῦ διαφέρει. ἐμπειρικός ἐστιν ὁ ἐκ συνηθείας τινὸς ἰατρεύων, ἢ ἄλλο τι δίχα λόγου, λογικὸς δὲ ὁ μετὰ λόγου τὰς αἰτίας τῶν πραγμάτων ἀποδιδοὺς καὶ πληρῶν. Cod. Gud.

Ἐνάργεια ἡ λόγων μὲν λευκότης καὶ φανότης. ἐνέργεια δὲ ἡ ἐν τοῖς λόγοις ταχύτης. Cod. Gud.

Ἐξελεύθερος καὶ ἀπελεύθερος διαφέρει. ἐξελευθέρους μὲν γὰρ λέγουσι τοὺς διὰ χρέος προσθέντας τοῖς δανεισταῖς γενομένους· ἀπελευθέρους δὲ, τοὺς ἔπειτα ἀπολυθέντας συνήθως. Cod. Gud.

Ἐξήγησις καὶ ἑρμηνεία. Schol. Soph. Aiac. 319.

Ἐπαγγελία ὑποσχέσεως διαφέρει. ὑπισχνεῖται μὲν γὰρ αὐτόν τις διδόναι τὶ μέλλει. ἐπαγγέλλεται καὶ ὁ δίχα παρακλήσεως ἐπαγγέλλειν βουλόμενος. Cod. Gud.

Ἔπαθλον ἄθλου διαφέρει. ἔπαθλον τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι. ἆθλον καλεῖται αὐτὸς ὁ ἀγών. Cod. Gud.

Ἔπαινος ἐγκωμίου διαφέρει. ἔπαινος γάρ ἐστι λόγος ὁ μίαν πρᾶξιν ἐγκωμιάζων. ἐγκώμιον δὲ πολλὰς πράξεις ἐν ἑαυτῷ παραλαμβάνει. Cod. Gud.

Ἐπάνοδος καθόδου διαφέρει. ἐπάνοδος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπανελθεῖν τινὰ εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, ἑκουσίᾳ γνώμῃ ἐξελθόντος ἐξ ἀρχῆς, μηδενὸς βιασαμένου. κάθοδός δὲ ὁ τὸ ἐναντίον, ὅταν τὶς ἄκων ἀποδημήσῃ καὶ φυγαδευθῇ, ἢ συμφορᾶς τινὸς προηγησάμενος, καὶ διὰ φόβον ἐπανάγων. Cod. Gud.

Ἐπιμαχεία τοῦ συμμαχεία διαφέρει. ἐπιμαχεία μὲν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἀμύνασθαι εἰς ὀργὴν, καὶ τὸ αἰδεῖσθαι καὶ ὀκνεῖν. συμμαχεία δὲ τὸ συνασπίζειν πολεμουμένοις. Cod. Gud.

Ἐπιμαχεῖν καὶ συμμαχεῖν διαφέρει. συμμαχεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν αὐτοῖς εἶναι. ἐπιμαχεῖν δὲ εἴτε τῆς αὐτῆς (credo pro *τοῖς αὐτοῖς* per solemnem errorem), *εἴτε αὐτοὶ ἑτέροις ἐπιστρατεύοιμεν.* Cod. Gud.

Ἐπιστήμη τέχνης διαφέρει. καὶ ἡ μὲν ἐπιστήμη ἄπταιστος, κατάληψις ὑπὸ ὀρθοῦ λόγου κατασκευασμένος, ἡ δὲ τέχνη πταιστή. Cod. Gud.

Ἐπιτάφιος λόγος ὁ ἐπάνω τοῦ τάφου λεγόμενος. ἐγκωμιαστικὸς παρ' αὐτῇ τῇ ταφῇ. Cod. Gud.

Ἐπιτήδευσις τέχνης διαφέρει. τέχνη ἐστὶν ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματικὴ, ῥητορική. ἐπιτήδευσις δὲ τὸ τοῦ λόγου χηρεῦον, οἷον τεκτονικὴ, χαλκευτική. Cod. Gud.

Ἐπλήγην καὶ κατεπλήγην διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σωματικὸν, τὸ δὲ ψυχικόν. ἀπὸ τοῦ πλήσσω ἐπλήγην ἐπὶ σώματος. ἐπλάγην δὲ καὶ κατεπλάγην ἐπὶ τῆς ψυχῆς. Cod. Gud.

Ἐπλήσθην τοῦ ἐπληστηρίασε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἐπλήσθην ἀπὸ

τοῦ πλήθου. τὸ δὲ πληστήριον ἐκ τοῦ πληστήριος. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ πλῆστος. Cod. Gud.

Ἕπω σημαίνει δύο, τὸ λέγω, καὶ τὸ ἀκολουθῶ. διαφέρει κατὰ τρόπους. τὸ μὲν ἕπω τοῦ λέγω τὰ ἐνεργητικὰ εὕρηται ἐν χρήσει, τὰ δὲ παθητικὰ οὐχί. τοῦ δὲ ἀκολουθῶ τὰ παθητικά, οἷον ἕπομαι, εἱπόμην, ποιητικῶς ἑπόμην τὸ ἐνεργητικὸν οὐκ ἔχει, τὸ δυϊκὸν ἑπόμεθον, ἑπέθην, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ποιητικῶς ἑσπέσθην — τὸ μὲν ἕπω τὸ λέγω ψιλοῦται, τὸ δὲ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ δασύνεται. Cod. Gud.

Ἐπώνυμον ἐπιθέτου διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν ἐπώνυμον ἐπ' ὀνόματι, τὸ δὲ ἐπίθετον ἐπὶ ψόγων κεῖται πολλάκις. Cod. Gud.

Ἐρίζω τοῦ ζηλῶ διαφέρει. ἐρίζω τὸ κατὰ μάχης φιλονεικῶ ἐπὶ τινὶ πράγματι. ζηλῶ τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ ὁμιλῶ. Cod. Gud.

Ἕστακα καὶ ἕστηκα διαφέρει. ἕστηκα μὲν ἐγώ, ἕστακε δὲ σέ. Cod. Gud.

Διαφέρει ἔτος καὶ ἐτός. καὶ βαρυτόνως μὲν σημαίνει τὸν χρόνον, ὀξυνόμενον δὲ τὸν ἀληθῆ, ἐξ οὗ ὁ ἐτεός· καὶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ε ἐτός, παρὰ τὸ ἔτι καὶ ἔτι εἶναι, καὶ ἰέναι. καὶ εἰς τὸ αὕτως καὶ ἔτεα. Cod. Gud.

Εὐχαριστία, δέησις καὶ προσευχὴ διαφέρουσιν. οἷς γὰρ ἔτι ἐνδεῖ τινά, τούτων ἐστὶν ἡ δέησις. ὅταν δὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ θεοῦ νοήσας αἰτῶ τι παρὰ τοῦ θεοῦ, τότε προσεύχομαι. ὅτε δὲ φίλος ἐπὶ πλέον γένωμαι, τότε εὐχαριστῶ. φησὶ καὶ ὁ μακάριος Παῦλος· πρῶτον πάντων ποιεῖσθε δεήσεις, προσευχάς, ἐντεύξεις, εὐχαριστίας, ἀπὸ τῶν ἡττόνων ἐπὶ τὰ μείζω προβαίνων. Cod. Bartholin.

Εὐχὴ καὶ προσευχὴ διαφέρει. εὐχὴ λέγεται ἐπαγγελία τινῶν τῶν κατ' εὐσέβειαν ἀφιερωμένων θεῷ. προσευχὴ δὲ δέησις, κατὰ ἱκετηρίας τῷ θεῷ προσαγομένη. Cod. Gud.

Εὔχομαι καὶ ἐπεύχομαι διαφέρει. ἀντὶ τοῦ πρὸς — καὶ τὸ ἐπευχόμενος ἀντὶ τοῦ προσευχόμενος. Cod. Gud. ſed corrupta illa ſunt, reſtituenda ex Etym. M.

Ἐφθὸν καὶ ὀπτὸν διαφέρει. ὀπτὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀμέσως τῷ πυρὶ ὁμιλοῦν. ἑφθὸν δὲ τὸ μεθ' ὕδατος ἑψόμενον. Cod. Gud.

Ἑώρων οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. τὸ δὲ ἀνάλογον ὥρων. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ο ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ο πάλιν ἄρχεται, ἢ ἀπὸ τοῦ ω. λέγουσι δὲ ὅμως καὶ ὥρων ἄνευ τοῦ ε οἱ νεώτεροι. Θουκυδίδης δὲ μόνον ἑώρων. Lexicon Photii.

Ζήτημα παρὰ τοῖς ῥήτορσι καλεῖται τὸ ἤδη ὁμολογηθὲν συνίστασθαι πρόβλημα τοῦτο. οὐκ ἀξιοῦται δὲ τῆς τοῦ ζητήματος προσηγορίας. καὶ ἔστι μὲν ζήτημα τοῦτο καὶ πρόβλημα πάντως, οὐκ ἔστι δὲ πρόβλημα τοῦτο πάντως καὶ ζήτημα. Cod. Gud.

Ζωὴ παρατήρησις καὶ μονὴ τῶν ὄντων, καὶ ἡ κτίσις καὶ ἡ οὐσία. διαφέρει ζωὴ ψυχῆς. ζῇ γὰρ καὶ τὰ φυτά. Cod. Barthol.

Ἠρία καὶ ἠρία διαφέρει. v. Etym. M. p. 437.

Ἡσυχάζειν καὶ σιγᾶν διαφέρει. ἡσυχάζειν μὲν γὰρ τὸ ἠρεμεῖν καὶ ἀτρεμεῖν δι' ὅλου τοῦ σώματος, σιγᾶν δὲ τὸ μηδὲν λαλεῖν. Cod. Gud.

Θανατοῦν καὶ θανατᾷν διαφέρει. θανατοῦν μὲν ἐστὶ τὸν ἄλλον φονεύειν. θανατᾷν δὲ τὸ ἐφίεσθαι θανεῖν αὐτὸν ἐκεῖνον. Cod. Gud.

Θάρσος καὶ θράσος διαφέρει, ὡς ἀρετὴ κακίας. τὸ μὲν ἐπὶ ἀρετῆς τάσσεται, τὸ δὲ ἐπὶ κακίας. ὅθεν οἱ παλαιοὶ ὡρίσαντο οὕτως. θάρσος ἐστὶ ψυχῆς παράστημα μετὰ λογισμοῦ· θράσος δὲ ἡ ἀλογιστία. ὅθεν Εὐριπίδης ἁμαρτάνει λέγων· οὐ θράσος τόδ' ἐστιν, οὐδὲ τόλμη κακῶς φίλους δράσαντας ἐναντίως βλέπειν. Cod. Gud. cf. Schol. Apollon. II. 77.

Θέλημα, καὶ θελητικὸν, καὶ θελητὸν οὐ ταὐτόν ἐστι. θέλημα μὲν γάρ ἐστιν οὐσίας νοερᾶς νοερὰ ὄρεξις, θελητικὸν δὲ ἐστὶ αὐτὸ τὸ θέλησιν ἔχον, θελητὸν δὲ τὸ ἀγαπώμενον ἐστί. Cod. Gud.

Θέλω λέγεται καὶ ἐθέλω. ποίας διαθέσεως; οὐδετέρας. τὸ γὰρ ἐθέλω καὶ ζῶ καὶ πλουτῶ καὶ ὑπάρχω οὐδετέρας ἐστὶ διαθέσεως. διότι οὔτε ἐνέργειαν, οὔτε πάθος δηλοῖ. Cod. Gud.

Θεόγραφος παρὰ τὸ θεὸς καὶ τὸ γράφω γίνεται. θεόγραφος, ὁ ὑπὸ θεοῦ γραφείς. θεογράφος δὲ ὁ τὸν θεὸν γράφων. Cod. Gud.

Θεσμός. ἐκαλεῖτο μὲν πάλαι καὶ εἷς ἕκαστος τῶν νόμων θεσμὸς, καὶ τὸ ὅλον δὲ τῆς πολιτείας σύνταγμα. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους εἶπεν. Photii Lex.

Ἄλλο ἐστὶ τὸ θεωρεῖν καὶ ἄλλο τὸ βλέπειν. θεωρεῖν γάρ ἐστι τὸ τὰς θυσίας φυλάττειν· ἐκ τοῦ θεωρεῖν αὐτὰς, ὅθεν καὶ θεωροὶ οἱ διὰ τοῦτο ἀποστελλόμενοι. βλέπειν δὲ λέγειν. λέγεται δὲ καὶ ἡ τράπεζα ὑπὸ τινῶν, ἀπὸ τοῦ τὰ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τιθέναι. Cod. Gud. ſed corrupt.

Θεωρικὸς καὶ θεωτικὸς διαφέρει. θεωρικὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ περὶ θέατρά τινα καὶ δημώδη ἀσχολούμενος. θεωτικὸς ὁ δι' ὑπερβολὴν φρονήσεως καλῶς δυνάμενος θεωρῆσαι λογικὰ θεωρήματα. Cod. Gud.

Θυμὸς, παρὰ τὸ θύειν αἷμα, οἷον θυεμός. ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; εἰ μὲν σημαίνει τὴν ψυχὴν, γενικοῦ, εἰ δὲ σημαίνει τὴν ὀργὴν, εἰδικοῦ. τί διαφέρει μῆνις, ὀργὴ, χόλος, κότος, καὶ θυμός; διαφέρει· μῆνις μὲν γάρ ἐστιν ἡ 1) ἐπίμονος ὀργὴ ἀπὸ τοῦ μένειν, ὀργὴ δὲ ἡ ἐπ' ὀλίγον χρόνον, 2) παρὰ τὸ ὀργᾷν, χόλος δὲ 3) οἱονεὶ κίνησις χολῆς, ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι, κότος δὲ ἡ πολυχρόνιος 4) μνησικακία, θυμὸς δὲ ζέσις τοῦ περικαρδίου 5) αἵματος, ἀπὸ τοῦ θύειν, τοῦτ' ἔστι μανικῶς ὁρμᾷν. 6) καὶ εἰς τὸ ἀποθυμία. Cod. Gud. Variae Lectt. eiusd. Cod. in v. *Κότος:* 1) μόνιμος. 2) ἀπὸ τοῦ. 3) ἡ κίνησις τοῦ χόλου, καὶ ἐπ' ὀλίγον χρόνον γενόμενον. 4) μνησικακία ἀπὸ τοῦ οἰκεῖσθαι. 5) αἵματος θερμοῦ, πρὸς ἀντιλυπῆσαι ὁρῶσα. 6) abeſt. Caeterum in tota obſervatione inverſus eſt ordo.

Ἴσθμια σημαίνει τρία, τὴν ἑορτὴν, τὰ περὶ τὸν τράχηλον κόσμια, καὶ αὐτὸν τὸν τράχηλον. Cod. Gud.

Ἱστοριογράφος, συγγραφεὺς, καὶ ζωγράφος διαφέρει. καὶ ἀμφότεροι πεζῷ χρῶνται λόγῳ. ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστι ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς Θουκυδίδης. ζωγράφος δὲ ὁ ζώων εἰκόνας γράφων.

Ἱστὸς καὶ κεραία. ὁ μὲν ἱστὸς τὸ ἐπίμηκες ξύλον ἄνω τεταμένον· κεραία δὲ τὰ πλάγια, ὥστε γενέσθαι γράμμα τὸ ταῦ. διετείνετο δὲ πολ-

λάκις ὁ τῆς Ἀθηνᾶς πέπλος εἰς τοιοῦτο σχῆμα ξύλων καὶ ἐπόμπευσεν. Photii Lexicon.

Κάλλος ὡραιότητος διαφέρει. ζήτει αὐτὸν εἰς τὸν ψαλμὸν τὸν λέγοντα· τῇ ὡραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου. Cod. Gud.

Καταχειροτονία καὶ ἀποχειροτονία καὶ διαχειροτονία διαφέρει. καταχειροτονία μὲν γὰρ ἐγένετο οὕτως. ἔλεγεν ὁ κήρυξ, ὅτῳ Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα. εἶτε οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο πρῶτον καταχειροτονία. ἀποχειροτονία δὲ ἐγένετο οὕτως· ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μειδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα. καὶ ἐξέτεινον τινὲς, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἀποχειροτονία. λοιπὸν πάσας ἠρίθμουν τὰς χεῖρας, καὶ ἑώρα ὁ κήρυξ, ποῖαι πλείους εἰσὶν, πότερον τῶν φασκόντων αὐτὸν ἀδικεῖν, ἢ μὴ, καὶ ὅσαι ἂν ἦσαν πλείους εὑρεθεῖσαι, ἐκεῖ καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει. Lexicon Photii.

Διαφέρει τὸ κατεπλάγην τοῦ κατεπλήγην, ὅτι τὸ μὲν κατεπλάγην ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως λέγεται, τὸ δὲ κατεπλήγην ἐπὶ σώματος. ὁ μέντοι ποιητὴς διὰ τὸ μέτρον εἶπε, κατεπλήγην φίλον κῆρ. Cod. Gud.

Τί διαφέρει τὸ κινεῖν καὶ νευστάζειν; ἡ μὲν φωνὴ διαφέρει, τῷ δὲ σημαινομένῳ οὐδαμῶς. ἴσον γάρ ἐστι το κινεῖν καὶ νευστάζειν. καὶ Ὅμηρος· νευστάζων κόρυνθι βριαρῇ. καὶ τὸ νευστάζον κάρα Ἰούδας. Cod. Gud. in voce *Ἐνύσταξαν.*

Κομᾶν τοῦ γαυριᾷν διαφέρει. κομᾶν ἐπὶ πλούτου, γαυριᾷν ἐπὶ νεότητος. Cod. Gud.

Κόνις κολοσυρτοῦ διαφέρει. κολοσυρτὸς γὰρ ὁ ἐκ φρυγάνων συρφετὸς, ἀπὸ τοῦ κόλα σύρειν, τοῦτ' ἔστι τὰ φρύγανα. σημαίνει δὲ καὶ ταραχὴν, καὶ θόρυβον, ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν κολοσυρτόν. κολοσυρτὸς ἡ ἐκ φρυγάνων κόνις. Cod. Gud. in *Κολοσυρτός.*

Κτίσις κτίσματος διαφέρει. κτίσις μὲν γὰρ κυρίως καλεῖται ἡ σύστασις τοῦ παντὸς, κτίσμα δὲ τὸ ὑφ' ἑκάστου ἀνδρὸς δυνάμενον οἰκονομεῖσθαι, οἷον πόλις, οἶκος. καὶ εἰς τὸ κτῆσις. Cod. Gud.

Κυκλέω καὶ κυκλόω. v. Schol. Soph. Ai. 352.

Κυνηγεῖν καὶ ἰχθυᾶσθαι διαφέρει. κυνηγεῖν μὲν τὸ διὰ κυνῶν θήραν λαμβάνειν, ἰχθυᾶσθαι δὲ τὸ ἰχθύας λαμβάνειν. ὁ οὖν εἰπὼν, ἰχθύας ἐκυνήγησα, ἀκυρολογεῖ. Cod. Gud.

Κυρτὸς καὶ κύρτος διαφέρει. κύρτος μὲν γὰρ βαρυτόνως εἶδος δικτύου, ὡς σπυρίδιον. κυρτὸς δὲ ὀξυτόνως ἐπίθετον. Cod. Gud.

Κωμῳδία τραγῳδίας διαφέρει. κωμῳδία μὲν γάρ ἐστι βιωτικῶν πραγμάτων διήγησις, τραγῳδία δὲ ἡρωϊκῶν παθῶν. Cod. Gud.

Ληστικὸν καὶ ληστρικὸν διαφέρει. τὸ μὲν γράφεται ἐκτὸς τοῦ ρ, σημαίνει τὸ σύστημα τῶν ληστῶν. τὸ δὲ μετὰ τοῦ ρ τὸ κτῆμα τῶν ληστῶν. Θουκυδίδης α' τότε ληστικὸν καθήρη ἐκ τῆς θαλάττης. Photii Lexicon in margine ad *Ληΐζεται.*

Λιθοβόλος καὶ λιθόβολος. v. in *πρωτότοκος.*

Λίω καὶ λιῶ. v. in *ψίω καὶ ψιάω.*

Μῆρος καὶ μῆρον. διαφέρει τὸ ἀρσενικὸν τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ ἀρσενικὸν μὲν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων, ἤγουν θυομένων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, ὡς μήρους ἐξέταμον, ἐπὶ τῶν ἀνθρω-

πείων, ὡς, τοιοῦτοι μὲν μιάνθην αἵματι μηροί. τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων μόνον. ὡς τὸ, αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη. Cod. Gud. v. Iliad. IV. 146. ubi *Μενέλαε.*

Διαφέρει τὸ ὅθεν τοῦ ὅθι, ὅτι τὸ μὲν ὅθι ἐπίῤῥημα ἐστὶ τοπικὸν, καὶ δηλοῖ τὴν εἰς τόπον σχέσιν, τὸ δὲ ὅθεν τὴν ἐκ τόπου. Cod. Gud.

Οἶστρος μύωπος διαφέρει. v. Schol. Apollon. III. 277.

Ὀνείρωξις, ἡ διὰ τῶν ὀνείρων φαντασία, ἢ ὄψις ἡ ἐν τοῖς ἐνυπνίοις. ὀνειρώττω γὰρ τὸ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ δι' ὀνείρων βλέπω. τὸ δὲ ὀνειροπολεῖν ἐγρηγορότως ἐπὶ ἐνύπνιον. τὸ γὰρ τοῖς πολλοῖς ἀπὸ τοῦ φαντάζεσθαι σημαινομένου, τοῦτο παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις τὸ ὀνειροπολεῖν δηλοῖ. φαντάζεσθαι δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ φαίνεσθαι. Cod. Gud.

Ὄρχατος ὄρχου διαφέρει. Etym. M. p. 634.

Ὀστοῦν, νεῦρον, χόνδρος διαφέρει. v. Schol. Lycophr. 155.

Οὐσία φύσεως διαφέρει. v. Schol. Soph. Ai. 766.

Παλαιὸς ὁ ἀρχαῖος. πάλεος δὲ ὁ ἄφρων. τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σκώπτοντος. Cod. Gud.

Πάλιν τοῦ αὖθις διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν πάλιν τὸ εἰς τοὐπίσω σημαίνει, τὸ δὲ αὖθις τὸ ἐξ ὑστέρου, ἐπίῤῥημα σημαντικόν. καὶ τί διαφέρει τὸ αὖθις τοῦ αὖθι; τὸ μὲν γὰρ αὖθις σημαίνει τὸ πάλιν, ἢ τὸ μετὰ ταῦτα, τὸ δὲ αὖθι τὸ αὐτόθι. Cod. Gud.

Παρολκὴ ὑπέρθεσις. παραψυχὴ ἡ παραμυθία. Cod. Barthol.

Παστεῖλη ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἐνιαυτοῦ. παστίλη δὲ τὸ ἀπόξυσμα τῆς δορᾶς, ἰῶτα. Cod. Barthol.

Πεζὴ ἡ πεζεύουσα. πέζη δὲ τὸ ἱμάτιον. αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας. Cod. Gud. et Vindd.

Πέρα, πλέον, ὑπερβολικῶς, ὅτε παροξύνεται. περᾷ δὲ, ὅτε διαβαίνει, περισπᾶται. Cod. Gud. et Vindd.

Διαφέρει πηὸς φίλου. φίλοι μὲν λέγονται οἱ μηδὲν τῷ γένει προσήκοντες. πηοὶ δὲ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς. Cod. Gud.

Πολυτόκος καὶ πολύτοκος. v. in *πρωτοτόκος.*

Προσδεῖσθαι καὶ ἐνδεῖσθαι διαφέρουσι. τὸ μὲν γὰρ δηλοῖ ὀλίγων τινῶν, τὸ δὲ παντελῶς ἀπορίαν τοῦ ὅλου δηλοῖ. Photii Lexicon.

Πυκτεῖον τὸ τῶν πυκτῶν. πυκτίον δὲ τὸ πινακίδον. ὁμοίως καὶ πυκτὶς βίβλος πᾶσα. Cod. Gud. et Vindd.

Ῥίπτω τὸ πετάζω βαρυτόνως. ῥιπτῶ δὲ τὸ ἐξουθενῶ περισπωμένως. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐξελεξάμην παραῤῥιπτεῖσθαι. Cod. Gud. et Vindd.

Ῥοῖζος ἐπὶ ἀνέμου κτυποῦντος. βρόμος δὲ ἐπὶ πυρος καίοντος καὶ κτυποῦντος. Cod. Gud. et Vindd.

Σίαλος πτυάλου διαφέρει. v. Etym. M. p. 712. init.

Σπαίρω τὸ ἀσπαίρω. τὸ ἀσπαίρω ἐκ τοῦ σπαίρω, τοῦτο ἐκ τοῦ σκαίρω. καὶ κατὰ πόσους τρόπους διαφέρει τὸ σκαίρω τοῦ σπαίρω; λέγεται μετὰ του α κατὰ ἀττικὴν συνήθειαν, ὡς τὸ, ἢ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον, καὶ, ὁ δ' ἐοπόμενος περὶ δουρὶ ἤσπαιρ'. διότι τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν ὅμοιόν τινα κίνησιν δηλοῦσιν. ὅθεν παράγονται σκα-

ρος καὶ σπάρος ἰχθυόθεν. τὸ σκάρος εὔμουσόν τινα καὶ εὔρυθμον ἀποτελεῖ κίνησιν, ἐξ οὗ καὶ τὸ σκιρτᾷν παράγεται. Cod. Gud. Loca citata deprehenduntur Il. XIII. 443. et 570.

Σαθμίζω καὶ ἱστάθμισα, σημαίνει τὸ ἐζυγοστάτησα, διὰ τοῦ ἰῶτα. ἱστάθμησα δὲ τὸ ἐμέτρησα καὶ ἠρίθμησα, ἦτα. Cod. Gud.

Στέφανος βραβείου διαφέρει. στέφανος κόσμος γυναικεῖος ἐπὶ τῆς καίτης, βραβεῖον δὲ ἡ ἐπινίκιος ἀμοιβή. Cod. Gud.

Τίω καὶ τιῶ διαφέρει. v. in ψίω καὶ ψιάω et in τίσασθαι.

Ὑδρία κυρίως τὸ ὕδωρ, εὔθετον ἀγγεῖον. ὑδρεία ἡ ὕδρευσις. ἐπὶ ὑδρεύσεως διφθόγγου, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγγείου ἰῶτα. Cod. Vind. et Gud.

Ὑποπιεσμός. ἐνταῦθα διὰ τοῦ ο γράφεται τὸ πο, ἀπὸ γὰρ τοῦ ὑποπιέζειν τινὰ ἑαυτὸν καὶ ταπεινοῦν καὶ ἐκθλίβειν εἴρηται ὑποπιεσμός. ἑτέρωθεν διὰ τοῦ ω γραπτέον καὶ διὰ τοῦ α ὑπωπιασμός. ἔστιν ἔλεγχος. ὑπωπιάζειν γάρ ἐστι τὸ αἰσχύνειν καὶ ἐλέγχειν τινὰ ἑαυτὸν, διὰ τῶν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ὑπωπίων, ἤτοι μωλώπων. ὑπωπιάζει τυχὸν ὁ αἰκισθείς. Cod. Vind. et Gud.

Ὑποσμίχουσα, διερεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα. καὶ ὑποσμύχουσα τὸ ἠρέμα ὑπολάμπειν, ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τοῦ σκοτεινοῦ τόπου ἢ ἀφεγγοῦς. ἢ τὸ τυφλώττειν καὶ μεμυκέναι. Cod. Gud. et Vindd.

Ὑπωπιάζω τὸ ἐπιτηρῶ καὶ φυλάττω. ὑποπιέζω δὲ τὸ θλίβω, σφίγγω. Cod. Vind. et Gud.

Φαρκίδιον τὸ τέταρτον. φαλκίδιος ὁ κόπτων, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ δρεπάνου. Cod. Gud. et Vindd.

Φάρος, εἰ μὲν ἐστὶν ἀρσενικὸν, σημαίνει τὸν τόπον, εἰ δὲ θηλυκὸν, σημαίνει την πόλιν, εἰ δὲ οὐδέτερον, σημαίνει τὸ ἱμάτιον. ἔστι δὲ ὁμώνυμον. καὶ εἰς τὸ ὦκα. Cod. Gud. et Vindd.

Φυτόσκαφος καὶ φυτοσκάφος διαφέρει. προπαροξυτόνως ἡ ὑπὸ τὰ φυτὰ ἐσκαμμένη γῆ, παροξυτόνως δὲ ὁ τὰ φυτὰ περισκάπτων γεωργός. Cod. Gud.

Χειμάδια τόπος, ἐν ᾧ δεῖ παραχειμάσαι τῷ χειμῶνι, ἐφ' ᾧ ἄν τις δύναιτο χειμῶνος ἐγκαθορμήσασθαι ἤτοι χειμάσαι. χειμαδία δὲ ἡ τοῦ χειμῶνος ὥρα. Cod. Gud. et Vindd.

Χειροβοσκὸς ὁ διὰ τῶν χειρῶν βοσκόμενος, χοιροβοσκὸς δὲ ὁ τῶν χοίρων νομεύς. Cod. Gud.

Χιτωνίσκος ἱματίου διαφέρει. χιτωνίσκος μὲν ὁ κολοβων, ἱμάτιον δὲ αὐτὸ τὸ ὠμοφόριον. Cod. Gud.

Χυλὸς παρὰ τὴν χύσιν. διαφέρει δὲ χυμὸς καὶ χυλὸς, καὶ ἄμφω ὑγρά. ἐπεὶ τὸ ἐν πέψει καὶ ἐν ἑψήσει γεγονὸς χυμός. ἔστι δὲ χυμὸς γλυκὺς καὶ πικρὸς, τὸ ἀπέπτεον καὶ ἀνέψητον, πεφθῆναι δὲ δυνάμενον. ὡς τὸν καὶ ὀπώρας χυλὸν, ὡς καὶ τοῦ βίου μαρτυροῦντος. τὸ μὲν γὰρ καλέσαι ἑφθὴν σύγχυμον καλεῖ, τὸ δὲ ἄνεφθον ἀσύγχυτον. Cod. Gud.

Χωρῆσαι τὸ δέξασθαι, χωρίσαι τὸ διαμερίσαι. Cod. Gud. Haec iuxta pronuntiandi rationem Codicis Gud. accentu tantum differunt; η enim et ι confundit. v. in σταθμίζω, χρηστὸς caet.

Χωρίον, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἄνθρωποι. χώριον δὲ τὸ ἔλυτρον, τὸ κάλυμμα τὸ συγγεννώμενον ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῖς βρέφεσιν, ἢ τὸ ἐκ τοῦ ἐμβρύου τοῦ τικτομένου. ἐκ τοῦ χέω. Cod. Gud.

Ψευδοπαιδεία. εἰ μὲν παρὰ τὴν παίδευσιν λέγεται ψευδοπαιδεία, ει, ἡ ψευδὴς παίδευσις, εἰ δὲ παρὰ τὸ παῖς, παιδὸς, λέγεται, ψευδοπαιδία, ἰῶτα. Cod. Gud.

Ψίω καὶ ψιάω, caet. ex Codice Gudiano, qui canonem quendam grammaticum illuſtraturus has ſimul differentias enodat ſub voce τιμὴν, quam hinc totam appono: Τιμὴν, τὸ τι ἰῶτα. διὰ τί; ἐκ τοῦ τίω. καὶ ἐκεῖνο διὰ τί; κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, τὰ διὰ τοῦ ιω ῥήματα δισύλλαβα, μὴ παρ' ἐνεστώτων ἢ μελλόντων γινόμενα, μηδὲ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχοντα, μηδὲ ἀντιπαρακείμενον ἔχοντα τὸ ο, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, οἷον δίω, τὸ σημαῖνον τὸ διώκω, μέγα πεινάοντα δίεσθαι. λίω, τὸ σημαῖνον τὸ προθυμοῦμαι, ἐξ οὗ λιαρόν. ἔστι δὲ καὶ περισπώμενον λιῶ, λιήσω, λελίηκα, λελίημαι, λελιημένος. καὶ οὐκ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ χλιαρὸν κατ' ἀφαίρεσιν, ὥς λέγουσί τινες. ψίω τὸ λεπτύνω καὶ ψιάω διαφέρει, καὶ ψιάς. σημαίνει δὲ τὸ παράγωγον ῥῆμα ἐλάττονα τινὰ οὐσίαν οὔτινος οὖν ὑποκειμένου. τοιοῦτον γάρ ἐστι καὶ τὸ ψαύω καὶ τὸ ψάλλω. τὸ ψείω. τὸ γὰρ ψαύειν τὸ ἧττονα τῷ πλήκτρῳ παίειν σημαίνει, καὶ τὸ ψαύειν, ἧττον τοῦ καθάπτεσθαι. ὁμοίως καὶ τὸ ψίχειν. οὕτως οὖν καὶ τὸ ψίειν, οὗ προκατάρχει τὸ ψῶ, ἀφ' οὗ ὁ ψωμὸς, τὸ ἔλαττον παρὰ τὸν ἄρτον. καὶ Ὅμηρος δηλοῖ· ψιάδας κατέχευεν ἔραζε. κτίω, ἐξ οὗ καὶ ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. πίω, ἐξ οὗ καὶ πιομένης ἐκ βοτάνης, ὁ μέλλων πίσω, καὶ πίσος καὶ πίσεα ποιήεντα, σημαίνει δὲ τὰ ὕδατα. ψιὰς δὲ λέγουσι τὰς κατ' ὀλίγον κατερχομένας δρόσους. ἴω μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀνίω· ταύτην δ' οὔτ' ἐπεὶ προτιβάλλεται, οὔτ' ἔτι ἔργῳ, ἀλλ' ἀνίεις. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπείθεις. τίω βαρύτονον μὲν σημαίνει δύο, τὸ τιμωρῶ καὶ τὸ τιμῶ, περισπωμένως δὲ τὸ λυπῶ, οὗ ὁ μέλλων τιήσω, τετίηκα, τετίημαι, τετιημένος, καὶ τετιημένον φίλον ἦτορ. πρόσκειται δισύλλαβα, διὰ τὸ ἀρχειῶ καὶ σημειῶ. τὸ κλείω κατ' ἄλλον κανόνα γράφεται διὰ τῆς ει διφθόγγου. πρόσκειται, μὴ παρ' ἐνεστώτων ἢ μελλόντων, διὰ τὸ θῶ, θείω, καὶ βρώσω, βρωσείω, ὄψω, ὀψείω, ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω. τὸ δὲ βιῶ, εἰ μὲν ἐστὶ περισπώμενον δευτέρας συζυγίας, βιᾷς, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ βία. καὶ Ὅμηρος· ὡσεὶ ἐβίαο τὸ μοῦνον ἐόντα. καὶ ἐβιήσατο παῖδας. τὸ δὲ βιῶ, βιοῖς, βιοῖ, ἔστι τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὁ μέλλων βιώσω. γίνεται ἐκ τοῦ βίος. καὶ εἰς μι ῥῆμα βίωμι, καὶ ἡ μετοχὴ βιοὺς, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον βιῶναι. πρόσκειται, μὴ ἔχοντα ἀπὸ πλεονασμοῦ τὸ ἰῶτα, διὰ τὸ σείω. τοῦτο γὰρ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἰῶτα. ἔστι γὰρ ῥῆμα σέω τὸ σώζω, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α γίνεται σάω, ὁ παθητικὸς σάομαι, ὁ ὑπερσυντελικὸς παθητικὸς ἐσαόμην, τὸ δεύτερον ἐσάου, καὶ τροπῇ δωρικῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς ω, ὡς βοῶ, βῶ, καὶ συναρχόμενον γίνεται σάω. καὶ ἡ χρῆσις, σάω δ' ἐρίηρας. εἶπε μὴ ἔχοντα ἀντιπαρακείμενον τὸ ο διὰ τὸ κλείω τὸ τιμῶ, κλοιός. cf. Iliad. XVIII. 162. et XX. 9. ibique Schol. adde Etym. M. v. ψεδνός.

Ὦχρος, ἡ ὠχρίασις, ὠχρὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ χλωρὸς καὶ ἁπαλὸς, παρὰ τὸ χροῦς, χροός. τί διαφέρει ὦχρος καὶ ὠχρός; ὦχρος λέγεται προπερισπωμένως αὐτὴ ἡ ὠχρίασις, ὠχρὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ μετέχων τῆς ὠχριάσεως. Cod. Gud.

LVDOV. CASP. VALCKENAER

ANIMADVERSIONVM

AD

AMMONIVM GRAMMATICVM

LIBRI TRES.

IN QVIBVS VETERVM SCRIPTORVM LOCA
TENTANTVR ET EMENDANTVR.

ACCEDIT

SPECIMEN SCHOLIORVM AD HOMERVM INEDITORVM
EX CODICE VOSSIANO
BIBLIOTHECAE LVGDVNO-BATAVAE.

VIRO CONSVLARI,

AMPLISSIMO

D. IOANNI VAN DEN BERGH,

VIRTVTE IN BELLO ET IN OTIO LVCVLENTER ILLVSTRATA, MVNERIBVS IN PVBLICAE REI COMMODA PRAECLARE ADMINISTRATIS,

ET

NATALIVM SPLENDORE NOBILISSIMO,

S. P. D.

L. C. VALCKENAER.

Si forte vaces, VIR ILLVSTRISSIME, et istius diei memineris, quo Consularis Collegii Princeps ad interiores Bibliothecae Leidensis recessus aditum mihi patefaciebas, meque honorifico etiam colloquio sponte Tua dignabaris, non aliunde Tibi erit quaerendum, quid causae sit, quapropter meae erga Te venerationis et observantiae qualecunque pignus, Animadversionum libros, Tua in civitate conscriptos, extare tanto opere voluerim.

Etsi non dubito, quin plurimum apud Te valuerit Davidis Royeni, qui ad reliqua praeclari viri

ornamenta generosam politae eruditionis laudem adiecit, commendatio, vel Tui tamen solius adversus omnes prolixa voluntas, qui se literas amare profitentur, me etiam voti reddidisset compotem. Id ut credam, facile inducor, ubi Te mihi verecunde ob oculos pono.

Nobiles excelsi animi virtutes, Batavis Annalium conditoribus olim materiam suffecturas, inportuno praeconio non obteram, ne et Tibi sim odiosus, et ab aliis gravi adsentationis suspicione premar, a quo ignobili facinore tam sum remotus, quam qui longissime.

Verum, quod pace Tua dictum velim, summa comitas, in Tui ordinis hominibus mihi usque etiam (quidni faterer?) inexperta, cui Tu personae, quam sustines, gravitatem sapienter adsuefecisti, quaque etiam me plus semel excipiebas, mirificum Tui amorem, et venerationem prope singularem grato pectori infudit.

Is honor, quo Tu Musicas artes earumque cultores dignari videbare, effecit, ut serio cogitem in ea via gnaviter progredi, quam coepi.

Ita enim se res habet, Vir Amplissime; literae nativa suavitate cultores suos quam cumulatissime beant: dici tamen non potest, quanto hae literae videantur pulcriores, si qui potentes et nobiles eas commendatione sua non indignas esse existiment.

Atque ea si ratione versarentur, qui humaniores artes publice tractant, et aliquo laudis irritamento

teneros animos commoverent, dubitari non poteſt, quin ingenui adoleſcentes, qui rebus nihil profuturis bonae mentis ſemina deprimunt atque extingnunt, moniti animum erigerent, et caſtiſſimo artium liberalium ſtudio emendare niterentur.

Haec certe fuit illius ratio, quem unum omnium colo maxime, Tiberium dico Hemſterhuiſium, Virum Tuo, Illvstrissime van den Berghi, et magnorum hominum iudicio incomparabilem, cuius dotes pene divinas, et ſupra invidiam omnino poſitas, mihi propius et frequenter demirari contigit. Qui nulla re alia, in huius facilitate gloriari ſoleo, erga me etiam tanta, ut, ſi propius a doctore meo abfuiſſem, has chartas longe pauciores maculae foedarent.

Errores autem, quos ſine controverſia plurimos commiſi, adeo me non deterruerunt, quin magnum nomen huic opuſculo praefigerem. Hae res aliter non conſtant; errandum eſt, Vir Sapientissime; ſed cum venia erramus. Alienum laborem indoctae multitudini ambitioſe non venditantes, quaedam detegimus vera, neque ab iis, qui ante nos fuerunt, animadverſa.

Quod non eo dico, ut id mihi laudi duci velim: nam earum literarum, quas hic potiſſimum ſum ſectatus, immenſa eſt atque infinita amplitudo; ad eam quisquis tandem acceſſerit, etſi neque ab ingenio, neque a iudicandi facultate paratiſſimus, tamen fieri nullo modo poteſt, quin aliquid reperiat

ab aliis praetermiſſum, dummodo animum a formidine et praeiudicatis opinionibus liberum ſibi vindicaverit.

Hac ſola ſpe me ſuſtinui, et Animadverſiones, quibus ſcribendis academico curriculo laetus finem inpono, grati animi leve teſtimonium, Tibi, Vir Illvstrissime, inſcribere non dubitavi.

Itaque etiam rogo atque etiam, ut dignitatem Tuam tantiſper tegere, et libellum meum facilis ſuſcipere non dedigneris; meque adverſus eos tuearis, qui, literis in univerſum moleſti, ut noſtra etiam conamina deprimant, ſeveris ſtudiis invigilandum eſſe contendunt.

Vale, Vir Amplissime, et reipublicae ac literarum commodis quam diutiſſime invigilato. Dabam Lugduni in Batavis, pridie Idus Octobreis, cIↄIↄcccxxxix.

LUDOVICI CASPARI VALCKENAER 1*

LIBER PRIMUS

ANIMADVERSIONUM

AD

AMMONIUM

GRAMMATICUM.

CAPUT PRIMUM.

῎Αβαξ et ᾿Αβάκιον. Caliclare. Glossarium Laconicum emaculatur. ᾿Αβεβήλου et Βεβήλου discrimen. Suidas et Philoxenus emend. Sophocles exponitur. ῎Αγχιστος, finitimus: hinc ἀγχιστὴρ et ἀγχιστεύς. Periculum in Orpheo. Quid fuerint Athenis ἀγχιστικὰ δίκαια? Lex Attica, Petito ignota, eruitur ex Ammonio. Emendatur oraculum apud Demosth. Proximo iusta faciebat ὁ ἀγχιστεύς. is haeres erat intestati. Quid sit ἀγχιστίνδην γαμεῖν; Tentatur corruptissimus Hesychii locus.

῎Αβαξ καὶ ᾿Αβάκιον διαφέρει. ῎Αβαξ μὲν γὰρ, ἐφ᾿ οὗ τὰ πράγματα παρατιθέασιν· ᾿Αβάκιον δὲ, ἐφ᾿ οὗ ψηφίζουσιν.] *Isaaco Vossio*, pro πράγματα, τραγήματα legendum coniectanti, nonnihil favet *Cratinus*, qui βαλάνων ἄβακα usurpavit, teste *Polluce* X. 105. ubi in *Lysiae* loco,

---

* Numeri marginibus additi indicant paginas editionis Lugduno-Batavae.

quem adducit *Pollux*, eodem ſenſu accipiendum putem
2 *ἀβάκιον*, quo expoſuit *Noſter*, neque aliter adhibuit *Alexis* apud *Athenaeum* III. p. 117. F. emendante *Caſaubono*,

Δίκαιος ὁ λόγος· ἀβακίου ψῆφον λαβέ.

Receptam in *Ammonio* ſcripturam ſollicitare non auſim. Prudenter ſine dubio *πράγματα* poſuit *Grammaticus*, ut indicaret, variis rebus reponendis *abacum* inſerviiſſe. Hinc non diſcedit *Orion*, qui *ἄβακα* —— *ἐπὶ οἵας δήποτε σανίδος* dici, obſervat apud *Etymologum* in *Ἄβαξ*. Egregia eſt in rem noſtram *Doſithei*, MS. in Bibliotheca *Lugd. Batava*, Gloſſa: *Ἄβαξ*, *caliclare*. id eſt *κυλικοφορεῖον*, ſive *κυλικεῖον*, *Vaſarium*, *Delphica*. Pro *ἄβαξ* Lacedaemonii *ἀμάκιον* dixerunt; temere ſollicitari non debet *Heſychius*: *Ἀμάκιον*, *ἄβαξ· Λάκωνες*. Non raro *μ* loco τοῦ *β* eorumdem uſu fuit tritum. Gloſſarium Laconicum *Heſychio* inſertum: *Ἄμυσσος*, *κῆτος*, *Λάκωνες*. Emendo: *Ἄμυσσορ*, *κῦτος*, *Λ.* Cogita, quaeſo, *μέγα λαῖτμα θαλάσσης*. Eo lubentius operam meam ſubinde *Heſychio* addicam, quia id non nolle comperi liberalem excellentis libri ſtatorem *Ioh. Alberti*, qui mihi puerulo, quod adoleſcentior laetus recolo, literarum, quas plaudentibus Muſis exornat, primus iniecit deſiderium.

Ἀβέβηλα καὶ βέβηλα διαφέρουσιν] Ex *Ammonii* regula tantum ab invicem veterum uſu diſtabant, quantum *ἱερὰ* et *ὅσια*, *ſacra* et *religioſa*. Multa, quae ad manum ſunt, praetermitto. Proclive ad hunc modum emendaſſe *Suidam*: *Ἀβέβηλα, τὰ μὴ βάσιμα χωρία, ἱερὰ δὲ, καὶ μὴ ὅσια. Βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὲν ὅσια, μὴ ἱερὰ δέ.*
3 Si quis interim contendat, vulgatam *Suidae* deberi, propter exiguum hominis iudicium, qui corruptos codices ſequi potuerit, non valde obnitar. Vocabuli *ἀβέβηλος* originem commode expreſſit *Sophocles* in Oed. Col. ubi ad hanc rem plurima reperies, v. 36.

Ἔξελθ᾽· ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν.

Ibid. v. 123. *ἀστιβὲς ἄλσος*. Conf. *Eurip.* Helen. v. 875. *Moſchopulus* in *Βέβηλον* —— *ἀβέβηλον*, inquit, *τὸ παν-*

τελῶς ἄδυτον. *Etymol. M.* p. 194. v. 1. *Βέβηλος*, ὁ βάσιμος παντί· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀδύτου. Hinc corrige fodes Gloff. *Philoxeni: Inpenetrabile*, *Ἀδύνατον*, ὅπου τὶς οὐκ ἀφίεται εἰσελθεῖν. Lege: *Ἄδυτον*. Haec demum *Sophoclis* mentem, inter eos, quos fapientiffimus *Paulus* δεισιδαιμονεστέρους iudicabat, prudenter obvelatam, fi quid video, aperiunt. Locus eft ex Aleadis in *Stobaei* Floril. *Grotiano* p. 371.

Δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα
Καὶ πρὸς τὰ βατά.

Non folum vulgares animas auri fames erodit, fed et caftiores ifta lues receffus profanat, et in templorum adyta penetrat. τἄβατα, quae profano contingere non licebat, folis facerdotum fraudibus patebant. Opportune *Pollux* I. 8. ὁ μὲν εἴσω τῶν περιῤῥαντηρίων τόπος —— ἀβέβηλος, neque tamen id vocabuli hoc ufu offendiffe fefe fubiungit; modo recte *Polluci* tribuantur haecce: καίτοι οὐδέπω ἐντετύχηκα τῷ ὀνόματι. Utitur ifto fenfu *Heraclitus* in Allegor. *Hom.* p. 411. ubi in re fanequam exili graviter: ἡμεῖς δ' οἱ τῶν ἀβεβήλων ἐντὸς περιῤῥαντηρίων ἡγνισμεθα, σεμνὴν ὑπὸ νόμῳ τῶν ποιημάτων τὴν ἀλήθειαν ἰχνεύωμεν. 4 Quae vix dubitem, quin in adfini materia turgidum imitatorem habuerint.

Ἀγχιστεῖς] Ab *Ἄγχι*, *Ἄγχιστος*, *vicinum*, *finitimum* dicit, et cum propagine fua in *proximo fanguinis vinculo* defignando poftea fedem fixit. Prima poteftate utitur *Homerus* Od. *E.* v. 280. Apollinem in vicina urbe cultum ἄγχιστον vocat Iocafta in *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 929. Bonum paftorem, ἄγχιστον ὀπάονα μήλων, *indivulfum ovium comitem*, *Pindarus* Pyth. Od. IX. v. 114. Hinc duplex forma ἀγχιστὴρ et ἀγχιστεύς. Priorem venuftiffime *Sophocles* adhibuit, *huiusce culpae proximum* vocans ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους in Trachin. v. 259. quem locum peropportunum *Phaedro* admovit Vir Cl. *Petrus Burmannus*, I Fab. X. v. 5. ubi emendationis *R. Bentleii* inprimis habenda eft ratio propter eam ipfam *Tragici* ῥῆσιν: quam *affinem huiusce culpae* interpretatur

Ios. Scaliger, temere a *Tan. Fabro* in prim. *Scalig.* p. 4. notatus. In eadem Tragoedia habes μεταίτιον πάθους v. 264. et 265. *Adfinem negotiis Plautus* dixit Trinum. II. 11. v. 50. *corpus vitiis adfine Lucret.* III. v. 733. et quae huiuscemodi plura alibi prostant. Alterum porro, quod ad nos propius spectat, Ἀγχιστεὺς usus fuit in Attico iure creberrimi. Qui *Luciano* in Timone §. 51. συγγενὴς ἀγχιστεὺς, is *Terentio cognatus proximus* Adelph. V. VIII. v. 24. Si quis Athenis intestatus, et nulla relicta sobole moreretur, proximi haereditatem cernebant, et dicebantur Ἀγχιστεῖς· id postea ostendam. Filius patris ἀγχιστεὺς nulla ratione dici potuit; neque adeo Acastus, ex
5 historia fabulari cognitissimus, Πελίαο ἀγχιστεύς. Vegeta, et quae literarum cultorem veluti propria decet, cogitandi libertas facit, ut hac in parte modeste a Cl. *Burmanno* discedam. Primum adscribam v. 221. et seqq. ex Argonauticis, quae *Orphei* nomen praeferunt, tum super hoc loco coniecturam proponam.

Αὐτὰρ δὴ Πελίαο Φεραιόθεν ἤλυθ' ἄνακτος
Ἀγχιστεύς· νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώας γεγένητο,
Ἄξεινον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἡρώεσσιν ἐλάσσαι.

Si quis ad *Orpheum* conferat *Apollonium Rhodium*, non poterit non in eam incidere cogitationem, pro ἄνακτος legendum Ἄκαστος. quod a *Cantero* et *Vossio* animadversum, didici ex Argonautarum catalogo, quem contexuit *Burmannus*, in v. *Anchisteus*. Hanc emendationem, me quidem iudice optimam, qui amplectetur, facile sentiet, maiori se difficultate inpediri; quam si removero, operae mihi videor facturus pretium. Primum observo, in secundo versu nullo prorsus sensu legi γεγένητο, et in ultimo etiam mendam latere. Corrige utramque legendo:

—— —— *νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώας τε γέγηθε*
Ἄξεινον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἡρώεσσι πελάσσαι.

lubens enim voluit una cum heroibus Argoa navi ad inhospitalem Phasin accedere. Eo ipso istud γέγηθε veri habet speciem, quia *Hyginus* de Acasto, *hic*, inquit, *voluntarius Argonautis accessit, sponte sua comes Iasonis.*

Πελάσσαι placet, quia ad os Phasidis regia erat Aeëtae sedes; huc tendebat Iason. quin etiam v. 85. legere licet: *Phasin νηΐ σὺν Ἀργώῃ πελάσαι.* Hinc, nisi fallor animi, 6
abunde constat, *Orphei* locum plane mendosum, et inter illa merito esse numerandum, in quibus si quid calidius conieceris, reprehensionem non merearis. Hac spe illectus, integrum locum ad hanc rationem constituendum arbitrer:

Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φεραιόθεν ἤλυθ' Ἄκαστος
Ἀγχιστεὺς· νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώας τε γέγηθε
Ἄξεινον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' Ἡρώεσσι πελάσσαι.

Quum Iason et Acastus fuerint patrueles, is demum Iasonis *ἀγχιστεὺς* a poëta dici potuit.

Ibid. Ἀγχιστικὰ δίκαια] Ad tria potissimum capita reduci possunt: *ἀγχιστέων* enim habita fuit ratio in *iustis solvendis*; in *adeunda haereditate*; in *ducenda orba*. Singula attingam; neque enim eam lucem huic materiae adfudit *Samuel Petitus*, ut nullius amplius sit indiga, neque in Atticis legibus eruderandis et digerendis feliciter semper est versatus; quod cum ab aliis, tum pluribus exemplis ab *Heraldo* ostensum Animadv. in *Salm.* Observat. ad Ius Att. et Rom. Inter Atticas hanc etiam legem exhibuit *Petitus* LL. Att. L. VI. Tit. VIII. §. 11. *Τοὺς παῖδας ἢ τοὺς κληρονόμους, ἐπειδὰν ἀποθάνωσιν οἱ γονεῖς, ὅπως τῶν νομιζομένων τύχωσι, παρασκευάζειν.* *Petitum* audio, non Legislatorem Atticum; qui in ea lege tantum de liberis egerat, qui, quomodocunque fuerant a patre habiti, iusta mortuo facere tenebantur. Egregia sunt in eam rem, quae observavit *Heraldus* Anim. in *Salmasii* Observ. ad I. A. et R. L. I. C. VII. §. 7. et 8. Apage itaque ex ista lege *ἢ τοὺς κληρονόμους*. *Isaei* locus, qui *Petitum* 7
errori implicuit in comment. p. 500., ad aliam legem referendus est, quae *Petitum* praeteriit, et ex hoc ipso *Ammonii* loco hunc ad modum constitui potest; *ΤΟΥΣ ΑΓΧΙΣΤΕΑΣ, ΕΠΕΙΔΑΝ ΤΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΑΠΟΘΑΝΗι, ΑΝΤΙΠΟΙΕΙΣΘΑΙ ΤΩΝ ΤΟΥΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΝ.* *Si quis ex genere moriatur, agnati proximi iusta sibi vindicanto.* Oraculum Delphicum apud *De-*

mosth. adversus Macartatum p. 667. C. iubet τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθινομένοις ἐνικνούμενα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθήκοντας. Lego: ἐν ἱκνουμένᾳ ἀμέρᾳ τελεῖν· exponit inferius orator ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις. Huc commode referri potest *Ciceronis* locus, quem veteri menda liberatum mihi suppeditavit, in magnum publicae rei columen et eruditae elegantiae ornamentum alte adsurgens, *Matthias Röverus*. Locus est II. de legg. c. 25. *Nam et Athenis iam illo more a Cecrope, ut aiunt, permansit hoc ius terra humandi, quam cum proximi iniecerant* etc. In literis ad me datis eruditissime evicit *more* poni pro *more maiorum* et legendum *iam olim more.* quo nihil acutius cogitari potest. A funeris curatione ἀγχιστεῖς dicti sunt ταφῆες et κηδεσταί. Doctissima est Ill. *Scaligeri* in Catal. vet. Poet. observatio p. 283. et 284. Commode *Hesychius*: Ταφῆες, κτερισταὶ, ἀγχιστεῖς. Alibi male legiter Ταρφῆες. Non spernendam lucem haec accendunt *Sophocli* in Antigone, Creon, qui regnum Thebanum, a germanae sororis Iocastae liberis haereditario iure in se devolutum, moderabatur,

Γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων,

& uti ipse loquitur v. 178., cum Polynicis corpus humari vetuerat, Eteoclem v. 23,

——— ——— ——— ——— σὺν δίκῃ
χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ κατὰ χθονὸς
ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς.

Qui mortuo tanquam ἀγχιστεὺς iusta fecerat, eo ipso ius habere ad haereditatem adeundam censebatur. Egregius est in hanc rem locus *Demosthenis* in dicta oratione p. 667. B. qui *Heraldi* sententiam, loco supra citato §. 1. propositam, non parum adiuvat et confirmat. Indigenis, qui liberos non haberent, *Solon*, lata lege, liberam fecit haeredem, quemcunque vellent, scribendi potestatem; docet *Petitus* comm. ad LL. Att. p. 478. Eam legem tulisse dicitur, οὐχ ἵν' ἀποστερήσῃ τοὺς ἐγγύτατα τῷ γένει τῆς ἀγχιστείας, ἀλλ' ἵνα, εἰς τὸ μέσον καταθεὶς τὴν ὠφέλειαν, ἐφάμιλλον ποιήσῃ τὸ ποιεῖν ἄλλους εὖ. uti auctor est *De-*

mosthenes in Leptinea p. 374. C. quem locum truncavit *Petitus*, neque pleniorem *Meursius* attulit in Them. Att. L. II. cap. XIII. In *Ulpiani* commentario ad istum locum: *οὐχ ἵν᾽ ἀποστερήσῃ τοὺς ἐγγυτάτω (L. ἐγγύτατα τῷ) γένει τῆς συγγενείας καὶ τοῦ κλήρου.* Intestati haereditatem cernebant οἱ ἀγχιστεῖς. potius τῶν ἀγχιστέων τοὺς ἐγγυτέρους cum *Eusebio* dixeris de vita Constant. L. II. C. XXXV. secundum ordinem a *Petito* p. 484. indicatum usque ad consobrinorum liberos. *Demosth.* adversus Macart. p. 661. *inter eos est*, inquit, *quos tangit Legislator*, *καὶ μέχρι ὧν ὁ νόμος κελεύει τὴν ἀγχιστείαν εἶναι, ἀνεψιοῦ γὰρ Ἁγνίου παῖς ἐστιν.* Docet in eadem oratione, iussisse Solonem *κρατεῖν τοὺς ἄῤῥενας καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀῤῥένων* p. 669. B. Huc refer *Glossam*: *Ἐξ ἀῤῥενογονίας ἀγχιστής*, *agnatus*. Denique ἀγχιστεὺς eximie etiam dicebatur, qui virgini ἐπικλήρῳ genere erat proximus, eamque uxorem ducere ex lege *Solonis* tenebatur. Eam legem exponit *Petitus* in comm. p. 441. seqq. et fuse exsequitur *Heraldus* Anim. in *Salmasii* Obs. ad I. A. et R. L. III. cap. XV. §. 1—5. cum Mosaica lege comparavit Ill. *Grotius* ad *Matth.* Evang. I. 16. Cognatus, qui orbam ducebat uxorem, is Athenis dicebatur *Ἀγχιστίνδην γαμεῖν.* quod ab iis, quos nominavi, non fuit monitum. *Moschopulus περὶ σχεδῶν* p. 190. *Ἀγχιστίνδην γαμεῖ, ὅταν εἰς γάμον ἄγηται τὴν ἔγγιστα τοῦ γένους.* *Etymologus* p. 14. v. 47. *Ἀγχιστίνδην, τὸ κατὰ ἀγχιστείαν.* editur ἀγχιστίαν. Primus in axibus usurpavit *Solon.* Suspicionem movet corrupta *Hesychii* glossa: *Ἀγχιστίνδην, ὀμνύων ἐγγὺς τῶν βωμῶν, παρὰ Σόλωνι.* Binas notas, quae in unam coaluerunt, ita separandas iudico: *Ἀγχιστίνδην. . . . παρὰ Σόλωνι. Ἀγχιστίῃ ὀμνύων, ἐγγὺς τῶν βωμῶν.* Hac quidem emendatione nihil certius.

CAPUT II.

Quaenam sit secundum Grammaticos inter Ἀγοραῖος et Ἀγόραιος discriminis ratio? Dii forenses. Cornutus obiter emend. Ἀγοραῖος socio, lixa. Recepta Xeno-

phontis lectio sollicitatur. Cur Ἀγόραιος hominem nauci et scurram notet? De Ammonii scriptura subdubitatur. Differentia inter Αἰτεῖν et Αἰτεῖσθαι.
10 *Tzetzes, Harpocr. et Demosth. emendantur. In libro Vossiano reponitur titulus Comoediae Menandri.*

Ἀγόραιος, ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν, τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον· ἐὰν δὲ προπερισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον.] Qui ad hanc legem veterum loca corrigenda censuere, vereor, ut omnes Grammaticorum mentem ceperint. Ad eam intelligendam facem nobis praetulit *Tib. Hemsterhuisius* Vir Clariss. ad *Poll.* IX. 12. Sicuti in hac officina Ἀγροῖκος et Ἀγρεῖος is dici traditur, *qui ruri vitam degit*, contra Ἄγροικος et Ἄγριος, potestate ad mentem translata, *homo inurbanis moribus et incultis:* pari ratione Ἀγοραῖος eximie quidem dicitur deus fori praeses, sed et eum denotat, qui forensem eloquentiam sectatur, sive etiam mercimoniis emendis vendendisve in foro aetatem conterit: Ἀγόραιος vero, cuius mentem forenses sordes inquinarunt, secundum *Ammonium* σημαίνει τὸν πονηρὸν, τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον. Huc, quae ab eruditis viris fuere notata, et quae plura addi possent, universa commode referri queunt. *Hesychius:* Ἀγοραῖος Ζεὺς, ad *Aeschyli* Eumen. v. 976. Praeter alios in foro statutos, de quibus paucula *Heraldus* I. Digress. XIV., inprimis innotuit Mercurius ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν ποικίλην, *Luciano* Iov. Tragoed. T. II. p. 147. ubi notat Schol. p. 13. *Cornutus* de Nat. Deor. p. 169. λέγεται δὲ καὶ ἀγοραῖος πρῶτος (fors. πρόεδρος), εἰκότως· ἐπίσκοπος γὰρ τῶν ἀγοραζόντων τὶ ἢ πιπρασκόντων, ὡς κατὰ λόγον πάντα ποιεῖν δεόντων, non δεόντως. Nihil itaque est, cur *Salmasius Ammonii* τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον sollicitaverit. Quod reponi volebat, τὸν ἐν ἀ. τι
11 ὠνούμενον, sive, quod postea malebat, τι πωλούμενον, oppido acutum est et eruditum. Ἀγοραῖοι hoc sensu dicerentur *pusilli negotiatores*, qui mercantur a mercatoribus, quod statim vendant, de quibus multa notavit in libris de Usur. et de Modo Usurar. *Salmasius*, et concinno ordine

Heraldus Anim. ad *Salm.* Obſ. ad I. A. et Rom. L. II. c. 11. §. 6. et ſeqq. In huiusce generis cociones faceta ſunt Comicorum dicta apud *Athenaeum.* Tales diris devovet *Archeſtratus* in Gaſtronomia apud eundem III. p. 92. E.

—— —— —— τοὺς κήρυκας δ' ἐπίτριψαι
Ὁ Ζεὺς, τούς τε θαλασσογενεῖς καὶ τοὺς ἀγοραίους,
Πλὴν ἑνὸς ἀνθρώπου.

Tradit *Xenophon* Hellen. VI. p. 586. E. hoſtes fuiſſe deterritos, τὸν ἀγοραῖόν τε ὄχλον ἰδόντας καὶ τὸν τῶν θεραπόντων καὶ τὸν τῶν ἀνδραπόδων. Cum iſta hominum turba, qui cum mercibus ſuis caſtra comitari ſolebant, non bene conveniunt in una ſede ordinis honoratioris θεράποντες, ac proinde non invitus reponerem καὶ τὸν τῶν παρεπόντων. *lixis puerorum, quondam exercitus proſequentibus* dixit *Salvianus* de Gubern. Dei VII. p. 155. ubi vide *Rittershuſium.* Porro Ἀγοραῖον etiam dicebatur, quodcunque ad forum ſive forenſem eloquentiam propius ſpectabat: Ἀγοραῖα ἐπιτηδεύματα vocat *Aeſchines* Epiſt. IV. *Lucianus* Amor. T. I. p. 879. προὔστατο —— ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. Quum vero cocionum genus malis artibus et verſutiis inviſum eſſet et infamatum, neque garruli ſophiſtae et forenſes rabulae maiori eſſent in pretio; accidit, ut quosvis homines nequam et nauci ἀγο- 12
ραίους vocaverint. Huc pertinent obſervationes *Grotii* et *Pricaei,* quas ſupra indicavi. *Ammonii* verba ſunt: Ἀγόραιος, ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν, τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον. Suſpicabar, legendum τετριμμένον. Non pauca ſunt, quae eam mutationem ſuadeant. *Ariſtoph.* Nub. v. 446. περίτριμμα δικῶν vocat, quem *Demoſth.* de Coron. p. 331. B. σπερμολόγον, περίτριμμα ἀγορᾶς. *Iſocrates* Epiſt. 8. p. 1020. οἱ τὰ βήματα κατατετριφότες. *qui fora ſollicitabant, Corn. Gallo* El. 1. v. 129. Sed peropportunum locum, quo recepta in *Ammonio* ſcriptura defendi poſſit, ex *Ariſtoph.* Equit. v. 293. ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι, mihi indicavit, quem honoris cauſa nomino, Celeberr. *Weſſelingium.* De uſu vocis

Ἀγόραιος, ab *Ammonio* indicato, multa possent notari, quibus satius fuerit abstinuisse.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει.] Secundum *Ammonium* *Αἰτεῖσθαι* significat, aliquid *utendum* sive *mutuum petere*, *χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν.* *Thomas M.* *Αἰτοῦμαι λέγουσιν, ὅταν ζητῇ τις ὃ μέλλει ἀποδώσειν.* Tetigit hunc usum *Salmasius* de Usur. cap. XX. p. 619, 620. de Mod. Usur. c. VII. p. 298. et priori in loco Grammaticorum distinctionem contulit ad Evang. *Matth.* c. V. v. 42. ubi *δανείσασθαι* idem quod *αἰτήσασθαι.* *Tzetzes* exponens *Hesiodi* ἔργ. v. 453. *εὔκολον γὰρ λόγιον*, inquit, *τῷ μὴ ἔχοντι γεωργῷ βόας, αἰτεῖσθαι παρ' ἑτέρου. ῥᾳδιώτερον δὲ κἀκείνῳ ἐστὶν ἀρνήσασθαι, καὶ εἰπεῖν, ὅτι πάρεστι καὶ ἡ δωρὶς τοῖς βουσίν. Αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι διαφέρει.* Quae ex *Tzetzae* commentario excidisse iudicabat *Daniel Heinsius*, ipsa sunt *Ammonii* nostri verba. Quid vero in *Tzetzae*
13 verbis *ἡ δωρίς*; Legendum videtur *ἡ ἄροσις*. *Schol.* *Oppiani* II. Hal. v. 19. *ἄροσις βοῶν καὶ σῖτος ἔργα Δηοῦς.* *Menandri* versiculo *Suidas* in *Αἰτούμενος* subiungit *τὸ μὲν αἰτῶν εἰσαεὶ ἕξων· τὸ δὲ αἰτούμενος λαβὼν αὖθις ἀποδώσων·* quacunque demum auctoritate motus, minus recte hunc locum edidit *Kusterus*. Aliquoties in orat. adv. Timoth. *Demosthenes* p. 700. B. *ἐκέλευσεν αἰτήσασθαι στρώματα, καὶ ἱμάτια, καὶ φιάλας ἀργυρᾶς δύο, καὶ μνᾶν ἀργυρίου δανείσασθαι.* ubi manifestum discrimen inter *αἰτήσασθαι*, *stragula*, *vestes*, *phialas*, *utenda petere*; et *argenti minam δανείσασθαι*, *ita mutuam rogare*, *ut cum foenore sis redditurus*; quod nihilominus *Salmasii* sententiam, quam modo memorabam, minime labefactat. In eadem orat. *Dem.* p. 705. A. *περὶ δὲ τῶν φιαλῶν, ἃς ᾐτήσατο ἐν τῷ Μαιμακτηριῶνι μηνὶ* male editur. Similiter *aurea et argentea pocula αἰτησάμενοι* *Thucyd.* VI. c. XLVI. *Schol.* *χρησάμενοι· τὸ δὲ αἰτήσαντες, ἀντὶ τοῦ, λαβόντες ἄνευ τοῦ μέλλειν ἀποδώσειν.* Porro Grammatici frequenter vim *τοῦ αἰτεῖσθαι* reddidere per *κιχρᾶσθαι*, quod idem est ac *δανείζεσθαι*, docente *Salmasio* de Usur. Cap. VII. p. 168, 169, 170. Miror viros eruditos non emaculasse locum *Harpocrationis*: *Ἠιτημένην, ἀντὶ τοῦ*

κεχρημένην. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Εὐέργου, εἰ γνήσιος. ὅτι μὲν αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κεχρῆσθαι. Inepte *Blancardus* κεχρημένην *indigentem* interpretatur; non poterat tamen aliter. Ex Suida emendandus est *Harpocr.* ad hanc normam: Ἠιτημένην ἀντὶ τοῦ κιχρημένην (*commodatam*) —— καὶ γὰρ αἰτεῖσθαί ἔλεγον τὸ κιχρᾶσθαι. Hinc corriges *Etymologum* in Ἠιτημένον. Poſſet tamen etiam κεχρησμένην in *Harpocr.* ſcribi. Vide *Salmaſ.* de modo uſur. cap. v. p. 191. Porro *Demoſthenis* locus *Harp.* citatus in- 14
ſigniori menda liberandus eſt p. 685. C. τὰ πρόβατα λαμβάνει ποιμαινόμενα πεντήκοντα * μαλακὰ, καὶ τὸν ποιμένα μετ᾽ αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ ἀκόλουθα τῇ ποίμνῃ ἔπειτα παῖδα διάκονον ὑδρίαν χαλκῆν ἀποφέροντα ἀλλοτρίαν ᾐτημένην πολλοῦ ἀξίαν. *Molles oves*, πρόβατα μαλακὰ oratorem dixiſſe, non crediderim. Scribe mihi quaeſo μαλλωτὰ, et habebis manum *Demoſthenis*. Error non diſſimilis apud *Ammonium* in v. τάπητες. Deinde non ſatis placet, iungi ἀλλοτρίαν ᾐτημένην· ſed ne quid nimis. Nihil ad hanc rem aptius *Menandri* verſu ἐν τῷ Ὕμνιδι· quem praeter *Suid.* et *Harpocrat.* conſervavit *Ammonius:*

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ᾽ αἰτούμενος.

Titulum fabulae *Menandreae* reſtituam in *Grammatico* inedito, qui in Adverſariis *Iſ. Voſſii* MSS. proſtat: Ἀττικοὶ γὰρ τὸν ἐμὲ φασὶν, ὡς καὶ Καλλίμαχος —— καὶ Μένανδρος ἐν ὕδατι, τὸν ἐμὲ τουτονί. Ubi ἐν Ὕμνιδι videtur ſcribendum.

CAPUT III.

Αἶνος pro breviori veterum dicto frequentatur ab Euripide; huius fragmentum emaculatur. Archilochi fabulam reſpicit Ariſtoph. Variantem lectionem e Scholiis Hom. ſumſit Euſtathius. Verſiculi liberius tentantur. Ἀρχαῖος *eiuscemodi in dictis uſurpari ſolet. Doloſa vulpes, κερδαλῆ Archilochi.*

Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει.] Differentiam, quam in
15 hac nota tradit *Lucillius Tarrhaeus*, *Erasmo*, *Grotio*, *G. I. Vossio* probatam, non adeo sollicite veteres videntur observasse. Hi non solum *apologos*, sed et quaevis *breviora* antiquiorum hominum *dicta*, primaevae simplicitatis et illibatae sapientiae pulcerrimas reliquias, *αἴνους* vocaverunt. Florilegium *Stobaei Grot.* abunde suppeditabit, quo id ostendi possit. *Moschio* p. 473.

Ἦν ἄρα τρανὸς αἶνος ἀνθρώπων ὅδε·
Ὡς τὸν πέλας μὲν νουθετεῖν βραχὺς πόνος.

Auctorum nomina in *Stobaeo*, admodum dubia fide nobis tradita, suspicionem movent; istud fragmentum *Euripidae* tribuendum. Is quidem in Tragoediis, quae integrae ad nos pervenerunt, quod meminerim, nuspiam voce *αἶνος* usus, unus omnium frequentissime eandem, isto, quo dicebam, sensu, in fragmentis a *Stobaeo* conservatis adhibuit. Iu Danae p. 309. Dictye p. 363. Menalippe p. 475. Aeolo p. 477. Postremum locum adscribam, quia levis macula neque ab Illustri *Interprete*, neque a *Barnesio* animadversa, eius nitorem obfuscavit.

Φεῦ φεῦ· παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει,
Γέροντες οὐδὲν ἐσμὲν ἄλλο, πλὴν ὄχλος
Καὶ σχῆμ᾽, ὀνείρων δ᾽ ἕρπομεν μιμήματα.

Sentis, opinor, vitium; meas certe aures offendit *πλὴν ὄχλος*, et mox incidit *χλόος*· neque id absurdum. *Hesychius: χλόος, χλωρίασις.* Dum intenta mente *Euripideam* sententiam considero, malo: *πλὴν λόγος· fabula et umbra. Terentius* Hec. IV. III. v. 14.

16 —— —— *postremo nos iam fabula*
Sumus, Pamphile, senex atque anus.

Interim *λόγος* alio etiam sensu accipi potest. Haec quamvis ita se habeant, vocabulum *Αἶνος* eximie pro *apologo* fuit usurpatum, uti ex locis *Archilochi*, *Hesiodi*, et *Callimachi* ab *Ammonio* adductis constat. Prima *Archilochi ῥῆσις* animadversione nostra perquam digna est:

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε·
Ὡς ἄρ᾽ ἀλώπηξ κᾀετὸς
ξυνωνίην ἔθεντο.

Hanc fabulam refpicit *Ariftophanes* Avib. v. 652.

—— *ὅρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις*
Ἐστὶν λεγόμενον δή τι· τῆς ἀλώπεχ᾽ ὡς
Φλαύρως ἐκοινώνησεν αἰετῷ ποτέ.

Schol. *ὅτι σαφῶς ἀνετίθεσαν Αἰσώπῳ τοὺς λόγους, καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ λεγόμενον, καίτοι πρεσβυτέρῳ ὄντι.* Idem hicce *Archilochi* locus *Pindaro* fortaffe obverfabatur Ifthm. Od. IV. v. 79. fed profundi poetae mentem plane perfpectam non habeo. *Euftathius* locis fupra a me indicatis *Archilochi* verficulos ex *Ammonio*, quem *Herennium Philonem* vocat, petitos non fine aliqua fcripturae differitate exhibuit ad Il. *Α*. p. 796. *αἶνός τις ἀνθρώπων, ὡς ἄρ᾽ ἀλώπηξ καὶ ἀετὸς ξυνωνίην ἔθεντο.* (atque ita ex *Euftath. Phavorinus* in v. *Αἶνος.*) poftea ad Odyff. *Ξ*. p. 556. *Ἀρχίλοχος δέ φησιν, ὅτι αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδ᾽, ὡς ἄρ᾽ ἀλώπηξ ἠδ᾽ ἀετὸς ξυνωνίην ἔμιξαν, ἢ καθ᾽ ἑτέραν γραφὴν, ἔθεντο.* Cave, hinc fufpiceris, *Ar-* 17
chilochi opera verfaffe *Euftathium*, quae priorum faeculorum barbaries dudum neglexerat: variantem is lectionem, *ἔμιξαν*, haufit e veteribus fcholiis *Homericis*, quae magnam partem hodiedum fuperfunt. In iis ad Od. *Ξ*. v. 508. fub tefte *Archilocho* id ipfum reperire licet; in *Scholiaftae* nota conftituenda minus profecto verecunde verfatur *Barnefius*, fed ea lis noftrum nunc fcopum non tangit. De *Archilochi* fcriptura follicitus vix dubitem, quin paucula ex eius verfibus exciderint: dum *Euftathius* nihil nos iuvat, quid vetat coniectaffe? Fieri potuit, ut hac ratione olim fcripferit *Archilochus:*

Αἶνός τις ἔστ᾽ ἀρχαῖος ἀνθρώπων ὅδε,
Ὡς ἄρ᾽ ἀλώπηξ κερδαλῆ τε κᾀετὸς
ξυνωνίην ἔθεντο.

Si non in certas metri leges peccasse deprehendar, nihil posui, quod non verosimillima ratione probari possit ab *Archilocho* profectum, et brevitatis studio ab *Ammonio* praetermissum. Primum, ἀρχαῖος in huiuscemodi dictis peropportunum, et semper fere adhiberi solet. Locis supra a me indicatis, in quibus παλαιὸς αἶνος invenire datur, adde simillimum *Sophoclis* versum, quo Trachinias exorditur:

Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς.

Eriphus Comicus in Aeolo, teste *Athen.* IV. p. 134. C.

Λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων.

18 Nunc videndum, an auspicato κερδαλῇ in *Archilochi* versum introduxerim. *Phaedrus* in fab. de vulpi et aquila *docilem* tribuit vulpi *solertiam*; haec eidem *dolosa* I. 13. *Aesopo* σοφή, teste *Max. Tyr.* Serm. XXXIII. p. 189. ἡ δὲ ἀλώπηξ (σοφὴ γὰρ αὕτη τῷ Αἰσώπῳ ἐστὶ) πρὸς τὸν ποιμένα. *Acron* ad *Horat.* Art. v. 437. *vulpes dolosum animal est, ut in Aesopi fabula.* Aptum itaque κερδαλῇ. *Hesychius*: Κερδάλη, ἀλώπηξ. Scribe Κερδαλῆ. et quidni plus semel id ab *Archilocho* fuerit usurpatum? Memorat *Basilius* in oratione de legendis Graec. libris p. 29. et 30. γῆς Ἀρχιλόχου ἀλώπεκος τὸ κερδαλέον τε καὶ ποικίλον. Haec pro coniectura adserenda sufficiunt.

CAPUT IV.

Ἀκαρὴς rariori usu usurpatum. Ἐν ἀκαρεῖ, momine sive momento. Paulina locutio ἐν ἀτόμῳ. Ἀκαρῆ. Leviter em. Schol. Aristoph. Super loco ab Amm. citato coniectura. Οὐδ' ἀκαρῆ. Eupolidis οὐδ' ἔγκαφος illustratur. Emendantur Machonis et Eubuli fragmenta. Inter Ἀλοᾶν, Ἀλοᾶν, et poet. Ἀλοιᾶν significandi discrimen nullum. Tentantur Xenoph. et Theocr. Συναλοᾶν et Συναλοιᾶν. Καταλοᾶν, contundere.

Ἀκαρὴς σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ διαφέρει] Non admodum trita sunt, quae hic docet *Ammonius*; quo

auctore ἀκαρὴς significat τὸ παρὰ βραχὺ ὄν, veluti in exemplo, quod adducit: Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει, *prae timore fere decidi.* Non alio sensu *Menander:* ἀκαρὴς 19
παραπόλωλας, apud *Etymol.* p. 45. v. 24. et in Lege *Zaleuci*, ὡς ἀκαρὴς οἴχοιτο πνιγεὶς, referente *Hierocle* apud *Stobaeum* Tit. XXXIX. p. 229. Notior est Attica loquendi formula, ἐν ἀκαρεῖ, *Heliod.* X. p. 490. *Lucian.* Scytha T. I. p. 596. *Corinthius*, ubi notat τὰς ἐλλείψεις τῶν Ἀττικῶν ἰδίας, τοιοῦτο, inquit, τὸ ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ, καιρῷ, ἢ λόγῳ· καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτόν ἐστιν. ita eum locum exhibet MS. *Vossianus.* Plena forma, ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. Legitur etiam ἐν ἀκαρεῖ χρόνου. Vid. Ill. *Spanhemius* ad *Aristoph.* Plut. v. 244. (in quo versu *Etymolog.* MS. praefert χρόνου) Cl. *Arnaldus* in Miscell. Obs. vol. V. p. 62. et *Pricaeus* ad Evangel. *Luc.* IV. 5. ubi ἐν στιγμῇ χρόνου, *temporis in puncto, Lucret.* IV. 165. *Suidas* ἐν ἀκαρεῖ et ἐν ἀτόμῳ recte contulit: quorum posterius *Paulus* adhibuit 1 Cor. XV. v. 52. ubi adiecta sunt ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. *Hesych.:* Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπήματι, ἐν τάχει. Accedat *Cyrillus* Lex. MS: Ἀκαρεῖ· ῥιπεῖ (L. ῥιπῇ) ὀφθαλμοῦ. Ibidem tamen: Ἐν ἀτόμῳ, ἐν βραχεῖ, ἐν στιμῇ (L. στιγμῇ), ἐν ῥοπῇ. Conf. Gloss. Clar. *Alberti* p. 136. Alterum porro, quod *Ammonius* a priori discernit, ἀκαρῆ non adeo videtur frequentatum. *Schol. Aristoph.* ad Vespas v. 699. τὸ δὲ ἀκαρῆ ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ βραχὺ καὶ οἰκτρόν. Lege καὶ μικρόν. Admoveamus hanc interpretationem loco ab *Ammonio* producto: Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τύχης ἐπίσταμαι· non multum profecerimus. Credibile mihi fit, versum e Comoedia petitum; in quo olim forsan extiterit: οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς ψυχῆς ἐπίσταμαι. *quae sit animae natura, plane ignoro.* Ut res omnium minimas denotarent, Graeci *tantillas* dixerunt, *ut nihil inde possit abradi.* Ita praeter alios *Pollux* II. 33.
Apud *Demosth.* contra Polyclem p. 713. C. ἀπεκρίνατό 20
μοι, ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ δανείσοι, *ne teruncium quidem, Wolfius.* non ignoro, *Spanhemium* et alios eodem loco iam usos. Pro οὐδ' ἀκαρῆ *Eupolis* venuste posuit οὐδ' ἔγκαφος· quam locutionem, quamvis id ab *Ammonio*

alienum videri possit, eum in finem iuvat illustrasse, ut comicis facetiis lectorem aliquantisper detineam. *Etymologus* MS. Ἔγκαφος· παρὰ τὸ ἐγκάψαι. ἔγκαφος τὸ μηδὲ ἐγκάψαι ἀρκοῦν. tum desunt, quae habes in edito, *Comici* verba, hoc modo constituenda:

> Οὐ γὰρ λέληςται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.

Apud *Suidam* vero legitur λέλειπται. Prius placet. *Hesychius:* Λέληςται, ἐπελάθετο. Conqueritur nescio quis, omnia sibi ablata, neque superesse, quo buccam possit inplere. Ea vis verbi ἐγκάπτειν e *Comicis* haurienda. Plus semel adhibuit *Aristophanes*. paucula addam ex *Athenaeo* L. III. p. 76. E. *Alexis* in Lebete

> —— ἐγκάψας τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθον.

Confer *Schol. Aristoph.* Vesp. v. 787. *Machon* apud *Athen.* VI. p. 243. F. *Diphilum* Chaerephonti ad epulas abeunti dicentem facit:

> Εἰς τὰς ἑαυτοῦ, Χαιρεφῶν, σιαγόνας
> Ἔγκαψον ἥλους ἑκατέρᾳ γε τέτταρας.

Ita lego pro ἔγκοψον· quod *Grotio* tamen non displicuit in Exc. e Trag. et Com. p. 857. Corruptissime vulgatur *Eubuli* versus ex Auge in *Athen.* XIV. p. 622. F.

> 21 Παρεκκέκαπται στάρνι' ἐννέ' ἢ δέκα,
> Ὥςτ', εἴ τι βούλει τῶν λελειμμένων φαγεῖν,
> Ἔπειγ', ἔπειγε, ——

Agni hic in censum venire neutiquam possunt; quod sequitur, φαγεῖν ad superiora referendum; tum facillime opere restitues:

> Παρεγκέκαπται σταμνί' ἐννέ' ἢ δέκα.

Quo usu κάπτειν a poëtis fuerit usurpatum, in Animadv. p. 669. v. 59. monuit *Casaubonus*.

Ἀλοᾶν καὶ Ἀλοιᾶν διαφέρει. Ἀλοᾶν μὲν γὰρ δασέως τὸ ἐπὶ τῆς ἅλω πατεῖν καὶ τρίβειν τοὺς στάχυας· Ἀλοιᾶν

δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν.] Vix aliter videtur ſcripſiſſe *Ammonius*, quam, uti ſupra dicebam: *Ἁλοᾷν καὶ Ἀλοᾷν διαφέρει.* Primum enim, hoc tantum diſcrimen adnotavit: deinde, *ἀλοιᾷν* poeticum eſt, neque a proſae ſcriptoribus uſurpari ſolet. Obnititur, fateor, huic coniecturae verſus *Ariſtophanis* hic adductus: ſed fieri poteſt, ut *Ammonius ἠλόησεν* legerit. In *Suidae* Codice MS. reperio: *Ἠλόησεν· ἡ μητέρ᾽ ἠλόησεν.* Haec non eum in finem attuli, quaſi vero putarem, utriusque formae differentiam ſollicite a veteribus fuiſſe obſervatam. Utramvis ſcripturam eligas, *Ἀλοᾷν* ſignificationem habuit *verberandi*, *terendi*, et eximie de *frumento* fuit uſurpatum. *Etymologi* verba peropportuna et alia plura ad hanc rem pertinentia reperies in nota Clariſſimi *Hemſterhuiſii* ad *Poll.* X. 161. n. 93. *Ἁλοᾷν* ex *Ammonii* regula *τρίβειν τοὺς στάχυας.* *Longo* Paſtor. III. p. 96. *αλωνοτριβεῖν· area meſſes terit.* 22
Adhibuit *Xenophon* Oeconom. p. 863. A. *ὑποζύγια ἀλοῶσι τὸν σῖτον.* Eadem pag. frumenti triturandi rationem exponit *Socrates*, ubi pro *ἀνύτοιεν* forſan melius legeretur *ἀγνύοιεν·* quod multis deducere commodum non eſt. Licuit, opinor, *Theocrito ἀλοιᾷν* eodem uſu adhibere in Idyll. X. v. 48.

Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.

Ita MS. legit pro *ἀλοιῶντες*, monente *Iſ. Voſſio* ad oram libri ſui. Contra *Homerus: terram omniparentem χερσὶν ἀλοία.* Il. *I.* 564. *Schol. ἔτυπτεν·* idque ad mentem *Ammonii.* Vide *Heſych.* in *Ἠλόα.* Eadem ratio in compoſitis. Apud *Demoſth.* contra Phaenipp. p. 654. B. *σῖτος ἀπηλοημένος*, exponente *Harpocr. ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, ὅ ἐστι πατηθῆναι.* ubi ad *Mauſſaci* notam docta eſt *H. Valeſii* obſervatio. Antiquiorem verbi virtutem novit *Hom.* Il. *Δ.* v. 522. ubi *oſſa et nervos lapis ἄχρις ἀπηλοίησεν.* *Schol.* MS. *διόλου ἀπέκοψεν.* *Euſtathius: διόλου συνηλόησεν.* Recte. *Longus* IV. p. 138. *ἀνθρώπους γεωργοὺς συνηλόησε πληγαῖς, verberibus contudit usque ad necem.* At vero ligatae orationis ſcriptores maluerunt *συναλοιᾷν.* *Theocritus: συνηλοίησε*

παρήϊα Idyll. XXII. v. 128. *Oppianus* Cyneget. I. v. 268. ubi marginis lectio genuina. *Halieut.* III. v. 575. Κρᾶτα συνηλοίησαν· Schol. συνέτριψαν. Adfinis usus τοῦ Καταλοᾷν. *Xenophon* Cyrop. VII. p. 177. D. τοὺς δὲ πίπτοντας κατηλόων. *Lucianus* Icarom. T. II. p, 198. σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρῦν κατηλοημένος. ubi vide *Scholia* p. 22. *Eubulus* Comicus in Auge apud *Athen.* XIV. p. 622. E.

23 Κατηλόηται γαστρὸς ἐν μέσῳ κύκλος.

Huc referenda *Hesychii* Glossa: Κατηλόηται, κατατέτριπται. prouti eam emendandam monuit l. c. Celeberrimus *Hemsterhuisius*.

CAPUT V.

Vocabulum Ἀνοκωχὴ *non omnibus notum. Ammonii praestantia. Priscae et fere obsoletae formae vestigia apud Homerum.* ὀκωχὴ *et* ὀκωχεύειν. *Hinc* ἀνοκωχὴ *ac* διοκωχή. *posterius Hesychio restituitur et Suidae e MS. utrumque Thucydidi. Observationis Ammonianae utilitas. Nota ex Etymol. Vossiano profertur.*

Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνοκωχὴ διαφέρει. Ἀνακωχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις· ἡ δὲ διὰ τοῦ ο ἀνοκωχὴ, ἀνοχὴ μικρὰ πολέμου. Διοκωχὴ καὶ ὀκωχὴ, διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.] *Ammonii* scripturam, quam analogiae Graeci sermonis ignoratio temere mutaverat, ex *Aldina* editione prima tandem reduximus, in qua integra nota emendate legitur, nisi quod μακρὰ pro μικρὰ ibi legatur, et ἀκωχὴ, quod in ὀκωχὴ commutavi. Quum vero haec *Ammonii* observatio in *Stephani* et aliorum editionibus, uti in notis indicavi, plane fuerit distorta, accidit, ut ἀνοκωχὴ, vetustae et probae notae vocabulum, Graece ceteroquin doctis fuerit incognitum. In hac autem nota praestantis Grammatici laudem egregie tuetur noster; et, uti alibi, ita eximie hoc in loco doctorem *Heraclidem*, et Scholam, in qua fuerat eruditus, *Aristarchensem* prodit.
24 Minus opportunam *Henr. Stephani*, in hanc ipsam *Am-*

monii notam, censuram reprehendisse, et aliorum errores detexisse, nihil iuvat. Praestabit paucis bonitatem τοῦ ἀνοκωχή, certa formationis lege nixam, adseruisse. Itaque ab ἔχω, ἐκέχω, ὄκωχα, cuius remansere reliquiae in genuina lectione *Homerici* συνοκωχότε Il. *B*. v. 218. ab *Hesychio* conservata, quam tetigit *Foesius* Oecon. *Hippocr.* v. συνοκωχή, et merito tuetur *Anonymus* in Miscell. Obs. Vol. I. T. I. p. 114. Hinc ὀκωχή, et ὀκωχεύειν, diversum sane a κωχεύειν, unde *Ammonii* ἀνακωχή, et ἀνακωχεύειν, a *Schol. Soph.* ad Electr. v. 734. et *Kühnio* ad *Poll.* I. 103. n. 35. expositum; τὴν ναῦν ἀνακωχάζειν occurrit in vita *Isidori* apud *Photium* Cod. CCXLII. p. 571. Verum id nunc non ago, et ad ἀνοκωχὴ revertor. Ὀκωχὴ servavit *Etymologus* p. 596. v. 50. ἔχω, ὀχὴ, ὀκωχή. *Hesychius:* Ὀκωχεύειν, ἔχειν, συνέχειν. quod intempestive contrectat *Sopingius.* Hinc sponte fluunt, librariorum inperitia fere obsoleta, ἀνοκωχὴ pro ἀνοχὴ, et διοκωχή. Posterius praeter *Ammonium* agnovit *Hesychius;* nam ubi διακωχὴ vulgatur, literarum series, in talibus index certissimus, poscit: Διοκωχὴ, διάστασις χρόνου τινός. *Thucydides*, nisi me omnia fallunt, scripserat antiqua forma διοκωχὴ III. c. 86. quod ipsum auctoritate MS. *Lugduno-Batavi* restituendum veteri auctori apud *Suidam*, ubi, ordine Διοκωχὴ flagitante, editur Διακωχὴ, —— ἐν μάχαις τισὶν αὐτοὺς νικήσας, καὶ διακωχὴν αἰτήσασιν ἔδωκε· in mirae bonitatis libro legi: Διοκωχὴ et διοκωχὴν αἰτήσασιν ἔδωκεν. His adde, si placet, *Hesychium* in κατοκωχὴ et μετοκωχή. Ad hanc lucem nunc considerandum *Dionysii Halicarnassensis* de *Thucydideo* usu vocis ἀνακωχὴ iudicium, in nota Cl. Editoris *C. A. Dukeri* ad L. I. c. XL. p. 41. δι᾽ ἀνακωχῆς. Et ne vel Zeno dubitet, *Thucydidem* scripsisse ἀνοκωχῆς: id poterat, ut obsoletum et a vulgi cognitione remotum, γλωσσηματικὸν, καὶ ἀπηρχαιωμένον, καὶ δυσείκαστον τοῖς πολλοῖς, in Historico reprehendere *Dionysius;* quum alterum istud plurimorum usu notum sit atque tritum; quorum locis, quae ad manum sunt, abstinere satius esse iudico. Ad receptam in *Thucydide* scripturam pertinet nota in *Etymologo MS.* quae, nisi me fallit *Sylburgii* index, in

edito deficit: Ἀνακωχῆς, ἀναπαύσεως, τῆς πρὸς μικρὸν ἐν πολέμῳ εἰρήνης. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωχὰς ἔχειν. ἔνθεν καὶ ἀνακωχεύειν, τὸ ἐν πολέμῳ ἀμελεῖν. *Hippocrati* uſurpatum Συνοκωχὴ exponit *Erotianus*, hunc ad modum a *Foeſio* emendatus: Συνοκωχῆς, συνοχῆς, καὶ συνόδου. Credibile ad eandem formam ἀνοκωχὴ adhibuiſſe *Hippocratem*. *Glaucias* in *Erotiani* Lexico, ubi male legitur ἀνακώχησις, interpretatur: ἀνάπαυσις καὶ ἀνοχή. Plura non addam.

CAPUT VI.

Ἀποκηρύττειν. *Ad legem Atticam de liberorum abdicatione obſervatio: Eius rei non meminit Demoſth. Licueritne parenti filium abdicare propter unam cauſam, nec ne? Differentia inter abdicatum et* Ἐκποίητον. *Aeſchinem exponit Etymol. Emancipatus mox fiebat* Εἰσποίητος. *In Ammonii ſcripturam inquiritur. Ex Veteris Oratoris loco pereleganti menda eluitur.*

26 Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας·] Ἀποκηρύττειν, *per praeconem aliquid promulgare; hinc merces vendendas voci praeconis ſubiicere. Thomas M.* Ἀποκηρύττειν —— τὸ διὰ κηρύγματος πωλεῖν —— καὶ ἀποκήρυκτος ὁ οὕτω πωλούμενος· quae poſtrema in *Franeq.* Editione temere ſunt omiſſa. Porro Ἀποκηρύττειν, *publica auctoritate filium abdicare*, et Ἀποκήρυκτος, *Abdicatus.* Lex fuit Athenis: τοὺς γονέας κυρίους εἶναι ἀποκηρύξαι, quam legem *Petitus* expoſuit ad LL. Att. p. 157, 158, 159, et limites, quibus haec patria abdicandi poteſtas Athenis fuerit circumſcripta, conſtituit. Non quidem dubitari poteſt, quin talis lex, qualem exhibuit *Petitus*, locum habuerit; verum *Demoſthenes* ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν ad hanc rem auctor non videtur idoneus. Locus eſt in prima adv. Boeotum περὶ τοῦ ὀνόματος· ubi nulla etiam fieri potuit abdicationis liberorum mentio, cum lis tantum de nomine agatur: contendit actor, parenti ſoli ius

esse nomen liberis inponendi, atque id ipsum, si velit, cum alio rursus commutandi; negat, dari *νόμον*, *ὅς ποιεῖ κυρίους εἶναι τοὺς παῖδας τοῦ ἑαυτοῦ* (L. *ἑαυτῶν*) *ὀνόματος*, et mox subiungit, p. 640. C. lege parentibus potestatem concedi, *οὐ μόνον θέσθαι τοὔνομα ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐξαλεῖψαι, ἐὰν βούλωνται, καὶ ἀποκηρῦξαι.* Nemo erit, opinor, qui de generis abdicatione hoc intelligendum amplius censuerit; ad quam pluresne caussae fuerint requisitae, an una suffecerit, necdum liquido constat; prius propter *Luciani* et *Hesychii* loca, a *Petito* prolata, magis videtur credibile; ac propterea malim in *Ammonio* scribi: 27
ὁ ἐπὶ ἀδικήμασιν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐ. τ. ο. Non aliter reperio apud *Herennium Philonem*. In MS. *Cyrilli* Lex. *Ἀποκήρυκτος, ὁ ἐπ' ἀδικήμασι τῆς οἰκίας ἐκβληθείς.* Vulgatam tuentur *Thomas*, *Ptol. Ascalonita*, et *Moschopulus*. Observatu non indignum, quod adnotavit *Pollux* IV. 93. vocabulum *Ἀποκήρυκτος* non fuisse a veteribus frequentatum. Porro *Ἐκποίητος* secundum *Ammonium* dicendus *ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ.* In Glossis: *Emancipatus, Ἐκποίητος.* Fuisse olim, qui *ἀποκήρυκτον* et *ἐκποίητον* confuderint, ex *Suida* et *Etymologo* clarissimum in modum patet, quod ex solo etiam *Ammonio* cogi potuisset. Verba *Etymologi* adscribam: *Ἐκποίητος τῷ πατρί· καὶ ἐκποίητον γενέσθαι, ἀποκηρυχθῆναι τοῦ γένους. ἢ ὁ δοθεὶς ἑτέρῳ εἰς ποίησιν·* (MS. legit *εἰς υἱοθεσίαν*) *οἱ δὲ φασὶν*, addit, *διαφέρειν ἐκποίητον* (ita legendum) *ἀποκηρύκτου· ὅτι ὁ μὲν ἀποκήρυκτος ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται· ὁ δὲ ἐκποίητος ὑπὸ τοῦ φύσει πατρὸς δίδοται εἰς ἕτερον οἶκον πρὸς θέσιν.* quae postrema cum *Suida* comparari debent. Integram observationem e Lexico Rhetorico forsan hausit *Etymologus*; certe, nisi me omnia fallunt, respicitur *Aeschinis* locus contra Ctesiphont. p. 277. B. ubi habes *ἐκποίητον γενέσθαι·* quod commode interpretatur ad mentem *Ammonii Wolfius*. Iam vero *ἐκποίητος*, ubi in aliam familiam transierat, dicebatur *εἰσποιητος*. *Ammonius* istis, quae modo proferebam, subiungit: *ὃ λέγουσιν, Εἰσποίητος γέγονεν·* hanc scripturam suspectam habuit Cl. *Fabricius*, qui pro *ὃ* maluit scribi *ᾧ*, quia in

Ptol. Ascal. schedis §. 21. repererat: ᾧ λέγεται εἰσποίητος
28 γεγονέναι· et sane, hac lectione *Ascalonitae* recepta, pla-
nior evadet Grammatici sententia; favet etiam mutationi
Thomas: ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· ᾧ λέγεται ὁ τοι-
οῦτος εἰσποίητος. Iudicent alii. De hac autem εἰσποιήσει
multa notare supervacaneum arbitror, et propterea elegan-
tissimum tantum dabo *Demosthenis* locum, nisi alium
auctorem censeas orationis funebris, quae ipsius nomen
praefert; quisquis fuerit, indigenas cum iis, qui natura
liberi sint, inquilinos vero cum adoptivis comparat, eaque
ratione Atheniensium suorum aures callidé permulcet. p.
152. C. ὥστε δικαίως ἄν τις ὑπολάβοι, τοὺς μὲν εἰς τὰς
ἐπήλυδας ἐλθόντας πόλεις καὶ τούτων πολίτας προσαγο-
ρευομένους ὁμοίους εἶναι τοῖς εἰσποιητοῖς τῶν παίδων·
τούτους δὲ γνησίους γόνῳ τῆς πατρίδος πολίτας εἶναι.
Praestantiss. Interpreti aqua haesit, dum τοὺς μὲν εἰς τὰς
ἐπήλυδας ἐ. π. vertit: *qui in colonias peregre advenerunt.*
Ergone ἐπήλυδες πόλεις sunt *coloniae?* Nolo in hac versio-
ne refellenda operam perdere. Pristina depravati loci
scriptio facillimo negotio reduci potest, legendo: τοὺς μὲν
εἰς ἑτέρας ἐπήλυδας ἐλθόντας πόλεις, *advenas, qui ex
patria urbe in alias demigrant.* Ἐπήλυδας *Hesychius* ex-
ponit νεωστὶ ἐλθόντας ἐξ ἑτέρας γῆς, — ἢ οὐκ ἰθαγενεῖς
et videri posset eundem hunc, quem adduxi, locum re-
spexisse.

CAPUT VII.

*Ἀπελεύθερος et Ἐξελεύθερος olim diversa. Ammoniana
observatio acerbae litis Salmasium inter et Heraldum
29 materia. Utriusque de voce προσήλυτος sententia.
Neutra probatur. Nova proponitur vocis explicatio.
Eadem Athenis addictorum conditio, quae inquilino-
rum. Recentioribus προσήλυτος, quem veteres ἐπήλυδα
vocarunt. Antiqua forma in libris depravata paucis
in locis reponitur. Inquilinus Ἰσοτελής, idem qui apud
Ammonium Ἐξελεύθερος.*

Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελεύθερος διαφέρει.] Ἀπελεύθερος *libertum* dicit: id, quo adferatur, non indiget. Diverſi generis olim fuit Ἐξελεύθερος, quamvis *Ammonii* aevo promiſcue haec vocabula uſurpari coeperint, ἤδη μέντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν. quod et ex *Polluce* III. 83. a *Salmaſio* citato conſtat. Diſpiciendum vero, quis proprie Ἐξελεύθερος antiquitus fuerit dictus; in eum finem Grammatici noſtri verba hic ponenda ſunt: Ἐξελεύθερος δὲ, ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος, ἢ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς. Primum litem, quam ſuper hoc loco agitarunt *Salmaſius* et *Heraldus*, paucis, ſi pote, exponam: deinde animadverſionem unam et alteram, quae difficili materiae aliquid lucis poſſit accendere, adiiciam. Prior *Salmaſius* vocem προσήλυτος exponere adgreſſus eſt de Modo Uſur. cap. XVIII. p. 803. et cap. XIX. p. 875. Huius expoſitionem reiecit *Heraldus*, et non nominato adverſario, aliam coniecturam protulit de Rer. Iudic. auctorit. II. c. XXIV. §. 17. Id aegre tulit *Salmaſius*, et non ſine aceto ſententiam ſuam iterum propoſuit Obſ. ad I. A. et R. c. XI. p. 336. Tandem *Heraldus*, quod ſemel adſeruerat, dimittere neſcius, opinionem ſuam vindicavit, et multis adſtruere conatus eſt, Animadv. in *Salm.* Obſ. L. IV. c. X. §. 2. 3. et ſeqq. Si quis extra diſputandi calorem, qui magnos ſaepe viros egit praecipites, conſtitutus, hac de re iudicare velit, ante omnia neceſſe eſt, rem ipſam a nomine abſtrahat et ſeiungat. *Salmaſium* inter et *Heraldum* convenit, ἐξελευθέρου nomine talem denotari, qui *libertati, quam propter debita amiſerat, fuerit reſtitutus*; in voce vero προσήλυτος explicanda ab invicem diſcedunt. *Salmaſius* προσήλυτον interpretatur *addictum, qui ſponte ſe in ſervitutem daret; Heraldus* de eo accipiendum ſuſpicatur, *qui propter aes alienum in alicuius fundum confugit.* Poſterior haec ſententia, nullo auctore nixa, ſponte ſua diffluit; nam quod in patrocinium ſuum *Salviani* locum advocet *Heraldus*, id leve eſt, et ad Graecam conſuetudinem, quam procul dubio tangit *Ammonius*, nihil conducit. Propius quidem ad

veram rationem accessit *Salmasius;* sed, quod pace viri magni dictum sit, quam huic voci tribuit potestatem, nullo argumento dedit probatam. Hac ratione inductus, vitium in voce *προσήλυτος* latere, omnino suspicor, quod vix tolli posse arbitrer, nisi feliciora ingenia et harum rerum peritiores huius loci curam susceperint, et antiquam vocis scripturam nobis revocaverint. Variae quidem saepius hac de re cogitanti inciderunt coniecturae; amicis etiam meis magis ingeniosae; quae cum omnes veri habeerent speciem, omnes falsas credidi, et prudentis lectoris iudicio verecunde subducendas. Interea, ne magno molimine nihil videar egisse, qua ratione recepta lectio queat
31 defendi, dicam tamen. Nullus dubito, quin Atticum ius respexerit *Ammonius,* neutiquam ex Romanorum legibus illustrandus, nisi quatenus utriusque populi instituta hac in parte convenisse constet et exploratum sit. Qui apud Romanos creditoribus propter debita addicti ab iisdem domum ducebantur, *tales Athenis olim anterius lege Solonis ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσι.* verba dedi *Theodori Marcilii* ad LL. XII Tab. p. 70. Plenam fuisse ex lege *Solonis* creditori in debitorem potestatem merito credidit *Salmasius* Obs. ad I. A. et R. c. XI. p. 324. neque est, quod obnitatur *Heraldus.* Clarissimus est *Demosth.* locus adv. Nicostr. p. 724. B. ubi Nicostratus, *istam,* inquit, *mihi pecuniam suppedita, ne, si ad dictum diem solvendo non sim, αὐτὸς ἀγώγιμος γένωμαι, ipse in servitutem abducar.* Itaque debitor creditoris fiebat *οἰκεὺς*, et in eius domo servitutem serviebat. *Hesychius: Οἰκεὺς, ὑπόχρεως οἰκέτης.* creditori subiectus, *ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενος·* ita certe vocem *προσήλυτος*, sive quamcunque aliam apud *Ammonium* legerit, cepit *Eustathius* ad Odyss. Ξ. p. 531. init. *οἱ δὲ* —— *τὴν ἐλευθερίαν διασκεπτόμενοι, ἐξελεύθερον μὲν εἶπον τὸν διὰ χρέος ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενον δοῦλον δίκην, εἶτα ἀπολυθέντα, ἀπελεύθερον δὲ τὸν ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ.* quem locum mihi comiter indicavit Cl. noster *Arnaldus,* qui mihi ad hanc materiam intelligendam praeluxit. Miserrima fuit horum hominum conditio, qui, amissa libertate, priori etiam iure exciderant, in eum locum

depreſſi, quo *inquilini* Athenis habebantur, omnium ludibrio expoſiti. Haec *Ammonio* admota tenuem radiolum ſpargunt; ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος· *qui ob aes* 32
alienum civitatis iure privatus, *inquilinus factus eſt*. Haec demum vocis προσήλυτος vis apud recentiores, quibus προσήλυτοι, ἐπήλυτοι, συνήλυτοι dicebantur, quos veteres ἐπήλυδας et συνήλυδας, *advenas* et *convenas*, vocaverant; quod uti fuſe firmari non poteſt, verbo obſervandum tamen, ultimam formam frequenter in libris corruptam circumferri. Apud *Heſychium* σύγκλυδα et συγκλύδων utique mutandum in συνήλυδα et συνηλύδων. Ad hanc legem *Luciani* loca T. I. p. 465. p. 785. et omnia reformari debent, quae *H. Stephanus* in Theſauri T. II. p. 30. intulit ad v. nihili Σύγκλυς confirmandam: pari errore in *Moſchop.* περὶ σχεδῶν p. 44. νέκλυς, ὁ νεωστὶ ἐλθών. L. νέηλυς. Porro ἐπήλυδες ſunt μέτοικοι oppoſite ad *indigenas*. Loco in ſuperiori Obſervat. emendato alia addi poſſent: iam vero hi alias ἐπήλυτοι. *Heſychius:* Ἐπήλυτος, ἔποικος, προσήλυτος. Lexicon MS. *Voſſianum:* Ἐπίκλητος, ἔξωθεν ἐρχόμενος. Lege: Ἐπήλυτος, ex *Iobi* XX. v. 26. Ulterius hunc uſum vocis προσήλυτος, ab *Amm.* uſurpatae, diſertis adſeram verbis *Schol. Apoll. Rhod.* I. v. 834. πλανᾶσθαι περὶ τὴν πόλιν ἀτημελήτως καθάπερ προσηλύτους. Ibid. ἐν ἁπάσαις ταῖς πολιτικαῖς κοινωνίαις καθάπερ μετοίκους διατρίβειν καὶ προσηλύτους. Nihil ad mentem meam magis opportunum. Maiorem addam huic opinioni veriſimilitudinem, poſtquam dixero, quod poſtea oſtendam, *inquilinos*, ſi qui ob praeſtantiora merita eminerent, factos ἰσοτελεῖς, ac veluti ἐξελευθέρους. Quid? id ipſum in hac voce reddenda uſurpatum. *Heſychius:* Ἰσοτελής, ὁ ἐξελεύθερος, καὶ μετέχων τῶν νόμων, μετοίκιον δὲ οὐ φέρων. Crudam cogitationem eruditi velim examini ſubiiciant, 33
modo meliora proferant, et mihi parcere dignentur, qui leviſſimae coniecturae parum tribuo. Quae in ſequentibus capitibus adnotabo, ad modulum noſtrum magis conveniunt.

CAPUT VIII.

Ἁρπάγη varii uſus inſtrumentum. In Menandri verſu tentamen. Δευτήρ. Harpagae. Siſennae verba corrupta apud Nonium. Harpago, Lacedaemoniis ἐξαιρέταρ. Porro vocatur ἐξαυστὴρ, αὐστὴρ, αὖστρα, hamus, lupus. Emendantur Aelius Dionyſius, Heſychius, Iſidorus et Scriptor vitae Homeri.

Ἁρπαγὴ καὶ Ἁρπάγη διαφέρει παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς.] Integram obſervationem *Tryphoni* Grammatico acceptam refert *Ammonius*. Nimis arctis limitibus finiunt latiſſimi uſus vocabulum Ἁρπάγη· quo *inſtrumenta* cuiuscunque generis, *quibus aliquid* violente *attrahebatur*, olim fuere denotata. *Tryphon* Atticis ἁρπάγην eſſe ſcribit, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι, et in eam ſententiam adfert *Menandri* verba: Ποτήριον, τράπεζαν, ἁρπάγην, δεύτερον κάδον. E quibus, eiecto vocabulo δεύτερον, iambum formavit Ill. *Bentl.* Emend. in *Men.* p. 107. Quid ſi dixero, *Menandrum* ſcripſiſſe:

—— —— —— —— δευτέρα,
Ποτήριον, τράπεζαν, ἁρπάγην κάδον.

34 Id admodum adblanditur; δευτὴρ cum reliquis aptiſſime conſiſtit: ſecundum *Pollucem* X. 105. Δευτὴρ, κοινὸν ἀρτοποιῷ καὶ μαγείρῳ σκεῦος, ἀπὸ τοῦ δεύειν ὠνομασμένον. Deinde, inter bellica inſtrumenta Ἁρπάγας olim numeratas, indicio ſunt *Siſennae* verba Hiſt. IV. *Falces iniectos comminuunt; pluteos, propius collocatis harpagis, deiiciunt.* quae *Nonius* conſervavit p. 556. ubi *Falces et Harpagas armorum genera* eſſe notat, *murorum oppugnationi apta. Siſennae* verba minus videntur integra, hac forſan ratione ſananda: *Falces intectos* (*corio* ſcilicet) *comminuunt pluteos, quos propius collocatis harpagis deiiciunt.* Porro operi ruſtico inſerviebat Ἁρπάγη. *Euripides* Cyclope v. 32.

—— —— —— ἀναγκαίως ἔχει
Σαίρειν σιδηρᾷ τῇδέ μ' ἁρπάγῃ δόμους.

Quam scribendi rationem probat *Barnesius:* erudite vertit, a *Scaligero* edoctus, *Flor. Christianus:*

> —— —— *Nunc necesse est exsequi*
> *Mandata domini, et hirpice aedes ferrea*
> *Everrere istas.*

Euripidae mentionem facit *Hesychius* in Ἁρπάγη· verum explicatio, quae ad eius versum pertinuerit, procul dubio cum pluribus aliis excidit. *Hesychii* verba adscribam, quia in significatu, quem eundem tradit cum *Tryphone* apud *Amm.*, aliquantisper haerebimus: Ἁρπάγη, ἐξαυστήρ. ἔστι δὲ σκεῦος ἔχον ὀγκίνους, ᾧ τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων, καὶ ὁ λύκος· Εὐριπίδης. Vocem ἁρπάγη sollicitat *Pricaeus*, et inepte hoc loco abusus est ad *Matth.* Evang. VII. 15. Pro ξυστὴρ ingeniose ἐξαυστὴρ reposuit *Iunius*. Ἐξαιρέταρ dicebatur Lacedaemoniis. Inter Laconicas, auctore *Casaubono*, referenda est *Hesychii* Glossa: Ἐξαιρέταρ, ἁρπάγη, ἢ ἅρπαξ ὁ πρὸς τὰ ἀντλήματα. In *Glossis* ad vocem Κρεάγρα habes: *Exemplum, arpago.* Ἐξαυστὴρ usurpavit *Aeschylus*, teste *Etymologo:* Ἐξαυστήρ, σημαίνει σκεῦός τι παρὰ τὸ αὔω, αὔσω, αὐστὴρ, καὶ ἐξαυστήρ· Αἰσχύλος. Emenda *Aelium Dionysium*, qui apud *Eustathium* ad Il. *M.* p. 867. τῆς ἁρπαγῆς δὲ, inquit, differt ἡ ἁρπάγη, σκεῦος αὕτη, ᾧ κάδους ἀνέλκομεν. et pro αὕτη scribe αὐστήρ. Sicuti vero a ξύω ξυστὴρ et ξύστρα, similiter ab αὔω dixerunt αὐστὴρ et αὔστρα. *Hesychius:* Λαύστρανον, τινὲς λύκον, τινὲς φρέατος ἅρπαγα. Si vera coniecto, legendum: Αὔστραν, ἥν τινὲς λ. et coniecturae favent, quae eadem pagina praefert, Λατμενεία, δουλεία. et Λαυστὴρ, μοχθηρός. quorum prius in Ἀτμενία, alterum mutandum videtur in Αὐστηρὸς, *austerus.* Quae *Pollux* promiscue usurpari censuit, adcurate distinxit *Hesychius:* Κρεάγρα, ἐν ᾗ αἴρεται τὰ κρέα· Ἁρπάγη καὶ Λύκος, ἐν ᾧ τὰ ἐκ τῶν φρεάτων ἀνέλκουσι. *Isidorus* Orig. XX. 15. *Amalupus, qui et canicula, ferreus harpax, quia, si quid in puteum decidit, rapit et extrahit.* Corrige: *Hamolupus;* sic apud *Festum*, *Hamotrahones*, iidem qui γαγγαμουλκοί. aut, quod malim, *Hamus, lupus.* Cyri

nationis rationem pandit etiam ex *Herennio Philone* *Eustathius* ad Odyff. *T.* p. 705. ἀφ᾽ οὗ (ὄῤῥου) καὶ ὀῤῥωδεῖν τὸ εὐλαβεῖσθαι, οἱ γὰρ εὐλαβούμενοι, φασὶ, κατά τι ἀνασπῶσι τὸ κατ᾽ αὐτόν· quae verba, nihil vitii fuſpicatus, Theſauro inferuit *H. Stephanus; Foeſius* legiſſe videtur ἀνασπῶσι τὰ κατ᾽ ὄῤῥον. Id malo, quo literarum ductus ſponte me ducunt, τὸ αἰδοῖον. Haud aliter *Ammonius*, addens: πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐρὰν, ὅταν εὐλαβῆται. quod veriſſimum. *Heſiodus* Ἔργ. v. 512.

Θῆρες δὲ φρίσσουσ᾽, οὐρὰς δ᾽ ὑπὸ μέζε᾽ ἔθεντο.

Id eſt ὀῤῥωδοῦσι. *Philox.* Gloff. *Horridus*, σιαντοφρικτός. Varie tentant. Lego: ὁ λίαν φρικτός. Optime et ad rem noſtram peropportune *Cyrilli* Gloſſarium: Ὀῤῥωδῶ, τὸ φοβοῦμαι, *horreſco*. *Seneca* Hippol. v. 1050.

39 —— —— —— *omnis e ſaltu fera*
Diffugit: omnis frigido exſanguis metu
Venator horret.

Ubi *horret* eſt ὀῤῥωδεῖ, five μαλκιᾷ. *Schol.* ad *Statii* Theb. I. v. 685. *horret* exponit *frigus patitur.* Quae egregie confirmant lectionem a *Valeſio*, *Graevio* et *Arnaldo* Lect. Gr. p. 92. probatam in *Heſiodi* Ἔργ. v. 530. Λυγρὸν μαλκιόωντες. *Phrynichus* in Sophiſtico Appar. Bibl. *Coislin.* p. 467. Μαλκιᾷν τὸ ὑπὸ κρύους ναρκᾷν· perperam vulgatur: Μαλακιᾷν. Plura dabit praeter *H. Stephanum* Ind. Thes. v. Μάλκη Cl. *Arnaldus.* Ut in orbem noſtrum redeamus, μαλκιᾷν *Harpocration* reddidit τὸν ὄῤῥον φρίττειν. En *Harpocr.* verba, prout Edd. praeferunt: Μαλακίζομεν. Δημ. —— Μένομεν καὶ μαλακιζόμεθα. ἐν ἐνίοις γράφεται μαλακίομεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρον φρίττειν. Non intellexit *Mauſſacus*, et in aliud tempus explicationem diſtulit; ſed et *Valeſium* aberraſſe credidit Cl. *Gronovius.* Non dubitem ego adfirmare, eruditi Grammatici mentem, *Iacobo Gronovio* minime perſpectam, unum cepiſſe *Valeſium;* qui μαλκίομεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄῤῥον φ. legiſſe videtur, commode ad v. ὀῤῥωδεῖν provocans, et in rem praeſentem egregia obſervans. Utinam vero haberemus viri

ſummi notas in ordinem redactas! Locus *Demoſth.* Philipp. III. p. 48. B. iterum hic videtur deſcribendus: *μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεϑα καὶ πρὸς τοὺς πλησίον βλέπομεν*, ſive potius *ἀποβλέπομεν* e Var. Lect. Hic in aliis libris olim lectum fuiſſe putem: *μαλκιῶμεν·* aut, ſi mavelis, *μαλκίομεν·* ſenſu elegantiſſimo: *deſides et veluti torpore con-* 40
ſtricti nosmet invicem reſpicimus; alteram tamen lectionem non ſperno, quum et alibi *μαλακίαν* et *ῥαϑυμίαν* civibus ſuis vitio verterit *Demoſthenes. Harpocrationis* locum, mei ſi res eſſet arbitrii, ita refingerem: *Μαλακιζόμεϑα. Δημ.* —— *μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεϑα. ἐν ἐνίοις γράφεται μαλκιῶμεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄῤῥον φρίττειν.* Nolim tamen ſuper hac re a quoquam diſſentire.

Ibid. ὃν τινὲς ταῦρον λέγουσιν] *Etymologus* in v. *Ταῦρος* —— *καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν τόπος οὕτως ὠνόμασται·* ita et MS. Corrige ex *Cyrilli* Lex. MS. *ὁ ὑπὸ τῶν ὄρχεων τόπος. Taurus,* obſervante *Turnebo* Adverſ. XVII. c. VII., eodem uſu apud *Feſtum.* Plura de hac vocis tauri ſignificatione notarunt Clariſſ. Viri *Pithoeus* et *Burmannus* ad *Petron.* c. XXV. p. 85 et 86. Alia, necdum protrita, addere non formidabo, quaeque a Grammatico haud poſſint cenſeri aliena. Primum macula eluenda eſt ex *Erotiani* Lexico *Hippocrat. Τράμιν, τὸν ὄῤῥον· ὅνπερ καὶ ἱππόταυρον καλοῦμεν·* non aliter exhibuit *Euſtachius* in Edit. *Iunt.* p. III. A vero non longe abfuit *Foeſius* Oecon. *Hippocr.* Plane perſuaſus ſum, *Erotianum* ſcripſiſſe: *ὅνπερ καὶ ὑποταύριον καλοῦμεν.* Fundus emendationis eſt *Schol. Luciani* ad Lexiph. T. I. p. 821. *τὴν τράμιν*] *οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν·* ubi etiam malim *ὑποταύριον·* quod apud *H. Stephanum* reperies Theſ. T. III. p. 1271. *Apſyrti* fide firmatum. Quae de voce *ἵππος* et Lat. *equus* adferri poſſent plurima, ad illuſtrandam *Anacreont.* Od. LXI. ſcitula, ea receptam *Erotiani* lectionem non ſtabilirent. Potius attingam, quae a voce 41
ταῦρος derivata Comicorum uſu inprimis innotuere. *Iugo intentatam,* et *taurum nondum tolerare doctam, ἀταυρώτην* dixit *Ariſtophanes* Lyſiſtr. v. 217. *Schol. Ἀταυρώτη,*

—— *ἄζευτος γάμου καὶ ἄζυγος. Suidae* lectio non placet; malim ἄγευστος γάμου, a qua locutione, elegantioribus tritiſſima, neque *Schol. Theocriti* abhorruit ad Idyll. XII. v. 17. γήρως γεγευμένοι. Adde notata Ill. *Spanhemio*, quem citat Cl. *Burmannus*. *Centauris* parcam. *Λάσταυροι*, ſecundum *Heſychium*, οἱ περὶ τὸν ὄῤῥον δασεῖς, *hyſtriculi*, tangit *Caſaub.* Anim. in *Athen.* I. c. VIII. *Heſych. Λαῖπος, κίναιδος, λάσταυρος*, ubi forſan legendum *Λάγνος*, ſive *Λαίγνος*, quam vocem, antea per λάσταυρος ab eodem expoſitam, minime mutaverim. Locus, quem citat *Suidas* in *Λάσταυρος*, eſt *Theopompi* ab *Hoeſchelio* adductus p. 108. ad *Phrynichum*, cuius verba dabit *Bergler.* ad *Alciphron.* I. Ep. 37. p. 170. φυσῶν ἑαυτὸν ὁ λάσταυρος. In *Alciphronis* epiſtola inedita: *Νικίας ὁ λάσταυρος. Meleagri* adſcribam Epigramma ex Anthologiae necdum editae MS. codice Biblioth. *Lugd. Bat.*

Οὐκέτι μοι Θήρων γράφεται καλὸς, οὐδὲ πυραυγὴς
Πρίν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλὸς Ἀπολλόδοτος·
Στέργω θῆλυν ἔρωτα, δασυτρώγλων τε πίεσμα
Λαυσταύρων μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις.

Scribe λασταύρων· et graviorem mendam, quae ſecundum verſum oppreſſit, corrige. Caveant ſeveriores, ne noſtram in his exponendis diligentiam inſulſe reprehendant; ne quidem Sacri Scriptores ab hoc vocis *tauri* uſu abſtinue-
42 runt. Placet veteris *poëtae* dictum, quo inportunum aliquando repreſſit *Ariſtippus:*

—— —— καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν
Ὁ νοῦς ὁ σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

CAPUT X.

Vocem Βάραθρος expreſſit Lucret. Thomas M. emaculatur. Quinam dicti ſint ὄλεθροι? Huiusce formae alia, carcer, lutum. Catullus illuſtr. Κύφων, cataſta. Βάρις navis Aegyptiaca, et ampla domus. Poſidippi nomen Amm. reſtituitur. Verbi Βουκολεῖν poteſtas decipiendi. Emendantur Meleager, Heſychius, et Max. Tyr. Βαυκαλεῖν.

Βάραθρος, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος.] Rariorem vocis
usum, quem solis Grammaticis acceptum ferimus, tetige-
runt *Ios. Scaliger* ad *Varr.* de R. R. p. 224. et *Is. Vossius*
ad *Catull.* p. 320. et seq. huius observatione minus puden-
ter usus *Thomas Creech*, lapsus etiam *Vossianos* describere
non dubitavit, ad *Lucret.* III. v. 967. quo in loco ad Grae-
cam procul dubio consuetudinem respicitur, quomodocun-
que etiam legas, sive cum *Vossio*, *baratre*, seu, quod
plerisque videtur, *barathre*; *Scaligero* probatur *baratro*;
barathro placuit *Erasmo*: nisi quis forsan potiorem scriptu-
ram censeat *balatro*; quippe quae magni viri *Richardi*
Bentleii adsensum mereri potuerit, ad *Horat.* II. Sat. III.
v. 166. *Thomae Magistro* Βάραθρος Atticis loquendi legi-
bus minus videbatur conveniens: κρεῖττον δὲ, inquit, λέγειν 43
βαράθρου ἄξιος, ἢ ὀλέθρου. Levi vitio, non nullius ta-
men hac in re momenti, *Thomam* liberabis, modo scripse-
ris: ἢ ὄλεθρος· quod ista significatione longe frequentissi-
mum. *Nullius frugis homines*, et inprimis *exteros*, ὀλέ-
θρους dictitabant Attici. *Lucianus* Dial. Mort. IX. βάρ-
βαρος ἦν καὶ ὄλεθρος. Ibid. XII. τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δα-
ρεῖον. ad priorem locum notavit ὁ πάνυ. *Hesychius*: Κι-
λίκιος, ὄλεθρος, πονηρός. *Demosthenes* in Midiana p. 414.
A. βάσκανον et ὄλεθρον coniungit. *Id.* Contra Aristo-
crat. p. 457. C. ἀνθρώπους οὐδὲ ἐλευθέρους γε, ἀλλ᾽ ὀλέ-
θρους, quos in Philippicis vocaverat φθόρους ἀνθρώπους,
οἰκοτρίβων οἰκότριβας, p. 70. C. quorum vim *Wolfius* non
percepit. *Epicharmus*:

Σκύθης τις ὄλεθρος· ὁ δ᾽ Ἀνάχαρσις οὐ Σκύθης.

in *Stobaei* Floril. *Grot.* p. 353. Ad eandem hanc formam
Graeci pariter et Romani plurima usurpaverunt. Non
aliunde repetenda sunt, quae Comoedia frequentat: *crux*,
patibulum, *mastigia*, *carcer*. *Lucilius* apud *Donatum*
ad *Terent.* Phorm. II. III. v. 26.

—— —— —— *carcer*, *vix carcere dignus*.

Ulpianus ad *Dem.* Leptineam p. 161. μαστιγίαι, μαστίγων
ἄξιοι. Confer *Athen.* XIII. p. 581. F. Omni contume-
lia dignissimam *lutum* vocat *Catullus* Carm. XLII.

Redde putida moecha codicillos,
Non assis facis, o lutum lupanar.

Non mirum, si Graias *Catulli* sui veneres probe ceperit elegantiss. *Vossius* p. 101. Veteres, si cui vellent gravi
44 contumelia inludere, notante *Etymologo* p. 669. v. 48. πηλῷ (ita legendum pro πηλὸν) ἔχριον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· praestanter addit: ἀπὸ τοῦ πηλὸς, πήλαξ, πήλακος, πηλακίζω. Originationis bonitas nemini non manifesta. Κύφων dicebatur *catasta*, vinculi genus; usum multis adseruit *S. Bochartus* Hieroz. P. I. L. II. c. LVI. cis finem. Tali supplicio dignus, κακὸς, sive ὀλέθριος, *Archilocho* κύφων vocabatur, observante *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 476. locum, quem *Bochartus* non praetermisit, hic posui, ob geminam plane *Rutilii* locutionem Itiner. I. v. 393.

Caetera mendacis deliramenta catastae
Nec pueros omnes credere posse reor.

Ad vocem *barathro* docte provocat *Barthius.*

Βάρις μέν ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον· λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ φιλίππου], Aegyptiacae *Baridos Herodotum* et alios meminisse, scribit Illustris *Scaliger* not. in Vett. Graec. fragm. p. 44. *Herodoti* locis II. c. XLI. LX. XCVI. deceptus *Corinthius* in libello de Dialectis vocis usum Ionibus tribuit, quocum facit, re minus considerata, eruditiss. *Iungermannus* ad *Poll.* I. 82. Βαρβάρους βάριδας ex *Eurip* Iphig. Aul. v. 297. dedit *H. Stephanus.* Confer *Barnes. Aeschyl.* Pers. v. 553. *Hesychius* emendante *Salmasio:* Βούβαρις, νεὼς ὄνομα παρὰ Φιλίστῳ. Addit *Ammonius:* λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ φιλίππου. Emendandum procul dubio: ὡς Ποσίδιππος· aut, si id mavelis, Ποσείδιππος. Fundus emendationis *Stephanus* est *Byzant.* Βάρις ἡ οἰκία, ὡς Ποσίδιππος· καὶ ἡ συνοικία,
45 ὡς Ἔφορος. Et quis amplius hac de re dubitet? *Posidippum* eundem illum intelligo, quem citat *Schol. Apoll. Rhod.* ad I. v. 1291. τούτῳ δὲ Ποσείδιππος ὁ ἐπιγραμματογράφος ἠκολούθησε καὶ Φερεκύδης. Ἔφορος δὲ κ. τ. λ. Ubi *Ephori* et *Posidippi* testimonia iunguntur, hunc adcu-

ratae diligentiae Grammaticus *Epigrammatographum* vocat, ut adeo recte coniecerit *G. I. Vossius*. *Hesychius*: *Βάρις, πύργος, —— περιάμφοδον.* ita enim legendum, dudum me docuit Cl. *Alberti*. *Περιάμφοδον* idem, quod *Posidippo* ἡ μεγάλη οἰκία. Egregie ad rem nostram *Hesychius*: *Διάλαυρος, οἰκία μεγάλη, —— ἡ λεγομένη περιάμφοδος.* Hac significatione vocabulum *Βάρις* apud Graecos Antiqui Foederis interpretes haud infrequens. Origo orientalis videbatur Graeculo, qui ad *Amosi* I. v. 12. hanc notam adlevit: *Βάρεις ἐπιχωρίως λέγονται παρὰ Σύροις αἱ μεγάλαι οἰκίαι.* quae verba ad Hexapla exhibuit Vener. *Montfauconius*.

Βουκολεῖν μέν ἐστι τὸ ἐπὶ πλεῖστον ἀεὶ παραλογίζεσθαι.] *Βουκολεῖν*, dum ab origine, quam ad *Sueton.* Caes. c. LIII. tradidit *Casaubonus*, ad varia delabitur, in eam etiam, quam noster tetigit, significandi vim devenit, et denotare coepit, *blandis verborum lenociniis in fraudem inlicere*, sive *inani spe pascere et laetare.* Non invenuste *Meleager* in epigr. MS.

—— —— *κενεὰς ἐλπίδας ἐτρεφόμην.*

Prouti pro *ἐτρέφομεν* emendat *Scaliger*. *Hesychius*: *Βουκολεῖσθαι, χρησταῖς ἐλπίσι.* Legendum videtur: *χρήσασθαι ἐλπίσι.* minus certe probo conamen *Lamberti Bos.* in Obs. Crit. p. 159. *Alciphron* III. Ep. V. p. 288. *ἐλπίσιν* 46
ἀπατηλαῖς βουκολούμενοι. *Lucianus* in Amor. p. 874. *ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι.* Dial. Mort. V. *πολλὰ κἀκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει.* Adde *Heliod.* VIII. p. 378. *Aristaen.* I. epist. V. *Aristoph.* Ecclesiaz. v. 81. *Schol.* ad Pac. v. 152. et *Suidam*. Loco minus commodo id verbi reperire licet apud *Max. Tyr.* Serm. XXIX. p. 171. *καθάπερ αἱ τίτθαι τοὺς παῖδας διὰ μυθολογίας βουκολοῦσι.* ubi salvo aliorum iudicio restituendum censeo *βαυκαλοῦσι.* *Pollux* IX. 127. *τὸ σεῖστρον, ᾧ καταβαυκαλῶσιν αἱ τίτθαι, ψυχαγωγοῦσαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων.* Iudice Cl. *Hemsterhuisio* legi etiam potest *καταβαυκαλῶσιν.* *Hesychius*: *Βαυκαλᾶν, — τιθηνεῖν, παιδία μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν.* Haec et plura iam dedit

in voc. acc. dist. *Ἁρπάγη*, *hamus*. *ἄγκιστρον Moschopulo*: *Ἁρπαγὴ*, *ἡ μετὰ βίας ἀφαίρεσις*· *Ἁρπάγη δὲ τὸ ἄγκιστρον* (non *ἄγγιστρον*), *δι' οὗ τῶν φρεάτων τὰ ἀγγεῖα ἐξαίρομεν*. Cur *harpago* lupi nomine venerit, ratio non est obscura. Corrigam *Scriptorem* vitae *Homeri* ed. Gal. p. 321. *ἁρπαγὴν δὲ ἅμα μυθικῶς καὶ ἰταμῶς πρασσομένην*
36 *λύκοις εἴκασεν*. Lege *ἁρπαγὴν δὲ ἅμα ὁρμητικῶς κ. ἰ.* Recepta lectio sensum non admittit. [Lenius corrigas *θυμικῶς*. *G. H. S.*]

CAPUT IX.

Ἀῤῥωδεῖν et Ὀῤῥωδεῖν significatu non differunt. Euripidae fragmentum ex Andromeda. Tentantur Demosth. et Andronicus. Vocabuli Ὀῤῥωδεῖν originatio Grammat. Eustath. et Glossae corriguntur. Seneca illustr. Differitur super loco Harpocrat. Ταῦρος, Taurus, usu minus solemni. Emendantur Etymologus, Erotiani Lexicon, et Schol. Aristoph. Ὑποταύριον, ἀταυρώτη, λάσταυρος. Meleagri epigramma ineditum.

Ἀῤῥωδεῖν καὶ Ὀῤῥωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι.] Multa ad exponendum verbum *Ὀῤῥωδεῖν*, undecunque demum sua hauserit, adnotavit *Ammonius*, et in ultima nota *τοῦ Ἀῤῥωδεῖν* differentiam tradit; quam, ab aliis etiam Grammaticis receptam, nemo tamen prudentior probaverit: significandi potestate non sunt diversa, quae scribendi tantum forma differunt, quod *Eustathio* non latuit ad Il. *M*. p. 867. *Ἀῤῥωδέειν* frequentissime, uti ex *Aem. Porti* Lexico Ion. constat, usurpavit *Herodotus* eodem usu, quo alii scriptores *ὀῤῥωδεῖν* adhibuerunt. *Foesium* in Oecon. *Hipp*. verbum *ὀῤῥωδεῖν Homericum* esse adserentem decepit *Eustathius*. *Homero* recentiores, *Hippocrates*, *Plato*, *Demosthenes*, *Aristophanes*,
37 *Xenophon*, alii, frequentarunt; testimonia hanc in rem in medium protulisse nihil attinet. In *Euripide*, cuius meminit *Ammonius*, pedem figam. Is voces *ὀῤῥωδεῖν* et *ὀῤῥωδία* Tragico cothurno aptissimas credidit. Locis ad *Aristoph*. Plut. v. 122. ab *Ez. Spanhemio*, Viro Ill., pro-

ductis adde *Euripidem* Suppl. v. 344. Phoen. v. 1398. Med. v. 317. Ion. v. 403. et inprimis locum, quem ex *Ammonio* hic proponam:

> Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
> Οὐ πώποθ' ὕβρισ' αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

Iſtud fragmentum a Stobaeo etiam conſervatum Tit. CXI. p. 582. ubi in margine adſcribitur *Euripidis Andromachae*, neque aliter legitur in Exc. *Grotii* p. 466. Sola coniectandi ſagacitas *Barneſium* V. C. inpulit, ut ad *Andromedam* v. 53, 54. referret; quam id iure fecerit, ex *Ammonio* demum licet aeſtimare, qui laudabili in locis veterum citandis diligentia uſus *Εὐριπίδης*, inquit, *τὸν Περσέα λέγοντα εἰσάγει.* Perſeo vix niſi in Andromeda locus. Lubebat hisce diebus *Stobaei* librum, quem pia Illuſtriſſimi *Grotii* manus verſaverat, in Biblioth. *Leid.* excutere; neque fallebar animi; loco enim citato *Grotius* manu ſua correxerat *Andromeda.* Ad alia nunc properantem revocat *Harpocration*, qui in *Demoſthenis Δημηγορικοῖς προοιμίοις* ſeſe vocem *ὀῤῥωδία* reperiſſe teſtatur. In editis non legi, merito monuit *Henr. Valeſius*, qui in Prooemio LXII. pro *ἀῤῥωστίας* reponit *ὀῤῥωδίας*. Si locum paulo diligentius inſpexeris, coniecturam minus, opinor, probaveris: in eiusdem Prooemii initio pro *λοιδορία καὶ ταραχὴ* olim lectum fuiſſe ſuſpicor: *ὀῤῥωδία καὶ ταραχή.* 38
Non raro *φόβος* et *θόρυβος* a *Demoſthene* iungi ſolent. Definitur *Ὀῤῥωδία* ab *Andronico Rhodio περὶ παθῶν* p. 742. *φόβος πτοηθέντος*· ita lego pro *ἐννοηθέντος*, non magna, ut vides, mutatione. Sed audiamus *Ammonii* originationem.

Ibid. *Ὄῤῥος λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος*] In hoc etymo tradendo Grammatici conſpirant, ſi *Etymologum* excipias, qui alterius etiam meminit. Concinna brevitate, quae in *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 223. plenius leguntur, exhibet *Heſychius*: *Ὄῤῥος, ἡ τράμις, οὐχ, ὥς τινες, τὸ ἰσχίον. ἐνθένδε ἐτυμολογοῦσι καὶ τὸ ὀῤῥωδεῖν· οἱ γὰρ δεδοικότες ἰδίουσι τὸν ὄῤῥον, ὅ ἐστιν ἱδροῦσιν.* Ad hunc modum locus corruptus emendari poteſt. Denomi-

nationis rationem pandit etiam ex *Herennio Philone Euſtathius* ad Odyſſ. *T.* p. 705. ἀφ᾽ οὗ (ὄῤῥου) καὶ ὀῤῥωδεῖν τὸ εὐλαβεῖσθαι, οἱ γὰρ εὐλαβούμενοι, φασὶ, κατά τι ἀνασπῶσι τὸ κατ᾽ αὐτόν· quae verba, nihil vitii ſuſpicatus, Theſauro inſeruit *H. Stephanus; Foeſius* legiſſe videtur ἀνασπῶσι τὰ κατ᾽ ὄῤῥον. Id malo, quo literarum ductus ſponte me ducunt, τὸ αἰδοῖον. Haud aliter *Ammonius,* addens: πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐρὰν, ὅταν εὐλαβῆται. quod veriſſimum. *Heſiodus* Ἔργ. v. 512.

Θῆρες δὲ φρίσσουσ᾽, οὐρὰς δ᾽ ὑπὸ μέζε᾽ ἔθεντο.

Id eſt ὀῤῥωδοῦσι. *Philox.* Gloſſ. *Horridus,* σιαντοφρικτός. Varie tentant. Lego: ὁ λίαν φρικτός. Optime et ad rem noſtram peropportune *Cyrilli* Gloſſarium: Ὀῤῥωδῶ, τὸ φοβοῦμαι, *horreſco. Seneca* Hippol. v. 1050.

39 *—— —— —— omnis e ſaltu fera*
Diffugit: omnis frigido exſanguis metu
Venator horret.

Ubi *horret* eſt ὀῤῥωδεῖ, ſive μαλκιᾷ. *Schol.* ad *Statii* Theb. I. v. 685. *horret* exponit *frigus patitur.* Quae egregie confirmant lectionem a *Valeſio, Graevio* et *Arnaldo* Lect. Gr. p. 92. probatam in *Heſiodi* Ἔργ. v. 530. Λυγρὸν μαλκιόωντες. *Phrynichus* in Sophiſtico Appar. Bibl. *Coislin.* p. 467. Μαλκιᾷν τὸ ὑπὸ κρύους ναρκᾷν· perperam vulgatur: Μαλακιᾷν. Plura dabit praeter *H. Stephanum* Ind. Thes. v. Μάλκη Cl. *Arnaldus.* Ut in orbem noſtrum redeamus, μαλκιᾷν *Harpocration* reddidit τὸν ὄῤῥον φρίττειν. En *Harpocr.* verba, prout Edd. praeferunt: Μαλακίζομεν. Δημ. —— Μένομεν καὶ μαλακιζόμεθα. ἐν ἐνίοις γράφεται μαλακίομεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρον φρίττειν. Non intellexit *Mauſſacus,* et in aliud tempus explicationem diſtulit; ſed et *Valeſium* aberraſſe credidit Cl. *Gronovius.* Non dubitem ego adfirmare, eruditi Grammatici mentem, *Iacobo Gronovio* minime perſpectam, unum cepiſſe *Valeſium;* qui μαλκίομεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄῤῥον φ. legiſſe videtur, commode ad v. ὀῤῥωδεῖν provocans, et in rem praeſentem egregia obſervans. Utinam vero haberemus viri

summi notas in ordinem redactas! Locus *Demosth.* Philipp. III. p. 48. B. iterum hic videtur describendus: *μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεθα καὶ πρὸς τοὺς πλησίον βλέπομεν,* sive potius *ἀποβλέπομεν* e Var. Lect. Hic in aliis libris olim lectum fuisse putem: *μαλκιῶμεν·* aut, si mavelis, *μαλκίομεν·* sensu elegantissimo: *desides et veluti torpore con-* 40
stricti nosmet invicem respicimus; alteram tamen lectionem non sperno, quum et alibi *μαλακίαν* et *ῥαθυμίαν* civibus suis vitio verterit *Demosthenes. Harpocrationis* locum, mei si res esset arbitrii, ita refingerem: *Μαλακιζόμεθα. Δημ. —— μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεθα. ἐν ἐνίοις γράφεται μαλκιῶμεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄῤῥον φρίττειν.* Nolim tamen super hac re a quoquam dissentire.

Ibid. ὅν τινες ταῦρον λέγουσιν] *Etymologus* in v. *Ταῦρος* —— *καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν τόπος οὕτως ὠνόμασται·* ita et MS. Corrige ex *Cyrilli* Lex. MS. *ὁ ὑπὸ τῶν ὄρχεων τόπος. Taurus,* observante *Turnebo* Advers. XVII. c. VII., eodem usu apud *Festum.* Plura de hac vocis tauri significatione notarunt Clariss. Viri *Pithoeus* et *Burmannus* ad *Petron.* c. XXV. p. 85 et 86. Alia, necdum protrita, addere non formidabo, quaeque a Grammatico haud possint censeri aliena. Primum macula eluenda est ex *Erotiani* Lexico *Hippocrat. Τράμιν, τὸν ὄῤῥον· ὅνπερ καὶ ἱππόταυρον καλοῦμεν·* non aliter exhibuit *Eustachius* in Edit. *Iunt.* p. III. A vero non longe abfuit *Foesius* Oecon. *Hippocr.* Plane persuasus sum, *Erotianum* scripsisse: *ὅνπερ καὶ ὑποταύριον καλοῦμεν.* Fundus emendationis est *Schol. Luciani* ad Lexiph. T. I. p. 821. *τὴν τράμιν*] *οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν·* ubi etiam malim *ὑποταύριον·* quod apud *H. Stephanum* reperies Thes. T. III. p. 1271. *Apsyrti* fide firmatum. Quae de voce *ἵππος* et Lat. *equus* adferri possent plurima, ad illustrandum *Anacreont.* Od. LXI. scitula, ea receptam *Erotiani* lectionem non stabilirent. Potius attingam, quae a voce 41
ταῦρος derivata Comicorum usu inprimis innotuere. *Iugo intentatam,* et *taurum nondum tolerare doctam*, *ἀταυρώτην* dixit *Aristophanes* Lysistr. v. 217. *Schol. Ἀταυρώτη,*

—— ἄζευτος γάμου καὶ ἄζυγος. *Suidae* lectio non placet; malim ἄγευστος γάμου, a qua locutione, elegantioribus tritiſſima, neque *Schol. Theocriti* abhorruit ad Idyll. XII. v. 17. γήρως γεγευμένοι. Adde notata Ill. *Spanhemio*, quem citat Cl. *Burmannus*. *Centauris* parcam. *Λάσταυροι*, ſecundum *Heſychium*, οἱ περὶ τὸν ὄῤῥον δασεῖς, *hyſtriculi*, tangit *Caſaub.* Anim. in *Athen.* I. c. VIII. *Heſych.* *Λαῖπος*, *κίναιδος*, *λάσταυρος*, ubi forſan legendum *Λάγνος*, ſive *Λαίγνος*, quam vocem, antea per λάσταυρος ab eodem expoſitam, minime mutaverim. Locus, quem citat *Suidas* in *Λάσταυρος*, eſt *Theopompi* ab *Hoeſchelio* adductus p. 108. ad *Phrynichum*, cuius verba dabit *Bergler.* ad *Alciphron.* I. Ep. 37. p. 170. φυσῶν ἑαυτὸν ὁ λάσταυρος. In *Alciphronis* epiſtola inedita: *Νικίας ὁ λάσταυρος*. *Meleagri* adſcribam Epigramma ex Anthologiae necdum editae MS. codice Biblioth. *Lugd. Bat.*

Οὐκέτι μοι Θήρων γράφεται καλὸς, οὐδὲ πυραυγὴς
Πρίν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλὸς Ἀπολλόδοτος·
Στέργω θῆλυν ἔρωτα, δασυτρώγλων τε πίεσμα
Λαυσταύρων μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις.

Scribe λασταύρων· et graviorem mendam, quae ſecundum verſum oppreſſit, corrige. Caveant ſeveriores, ne noſtram in his exponendis diligentiam inſulſe reprehendant; ne quidem Sacri Scriptores ab hoc vocis *tauri* uſu abſtinue-
42 runt. Placet veteris *poëtae* dictum, quo inportunum aliquando repreſſit *Ariſtippus:*

—— —— καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν
Ὁ νοῦς ὁ σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

CAPUT X.

Vocem Βάραθρος expreſſit Lucret. Thomas M. emaculatur. Quinam dicti ſint ὄλεθροι? Huiusce formae alia, carcer, lutum. Catullus illuſtr. Κύφων, cataſta. Βάρις navis Aegyptiaca, et ampla domus. Poſidippi nomen Amm. reſtituitur. Verbi Βουκολεῖν poteſtas decipiendi. Emendantur Meleager, Heſychius, et Max. Tyr. Βαυκαλεῖν.

Βάραθρος, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος.] Rariorem vocis ufum, quem folis Grammaticis acceptum ferimus, tetigerunt *Iof. Scaliger* ad *Varr.* de R. R. p. 224. et *If. Voffius* ad *Catull.* p. 320. et feq. huius obfervatione minus pudenter ufus *Thomas Creech*, lapfus etiam *Voffianos* defcribere non dubitavit, ad *Lucret.* III. v. 967. quo in loco ad Graecam procul dubio confuetudinem refpicitur, quomodocunque etiam legas, five cum *Voffio*, *baratre*, feu, quod plerisque videtur, *barathre*; *Scaligero* probatur *baratro*; *barathro* placuit *Erafmo*: nifi quis forfan potiorem fcripturam cenfeat *balatro*; quippe quae magni viri *Richardi Bentleii* adfenfum mereri potuerit, ad *Horat.* II. Sat. III. v. 166. *Thomae Magiftro Βάραθρος* Atticis loquendi legibus minus videbatur conveniens: *κρεῖττον δὲ*, inquit, *λέγειν* 43
βαράθρου ἄξιος, ἢ ὀλέθρου. Levi vitio, non nullius tamen hac in re momenti, *Thomam* liberabis, modo fcripferis: *ἢ ὄλεθρος·* quod ifta fignificatione longe frequentiffimum. *Nullius frugis homines*, et inprimis *exteros*, *ὀλέθρους* dictitabant Attici. *Lucianus* Dial. Mort. IX. *βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος.* Ibid. XII. *τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον.* ad priorem locum notavit ὁ πάνυ. *Hefychius*: *Κιλίκιος ὄλεθρος, πονηρός.* *Demofthenes* in Midiana p. 414. A. *βάσκανον* et *ὄλεθρον* coniungit. *Id.* Contra Ariftocrat. p. 457. C. *ἀνθρώπους οὐδὲ ἐλευθέρους γε, ἀλλ' ὀλέθρους*, quos in Philippicis vocaverat *φθόρους ἀνθρώπους*, *οἰκοτρίβων οἰκότριβας*, p. 70. C. quorum vim *Wolfius* non percepit. *Epicharmus*:

Σκύθης τὶς ὄλεθρος· ὁ δ' Ἀνάχαρσις οὐ Σκύθης.

in *Stobaei* Floril. *Grot.* p. 353. Ad eandem hanc formam Graeci pariter et Romani plurima ufurpaverunt. Non aliunde repetenda funt, quae Comoedia frequentat: *crux*, *patibulum*, *maftigia*, *carcer*. *Lucilius* apud *Donatum* ad *Terent.* Phorm. II. iii. v. 26.

——— ——— ——— *carcer, vix carcere dignus.*

Ulpianus ad *Dem.* Leptineam p. 161. *μαστιγίαι*, *μαστίγων ἄξιοι.* Confer *Athen.* XIII. p. 581. F. Omni contumelia digniffimam *lutum* vocat *Catullus* Carm. XLII.

ſummus *Leopardus* Emend. VII. c. v. Apud *Etymologum* p. 192. v. 18. *Βαυ*, *τὸ κατακοιμίζειν*· et dubito an aliter ſcripſerit. *Heſychius*: *Κατάβαικα*, *Λάκωνες ἐκοίμισεν*. ſitne genuina haec ſcriptura, nec ne, in tanta Dialecti Laconicae caligine ignoramus.

CAPUT XI.

Ammonius Λαμπρεύς. Lamprenſium mentio. Refingitur Harpocr. Amm. melioris Codicis indigus. Domeſticus uſus τῆς ἐσχάρας. Heliodorus emendatur. Μέγαρον ſecundum Grammatici mentem exponitur. Ἐσχάρα proprie foculus, ipſum etiam altare deſignat. Scripſeritne τὰ κατὰ πόλιν Neanthes?

Βωμὸς, *Ἑστία*, *Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι.*] Qui differentiam tradiderit, primum teſtem citat cognominem
47 *Ammonium*, *ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν*. Aliunde conſtat, integrum operis indicem fuiſſe *περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν*· obſervante Cl. *Fabricio* Biblioth. Gr. L. IV. c. XXVI. p. 171. Libri auctor dicitur *Λαμπρεὺς*, *Lamprenſis*. Aliter ſcribi non debet. Confer *Vales*. in not. *Mauſſaci* ad *Harpocr*. in v. *Θόλος*. *Harpocrationis* locum ita emendavit *Meurſius* de Pop. Att. in *Λάμπρα*. uti edidit *Blancardus*, culpandus, quod, non monito lectore, *Meurſii* emendationem in textum receperit; neque tamen propterea oportuiſſet mendoſam lectionem, quamvis ſatis antiquam, a *Iac. Gronovio* V. C. revocari. Leviſſimam mendam, quae diligentiam *Meurſii* effugit, tolles, legendo: *Λαμπρεῖ*· *Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον*. In ea orat. p. 718. C. reperio: *Ἀρχεβιάδῃ τῷ Λαμπρεῖ*. Praeter huncce Archebiaden nulla fit inibi Lamprenſium mentio. Aliorum Lamprenſium e *Demoſth*. meminit etiam *Valeſius*, quibus e Timocratea p. 479. C. *Φιλέψιον τὸν Λαμπρέα* ſi adiunxeris, plures fruſtra apud *Dem*. quaeras. Porro, quid ſcribat *Lamprenſis Ammonius*, conſiderandum.

Ibid. *Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προβάσεις ἔχοντες*· *Ἐσχάρα δὲ, ἡ πρὸς τὴν βιωτικὴν γινομένη, ἐπὶ τῆς τάδε*

πολυεστία. τὸ δὲ *Μέγαρον ἡ περιῳκοδομημένη ἑστία, ἔνθα τὰ μυστικὰ τῆς Δήμητρος.*] Haec plenius describenda videbantur, quo facilius vulnus, quo locus adfectus eft, fentiri posset. Remedium non nisi a veteribus membranis, quae fideliter *Ammonii* manum repraesentent, expectandum; librariorum enim socordia non pauca exciderunt, tum quae ad vocem Ἑστία, tum quae ad sacrum τῆς Ἐσχάρας usum declarandum olim pertinuerint: hunc usum tetigisse *Ammonium*, locuples testis est *Harpocration* in v. Ἐσχάρα. 48
—— Ἀμμώνιος ἐν τοῖς περὶ βωμῶν ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ὡς ἑστίαν, ἀλλ' ἐπὶ γῆς ἱδρυμένην, ἢ κοίλην. *Ammonii* nota integra usus videtur *Ptolemaeus Ascalonita*, e quo utcunque defectus apud *Nostrum* possit suppleri: sequentia e schedis MSS. edidit Cl. *Fabricius* §. 118. Βωμὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ταῖς προβάσεσιν ἐξέχων, ἐφ' οὗ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς αἱ θυσίαι ποιοῦνται· Ἑστία δέ ἐστι βωμὸς περιφερὴς πρόσβασιν οὐκ ἔχων. Ἐσχάρας δὲ ἔλεγον τοὺς τῶν ἡρώων βωμοὺς καὶ τὰς ἐν κοινῇ χρείᾳ —— Vellem reliqua addidisset vir praestantissimus, quae in *Ammonii* Edd. admodum sunt depravata. Hac ratione mendosa tentabat *Vulcanius*: Ἐσχάρα δὲ, ἡ πρὸς τὴν βιωτικὴν χρῆσιν ἐπὶ γῆς γινομένη ἑστία. Eruditiss. *Arnaldus* in literis ad me datis, *Quid si*, inquit, *in Ammonio reponamus:* Ἐσχάρα δὲ ἡ πρὸς τὴν βιωτικὴν (*aut, si mavis,* ἰδιωτικὴν) χρείαν γινομένη, ἐπὶ ταύτης δὲ τὸ πολὺ ἑστία. Quo saepius hanc coniecturam confidero, eo propius ad veritatem mihi videtur accedere, quam aliis investigandam committo. Ad domesticum τῆς ἐσχάρας usum pertinet *Heliodori* mei locus, in editionibus omnibus egregie mendosus, L. IV. p. 195. ἐμοῦ δὲ τήν τε ἑστίαν ἐσχάραν εἰς βωμὸν ἀνάψαντος, καὶ λιβανωτὸν ἀποθύσαντος, ἐπώμνυεν ὁ Θεαγένης. *Bourdelotium* non moror, et emendo ἑστίας ἐσχάραν· *domestici foci craticulam*; et λιβανωτὸν ἐπιθύσαντος. Adde *Euripidae* locum in Cyclope v. 383.

—— —— ——— ὑψηλῆς δρυὸς
Κορμοὺς πλατείας ἐσχάρας βαλὼν ἔπι.

et quae plura prostant in Miscell. Observ. Vol. V. p. 281. 49

Quod addit *Ammonius*: *Μέγαρον* —— *ἔνθα τὰ μυστικὰ τῆς Δήμητρος.* id lucem addit antiquo *Scriptori*, cuius fragmentum in v. *Μέγαρον* conservavit *Suidas*: *ὠθεῖ ἑαυτὸν εἰς τὸ μέγαρον· ἔνθα δήπου τῷ μὲν ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν κατὰ τὸν τῆς τελετῆς νόμον, ἐκείνῳ δὲ οὐκ ἐξῆν.* Concinne *Hesychius*: *Ἀνάκτορον, τὸ τῆς Δήμητρος· ὃ καὶ Μέγαρον καλοῦσιν, ὅπου τὰ Ἀνάκτορα τίθεται.* quae mendo non vacant. Confer *Pollucem* IX. 15. *Photius* in Lexico: *Μάγαρον, οὐ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ κατατίθεται· οὕτως Μένανδρος.* Nisi *Menandri* facta fuisset mentio, hoc loco careremus. Quae porro in hac nota traduntur, notissima sunt, neque minus, quod sub teste *Neanthe* docet, aliunde firmari posset. Denique subiungit: *παρὰ δ' Εὐριπίδῃ Ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει.* Proprie quidem *ἐσχάρα* *foculus* erat *altaris* *βωμαῖον ἐσχάραν* vocat *Sophocles* apud *Steph. Byz.* in *Βωμοί*, ubi vid. *Berkel.* *Euripides* Androm. v. 1138.

Βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν.

Frequentissime pro ipso *altari* usurpabatur. *Schol. Hom.* ad Il. *K.* v. 418. *δηλοῖ δὲ ἡ λέξις* —— *καὶ τὸν βωμὸν, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἡρακλεῖ.* v. 922. Adde *Eundem* in Heraclidis v. 122. 342. Phoen. v. 281. 291. Alcest. v. 117. 131. Androm. v. 1240. Supplic. v. 33. et 1200. Ampliss. *Cuperus* Observ. I. cap. XII. conferri poterit. Id unum restat, ut verbum de *Neanthis* libro moneam. Ita praeferunt *Ammonii* Editiones: *Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πόλιν.* *Cuperus* vertit p. 97. *de iis quae ad singulas pertinent urbes.* Male. Ex *Ammonio* *Neanthis* *τὰ κατὰ πόλιν* memorant *Meursius* ad *Hesych. Miles.* p. 153. et *Maussacus* ad *Harpocr.* in *Ἄττις*, ubi etiam eiusdem secundi librorum *περὶ τελετῆς* occurrit mentio. *Etymologo* citatur *ἐν πρώτῳ περὶ τελετῶν*, monente *Valesio*. Itaque, ut paucis coniecturam exponam, favente MS. in *Ammonio* legendum suspicor *ἐν τρίτῳ τελετῶν, κατὰ πόλιν βωμοὺς θεῶν, φησὶν, ἐσχάρας δὲ ἡρώων.*

CAPUT XII.

Ariſtophanis Gramm. nomen in Ammonio reponitur. E ſcribendi compendiis orti errores. Πάλλαξ, Catulaſter. utriusque vocis eadem denominationis ratio. Paucula loca ſanantur. Ἀντίπαις *et* Μελλοέφηβος. Ἀπόδρομοι. *Gloſſae Cretenſes illuſtr. et emend.* Ὠμογέρων. Ἐσχατόγηρως *in Stobaei collectaneis mendoſum.*

Γέρων] Eadem lege, qua ſuperiori capite verſabar, nonnulla ex hac etiam nota ſeligam et illuſtrabo. Quae hic traduntur, pleraque omnia deſcripſit et ſub *Alexionis* nomine vulgavit *Euſtathius*, nihil interim nobis adfert adiumenti. Adcuratiſſima iterum diligentia *Ammonius* hanc obſervationem legiſſe ſeſe praecipit in *Alexionis* Epitome Miſcellaneorum *Didymi*, qui eandem hauſerit ἐκ τῶν Ἀρίστωνος περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως. Dabo operam, ut Lectori perſuadeam, pro Ἀρίστωνος legendum Ἀριστοφάνους. In veteribus membranis nomina propria raro integra poni ſolent, frequenter media parte 51
truncata. Non eſt, cur veterum librorum uſum pereziguum invidioſe hic venditem, cum plura ad hanc rem firmandam in Palaeogr. Graec. p. 348. protulerit *Montfauconius*, ad literas in Gallia tutandas natus. Plurimos hinc ortos errores paſſim eruditi viri detexerunt. In *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 1155. pro Ἄριχος *Caſaubonus*, monente *Kuſtero*, Ἀρίσταρχος reſtituit. Ad nos propius ſpectat, quod in *Ammonii* Editione prima *Aldina* in Νῆες legebatur Ἀριτέλης pro Ἀριστοτέλης. Atque ita noſtro in loco ſuſpicor MS. praetuliſſe Ἀριστονους pro Ἀριστοφάνους. Nunc quaeſo *Ammonium* inſpice in v. Ἄῤῥωστος· ubi offendes ὡς Ἀριστοφάνης φησίν. cum hoc loco conferendus eſt *Herennius Philo*, qui in eadem voce Ἄῤῥωστος, οὕτως, inquit, Ἀριστογεῖ δοκεῖ. ſcribe primum Ἀριστονεῖ, tum Ἀριστοφάνει. Necdum tamen ultra veri primam ſpeciem haec coniectura adſurgit. Magnam probabilitatem eidem conciliavero, ſi eruditi lectores ſibi in memoriam redegerint, in ea quae hic tractatur materia elaboraſſe Grammaticum *Ariſtophanem*; eius opus περὶ ἡλικιῶν citatur ab

Athenaeo IX. p. 375. A. quod περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν plus femel vocat *Euſtathius*, uti ex Ind. Auct. *Fabriciano* didici. Tantam denique huic opinioni adfirmabo certitudinem, ut amplius ea de re dubium moveri non poſſit. Eum in finem adſcribam *Euſtathii* verba e comm. ad Il. *N.* p. 944. v. 18. Βρέφος, ὡς ὁ Γραμματικὸς Ἀριστοφάνης φησὶ, τὸ ἄρτι γεγονὸς παιδίον, ὃ ἡ τηθὴ (malo τιτθὴ) τρέφει. παιδάριον τὸ περιπατοῦν καὶ ἤδη λέξεως ἀντιποιούμενον. παιδίσκος ὁ τῆς ἐχομένης ἡλικίας. παῖς, ὁ δι᾽ ἐγκυκλίων ἤδη
52 μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι. ὁ δὲ μετ᾽ αὐτὸν πάλλαξ, καὶ βούπαις, καὶ ἀντίπαις, καὶ μελλέφηβος. Dum vero hac in re nimius fuerim, fidem do, me in reliqua nota expo-nenda breviorem fore. Itaque βρέφος, παιδίον, παιδάριον, παιδίσκον, παῖδα praetereo, τὴν δ᾽ ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν nonnulli vocabant, uti docet *Ammonius*,

Ibid. Πάλληκα.] Apud *Euſtath.* etiam πάλλαξ legitur, quae melior videtur ſcriptura; adoleſcentulos παλλάκια dixerat *Plato* Comicus, *Poll.* II. 9. Vulgatior forma Πάλληξ apud Grammaticos fere obtinuit. Ἀνδρόγυνος πάλληξ in *Lucilii* verſu reſtitutum ivit *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 9. ubi, ſi non repertae veritatis, ingenii tamen acutiſſimi laudem eximie tuetur. *Cyrilli* Gloſſarium: Πάλληξ, *Pupa, Pupula, Catulaſter.* Poſtremum Graecae vocis originem patefacit: ſicuti enim a *catuliendo, catulaſter*; ita ἀπὸ τοῦ πάλλειν, primum πάλλος, mox forma intenſiva, πάλλαξ. Eam vocem Doribus acceptam refert *Etymologus* p. 649. v. 57. Παλλακὶς, ἡ παῖς· κατὰ Δωριεῖς πάλλαξ λέγεται. forſan ſcribendum: Παλλακὶς, ἡ νέα· ὁ παῖς κ. Δ. Primum ſcriptus Codex *Etym.* legit Παλλακὶς, ὁ παῖς κ. Deinde *Cyrillus* Lex. MS. Παλλακὶς, ἡ νέα καθ᾽ ἡλικίαν. Veram denominationis rationem novit *Cornutus* de Nat. Deor. cap. XX. p. 187. ἀφ᾽ οὗ καὶ πάλληκες καὶ παλλακαὶ (L. παλλάκια) προσαγορεύονται. σκιρτητικὸν δὲ καὶ παλλόμενον, τὸ νέον. Orientales non aliam ob rationem *puerulum* صبي *zaby* nuncupabant; id vocabuli priſtina virtute *ſalacem* dicit, *adſaltum et catulitionem emicantem*, πάλλακα. quam obſervationem debeo Viro Maximo, *Alb. Schultenſio*, cui quantum debeam, cum pro meritis dici a

me non poſſit, grato pectore continebo, modo ne nobile 53
tanti praeceptoris nomen incautus ego dedecorem.

Ibid. οἱ δ᾽ Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλοέφηβον καλοῦσιν.] Apud *Thomam M.* in v. Παῖς, pro ἀρτίπαις, quod Cl. *Graevio* in Lect. *Heſiod.* cap. XXIV. non diſplicuit, repone Ἀντίπαις. Gloſſae exponunt: *juvenis, puerafter.* *Luciani* locum aptiſſimum dabit *Iungerm.* ad *Poll.* II. 9. *Sophocles* in Συνδείπνοις apud *Athen.* XV. p. 679. A.

—— —— κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν.

Confer *Aem. Portum* ad *Suidam* in Ἀντίπαις, ubi *Ariſtophanes* τὸν πρόσηβον vocaſſe etiam traditur ἀνδρόπαιδα· crediderim potius vim vocis ἀνδρόπαις a *Suida* minus perceptam, cuius nominis honore eos dignabantur, qui *ante annos animum virilem gerebant.* Ea de re notat ad *Callim.* H. in Cerer. v. 35. Ill. *Ez. Spanhemius* p. 688. quibus adde *Schol. Pind.* ad *Pyth.* Od. II. v. 131. Non unum errorem commiſit *Fulvius Urſinus* in *Virg.* collat. Script. Graec. illuſtr. p. 384. quos facile emendabis, ſi *Meurſium* conferas in *Sophocle* p. 81. Deinde Μελλοέφηβον in *Ammonio* ex Edd. fide vulgavi, neque tamen ſperno *Vulcanii* lectionem Μελλέφηβον· haec certe priori frequentior. In *Heſychio* reperire licet μελλέπαισι et μελλόπαις. Gloſſ. Μέλλαξ, *adultus, adoleſcens.* *Heſych.* Μελλίρην, μελλέφηβος, et Ἰρίνες, μελλέφηβοι. Utraque gloſſa, inter Laconicas referenda, *Meurſii* diligentiam fugit in Miſcell. Lacon. II. c. III. His adde *Heſych.* Λαόπαις, βούπαις. Ubi legendum videtur Λάσπαις. uti λάσταυρος. *Idem:* Λαίσπαις, βούπαις· Λευκάδιοι. Porro ἐφήβους a Cyre- 54
nenſibus Τριακατίους dictos monet *Amm.* Hos Cretenſes Ἀποδρόμους dicebant διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν. quod, niſi fallor, a *Meurſio* etiam in Creta praetermiſſum. *Suidas:* Δρόμοις, τοῖς γυμνασίοις· κατὰ Κρῆτας. *Heſychius:* Δεκάδρομοι, οἱ δέκα ἐν τοῖς ἀνδράσι ἐσχηκότες ὑπὸ Κρητῶν. Fortaſſe legendum: οἱ δέκα ἔτη ἐ. τ. ἀ. ἠσκηκότες. Bina denique aetatis ſenilis nomina tangam.

Ibid. ὠμογέροντα.] *ſenem nondum maturum* dixeris.

Usurpavit *Homerus* Il. Ψ. v. 791. ubi *Schol.* ineditus illis, quae prostant, subiungit: τοὺς μὴ τελείως (ita legendum) ὑπὸ τοῦ γήρως καθηψημένους δηλοῖ· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κρεῶν τῶν ἑψηθέντων μὲν, οὐ μὴν τελείως. Hinc emendandus *Hesychius*, qui binas notas ex Commentariis *Homericis* Lexico suo inseruit. Contra *decrepitus* senex ἑφθὸς γέρων dicebatur. *Philoxenus* in Gloss. *Decrepitus*, Ὑπέργηρως, Ἐκπεπνευκὼς, Ἑφθὸς γέρων. ita scribi debet. In *Ammonio* Ἐσχατόγηρως. *Marcus Antoninus* de Rebus suis L. IX. §. 33. ὁ ἐσχατόγηρως ἀποθανὼν εἰς ἴσον καταστήσεται τῷ προώρῳ. Confer *Poll.* II. 13. Vitiose apud *Stobaeum* Tit. X. p. 132. Interrogatus *Simonides*, quamobrem ἐσχάτου γήρως (L. ἐσχατόγηρως) ὢν, φιλάργυρος εἴη, ὅτι, εἶπε, βουλοίμην ἂν ἀποθανὼν τοῖς ἐχθροῖς μᾶλλον ἀπολιπεῖν, ἢ ζῶν δεῖσθαι τῶν φίλων, κατεγνωκὼς τῆς τῶν πολλῶν φιλίας τὸ ἀβέβαιον. in ultimis reddendis ad communem interpretum scopulum offendit *Gesnerus*

55 CAPUT XIII.

Differentia inter γράμμα et στοιχεῖον, literam et elementum. Ammonius Philosophus emend. Diomedes Rabbinizans. Γράμμα pro σύγγραμμα. Excerpta ex Scholiastis ineditis Dionysii Thracis. Erudita Grammatici observatio ex Adverſ. Vossii.

Γράμμα Στοιχείου διαφέρει.] Huc pertinet elegans *Ammonii* Philosophi locus in *Aristot.* de Interpret. fol. 17. a. quem non unam ob rationem iuvat adposuisse: Γράμματα καὶ στοιχεῖα λέγεται μὲν καὶ ὁ γραφόμενος ἑκάστου τῶν στοιχείων τύπος, λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐκφώνησις, καθ' ἣν ἕκαστον φθεγγόμεθα. καὶ λέγεται μὲν ἐπ' ἀμφοτέρων ἑκάτερον τῶν ὀνομάτων· ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦ γράμματος ὄνομα προηγουμένως τὸν δι' αὐξήσεως ἀποτελούμενον χαρακτῆρα σημαίνει, τὸ δὲ τοῦ στοιχείου τὴν ἐκφώνησιν, διὰ τὸ εἶναι (forsan ἔχειν) στοῖχόν τινα καὶ τάξιν, φησὶν ὁ Διονύσιος. Pro τὸν δι' αὐξήσεως, emendo: τὸν διὰ ξύσεως. Vide *Hesych.* in Ξύει. Per *Dionysium*, *Thracem* intelligit, in

cuius Arte Grammat. apud Cl. *Fabricium* Bibl. Gr. vol. VII. p. 27. legimus: γράμματα δὲ λέγεται διὰ τὸ γραμμαῖς καὶ ξυσμαῖς (MS. στιγμαῖς· margo ξυσμαῖς habebat; prius videtur a *Dionyfio* pofitum) τυποῦσθαι· γράψαι γὰρ τὸ ξύσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ——— τὰ δὲ αὐτὰ καὶ στοιχεῖα καλεῖται διὰ τὸ ἔχειν στοῖχόν τινα καὶ τάξιν. Vin acumen grammaticum a *Diomede* Scholiafta ad h. l. excogitatum? En hominis verba e MS. *Voffiano*: γράμματα ——— ἐντυπούμενα ξυσμόν τινα ἀποτελεῖ, μάλιστα ἐν τοῖς πτυχίοις ὑποκειμένου κηροῦ· δῆλον γὰρ ὅτι ἐν αὐτῷ ἐπενοήθη τὸ γράμμα ἐντυποῦσθαι, ἵνα, ὡς τὸ μέλι τὸ πρώτιστον 56 βρῶμά ἐστι τοῖς βρέφεσιν, οὕτω καὶ τὸ λειπόμενον ἐκ τοῦ μέλιτος τῆς λογικῆς ἐντεύξεως καὶ μαθήσεως ὑποδεκτικὸν εἴη τοῖς παισί. Faceta oratio! neque memini me legere, quod ad Rabbinicum ingenium propius accederet: fed ad rem. Latini Grammatici non minus fedulo *literam* et *elementum* diftinxere, monente *G. I. Voffio* de Arte Gramm. I. cap. VIII. *Aufonius* Profeffor. XXI.

Qui primaevos fandique rudes
Elementorum prima docebas
Signa novorum.

Signa elementorum funt τὰ τῶν στοιχείων γράμματα. *Quartum elementorum literam* dixit *Suetonius* Caef. cap. LVII. Ex *Ammonii* nota egregie emendata commodam *H. Valefius* lucem adfudit *Sozomen.* Hift. Ecclef. VI. c. 35. p. 270. συλλογῇ γραμμάτων καθ' ἕκαστον στοιχεῖον. Prima parte *Ammonianae* notae defuncti, ad alteram accedimus, in qua docet, veteres γράμματα etiam vocaffe τὰ συγγράμματα. Quod *Lucianus* βιβλίον dixerat, obfoletae dictionis amans Lexiphanes γράμμα nuncupat fub initium Lexiphanis *Lucianei*. *Aefchines* Epift. IV. τουτὶ (malo τουτουῒ, *Pindari*) μὲν γὰρ οἶμαι· ὅτι παρὰ Μαντίᾳ τῷ γραμματιστῇ ἅμα ἐμοί ποτε ἔμαθες τὸ γράμμα. *Antipater* Anthol. I. c. XLVI. ep. 1. Γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαήμονος. Ibid. cap. LXVII. ep. 10. Γράμμα τ' Ἀνακρείοντος. Monet *Scholiafta Dionyfii Thracis* τὴν γραμματικὴν olim fuperbo titulo Κριτικὴν nuncupatam; id nemini non notum; quod

addit, ab alio doceri vix putem: *Ἀντόδωρος δέ τις Γραμ-*
57 *ματικὸς Γραμματικὴν αὐτὴν ὠνόμασεν παρὰ τὴν γνῶσιν τῶν γραμμάτων· Γράμματα δὲ καλοῦνται καὶ τὰ συγγράμματα καὶ τὰ ἀπομνημονεύματα πάντα, καὶ λογικὰ ἐπιτηδεύματα.* Celebrantur in hanc rem ab *Ammonio Callimachi* verſiculi. Alter *Dion. Thracis Scholiaſta* (quorum nomina antiquiſſimus Codex *Leidenſis* nuſpiam praefert): *εἴρηται δὲ γραμματικὴ παρὰ τὰ γράμματα· οὕτω γὰρ καὶ Καλλίμαχος σύγγραμμα βουλόμενος εἰπεῖν ἐχρήσατο· ἀλλ' ἐν τῇ Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα ἀναλεξάμενος.* Ita MS. habet, ſed legi debet:

— — — — ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

Et quia conſtitui in gratiam ſtudioſorum hominum hoc caput dare excerpendis Grammaticis, nunc adſcribam, quorum ſupra mentionem faciebam, ex Adverſariis *Iſ. Voſſii.* Excerpta ſunt ex libro, qui *Γεωργίου Γραμματικοῦ τοῦ Χοιροβοσκοῦ* nomen in fronte gerebat. Sed dubitat *Voſſius*, ſitne liber *Choeroboſci*, et iure merito dubitat: aliunde mihi conſtat, iſtum hominem ab eruditione, quae in excerptis hisce elucet, minime fuiſſe paratum; deinde dici non poteſt, quam faciles ſint in huiuscemodi rebus lapſus. Amoeniſſimi vir ingenii neque in membranis tractandis hoſpes *Alexander Morus* in not. ad *Matth.* Evang. VI. v. 9. ſub *Dionyſii Thracis* nomine, dubitabundus tamen, protulit, quae Chriſtiano Grammatico hominum ineptiſſimo tribui debent, cuius vaſtum in *Dionyſ. Thracem* commentarium otioſus aliquando deſcripſi. Sed cuiuscunque tandem ſint, excerpta egregia ſunt: *Φησί που* (*Voſſ.* Codex *Λησίπου*, vitioſe.) *τῶν αὐτοῦ λόγων ὁ σοφὸς Ἐρατοσθένης, ὅτι Γραμματική ἐστιν ἕξις παντελὴς ἐν*
58 *γράμμασι· γράμματα καλῶν τὰ συγγράμματα· δηλοῖ ὁ Καλλίμαχος εἰπών,*

— — — Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
Γράμμα. — — —

καὶ πάλιν παρὰ Κλεομβότῳ (Lege: *περὶ Κλεομβρότου*),

Ἦμ ἐχαῖρε φαεινὲ Κλεόμβροτος Ἀμπρακιώτης·
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἀΐδην.
Ἄξιον οὔτι παθὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα ἀναλεξάμενος.

Πρὸς τοῦτο δὲ εἶπεν Ὀλυμπιόδωρος ὁ Φιλόσοφος,

Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὴν ἐπέδησεν ἐρωὴν,
Ἤδη λυγρὸν ἔλυσα βίου πολυκηδέα δεσμόν.

Τουτέστιν εἰ μὴ ὠφελήθην ἐκ Πλάτωνος τρόπον εὐζωΐας, προέκρινον ἂν μὴ εἶναι, ἢ κακῶς εἶναι. Dum haec ſcribo, forte fortuna *Fabricii* Biblioth. Gr. evolvo, et *Olympiodori* diſtichon ex Scholiis *Theodoſii* Alexandrini vulgatum reperio L. III. c. 1. p. 9 et 10. necdum poenitet operae. *Callimachi* loca in editis epigrammatibus proſtant. Prior epigr. VI. poſterior epigr. XXIV. non ſine inſigni ſcripturae differentia. Primus verſus ita vulgatur:

Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡ'μβρακιώτης.

Rectius Grammaticus noſter legiſſe videtur:

Ἥλιε χαῖρε φαεινὲ, Κλεόμβροτος ὡ'μπρακιώτης.

Deinde praeſtat prae vulgata tertii verſus lectio: in ultimo ponendum γράμμ' ἀναλεξάμενος. Nunc in *Ammonio* pergendum.

CAPUT XIV. 59

Aeſchyli fragmentum emend. Γήμασθαι, nubere, de viris uſurpatum. Diſcrimen inter Λόχον et Σόλον neglexit Apollon. Rhod. Pindari loca illuſtrantur, et ſcholia turbata rediguntur in ordinem.

Γῆμαι τοῦ Γήμασθαι διαφέρει.] Nihil erat in hac nota, quod me adeo potuiſſet morari, ſi non *Aeſchyli*, qui ex Amymone profertur, verſum in notis intactum praetermiſiſſem. Parum dubito, quin pro μὴ legi debeat μοὶ, ad hanc rationem:

Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μοί.

Tibi quidem viro nupſiſſe, at mihi uxorem duxiſſe fatale

fuit. Versus non alium in usum, quam ad vulgare discrimen confirmandum, adfertur. Ubi ab hac lege veteres discedunt, et de viris *γήμασθαι* usurpant, id de iis accipiendum, *qui dotibus deleniti ultro etiam uxoribus ancillantur*, uti loquitur *Titinnius* apud *Nonium* in *Delenitus.* p. 278. Apud *Eundem* p. 143. in v. *Nubere*, *Pomponius: meus frater maior nupsit posterius dotatae vetulae.* ubi confer *Merceri* notulam, et si qui rariorem hanc verbi *nubendi* elegantiam tradiderint. Eodem fortasse sensu *Antiphanes* in Lex. Biblioth. *Coislin.* p. 482. *Γαμῶ ἡ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι. Ἀντιφάνης Ἀσώτοις. ἐγημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγημα.* Ex Comoediae titulo non iniuria quis suspicetur, eodem usu ab *Antiphane* adhiberi, quo *Anacreon* apud *Ammon.* utitur.

Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει.] *Δίσκος*, *lapis pertusus; Σόλος*, *solida ferri massa complanata*, ut in orbem rotari posset. Ita discernit *Tryphon*, a quo parum discedunt alii, *Schol. Hom.* ad Il. *B.* v. 774. *Δίσκος ἐστὶ βαρὺς λίθος, ὃν ἐῤῥίπτουν* (MS. *Voss.* *ἐνεῤῥίπτουν*· lege: *ἀνεῤῥίπτουν*·) *οἱ γυμναζόμενοι. Τὸν γὰρ σιδηροῦν σόλον προσαγορεύουσι.* ubi vide *Barnesium*, et si qui porro hanc Grammaticorum differentiam exhibuerint. Eam ab *Homero* observatam neglexit *Apollon. Rhod.* III. v. 1364. *περιηγέα πέτρον, Δεινὸν ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος*· et alibi voce *σόλος* usus, III. v. 1371. IV. v. 657. nuspiam *δίσκος* adhibuit, nisi fortasse in animum inducas, *Apollonium* scripsisse IV. v. 851.

> *Τοὺς δ' εὗρεν παρὰ νηΐ σόλῳ ῥιπῇσί τε δίσκων*
> *Τερπομένους.*

pro vulgato *ῥιπῇσι τ' ὀϊστῶν*· quod uti non inprobo, alterum tamen, si in MS. legeretur, veri speciem haberet non exiguam. *Δίσκοισιν τέρποντο* leges apud *Homerum* l. c. De disco Spartano conf. *Euripides* Helen. v. 1488. Nihil ad illustrandum *Ammonium* magis opportunum *Pindaro*, qui Olymp. Od. X. v. 86. vocis originem simul pandit:

> *Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ.*

Schol. *μακρὸν ἐδίσκευε δίσκῳ λιθίνῳ*· *οὕτως οἱ ἀρχαῖοι.*

Pro *δισκεύειν* *Leonteus* dixit *γυροδρόμον πέτρον δινεύειν*, Anthol. I. c. XXXIII. ep. 25. Confer *Sosibium* in *Theocriteis* 61
Lection. *Casauboni* cap. XII. *Pind.* Isthm. Od. II. v. 51. Ibidem Od. I. multa praefatus super Castore et Iolao, qui variis in certaminibus olim fuerant nobilitati, tandem volubilem manuum ipsorum agilitatem admiratus, subiicit v. 33.

Οἷά τε χερσὶν, ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,
Καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἵεν.

Locus difficilis exercuit commentatores; non parum eius sensum iuvat *Ammonius*, qui pro *ὁπότε*, *ποτὲ*, *quondam*, hac ratione videtur legisse:

Καὶ λιθίνοις ποτ᾽ ἀνὰ δίσκοις ἵεν.

Quae utique lectio recepta longe melior. *Pindari* mentem *Nicolaus Sudorius*, non temere cum quoquam interpretum comparandus, graviter expressit:

Ad haec gementem qualiter aëra
Rupere, coniectis in altum
Cuspidibus gravibusve discis!

Nostram curam veterum requirunt scholia, quae, nisi ego plane coecutio, egregie sunt perturbata in editione certe *Pauli Stephani*. *Oxoniensem* non vidi; indidem itaque, quae ad locum modo adductum leguntur, describam: *ἃς ἀποτομάδας καλοῦσι. παρόσον οἱ ἀρχαῖοι τοῖς νικῶσιν ἀκοντίῳ τοσοῦτον ἀπετέμνοντο τῆς γῆς ἔπαθλον, ὅσον ὁ νικηφόρος ἠδύνατο βαλεῖν.* quae omnia exhibuit *Ianus Gebhardus* una cum versu *Pindari* ad *Propert.* III. El. XIII. v. 10. Vereor, ut intellexerit. Quid enim quaeso veteres *ἀποτομάδας* vocavere? *Praemium*, ni fallor, *certaminis*; 62
eius vero necdum fecerat mentionem *Pindarus*, qui ita pergit:

Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ᾽, ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ἑκάστῳ
Ἕρματι κεῖτο τέλος, ——— ———

Vocabulum *Ἕρματι* fraudi fuit interpretibus: seiunge, si placet, et lege: *Ἕρμα τι κεῖτο τέλος*, *singulis certaminum generibus* certum quid et suis limitibus circum-

scriptum constituebatur praemium. Hoc qui probaverit, videbit illico, quo referenda sit *Scholiastae* observatio, quam suo loco motam fuisse, mirum non est; en novum huius sententiae argumentum. ἔργματι κεῖτο τέλος] καὶ Ὅμηρος Βόμβησε δὲ λίθος, κατὰ δ' ἔπτηξεν ποτὶ γαίῃ. Planissime persuasus sum, *Homeri* versum non posse nisi ad superiora, λιθίνοις δίσκοισι, referri. Inspice modo *Ammonium*, et mecum senties. Priora dubitabundus eum in finem posui, ut ad hunc locum eruditiores animum adverterent, quidque rei esset, declararent.

CAPUT XV.

Arbitri Athenis non unius generis. Κληρωτοὶ eligebantur prope sexagenarii. Pollux correctus. Arbitri, expertae virtutis homines. Ἵστορα θεῖναι. Menandri versus in Adelphis emend. a Terentio expressus. Διαβόητος et Περιβόητος usu vix differunt. Hesychius macula liberatur. Vocabulum Ἐπίσφατος sitne genuinum?

63 Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής· Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν.] *Harpocrationi*, qui discrimen ponit inter δικαστὰς et διαιτητὰς, obloquitur *Heraldus* Animadv. in *Salm.* Obs. ad I. A. et R. L. V. C. XIV. §. 5. Ea lis nihil ad *Ammonium* facit. Scilicet Athenis *Arbitri* fuerunt sive *sorte*, sive pro *libero* partium diffidentium *arbitrio electi.* Priores dicebantur κληρωτοί; horum numerus, aetas, alia, lege fixa erant et definita. Vide *Vales.* ad *Harpocr.* p. 19. *Petit.* ad LL. Att. p. 345. et seqq. qui notat, sexagenariis non licuisse esse minoribus, inductus loco *Poll.* VIII. 126. Sed si *Pollucem* velis cum aliis reducere in concordiam, pro ὑπὲρ scribes περί. *Hesychius* in Διαιτηταὶ, —— οἱ δὲ περὶ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότες διῄτων· quocum amice conspirat, quem *Phavorinus* sequitur, *Suidas:* Διαιτητὰς, τοὺς ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότας. Verum hi διαιτηταὶ potius secun-

dum *Ammonium* δικασταὶ dicendi; quippe qui vere fuerint κατὰ νόμον αἱρεθέντες κριταὶ, quum ex ipfius doctrina Διαιτητὴς tantum fit adpellandus ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Huiuscemodi certe διαιτητὰς illis, quos modo memorabam, antiquiores fuiffe iudicat Cl. *Hemfterhuif.* ad *Poll.* VIII. 126. n. 80. ubi eximium profert *Platonis* locum, quo repelli poffit *Thomae M.* cautio: Διαιτητὴς λέγε, καὶ μὴ αἱρετὸς κριτής. Praeter alia in *Philoxeni* Gloffario ad vocem *Elegans* legere licet; Αἱρετὸς, Διαιτητής. quibus, a reliquis feparatis, praeponendum videtur: *Electus.* Talium etiam διαιτητῶν ex *Demofth.* Mid. p. 398. C. meminit *Petitus* p. 344. Perquam autem fit credibile, partes litigantes arbitros elegiffe homines probatae virtutis et fidei. *Demofth.* contra Phormion. p. 587. B. litem difceptandam commifimus Θεοδότῳ ἰσοτελεῖ κατὰ συνθήκας. contra Boeot. II. p. 646. B. ἕτοιμος ἦν ἐπιτρέπειν τῷ Ἀκόνωνι καὶ ἄλλῳ διαιτητῇ ἴσῳ. Vide *Harpocr.* in Ἐπιτροπή. Quod *Demofth.* διαιτητὴν ἑλέσθαι, *arbitrum capere*, id *Homerus* vocat ἵστορα θεῖναι. Il. ψ. 485. 64

Ἵστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω.

Ceterum neque caftiori fcribendi formae addicti discrimen ab *Ammonio* indicatum femper obfervarunt. *Temerarius arbiter Idae*, *Stat.* Achill. I. v. 67. *Luciano* in Deor. Dial. XX. modo δικαστὴς, modo διαιτητὴς audit. *Menandri* verfu ἐν Παιδίῳ in fuam fententiam fcite ufus eft *Ammonius*. Qui *Menandri* fragmina religiofius aliquando componere ftudebunt, Comoediae nomen hinc lucri facient. Adponam hic etiam *Menandri* verfum, quem in fequenti obfervatione ad v. Διέφθαρται citat *Ammonius*: Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθορώς.

Repone vocem, quae excidit, auctoritate *Euftathii* ad Il. *B.* p. 145.

Εἰ δ' ἔστιν οὗτος τὴν κόρην διεφθορώς.

Quem verficulum in Adelphos transtulit *Terentius*, III. I. v. 9.

Quando vitium oblatum eſt; quod ad illum *attinet potiſſimum;*
65 *Talem, tali ingenio atque animo, etc.*

Id ab aliis nondum fuerat animadverſum. *Bentleii* emendationem in *Terentio* cupide amplector.

Διαβόητος Περιβοήτου διαφέρει.] Secundum *Ammonium Διαβόητος virtute clarum* dicit, *Περιβόητος flagitiis infamem.* Eo ſenſu διαβόητος uſurpavit *Alciphron* I. Ep. 31. p. 128. II. Ep. 1. p. 204. *Heſychius* in *Τιτορμὸς* —— *ἀνὴρ διαβεβοημένος ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ μεγέθει. Parthenius* c. IV. *ἐπὶ συνέσει φρενῶν ἐπὶ μέγα διαβεβοῆσθαι.* qua locutione utitur etiam *Lucianus* Necyom. §. 6. Plura loca non congeram, cum, iudice Viro Clariſſ. *Tib. Hemſterhuiſio*, *nihil exploratius* fit, *quam veterum more in utramque partem dici.* in quam ſententiam paria ſcribit Cl. *Dukerus* loco ſupra citato. Utrumque uſum agnovit in *Διαβόητος* et in *Περιβόητος Heſychius.* Ne quid tamen diſſimulem, veteres vocem *Περιβόητος* in deteriorem plerumque partem accepiſſe, plurima ſunt, quae perſuadeant. Emenda *Heſychium: Περιλεσχηνευτὸς, περιποίητος, περιλάλητος.* et repone *περιβόητος.* Iam vero, quae hominum eſt illiberalium protervia, haec fere commemorari ſolent et *περιβεβοῆσθαι, circumquaque ſpargi,* et maligne divulgari, quae quis minus decenter commiſerit et perpetraverit. Et ne id temere videar adſeruiſſe, loca indicabo, in quibus omnibus *περιβόητος* in deteriorem ſenſum accipiatur. Eum in finem conferri poterunt *Soph.* Oed. Tyr. v. 201. *Evenus* Anth. I. c. LXX. ep. 1. et III. c. XII. ep. 13. *Demoſthenes* de Cor. p. 354. C. *αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου συστάσεως.* Idem contra Boeot. II. p. 642. C. *περιβόητος γὰρ ἡ πρᾶξις ἐγένετο.* loquitur de Plangonis
66 periurio. *Aeſchines* contra Tim. p. 186. A. *περιβοήτως ἐξηλέγχθη κλέπτης ὤν.* *Demoſthenes* etiam alibi utitur, nuſpiam vero alio ſenſu. Ex his conſtare poterit, quamcunque demum lectionem in *Thucydide* probaveris VI. c. XVI. parum intereſſe, cum *περιβόητος* aeque ad vituperium poni poſſit, quam *ἐπιβόητος.* *Ammonius* in praecedenti

observatione postquam dixerat: Ἐπιβόητος δ' ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην, et *Anacreontem* advocaverat, subiungit: Τοῦτον δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐπίσφατον καλοῦσιν. Librorum penuria fecit, ut nemo idonei scriptoris loco vocem ἐπίσφατον confirmaverit, cuius ratio mihi necdum patet. Cogitavi aliquando, pro ἐπίσφατον corrigendum ἐπίψογον· eamque cogitationem *Pollux* suggesserat, V. 159. Ἐπιβόητος δὲ, καὶ ἐπίῤῥητος καὶ ἐπίψογος. Verum sobria Critica talem emendandi rationem respuit. Ad receptam vocis scripturam conferri possunt, quae in Thes. T. IV. p. 71, 72. notavit *H. Stephanus.*

CAPUT XVI.

A δοὸς *Δοάζειν Suidae et Hesychio restituendum. Vim Homerici Δοάζεσθαι exhibuit Virgil. Δοιάζεσθαι nihil differt. Leviter tangitur Apollon. Duplex forma Ἐνδοιάζω et Ἐνδυάζω. Posterior vetus. Συνδυάζειν. Ex Cyrilli Lex. emendatur Graecus Psalmorum Interpres. Ἀμφιγνοεῖν et Ἀμφαγνοεῖν. Prius in libris frequentius, alterum non minus bonum Polluci videtur reddendum.*

Δοάσσατο τοῦ Δοιάσσατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοάσσατο σημαίνει τὸ ἔδοξε· τὸ δὲ Δοιάσσατο ἀντὶ τοῦ ἐδίστασε.] Fallitur *Ammonius*, et quae diversa credidit, amice conspirant, atque ab una, nisi fallor, origine descendunt. 67
Sicuti a δὶς, διστάζειν· a δύο, δυάζειν· ita a δοιὸς, δοιάζειν· a δοὸς, δοάζειν· quae omnia *dubitandi* potestatem habent. Et quoniam haec non usque videntur exploratissima, paulo copiosius sunt deducenda. Vocabuli δοιὸς procul omni dubio vetusta forma et simplicior fuit δοὸς, quam agnovit *Etymologus* p. 289. v. 19. δοός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, δοιός. Hinc δοάζειν et δοάζεσθαι. *Suidas:* Δοάξω, ἀμφιδόξω. Lege Δοάζω, ἀμφιδοξῶ. *Hesychio* non longe dissimilis menda adhaesit: Δοξάζει, ἀμφιδοξεῖ, διστάζει, δικάζει. Literarum ordo postulat: Δοάζει, *in utramque partem cogitationem versat, et animi dubius*

pendet. Formam mediam *Δοάσσασθαι* frequentavit *Homerus*, qui quoties *διάνδιχα μερμηρίζοντας*, ſive, uti admirabili etiam venuſtate loqui ſolet, *δαϊζομένους κατὰ θυμὸν διχθάδια*, in ſcenam producit, toties, ubi in alteram partem inclinaſſe videbantur, ſubiungere amat:

Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι.

Hic verſus ſaepius in Iliade, et in Odyſſea, at leviter immutatus, recurrit. *Scholia* cum *Ammonio* et aliis *δοάσσατο* interpretantur *ἔδοξε*, et quidem recte. Sed vero, quae nobis meliora videntur, talia fere ſunt, in quibus tuto pedem nondum liceat figere, quaeque necdum clara luce mentem perfundant, ſed eandem dubiam adhuc trahant. Eximie hanc vim vocis *δοάσσατο* expreſſit *Virgilius*, illum *Homeri* verſum interpretatus in Aen. XI. v. 550. cuius loci mihi indicium fecit *Fulvius Urſinus: omnia ſecum*

Verſanti ſubito, vix haec ſententia ſedit.

68 Haec vera loci, monente *Servio*, eſt diſtinctio; qui optime animadvertit, poëtam *vix* poſuiſſe, *quia naturale eſt, ut, quotiens ſimul multa cogitamus, vix aliquod comprobemus.* Non male itaque *Etymologus Δοάσσατο* reddidit *ἐνεδοίασε*, atque idem eſſe credidit quod *δοιάσσατο.* Quae de verbi origine ſubmonuit, non minus aliena ſunt, quam quae doctus ceteroquin *Apollonii Rhod. Scholiaſta* expromit ad L. IV. v. 14. Apud *Apollon.* III. v. 769. Medea infortunia ſua *δοάσσατο, animi dubia ſecum verſabat.* *Δοιάζεσθαι* apud eundem IV. v. 575. *λεύσσειν οὔρεα δοιάζοντο.* *Schol.* *ἐστοχάζοντο, dubitabundi coniectabant.* Alibi forma diverſa *βουλὰς δοιάζειν*, III. v. 817. ubi pro *οὐδέ τι* malim poni *οὐδ᾽ ἔτι βουλὰς Ἄλλῃ δοιάζεσκεν·* id eſt *non amplius ἐνεδοίασε.* Pro *ἐνδοιάζειν* pulcre *Callimachus* hymn. in Iov. v. 5. poſuit *ἐν δοιῇ μάλα θυμός·* imitatus *Homerum,* Il. *I.* v. 230. *Etymologus: ἐν δοιῇ —— ἐν διασταγμῷ, ἐν διχοστασίᾳ.* Apud *Heſychium* reperio *Ἐνανάζει, ἀμφιβάλλει.* Quod uti manifeſte mendoſum, ita dubium remanebit, ſcripſeritne *Auctor* Gloſſarii, e quo haec nota fuit derivata, *Ἐνδοιάζει*, an vero *Ἐνδυάζει·* quae poſterior forma veteris etiam eſt notae. A *δύο, δυάζειν* et *ἐνδυάζειν.*

Hefychius: Ἐνδυάζει, ἀπορεῖ, διστάζει. et: Ἐνδυασμὸς, ἀμφιβολία, δισταγμὸς, καὶ ἀπορία. Hinc etiam Συνδυάζειν, quod Gallice diceres *combiner*. Paucula notat de hac voce *Cafaub.* ad *Sueton.* Caef. cap. XX. Aptiffime profecto pofuerunt LXX Pfalm. CXL. v. 4. οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν. Ignotus *Interpres* in *Montfauc.* Hexapl. T. I. p. 648. μὴ συναλισθῶ ἐν ταῖς τερπνότησιν αὐτῶν. Scripferat is, mihi crede, συναυλισθῶ. Debeo hanc emendationem *Cyrilli* Lexico MS. cuius integram notam, licet ab *Etymol.* p. 104. v. 11. parum diverfam, 69
adpofuiffe non erit inutile: Ἀνενδοιάστως, ἀπὸ τοῦ ἐνδοιάζω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἀμφιβάλλω καὶ δοκῶ· γράφεται δὲ διὰ τῆς οι διφθόγγου πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ συνδυάζω, ὃ σημαίνει τὸ συναυλίζομαι· καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ, τουτέστι, οὐ μὴ συναυλισθῶ. Ἀνενδοιάστως οὖν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἀδιστάκτως, ἀναμφιβόλως. leviores mendas fuftuli. Idem *Cyrillus* in Lex. Κατὰ συνδιασμόν. κατὰ κοινωνίαν. Lege συνδυασμόν· et id etiam *Hefychio* reftitue. Docti facile viderint, quo haec Gloffa debeat referri. Porro *Etymologus*, Δυάζειν, inquit, τὸ διστάζειν. Denique, ut id, quod fupra me facturum recepi, exfequar, in v. Ἀγνοεῖν ita fcribit *Ammonius:* Ἀμφαγνοεῖν δὲ, τὸ ἔν τισιν ἔτι (ita legendum) διστάζειν. *H. Valefii* auctoritas, ufu, qui in libris fere obtinet, firmata, non leviter me concufferat. Vix nifi ἀμφιγνοεῖν apud Grammaticos offendes, *Platonis* loco a *Thoma* citato adde *Eundem* in Sophifta p. 100. ὃ δὴ νῦν λέξαντος ἠμφιγνόησά σου, et p. 103. *quod iam tum* ἠμφιγνόουν, —— οὐδὲ νῦν πω δύναμαι θεάσασθαι σαφῶς. *Sophoclis* in Antig. v. 387. locum elegantiffimum *Scholiafta* non cepit. *Xenophon* de Cyri Exped. II. p. 288. D. *Graeci*, ὅ τι ἐποίουν, ἠμφιγνόουν. In huiuscemodi loco *Hefychius* etiam Ἠμφαγνόουν repererat. Confer *Procopii* locum inter ea, quae protulit *Valefius. Phavorinus* apud *Suidam* legiffe videtur: Ἀμφαγνοεῖ, ἀμφιβάλλει. Neque de nihilo eft, quod in MS. *Iungermanni* apud *Poll.* IX. 151. bis ἀμφιγνοεῖν legebatur; quorum alterum fortaffe in ἀμφαγνοεῖν fuerit mutandum.

CAPUT XVII.

70 *Verbi medii διδάξασθαι Atticis observata potestas. Sophocles emendatus, et varians lectio e Scholiis eruta. Differentia inter κατάκλησιν, κατακλησίαν et σύγκλητον ἐκκλησίαν.*

Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής· Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συστήσας.] Rariorem verbi medii usum ad *Aristoph.* Nubes v. 1341. ex *Amm.* et *Thom. M.* observavit *Kusterus.* In Lex. *Platon. Timaeus* Bibl. *Coisl.* p. 478. Ἐδίδαξα, ἐπαίδευσα, αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ. Ἐδιδαξάμην, ἐπαιδευσάμην, δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου. Confer *Suidam* in v. et *Hesych.* in Ἐπαιδεύσατο. *Platonis* loca indicat *Kusterus* de Verb. Med. Sect. II. §. 3. Legem *Solonis*: Υἱῷ τρέφειν τὸν πατέρα μὴ διδαξάμενον τέχνην ἐπάναγκες μὴ εἶναι, inter Atticas retulit *Petitus* L. II. Tit. IV. quae in *Meursii* Them. Att. I. c. III. vitiose profertur. Confer *Heliod.* I. p. 23. *Lucian.* sub initium Somnii, et *Schol.* *Idem* in Abdic. T. I. p. 724. σοῦ διδαξαμένου με καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος καὶ αναλώσαντος, ὡς μάθοιμι. Haec pro Grammaticorum fide liberanda sufficiunt, nam si hinc discesserint poëtae, id istam legem minime labefactat. Neque id ignoravit *Moschopulus*, qui, ubi discrimen tradit, ἀλλ' ὁ Σοφοκλῆς, inquit, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφεῦρε. Perperam vulgatur ἐφεῦγε. Locus extat in Antig. v. 365. *Mortale genus*

> Καὶ φθέγμα, καὶ ἠνεμόεν
> Φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους
> Ὀργὰς ἐδιδάξατο.

Primum pro φρόνημα repone φώνημα auctore *Scaligero* in notis MSS. forsan prius *Stephano* debetur, nam in veteri
71 *Sophoclis* editione reperio φόνημα. Deinde *Scholia* sunt perturbata: Καὶ ἀστυνόμους ὀργάς.] τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν. τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄστεα νέμονται, ὅ ἐστι διοικοῦνται. prior haec erat observatio: Ἠνεμόεν φώνημα] τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν. reliqua vix commode ad ἀστυνόμους ὀργὰς referri possunt;

facile autem in eam cogitationem delabor, *Scholiaſten* pro ὀργὰς legiſſe ἀρχὰς, et hanc notam ſcripſiſſe: ἀστυνόμους ἀρχὰς] τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄστεα νέμονται, ὅ ἐστι διοικοῦνται. Adfini certe ſignificatu in eadem Tragoedia v. 759. et 813. ea voce utitur *Sophocles*, et ſatis diſerte v. 182. *difficulter abſconditos alicuius animi ſenſus prius perſpexeris, quam*

Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.

Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει.] Athenienſes, obſervante *Ammonio*, Κατάκλησιν vocabant, ὁπότε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν πρὸς ἐπίσκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων. Uſi ſunt hoc loco *Iungerm.* ad *Poll.* VIII. 116. et *Petitus* ad LL. Att. p. 204. qui non ſatis accurate, quid κατάκλησις, κατακλησία et σύγκλητος ἐκκλησία differant, explicuit; neque novi, qui diligentius hanc materiam pertractaverit. *Harpocration* in Σύγκλητος ἐκκλησία citat *Demoſth.* ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Locus extat p. 215. C. ἐφοβοῦντο δή, μὴ σύγκλητος ἐκκλησία γένοιτο ἐξαίφνης. Adde *Aeſchinem* ἐκ τῷ κατὰ Δημοσθένους p. 256. B. Ad priorem locum monet *Ulpianus* p. 114. A. tres habitas Athenis ſingulis menſibus ſtatas conciones, ad quas ſponte ſua populus confluebat: ὅταν δὲ, inquit, ἐξ ἀνάγκης τινὸς σύλλογος γένηται, συνεκάλουν τινὲς περιϊόντες. et haec coacta concio σύγκλητος dicebatur. Confer omnino *Th. Galei* notam ad *Herodot.* VII. c. VIII. p. 783. Hinc 72
probe ſecerni debet, quae vocabatur Κατακλησία, teſtibus *Polluce* et *Heſychio*, cuius verba emendata in Theſ. Gr. Indice exhibuit *Stephanus*. Σύγκλητος ἐκκλησία et Κατακλησία id habuerunt commune, quod utraque extra conſuetum ordinem et in rebus gravioribus convocaretur; id vero privum habuit Κατακλησία, quod non ſolum in rebus maximi momenti obtinuerit, ſed et ad eam praeter Athenarum incolas per Atticae pagos diſperſi, οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν, evocati cogerentur. Erat autem Κατακλησία ipſa *populi* in unum evocati *multitudo*. Per Κατάκλησιν, alio ſenſu a *Polluce* I. 29. memoratam, *actum convocandi* intelligit *Ammonius*.

CAPUT XVIII.

Discrimen inter Ἐκπολεμῶσαι *et* Ἐκπολεμῆσαι. *Ascalonita emend.* Λέξεις *Xenophonteae e Zonarae Lexico.* Ἐλέατρος *ab* ἐλεός. Ἐδέατρος *restituitur Athenaeo.* Προγεύστης. Ἐδέατρος *recentiori aevo idem qui olim* Τραπεζοποιός.

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρει.] Cum *Ammonio* faciunt *Etymologus* in v. *Thomas M.*, in Ἐκπολέμωται, et *Ptolemaeus Ascalonita* §. 57. ubi pro ἐκπολεμῆσαι δὲ τῷ πολέμῳ ἐξελθεῖν, ex *Ammonio*, quem passim sequitur, scribendum τὸ πόλιν ἐξελεῖν, quod a sciolo temere mutatum. Dantur Grammatici, qui, dum utramque formam memorant, significandi discrimen agnoscunt nullum. In *Zonarae* Lex. MS. Ἐκπολεμῶσαι, ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι· γράφεται δὲ καὶ Ἐκπολεμῆσαι παρὰ Ξενο-
73 φῶντι. *Xenophonteas* λέξεις e *Zonarae* Lexico excerpserat *Leunclavius*, quae in libro *Voss.* Bibl. *Leidensis* prostant; quod alibi memini me dicere. *Suidas* MS. in hac voce ab editis parumper discedit: Ἐκπολεμῶσαι, ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ η ἐκπολεμῆσαι· ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. ἐκπολεμῆσαι συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς. Confer, si lubet, *Harpocrat.* in v. *Valesium*, *Iosephum Wasse* ad *Thucyd.* VIII. c. LVII. et *Moschopulum* περὶ σχεδῶν p. 112. *Hesychius:* Ἐξεπολέμωσε, πολέμους (L. πολεμίους) εἰργάσατο. Verbo ἐκπολεμῶσαι bis tantum, si bene memini, usus est *Demosthenes*. Olynth. I. p. 2. A. νυνὶ γὰρ, ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ, γέγονεν αὐτόματον. et Olynth. III. p. 11. B. ἐκπολεμῶσαι δεῖν ᾠόμεθα τοὺς ἀνθρώπους ἐκ παντὸς τρόπου. priorem locum exponens *Ulpianus*, τοὺς Ὀλυνθίους, inquit, ἐσπουδάζομεν ἐχθροὺς καταστῆσαι τῷ Φιλίππῳ. In Philippicis haec loca legit *Harpocration*. Considerari velim, an satis provide in *Polluce* I. 154. ἐξεπολεμήθησαν vulgaverit *Lederlinus*.

Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος διαφέρει.] Dum *Ammonius* vocem Ἐλέατρος, quae *coquum* dicit, παρὰ τοὺς ἐλεοὺς

derivat, manifesto prodit, eorum se non probasse sententiam, qui apud *Hom.* Il. *I.* v. 215. ἐλεοῖσι, quod e *Schol.* inter varias lectiones retulit *Barnesius*, legi voluerint. *Schol. Hornei.* ἐλεοῖσι, ἐπιμήκεσι τραπεζίοις, —— δασύνεται. Scriptus liber *Homeri Batavus* praefert: εἰν ἐλέοισιν ἔχευε· et *Scholion* ἐν ταῖς τραπέζαις ἔθηκεν. Qui doctius quid velit super ea re, is adeat *Iungerm.* et *Hemsterh.* ad *Poll.* X. 101. Hanc vocem propterea ab Ἐδέατρος discernit *Ammonius*, quia ob literarum adfinem scripturam librariorum inscitiae erat exposita: nam a veteribus promiscue has voces 74
fuisse usurpatas, haud facile crediderim. Ἐδέατρος, inquit *Ammonius*, ὁ προγεύστης παρὰ τὰ ἐδέσματα. Non dubito, quin id aliquoties restitui debeat *Athenaeo* L. IV. p. 165. B. ubi *Artemidorus*, ἐκάλουν δὲ, φησὶ, καὶ τοὺς προγεύστας ἐλεάτρους, ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. Lepidam enimvero rationem, ὅτι προήσθιον, nisi ad ἔδω respiciens Ἐδεάτρους scripserit *Artemidorus*. Quod paulo ante legitur, παρὰ τὸν ἐλεὸν, id semel depravata lectio peperit: quae virum eruditum eo potuit inpellere, ut sanam lectionem in *Hesychio* sollicitaret. *Suidae* locum dedit *Brissonius* de Regno Pers. L. I. p. 66. Plura erudite ad hanc rem notavit *Ioh. Meursius* Animadv. Miscell. I. c. III. nonnulla etiam *Kusterus* ad *Suidam*, qui differentiae, quam tradit *Noster*, rationem minus habuit exploratam. Auctoritate MS. προγεύστης in *Ammonio* reposui, quamquam altera lectio leviter adblandiebatur. Observat *Suidas*, recentiori aevo Ἐδέατρον etiam dictum τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς. Plura adderem, nisi pleraque ab aliis essent praecepta. Hoc usu Ἐδέατρος ab eo nihil quidquam distabat, qui Τραπεζοποιὸς vocabatur, teste *Athen.* IV. p. 170. E *Photii* Lex. profertur expositio vocis τραπεζοποιὸς, in qua *Menander* citatur. Non Comicum, sed Rhetorem intelligo. *Etymol.* p. 763. v. 47. in τραπεζοποιός· —— οὕτω Μένανδρος. ῥητορική. MS. *Voss.* Μένανδρος ῥήτωρ. Fortasse legendum *Μέν. ὁ ῥήτωρ·* ῥητορική.

CAPUT XIX.

75 *Cothurni Tragici ſecundum Schol. Dionyſ. Thracis origo. Sophocles emend. Αὐγῆς ὄμμα grandis locutio. Sanatur e Scholiis Soph. Eiusdem fragmentum a Scaligero reſtitutum. θεῖναι ἐν φρενὸς δέλτοισι. Quid proprie Atticis denotet* Ἐνθύμιον.

Ἐμβάδες καὶ Ἐμβάται διαφέρει.] Longa inſtitui poſſet ſuper hâc re diſputatio, cuius curam doctioribus integram malo relinquere. Unius *Diomedis* e Commentario in *Dionyſ. Thrac.* MS. de Tragoediae origine differentis verba deſcribam: *Δεῖ οὖν —— ὡς οἷόν τε, βίον ἀναμάρτητον καὶ φιλοσοφώτατον μεταδιώκειν. ἐπ' ὠφελείᾳ δὲ ἡ καὶ συστολῇ ἡ τραγικῶν ποίησις εἰσήγετο τοῖς πολίταις· ἐπιδεικνύμενοι δὲ τῶν ἡρώων ὡσανεὶ τὰ αὐτῶν πρόσωπα, πρῶτο* (L. *πρῶτον*) *μὲν ἐπελέγοντο ἄνδρας τοὺς μείζονας καὶ εὐρυβόας· δεύτερον δὲ βουλόμενοι καὶ τὰ σώματα δεικνύειν ἡρωϊκὰ, ἐμβάδας ἐφόρουν καὶ ἱμάτια ποδήρη.* Credibile, *ἐμβάτας* ſcripſiſſe *Diomeden.*

Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει.] Num *Sophocles* harum vocularum differentiam obſervaverit, necne, noſtra parum refert; ſed locus, quem e Trachiniis ad eam rem producit *Ammonius*, digniſſimus eſt, qui diligentius conſideretur:

Γυναῖκες αἴτε ἔσω στέγης, αἴτε ἐκτός.

Legitur in editis v. 204.

—— —— —— αἴτ' εἴσω στέγης,
Αἴτ' ἐκτὸς αὐλῆς, —— ——

Parum abeſt, quin credam, vocem *αὐλῆς* in *Ammonii* codice non lectam; et profecto cogitari poſſet, olim editum fuiſſe:

Αἴτ' ἐκτός· αὐγῆς ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ
Φήμης ἀνασχὸν τῆσδε.

76 *Quam inſperata lux mihi ex hoc nuntio oboritur.* Facile patior, vulgatam aliis placere, modo ne quis hanc lectionem abſurdam, aut *Sophocle* non ſatis dignam exiſtimet.

Αὐγῆς ὄμμα in ſtilo ſublimi egregie uſurpari potuit. Nihil aptius ad hanc rem *Euripidae* verſu, quem Ill. *Grotius* attulit in Comment. ad *Matth.* Evang. XXVII. v. 45.

—— —— —— *ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶς ἥλιος.*

Ipſam noctem *νυκτὸς ὄμμα* vocat *Aeſchylus* in Perſis v. 428. ubi confer notam *Stanleii.* Tragicam verborum grandiloquentiam ridet *Ariſtophanes* Nub. v. 284.

Ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀ-
κάματον σελαγεῖται
Μαρμαρέαισιν ἐν αὐγαῖς.

Alibi etiam vocabulum *αὐγὴ* *Sophocli* debet reſtitui, et pro *βρονταῖς αὐταῖς* in Philoct. v. 1195. *βροντᾶς αὐγαῖς* in textum e Scholiis recipi.

Ἐνθύμημα —— *τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ προστροπαίου παρ' Ἀττικοῖς.*] Atticum hunc uſum expoſuit Cl. *Dukerus* ad *Thucyd.* VII. c. XVIII. *Ἐνθύμιον ποιεῖσθαι* vi vocis primum ſignificavit *animo reponere, ἐν φρεσὶ βάλλειν*, ſive *ἐν φρενὸς δέλτοισι θεῖναι*, uti loquitur *Sophocles* in Triptolemo apud *Schol. Pind.* ad Olymp. Od. X. v. 1. *Scaligero* pro *Σέδ' ἐν φρενὸς δ.* eximie in notis MSS. emendante:

Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους.

Sed uſus inprimis Athenis voluit, ut *ἐνθύμιον* de tali cogitatione uſurparetur, quam inexpectatus caſus, ſed a ſuperiori virtute oblatus, ſuggereret, quaeque religionem et ominoſum quid animo moveret. *Achilles Tat.* II. p. 77.
κατὰ τύχην μέλιττά τις ἢ σφὴξ περιβομβήσασα κύκλῳ μου 77
τὸ πρόσωπον παρέπτη· κἀγὼ λαμβάνω τὸ ἐνθύμιον. Heliod. VIII. p. 390. *οἷον γάρ μοι νῦν ὄναρ (εἴτε καὶ ὕπαρ ἦν) ἐνθύμιον γέγονεν.* et alibi. Pari ratione accipiendus *Euripides* Ione v. 1347.

Ἐνθύμιόν μοι τόδε τίθησι Λοξίας.

Adde eundem in Herc. Fur. v. 722.

CAPUT XX.

Lucae locus in Amm. libello expoſitus. Ex Alciphrone aliquot maculae eluuntur. Ὀψὲ τῆς ἡμέρας, et ſimiles loquendi formulae. Duplex verbi Ἐπικηρύξαι poteſtas. Suidas e MS. emaculatur. Differunt ἐπικήρυξις et ἐπικηρυκεία.

Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει.] Haec nota *Ammonio* tribuenda; quae paulo poſt ſequitur, recentiori aevo ab alio temere in hunc libellum videtur introducta: non ſolum iſta obſervatio de ἐπίτιμος et ἐπιτίμιος apud *Moſchopulum* iisdem verbis proſtat, ſed et locus, qui citatur: ἐπιτίμησον αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον, e Novo Foedere; a Chriſtiano Grammatico petitus, alium auctorem demonſtrat. Editur quidem apud *Ammonium* ἐπιτίμησον αὐτὸν, ſed e *Lucae* Evang. VII. v. 3. facile patet, αὐτῷ ſcribendum. Grammatici verba, loco licet alieniori, ad *Lucae* XIX. v. 39. a *Priceaeo* adſcripta et emendata deprehendo. Ἐπιτιμᾷν τινι hoc uſu Graecis ſcriptoribus ſolemne, quod exemplis nolo adſerere. Emendabo potius bina *Alciphronis* loca, quae mihi quidem medelae videntur inprimis indiga. Prior
78 locus legitur L. III. epiſt. 32. συνεχῶς δὲ περιφερομένης τῆς κύλικος, ἣν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπίτιμον. ἔδει γὰρ αὐτοὺς εἰς τὴν ὑστεραίαν ἑστιᾷν. οἶδα δ' ἐγὼ τρίτην ταύτην ἔχων ἡμέραν καρηβαρῶν καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνων. Niſi doctiores hanc loquendi rationem ferant, caſtiſſimi ſcriptoris verba ita conſtituam: ἣν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπιτίμιον, δεῖν αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν ἑστιᾷν. εὔδον ἐγὼ κ. τ. λ. In Epiſtolae Indice pro Κοτίωνι e MS. patrui mei poni debet Σκοτίωνι et mox Σκοτίων. Quando *Alciphronis* feci mentionem, alterum eiusdem locum hic adiiciam, qui ad *Ammonium* in v. Ἑσπέρα potuiſſet referri, ubi ſcribit Grammaticus: ὀψὲ δὲ βραδέως, καὶ μεθ' ὁντινοῦν χρόνον. διὰ τοῦτο καὶ προστιθέασιν, ὀψὲ τῆς ἡμέρας. Quod poſtremum legitur in *Alciphr.* I. epiſt. XXI. minus recte, uti auguror: σιτεῖται μὲν ὀψὲ τῆς ἡμέρας ἅπαξ, καὶ τοῦτο τῆς ὥρας ἡλίου λοιπὸν ἀμφὶ δύσιν ἔχοντος. Ita etiam MS.

in cuius margine ex Cod. *Urbinate* ea comparet scriptura, quam in *Bergleri* nota reperies. Scripserat, credo, *Alciphron: σιτεῖται μὲν τῆς ἡμέρας ἅπαξ, καὶ τοῦτο ὀψὲ τῆς ὥρας*. Locus ad hanc rem a *Berglero* productus. Notissimae sunt Graecorum loquendi formulae, *ὀψὲ καὶ βραδὺ τῆς ἡλικίας*, *ὀψὲ τοῦ χρόνου*. *Max. Tyr.* Serm. XXXIII. p. 190. *Ὀψὲ τοῦ καιροῦ Alciphron* III. Epist. 71. ubi miror vulgatam Graecae linguae scientissimo Editori non displicuisse.

Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει.] De verbo *Ἐπικηρύξαι* non pauca ab eruditis hominibus fuere in medium prolata, quibus nonnulla hic adiicere animus est. Duplici potestate usurpari solet, quarum prior vulgatior, minus frequens altera. *Ἐπικηρύξαι τινὶ χρήματα*, *certa pecunia per publicam praeconis vocem alicuius caput licitari*; aliquoties apud *Demosthenem* ab aliis hanc in rem 79
citatum, et apud *Harpocrat. καθάπερ Ξέρξῃ ἐπεκήρυξαν οἱ Ἕλληνες*. Eo, quo dixi, sensu cepit *Kühnius* ad *Poll.* IV. 93. Sed et *dicitur aliquis ἐπικηρύττειν τινὶ ἀργύριον*, *praemium publice per praeconem alicui constituere*, *qui promulgatum hominem occiderit*, verba sunt Clariss. *Hemsterhuisii* ad *Poll.* VIII. 138. n. 66. Ea ratione acceperunt *Ammonius*, *Etymologus* et *Moschopulus*, apud quem legendum: *Ἐπικηρύξαι ἐστὶ τὸ δι' ὑποσχέσεως χρήματα δώσειν κ. τ. λ.* Omissum in edd. *δι'*. *Suidae* locum, a *Kustero* non rite intellectum, e MS. *Leid.* adscribam: *Ἐπεκήρυξαν. διασήμως καὶ διαπρυσίως ἐλάλησαν. καὶ ἐπεκήρυξάν τε τάλαντον δώσειν τῷ μηνύσαντι.* Quam lectionem qui ad vulgatam contendet, eius bonitatem facile agnoscet. Hanc pecuniam in aris poni solitam docet *Harpocrat.* *Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο, εἴρηκεν Ἰσαῖος.* ubi levem errorem commisit *Valesius*. Alter *Suidae* locus huc etiam pertinet: *Ἐπανεῖπον, ἐκήρυξαν. Θουκυδίδης ἡ.* mallem dixisset *ἐπεκήρυξαν*. pro *ἡ* ponendum *ς'*. nam, quae profert, leguntur apud *Thucyd.* VI. c. LX. ubi omnino conferenda cum *Schol.* Cl. *Dukeri* nota. Ad *ἐπικήρυξιν* egregia est *Ulpiani* observatio, quam *Valesius* praeteriit, ad locum *Demosth.*

citatum, ubi inter alia ſcribit: ἄλλο δέ ἐστιν ἐπικηρυκεία καὶ ἄλλο ἐπικήρυξις. ἐπικηρυκεία μὲν ἡ φιλία· ἐπικήρυξις δὲ, ὅταν πόλις, ὡς ἔφημεν, ἐχθρὸν ἔχουσά τινα, ἐπιβουλεύοντα αὐτῇ, καὶ βούλοιτο αὐτὸν ἀνελεῖν, χρήματα κηρύττει δοῦναι τῷ ἀνελόντι αὐτόν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιωτῶν τοῦτο ἐγίνετο. Eodem conſilio ab ἐπικηρύξαι verbum ἐπικηρυκεύσασθαι diſtinxit *Ammonius*. Differentiam per-
80 ſpectam habuit *Heliodorus*. L. I. p. 60. *Petoſiris, cum fuga ſibi conſuluiſſet Thyamis*, χρήματα πάμπολλα καὶ βοσκήματα τοῖς ζῶντα προσκομίσασιν, εἰς τὰς κώμας τὰς λῃστρικὰς διαπέμπων, ἐπεκήρυξεν. Contra IX. p. 414. *Syenenſes* τὸν Ὀροονδάτην ἐπικηρυκεύεσθαι πρὸς Ὑδάσπην ἱκέτευον· *caduceatores mitteret, qui pacem rogarent. Herodotum* IV. c. LXXX. non bene vertit *Valla*. Confer *Demoſth.* in Leptinea p. 368. B. πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεύεσθαι. Idem de Pace p. 23. C. loco ab *Harpocr.* citato: διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκείαν. Neque tantum de caduceatoribus publica auctoritate miſſis, ſed et de privatorum hominum nunciis ἐπικηρυκεύεσθαι adhibetur a *Thucyd.* VII. c. XLVIII. et *Demoſth.* contra Zenothem. p. 577. C. Perdifficilem *Euripidae* locum aliis exponendum relinquo.

FINIS LIBRI PRIMI.

LUDOVICI CASPARI VALCKENAER 81

LIBER SECUNDUS

ANIMADVERSIONUM

AD

AMMONIUM

GRAMMATICUM.

CAPUT PRIMUM.

Verbi Ἐπιχαίρειν *poteſtas eadem quae* τοῦ ἐπιγελᾶν, *et ſimilium.* Ἐπιχαιρέκακος. *Inſignis Anaxandridae Comici locus emendatur.* Χαιρέκακος, *Heſiodo* κακόχαρτος. *Procli Scholia ſupplentur. Differentiam inter* Ἑτερόφθαλμος *et* Μονόφθαλμος *non ſpernunt veteres. Tentatur Pollux. Phrynichi ſcriptura vindicatur.* Μονόμματος. *Cocles reponitur in Gloſſ. inedito et in verſu Lucilii. Cyclops, cocles. E Lucilii fragmento ope MS. macula eluitur. Aelianus illuſtratur.*

Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν 'άρ ἐστι τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· Συγχαίρειν 'ὲ τὸ συνήδεσθαι τινὸς ἀγαθοῖς.] Hanc *Ammonii* noſtri bſervationem inter illas reponendam eſſe cenſeo, quarum onitatem, conſtanti veterum ſcriptorum uſu firmatam, 82
emo ſobrius harum rerum aeſtimator facile negaverit. Ἐπιχαίρειν *inſultandi* et alterius mala *inridendi* poteſtate

usurpari solet. *Sophoclis*, qui obmoveri posset, locum non repellam, neque etiam, quae ad hanc rem proferri possent, testimonia operose exponam; quum plerisque omnibus, quibus tenui hac opella placere laboramus, sit exploratissimum, praepositionem ἐπὶ verbo χαίρειν eandem virtutem conciliare, quam in similibus praestat, qualia sunt ἐπιγαυριᾷν, ἐπιγάννυσθαι, ἐφήδεσθαι, ἐπιτέρπεσθαι, ἐπιγελᾷν. Sicuti ἐπιχαίρειν, pari ratione dici solet ἐπιγελᾷν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· quod *Ammonio* videtur restituendum, a cuius scriptura leviter recessit errantis librarii manus, ponendo συνεπιγελᾷν. Quod *Menander* scripsit:

Ταῖς ἀτυχίαις μὴ ποτ᾽ ἐπίχαιρε τῶν πέλας·

id sapienter olim praeceperat Lacedaemonius *Chilo: Τῷ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα*, teste, cui *Menandri* etiam versiculum debemus, *Stobaeo* p. 45. v. 42. Apud eundem *Teles* Tit. XCI. p. 510, *mortuo*, inquit, *diviti haeredes ἐπιχαίρουσι*. In re non dissimili *Homerus* Od. *T*. v. 331.

—— *Τεθνεῶτι γ᾽ ἐφεψιόωνται ἅπαντες.*

Qui ignobilem animum sordido hoc vitio gerebat inquinatum, is, admirabili et aliis in linguis incomperta brevitate, Lacedaemoniis, observante *Hesychio*, dicebatur Ἐπιγελαστὰρ, Graecis vulgo Ἐπιχαιρέκακος. Id nominis erat Comoediae, in qua malevolorum hominum mores
83 expinxerat *Timocles*. Elegans inprimis est *Anaxandridae* locus apud *Athenaeum* XV. p. 688. B. quem *Grotius* Excerptis ex Trag. et Com. p. 645. inseruit:

—— —— —— *ὦ πονηρὰ καρδία,*
Ἐπιχαιρέκακον ὡς εἶ μόνον τοῦ σώματος,
Ὀργῇ γὰρ εὐθὺς, ἣν ἴδῃς δεδοικότα.

Una litera depravata omnes istius loci veneres simul abstulit, et Illustri Interpreti tenebras obiecit; medii versus interpretatio:

Quam tu malignum es solum in toto corpore,

neque Graecis respondet, neque expedita est: verum severioribus rebus tum erat inpeditus *Grotius*, et in notis ad hunc locum nihil tale meritum *Casaubonum* reprehendit.

Minima mutatione pro εἰ μόνον ſcribe, quaeſo, ἔμμονον, id eſt ἀδιαλείπτως ἐπιμένον· et ſententia evadet *Anaxandride* digniſſima:

Ἐπιχαιρέκακον ὡς ἔμμονον τοῦ σώματος,
Ὀρχῇ γὰρ εὐθὺς, ἣν ἴδῃς δεδοικότα.

aliorum infortuniis inſultandi libido tibi, innata veluti et per totum corpus diffuſa, indeſinenter adhaereſcit; nam, ſi quem modo videris timore contactum, prae gaudio ſubſultas illico. His omnibus ad Graeci dicti vim exprimendam fuit opus. Τὸ ἐπιχαιρέκακον vulgo vocant ἐπιχαιρεκακίαν. *Andronicus Rhodius* περὶ παθῶν p. 744. Χαιρεκακία δὲ, inquit, ἡδονὴ ἐπὶ τοῖς τῶν πέλας ἀτυχήμασι. ubi ſi ponendum cenſeas Ἐπιχαιρεκακία, habebis, quo ſuſpicionem adiuvare queas, *Stobaeum* Eclog. Phyſ. L. II. p. 193. qui peſſimam animi adfectionem ἐπιχαιρε- 84
κακίαν inter φθόνον et ὕβριν mediam collocavit: vocabulum etiam χαιρέκακος *Iungermanno* diſplicuit ad *Poll.* V. 128. Vereor, ne id ſatis tueatur *Heſiodeum* κακόχαρτος, quod *Schol.* ad Ἔργ. v. 196. exponit χαιρέκακος, ἐπὶ κακοῖς χαίρων. Corrige *Proclum*, ubi ad v. 28. ἔρις κακόχαρτος, ἀμφίβολον, inquit, τὸ κακόχαρτον· ἤτοι γὰρ ἡ κακοῖς ἢ ἐφ᾽ ᾗ οἱ κακοὶ ἐπιχαίρουσι. legendo ἡ κακοῖς χαίρουσα inperfectam orationem facile ſupplebis.

Ἑτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ἑτερόφθαλμος μὲν γὰρ ὁ κατὰ περίπτωσιν πηρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν, Μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ Κύκλωψ.] Neque hanc legem vetuſtiſſimi ſcriptores migrant, qui Polyphemum nuſpiam ἑτερόφθαλμον vocaſſe deprehenduntur. *Altero oculorum caſu quodam privatum,* qui inter Locros, antiquarum legum tenaciſſimos, novam ferre ſuſtinuerat, ἑτερόφθαλμον vocat in Timocrat. p. 480. B. *Demoſthenes,* quem locum reſpicit *Harpocr.* Ἑτερόφθαλμος fuiſſe dicitur etiam Lycurgus Spartanus, πηρωθεὶς ὑπό τινος τῶν πολιτῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον· uti ſcribit *Rufus* apud *Stobaeum* Tit. XIX. p. 169. et recte obſervat *Cyrillus* in Lexico inedito, eo uſu adhiberi vocem ἑτερόφθαλμος, quo ἑτερόκωφος, ὁ τὴν

θατέραν τῶν ἀκοῶν βεβλαμμένος. Contra *Cyclopas* et eiuscemodi hominum portenta *μονοφθάλμους* dixerunt, *unoculos natura*, *φυσικῶς*· uti recte addit in hac differentia tradenda *Thomas M. Pollux* II. 62. *Τὸ δὲ μονόφθαλμος παρὰ Ἡροδότῳ, ἐπὶ τῶν ἐκ φύσεως ἕνα ἐχόντων ὀφθαλμὸν οἷον Κυκλώπων καὶ Ἀριμασπῶν.* Binis vocabulis transpo-
85 ſitis lege potius: *καὶ Ἀριμασπῶν παρὰ Ἡροδότῳ. Iſſedonum vicinos Arimaſpos ἄνδρας* fuiſſe *μουνοφθάλμους* tradit *Ariſteas* apud *Herodot.* IV. c. XIII. *Cyclopas μονοφθάλμους καὶ ὠμοφάγους καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους* Alcinoo narrabat Ulyſſes, teſte *Luciano* Ver. Hiſtor. I. p. 641. *Heſychii* nota, *Φορκὶς, μονόφθαλμος*, non videtur cum *Palmerio* mutanda. Ab hoc veterum uſu temere diſcedentes recentioris aevi ſcriptores reprehendit *Phrynichus* p. 22. *Μονόφθαλμον οὐ ῥητέον, Ἑτερόφθαλμον δέ· Κρατῖνος γὰρ μονόμματον εἶπε τὸν Κύκλωπα.* Huius, quam e ſcripto cod. vulgavit, lectionis bonitatem minus agnovit *Nunneſius*, et in notis p. 26. pro *μονόμματον*, *μονόφθαλμον Cratino* adſcribere non dubitavit: tametſi autem in veteribus *Phrynichi* editionibus, quas in rem ſuam advocare potuiſſet *Nunneſius*, perſpicue reperitur: *Κρατῖνος δὲ μονόφθαλμον εἴρηκε τὸν K.* idque in Lexicon ſuum recepit *Phavorinus Camers; μονόμματον* minime ſpernendum cenſeo, non ſolum quod ab *Heſychio* exponatur, ſed praecipue quod in *Cratino* magis conveniat, ab *Alcaeo* pari uſu poſitum in Antholog. I. c. LIX. p. 122. Ut lectoris faſtidio occurram, integrum *Alcaei* epigramma ſubiiciam, cuius ſenſum mihi non usque perſpectum haud diffitebor:

Οἶνος καὶ Κένταυρον, Ἐπίκρατες, οὐχὶ σὲ μοῦνον
Ὤλεσεν, ἠδ᾽ ἐρατὴν Καλλίου ἡλικίην.
Ὄντως ὠμοχάρων ὁ μονόμματος, ᾧ σὺ τάχιστα
Τὴν αὐτὴν πέμψαις ἐξ ἀΐδεω πρόποσιν.

Euripides in Cyclope v. 77.

Θητεύω Κύκλωπι
Τῷ μονοδέρκτᾳ.

Addictus Cyclopi 86
Servio luſco.

vertit *Flor. Chriſtianus.* In Gloſſario *Batavae* Biblioth. reperio: *Cloes*, *luſtus*, *ſtrabo.* cum ſcribi debuiſſet: *Cocles*, *luſcus.* Quamvis vocabulum *Cocles* notiſſimum ſit, eo hunc locum produxi, quod Polyphemus etiam *Cocles* dicatur a *Lucilio*, uti ego quidem in eius loco, quem e Satyrar. lib. XV. adſervavit *Nonius* p. 533., reſtituendum cenſeo:

Multa homines portenta in Homeri verſibu' ficta
Monſtra putant, quorum in primis Polyphemu' ducentos
Cocles longu' pedes, —— —— ——

A *Franc. Douſae* editione parumper diſceſſi, et quod pro vulgata: *in Homero verſificata*, libri orae adſcripſerat Nobiliſſimus *Douſa: in Homeri verſibu' fata*, in textum recepi, voce *fata* in *ficta* ad fidem vetuſtiſſimi codicis *Lugd. Bat.* mutata, in quo legebatur *in Homeri verſificta.* Idem codex praeferebat etiam: *Cyclops longus pedes;* malui *Cocles* propter gloſſema, quod *Nonii* editionibus, *Merceriana* antiquioribus, inhaeſerat: *Cyclopes*, *coclites.* cuius vix ratio reddi poſſe videbatur, niſi eam, quam dixi, ſcripturam ponas. Pulcerrima eſt hanc in rem *Ioſ. Scaligeri* obſervatio, Latinorum *Cocles* a *Κύκλωψ* derivantis, Coniect. in *Varr.* de L. L. p. 143. Iſtaec obſervatio egregiam lucem addit *Aeliano* Var. Hiſt. XII. c. XLIII. *Ἀντίγονος ὁ Φιλίππου, ὁ καὶ ἑτερόφθαλμος, καὶ ἐκ τούτου Κύκλωψ προσαγορευθείς, unoculus, et propterea Cocles cognominatus.* ubi *Phrynichi* etiam meminit *Perizonius.*

CAPUT II. 87

Propria vocis Εὐφυής virtus et figurata. Euripidae verſus, et epigr. in Anthol. obiter corriguntur. Εὐφυής Athenis denotabat τὸν σκωπτικὸν, non σκώπτην. Ingens harum formarum diſcrimen. Heſych. emend. Non perſpicue tradi in Ammonio, quid diſtent εὐφυής et εὐμαθής. Tentatur Pindari locus. Quo uſu Attici ſcriptores

poſuerint τὸ εὐθύ. Menandri fragmentum exponitur et leviter refingitur. Εὐθὺ, ex adverſo.

Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. Εὐφυὴς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς ὁ σκωπτικός· Εὐμαθὴς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.] Quaecunque *laeto germine ſata feliciter ſurgunt*, Graecis dicuntur *εὐφυῆ*. Apud *Polluc.* I. 236. *κλάδοι εὐφυεῖς*. *Laeta paſcua*, *Oppiano εὐφυέες νομαὶ*, *Halieut.* I. v. 603. *Schol.* *εὐθαλεῖς, αἱ εὖ ἔχουσαι φύσεως καὶ θέσεως*. vulgatur *θήσεως*. cui iunge *Schol. Soph.* ad Aiac. v. 771. Adfine eſt *λόφος εὐφυὴς ἐς στρατοπεδείαν*· quod *Appiano* reſtituit Doctor meus Celeberr. *Weſſelingius* I. Obſerv. xv. Hinc elegans facta ad humani corporis venuſtatem, et naturalem quandam mentis virtutem translatio. *Scleriae ῥῆσις* —— *φυὰν καλὸν γενέσθαι*, quam *Grotius* in *Stobaei* Floril. p. 425. interpretatur: *pollere ingenii ſecunda dote*; potius videatur reddenda: *decora pulcritudine gaudere*; quo ſenſu ibid. p. 193. *Tyrtaeus*
88 ſcripſit: *Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος*· pro *indolis praeſtantia* uſurpavit *Euripides* Euryſtheo:

—— —— *ὃς γὰρ ἂν χρηστὸς φυῇ,*
Οὐ τοὔνομ᾽ αὐτοῦ τὴν φύσιν διαφθερεῖ.

Non ſatis emendate *διαφθέρῃ* vulgavit *Grotius* p. 333. quem ſequitur *Barneſ.* peior eſt apud *Stobaeum* ſcriptura. *Felici ingenio nati* et ad quaevis *parato* habebantur *εὐφυεῖς*. Gloſſae: *Εὐφυὴς, ingenioſus*. et: *Dubingenioſus, εὐφυής*. ubi perperam etiam legitur *ἀφυής*. Eo uſu non diſtabat ab *εὔστοχος*, quo nomine eximie laudatur Plato Anthol. II. c. LII. ep. 8. vulgatam *εὔστολος* ineptiſſimam eſſe, abſque ulla etiam *εὐστοχίᾳ* animadverti poteſt. Virtutem feliciter metaphoris utendi, neque docili aut attento, ſed *natura ingenioſo* tribuit *Ariſtoteles* de Poët. c. XXII. *τὸ μεταφορικὸν εἶναι, — οὔτε παρ᾽ ἄλλου ἐστὶ λαβεῖν, εὐφυΐας τε σημεῖόν ἐστι.* Quando *Ariſtotelis* feci mentionem, a Philoſophis non recedam. *Plato* in Protag. p. 289. *εὐφυέστατος γενόμενος εἰς αὔλησιν.* *M. Antoninus* I. §. 16. *Diis*, inquit, *acceptum fero*, *τὰ παιδία μοι ἀφυῆ μὴ*

:νέσθαι, μηδὲ κατὰ τὸ σωμάτιον διάστροφα. Athenis ıtem hi fere censebantur εὐφυεῖς, qui a *iocis urbanis* atque *cetiis* essent *paratissimi*. Εὐφυὴς, inquit *Ammonius*, παρὰ *ἰττικοῖς* ὁ σκωπτικός. Ultimum σκωπτικὸς, non temere ositum, tantum distat a σκώπτης, quantum ab *eleganti* ingenuo homine dignissimo iocandi genus *petulans* et ıgitiosum. *Hesychius:* Εὐφυὴς ὁ ἐξ ἑτοίμου λέγων καὶ :ώπτων μετρίως. ubi ὁ σκώπτων μετρίως idem est, qui :ωπτικός. Depravata *Hesychii* lectio σκώπτων μέτριος agnis viris fraudi fuit, et *Henricum* etiam *Stephanum* regie decepit, cui haec glossa pluribus de *Hesychii* 89
exico differendi occasionem subministravit in Thes. Gr. IV. p. 270 et 271. *Alexis* Lino apud *Athen.* IV. p. 4. D.

Μάλ' εὐφυὴς ἄνθρωπος ἐπὶ τραγῳδίαν
Ὥρμηκε νῦν ———

ristippus Socraticus eidem Comico in Galatea audit σοφιὴς εὐφυὴς, teste *Athen.* XII. p. 544. F. Alia dabunt *saubon.* Anim. in *Athen.* VI. c. XVII. et egregie *Amnium* illustratura *G. I. Vossius* Instit. Orat. III. sub finem p. V. Nondum ab hoc loco discedam, in quo id me male bet, quod unica tantum haec vocis εὐφυὴς potestas tantur; et vanus sim coniector, si non plura aliquando fideres libri suppeditent. Quanto clarius vocum εὐφυὴς et ιαθὴς differentiam patefecit *Speusippus* in Ὅροις. Graer, sed perspicue eandem declarat *Pindarus* Olymp. Od. v. 154. et seqq. qui, dum artem infra naturam longe primit, Od. IX. v. 152.

Τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν·

n negat, utrumque pulcre convenire, et faciles felicis genii dotes usu et disciplina excitari magis et corroborari. d. Od. VII. v. 97.

——— *δαέντι δὲ καὶ σοφία*
Μείζων ἄδολος τελέθει.

ιi locus, ut est sane minime expeditus, mirum in mom a veteribus fuit vexatus. Verosimile videtur, *Pin-*

darum fcripfiffe *ἀδόλου*. Unus e commentatoribus rem acu videtur tetigiffe: *τῷ δαέντι, ἤγουν καὶ τῷ μαθόντι*
90 *εὐφυεῖ, τελέθει καὶ ὑπάρχει καὶ ἡ σοφία μείζων τῆς ἐξ εὐφυΐας μόνης ἄκρατος καὶ ἄδολος*. Corrige, fodes, *ἀκράτου καὶ ἀδόλου*. Vin' *Pindarici* dicti interpretem? ecce *Demofthenem* in Erotic. p. 162. C. *ἅπασα φύσις βελτίων γίγνεται παιδείαν προσλαβοῦσα τὴν προσήκουσαν· πολὺ δὲ μάλισθ' ὅσαις ἐξ ἀρχῆς εὐφυέστερον τῶν ἄλλων ἔχειν ὑπῆρξε*. Sin *Pindarum* contrectando doctis hominibus difplicuero, poenitet me coniecturae.

Εὐθὺς, Εὐθὺ, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν. Εὐθὺς μὲν γὰρ ὁ κανών· Εὐθὺ δὲ τοῦ γυμνασίου, ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθεῖαν τοῦ γυμνασίου.] Hac ratione locum in editis egregie mendofum emendandum cenfeo: auctor emendationis *Ammonius*, in ultima nota veteres aliquando *τὸ Εὐθὺ* pofuiffe fcribit *ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπί τινος τόπου· εὐθὺ τῆς στοᾶς, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων*. Hinc petenda videtur ratio, cur *Menandrum* reprehenderit, qui *ἐν Δυσκόλῳ*, neglecto hoc Atticorum ufu, *εὐθὺς* adhibuerit. Verba *Menandri* in *Amm*. Edd. ita vulgari folent:

> *Τί φῄς ἰδὼν ἔνθέν γε πᾶς δ' ἐλευθερῶν,*
> *'Απῆλθες εὐθὺς, ὡς ταχύ.*

Obfcuram fragminis *Menandrei* fententiam, quam alii etiam exponere tentarunt, hac, ni fallor, ratione illuftriorem reddes:

> *Τί φῇς ἰδὼν, ἐνθένδε πῶς γ' Ἐλευθερῶν*
> *Ἀπῆλθεν εὐθὺς ὡς ταχύ;*

Quid fi tu vidiffes, quam celeriter hinc fefe recta Eleutheras coniecerit? Εὐθὺς Ἐλευθερῶν pofitum pro *Εὐθὺ*. Sic *εὐθὺ πόλεως* ufurpavit *Eupolis Μαρικᾷ* apud *Schol. Soph.* ad Oedip. Colon. v. 1596.

91 *Ἀλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι, θῦσαι γάρ με δεῖ*
> *Κριὸν Χλόῃ Δήμητρι.*

Alios etiam Atticiftas fequutus *εὐθὺς* et *εὐθὺ* fedulo difcernit *Ptolem. Afcalon.* §. 25. *Εὐθὺς ἐπὶ χρόνου καὶ ἐπὶ ὀρθοῦ. ὡς φαμὲν εὐθὺς κανών. Εὐθὺ δὲ οὐκέτι ἐπὶ χρόνου, ἀλλ'*

ἐπὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας, οἷον εὐθὺ χωρίον. Corrigendum οἷον εὐθὺ χωρίου. Huiuscemodi loquendi formulae proftant apud *Suidam*, et apud *Lucianum* longe plurimae, veluti in Hermotimo T. I. p. 523. εὐθὺ τῆς μεσημβρίας. p. 521. χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως. Dial. Mort. XXII. εὐθὺ τῆς καθόδου. Nigrino p. 40. εὐθὺ τῆς πόλεως. *Max. Tyr.* Serm. XXXVIII. p. 222. εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ ἀνατεινόμενοι τῇ ψυχῇ. *Heliod.* I. p. 10. εὐθὺ τοῦ ὄρους ἐχώρουν. *Ariftophanes* ἐν Γηρυτάδι apud *Etym.* p. 420. v. 5. ἦσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου. Ab eodem p. 682. v. 52. fub tefte *Ariftophane* profertur εὐθὺς Σικελίας, ubi forfan fcribendum εὐθὺ Σ. Eadem ratione ufus eft *Herodotus* VIII. c. XXXVIII. ἰθὺ Βοιωτῶν ἔφευγον. et IV. c. LXXXIX. ἔπλεε ἰθὺ τοῦ Ἴστρου. Ab his probe fecernenda eft diverfa vocis εὐθὺ poteftas, qua, monente etiam *Ammonio,* fignificat τὸ ἐξ ἐναντίας. *Max. Tyr.* Serm. XXVII. p. 161. Ἀχιλλεὺς νῆσον οἰκεῖ εὐθὺ Ἴστρου, ubi εὐθὺ verti debet *ex adverfo:* hunc locum eo protuli, quod viro cuidam eruditiffimo fraudi fuerit.

CAPUT III.

Diverfi ordinis legati dicti Θεωροί. Elegans Max. Tyrii locus menda liberatur. Minus vulgaris Philochori obfervatio. Munus Θεωρῶν perhonorificum. Ἀρχιθέωρος et θεωρίας ὑπηρέται. Lyfimachidae verba apud Amm. emend. et illuftr. Super titulo libri Lyfimachidae fufpicio: non videri eum fcripfiffe περὶ ῥητόρων, fed περὶ ἑορτῶν. Ionfii fententiam non fatis effe expeditam. 92

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος] Nomen Θεωρῶν, per fane honorificum, diverfi generis legatis olim fuit tributum, nullis, nifi τοῖς εἰς θεοὺς πεμπομένοις· qua generaliori loquendi ratione, praeter *Ptolemaeum Afcalonitam*, qui *Ammonium* fequitur, ufus etiam fuit in Lex. *Hipp. Erotianus,* fubiungens χρησμῶν ἐπισκέψεως χάριν. Illis quidem id nominis eximie adhaefit, qui ob rem, five publicam, five

etiam privatam, Delphos aut aliovorsum proficiscebantur. *Soph.* Oed. Tyr. v. 113. Laius *Θεωρὸς* —— *ἐκδημῶν*. *Schol.* *ὁ πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ χρησμὸν ἀπερχόμενος.* Confer *Triclin.* *Soph.* Oed. Col. v. 409.

Ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας.

Qui Iovis Ammonis oraculum consuluerant, *θεωροὺς* vocat *Serinus* apud *Stobaeum* Tit. VII. p. 91. Atheniensium, Corinthiorum, et aliarum etiam gentium super gravissimi momenti rebus missas legationes memorat *Maximus Tyrius*, Serm. XXV. p. 145. tum philosophatur, sed elegantissime: *φέρε*, inquit, *μιμησάμενοι τοὺς θεωροὺς ἐκείνους, τοὺς ὑπὲρ κοινοῦ τοῦ γένους ἐπὶ τὰ μαντεῖα σταλέντας,*
93 *ἐρώμεθα τὸν Δία, τίς τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν πατὴρ καὶ χορηγός.* Ita scribendum censeo, pro *τοὺς κοινοὺς, τοὺς ὑπὲρ τοῦ γένους.* Alia dabit in hanc rem Cl. *Dukerus* ad *Thucyd.* V. c. XV. nota p. 328. ubi illos monet, qui ad obeundas statas in Delum legationes, sive ad solemnia Graeciae certamina publica auctoritate mittebantur, *θεωροὺς* fuisse salutatos; ac de iis egisse *Spanhemium* et *Valesium.* Minus trita, sed mendis etiam sunt obsita, quae erudita in *Soph.* Oed. Col. Scholia nobis ex *Philochori* Tetrapoli exhibent ad v. 1040. e quibus id saltem cogi potest, Delphicas legationes et Deliacas per vices fuisse institutas: *θύει δὲ ὁ μάντις*, inquit *Philochorus*, *ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφοὺς πόμπιμα γένηται, καὶ θεωρία πέμπηται, ἐν Οἰνόῃ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν τῷ Πυθίῳ· εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποστέλλοιτο ἡ θεωρία, κατὰ τὰ προειρημένα θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δήλιον.* Neglecti officii accusantur Athenienses in oraculo Dodonaeo apud *Demosth.* in Midiana p. 392. C. *ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει, ὅτι τὰς ὥρας παρηνέγκατε τῆς θυσίας καὶ τῆς θεωρίας· αἱρετοὺς δὲ πέμπειν κελεύει θεωροὺς ἐννέα.* ubi notatu digna sunt, quae scribit *Ulpianus* p. 203. *θεωροὶ ἦσαν οἱ τὰς θυσίας τοῖς ἔξω θεοῖς ἀποφέροντες.* Confer *Lysimachidae* verba apud *Ammonium.* Quod autem res ipsa suadet, munus *θεωροῦ* admodum fuisse honorificum, ex *Demosth.* de falsa legat. p. 216. C. aestimare licet, non nisi primi ordinis et dignitatis prae-

cipuae viros ad istud obeundum electos: *ὥστε μήτε τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς θεωροὺς, μήτε τοὺς θεσμοθέτας εἰς τὰ Πύθια πέμψαι, ἀλλ' ἀποστῆναι τῆς πατρίου θεωρίας.* Missos fuisse cum *legatis θεσμοθέτας, ἵνα μεῖζον ᾖ τὸ ἀξίωμα τῆς θυσίας,* monuit *Ulpianus* in comment. ad h. l. p. 112. Prae reliquis unus eminebat *Ἀρχιθέωρος. Andronicus Rhodius* Ethic. Nicom. Paraphr. IV. c. III. p. 204. *οἱ —— τὸ αὐτὸ δαπάνημα προσήκει τριηράρχῳ καὶ τῷ ἀρχιθεώρῳ, ἀλλ' ἑκατέρῳ τὸ πρέπον τῷ μεγέθει τῆς ἀρχῆς.* Multa notat *H. Steph.* Ind. Thes. in v. *Ἀρχιθέωρος.* Hic *Achilli Tatio* VII. p. 449. *ὁ τὴν θεωρίαν ἄγων.* Praeter *Ἀρχιθέωρον* Theagenem, a *Valesio* indicatum, *θεωρίας* etiam *ὑπηρέτας* L. IV. p. 198. memorat *Heliodorus*, qui non pauca ad hanc rem subministrabit. Porro, quae in hac observatione tradidit *Ammonius*, consideremus. 94

Ibid. Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων.] Ut facilior fiat, quam mox de libro *Lysimachidae* instituam, disputatio, primum observari velim, hinc ab *Ammonio* enotari, quaenam sit inter *θεωρῆσαι* et *θεάσασθαι* significandi differentia; quique proprie *θεωροὶ* sint dicendi; deinde etiam, unde *τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον θεωρικὸν* nomen acceperit: *οὐχὶ διὰ τὰς θέας,* inquit *Lysimachides*, (*ὡς Καικίλιος ὑπέλαβεν*) *ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν καὶ ἐπιθεῖν καὶ εὐφραίνεσθαι.* In notis submonui, pro *ἐπιθεῖν* legendum videri *ἐπιθύειν·* neque pudet me coniecturae. *Moschopulus περὶ σχεδῶν* p. 10. *θεωρικὰ χρήματα* distributa fuisse scribit *εἰς θέας, καὶ ἑορτὰς, καὶ θυσίας, ἵνα μὴ τῆς θεωρίας αὐτῶν ἀπολίπωνται. ut ne quis* pauperior *festorum celebritate careret.* Hoc nostro nunc scopo sufficit; plura etiam de *theorica pecunia* notarunt *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 383. et seqq. et ad *Harpocrat. Henr. Valesius.* Si quis vero, quae sub teste *Lysimachida* ex *Ammonio* protuli, rite animadvertat, non facile hunc fuisse credet libri *Lysimachidae*, quem *Ammonii* Edd. praeferunt, indicem. Ego certe nullus adsequor, qui in huiuscemodi argumenti 95
libro haec materia commode pertractari potuerit. Modo a *Caecilii* cogitatione animus sit liber, non dubitabis

mecum reponere: *περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἑορτῶν.* Leviſſimam mutationem ſuadet *Harpocration*, qui in v. *Σκίρον* teſtes citat *τοὺς γράψαντας περί τε ἑορτῶν καὶ μηνῶν Ἀθήνησιν, ὧν ἔστι καὶ Λυσιμαχίδης.* De Feſtis egerant, eidem alibi citati, *Apollonius* Acharnenſis, *Philochorus* et alii, quos inter *Lyſimachides.* Fieri non poterat, ut, qui feſtos Athenienſium dies exponerent, non ſimul menſium etiam haberent rationem: neque mirarer, potiorem tantum operis partem ab *Ammonio* memorari, cum et alibi Lamprenſis *Ammonii τὸ περὶ θυσιῶν* citaverit, qui tamen liber *περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν* inſcribitur apud *Harpocrationem.* Idem *Lyſimachides*, quamvis nomen in *Fabriciano* indice non compareat, teſtis adducitur in Scholiis ad *Soph.* Oed. Col. v. 56. quaeque ibi de Prometheo et Vulcano Athenis uno in loco cultis ſub eius nomine producuntur, ex eodem libro videntur deſumta. Haec quidem ſpecie ſua non carent. At *Caecilii* nomen coniecturae meae dubium obmovet, cui non ſim ſolvendo. *Caecilium* quendam ſub Auguſto inprimis clarum in oratoribus antiquis illuſtrandis operam ſuam collocaſſe liquido conſtat, deque eo notant Commentatores ad *Longinum.* Ea res *Voſſium*, et *Ioannem* etiam *Ionſium*, hominem eruditiſſimum, de Hiſt. Philoſ. Scriptor. III. c. 1. §. 5. permovit, ut ſuper recepta in *Ammonio* ſcriptura nulli dubitaverint. Suſpicionem, quam poſui, nondum tamen repudio, neque horum me auctoritas de priori ſententia dimovit. De
96 Rhetoribus ſcripſerat *Caecilius*; idem de *Lyſimachide* nemo tradidit. Ac propterea eo devenit *Ionſius*, ut hac ratione in *Ammonio* vertendum cenſuerit: *Lyſimachides libro adverſus Caecilium de iis, quae apud Rhetoras Athenienſes occurrunt.* quae quam ſint a Graecis aliena, vel tiro viderit. Si enim iſta obtineret, quam *Ionſius* exhibet, verſio, hac ratione legendum foret: *Α. ἐν τῷ πρὸς Καικιλίου περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥήτορσι.* quae nimium a recepta ſcriptura recedunt. Interim *Caecilii* mentio apud *Harpocr.* in v. *Ἐξούλης* ad *Ammonium* comparari debet.

CAPUT IV.

Ismenium, Apollinis templum. Hercules Θηβαγενής. Hesiodus leviter refingitur. Θηβαγενεῖς consuevisse εἰς τὸ Ἰσμήνιον τριποδοφορεῖν. Θὴς, mercenarius. Hesych. et Suid. corriguntur. Λάτρις, homo liber in servitutem redactus. E Clitarchi Glossario locus emendatur. Ἐπάμονες sunt θεράποντες. Ἄτμενος et Ἀτμὴν, famulus et famul.

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν· καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου φησίν· Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμηνὸν πρῶτον.] Uti reliqua, quae in hac nota ex *Ephoro* obſervavit *Ammonius*, propter mendas, quibus ſunt inquinata, denſam mihi offuderunt caliginem, ita priora Grammatici, quae adſcripſi, verba non minus ſunt obſcura. Cum enim ignoremus, quid in *Didymi* commentario praeceſſerit, dici etiam non poteſt, quo eius 97
verba ἀπὸ τούτου referri debeant. Quod tamen poterimus lucis, id optimo Grammatico adferre non pigebit. Hunc in finem *Pindari* verba adſcribam ex Pythion Od. XI. In hac Ode Thebanum Thraſydaeum laudaturus primum adloquitur Κάδμου κόρας, Semelen et Ino, quas una cum Herculis matre ire iubet

—— χρυσέων
εἰς ἄδυτον τριπόδων
θησαυρὸν, ὃν περίαλλ᾽ ἐ-
τίμασε Λοξίας·
Ἰσμήνιον δ᾽ ὀνύμα-
ξεν ἀλαθέα μαντείων θῶκον.

Huic loco is ex Paeanibus ſine dubio fuit adfinis, ad quem olim commentabatur *Didymus*, in cuius verbis facile vides ſcribendum Ἰσμήνιον. *Calliſthenes* Hellenic. III. apud *Stephan.* in Τέγυρα, —— εἶναι μαντεῖά φησι, τὸ μὲν Ἰσμήνιον ἐν Θήβαις· idque oraculum, *Max. Tyr.* Serm. XXVI. p. 150. et aliis memoratum, ἀλαθέα μαντείων

θῶκον vocat *Pindarus*, et *aureorum tripodum thesaurum*, quo *Καδμογενεῖς* contendere debeant

— *σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ*
ματρὶ — —

Probarem legi: *ἀριστογόνου·* et cur id malim, facile percipies ex *Pausaniae*, quem mox adferam, loco. Herculis meminit *Pindarus*, quia is fuit *Θηβαγενής*. *Schol. Soph.* ad Trachin. v. 116. *Καδμογενῆ, τὸν Θηβαγενῆ Ἡρακλέα. Ἡσίοδος·* (Theogon. v. 530.)

98 *Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαιγενέος κλέος εἴη.*

Quod apud *Hesiodum* vulgatur *Θηβαγενέος*, hinc leviter emendabis; ita et *Euripides* Supplic. v. 136. *Πολυνείκει τῷ Θηβαιγενεῖ.* His solis licebat in Ismenium *τριποδοφορεῖν*. *Didymus* apud *Ammonium τὸν τρίποδα* — *Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς τὸ Ἰσμήνιον·* ita videtur legendum: vocabulum *πρῶτον* quid hic notet, minus perspicio. *Schol. Pindari* ad Oden cit. v. 5. *τριπόδων δὲ εἶπε θησαυρὸν τὸ Ἰσμήνιον, διὰ τὸ αὐτόθι πολλοὺς ἀνακεῖσθαι τρίποδας· οἱ γὰρ Θηβαγενεῖς ἐτριποδοφόρουν ἐκεῖσε.* Annuum. Ismenii Apollinis sacerdotem iuvenem nobilem Thebis creari solitum fuisse, observavit *Pausanias* IX. Cap. X. an vero omnes tripodem deo dedicare consueverint, non habuit exploratum: *δοκῶ δὲ*, inquit, *οὐ πᾶσιν εἶναι νόμον· οὐ γὰρ δὴ πολλοὺς ἑώρων αὐτόθι ἀνακειμένους·* inter illos unum, vetustate inprimis commendabilem, *Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα*, sese conspexisse notat *Pausanias*, cuius uti et aliorum inscriptiones a sese descriptas conservavit *Herodotus* V. c. LIX. et seqq. *Proclus* in Chrestom. p. 11. memorat *τὸ τριποδοφορικὸν μέλος*, quod *τρίποδος προηγουμένου παρὰ* (male *περὶ*) *τοῖς Βοιωτοῖς ᾔδετο·* id vero an huc pertineat, alii viderint, quorum curae intactam hanc notam reliquisse, satius fuisset.

Θῆς, Λάτρις, Ἀμφίπολος, Ἄτμενος διαφέρουσι] Homines *pauperes*, sed *liberi*, qui *mercede operas suas* ditioribus *locabant*, *Θῆτες* vocabantur. *Poll.* III. 82. *Πελάται δὲ καὶ Θῆτες, ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα, διὰ πενίαν ἐπ'*

ἀργυρίῳ δουλευόντων. *Hesychius*: Θὴς, δοῦλος μισθωτὸς, —— ἢ ὁ τὴν ἡμερητικὴν (ita videtur leg. pro μερητικὴν) 99
ἐργαζόμενος παρὰ Ἀθηναίοις. Hoc ſenſu voce utuntur *Homerus* et *Heſiodus*, neque diverſo θῆσσα γυνὴ legitur apud *Apollon. Rhod.* I. v. 193. *Euripidis* Alceſtin ita exorditur Apollo:

Ὦ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν.

Solonis aevo Athenis invaluit, ut quarta et infima civium pars τὸ θητικὸν, quique ex hac plebe cenſebantur, θῆτες et θῆσσαι nuncuparentur. Vide *Petit.* ad Leges Att. p. 126. et ſeqq. et p. 453. Deinde *Λάτρις* et *Ἀτμενος*, qui, natura etiam liberi, ſervitutem ſerviebant, ſive bello capti, ſive alia ratione in eum ſtatum redacti. *Λάτρις* ſecundum *Ammonium* ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθείς. Recte *Heſychius*: *Λατρεύει*, ἐλεύθερος ὢν δουλεύει. Ita capiendum vocabulum λατρεία in *Soph.* Aiace v. 504.

Οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζῆλου τρέφει.

Apud *Suidam* in *Λατρεία* adducitur hic verſus, ubi nomen Σοφοκλῆς e MS. *Leidenſi* reſtitui poteſt. Indidem alium *Suidae* locum adſcribam: *Λάτρις* λάτρου· θηλυκὸν δὲ ἡ λάτρις, θεράπαινα, δούλη. vulgatur: *Λάτρης*, λάτρου. θηλυκὸν δὲ λάτρις· verum mox ſequitur: *Λάτρις* τὸ ἁπλοῦν διὰ τοῦ ι. Itaque alterum λάτρης non agnovit *Suidas*, et praeferenda MS. lectio, modo ſeſe ſua turbetur λάτρου· quod, ubi ſemel prima vox fuit depravata, a ſciolo invectum. Forſan *Suidas* ſcripſerat: *Λάτρις*, λάτριδος, ὁ. θ. δὲ ἡ λάτρις. Haec certe veterum uſu poſſunt confirmari, e *Soph.* Trachin. v. 69. *Eurip.* Rheſo v. 715. Apud 100
Eundem habes ἀρχαία λάτρι, Hecub. v. 609, et Iphig. Aul. v. 668. Propert. IV. El. VII. v. 75. *Latris cui nomen ab uſu eſt.* *Euripid.* Helena v. 734.

Ἐγὼ μὲν εἴην καὶ πέφυχ' ὅμως λάτρις.

Qui verſus *Ammonii* legem non parum labefactat, et eorum potius, qui uſum voci ampliorem tribuebant, ſententiam adſerit. *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 531. *Λάτρις* ——

κατά τινας μὲν ὁ ἁπλῶς θεράπων. dignioris ordinis minister et pedissequus. Gravem maculam e *Clitarchi* Glossario tollam apud *Athen.* L. VI. p. 267. C. καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι, ὡς μὲν Κλείταρχος φησὶν ἐν ταῖς γλώσσαις, ἄζοι, καὶ θεράποντες, καὶ ἀκόλουθοι, καὶ διάκονοι, καὶ ὑπηρέται· ἔτι δὲ πάλμονες καὶ λάτρεις. Pro ἔτι δὲ πάλμονες legendum contendo: ἔτι δ' ἐπάμονες καὶ λάτρεις. In *Hesychio* itidem ea vox est corrupta: Ἐπάλλων, δοῦλος, λάτρις. Repone: Ἑπάμων· ortus error ex adfini literarum *ΛΛ* et *M* in membranis ductu. *Hesychius* recte alibi: Ἑπάμονες, ἀπόγονοι, ἀκόλουθοι. et: Ἑπέται, ἀκόλουθοι, θεράποντες. Ultimum denique nomen Ἄτμενος rarissimi, ni fallor, usus, non solum *servum*, sed et, auctore *Ammonio*, τὸν ὑποτεταγμένον ἐλεύθερον denotat; atque ita non multum ab eo differt, qui eximie θεράπων dicebatur. *Hesychius:* Ἄτμενον. ἄπαυστον οἰκέτην. et: Ἀτμενία, δουλεία, δυστυχία. Alibi corrupte Λατμενεία. In Epigramm. Anthol. IV. c. XXXII.

Δμῶας μυιοσόβου ῥύομαι ἀτμενίης.

Apud *Etymol.* et *Suidam* Ἀτμὴν, et Ἀτμένες, οἱ δοῦλοι. *Famul* pro famulus, *Ennius*, *Lucretius*, et alii usurpaverunt.

101 CAPUT V.

Κίες, curculiones, et tarmites. Ἀκιώτατοι. Sapphus fragmentum Pindaro tribuisse Plutarchum. Scaligeri emendatio. Variantem in Hesiodo lectionem Grammaticis deberi. Ἶπες et Ἴκες non nisi scriptura differunt. Erroris Magistrorum origo. Corriguntur Etymol. et Isidor. Θρίπες, ligni teredines. Stratonis distichon. Θριπήδεστα et Θριπηδέστατα· posteriorem formam legitimam videri. Schol. Aristoph. emend. Inepta Hesychii adnotatio.

Ἶπες, καὶ Θρίπες, καὶ Κίες, καὶ Ἴκες διαφέρουσιν.] Minutam hancce vermiculorum nocentium turbam in totidem diversas species secernunt etiam *Etymologus* p. 481. et

Moschopulus, ita ut uterque *Ammonii* obſervatione videri poſſit uſus. Quod vero in huiuscemodi Grammaticorum placitis plerisque omnibus tenendum, id hic eximie locum habet. Probatiſſimos ſcriptores hanc differentiam ignoraviſſe, ex iis, quae ſubiiciam, liquido patefiet. *Κίες*, ſecundum *Ammonium*, *τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρίδια*. *Hesychio θηρίδια σιτοφάγα*· apud *Plautum* vocantur *curculiones* in fabula cognomine, IV. IV. v. 30.

—— —— —— —— in tritico facillume
Vel quingentos curculiones pro uno ſaxo reperias.

Vetus Onomaſticon: *Curculio: τρώξ*. At niſi de *ligni teredine Κὶς* uſurparetur, dici non potuiſſet ab *Heſiodo* Oper. et Dier. v. 435. 102

Δάφνης ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες.

Plutarchus, vocis *ἀκιώτατοι* rationem declarans, monente *Proclo* in Scholiis ad h. l. p. 103. a., *εἶναί τι θηρίδιον*, inquit, *ὃ καλεῖται κὶς, διεσθίον τὰ ξύλα. τοῦτο καὶ Πίνδαρον*, addit, *οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα, κεῖνο σὴς οὐ κὶς δάμναται.* in quibus lapſus videtur *Plutarchus*, et quae *Sapphus* erant, *Pindaro* tribuiſſe. In ſcholiis certe *Pindari* ſequentia ſub *Poëtriae* nomine leguntur ad Pyth. IV. v. 408. *Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς, κεῖνον οὐ σὴς, οὐδὲ κὶς, δάπτει βροτέαν φρένα κράτιστον φρενῶν.* Quam poſtremam vocem ſi ad Magni *Scaligeri* mentem in *ἀφένων* mutare velis, atque tum ſcribere: *κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει, δάμναται δὲ βροτέαν φρένα κράτιστον ἀφένων*· ſenſum habebis, non dicam eruditula puella haud indignum, ſed qui *Pindari* potius gravitatem ſuſtinere poſſit. Ceterum uſus *Heſiodeus* in voce *ἀκιώτατοι*, Grammaticorum decretis repugnans, eosdem, ni fallor, permovit, ut huic voci aliam *ἀκιρώτατοι* ſubſtituerent. Cuius lectionis meminit Etymologici M. *Auctor* in *Ἀκιώτατον*· locum e MS. longe auctiorem, atque eſt in edito, deſcribam: *Ἀκιώτατον, ἄσηπτον, ἄβρωτον· κὶς γὰρ λέγεται ὁ ἐν τοῖς ξύλοις σκώληξ. Ἡσίοδος ἐν Ἔργοις καὶ Ἡμέραις,*

Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον
Αὐτόγυον καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω.

Εἴ χ' ἕτερον γ' ἄξαις ἕτερον δ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο,
Δάφνης ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες.

103 Ἕτεροι δὲ ἀκιρώτατοί φασιν, ἵν' ᾗ κάλλιστοι, κιῤῥὸν γὰρ τὸ κίτρινον. Deinde, ut id, quod inceperam, perſequar, nullius itidem eſt momenti, quam inter ἶπας et ἴκας ponunt, differentia. *Involvolum*, ſive *convolvolum*, uti Latini vocant, docente *Bocharto*, viti infeſtum animalculum, ἴκα nominaverat *Alcman; Homerus* pro *cornuum eroſore* ἶπα poſuerat Od. Φ. v. 395. Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν· —— Fieri non poterat, quin *Alcmanis* et *Homeri* locis decepti Magiſtri ἶπας eſſe ſcriberent θηρίδια, ἃ κατεσθίει τὰ κέρατα, ἴκας vero τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων. *Grammaticus* in Biblioth. *Leidenſi* MS. Τὰ εἰς ιξ μονοσύλλαβα ὀνόματα, ἂν ἔχῃ τὸ φ, διὰ τοῦ κ κλίνεται, οἷον φρὶξ φρικὸς, φὶξ φικός· εἰ δὲ μὴ ἔχει τὸ φ, διὰ τοῦ χ, οἷον στὶξ στιχὸς, θρὶξ τριχός· πλὴν τοῦ ἶξ ἰκὸς, ἔστι δὲ ὁ ἐσθίων τὰς ἀμπέλους σκώληξ. integrum locum deſcripſi, quo conſtaret, ἶξ, ἰκὸς a recepta in reliquis lege recedere, atque eo etiam magis reddi probabilem, quam ego veriſſimam cenſeo, *Sam. Bocharti* ſententiam, qui ab *Alcmane* ἴκα ex dialecto pro ἶπα poſitum ſagaciter animadvertit, et ex idoneis auctoribus loca produxit, in quibus, qui in vitibus naſcuntur vermiculi, ἶπες dicantur, *Hieroz.* P. II. L. IV. C. XXVII. Recte itaque *Cyrillus* in Lex. inedito ad v. Σής, Διαφέρει, inquit, Θρὶψ, Σὴς, καὶ Ἶψ. Θρὶψ μέν ἐστι σκώληξ ἐσθίων τὰ ξύλα· Σὴς δὲ, ὁ τὰ ἱμάτια· Ἶψ δὲ, ὁ τὰ κέρατα καὶ τὰς ἀμπέλους βλάπτων. Non aliunde repetenda eſt ratio, cur in *Homero* nonnulli ὑφ' ἓν ſcribi maluerint κεραΐπες, ἀντὶ τοῦ ἐν κέρασιν ἶπες, πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν φυτοῖς, uti ad *Homeri* l. c. commode in
104 rem noſtram ſcribit *Euſtathius*, bene etiam vocabulum Ἶψ derivans παρὰ τὸ ἴπτειν, ὅ ἐστι φθείρειν. qua in re ſibi habet conſentientem *Etymologum:* παρὰ τὸ ἴπτω, τὸ βλάπτω, ἴψω, ἴψ. e MS. poſui ἴψω pro vulgato ἴπω. Eſt itaque ἴψ ſimpliciſſima veteris verbi, quod in compoſitis fere remanſit, propago.

Ibid. Θρίπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα, καὶ Θριπηδέστατα τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα.] Θρίπες, *tarmites. Iſido-*

rus XII. 5. *Teredonas Graeci vocant lignorum vermes, eo quod terendo edant; hos nos tarmites dicimus.* non *termites*, uti vulgatur. Vide *Scalig.* Coniect. in *Varr.* p. 133. Veteribus etiam *Coſſi* appellabantur, obſervante *Feſto* in v. Bina loca, in quibus θρὶψ occurrit, ſubiiciam. Primus locus eſt *Menandri* apud *Stobaeum* p. 224.

Τὸ δ᾽ ἱμάτιον οἱ σῆτες, ἡ δὲ θρὶψ ξύλον.

Succedat *Stratonis* diſtichon ex Anthologia inedita:

Θριπὸς ἐγὼ καὶ σύρμα τερηδόνος εἴθε γενοίμην,
Ὡς ἀναπηδήσας τὰ ξύλα ταῦτα φάγω.

Etymologus: Θρὶψ δέ ἐστι ζῶον κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα, καὶ θριπήδεστα, τὰ ὑπὸ θριπῶν διαβεβρωμένα ξύλα. ubi obſervandum, θριπήδεστα dici, quae *Ammonius* vocat θριπηδέστατα. quae potior ſit ſcriptura, neque ipſis veteribus conſtitit. Super ea re conſulendi ſunt ad *Poll.* VI. 38. *Kühnius*, et qui diligenter prae aliis hic verſatur *H. Stephanus* Ind. Theſ. in v. Θρίψ. Mirum vero, adeo ſcripturae hanc diverſitatem dubium traxiſſe *Valeſium* in not. *Mauſſ.* ad *Harp.* in v. Θριπηδέστατον· quo titulo Graeciam notabat *Hyperides.* In Etymologico MS. offendi 105
θριπηδεστὸν, ubi vulgo legitur θριπηδέστατον· ſed in fine iſtius notae addebatur καὶ θριπηδεστόν. quorum alterum ſine controverſia mutandum in θριπηδέστατον, quam ſcripturam, ubicunque occurrit, ſervandam et alteri longe praeponendam cenſeo. Ad eandem formam vidimus in *Heſiodi* verſu Ἀκιώτατοι, quod tamen etiam apud *Heſychium* in Ἀκίωτοι mutatum voluerunt. Apud *Heſiodum* etiam ἀδηκτοτάτη ὕλη occurrit Ἔργ. v. 420. ubi *Procli* ſcholia menda non vacant. Ad θριπήδεστα σφραγίδια inſignis eſt *Schol. Ariſtoph.* ad Theſmophor. v. 434. obſervatio, quam ea ratione hic adponam, ut eam emendandam exiſtimo: Θριπήδεστα] λέγεται κυρίως τὰ ξύλα βεβρωμένα καὶ διεφθαρμένα ὑπὸ τῶν θριπῶν. θρὶψ δέ ἐστι ζῶον κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα. ἀπὸ δὲ τῶν κατεδηδεσμένων ξύλων ἐνταῦθα καλεῖ σφραγίδια θριπήδεστα. Lacedaemoniis hunc uſum adſcribit *Heſychius* in Θριπόβρωτος, cuius loco uſus eſt *Salmaſius* de Modo Uſur. c. XI.

p. 447. quem vide etiam ibid. p. 457. Eſt in *Heſychii* Gloſſario adnotatio, quae prima fronte mihi per videbatur ridicula: Θιπόβροτος, κακὸς, δίχα τοῦ ρ, λέγεται καὶ θιπόβρωτος, ὁ ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος. et necdum quidquam magis videtur ineptum, niſi fortaſſe arbitreris, olim alicubi ſcriptum fuiſſe: Θιπόβρωτος, ὁ ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος. tum neſcio quem notaſſe: κακῶς δίχα τοῦ ρ̄· λέγεται γὰρ θριπόβρωτος. tandem univerſa in Lexicon ſuum recepiſſe *Heſychium*, ſive quisquis ille fuerit, qui utiliſſimo labore plurimorum *Lexica*, fideliter cum mendis deſcripta, in unum coëgit.

106 CAPUT VI.

Quem in finem verborum differentias tradiderit Plato? Origo proverbii Προδίκου τοῦ Κείου σοφώτερος. Ἴσοι et κοινοὶ ἀκροαταὶ non differunt. Verſus ex Anthol. emaculatus. Schol. MS. expoſitio dicti Homerici δικάσαι ἐπ' ἀρωγῇ. Librae imago in iudice, ſed et amuſſis et regulae. Theognis emendatur.

Ἴσοι καὶ Κοινοὶ διαφέρει.] Iſtoc quidem uſu non ſunt diverſa. Verba *Platonis*, quae ex eius Protagora p. 293. deſcripſit *Ammonius*, integra hic reponam: Χρὴ γὰρ τοὺς ἐν τοιοῖσδε λόγοις παραγιγνομένους, κοινοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατὰς, ἴσους δὲ μή. ἔστι γὰρ οὐ ταυτόν· κοινῇ μὲν γὰρ ἀκοῦσαι δεῖ ἀμφοτέρων, μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἑκατέρῳ· ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ πλέον, τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ ἔλαττον. Quae etſi a dialogi nexu avulſa Grammatico videntur favere, nihil tamen continent praeter acumen ſophiſticum, et *Platone* non ſatis dignum: itaque etiam Prodicum ea dicentem facit *Plato*, ut hominem aliquantiſper ludat, et inepte ſedulam Sophiſtarum in vocabulis diſtinguendis diligentiam Attico aceto perfundat. Eidem uſui reliqua inſerviunt, quae ſub *Platonis* nomine ad voces Δύναμις et Εὐφραίνεσθαι retulit *Ammonius*. Qui eius Protagoram legerit, neminem ea de re dubitaturum confido. Vel unicus Socratis iocus id ſatis

etiam declararet: ἔστι δὲ οὐ ταυτὸν, ὦ Πρωταγόρα, ὥς φησι Πρόδικος ὅδε, τὸ εἶναι καὶ τὸ γενέσθαι. et paulo inferius, Hisce, inquit Socrates, *elatior factus* ὁ μὲν οὖν 107
Πρόδικος ἀκούσας ταῦτα, ἐπῄνεσέ με. Priora, quae *Ammonio* hic materiam ſuffecerunt, eo protulit Prodicus, ut aequiſſimus videretur Socratem inter et Protagoram ſedere arbiter; origo itaque proverbii: Προδίκου τοῦ Κείου σοφώτερος non aliunde videtur repetenda, quod in tanta rerum copia *Eraſmum* praeteriiſſe, mirum non eſt. Atque ita videri poſſim *Platonem* tuitus, qui nullam inter ἴσους et κοινοὺς ἀκροατὰς agnoverit differentiam, quae toties Oratores Athenis iunxerant. *Demoſthenes* in Aphob. III. p. 560. A. ἄνπερ ἴσοι καὶ κοινοὶ γενήσεσθε ἡμῶν ἀκροαταί. et in ultima oratione contra Calliclem p. 738. ἕτοιμοι μὲν ἦμεν ἐπιτρέπειν τοῖς εἰδόσιν ἴσοις καὶ κοινοῖς. Plura loca collegit *Heraldus* ad *Minut. Fel.* Octav. p. 34. et L. II. de Rer. Iudicat. Auctor. c. IV. p. 234. ſqq. Pari ratione ἴσος et κοινὸς alias etiam coniungi ſolent. *Euripid.* Oreſt. v. 9.

Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ᾽ ἔχων ἴσον.

Auctor epigrammatis inediti:

Ἀλλ᾽ ἦν δ᾽ ἔνθα τρυφῆς, παίσεις ἴσα, κοινὰ λαλήσεις.

prouti emendabat *Scaliger* MS. lectionem: Ἄλλῃ δ᾽ ἔνθα τρυφῇ παίζεις, ἴσα κοινὰ λαλήσεις. Unius reipublicae civibus omnia dicuntur ἴσα καὶ κοινά. Vid. *Eurip.* Supplic. v. 433. *Thucydid.* I. c. XXVI. *Demoſth.* contra Ariſtogit. p. 505. A. Tantum vero abeſt, ut cenſeamus *Platonem* credidiſſe, decere iudices, κοινοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατὰς, ἴσους δὲ μὴ, ut contra *Plato* de Legg. XII. dixerit: χρὴ τὸν μέλλοντα δικαστὴν ἴσον 108
ἔσεσθαι, teſte *Stobaeo* p. 319. Ea locutio, apud *Demoſthenem* et *Aeſchinem* pervulgata, apud *Lucianum* etiam et *Achillem Tatium* occurrit. Turpiſſimum vitium, iudici ἴσῳ oppoſitum, *Theocritus* vocat ἐν χάριτι κρίνειν, Idyll. V. v. 69. *Homerus* ἐπ᾽ ἀρωγῇ δικάσαι, Il. Ψ. v. 574.

Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδ᾽ ἐπ᾽ ἀρωγῇ.

Docte notat ad hunc locum *Scholiaſta* MS. in libro

Vossiano: ἐξ ἴσου, ἐκ παραλλήλου, μὴ ἑτεροβαρεῖς. καὶ ἐπιφέρει, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ. καὶ ἔστιν ἡ διάνοια θαῤῥοῦντος τῷ δικαίῳ· οὐδένα γὰρ αὐτῷ διὰ τὸ ἀξίωμα καταχαρίσασθαι ἀξιοῖ. in quibus, quod minus etiam eſt tritum, ἑτεροβαρὴς *in alteram partem propenſum* commode expingit, ἑτερόῤῥοπον, oppoſite ad ἰσόῤῥοπον, quorum utrumque extat apud *Poll.* VIII. 10. et 12. et ab aequiſſimae *librae* imagine hac in re notiſſima deſumptum eſt. *Phocylides* v. 13.

Σθαθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν.

Non minus pulcra rigidae rectitudinis facie ἴσος δικαστὴς ſeſe commendat, modo iſtud ἴσος ad fabri *normam* et *regulam* referas, quae omnia eodem rigore exaequans *Philoſopho* obverſabatur apud *Stobaeum* Tit. XLIV. p. 319. Amuſſis etiam notio tuetur in *Polluce* εὐθυδικία, VIII. 11. Non ſinam in cultiſſimo, ſed mirabiliter ſaepe mendoſo, *Theognidis* libello iſtam, quam dicebam, imaginem unius vocis depravatione diutius obſcurari, et in verſu 543.

Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμην τήνδε δικάσσαι
109 *Κύρνε, δίκην, ἶσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν.*

Quantocyus repono:

Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι.

Eſt enim γνώμων, κανόνιόν τι μηχανικὸν, non κανονικὸν, uti inſulſe legitur in *Schol. Lucian.* ad Harmonid. p. 29. Et ne quis στάθμην et γνώμονα minus rite una in ſede convenire cenſeat, aut in hac emendatione velit diſputare, quandoquidem ea eſt veriſſima, adiiciam alium *Theognidis* locum v. 802.

Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
Εὐθύτερον χρή μιν, Κύρνε, φυλασσέμεναι.

Elegantiſſimum ex *Sophoclis* Hippodamia locum conſervavit *Athenaeus* XIII. p. 564. C. in quo non pauca mutavit *Grotius*, Vir Illuſtris.

CAPUT VII.

Quinam dicti sint Μέτοικοι; Inquilini, μετανάσται. Schol. Soph. obiter emaculatur. Emendatur Homerus e MS. Cod. Voss. et ex eo Scholion profertur. Inquilinorum misera Athenis conditio, et invidiosa nomina. Μετοίκιος Ζεύς. Μετοίκιον τιθέναι. tributum fuit drachmarum X. vel XII. Ἰσοτελεῖς proprie dicebantur Ἰσοτελεῖς μέτοικοι. Vocabulum Ἀστόξενος restituitur Moschopulo.

Ἰσοτελὴς καὶ Μέτοικος διαφέρει.] Inter eos, qui de Atheniensium inquilinis egerunt, nemo, quem quidem ego noverim, *Ammonii* meminit, qui talia tamen in hac nota 110
tradit, quae apud alios Grammaticos temere non offendas. Excipio *H. Valesium*, qui *Ammonium* citat ad *Harpocr.* p. 69. et hanc notam dedisset emaculatam, si viro eximio, quae ad *Harpocr.* congesserat, elaborare licuisset, et copiosam de inquilinis materiam decenter exponere. Ut emendationis reddam rationem, quaedam de iis sunt delibanda. *Μέτοικος*, ut inde incipiam, auctore *Amm.* dicebatur ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, *inquilinus, qui patria urbe relicta in aliam migravit.* Rectius *Hesychius*: Μέτοικοι, οἱ ἐνοικοῦντες ξένοι ἐν τῇ πόλει, *peregrini, qui in urbe, Athenis* puta, *sive Attica, fortunarum sedem fixerant.* Inter alia deteriora bona notat *Schol. Soph.* ad Oed. Col. v. 927. ubi cum *Suida* veteres Edd. sunt conferendae. Qui *Hesychii* verba modo adducta protulerunt, quae illis notatu inprimis digna subiiciuntur: μετανάσται δημόσιοι, fere praetereunt, cum tamen antiquum fuisse videatur inquilini nomen μετανάστης· egregie huc facit *Sophoclis* locus in Oed. Col. v. 941. et 942. ubi in Scholiis pro εὐγενῆ legendum ἐγγενῆ. et conferendus est eiusdem *Tragici* locus in Oed. Tyr. v. 460. Contumeliose semet ab Agamemnone habitum, inpatienter ferebat Achilles apud *Hom.* Il. *I.* v. 642. Elegantem locum, quo indignabundi voces continentur, sibi in memoriam revocari, Lector moleste non feret:

Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνων

Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.

111 Pro vulgata in *Homeri* Edd. lectione *ἐκείνου Μνήσομαι, ὅς μ' ἀ.* poſui *ἐκείνων Μ., ὥς μ' ἀ.* fideliter Codicis MS. *Lugd. Bat.* ſcripturam repraeſentans. *Homeri* verba Vetus *Interpres* MS. hunc ad modum expreſſit: *πληροῦται, ὀγκοῦται ἡ καρδία τῇ ὀργῇ, ὅταν μνησθήσωμαι, πῶς με ἀδόκιμον ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔκρινεν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ὥς τινα ἄτιμον καὶ μέτοικον.* Ad invidiam conciliandam apte poſuit *Poëta ἀσύφηλον·* ſcholion, ſi vel hac ratione corrigendum cenſeas: *παρὰ τὸ ἄσω καὶ φῆλος, φέναξ ἀσηρός,* ineptum quidem, in Grammatico tamen ferendum; quod propter *Barneſium* dico. Optime *Euſtathius ἀσύφηλον* p. 692. v. 23. interpretatur *μηδενὸς ἄξιον·* idque in *μετανάστην* peropportunum. *Demoſth.* contra Calipp. p. 719. C. *maluiſſes*, inquit, *me pecuniam iſtam accepiſſe*, *ἢ τὸν μέτοικον ἄνθρωπον καὶ ἐν Σκύρῳ κατοικοῦντα καὶ οὐδενὸς ἄξιον.* Peregrini Athenis *τὸ μηδὲν σχεδὸν ἦσαν*, uti ſcribit ad dictum *Homeri* locum *Euſtathius.* eodem reſpiciens *Scholiaſta ἀτίμητον* reddidit *τὸν ἐν τιμήματι πολιτείας οὐ συναριθμούμενον.* Quam miſera fuerit Athenis inquilinorum conditio, vel ex Comicorum iocis diſci poteſt, qui hos homines ſibi frequentiſſime ſumſerunt petulanter deridendos, qua de re nonnulla ſcribit ad *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 580. *Flor. Chriſtianus.* De nomine *σκαφηφόρων*, quod iis inditum fuiſſe dicit *Amm.*, et adfinibus etiam, multa notarunt *Petitus* ad LL. Att. p. 25. 26. *Vales.* ad *Harp.* in *Σκαφηφόροι. Commentatores* ad *Aelian.* V. H. VI. c. 1. p. 442. et 443. et *Meurſius* citatus *Perizonio*, cuius cum ultima nota conferri debet *Caſaub.* ad *Ariſtoph.* Eq. v. 346. Unum habebant Opt. Max. Iovem, quem a potentioribus preſſi querelis fatigarent, teſte *Phrynicho* in Sophiſt. Appar. MS.
112 in Bibl. *Coislin.* p. 467. Quod in fine obſervationis huius docet *Amm. πολλάκις δὲ καὶ συνεστράτευον τοῖς Ἀθηναίοις*, apud alios non memini me legere. Huius rei exemplum habes apud *Thucyd.* II. c. XIII. ubi vide Cl. *Dukerum.* Porro debebant *μετοίκιον τιθέναι. Demoſth.* III. in Aphob. p. 560. C. *Μεγάραδ' ἐξῴκηκε, κἀκεῖ μετοίκιον τέθεικεν.*

Quotannis finguli folvebant, fi receptae in *Amm.* lectioni credere licet, *μετοικίου δραχμὰς δέκα*, ubi ad exemplum *Petiti* ad LL. Att. p. 170. et *Meurfii* ad *Hefych. Milef.* p. 177. reponi poffet *δώδεκα*, fed cum ea res exploratiffima non fit, adfenfum etiam fuftinere malo. Ab hoc tributo perfolvendo immunes inquilini dicebantur *Ἰσοτελεῖς*, atque ita ad priorem loci, in quo verfamur, partem fumus delapfi.

Quanquam eiusdem originis honore non facile quemquam dignabantur Athenienfes, fi qui tamen ex infima hac plebe praeftanti virtute fefe emergerent, hi a fordidis operibus, quibus capite cenfis inferiores admovebantur, liberi, *μετοίκιον* non folvebant, et pari cum civibus honore, iisdemque privilegiis fruebantur, dicti propterea *Ἰσοτελεῖς*. *Harpocrat.* locum fufe enarrat *Petitus*. *Timaeus* Lex. *Platon.* *Ἰσοτελὴς, ὁ χωρὶς ζημίας ἐπιδημῶν ἴσα τοῖς πολίταις.* *Cyrillus* in Lex. MS. *Ἰσοτελεῖς, ἴσα τοῖς ἀστοῖς, οἵ ἐστι τοῖς πολιτικοῖς, τέλη διδόντες.* Apud *Demofth.* contra Lacrit. p. 593. B. teftimonium dicit *Θεόδοτος ἰσοτελὴς*, quem Theodotum virum optimum fuiffe et virtutis exploratae fenem aliunde conftat. Singulare autem *ἰσοτελείας* beneficium discrimen inter cives indigenas et hosce *ἰσοτελεῖς* minime tollebat, quod fcribit *Budaeus* in Comm. L. Gr. p. 1089. v. 15. eatenus verum eft, quatenus hi fere dice- 113
bantur *Ἰσοτελεῖς μέτοικοι*. Haec fuit ratio, cur *Scaligeri* emendationem in *Amm.* textum receperim: *Ἰσοτελὴς μὲν γὰρ ὁ τετιμημένος μέτοικος ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις.* apud *Hefychium* etiam *ἰσοτελεῖς μέτοικοι*. Confer notam fummi *Hemfterhufii* ad *Pollucis* librum VIII. extremam. Apud *Poll.* VIII. 155. ad ductum MS. *Iungermanni* reponi poffet: *ἰσοτελὴς μέτοικος, ὁ τιμηθεὶς κ. τ. λ.* Ad rempublicam adminiftrandam accedere ipfis non licuiffe, praeter *Amm.* *Thomas* etiam *M.* adnotavit in *Ἰσοτελῆ*. Hi *Ἰσοτελεῖς* a nonnullis dicti videntur *Ἀστόξενοι*. Vide *Hefychium* in v. et *Mofchopulum περὶ σχεδῶν* p. 119. ubi pro *Αὐτόξενος* omnino etiam *Ἀστόξενος* emendari debet.

CAPUT VIII.

'Ιστοπέδη, modius. Ληνίς. Alcaei locus tentatur. Arbor mali restitutum Hygino. 'Ιστοπέδη et 'Ιστοδόκη diverso usui inserviunt. Schol. Hom. et Cyrilli Lex. emaculantur. Καταβολὴ, pensio, eleganter pro εἰσβολὴ usurpatur.

'Ιστοδόκη καὶ 'Ιστοπέδη διαφέρουσιν.] *Ioannes Schefferus*, homo eruditus et diligens, in libris de Militia Navali non memorat '*Ιστοπέδην*. Ea non erat diversa a *modio*, sive foramine in media navi, cui mali erecti pars inferior (*πτέρναν* vocabant) inserebatur. *Μεσόδμην* adpellant *Orpheus* Argon. v. 1150. et *Apoll. Rhod.* apud *Rutgers.* Var. Lect. VI. c. VI. *Ammonii* verba sunt: '*Ιστοπέδη*, ὁ ἐν μέσῳ
114 τῆς νεὼς κοῖλος τόπος, (τινὲς δὲ *Ληνίδα* καλοῦσιν,) εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται. Priorum Edd. lectionem *Λινίδα* ad *Scaligeri* mentem correxi; *Pollux* ληνὸν vocat, *torculare*, cui malus intorqueatur, I. 91. καὶ τὸ μὲν ὑποδεχόμενον τὸν ἱστὸν ληνός· τὸ δὲ ἐναρμοζόμενον αὐτῷ πτέρνα. ubi notat *Iungermannus*. Apud *Etymol.* p. 478. v. 28. etiam *Λινίδα* reperitur; quod nihilominus eadem ratione emendant *Sylburgius* et *H. Stephanus*, qui in Thes. indice ad v. ἱστοπέδη *Etymologi* verba adposuit. *Homeri* locum, qui deficit in *Etymol.* edito, MS. Leidensis suppeditat: οἷον ἀλλά μ' ἐνὶ (L. με) δεσμῷ δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ. Aptior enimvero isti usui adferendo locus videatur *Alcaei* apud *Heraclit.* de Allegor. *Homer.* p. 413,

—— —— —— —— κοίλαν
Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει.

Ita isto in loco legendum censeo, κοίλαν pro καλάν· sensu plano et expedito, ἄντλος παρέχει κοίλαν ἱστοπέδην. sive, ut Lyrici sententiam verbis *Homericis* exponam ex Od. *M.* v. 410.

—— ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
Εἰς ἄντλον κατέχυνθ'. —— —— ——

Ubi apud *Hom.* Od. *M.* v. 161. sese iubet constringi Ulysses

ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· posterior potius locum habet, quam tradit *Eustathius*, expositio: p. 472. Ἱστοπέδη δὲ, inquit, ὁ τόπος, ᾧ ἐντίθεται ὁ ἱστὸς, ἢ ξύλον ὀρθὸν, ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός. non aliter cepit *Hyginus* fab. 125. *Ulysses* — *sociis cera aures obturavit, seque ad arborem malum constringi iussit:* ubi legendum puto: *ad arborem mali.* 115
Hesych. Ἱστοπέδη, ξύλον ὀρθὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός. ubi pro τραπέζης non inmerito forsan τρόπεως reponi volebat *Guietus*. *Basilius Patricius* in Naumach. editus a *I. A. Fabricio* Bibl. Gr. Vol. VIII. p. 140. Τῆς δὲ πλεούσης μέσον ἐπὶ τῆς τρόπιος προσαρμόζεται ἡ τράπεζα, (ita vocat τὴν ἱστοπέδην sive *modium*) ἧς ἐντὸς ὁ ἱστὸς ἵσταται, ἤτοι τὸ κατάρτιον. Recte autem *Ammonius* ab aliis temere confusa ἱστοπέδην et ἱστοδόκην discernit. Ἱστοδόκη erat *receptaculum*, ἐφ' ἧς ὁ ἱστὸς κατακλίνεται, in quo malus finita navigatione demissus ponebatur. *Schol. Hom.* Il. *A.* v. 434. Ἱστοδόκῃ, τῇ ὑποδεχομένῃ τὸν ἱστὸν ἱστοδόκῃ. scribe: ἱστοθήκῃ. *Etymologus* MS. Ἱστοδόκη, ἡ ὑποδεχομένη τὸν ἱστὸν ἱστοθήκη τὶς οὖσα, παρὰ τὸν ἱστὸν, ὃ σημαίνει τὸ ἄρμενον. —— καὶ τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν ναυτῶν (*Schol. Hom.* ὑπὸ τῶν ναυτικῶν, *a rei navalis peritis*) κατάρτιον. Ἱστοδόκης autem meminerunt plurimi.

Καταβολὴ καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γὰρ, ἡ ἔκτισις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου· Εἰσβολὴ δὲ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ.] Cum *Ammonio* facit *Cyrillus* in Lexico MS. Καταβολὴ καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἔκθεσις κατάθεσις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου· Εἰσβολὴ δὲ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ. ubi legendum videtur Καταβολὴ μ. γ. ἐ. ἡ ἔκτισις ἢ κατάθεσις. Καταβάλλειν ἀργύριον, *pecuniam statuto tempore repraesentare.* Hinc Καταβολὴ *pensio* exponitur in *Glossis*. *Pollux* VIII. 157. τέλος, καταβολὴ, εἰσφορά. et IX. 31. καταβολὴ τέλους. libro III. 94. ἀποφορὰ ἡ τῶν φόρων καταβολή. *Auctor* orat. contra Neaeram p. 521. C. καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον. *Demosthenes* Timocratea p. 474. C. αἱ τῶν τελῶν καταβολαί. adv. Pantaen. p. 627. A. τὸ 116

ἀργύριον —— ὃ ἔφερε καταβολὴν τῇ πόλει τοῦ μετάλλου. *Libanius* in Argumento orat. Ariſtogit. p. 490. δύο μὲν δὴ καταβολὰς ἀπήνεγκε. Frequens uſus vocis παρακαταβολή. Apud *Etymologum* in Ἀῤῥαβὼν habes προκαταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας. Porro Εἰσβολὴ ſecundum *Ammonium* dicebatur περίοδος τοῦ πυρετοῦ. Conf. *Foeſius* Oecon. *Hippocrat.* Verum eo ſignificatu venuſtiſſime etiam Καταβολὴ adhiberi ſolet, et quidem a probatiſſimo *Platone. Timaeus* Lex. *Plat.* Καταβολὴ, περιοδικὴ λῆψις τοῦ πυρετοῦ. Recte *Thomas M.* καταβολὴ δὲ καὶ ἐπὶ νόσου, qui *Ariſtidem* auctorem citat. *Demoſthenes* περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ Philipp. III. p. 47. C. nonam Philipp. vocat *Harpocration*, hunc uſum eleganter exponens in Καταβολή. *Galenus* Gloſſ. *Hippocr.* Κατηβολῆσι, περιοδικαῖς ἀρχαῖς παροξυσμῶν. Ea ratione *Charterius* hunc locum vulgavit, quem praeter alia dabit *Iungermannus* ad *Poll.* I. 16. n. 13.

CAPUT IX.

Ἄγμα, fractum, et Κάταγμα. Suidas emend. Eiusdem error a Phavorino animadverſus. Tracta lanea, κατάγματα ἐρίου. Timaei Lex. Platon. corrigitur. Super Apollonii Rhodii loco coniectura. Scholia mendo liberantur.

Κάταγμα καὶ Κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον· Κάταγμα δὲ βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα.] Huius obſervationis emendatam ſcripturam debemus *Scaligero*; et quia obſer-
117 vatio non eſt inelegans aut protrita, iuvat ei inhaeſiſſe. Ab Ἄγειν, in veteri lingua *frangere*, ἄγμα, *fractum*. *Euſtathius* ad Od. *A.* p. 32. v. 16. ἄγειν λέγεται καὶ τὸ κλᾷν, ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα. hinc κάταγμα *Ammonio* τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον. Vide *Heſychium* in Ἄγμα. *Vetus Auctor* ἄγματα ἀμφορέων apud *Suidam*, qui ἄγμασι exponit κλάσμασι, τροπαῖς. ubi legendum crediderim τρύπαις. ſic ἄγματα ἄρτου dici potuerunt. *Lucilio* apud *Nonium* in v. *Interfici* p. 449. *fragmenta panis.*

Hesychius: Βάγος, κλάσμα ἄρτου· alibi τρύφος. Apud *Eundem* in Ἀκτή· —— ἀκτὴν δὲ τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κάταγμα καλεῖν εἴωθεν Ὅμηρος διὰ τὴν κάταξιν. Pleniori forma optimae *Glossae:* Κατέαγμα, *fragmentum.* Obferva mecum *Suidae* errorem, qui ad Ἄϊαγμα adfcripferit, θρῆνος καὶ σύντριμμα, quum pofterius absque ulla dubitatione ad Ἔαγμα debuiffet referri, quod a *Kustero* non videtur animadverfum. Laudanda hac in parte diligentia *Phavorini:* Ἄϊαγμα, θρῆνος, διὰ διφθόγγου. Ἔαγμα δὲ τὸ σύντριμμα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ. Porro *fracta* five potius *tracta lanea* Κατάγματα etiam dicebantur. *Ammonius;* Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα. Quod in prioribus editionibus legebatur ἔργου ἕλκυσμα, id ex perverfa pronunciandi ratione fuerat ortum. Ξαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν, iunxit *Plato* in Sophifta p. m. 99. κατάγειν id eft, quod latine dixeris *deducere.* *Hesychio* Κατάκτρια, ἐριουργὸς, quae, interprete *Catullo*, carm. LXIV. v. 312.

—— —— —— *deducens fila supinis*
Formabat digitis. —— ——

Non eft, quod hanc *deducendi* five devolvendi poteftatem pluribus adferam. Κατάγματα ἐρίου funt *tracta lanea*, docente Ill. *Scaligero* ad *Tibull.* p. 143, 144. qui copiofe hanc rem illuftrat: quae *Lindenbrogius* ad Catal. p. 316. et *Salmas.* in *Tertull.* de pall. p. 208. notaverunt, paucula tantum funt. Κάταγμα exemplis firmavit *Arnaldus* nofter Lect. Gr. p. 77. quibus adde *Platonem* in Politico p. 126. τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηκυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος λέγομεν εἶναι κάταγμά τι. Ad hunc forte *Platonis* locum referenda *Timaei* nota in Lex. *Platon.* MS. in Bibl. *Coislin.* p. 479. Κάταγμα, ἱερὸν πλάσμα καὶ μήρυμα. Emenda: Κάταγμα, ἐρίου κλάσμα· quamvis etiam in *Timaei* loco legi poffet σπάσμα. Apud Suidam in v. κατάσπασμα, ἐρίου emendavit *Kusterus*, et ante *Kusterum* *Aem. Portus.* *Hesychius:* Κατάγματα. μηρύματα ἐρίου ἢ κατασπάσματα. Mendofe vulgatur καταπ. et μηρύγματα. *Pollux* VII. 29. κάταγμα. τὸ δ' αὐτὸ καὶ μήρυμα. ubi notant Eruditi com- 118

mentatores. *Etymologus:* Ἀμήρυτον, τὸ ἀτέλεστον· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀπὸ τῶν ἐρίων μηρυμάτων. Coniecturam proponam super *Apollonii Rhodii* loco, quem respicit *Etymologus*, Argon. II. v. 221. ubi conqueritur Phineus:

—— οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐριννὺς
Λὰξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.

Non placet in *Apollonio* γῆρας ἀτέλεστον (ita recte ἀμήρυτον interpretantur Vett.) εἰς τέλος ἕλκειν. Et facile mihi persuadeo, poëtam scripsisse:

—— —— γῆρας ἀμήρυτον ἄθλιος ἕλκω.

119 Eadem hac opera e *Schol. Apollonii* verbis vocem ἀμήρυτον explicantis vitium eluam: Ἀμήρυτον. γράφεται καὶ Ἀμήρυον· τοῦτ' ἔστιν, ἀτέλεστον, καὶ διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον. Ubi ἀμήρυον tanquam varians lectio videtur poni, quod quominus credam, insignis facit istius Grammatici doctrina. Itaque pro Ἀμήρυον scribendum censeo Ἀνήνυτον, hac ratione: Ἀμήρυτον. γράφεται καὶ Ἀνήνυτον, τοῦτ' ἔστιν. Ad eam rem multa dici possent.

CAPUT X.

Κανθαρίζειν nihili est vocabulum. Ταυθαρύζειν ex Grammaticis emendatis adseritur. Theopompi Ταυθαρυστὸς reponitur in Hesychio. Γῆρα τονθορίζειν apud Aristoph. illustratur. Τονθορύζειν et Ταυθαρύζειν significatu non sunt diversa. Lat. Titubare. Glossae Philox. emaculantur. Τονθολυγεῖν de aquarum murmure. Trepidare. Versus e Copa corrigitur.

Κανθαρίζειν καὶ Τονθορίζειν διαφέρει. Κανθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν· Τονθορίζειν δὲ τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν] Crede mihi, verbum Κανθαρίζειν Athenis plane fuit inauditum, et sine ullo dubio corruptum est; quod enim apud *Phavorinum* et recentiores *Lexicographos* reperiatur, nemo mirabitur, qui omnes uno *Ammonii* loco deceptos fuisse noverit. Spreta literarum serie, cui religiose semper in Grammaticis non est

inhaereſcendum, confidenter repone: *Τανθαρύζειν καὶ Τονθορύζειν διαφέρει. Τανθαρύζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν. Ammonii* Lexicon olim *ἄτακτον* a 120
recentioris aevi Grammatico ad ordinem Alphabeti fuit diſpoſitum; hinc repetenda eſt vitii origo. Ubi ſemel tremulus vocis ſonus animo occurrit, et *Ennianum* ex Annali II.

At tuba terribili ſonitu taratantara dixit.

uti fieri ſolet, plurima mox praeſto fuere, quibus verbum *Τανθαρύζειν* firmari, et in priſtinas ſedes reduci poſſet. Veterum formarum index praeſtantiſſimus *Heſychius: Ἐτανθόριζον, ἔτρεμον.* Lege: *Ἐτανθάρυζον.* Eodem auctore Dores, *ρ* in *λ* mutato, *τανθαλύζειν* uſurpabant: *Τανθαλύζει, τρέμει· Δωριεῖς. οἱ δὲ, σπαίρει. Idem: ΤΑΝΘΑΡΥΣΤΟΣ, ὁ τρόμου παρασκευαστικός.* Literis maiuſculis hanc vocem expreſſi, ut vitii origo et vera ſcriptura *ΤΑΝΘΑΡΥΣΤΟΣ* ſimul Lectoris oculis obverſarentur. *Pollux* V. 98. *τανθευριστοὶ ὅρμοι παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ Κωμικῷ, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι τινὲς, ὡς ἀπὸ τῆς κινήσεως ὠνομάσθαι.* Quod e MSS. proferunt *κανθειρυστοὶ,* nihili quidem vocabulum, ad *Ammonium* tamen non parum facit. Unus *Kühnius* rem acu tetigit, et ſagaciter animadvertit *τανθαρυστοὶ ὅρμοι* legendum, ſimul indicans, noviſſe ſeſe verbum *τανθαρύζω, tremo.* Quod a *Salmaſio* edoctus e *Suida* profert *Iungermannus Ταονθαρίζειν, τρέμειν,* id minus auſpicato in *Τονθορίζειν* mutatum voluit *Kuſterus.* In MS. *Suidae* Codice *Lugduno-Batavo*

o o

legitur *Τάονθαρύζειν.* Credibile in veteri libro *Τανθαρύζειν* reperiſſe *Suidam,* indicio, utroque modo id verbi fuiſſe pronunciatum. Excutiam loculos meos. *Heſychius: Τονθορύκτρια, ἡ τοὺς σεισμοὺς ποιοῦσα.* Vetus lectio fuit *Τανθαρύκτρια. Idem: Ἐκτανθαρύω, τρέμω.* Errantem *Sopingium* non moror, et lego: *Ἐκτανθαρύζω.* Haec, 121
niſi fallor animi, pleraque omnia ſunt, quae de verbo *Τανθαρύζειν,* ex *Heſychio,* aut etiam aliunde, adferri poſſent. Cogitet forſitan quiſpiam id verbi reſtituendum *Ariſtophani* Acharnenſ. v. 683.

Τονθορίζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν.

Neque Latina interpretatio, neque *Scholiaſtae* expoſitio hic, fateor, locum facile repererint, et, ſi *Ammonio* meo ſit auſcultandum, *τανθαρύζοντες* fuerit ſcribendum, quo e Scholiis *ὑπότρομοι* etiam referri poſſet. Certe *tremulos* et *titubantes ſenum greſſus* in hac voce reſpicit *Ariſtophanes*,

Οἷς Ποσειδῶν Ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία.

In *Auſonii* epiſt. XII. forſan ſcribendum:

—— —— *τρομερὴ λάβε βῆμα ſenectus*,

pro *βλέμμα*. *Euripides* Phoen. v. 310.

Γήρᾳ τρομερὰν ἕλκω ποδὸς βάσιν.

Apollon. Rhod. II. v. 200.

—— —— *τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο*
Γήρᾳ —— —— ——

Verum recepta in *Ariſtophane* ſcriptura omnino ſervari debet. *Τονθορίζειν*, quamquam ſecus fuerit *Ammonio* viſum, nihil aliud eſt quam *τρέμειν*. Quid, amabo, mi *Ammoni*, *ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν*; nonne *tremulo labiorum motu murmurare?* ita opinor. *Schol. Ariſtoph.* l. c.
122 *τονθορίζοντες, λάθρα φθεγγόμενοι, — τὰ χείλη κινοῦντες*. *Ariſtaen.* II. epiſt. 3. *ἠρέμα τὼ χείλη κινεῖ, καὶ ἅττα δήπου πρὸς ἑαυτὸν ψιθυρίζει*. *Lucianus* in Hermotimo T. I. p. 504. *τὰ χείλη διεσάλευες, ἠρέμα ὑποτονθορύζων*. ſive tu dixeris, verbo *τονθορύζειν* indicari tremulum, ſive etiam ſenilem vocis uſum, haud obnitar. *Agathias* Anthol. VII. ep. 70.

Χείλεα βαμβαίνει φθέγματι γηραλέῳ.

Heſychius: Βαμβαίνων, τρέμων τοῖς ποσὶν ἢ τοὺς ὀδόντας. Recte; utramque iſtam poteſtatem praeſtat Latinum *titubare*. Vide Nonium p. 182. *Claudian.* de Raptu III. v. 155. *Succidui titubant greſſus.* Cogita *Terentianum: ne quid titubet.* Optimae *Gloſſae: Trepidat, Titubat*, — *βαμβαίνει*. In iisdem reperies: *Vacillant*, *Λεκανίζουσι, βαμβαινουσιν*. *Vulcanius*, *Caſaubonus* et *Bochartus*

Hieroz. P. 1. L. III. c. XXVIII. vocem *λεκανίζουσι* tentarunt: nemo, abſit invidia, veram emendationem protulit. Repone *Λακωνίζουσι.* Eaedem *Gloſſae: Titubo, Σφάλλομαι, Λακωνίζω, γλώσσῃ βαμβαίνω. Ez. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 759. nonnulla obſervans ad vocem *τονθορύσας,* citat ex *Athenaeo Pherecratis* verſum, ubi *ποταμοὶ μέλανος ζωμοῦ πλέοι*

Διὰ τῶν στενωπῶν τονθολυγοῦντες ἔῤῥεον.

cui loco a ſe producto ad Il. *P.* p. 1126. ſubiungit *Euſtathius: ἤγουν ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦντες, ὅθεν ἴσως καὶ τὸ τονθορύζειν.* Quidni etiam ibi *τονθολυγοῦντες trepidantes* redderetur? Tremulum aquarum murmur *trepidandi* notione non invenuſte exprimi ſolet. *Horat.* II. Carm. Od. III. v. 22.

—— —— obliquo laborat 123
Lympha fugax trepidare rivo.

Incertus Auctor in Copa Catalect. p. 93.

Eſt trepidans rauco murmure rivus aquae.

Ita lego pro *ſtrepitans,* quod vulgatur. Denique obſervandum, verbum *τονθορίζειν* ſive *τονθορύζειν* duplici ſcribendi forma aliquoties obvium. Vide *Ienſium* Lect. *Lucian.* p. 125, 126. Hinc ſuſpicabar emendandum *Thomam M.* in *Τονθρίζω.* Neque iniuria. Audi *Phrynichum* p. 66. in *Γογγυσμός· ἡμεῖς δὲ τονθρυσμὸν καὶ τονθρύζειν λέγωμεν, ἢ νὴ Δία σὺν τῷ ο τονθορυσμὸν καὶ τονθορύζειν.* ubi notat *David Hoeſchelius.*

CAPUT XI.

Καταχύσματα. Ritus Athenienſium bellaria effundendi in ſervos νεωνήτους. Schol. Ariſtoph. et Etymologicon M. emend. Καταχύματα, defuſa quaevis. Κέλυφος, Κελύφανον, et Ἔλυτρον apud Vett. promiſcue uſurpari. Luciani locus corrigitur.

Καταχύματα καὶ Καταχύσματα διαφέρει.] In ſervos aliosque recens domum ingreſſos *nuces* et alia *bellaria,*

quae *Καταχύσματα* vocabantur, effundere mos erat Athenis. Nota sunt, quae super hac re observarunt *Maussacus*, *Valesius* et *Ez. Spanhemius* ad *Aristophanis* locum ab *Ammonio* citatum in Pluto v. 768. ubi operose hanc con-
124 suetudinem declarat *Scholiasta*, e cuius nota leve vitium non fustulerunt *Valesius*, aut *H. Stephanus*, qui multa ad hanc rem praecepit in Thes. Gr. T. IV. p. 500. In scholiis vulgatur: *περὶ τὴν ἑστίαν τὰ τραγήματα κατέχεον εἰς σημεῖον εὐπορίας*. ubi scribi debet *παρὰ τὴν ἑστίαν* ex *Aristoph.* ibid. v. 795. Hac etiam in parte *Suidas* MS. differt ab editis. quod enim in his offendas: *παρὰ τὴν ἑστίαν τραγήματα καταχέειν εἰς σημεῖον εὐετηρίας*, ita praefert MS. *π. τ. ἑ. τ. κατέχεον εἰς σημεῖον εὐεκτηρίας*. Eodem in libro extat: *τῶν νέων ἢ τῶν δούλων τῶν πρῶτον εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν*. quod ad *Scholiasten* propius accedit; modo posueris *νεωνήτων*. Conf. *Fulv. Ursinus* in *Virg.* Eclog. VIII. v. 30. p. 62. et *Ios. Scaliger* ad *Catull.* p. 59 et 60. Hinc forsitan illustrari potest is Atheniensium ritus, quem copiose exposuit *Meursius* in Graecia Fer. v. *Πυανέψια*. Circa ramum, quem in hoc festo gestabant pueri, varii generis bellaria pendebant. Etymologici M. *Auctor* p. 303. v. 23. *Καταχύσματα δὲ καὶ κύλικα οἴνου κεκραμένην καταχέοντες αὐτῆς ἐπιλέγουσιν· Εἰρεσιώνη κ. τ. λ.* Versiculos, quos cantabant, emendatos exhibuit *Is. Vossius* ad *Melam* I. XV. p. 78. Versuum ultimus,

Καὶ κύλικ' εὔζωρον οἴνου μεθύουσα καθεύδει.

auctoritate *Etymologi* MS. hac ratione corrigendus est:

Καὶ κύλικ' εὔζωρον, ἵνα καὶ μεθύουσα καθεύδῃ.

Pro *καταχύσματα* in scripto libro reperire licet *καταχύματα*, litera *σ* detrita. Auctore *Ammonio* *Καταχύματα* usu latiori quaevis dicebantur *defusa*: *Καταχύματα μὲν γὰρ*
125 *χωρὶς τοῦ σ τὰ καταχεόμενα ὕδατα*. Scribendi differentiam veteres haud videntur observasse. *Philoxenus* sub *Platonis* Comici testimonio citatus *Athenaeo* I. p. 5. C.

Βολβοὺς μὲν σποδιῇ δαμάσας καταχύσματι δεύσας
Ὡς πλείστους διάτρωγε. —— —— ——

Schol. Ariſtoph. ad Aves v. 535. *κατάχυσμα* interpretatur *ζωμόν*. *Poll.* VI. 56. *ζωμοῦ καρίκην, καταχύσματα.* adde ex §. 58. verſum *Pherecratis*, et *Philonidae* apud *Athen.* II. p. 67. E. quibuscum conferri poteſt *Archeſtrati* locus apud *Eundem* XI. p. 399. E.

Κέλυφος, Κελύφανον, καὶ Ἔλυτρον διαφέρει.] Iſtarum vocum, quam tradit *Ammonius*, differentia plerisque olim fuit incognita. Ad mentem *Ammonii Pollux* VI. 51. *εἴποις δ' ἂν ὀστρέων κελύφη. Heſychius*: *Κέλυφος, ὀστέον λεπτόν.* Lege: *ὀστρέων λέπυρον.* addit: *κυρίως δὲ καὶ τὸ τῆς ὀπώρας καὶ τῶν δένδρων.* huc refer quae Index Theſ. *H. Stephani* ſuppeditabit. *Schol. Ariſtoph.* Veſp. v. 543. *Κελύφη δὲ, τὰ τῶν ὠῶν καλύμματα.* E quibus facile patet, uſum vocis non arctis adeo limitibus fuiſſe concluſum. De navi, cui mortuum nautam incluſerant, facete *Antiphilus* Anthol. I. c. LVI. ep. 3.

Τοὶ δὲ κέλυφος ἔκλεισαν ἐπ' ἀνέρι, τόφρα γεραιὸς
Πλώσῃ ἐπ' οἰκείης εἰς ἀΐδην ἀκάτου.

Auctor porro eſt *Ammonius*, *Κελύφανον* dicendum *ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὀσπρίων.* Corrige *Lucianum* Ver. Hiſtor. L. II. p. 687. *τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς* (Caryonautis) *κελύφανα, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα.* Corrige, inquam, 126 vocabuli unius transpoſitione: *κελύφανα ἡμίτομα, καρύων κεκενωμένα.* In ſcholiis reperio: *κελύφη καρύων, κελύφανα,* quod poſtremum prioribus forſan praeponendum. *Ἔλυτρον* denique ſecundum Noſtrum, *τὸ ὑγρῶν χώρημα,* (ita videtur legendum pro *ὑγρὸν*,) *liquidorum receptaculum. Moſchopulus*: *Ἔλυτρον, τὸ σκέπασμα, κυρίως δὲ ἐπὶ κυκλοτερῶν τινῶν, οἷον καρύων ἢ ὠῶν ἢ ἄλλων τοιούτων.* Recte. Confer *Heſychium*, *Suidam*, *Etymologum*, *Moſchop. περὶ σχεδῶν* p. 52. et *Erotianum*, e quibus plures uſus ſecundarii peti poterunt.

CAPUT XII.

Πρόκλησις et Πρόσκλησις a librariis confundi ſolent. Poſterius in Amm. ponendum. Κλῆσιν et Πρόσκλησιν non

difcernit Demofth. Κομᾷν. στρέφειν τὴν κόμην vindicatur Ammonio. Κόρυδος et Κορυδαλλὸς diftinguuntur ab Ariftoph. Gramm. Gloffae et Amm. emend. Σωτῆρος Κόρης ἱερόν.

Κλῆσις καὶ Πρόκλησις διαφέρει. Κλῆσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ εἰς ὁτιοῦν τῶν δικαστηρίων γενομένη. Πρόκλησις δὲ ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.] Eadem fere *Mofchopulus*. *H. Stephanus*, hac nota inductus, vocem *Πρόκλησις* ifta fignificatione in Thef. fuum recepit. Eruditiffimo etiam *G. I. Voffio* hic locus fraudi fuit. Haud raro *πρόκλησις* et *πρόσκλησις*, quamquam diverfae plane fint fignificationis, a librariis folent permutari. Apud *Poll.* VIII. 55. *πρόκλησις*
127 fcribendum videtur, non *πρόσκλησις*. Docti *Commentatores* §. 62. ad vocem *πρόκλησις* nonnulla notarunt, quam copiofe expofuit *Heraldus* Animadv. in *Salmafii* Obf. ad I. A. et R. L. VI. cap. XIV. Ex quibus abunde conftare poterit, *Ammonium* fcripfiffe: *πρόσκλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.* Nihil hac de re monuit *Petitus*, ubi *de in ius vocando* tractat ad LL. Att. p. 314, 315. Interim *κλῆσις* et *πρόσκλησις* vix folent difcerni. Luculentus teftis eft *Demofthenes*, qui in Ariftocr. p. 437. C. *κλῆσιν* dicit *citationem in Areopagum;* talem indicari ex toto orationis argumento liquidiffimum. Deinde *Harpocration* iftum locum refpiciens fcribit: *Κλῆσις, ἡ πρόσκλησις. Idem: Πρόσκλησις, ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις, καὶ προσκαλέσασθαι, τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου.* p. 660. A. *ἡ πρόσκλησις ἐγένετο τῷ παιδὶ τούτῳ κατὰ τὸν νόμον, καθ' ὅνπερ καὶ οὗτοι προσεκαλέσαντο τὴν τουτουῒ μητέρα*, ubi de Areopago cogitari non poteft. *Demofth.* II. contra Boeot. p. 1645. C. *τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον με προὐκαλέσατο.* malim *προσεκαλέσατο*, uti plus femel alibi. prius tamen etiam memini me alicubi legere.

Κομᾷν καὶ Κουριᾷν διαφέρει. Κομᾷν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπί τινος σεμνύνεσθαι τῶν καλῶς πεπραγμένων, καὶ τρέφειν τὴν κόμην.] In nota ad hunc locum coepi monere, veteres editiones praeferre *στρέφειν τὴν κόμην*, et hanc

lectionem prae ea, quam *Stephanus* in textum introduxit, placere. Non nego, propriam verbi potestatem esse *comam alendi*, sed, quae ab hac descendit, eam potius probasse videtur *Ammonius*, quippe frequentius a bonis scriptoribus usurpatam. Hunc usum verbi *Κομᾷν* 128
tetigit *Hadr. Iunius* de Coma c. 1. et post eum exsecutus est *Heraldus* Adverſ. II. c. xvi. Huc omnia refer, quae sub hac voce posuit *Cyrillus* Lex. MS. *Κομᾷ· γαυριᾷ, μεγαλοφρονεῖ, στεφανοῦται, χλοηφορεῖ, τριχῶν περιβολῇ κοσμεῖται.* Unde in hanc significandi potestatem devenerit, docebit *Daniel Heinsius* Lect. *Theocrit.* cap. X. p. 327. Etymologici M. *Auctor* p. 527. v. 7. *Κομᾷν σημαίνει ὑπερηφανεύειν· οἱ γὰρ κομῶντες εἰώθασιν ὑπερηφανεύειν.* Addo: *οἱ δὲ ὑπερήφανοι στρέφειν τὴν κόμην.* Si forte superbientis homulli imago ante oculos non obversetur, en *Rhiani* picturam adcuratissimam in *Grotii* Excerpt. e *Stob.* Floril. p. 33.

Ἶσα Διῒ βρομέει, κεφαλὴν δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴσχει,
Καί περ ἐὼν ὀλίγος. —— —— ——

Nihil venustius; neque facile Graiae Veneres Latine tradi possunt. Vitam beatam *Max. Tyr.* Serm. XX. p. 117. comparat homini *τὸν αὐχένα πανταχοῦ περιστρέφοντι, καὶ τὰς ὄψεις πρὸς τὸν ἥλιον ἀνατείνοντι.* In eandem sententiam plura conquiri possent.

Κόρυδος καὶ Κορύδαλος διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὰρ τὸ ὄρνεον· λέγεται δὲ γῆς ἱερόν· Κορύδαλος δέ, δῆμος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ σωτῆρος κούρης ἱερόν.] *Alauda*, sive *Galerita*, *Κόρυδος Aristoph.* Av. v. 303. et 472. quem locum citat *Aelian.* H. Anim. XVI. 5. Confer ad utrumque locum Scholia. *Theocr.* Idyll. VII. v. 141. *ἄειδον κόρυδοι*, et epigrammatis *Auctor* Anthol. I. c. LXXVI.

Εἰ κύκνῳ δύναται κόρυδος παραπλήσιον ᾄδειν.

Frequenter *κόρυδος* dicitur *Aristoteli* Hist. Anim. VI. c. 129
1. VIII. c. xvi. et alibi. Is ipse tamen *κορυδαλὸς* etiam adhibuit, IX. c. xxv. *Κορυδαλῶν δ' ἐστὶ δύο γένη· ἡ μὲν ἑτέρα ἐπίγειος καὶ λόφον ἔχουσα.* Haec *ἐπιτυμβίδιος Theocrito.* Vulgatior est scriptura et melior *Κορυδαλλὸς*

apud *Theocr.* X. v. 50. *Hesychius:* Κορυδαλλὸς, πτηνὸν ζῶον —— ἢ Κόρυδος παρ᾽ ἐνίων. *Glossae: Bardala,* Κορυδαλλὸς, ὄρνεον, ubi, missis aliorum coniecturis, *Pardala* putem legendum. Vide *Aristot.* Hist. Anim. IX. c. XXIII. Aliam Glossam ingeniose *Is. Vossius* tentat ad *Catull.* p. 119. Quid sit in *Dositheі* Glossis Κορυδαλλὸς, *Parrumla,* alii viderint. Usum vocis Κορυδαλος pro Κόρυδος non probat *Thomas,* cuius verba lucem accipient a *Phrynicho* p. 60. Κορυδαλός. Εὐβούλου τοῦ κωμῳδοποιοῦ δρᾶμα ἐπιγράφεται οὕτως· σὺ δὲ τοῖς περὶ Ἀριστοφάνην πειθόμενος Κόρυδον λέγε τὸ ζῶον. Itaque *Aristophanem* Grammaticum hic sequitur *Ammonius*, dum Κορύδαλον fuisse scribit δῆμον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ σωτῆρος κούρης ἱερόν. *Meursium* de Pop. Att. in v. Κορυδαλλὸς *Ammonii* locus praeteriit; suspicor, viro eruditissimo incognitum fuisse σωτῆρος κούρης ἱερόν. Corrigendum: ἐν ᾧ Σωτείρας Κόρης ἱερὸν ex schedis *Ascalonitae* §. 156. Non aliter apud *Ammonium* reperit *Moschopulus*, cuius meminit ad *Phrynich.* p. 67. *Nunnesius,* intelligens virginis servatricis, sive Minervae, templum. Vid. *Meurs.* Cecropia c. XXVII. Neque tamen non legi posset apud *Ammonium* ἐν ᾧ Σωτῆρος Κόρης ἱερόν.

130 CAPUT XIII.

Στραγγεύεσθαι et Στρατεύεσθαι a librariis permutantur. Verbi στραγγεύεσθαι potestas. Schol. Aristoph. emend. Κύπτειν et Κυπτάζειν usu vix differunt. Monstrum vocabuli Θαστρεύεσθαι unde in Hesychii Lexicon devenerit? Eiusdem loca mendosa indicantur. Glossae corriguntur. Aginare.

Κύπτειν καὶ Κυπτάζειν διαφέρει. Κύπτειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι· Κυπτάζειν δέ ἐστι τὸ στραγγεύεσθαι.] Eadem tradunt *Moschopulus* et *Ptolemaeus Ascalonita;* nisi quod in huius schedis §. 158. pro στραγγεύεσθαι *Fabricius* repererit στρατεύεσθαι. Vix, nisi expertus, credat, quam frequenter in his vocabulis, quae literas tantum adfines habent, temere permutandis lapsi

fuerint librarii. Erroris originem indicavit *Salmasius* de Trapez. foen. p. 778. Ne alios nunc nominem, qui mendam, si quam forte huiusce generis habuerint obviam, sustulerunt; plurimas data opera detexit et emendavit *Kusterus* ad *Suid.* T. II. p. 45. multas sine dubio intactas reliquit; et nos pro nostro modulo eius observatis paucula adiungemus. Στρὰγξ in Glossis redditur *stillicidium;* a στραγγὸς, στραγγεύω, *stillatim cado,* sive propius ad originem, *stringo. Isidori* Glossarium: *Stringina, restrictio urinae:* ea est στραγγουρία. Hinc facile fluxit ista, quae in libris obtinuit, verbi στραγγεύειν, sive media potius virtute στραγγεύεσθαι, *cessandi, commorandi, laborandi potestas.* Quod in versu ab *Ammonio* producto dixerat *Aristophanes:*

—— τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; 131

id in eadem fabula Nub. v. 131. expressit:

—— —— τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,
Ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν;

id est: *quid cesso pulsare hoc ostium?* Quae *Schol.* et Latinus interpres adiecerunt, ea videri queant alieniora. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 580. E.

Στραγγευόμενον ὁρῶσα περὶ τὰς συμβολάς.

Quod vulgabatur στρατευόμενον, castissimae non ferebant *Casauboni* aures, qui elegantem verbi usum indicavit in Animadv. p. 875. v. 22. Ex his satis constare arbitror, quam sit istud verbi veteris monetae, quod recentioris aevi Grammatici sibi veluti proprium vindicaverunt. Confer, si placet, quae *Kusterus* protulit, cuius diligentiam, quod miror, fugit *Schol. Aristoph.* ad Lysistr. v. 17. Ἐκύπτασεν, ἀντὶ τοῦ ἐστράτευσεν. Κυπτάζειν ἐστὶ τὸ περί τι πονεῖν καὶ διατρίβειν. κομψῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ καὶ * Χάριτες, καθὰ καὶ Σώφρων· Ἐνθάδε κυπτάζουσι πλεῖσται γυναῖκες. Primum omnino legendum ἐστράγγευσεν· deinde forsan: καὶ χαριέντως· καθὰ καὶ Σώφρων,

Πλεῖσται γυναῖκες κυπτάζουσιν ἐνθάδε.

e quo versiculo simul disci potest, quam exigua sit inter

Κύπτειν et productam formam *Κυπτάζειν* differitas. *Epicratis* Comici versum apud *Athen.* II. p. 59. E. contulisse non poenitebit. Adde *Suidam* in *Κυπτάζειν*· ubi solemni vitio MS. *Leidensis* pro *στραγγεύειν* praefert *στρα-
132 τεύειν*· et in fine notae *καὶ τὸ πονεῖσθαι*· quod placet prae vulgata lectione. *Hesychio* in *Ἐκύπταζον* remedium frustra quaesivi. quod aliis optimi libri locis admovebo: *Στρεύγομαι, διατρίβω.* probarem praeponi: *Στραγγεύομαι*· quia subiicitur *ἀφ' οὗ καὶ στράγξ· ἡ μετὰ* (L. *κατὰ*) *βραχὺ πρόεσις*: nisi tamen id ad priorem Glossam debeat referri: nam *στρεύγεσθαι* eo significatu ab *Homero* usurpatum, quod *Soping.* etiam monuit, Od. *M.* v. 351. qui locus nisi animo obversetur, non facile dixeris, quid sit in *Hesychio* *Θαστρεύεσθαι, ἀναβάλλεσθαι.* Inperitior aliquis vix crederet, *Στρεύγεσθαι* legendum; et tamen nihil certius. Alibi ex *Homero* Id. *Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἀναβάλλεσθαι.* Viden' unde monstrum vocabuli *Θαστρεύεσθαι* fuerit prognatum? En alia: *Ἐρατεινεύειν, στρατεύεσθαι ἢ δυσφορεῖν.* et *Μαριγγηλλαῖ, ἀμφιπονεῖ, στρατεύεται.* Levis momenti est, monuisse *στραγγεύεσθαι* et *στραγγεύεται* scribendum, dum priores voces pristina caligine obscuratae manent. In Glossario *Philoxeni*: *Aginare, στρατεύεσθαι. Aginat, στρατεύει.* Ingeniosa est et docta *Scaligeri* ad *Festum* emendatio; vera, quam libri sui orae adleverat: *στραγγεύεσθαι* et *στραγγεύει. Aginare* est Graecum *ἀγινεῖν, circa eundem locum versari et in se veluti revolvi. Agina* est foramen, in quo trutina se vertit.' Vide *Festum. Gloss.* Lat. MS. *Aginat, fugat.*

CAPUT XIV.

Κωφὸς, tusus, obtusus. Κωφὸν βέλος. Emendantur
133 *Anacreon, Orpheus, et Apoll. Rhod. Κωφὸς et κοῦφος a scribis permutari. Κώφωσις ὀφθαλμῶν. Κωφὸς, mutus. Amm. corrigitur. Muta silentia. Statius tentatur. Ὤτων κώφωσις. Hymnus in Mercur. Homero abiudicatur. Κωφὸς, stupidus. Homericum κῦμα κωφὸν e scholio inedito exponitur. Quid sit κολόκυμα;*

Homericae locutionis imitatores. Locus e Marci Evang. illustr.

Κωφὸς —— παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος.] Vocabulum Κωφὸς mihi relictum credidi, in quo exponendo aliquantulum operae ponerem; eum in finem primum adscribam *Etymologi* observationem: Κωφὸς παρὰ τὸ κεκόφθαι. Recte! sed hic gradum sisto, nam quod addit: παρὰ τὸ ἐγκεκόφθαι τὴν ὄπα, κενοπός τις ὤν, (ita MS. *Bat.*) nugax est, et Grammaticum sapit. A Κόπτω, *caedendo* ac *tundendo stringo*, Κωφὸς, *constrictus*, *obtuses*, *hebes*. Haec prima potestas usu *Homerico* cognita ex Il. *Λ*. v. 390. ubi inbellem Troianum acriter pungit Diomedes:

Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.

quum contra viri fortis ὀξὺ βέλος πέλεται. *Scholiasta* ineditus: ἀσθενὲς γὰρ βέλος ἀνάνδρου καὶ οὐδενὸς ἄξιον. Editus *Schol.* Κωφὸν reddidit ἀμβλὺ εἰς ἀλγηδόνα. Nihil castigatius *Anacreonte*, cui istum usum ex *Homero*, quem lubenter imitatur, restituo in Ode XLII.

Φιλολοιδόροιο γλώττης
Φεύγω βέλεμνα κωφά.

Irrita tela calumniatricis linguae fugito. Quod edi solet, et ab interpretibus, ac *Barnesio*, probari, κοῦφα, habet, 134
quo se tueatur, ad istam tamen elegantiam non adsurgit. Neque est, cur moneam, istas voces a librariis permutari, et in *Orphei* hymno, ubi Salii dicuntur —— ἐπεμβάται ἴχνεσι κωφοῖς, legendum κούφοις, quod *Scaligero* latuisse non est existimandum. sic et in *Apoll. Rhod.* IV. 1238. — κούφη δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη, non κωφή. Potius vero rarior usus vocis Κώφωσις pandendus, quem, nisi quis ad originem respiciat, nullus adsequi poterit. Admove sodes *surditatem*, quam in Κώφωσις unicam potestatem agnoscunt Lexicographi, *Hippocrati*, et nugas egeris. Medicus *visum obtusum et praestrictum* vocabat κώφωσιν ὀφθαλμῶν· quod *Foesio* etiam incompertum docuit *Erotianus* in Lex. *Hippocrat.* Κώφωσις ὀφθαλμῶν] Νῦν τὴν κώφωσιν

ἐπὶ παρεμποδισμοῦ τέταχεν. κυρίως γὰρ ἐπὶ τῆς ἀκοῆς τέταχε. Perite interpretatur παρεμποδισμόν· ἐγκόπτειν enim, et primaeva venuftate ἐνικλᾷν, eft ἐμποδίζειν, *impedire.* Ea omnia, quorum fonus, et volubilis agitatio impeditur, dicta funt *tacita*, *muta*, κωφά. Maris *fluctus*, five glacie fint *conftricti*, five vento filefcente *taciti*, κῦμα κωφὸν, *mutum mare Plauto* Mil. Glor. III. I. v. 70. ad quam locutionem infra plura notabo, hic *Senecae* locum ex Herc. Fur. v. 534. fubiecisse contentus:

Calcavitque freti terga rigentia
Et mutis tacitum litoribus mare.

Ammonius, Κωφὸς, inquit, ὁ μὴ φθεγγόμενος· *mutus*, cuius organa ad loquelam formandam adfecta funt, et vinculis veluti conftricta; hinc illuftra locutionem, a qua Sacri
135 quoque Scriptores non abstinuerunt, ῥῆξαι, et ῥῆξαι τὴν φωνήν. plene *Oppianus* Cyneget. I. v. 226,

—— —— ῥῆξεν ποτὲ δεσμὰ σιωπῆς.

Quod in omnibus *Ammonii* editionibus legebatur: καὶ ἡσυχίᾳ·

Καὶ κωφοῦ ξυνίημι καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

putidum erat fcioli alicuius commentum, qui ad κύματι κωφῷ expofitionem (ἡσυχίῳ) referendam credidit. Certisfime fcribi debet ἡ Πυθία. Verfus enim fubiectus partem facit oraculi, quod fcifcitanti Croefo refpondit Pythia, et ab *Herodoto* confervatum eft, L. I. c. XLVII. Scripturae differentiam et alia dedi ad *Herennium Philonem.* Κωφὴν σιωπὴν dixit *Heraclitus* Allegor. Homer. p. 481. *Muta filentia*, *Tibullus* IV. El. I. v. 130.

Quin largita tuis funt muta filentia votis.

Corrige *Statium* Theb. II. 58.

Inde per Arcturum, mutaeque filentia Lunae,
Arva fuper populosque meat. —— ——

Vulgata, *mediaeque*, longius discedit, neque tamen conjecturae me poenitet. Κωφὴν γαῖαν *Homerus mutam* dixit Il. Ω. v. 54. ἄναυδον *Mofchion* in *Grotii* Exc. e *Stobaei* Floril. p. 515. *Alciphron* in epiftola MS. cuius copiam

mihi fecit *Iacobus Valckenaer: καὶ οἱ κωφοὶ διανεύουσι ἀλλήλοις τὸ ἐκείνης κάλλος· οὕτω γλῶσσα γίνεται καὶ τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμένοις.* Porro *Ammonius*, *νῦν δὲ*, ait, *κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.* Notio certe vul- 136
gatiſſima ex alio fonte non manavit. Credibile, veteres dixiſſe: *κωφὸς τὰ ὦτα. Antiphanes* apud *Athen.* X. p. 450. F. poſuit *κωφὴν ἀκοῆς αἴσθησιν*, *conſtrictum auditus ſenſum.* Sicuti autem *Hippocrates κώφωσιν ὀφθαλμῶν*, ſic *ὤτων κώφωσιν* uſurpavit ſcriptor antiquiſſimus *Pempelus* Pythagoreus apud *Stobaeum* Tit. LXXVII. p. 461. v. 8. Obſervandum autem, hymnum in Mercurium, quem divino ore non indignum iudicabat *Berglerus*, *Homero* tacite abiudicaſſe *Ammonium:* in eo enim hymno v. 92. *Κωφὸς* de *ſurdo* uſurpatum reperies. Caeterum, quod in aliis linguis fieri adſuevit, in Graeca ſolemne, quae vocabula, in ſenſuum vitio indicando frequentata, ad rationalis mentis hebetudinem transferre amat. Eo uſu *Κωφὸς* apud *Soph.* Aiace v. 928. et *Philodem.* Anthol. I. c. XXXI. ep. 5. Neque ſenſu multum diverſo, in epigrammate necdum, quod ſciam, edito, *Meleager:*

> *Ὦ δύσερως ψυχὴ, παῦσαί ποτε· καὶ δι᾽ ὀνείρων*
> *Εἰδώλοις κάλλους κωφὰ χλιαινομένη.*

In MS. legebatur *καλλευς. Κωφὸς* *Pindaro rudis* et ab omni elegantiarum ſenſu alienus Pyth. Od. IX. v. 151.

> *Κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡ-*
> *ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει.*

Qui Herculem laudibus non evehat, nae *is ἄμουσος* et *ſtipes aliquis* cenſeri debet. In *Cebetis* Tabula rem bene geſſit *Lamb. Bos* Obſ. Crit. cap. XXVII.

Ibid. Ὅμηρος, κύματι κωφῷ.] Verſus eſt ex Il. Ξ. 16. 137

> *Ὡς δ᾽ ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ.*

Quae in *Scholiis* ad iſtum locum leguntur, habentur etiam in *MS.* libro *Voſſiano*, ubi praeterea alterius *Scholiaſtae*, (ſive *Porphyrius* is ſit, cuius nomen frequenter notae praeferunt, ſive alius) adnotatio, quam integram hic exhibebo: *Πορφύρῃ, ἀντὶ τοῦ μελαίνεται, ὡς τὰ πορφύρεος θάνατος,*

ἢ κατὰ βάθους κινεῖται. πορφύρη (L. πορφύρειν) γὰρ τὸ κατὰ βάθους μεριμνᾷν. Κωφῷ δὲ, τῷ ἀφώνῳ, τῷ μηδέπω παφλάζοντι. καὶ κωφὸν ὕδωρ, τὸ ἄρριζον. κωφὴν δὲ γαῖαν, τὴν ἀναίσθητον. τοῦτο δὲ Ἀττικοὶ μολόκυμα, Αἰολεῖς δὲ σκώληκα καλοῦσι. καλῶς δὲ μελαίνεσθαι φησὶ τὸ πέλαγος, τὸ μηδέπω ὕπαφρον γινόμενον ἐκ τῶν κυμάτων παφλαζόντων. Vir illuſtris in margine poſuit μωλόκυμα· calami fortáſſis errore; nam legendum κολόκυμα, quod ab *Iſ. Voſſio*, non adducto tamen *Scholiaſta Homeri*, expoſitum in Obſ. ad *Catullum* p. 228, 229. *Fluſtrum* quid ſit, inquirit *Salmaſius* in *Tertull.* de Pall. p. 139. ſqq. Κολόκυμα ante *Voſſium* tetigit *Caſaubonus* ad *Ariſtophanis* Equit. v. 689. ubi de homine, qui magno molimine nihil agebat:

Ὠθῶν κολόκυμα, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν.

Apud *Polluc.* I. 109. prope accedit κῦμα κωφὸν ὑπεκινεῖτο. *Homericum* autem κῦμα κωφὸν fuit inſtar teli communis, quo ad ſtabiliendam in iſta voce *ſilentii* poteſtatem pugnarent Grammatici. Multa notavit *Theon* ad *Arati* Progn. v. 190. — κωφῆς ἁλός. Ducem quoque *Homerum* ſequitur *Apollon. Rhod.* IV. v. 153.

138 Κῦμα μέλαν, κωφόν τε καὶ ἄβρομον· ——

Orpheus Argonaut. v. 1101. — κωφὰ δὲ πόντος

Κεῖθ' — *Placidis mare conſtitit undis.*

Lucret. II. v. 559. — *ridet placidi pellacia ponti.* *Pacuvius* in Chryſe:

Flucti flacceſcunt, fileſcunt venti, mollitur mare.

Theocritus Idyll. II. v. 38.

—— —— σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται.

Haec propterea latius deduxi, ut lucem adderent imagini, quam *Marcus* expinxit in Evang. IV. 39. ubi divinae ſuae omnipotentiae nutu incitatas undas compeſcentem Ieſum noſtrum dicentem facit: Πεφίμωσο· quo nil grandius cogitari poteſt.

CAPUT XV.

Λέπας et Λεπάς. Prius frequens apud Eurip. Eiusdem locus ex Ino, a Scaligero emendatus, cum Pind. comparatur. Λεπάς, ostreum. leviter restituta Aristoteli scriptura. Λῆμα et Λῆμμα recte distingui. Λῆμα, animi inpetus, interdum vitio vertitur, saepe in laude ponitur. Vetus epigramma corrigitur. Ζηνὸς λῆμα pro Iove. Εὐλημματεῖν. Δηματιᾷν et Δηματίας. Suidae locus e MS.

Λέπας καὶ Λεπὰς διαφέρει. Λέπας μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα· Λεπὰς δὲ ὀξυτόνως, ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον.] *Cyrillus* in Voc. acc. dift. *Λέπας*, τοῦ λέπατος, τὸ, *promontorium*. *Schol. Apoll. Rhod.* ad I. v. 1266. *Λέπη*, τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν, a λέπος, nifi forte putes fcribendum λέπα, τὰ, ex *Etymologo* p. 328. v. 25. qui ex *Euripidis* Orefte v. 24. adfert: *Κιθαιρῶνος λέπας*, *Cithaeronis iugum.* Monente *Euftathio* ad Il. *Δ*. p. 372. *Λέπας* notat ὀρεινὴν τραχύτητα, ἐξ οὗ καὶ λεπαία χθὼν (apud *Eurip.* Hippol. v. 1248.) τραγικῶς ἡ ὀρεινή. Voce λέπας utuntur quidem alii, veluti in Anthol. IV. c. XII. ep. 74. VI. c. III. ep. 3. at inprimis delectatus eft *Euripides*; et in Bacchis pofuit λέπας Κιθαιρώνειον v. 1043. Adde Rhef. v. 921. Herc. Fur. v. 120. Androm. v. 295. *Idem* in Ino apud *Stobaeum* Grot. p. 159. 139

> Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ', ἃ σιγᾶσθαι χρεών·
> Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας
> Πρήσειεν ἄν τις. —— —— ——

Quem locum *Grotius Iacobo* admovit Epift. c. III. v. 5. Ἰδοὺ, ὀλίγον πῦρ ἡλίκην ὕλην ἀνάπτει. In *Schol. Pindari* ad Pythion Od. III. v. 66. fub *Euripidae* nomine legitur: *Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον σέλας Πρήσειεν ἄν τις·* ubi manifefta funt temerariae manus veftigia. *Scaliger*, ut erat divino vir acumine, ad libri fui oram ita hunc verfum emendabat:

> Μικροῦ γὰρ ἐκ σπινθῆρος Ἰδαῖον λέπας
> Πρήσειεν ἄν τις.

Tam ſum perſuaſus, ita ſcripſiſſe *Euripidem*, quam qui planiſſime. Quid enim, ſi *λαμπτῆρος* retineas, adeo in
140 hac *ῥήσει* reperias, quod mireris? Deinde, niſi legas *σπινθῆρος*, minus videatur conveniens, hunc locum cum *Pindaro* contuliſſe:

—— πολλάν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς
Σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν.

Ibi *σπέρμα πυρὸς* dicit *σπινθῆρα*, ſive *πυρὸς ἀποβολήν*. Ridicula quidem, ſed in hanc rem non inutilis originatio *Etymologi* p. 724. v. 9. *Σπινθῆρες, βολίδες καὶ ἀκοντισμοὶ πυρός· παρὰ τὸ σπεῖραι πεποίηται.* Adſcribam *Scholiaſtae Pindari* notam: *ὥσπερ γὰρ, εἴ τις εἰς ὕλην πολλὴν σπινθῆρα βάλοι, οὐ μόνον ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς ὃ βέβληται, κατακαίεται, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ὕλη συγκατακαίεται.* et in eam tum ſententiam adfert verba *Euripidae*, ſatis demonſtrans ſe eam vocem legiſſe, quam, a ſciolis poſtea peſſime mutatam, *Scaliger* reſtituit. Quum vero in hunc locum me demiſi, paucis etiam altera *Ammonianae* obſervationis pars erit illuſtranda. *Λεπὰς δὲ*, inquit, *ὀξυτόνως ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον. Cyrillus*, ubi ſupra: *Λεπὰς, τῆς λεπάδος, ἡ*, *genus oſtrei. Suidas* MS. *Λεπὰς δὲ, κογχύλιον εἶδος —— ὁ Ἀριστοφάνης παρ' ὑπόνοιαν· ὥσπερ λεπὰς πέτρᾳ, οὕτως ἡ γραῦς τῷ μειρακίῳ.* Recentiores *πατελλίδας*, *patellas* nuncuparunt. ita legendum videtur in *Schol. Opp.* ad Hal. I. v. 138. *Λεπὰς* firmiter petris adhaereſcit, et non niſi poſt multa conamina ferro *σχίζεται ἀπὸ τῆς πέτρας*, uti ſcribit *Aelianus* Hiſt. An. VI. c. LIV. Nativa pulcritudine *Theocritus* Idyll. I. v. 42.

φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν.

Vide *Heſych.* in *Λεπαδευόμενος·* et *Ariſtot.* Hiſt. Anim.
141 IV. c. IV. et cap. XV. ubi facete admodum, *πάντα*, inquit, *τὰ ὀστρακώδη γίνεται αὐτόματα ἐν τῇ ἰλύϊ*, et quidem *περὶ τὰς σήραγγας τῶν πετριδίων αἱ λεπάδες·* quod mox addit, *ὄστρεα φύεσθαι, τὰ μὲν ἐν τοῖς τενάγεσι, τὰ δὲ ἐν τοῖς πυελώδεσι τόποις·* id leviter corrigendum eſt, legendo: *τὰ μὲν ἐν τοῖς τεναγώδεσι, τὰ δὲ ἐν τοῖς πηλώδεσι*

τόποις. *Hesychius*: Τεναγώδεσι τόποις, ἔνθα ὀλίγον ὕδωρ. *Ostrea Lucilius* dixit Satirar. IX.

—— —— *Limum ac coenum sapere ipsum.*

Alia notavit Ill. *Ez. Spanhemius* ad *Aristoph.* Plut. v. 1097.

Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γάρ ἐστι, δι' ἑνὸς μ, τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς· Λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον.] Diversae originis et potestatis vocabula discernunt etiam *Etymologus*, *Moschopulus* περὶ σχεδῶν p. 167. et *Spanhemius* ad *Aristoph.* Nub. v. 456. Alii, quos inter *Hesychius* et *Suidas*, differentia non animadversa, talia ad *Λῆμα* referunt, quae non possunt nisi ad *Λῆμμα* pertinere, frequentissime apud *Demosthenem* obvium. Saepius librariorum incuria hasce voces permutavit, quod erudite a *Graevio* ostensum ad *Luciani* Solocc. T. II. p. 739. *Ammonius Λῆμα* reddidit τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς· quod commode interpreteris, *animi inpetum.* Sic *θάρσος Ammonio* dicitur ἡ ἔλλογος ὁρμή· *Schol. Hom.* ad Il. *E.* v. 2. et *Eustathio* τὸ εὔλογον παράστημα τῆς ψυχῆς. Eleganter *Longinus* de Sublim. Sect. VII. §. 4. φύσει γάρ πως ὑπὸ τἀληθοῦς ὕψους ἐπαίρεταί τε ἡμῶν ἡ ψυχή, καὶ γαῦρόν τι παράστημα λαμβάνουσα, πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας. Sicuti autem animus ad virtutem flecti potest, et ad vitia etiam detorqueri, utrique indicando 142 λῆμα Tragicis inprimis inserviit, et talia semper adiecta habet, quae eius significatum designent. *Detestandam* Clytaemnestrae in parente contrucidando *audaciam* μητρῷον λῆμα vocat Orestes in *Soph.* Electr. v. 1429. *vehementem iracundi pectoris inpetum* βαρύθυμον ὀργὰν καὶ λῆμα φρενῶν *Eurip.* in Medea v. 176. Quod ita expressit in cognomini dramate *Neophron* in *Stob.* Florileg. *Grot.* p. 107.

Κάτισχε λῆμα καὶ σθένος θεοστυγές.

Similes usus apud *Euripidem* creberrimi. Non minus frequenter in laude ponitur. *Heliodor.* X. p. 498. *Theagenes* ἀνδρείῳ τῷ λήματι κινούμενος, *generoso animi inpetu motus.* et IX. p. 438. utrobique etiam perperam λήμματι

vulgatur. Confer *Ariſtoph.* Ranis v. 615. *Euripid.* Rheſ. v. 245. Hippol. v. 206. Quae omnia mihi perſuaſere, emendandum vetus epigramma apud *Demoſth.* pro Corona p. 353. C. quo publicis laudibus celebrantur, qui in proelio occubuerant:

Μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δείματος οὐκ ἐσάωσαν
Ψυχὰς, ἀλλ' ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βράβην.

Non me fugit, Scholiaſten *δείματος* expoſuiſſe *φόβου, οὗ εἶχον ὑπὲρ τῆς πατρίδος·* perquam tamen mihi ſit credibile, olim ſcriptum fuiſſe:

Μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ λήματος ——

qua erant praeſtanti virtute, ſtrenue pugnantes. Pindarus
143 iunxit *λῆμά τε καὶ δύναμιν* Nemeon I. v. 87. Ibid. III. v. 132. *ἀεθλοφόρου λήματος ἔνεκεν.* Sicuti Telemachus pulcra periphraſi apud *Homerum ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο*, Coronis *Pindaro* dicitur *λῆμα Κορωνίδος* Pythiou Od. III. v. 43. ubi in Scholiis male *λῆμμα* ſcribitur. Similiter *Ζηνὸς λῆμα* in epigrammate *Meleagri* inedito:

Ἐῤῥίφθω σοφίας ὁ πολὺς πόνος· ἓν μόνον οἶδα
Τοῦθ', ὅτι καὶ Ζηνὸς λῆμα καθεῖλεν ἔρως.

In alio *Eiusdem* epigrammate:

Καὐτὸν ἀπ' Οὐλύμπου Ζῆνα καθεῖλεν ἔρως.

A *λῆμα* deſcendunt *ληματιᾷν* et *εὐληματεῖν·* quorum poſterius in deperdita Tragoedia adhibuerat *Aeſchylus* teſte *Heſychio: Εὐληματεῖ, λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχει· Αἰσχύλος Κερκύωνι σατυρικῷ.* In *Ariſtophan.* Ranis v. 497.

—— —— *ληματιᾷς κἀνδρεῖος εἶ.*

Alterius lectionis, quae in antiquis libris fuerit, *Ληματίας*, ad formam *τολμητίας*, et ſimilium, meminit etiam *Suidas*, cuius locum auctiorem ex optimo Codice exhibebo: *Ληματιᾷς. λῆμά ἐστι τὸ φρόνημα· ληματιᾷς οὖν μεγαφρονεῖς· λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ι ληματίας, ὁ μεγαλόφρων καὶ ἰσχυρός.* Quae ſequuntur, optime ab iis, quae praeceſſerant, ſunt ſeparata: *Ληματίας, φρονηματίας, γεννάδας.* Conf. *Heſychius.*

CAPUT XVI. 144

In Ammonii ſcripturam inquiritur. Λήϊτον ἀμφεπένοντο ſciolum ſapiunt. Cur Grammat. verba Λειτουργεῖν et Λιτουργεῖν ſecernat? Λεῖτον, λήϊτον, λάϊτον. Poſtremum reſtituitur Heſychio. Λιτουργεῖν, maledicere. Λιτουργὸς in iambis Simonidae. Φανὸς apud recentiores λυχνοῦχον et λαμπτῆρα, apud veteres λαμπάδα denotabat. Φανὸν et Πανὸν in libris non diſcerni.

Λητουργεῖν διὰ τοῦ η, καὶ Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι διαφέρει.] Primum ex *Didymi* commentario hic adferuntur ſequentia: *Λητουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λῆτον γάρ φασι τὸ δημόσιον. — Λήϊτον ἀμφεπένοντο.* Poſtrema unde ſint deſumta, difficulter dici poterit. Vir quidam eruditiſſimus *Λήϊτον ἀμφεπένοντο* nuſpiam legi, et *Ammonio* inſerta fuiſſe ſuſpicabatur ab inepto interpolatore, cui vocabulum *δήμῳ* ridicule in memoriam revocaverit *Hom.* Il. Φ. v. 203. — *ἀμφεπένοντο Δημὸν ἐρεπτόμενοι* etc. Ingenioſa peritiſſimi iudicis coniectatio primum hic locum poſtulabat, cui non parum momenti addit *Phavorinus*, qui, ubi hanc *Ammonii* notam deſcripſit, *Λήϊτον ἀμφεπένοντο* intacta praetermiſit. Si quis interim haecce tueri velit, et illorum locorum numero adſcribenda iudicet, quorum auctores ignoremus, non intercedam, certus interim, hanc *Ammonii* notam data opera ab otioſo homine fuiſſe depravatam, quod miror *H. Stephano* non animadverſum in Theſ. Indice, ubi huius loci fecit mentionem. Noli quaeſo, dubitare, quin *Ammonius* ita ſcriptum reliquerit: *Λειτουργεῖν διὰ τοῦ ει, καὶ Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ Λειτουργεῖν.* ſi aliter cenſeas, nulla tibi diſtinctionis conſtabit ratio. *Λειτουργεῖν* vulgaris eſt et ubivis obvia verbi forma; eius loco *Ammonii* aevo pronuntiaſſe videntur *Λιτουργεῖν·* hoc temere fieri admonuit, atque *ι* et *ει*, vocum diſtinctioni ſaepe inſervientia, minime confundenda, plus ſemel monſtravit. Id vero magis dubium videri poſſet, ſcripſeritne Noſter *Λήϊτον γάρ φασι τὸ δημόσιον·* an vero et hic *Λεῖτον* poſuerit. Si prius eligas, id, 145

quamvis a communi lege remotum, et ex dialecto ortum, adſerendae verbi *Λειτουργεῖν* poteſtati ab *Ammonio* adferri potuit: *Etymologus* et *Cyrillus* in Lex. ad v. *Λειτουργός*· —— τὸ γὰρ πρυτανεῖον, ἤγουν τὸ δημόσιον, *Λήϊτον* ἐκαλεῖτο. Notus eſt et ab aliis productus *Herodoti* locus, qui vocis uſum Achaeis proprium tribuit VII. c. 197. *Λήϊτον* δὲ καλέουσι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί. *Thomas M.* in *Λειτουργὸς* ad ſcripturam ſuo iam tempore in *Ammonio* corruptam adhaeſit. Huc refer etiam gloſſas *Heſychii: Λαϊτῶν*, τῶν δημοσίων τόπων, et *Λάϊτον*, τὸ ἀρχεῖον· ſic legendum pro *Λάϊπον*· cui ordo etiam literarum repugnat. Sin vero malueris pro λῆτον in noſtro loco λεῖτον· habebis, praeter analogiam, quo ſententiam confirmes, *Ulpianum* ad Leptineam *Demoſthenis* p. 162. C. λεῖτον ἐκάλουν οἱ πάλαιοὶ τὸ δημόσιον· ὅθεν λειτουργεῖν τὸ εἰς τὸ δημόσιον ἐργάζεσθαι ἔλεγον· ὅθεν καὶ λεία λέγεται ἡ παρὰ τῶν πολεμίων εἰς τὸ κοινὸν τῶν διαρπαζόντων ὠφέλεια. quae quamvis omnia adſenſum non mereantur, id, quod res erat, abunde oſtendunt. Alterum denique, quod a λειτουργεῖν
146 ſecernit, *Λιτουργεῖν*, monente *Ammonio*, ſignificat κακὰ λέγειν. Vellem, uſum in hac librorum veterum penuria, ni fallor, rariſſimum antiqui ſcriptoris loco nobis adſertum tradidiſſet. *Phavorinus Λιτουργεῖν* ex *Ammonio* in Lexicon ſuum recepit; in vocabulis acc. diſt. *Λιτουργεῖν, maledicere.* et in Ind. *Henr. Stephani*, qui ex *Heſychio* ibidem adſcripſit: *Λιτούριον*, κακοῦργον. Id ex prava librarii pronuntiatione traxit originem, et nulla poteſt ratione pro recentioris Graeciae vocabulo cum *Salmaſio* haberi. Mutatum in *Λιτουργὸν* rei noſtrae commode inſervit. Deſumptum eſt ex *Simonidis* Iambis, in quibus acer μισόγυνος foeminarum genealogiam contexuit non illepidam. Primam deum dicit creaſſe ex ſetoſa ſue ſordidam, ex doloſa vero vulpecula callidam, maledicam ex cane.

Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτουργὸν, αὐτομήτορα,
Ἣ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
Πάντῃ δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
Λέληκεν, ἢν καὶ μηδὲν' ἀνθρώπων ὁρᾷ.

Hosce verſiculos propter ſingularem venuſtatem integros deſcripſi. *Λιτουργὸν* vulgatur apud *Stobaeum* p. 434. v. 51. atque id etiam exhibuit *Radulphus Wintertonus* in Poët. Min. Gr. Neque erat cauſae, ob quam ab hac lectione ſibi recedendum exiſtimaret *Grotius*.

Λυχνοῦχον καὶ Λαμπτῆρα φασὶ τὸν νῦν φανόν· Φανὸν δὲ τὴν λαμπάδα.] Egregiam *Nunneſii* emendationem non dubitavi in textum recipere. Ad corruptam ſcripturam accedit *Thomae M.* nota: *Λυχνοῦχον καὶ λαμπτῆρα φασί· φανὸν δὲ τὴν λαμπάδα.* quae ad eandem rationem videntur emendanda. Nam ſi vel in depravatum 147
Ammonii Codicem inciderit, ipſum notiſſimam diſtinctionem ignoraviſſe, vix ſit credibile. *Laternam,* quam veteres *λυχνοῦχον* et *λαμπτῆρα,* recentiores *φανὸν* nuncupabant. Saepius ad hanc rem citatus *Athenaeus. Schol. Soph.* Ai. v. 289. *Λαμπτῆρες, οἱ κατὰ τὴν οἰκεῖαν* (L. *οἰκίαν*) *φαίνοντες λύχνοι. Galenus* Gloſſ. *Hippocr. Λαμπτὴρ, ὃν οἱ πολλοὶ φανὸν ὀνομάζουσιν. Timaeus* Lex. Plat. *Λαμπτὴρ, φανός.* Eadem voce ad *λυχνοῦχος* utuntur *Heſychius* in v. *Idem* in *Φανόν* —— *Ἀττικοὶ δὲ λυχνοῦχον ἐκάλουν, ὃ (ὃν) ἡμεῖς νῦν φανόν.* qui locus ad *Ammonium* inprimis facit. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 936. *Λυχνοῦχον, ὃν λέγομεν φανόν. ἢ λαμπτῆρα.* ita videtur diſtinguendum. At veteres voce *φανὸς* non *laternam,* ſed *facem* ſive *taedam, λαμπάδα* deſignabant. *Phrynichus* p. 12. *Φανὸς ἐπὶ τῆς λαμπάδος, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ τοῦ κερατίνου λέγε· τοῦτο δὲ λυχνοῦχον.* ita Editio *Vaſcoſ.* et *Thomas M.* Conſentit *Silenus* Gloſſographus apud *Athen.* XV. p. 699. E. *Ἀθηναίους λέγειν τὰς λαμπάδας φανούς.* Quod ſcribit *Ammonius,* Tragicos *Πανὸς,* Comicos vero *φανὸς* uſurpaſſe, id in libris obſervari non ſolet. *Πανὸς* in *Athenaeo* aeque tribuitur *Menandro* et *Diphilo,* quam *Aeſchylo,* in cuius Agamemn. v. 292. hodie legitur *φανὸν,* quod in *Πανὸν* mutandum cenſuit *Stanleius.* Obnititur *Schol. Ariſtoph.* ad Pacem v. 841. qui promiſcuum utriusque formae uſum Tragicis adſcribit.

148 # CAPUT XVII.

Emendantur Orpheus, Dionyſius Siculus, Heſychius, et Euphorion. Varia lectio e Sophoclis Schol. profertur.

Μανία μέν ἐστιν ἔκστασις λογισμοῦ· Λύσσα δὲ ἐπιτεταμένη μανία· Οἶστρος δὲ μανιώδης ἐπιθυμία.] Λύσσα, *rabies*, de cane eximie ſolet uſurpari. Eam in rem legi poſſunt *Euripid.* Bacch. v. 975. *Apoll. Rhod.* IV. 1393. *Schol. Theocr.* ad Idyll. X. v. 70. *Schol. Hom.* ad Il. X. v. 70. Ab auctoris manu deflexit v. 908. in Argonaut. *Orphei:*

Λύσσαν ἐπιπνείουσα ὑπὲρ γαλινοῖς σκυλάκεσσιν.

Commode reſtitues:

Λύσσαν ἐπιπνείουσα ἐπ᾽ ἀργαλέοις σκυλάκεσσιν.

Nemo ignorat *Homeri* κύνας ἀργούς. Hinc ad homines traducta vox *rabidum furorem* dicit: *Ammonio* λύσσα vocatur ἐπιτεταμένη μανία. Morbi vim et gravitatem adiecta plerumque declarant. Λύσσα κρατερὴ *Hom.* Il. *I.* v. 239. *Timaeus Locrus* de anim. mund. p. 562. λύσσαι οἰστρώδεες. *Eurip.* Oreſte v. 846. θεομανεῖ λύσσῃ. et v. 270. μανιάσιν λυσσήμασι. *Dionyſius Siculus* λύσσαν ἀχύνετον apud *Schol. Apoll. Rhod.* III. v. 530.

Πλαζομέναις ἐνὶ λύσσαν ἀχύνετον ἧκα βαλοῦσα.

149 Repoſui ἐνὶ pro ἵνα· profuit mihi *Rutgerſii* coniectura, τινὰ corrigentis, Var. Lect. II. c. 20. Plura dabit Vir Eruditiſſ. in Miſcell. Obſ. Vol. VI. p. 587. et ſeqq. ubi, qui adfertur *Heſychius*, *Sophoclis* ſcripturam nobis repraeſentat. Τὴν ἑδραίαν μανίαν, inquit *Heſych.*, φοῖτρν ἔλεγον, τουτέστι τὸν μεθ᾽ ὁρμῆς μεμηνότα. Haec in eam te ſponte ducent cogitationem, in quam ego incidi, conſiderata altera *Heſychii* nota: φόβοι, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν δυσωδῶν. Iubente literarum ſerie dubitanter φοῖβοι emendat *Palmerius*. Tu mecum lege: Φοῖτοι, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λυσσωδῶν. Cave credas ad receptam ſcriptionem quidquam facere *Schol. Soph.* ad Aiac. v. 333. Διαπεφοιβάσθαι·] ἐκμεμηνέναι παρὰ τὸν φοῖτον· ἢ ἀπὸ τῶν φοιβωμένων κ. τ. λ. Qui

non viderit, priora verba, ἐκμεμηνέναι παρὰ τὸν φοῖτον, olim ad aliam lectionem διαπεφοιτάσθαι pertinuisse, is hercle vero nihil viderit. A φοῖτος, φοιταλέος, id est λυσσώδης. Io vaga et oestro percita apud *Moschum* in Europa v. 46.

Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα.

Euphorion apud *Schol. Apoll. Rhod.* IV. 55.

Φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄδην ἐπάτησε κοθόρνῳ.

Vocabulum ἄδην, sive ἄδην, quod apud *Phavorin.* extat in φοιταλέην, nihil hic dicit. proclivi emendatione et vera *Euphorionis* versiculum emaculabis scribendo:

Φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄλην ἐπάτησε κοθόρνῳ.

Per totum erroris tempus furibunde vagabatur.

CAPUT XVIII. 150

Μισήτη, libidinosa. Virosae, Θηλύτεραι γυναῖκες. Suidas emend. Μισῆται illicita Venere famosae: quales Ἄννιον et Βιττώ. Asclepiadae epigramma tentatur. Νάννιον, scorti nomen. Is. Vossii coniectura in Theocr. fistula.

Μισητὴ καὶ Μισήτη διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.] Si scribatur et pronuntietur Μισήτη, vocabulum significat τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν, monente, quem hic rursus sequitur *Noster*, *Tryphone*. *Cyrillus* in voc. acc. dist. Μισήτη, *libidinosa*. Eundem usum tradiderunt *Suidas*, *Hesychius*, *Etymologus*, *Thomas M.* et alii, quorum plerique istius, quae hic adnotatur, differentiae non videntur habuisse rationem. *Sophronem* et *Cratinum* voce usos constat ex *Eustathio* ad Odyss. *K.* p. 386. Conf. *Pantinus* ad *Apostol.* Prov. Cent. XV. 69. *Pollux* VI. 189. a Comicis μισητὴν dictam notat τὴν μάχλον, *nimis in Venerem pronam*. *Achilles Tatius* VIII. p. 461. γυναῖκα μάχλον καὶ πρὸς ἄνδρας ἐπιμανῆ, *mulierem libidinosam* vocat et *virorum adpetentem*, cuiuscemodi mulieres in primis odiosae.

tavit. *Ναὸς* usu primario *domicilium* dicit. *Clinias* observat, καὶ τὸν ναὸν ποτὲ εἰρῆσθαι ἔνναον, (ita lego pro ἔνναιον) διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς, apud *Schol. Apoll. Rhod.* II. v. 1087. Id verbi *Ἐνναίειν Suidae* restituendum, ubi vulgo libri praeferunt: *Ἐναύειν*, τὸ ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Ab hac generaliori notione *Ναὸς* in istam significandi proprietatem devenit, quae vulgo obtinet. Pari ratione σηκὸς *septum* qualecunque, sed eximie partem templi interiorem, sive istud septem denotare coepit, quo deorum simulacra concludebantur. *Suidas: Σηκὸς*, ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ἱεροῦ, ναοῦ, οἶκος, τάφος. Probem legi: ὁ ἐνδ. τόπος τοῦ ἱεροῦ ἢ ναοῦ. Ridicula quidem, ve-
154 rum tamen vetusti moris index *Schol. Hom.* nota ad Il. *Θ.* v. 131. originem vocis σηκὸς repetentis ἀπὸ τοῦ ἵστασθαι ἐν αὐτῷ τὰ ἀγάλματα. Opportune *Apoll. Rhod.* IV. v. 1284.

Ἢ ὁπὰν αὐτόματα ξόανα ῥέῃ ἱδρώοντα
Αἵματι, καὶ μυκαὶ σηκοῖς ἔνι φαντάζωνται.

Usum a *Tan. Fabro* ad *Anacreont.* Od. V. p. 125, 126. indicatum veterum locis egregie confirmavit *Des. Heraldus* ad *Arnob.* L. VI. p. 234. In viis deorum statuae σηκοῖς septae fuerunt et inclusae. *Apuleius* in initio Florid. *religiosam moram viatori obiecerit* —— *colliculus sepimine consecratus.* *Nicander* in Georgicis apud *Athen.* XV. p. 684. D. *flores, etc.*

Δρέψας, εἰνοδίοισι θεῶν παρακάββαλε σηκοῖς,
Ἢ αὐτοῖς βρετάεσσιν. —— —— ——

Priapum in *Theocrit.* epigr. IV.

Σακὸς δ᾽ εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν.

Salmasio non succurrebat hic usus, dum ad Consecrat. Templ. in ag. Her. p. 64. veteri Cod. lectioni *Ἕρκος* δ᾽ εὖ ἱερὸν π. vulgatam postponebat. *Σακὸς* sive *Σηκὸς* est ἕρκος, *la balustrade.* Id ipsum pro deorum templo fuisse usurpatum non est quod dubitemus: loca producere nihil attinet. Eximie *heroum templa* sive potius *sacella* σηκοὶ secundum Grammaticos vocabantur. Huc pertinent *Euri-*
155 *pidae* bina loca, a Cl. *Arnaldo* producta Animadv. I. c. 1.

Σηκοὺς Τροφωνίου et *θαλάμας Τροφωνίου* permutat *Eurip.* Ion. v. 300. et 394. Illuſtriorum hominum ſepulcra *ſepto*, *σηκῷ*, cingebantur. *Nicarchus* Anthol. III. c. 1. epigr. 1.

Αὐτὸν ἔχουσι θεοὶ, σῶμα δὲ σηκὸς ὅδε.

Hinc petenda videtur ratio, cur in *σηκοῖς* culti fuerint, qui ob praeſtantiora merita poſt obitum in deos referebantur. Iſtaec religio ad Chriſtianos etiam homines, a priſca ſimplicitate ſenſim delapſos, pervaſit. Hi ſummum Deum auguſtioris moliminis templis, eius veluti internuntios, heroas, excellenti morum puritate claros, ſacellis honorare coeperunt. Superſtitioni originem praebuere martyrum reliquiae, maxima cum cura cuſtoditae, et in *σηκοῖς*, eum in finem in templorum receſſu primum conſtructis, repoſitae. Huius antiquitatis ſtudioſis rem non ingratam me facturum arbitror, ſi uni et alteri loco hac opera medicinam fecero. *Euagrius* Hiſt. Eccleſ. II. c. III. *εἴσω δὲ τοῦ θόλου πρὸς τὰ ἑῷα εὐπρεπής ἐστι σηκὸς, ἔνθα τὰ πανάγια τῆς μάρτυρος ἀπόκειται λείψανα ἔν τινι σορῷ τῶν ἐπιμήκων, μακρὰν ἔνιοι καλοῦσιν.* Quae ultima, *μακρὰν ἔ. κ.*, obſcura videntur *Valeſio* et medelae indiga. Ego vero, ſi id aliorum cum bona venia poſſit fieri, iſta, *μακρὰν ἔνιοι καλοῦσιν*, ab exſcriptore in textum introducta fuiſſe cenſeo. Videlicet in Codice ſuo ſtudioſi hominis hanc obſervationem repererat, *μάνδραν ἔνιοι καλοῦσιν*, quae, quum ad vocem *σηκὸς* pertinerent, ineptulus ille leviter mutata poſt *ἐπιμήκων* inſeruit. Ubivis autem *σηκὸς* a Grammaticis *μάνδρα* 156
exponi ſolet. Ad id, quod modo dicebam, in Anecdotis *Muratorii* Carmen XVII. *Gregorii Nazianzeni* peropportunum eſt:

Εἷς δόμος, ἀλλ᾽ ὑπένερθε τάφος, καθύπερθε δὲ σηκὸς,
Τύμβος δειμαμένοις, σηκὸς ἀεθλοφόροις·
Καί ῥ᾽ οἱ μὲν γλυκερὴν ἤδη κόνιν ἀμφεβάλοντο,
Ὧν σὺ μάκαιρα δάμαρ Ἀμφιλόχου Λιβίη,
Κάλλιμέ θ᾽ υἱήων Εὐφήμιε· τοὺς δ᾽ ὑπόδεχθε
Μάρτυρες ἀτρεκίης, τούς τ᾽ ἔτι λειπομένους.

Levibus maculis ſublatis adſcripſi epigramma ad eum modum, quo legi debere videbatur.

CAPUT XX.

Voces Ναυαγία et Ναυάγιον a Grammat. discerni. Prius naufragium, alterum navis fragmina notat. Eiecta, τὰ ἐκβρασθέντα. Differentia vett. usu confirmatur. Achillis Tatii locus turbatissimus redigitur in ordinem. Νηὸς διαφθορά. Ναυφθορίη. Ναυάγια, naufragia. Interpretes in hisce frequenter errare. Emendantur Schol. Pindari, Longinus, et Euripides. Ῥῶπες, dumeta.

Ναυαγία μέν ἐστιν αὐτὴ ἡ τῆς νηὸς διαφθορά· Ναυάγιον δὲ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβρασθέν.] Discrimen agnoscunt *Scholiastes Thucydidis*, *Kustero* ad *Suidam* citatus, *Schol. Aeschyli* ad Perſ. v. 418. et, qui propius accedit ad *Amm. Thomas*
157 *Mag.* Ναυαγία, σύντριβὴ τῆς νεώς. —— Ναυάγια πληθυντικῶς ἐπὶ οὐδετέρου, τὰ ἐξ αὐτῆς ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβρασθέντα. Optime finivit *Moschopulus*: Ναυαγία ἡ θραῦσις τῆς νεώς. Ναυάγια δὲ τὰ τμήματα αὐτῆς τὰ ἀπὸ τῆς ναυαγίας. Ipſum *navifragium* ναυαγία; at ναυάγια, *fractae navis tabulae*, ſive τὰ ἐκβρασθέντα, *eiecta*, ναὸς ἔκβολα *Euripidae* in Helena v. 1230. Novi veteris ſcriptoris locum, in quo cum legatur: *Qui eiecta nave quid rapuit*, ſcribendum cenſeo: *Qui eiecta navigii rapuit.* ut eiecta navigii ſint τὰ ἐκβρασθέντα. namque *coortis naufragiis*, uti pulcre ſcribit *Lucret.* II. v. 552.

Disiectare ſolet magnum mare transtra, guberna,
Antennas, proram, malos, tonſasque natantes.

Ναυάγιον vero et Ναυαγίαν nunquam promiſcue a Graecis ſcriptoribus fuiſſe uſurpata, haud facile dixero; et inter alia, quae contrarium ſuadeant, pauca dedit *H. Stephanus* Theſ. T. II. p. 998. Clariſſime diſtinguunt, qui curatiorem ſcribendi legem ſibi fixerant, et id Grammaticorum fidem liberat. Paucis defungar, quae hanc rem in clara luce collocent, et poſtea uſui ſint futura. *Lucianus* Verae Hiſtor. I. p. 665. τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια. L. II. p. 685. ναυαγίᾳ χρησάμενον. *Herodotus* L. VIII. c. XII. οἱ δὲ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια ἐξεφέροντο εἰς τὰς Ἀφέτας. et eo-

dem in capite: ἀναπνεῦσαι —— ἔκ τε τῆς ναυηγίης καὶ τοῦ χειμῶνος. *Achilles Tatius* L. III. p. 201. ἐπεὶ οὖν τῇ ναυαγίᾳ περιεπέσαμεν. et p. 203. κίστη τῷ ναυαγίῳ καθ' ἡμᾶς τῷ ῥοΐ κομισθεῖσα. *cista in tabula naufraga secundo flumine ad nos devoluta.* Eiusdem locum turbatissimum sane L. VI. p. 379. pristino ordini et nitori restitutum ad- 158
ponam: φέρε πάντα τιμῶμεν αὐτοῦ τὰ ναυάγια, καὶ ξύλον ἐκ ναυαγίας τῇ γῇ προσπεσὸν ἐλάμβανον, τάχα, λέγουσα, Θέρσανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νηὸς ἔπλει. Πόσους καὶ ἄλλους ἔθρεψα νεναυαγηκότας; πόσους ἔθαψα τῆς θαλάσσης νεκρούς; εἷς δὴ καὶ οὗτος κ. τ. λ. Ad hanc formam concinnata, oratio astutae mulieris in Thersandro dolis lactando calliditatem clarius patefacit. Quod autem *Ammonius* ναυαγίαν reddidit νηὸς διαφθοράν, obſervari poteſt, utrumque permutaviſſe *Demoſthenem* contra Phormion. p. 586. C. ναυαγίαν vocans, quod ſuperius dixerat διαφθοράν. nam ubi editur: ὅθεν καὶ ἡ διαφορὰ τῇ νηῒ συνέβη, ſcribendum διαφθορὰ, quod interpretem fugiſſe non videtur. Ναυφθορίην dixit *Statyllius* Anthol. III. c. XXII. ep. 17. Ναυάγιον, *tabula naufraga. Euripides* Helena vſ. 514.

Κρύψας ἐμαυτὸν, εἶμι πρὸς ναυάγια.

Ib. v. 429. —— ναὸς ἐκβόλοις ἀμπίσχομαι.
et v. 1398.

Πέπλους δ' ἀμείψας ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς.

Amoeniſſimus *Maximus Tyrius* Serm. XXXII. p. 184. ἐξέπιπτεν εἰς γῆν πόλεως ναυάγια, de navi loquitur, quae inſana ſupellectili gravis naufragium fecerat. Alias enim ναυάγιον eleganter ad alia transferri ſolet. *Sophocles* Electra v. 732.

—— —— πᾶν δ' ἐπίμπλατο
Ναυαγίων Κρισσαῖον ἱππικῶν πέδον.

Schol. ναυαγίων, τῶν πτωμάτων. Tragici locum ante oculos habuit *Demoſthenes*, ſeu quisquis auctor ſit Erotici, p. 159
161. B. ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἀγῶσιν ἡδίστην θέαν παρέχεται τὰ ναυαγοῦντα. *Naufragia* eodem uſu Latinis; quod ab aliis animadverſum. *Apuleius* Met. IV. p. 149. *paſſim*

per plateas plurima cerneres iacere semivivorum corporum ferina naufragia. Caeterum discrimen certissimum ab interpretibus minus rite perceptum saepissime effecit, ut omnem nitorem veterum locis abstulerint, et ad *ναυάγιον* tanquam ad scopulum semet adliserint. Multis, quibus id evinci posset, abstineo. Urbs Orchomenus Asopodorum ob civiles rixas patria profugum excepisse dicitur

——— *ἐρειδόμενον ναυαγίοις.*

apud *Pindarum* Isthm. I. 52. ubi editiones variant. *Scholiasta: βαρυνόμενον ἐπὶ τῆς ναυαγίας ἐδέξατο. Schmidius* in *Schol.* legit *φερόμενον*, quasi vero *ναυαγία* fractae navis tabulam diceret: scripserat: *βαρυνόμενον ἀπὸ τῆς ναυαγίας.* quod ad *Pindari* mentem attinet, male. Quanto rectius, qui reliquorum interpretum laudes eleganti versione obfuscavit, *Nicolaus Sudorius:*

——— ——— ——— *ratis*

Complexum in alto fragmina naufragae.

In *Longino* De sublimi Sect. XLII. §. 2. *τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον βρασσομένους*, male reddunt *Boileavius*, *Tollius*, et *Fr. Portus;* neque cepit nuperus editor, Eruditus *Zach. Pearce*, eo inprimis nomine laudandus, quod, quum *Tollius Manutii* coniecturas, hic fideliores duces MSS. sequutus ediderit: *τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον δρασσομένους.* ad istud indicium genuina scriptura facillime poterit erui:
160 mutato *Δ* in *Α* lege *ἀρασσομένους*, et pristinam habes *Longini* manum, *circa tabulam naufragam iactatos et elisos. Hesychius: Ἀρασσόμενα, προσρηγνύμενα, πλησσόμενα.* Plura non addam, postquam emendavero *Euripidem* in Troasin v. 438.

θαλάσσης δ᾽ ἁλμυρᾶς ναυάγια,
Λωτοῦ τ᾽ ἔρωτες, ἡλίου θ᾽ ἁγναὶ βόες.

Legendo: *Λωτοῦ τε ῥῶπες, dumeta loti.* Glossae *Philoxeni*: *Dumeta, θαμνώδης τόπος.* Ad *Euripidae* locum respexisse censeri possent *Hesychius: Ῥῶπες, τὰ δασέα τῶν φυτῶν, καὶ θαμνώδης ὕλη.* et *Etymologus: Ῥῶπες, ὕλη καὶ ὑλώδη φυτά.* De huius autem emendationis veritate neminem dubitaturum confido.

FINIS LIBRI SECUNDI.

LUDOVICI CASPARI VALCKENAER 161

LIBER TERTIUS

ANIMADVERSIONUM

AD

AMMONIUM

GRAMMATICUM.

CAPUT PRIMUM.

Super Nereidibus multa dici posse. Nereidum et Nerei filiarum differentiam qui praeter Ammon. indicarint? Vulcanii coniectura probatur. Quasvis deas marinas Nereidas vocari. Nereides, Λευκοθέαι, Veneriae. Filias Nerei a Nereidibus non distinguunt vett. omnes Nereo et Doride natas. Apollodori macula eluitur. Nereidum numerus quinquagenarius. Aeschyli fragm. obiter correctum. Puellae nomen in Hygino reponitur. Super Catalogo Hesiodeo disseritur. bis emendatus Hesiodus. Scholion ab Heinsio omissum. Paucula de Mnasea, cuius locus emendatur.

Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει.] De *Nereidibus*, quarum nobilitata occurrit in utriusque linguae scriptoribus mentio, luculenta patet differendi materies, dignissima, quam eruditior quispiam sibi vindicet, et

Anim. XIV. c. XXVIII. Thetis in *Aeſchyli* Ὅπλων κρίσει dicebatur

Δέσποινα πεντήκοντα Νηρεΐδων χοροῦ.

teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 883. Quod vulgatur Νηρεΐδων χορόν, ſenſum verſiculi corrupit, et *Stanleio* etiam fraudi fuit. *Orpheus* ſive Argonaut. auctor v. 335. *Nerea* vocat

Ἄμμιγα πεντήκοντα κόραις πάσαισιν ἐραννᾶις.

Eidem totidem filias tribuit in hymnis, et frequenter variis in locis *Euripides*. A numero quinquagenario non diſcedunt *Pindarus* Iſthm. Od. VI. v. 8. et *Sophocles* Oed. Col.
165 v. 708. *Suidae* locum, prouti in MS. legebatur, *Vulcanii* emendationi adſerendae idoneum adiiciam: Νηρεΐδες, νύμφαι ν̄ τὸν ἀριθμόν εἰσι. Parem numerum *Servius* et *Hyginus* tradiderunt, quorum ille ad *Virg.* Aen. III. v. 74. notat; hic in Genealogia, *ex Nereo,* inquit, *et Doride Nereides quinquaginta.* e nomininibus incuria librariorum unum excidit; ex *Homero,* quem ſequitur, poſt *Callianaſſa* reponendum *Callianira,* ſive poſt *Thoë* inſerendum *Halia.* Ultimum nomen diuturno tempore obliteratum tandem *Heſiodo* reſtituam. In eius Theogonia verſus 245. ante *Graevium* ita vulgabatur:

Κυμοθόη, Σπειώ τε θοὴ, Θαλίη τ' ἐρόεσσα.

Monuit ille, θοὴ non eſſe *Nereidis* epitheton, ſed nomen, et propterea edidit:

Κυμοθόη, Σπειώ τε, Θοὴ, Θαλίη τ' ἐρόεσσα.

Qua in re praeeuntem habuit *Graevius* Latinum interpretem, qui *Thoë* in verſione poſuerat, quod poſtea in *velox* male iverunt mutatum. In eodem tamen verſu mendam reliquit vir eruditiſſimus, qui copulam hic deſiderari iudicabat; quod eius pace dictum velim, adeſt copula, et in nomine Θαλίη, quod ab *Heſiodo* profectum minime arbitror, latet: error ſatis antiquus ex *Scholiaſtae* nota traxit originem; is Θαλίη exponit ἡ θάλλειν δυναμένη. Aſt me quidem iudice, nulla poteſt ratione dubitari, quin *Poëta* olim hac ratione ſcripſerit:

Κυμοθόη, Σπειώ τε, Θόη θ', Ἀλίη τ' ἐρόεσσα.

Fundum emendationis ecce tibi, quem *Hesiodus* imitabatur, *Homerum* in Iliade Σ. v. 40.

—— *Σπειώ τε, Θόη θ', Ἁλίη τε βοῶπις,* 166
Κυμαθόη τε, —— —— ——

In Codice *Batavo*, non quidem antiquo, sed optimae notae, quique scholia continet utilissima, vocibus *Ἁλίη τε βοῶπις* superscribitur: *καὶ ἡ εὐόφθαλμος Ἁλία.* Fecundum *Homeri* ingenium admiratur *Eustathius* ad Il. Σ. p. 1177. qui *τῶν τοσούτων Νηρηΐδων τρεῖς μόνας μετ' ἐπιθέτων προήγαγεν, εἰπών· Ἁλίη βοῶπις, ἀγακλειτὴ Γαλάτεια, καὶ εὐπλόκαμος Ἀμάθεια.* ultimum nomen in *Homeri* libris ita vulgo scribi solet, nisi quod in eo, quem dicebam, scripto Codice prostat *Ἀμάθυια·* quod vulgatae lectioni non postpono. Lubet porro *Graevianae* in *Hesiodo* lectionis bonitatem ita adserere, ut eadem opera novam lucem antiquo scriptori adfundam. Notandus primum *Thomae Galei* error, levis ille, et eximio viro facile condonandus, dum ad *Apollod.* p. 6. *Aristarchus*, inquit, *numerum Hesiodi auxit, addendo Θοήν, vereor ut recte, nam ea ad aliam familiam pertinet.* *Θοὴν* sive potius *Θόην* non in catalogum *Hesiodeum* invexit, sed in suis exemplaribus invenit *Aristarchus*, et *Cumatolegen* v. 253. memoratam potius e *Nereidum* choro eliminandam esse censuit, neque iniuria. Verba *Scholiastae* subiiciam: *σὺν Κυματολήγῃ] τῇ τῶν κυμάτων λήξει, τουτέστι καταπαύσει. ἐὰν γὰρ ὄνομα ἀκούσωμεν, ὥς φησιν Ἀρίσταρχος, ἔσονται μία καὶ πεντήκοντα κατηλεγμέναι.* Quae si cum calculo *Hesiodeo* rite conferantur, facile id, quod dicebam, constabit. Illis, quae ex *Hesiodi* Scholiis adposui, in veteri mea editione subiunguntur, quae universa in *Heinsiana* deficiunt; et propterea digna sunt, quae hic legantur: 167
οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ πατρονόη νημερτής τε, ἣ πατρὸς ἔχει νόον, τῷ τε περισσὸν φασὶ κεῖσθαι· ἵνα κατὰ τοῦ πατρονόη ἀκούσηται ἐπιθετικῶς. ἡ γὰρ προνοουμένη πάντων, ἀληθής ἐστι. καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς Νηρεὺς, ἀληθὴς παρωνόμασται. Dici non potest, quantam sibi in scholiis edendis licentiam

ſumſerit *Daniel Heinſius*, quod eo dico, ut huius rei ignaros admoneam, non ut quidquam de tanti viri meritis detraham. Inprimis vero moleſte ferendum eſt, integram hanc notam ab eodem omiſſam, tum quod in ea docetur, fuiſſe, qui difficultati ab *Ariſtarcho* motae alia via obviam ire ſtuduerint, tum praeſertim quod genuinam *Heſiodi* ſcripturam, in omnibus, quos viderim, libris obſcuratam, recondit. Vulgatur apud *Heſiodum* v. 261.

—— —— —— *Προνόη τε·*
Νημερτής θ', ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.

Quanto rectius *Scholiaſta* legit:

—— —— —— *Πατρονόη τε*
Νημερτής θ', —— ——

Omnis qui in hac lectione confirmanda inſumeretur labor foret ſupervacaneus, cum ſemel indicata ſuo ſeſe colore commendet. Pro *πατὴρ*, *πατρὸς*, *πατρὶ*, in ſcriptis libris poni *πηρ*, *προς*, *πρι*, pervulgatum eſt: e tali ſcribendi compendio in *Heſiodo* remanſiſſe *προνόη* pro *Πατρονόη*, hactenus ignorabatur. Redeo ad *Ammonium*, a quo paulumper diſcedens pene omiſeram notare, quod tamen non videbatur praetermittendum. Minus perſpicue declarat
168 Noſter, utrum hauſerit hanc obſervationem e *Didymi* commentario, num eius verba alterius fide retulerit, ex *Mnaſeae* libro deſcripta; poſterius vero videtur ſimilius. *Ammonii* verba ſunt: *ταῦτα φησὶ Μνασέας ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης τὸν τρόπον τοῦτον.* Hoc in opere *Didymi* verba, ut puto, protulerat, et de *Nereidibus* copioſius egerat *Mnaſeas.* Pleraque omnia, quae ex eius libris Grammaticorum diligentia conſervavit, ad fabularem pertinent hiſtoriam, et ab aliis fuerunt adnotata. Iurene an iniuria ad libros *de Europa Mnaſeae* verba a *Schol. Apoll. Rhod.* ad L. IV. producta retulerit *G. I. Voſſius* de Hiſtor. Graec. I. cap. XXI. non inquiro; illud novi, in eruditi Grammatici commentario ad *Apollon.* IV. v. 264. mendoſe legi: *Μνασέας δέ φησι πρὸ σελήνης ἀρκάδας βασιλεῦσαι.* *Voſſiana* verſio, *Arcadum reges Luna fuiſſe antiquiores*, a nemine paulo humaniori poterit probari. Scripſerat

Mnaseas: Προσέληνον Ἀρκάδων βασιλεῦσαι· atque ita in *Schol.* reftituendum. Emendationem debeo *Schol. Ariftoph.* qui alterius notam ad Nubes v. 397. integram exhibuit.

CAPUT II.

Ἄγαλμα, vocem olim latiffimi ufus, recentiores in ftatuae fignificatum, magis adhuc coarctarunt Grammatici. Λίθοι πώρινοι, Tofi. In Ammonio pro Ξυστὸς corrigendum effe Ξυατόν. Quantum haec bina differant? Ξυστὸν ἀκόντιον. Quando urbs dicatur Συνοικίζεσθαι, quando Διοικίζεσθαι. Ammonii nota verbis Cl. Weffelingii illuftrata.

Ξόανον, *Βρέτας, Ἄγαλμα διαφέρει.*] Ἄγαλμα in *Homero* bene interpretantur veteres πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. qua de re notat Vir Eruditus in Mifcell. Obferv. Vol. III. p. 267. et 268. *Hefychius* poftquam, quae adtuli, verba pofuerat, addit: οὐχ, ὡς ἡ συνήθεια, τὸ ξόανον· qua in Gloffa recentiorum non habuit rationem, qui a veterum ufu recedentes ἄγαλμα pro ξόανον frequentarunt. *Ammonius* vero ftatuam non ex quacunque materia, fed ex lapide et quidem pretiofo conftructam Ἄγαλμα dici voluit. Verba eius funt: Ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἢ ἐκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον. Apud *Ptol. Afcal.* §. 198. Ἄγαλμα δὲ τὸ Πάρειον. *Etymologus Ammonio* videtur ufus p. 611. v. 16. Ἄγαλμα δὲ, τὸ παράμηρον, ἢ ἐκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον· ubi elegantem *Sylburgii* coniecturam μαρμάρινον legentis omnino amplector. Ea voce, uti *Afcal.* per Πάριον, (ita enim fcribendum) interpretatur *Ammonii* πώρινον. Gloffae: *Tofi,* πῶροι, λίθοι. *Sulpitius Servaftus* in Vett. Poët. Catal. p. 232. 169

Decidens fcabrum cavat unda tofum.

Λίθους πωρίνους dixit *Ariftoph.* apud *Poll.* X. 173. Prorfus ad mentem *Amm.* ἄντικρυς τοῦ πωρίνου Σειληνοῦ *Plutarcho* reftituit *Salmafius*, citatus *Gronov.* ad *Herod.* V. c. LXII. p. 949. Plura forfan de iftoc lapide dediffet *Salmaf.* fi non pleraque praecepiffet *Meurfius* Att. Lect. IV. c. XIV. quocum confer *Commentatores* ad *Poll.* VII. 123.

170 Ξυστὸς, τό τε ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῷ πρώτῳ· καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ.] Quod ſupra dicebam, pro Ξυστὸς legendum eſſe Ξυστὸν, cum veriſſimum ſit et dubio vacuum, mirum videri poteſt, receptam lectionem *Iungermanno* non diſplicuiſſe ad *Poll.* I. 136. n. 75. Ξυστὸς, *xyſtus*, porticus dicebatur, in qua hiberno tempore ſeſe exercebant athletae. Is vocis uſus virum eruditiſſimum permovit, ut receptam in *Ammonio* lectionem non ſollicitaret. Ego vero confidenter adfirmare auſim, ſuper iſta porticu non cogitaviſſe Noſtrum, ac propterea *Xenophontem* citaſſe, qui pro alius generis aedificio τὸ ξυστὸν adhibuerit in Oeconom. p. 850. D. Res ex ipſo *Poll.* IX. 43. eſt manifeſta: ξυστοὶ δρόμοι. Ξενοφῶν δὲ καὶ χωρὶς τοῦ δρόμου τῷ ξυστῷ κεχρῆσθαι δοκεῖ ἐν τῷ Οἰκονομικῷ, ἢ εἰ ἐν τῷ ξυστῷ περιπατοίην. Deinde qui quaeſo τὸ ἀκόντιον dici poſſet ξυστός; Frequentiſſimus eſt vocis Ξυστὸν hoc ſenſu uſus, ut mirum etiam ſit, eam in rem *Herodotum* adduci. Docta eſt *Euſtathii* adnotatio ad Il. Γ. p. 324. Ξυστὸν καταμόνας αὐτὸ τὸ ξεστὸν δόρυ, οὗ ὡς ξεομένου ἐπίθετόν ἐστι τὸ ξυστόν. *Tyrtaeus* apud *Stobaeum* Tit. XLVIII. p. 352.

Δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς,
Τοῖσι πανοπλίταις πλησίον ἱστάμενοι.

Pari ratione *Antiphanes* τυρὸς ξυστὸς, et *Ephippus* ξυστὰ τριχώματα dixerunt, teſte *Athenaeo* IX. p. 402. E. et XI. p. 509. C. *Cyrilli* Gloſſ. Ἄξυστον δόρυ, *ſariſa*. Vide Ξυστὸν inter inſtrumenta bellica in Biblioth. *Coislin.* p. 514. quod ibi adiicitur, a Ξυστὸν omnino ſeparari debet.

171 Οἰκίζεται, Συνοικίζεται, καὶ Διοικίζεται διαφέρει.] Huius obſervationis, ſanequam elegantis et eruditae, ignoratio interpretes non raro egit praecipites. *Ammonii* verba: Συνοικίζεται, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τοῦ πλείονα δύναμιν σχεῖν. *Thucydidi* VI. c. 11. p. 379. admovit Vir Clar. *C. A. Dukerus.* Huiuscemodi συνοικισμὸν commemorat *Schol. Pindari* ad Pyth. Od. II. v. 1. ubi propterea Syracuſas a poëta μεγαλοπόλιας dici obſervat, quod *Archias* τέσσαρας πόλεις καταστρεψά-

μενος εἰς μίαν συνήγαγεν. Posterior notae *Ammonianae* pars: Διοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως, μεγέθει ἰσχυούσης, εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται· lucem accipiet ab *Harpocrat.* Διοικιεῖν, ἀντὶ τοῦ διαιρήσειν, ὥστε μὴ ἐν ταὐτῷ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μέρος. Δημοσθένης ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν. locum proposui a *Valesio* emendatum, et e cod. *Medic.* a *Gronovio* auctum. *Demosth.* locum praeter alia, quae huc pertinent, produxit *Valesius.* Pro κατὰ μέρος *Suidas* in *Harpocrat.* legisse videtur καταμόνας (ita MS. praefert) aut, quod malim, κατὰ κώμας. *Ephorus* apud eundem *Harpocr.* in Μαντινέων διοικισμὸς, —— φησὶν, ὅτι εἰς πέντε κώμας τὴν Μαντινέων διῴκισαν πόλιν Λακεδαιμόνιοι. Quod de Lacedaemoniis in ultima nota scribit *Ammonius:* οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλην πόλιν διῴκισαν· perhumaniter equidem per literas me edocefecit Vir Maximus, *Petrus Wesselingius*, cuius verba verecunde subiiciam: *In eam urbem*, (*Megalopolin*) *Spartanis invitis*, *Arcadum plures commigraverant: quam ob rem magno studio egerunt*, *ut singuli suos in vicos sedesque* 172 *pristinas conpellerentur*, *ut Demosth. Orat. de Megalopolit, extrema seu p.* 126. *edit. Graec innuit; quae res per gradus quosdam tandem ab illis perfecta est. vid. Diodor. XV*, p. 507. *et Pausan. VIII. p.* 656. etc. Plura indidem promere possem, nisi modus esset adhibendus.

CAPUT III.

Servus domi natus Οἰκότριψ. *Scripseritne Amm.* διατριβόμενος; *vulgatam tuetur nomen* Θρεπτός. *Alumnus.* Ἔντροφος. *Phrynichus emendatur. Tribuaturne Soloni vox* Οἰκεὺς, *an vero* Οἰκέτης; *posterius probabile. Unde hauserint, quae ex Solonis axibus producunt Grammatici?* Οἴναρα, *pampini. Hesych. corrigitur.* Οἰνάνθη. *Epigoni epigramma vitio liberatur.* Βότρυες πεπανοί.

Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότριψ μὲν γὰρ ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν·

Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός.] *Hesychius*: Οἰκότριψ, ὁ θρεπτός. διαφέρει δὲ οἰκέτης οἰκότριβος. ὁ μὲν γὰρ οἰκότριψ ἐκ γονέων δοῦλος· ὁ δὲ οἰκέτης, οὐ πάντως· ἀλλὰ καὶ ὁ αἰχμάλωτος, καὶ ὁ ἐν οἴκῳ ὤν. his verbis tres modos, quibus servi adquirebantur, complexus censeri potest. Servus *domi natus* Atticis οἰκότριψ. In istis autem *Ammonii* verbis: ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος· non sine verisimilitudine cogitari posset scribendum διατριβόμενος· tametsi sequentia mutationi videntur obniti. *Aristophanes* Grammaticus, quem non invitus plerumque sequitur
173 Noster, hanc nominis rationem tradidit, et οἰκότριβας dictos fuisse monuit διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι καὶ κατατετρίφθαι, teste *Eustath.* ad Il. Ψ. p. 1450. *Scholiastes* etiam *Aristoph.* ad Thesmoph. v. 433. eo nomine indicari scribit συνεχῆ τινα περικύλισιν καὶ πλάνησιν διατριβήν τε ἐν τῇ οἰκίᾳ δεσπότου. Verum, uti incepi dicere, nihil adeo est caussae, cur διατρεφόμενος loco moveamus; inprimis cum mox subiungat *Ammonius*: ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν, *alumnum*. Optimae *Philoxeni* Glossae: *Alumnus*, Οἰκοτραφής, Τρόφιμος, Θρεπτός. Eaedem Glossae plura subministrabunt. *Salvianus* epist. II. ad Eucherium: *Ursicinus alumnus tuus salutationem tuam proxime ad me detulit.* quem in eadem etiam epistola *servum* vocat. *Vernulae* ὑποκοριστικῶς dicebantur θρεπτάρια. qua ratione etiam secundum *Poll.* III. 76. τὸ παιδίον, τὸ ἐκ τῶν οἰκοτρίβων, οἰκοτρίβιον ὠνόμαζον. Quando *alumni* mentionem inieci, *Plauti* verba adscribam e Mil. Glor. III. 1. v. 104.

Quid? nutrici non missurus quicquam, quae vernas alit?

Docte prae aliis ad hanc rem notavit *Thomas Gataker*. ad *Antonin.* I. §. 16. p. 35. Pro θρεπτὸς etiam ἔντροφος dicebatur; vocis tamen usum Atticis vix concedit *Phrynichus*, cuius hanc exhibet notam *Nunnesii* editio p. 34. Αὐτότροφος μὴ λέγε, ἀλλ' οἰκόσιτος, ὡς Ἀθηναῖος· μηδὲ οἰκογενῆ, ἀλλ'. οἰκότριβα κ. τ. λ. In *Vascosana* sequentia reperies; Εὔτροφον μὴ λέγε· μήποτε ὡς Ἀθηναῖοι· μηδὲ οἰκογενῆ, ἀλλ' οἰκότριβα: quae quamvis mendosa qui ad priora

contenderit, non dubitaturum confido, quin binae Grammatici notae male coaluerint, hac vel simili ratione seiungendae: *Αὐτότροφος μὴ λέγε, ἀλλ' οἰκόσιτος, ὡς Ἀθη-* 174 *ναῖοι.* † *Ἔντροφον μὴ λέγε, μηδὲ οἰκογενῆ, ἀλλ' οἰκότριβα.* In libro, quem Doctiss. *Röverus* mihi utendum dederat, nonnemo *ἔντροφον* correxerat. *Παρὰ δὲ Σόλωνι*, inquit *Ammonius*, *ἐν τοῖς ἄξοσιν Οἰκεὺς κέκληται ὁ οἰκότριψ.* quo loco usus est *Petitus* ad LL. Att. p. 130. ubi *Petitum* reprehendit *Salvinius* in Miscell. Obs. Vol. IV. p. 259. Pari iure notare potuisset *Nunnesium*, qui eundem, quem *Petitus*, errorem, si tamen is error dicendus est, commisit ad *Phryn.* p. 41. *Valesius* in not. *Mauss.* ad *Harp.* in v. *Οἰκέως* *Ammonii* verba produxit, neque etiam mendi suspicionem movit. Mihi vero haec adnotatio permira videtur, et suspicor fere pro *οἰκεὺς* legendum *οἰκέτης*· neque enim, si vulgatam retineas, quidquam reperitur, cur *Solonem* advocaret *Ammonius*, cum et *Sophocles vernam Οἰκέα* vocaverit Oed. Tyr. v. 766.

Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.

et ne emptum, aut bello captum intelligeremus, effecit versu 1135.

Ἦν δοῦλος οὐ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.

Probabile itaque *vernam* a *Solone οἰκέτην* nuncupatum; idque *Ammonius* videtur hausisse ex veterum, qui in *Solonis* axes olim ferebantur, commentariis, a *Fabricio* in Bibl. Gr. II. c. XIV. §. 17. memoratis. Iisdem, nisi fallor, pleraque etiam accepta ferimus, quae Grammaticorum nobis diligentia conservavit.

Οἴνη καὶ Οἰνάνθη διαφέρει. Οἴνη μὲν γὰρ ἡ ἄμπε- 175 *λος· Οἰνάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις· Οἰνάρια δὲ, τὰ φύλλα.*] In notis pro *Οἰνάρια* correxi *Οἴναρα*· id ne quis nullius existimet momenti, praemittam *Diphili* versum e Parasito, quem inter alios retulit *Athen.* X. p. 422. C.

—— ἐμβαλεῖς ——
Οἰνάριον εἰς λάγυνον, ἀλλ' οὐ κάραβον.

ubi quantum *Οἰνάριον* ab *Οἴναρον* diftet, nemo non vid rit. *Οἴναρα*, *pampinos*, five τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα inte pretantur *Timaeus* in Lex. *Platon.* Bibl. *Coislin.* p. 4{ *Schol. Theocr.* ad Idyll. VII. v. 134. *Suidas*, et *Hefychi* apud quem tamen etiam, quod vitiofe legitur: *Οἶνα*, τῆς ἀμπέλου φύλλα, mutandum in *Οἴναρα*. Alibi *He chius*: *Τῶν οἰνάρων, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων*· quo in le alicui videri poffet refpexiffe ad *Alciphron.* III. Epift. xx ὁλοκλήρους ἀπέτεμον τῶν οἰνάρων τοὺς βότρυς· quod m quidem non probatur. Eleganter *Xenophon* Oecon. 866. C. *vitis* περιπετεννύουσα τὰ οἴναρα, ὅταν ἔτι ἁπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα τ τὴν τὴν ὥραν· *poftea quam vero uvae incipiunt maturef re*, φυλλοῤῥοοῦσα διδάσκει ἑαυτὴν ψιλοῦν. Quod a reliq difcernit *Ammonius*, *Οἰνάνθη* in *Cyrilli* Gloffario reddi τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλου· *Suidae* ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀ πέλου· qua in re fatis etiam trita non morarer, fi non i dem opera *Epigoni Theffali* epigramma in Anthol. I. xvi. ep. 5. emendari poffet.

Ἡ πάρος εὐπετάλοισιν ἐν οἰνάνθαις νεάσασα
Καὶ πεπανῶν βοτρύων ῥᾶγα κομισσαμένη
Νῦν οὕτω γραιοῦμαι. —— ——

176 quo in loco inepte vulgatur τεταvῶν βοτρύων. *Hefy* Ὡραίων, τῶν πεπανῶν. *Βότρυες πεπανοὶ* funt *molles uv* Voces πεπανὸς et πεπαίνειν hac in fede funt propri Anthol. III. c. xxv. ep. 23. Βότρυν ἀπ' οἰνάνθης ἡμε eodem fenfu pofuit *Alcaeus*.

CAPUT IV.

Quam ob rationem Athenienfes carcerem Οἴκημα vocari Id ipfum pro cella meretricia frequenter ufurp Achillis Tatii et Nicandri apud Athen. verba tentant Στῆναι ἐπὶ οἰκήματος *et* καθέζεσθαι· *hinc proftibula profedae.* Τέγος *et* στέγος. *Leopardi emendatio v dicatur.* Ἄχρι τοῦ στόματος *locutio proverbia Sufpicio in loco Pindari.* Ἐργαστήριον, *opificina.*

Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἴκημα, Οἰκίσκος, καὶ Δωμάτιον διαφέρουσιν.] Reliqua, quae hic traduntur, omittam: interim nonnulla ad *Οἴκημα* notabo. *Οἴκημα*, inquit *Ammonius*, *τὸ τέγος ἢ τὸ δεσμωτήριον.* *Carcerem* eam ob rationem *Οἴκημα* vocarunt Athenienſes, ut rei horrorem verbi lenitate aliquantulum mitigarent; id enim veteres et prae aliis Athenienſes dabant operam, ut ne mali ominis vocabula frequentarent, obſervante *Helladio* in Chreſtom. qui iſtiusce conſuetudinis in hac voce exemplum proponens, *διὸ καὶ*, inquit, *τὸ δεσμωτήριον Οἴκημα ἐκάλουν*. ubi vide *Meurſ.* p. 68. *Valeſ.* ad *Harpocr.* et legem Atticam apud *Petit.* p. 174. *Achilles Tatius* VI. p. 391. *ſimul* 177
ac intellexerunt, me ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ καθεῖρχθαι, —— *εὐθὺς ἐπὶ τὸ οἴκημα σπουδῇ παρῆσαν.* Pro altero uſu, quo *cellam* dicit *meretriciam*, eiusdem locum adſcribam e libro VIII. p. 491. paulo emendatiorem ac vulgo legitur: *τάχα δὲ καὶ συνεκάθευδες, ἱερεῦ, οἴκημα τὸ ἱερὸν ποιήσας.* Uſi ſunt ea voce *Xenophon* Athenienſis et frequenter Epheſius. Iis, quae notarunt *Perizonius* et *Abrah. Gronovius* Viri Clariſſ. ad *Aelian.* V. H. VI. c. 1. p. 444. nonnulla neque adeo contrita adiiciam. Primus *Solon* effreni Atticae iuventutis libidini meretrices publicitus obiecit: *ἔστησεν ἐπὶ οἰκημάτων γύναια πριάμενος*, uti ſub *Philemonis* teſtimonio ſcribit *Athenaeus* XIII. p. 569. D. Tradit ibidem *Nicander Colophonius*, *Solonem καὶ πανδήμου Ἀφροδίτης ἱερὸν πρῶτον ἱδρύσασθαι, ἀφ' ὧν ἠργυρίσαντο αἱ προστᾶσαι τῶν οἰκημάτων·* legendum videtur: *ἱερῶν πρῶτον ἱδρύσασθαι, ἐφ' ὧν ἡ.* ut ſenſus ſit: *templorum vulgivagae Veneris primum extruxiſſe Solonem, ubi proſtituta ſcorta quaeſtum facerent. Προστῆναι οἰκήματος* ſeu *ἐπὶ οἰκ.* quid differat a *στῆναι*, ex interiori Graeci ſermonis indole docuit *ὁ πάνυ T. H.* in Miſcell. Obſ. Vol. VI. p. 346. *Dinarchus* contra Demoſth. p. 95. A. *τὴν Ὀλυνθίαν παιδίσκην ἔστησεν ἐπ' οἰκήματος.* Sicuti *στῆναι*, pari ratione *καθέζεσθαι ἐπ' οἰκήματος* apud *Aeſchin.* in Timarch. p. 181. A. *ὁρᾶτε τουτουσὶ τοὺς ἐπὶ τῶν οἰκημάτων καθεζομένους, in cellis ſedentes*, ſive verbis *Martialis* IX. Epigr. 59.

— *hos, quos primae proſtituere caſae.*

Herodot. II. c. 121. *filiam ſuam κατίσαι ἐπ' οἰκήματος.*
178 *Valla: domi proſtituiſſe*, ubi *domi* delendum. Latinis *Proſtibula* et uſu minus vulgato *Proſedae* vocantur meretrices. Vide *Wowerium* Elegantiſſ. ad *Petron.* c. VI. p. 29. et in Praecidaneis pro *Petronii* Satyr. Nobiliſſ. *Douſam* III. c. VIII.

Τέγος, qua voce *Οἴκημα* interpretatur *Ammonius*, ſive, ut alii ſcribunt, *στέγος* expoſuerunt *Scaliger* ad *Propert.* p. 270. et *Caſaubonus* in *Suet.* Caligul. c. 57. citatus Cl. *T. H. Heſychius*, corrigente *Salmaſio*: *Στεγῖτιν, τὴν πόρνην.* Praeclaram *Leopardi* emendationem in *Polybii* fragmento apud *Suid.* in v. *Ἔμφασιν· οὐδὲ τῶν ἀπὸ τέγους* (MS. *στέγους*) *ἄχρι τοῦ στόματος εἰργασμένων οὐδεὶς*, non ſpreviſſet, quo erat acumine, *Kuſterus*, ſi ad manum habuiſſet *Machonis* verſum ex *Athen.* XIII. p. 581. F.

Ἄνθρωπον ἄχρι τοῦ στόματος ἠσβολωμένον.

Eodem ſenſu *στέγος* in *Theocriti* Idyll. II. v. 116. eſt accipiendum:

Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος. ——

Iaſon a Chirone dicitur educatus *λιθίνῳ ἔνδον τέγει* apud *Pindarum* Nem. Od. III. v. 85. ubi ex ambiguo ſimile quid *Pindaro* videtur obverſatum, quod ſi cui a Chironis ſanctimonia videatur alienum, emendet is *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. Athenis Ceramicus erat cellis meretriciis nobilis. *Alexis ἐν Πυραύνῳ* apud Athen. VI. p. 258. C.

Τρεῖς ἐν Κεραμεικῷ περιπατήσας ἡμέρας
Διδασκάλους ἐξεῦρον οὗ λέγω βίου,
Ἴσως τριάκοντ' ἀφ' ἑνὸς ἐργαστηρίου.

179 *Opificinam* vocat *Plautus* Mil. Glor. III. III. v. 7. quam *ἐργαστήριον* etiam *Alciphron*: *ἄθλιαι, κλείσατε τὰ ἐργαστήρια,* —— *μία νῦν ἐστιν ἡ τὴν Ἑλλάδα ὅλην διασοβοῦσα, γυνὴ μία*, *Lais* nimirum,

Ad cuius iacuit Graecia tota fores.

Alciphronis locus eſt ex epiſtola inedita, cuius partem ex *Vaticano* Codice deſcriptam adſervat *Iacobus* noſter *Valckenaerius.* Inſcriptio epiſtolae haec erat: *Αἱ ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι ταῖς ἐν ἄστει χαίρειν.*

CAPUT V.

Grammaticorum leges eleganter migrant poëtae. Ὀλίγος pro μικρός. Ὀλίγος κῶρος. In Theocrito ſcribendum μίκκον παῖσδα. Ὀλίγη νῆσος. Super incerti auctoris fragmento, ab Amm. producto; coniectatur id ad Callimachi Hecalen pertinere. Ariſtonicus et aliorum et Homeri commentator. Ennii verſus tentatur.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τάσσεται.] Dici non poteſt, quanta cum venuſtate haec a poëtis permutari ſoleant. *Euſtathius* ad Il. *E.* p. 464. *Cyclops* ὀλίγον τὸν Ὀδυσσέα φησὶ, καὶ Ἡσίοδος δὲ πλοῖον ὀλίγον τὸ μικρὸν ἐν τῷ νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, Oper. et Dier. v. 643. *Heſiodum* imitatur *Antipater* Anthol. I. c. LVII. ep. 16. ὀλίγη νηΐ λεπτὰ ματεύων φύκια. Huc pertinet nota *Schol. Apoll. Rhod.* ad I. v. 955. qui ex *Theocrito* ὀλίγον κοῦρον adnota- 180
vit. Elegans is uſus in primo eius Idyllio obſervatur v. 47.

Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει.

ὀλίγον hunce κῶρον Idyll. XV. v. 42. vocat μίκκον παῖσδα. Ita enim vulgatam παῖσδε emendandam eſſe, didici ex MS. libello Τοῦ Ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῶν διαλέκτων. Ὀλίγον βρέφος occurrit in *Diodori* epigrammate Anthol. III. c. IX.

Κλίμακος ἐξ ὀλίγης ὀλίγον βρέφος ἐν Διοδώρου
Κάππεσεν.

In ipſa hac nota veteris ſcriptoris verba producit *Ammonius*, in quibus ὀλίγον pro μικρὸν uſurpetur: ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς. Novi, qui ὀλίγην νῆσον adhibuerint, *Apoll. Rhod.* IV. v. 1712.

Νῆσος —— ὀλίγης ἱππουρίδος ἀντία νήσου.

et *Hermeſianax* in dulciſſima Elegia apud *Athen.* XIII. p. 597. F.

Ἣν διὰ πολλὰ παθὼν ὀλίγην ἐσενάσσατο νῆσον,
Πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος.

Quae etfi non multum ab ifto, quem dicebam, ufu difcedunt, nihil tamen nos iuvant. Et, ut omnibus conftet, hanc *Ammonii* notam non effe omni difficultate vacuam, primum adfcribam, quae in plerisque ante noftram editionem locum obtinuerat, lectionem: Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχίου ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς.

181 Ex prima *Aldina,* quae in feqq. fere Edd. exciderant, in textu repofui: Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς. φασὶ δὲ οὕτω, ὀλίγην, μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. Infigne augmentum multo me incertiorem reddidit, ac fui ante, quando fufpicabar, *Ariftonici* expofitionem ad iftum *Homeri* verfum pertinere, qui in hac etiam nota producitur, et pro ἐκάλεσ' legendum ἐκάλεσεν. Sed vana fuit iftaec fufpicio. Latet in corrupta voce ἐκάλεσ', uti auguror, libri index, quem commentario illuftraverit *Ariftonicus*, et e quo fragmentum hoc fuerit decerptum. Quid fi hac ratione priftinam fcripturam reprehenderemus? Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι Ἑκάλης, ἐπὶ στίχου·

—— —— ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς·

φησὶν οὕτως, ὀλίγην, μικρὰν, ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν κ. τ. λ. Sed haec mera eft et nullo argumento nixa hariolatio. Verum quidem eft, magni olim nominis fuiffe Grammaticos, qui *Callimachi* opera fibi illuftranda fumferant, neque dedecere hos inter *Ariftonicum* retuliffe, qui in *Pindari* et *Hefiodi* fcholiis ita citatur, ut utrumque data opera expofuiffe credi poffit. De eiusdem in *Homerum* Commentario res magis etiam eft explorata tum ex *Etymologo* tum ex *Hefychio*. Ob leve mendum, quod *Hefychio* infedit, *Ariftonicus* in *Pricaei* indice fuit omiffus, citatus in v. Ἀκοστήσας, ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἐν ἄχει γενόμενος. *Homeri* verfum, ad quem ea pertinet *Ariftonici* interpretatio, hic fubiiciam ex Il. Ζ. v. 506.

Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ
Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων.

182 Quod *Homeri* loco adnotaveram, lubet hic proponere: nimirum poft *Macrobium* et *Fulv. Urfinum* in *Virg.* cum

Gr. Script. coll. p. 441. diligentius *Homericam* similitudinem cum *Enniana* comparavisse *Hieron. Columnam. Ennii* verba ex Annali II. haec sunt:

Et tunc sicut equus, qui de praesepibus actus
Vincla sueis magneis animeis abrupit, et inde
Fert sese campi per coerula laetaque prata.

Quod vero Ill. *Columna* arbitrabatur, *Ennium* vocem ἀκοστήσας praetermisisse intactam, id mihi probari vix potest. Qui verbum ἀκοστήσας optime sunt inter veteres interpretati, id reddiderunt per κριθιάσας, καὶ ὑπὸ τῆς τροφῆς ἀκρατὴς ὤν. Hos, ut puto, sequutus *Ennius*, pro ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ posuerat:

—— *qui de praesepibus altus*

aut, quod etiam malim:

—— *qui de praesepibu' pastus.*

Neutrum ab *Ennio* alienum. *Varro* apud *Nonium* in *Altum: — altus alieno sumptu. Idem* in v. *Grave: ubi graves pascantur atque alantur pavonum greges.* His adde *Euripidae* versum ex Hippolyt. 1240.

Στῆτ᾽, ὦ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι.

CAPUT VI. 181

Ὄλμος, pila, mortarium. Ὄλμος μυρεψῶν marmoreus. Emendatur Hesychius. Ὕπερος. Scholion Hom. ineditum, Ἰγδοκόπανον. Differentia inter Ὅσιον et Ἱερόν. Παρείας serpentis genus. Catullus menda liberatur. Orgia Bacch. celabantur. Tentatur Orphei locus.

Ὄλμος καὶ Ὅρμος διαφέρει. Ὅλμος μὲν γάρ ἐστι μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτονται τὰ εἴδη τὰ μυρεψικά.] Vas sive lapideum seu ligneum in formam globosam excavatum, quibuscunque demum rebus tundendo conterendis inserviens, Ὅλμος dicebatur. *Ligneum* ὅλμον ad usum rusticum praescribit *Hesiodus* Operum et Dier. v. 423. Propter figuram orbicularem ὅλμου meminit *Homerus* Il. *Λ.* v.

147... ad quem locum ita fcribit *Euftathius* p. 770. "Ὄλμος λίθος ἐστὶ στρογγύλος κυλινδροειδής, ἢ σκεῦος κοῖλον ἐκ λίθου ἢ καὶ ξύλου, ἐν ᾧ πτίσσονται κοπτόμενα ὄσπρια ἢ ἕτερά τινα. In fcholiis ineditis plura leguntur, quae mox producam, poftquam eum, quem *Ammonius* tangit, mortarii ufum illuftravero. *Hefychius*: "Ὄλμος, περιφερὴς λίθος, βάρβαρυς, ἐν ᾧ τὰς βοτάνας τρίβουσι. pro βάρβαρυς non βαρὺς cum *Palmerio*, fed μαρμάρεος eft reftituendum. *Mortarium marmoreum* olim ab ungentariis non fuiffe alienum hodiernus ufus declarat. *Cyrillus* in Lex. MS. "Ὄλμος, ἐν ᾧ πτίσσουσι τὰς κριθὰς, καὶ τὸ τῶν μυρεψῶν, ἐν ᾧ καταλειαίνουσι τὰ παχύτερα τῶν μυρεψικῶν· τὸ δὲ τύπτον ὕπερον λέγεται. ubi potius ὕπερος fcribendum.
184 *piftillum*, ὕπερον, *Hefiodus* fieri voluit τρίπηχυν. In fapienti *Salomonis* dicto Prov. XXVII. 22. *Aquila* et *Theodotion* ἐν ὅλμῳ ἐν ὑπέρῳ pofuerunt. Nunc tandem ineditum in *Homeri* l. c. Scholion fubiiciam: "Ὅλμον φασὶν οἱ παλαιοὶ λίθον στρογγύλον· ἕτεροι δὲ φασιν, ὅλμον λέγεσθαι σκεῦός τι, ὅπερ ὀγδοκόπανον πεζολόγοι εὑρίσκεσθαι. (ita MS.) ὅθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐπί τι τερατολογοῦντας ἔφασκον ἐπ᾽ ὅλμον κοιμᾶσθαι. διὸ καὶ Παυσανίας ἐπί τινα γραφὴν ἔλεγε παρ᾽ ὅλμον ὑπνώττειν· καὶ εἰς παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξέπεσε πρὸς τὰ μαντικὰ ἀφορῶντας. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ὅλλειν καὶ μειοῦν τὰ ἐν αὐτῷ πτισσόμενα. Maculas, quae huic notae ad MS. ductus defcriptae infident, aliis eluendas trado; huius tamen eft loci, ut pro ὀγδοκόπανον corrigatur ὀγδοκόπανον.

"Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει.] Quod fupra dicebam, ὅσια et ἱερὰ pari ratione differre, qua βέβηλα et ἀβέβηλα, id bina quae fubiiciam loca fatis firmabunt. Horum alter eft in *Ariftoph.* Lyfiftr. v. 744.

Ἕως ἂν εἰς ὅσιον μόλω 'γὼ χωρίον.

ubi *Schol.* ἀντὶ τοῦ εἰς βέβηλον, καὶ μὴ ἱερόν. Alter *Sophoclis* eft in Oed. Col. v. 54.

Χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ᾽ ἔστ᾽.

facer eft, et a profano ufu femotus. Hinc ratio petenda difcriminis, quod hac in nota tradit *Ammonius*: "Ὅσια μὲν

γὰρ τὰ ἰδιωτικὰ, ὧν ἐφίεσθαι ἔξεστι καὶ προσάψασθαι· Ἱερὰ δὲ τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεστι προσάψασθαι· et in eam ſententiam producit verba *Demoſth.* e Timocratea, quibus ex eadem orat. p. 474. C. addi poſſunt ſequentia: 185
τοὺς ἔχοντας τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια χρήματα καταβάλλειν εἰς τὸ βουλευτήριον. Alia dabit *Valeſius* ad *Harpocr.* in Ὅσιον· qui in *Demoſth.* τὰ ὅσια recte interpretatur τὰ δημόσια. Ad eam rem prae ceteris egregius eſt eiusdem in Leptinea locus p. 377. C. ὅτι δ᾽ οὐκ ἔστι ταυτὸν ἱερῶν ἀτέλειαν ἔχειν καὶ λειτουργιῶν, ubi *Ulpianus* p. 162. C. διαιρεῖ γὰρ, inquit, τίνα μὲν χρὴ καλεῖν ἱερὰ ἀναλώματα, τίνας δὲ λειτουργίας. λεῖτον δὲ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸ δημόσιον. *Solon* etiam τὰ ὅσια oppoſite ad ἱερὰ vocat δημόσια in pulcra, quam *Demoſtheni* debemus, Elegia:

Οὔθ᾽ ἱερῶν κτεάνων, οὔτε τι δημοσίων
Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ᾽ ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος.

Iſtam *Solonis* Elegiam, egregium antiquitatis monumentum, turpes maculae deformant.

Παρειαὶ καὶ Παρεῖαι διαφέρουσιν.] *Παρεῖαι* ſunt ὄφεις τινὲς μετέωρα τὰ παρεῖα ἔχοντες. *Etymologus* MS. *Παρείας*, εἶδος ὄφεως, οὗ τὸ δῆγμα βλάβης ἀλλότριον. Quae ad hunc locum porro notari potuiſſent, *Valeſius* in not. *Mauſſ.* ad *Harp.* in v. *Παρείας ὄφεις*, et *Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 690. iam praeceperunt. Huiuscemodi ſerpentum fuit uſus in Bacchanalibus. Quando autem *Iſ. Voſſius Demoſthenis* locum, in quo huius rei fit mentio, *Catullo* admovit p. 222. neque quidquam praeterea hac de re proferri poſſit, ſuper illo *Catulli* loco coniecturam lubet proponere. Verba ſunt in Carm. LXIV. v. 258. et ſeqq.

Pars ſeſe tortis ſerpentibus incingebant:
Pars obſcura cavis celebrabant orgia ciſtis,
Orgia, quae fruſtra cupiunt audire profani.

Quo in loco pro *celebrabant* corrigendum cenſeo *celabant*; 186
quae tam vera videtur emendatio, ut mirer, manifeſtam corruptelam perſpicaces commentatores praeteriiſſe, inprimis vero *Ioſ. Scaligerum*, qui unicum quidem, ſed qui ſolus mutationem ſuaderet, locum produxit. Huic alia

porro adiungam. *Apulei.* XI. Metam. p. 262. *Ferebatur ab alio cista secretorum capax, penitus celans operta magnificae religionis.* Psyche libro V. p. 174. orat *per tacita sacra cistarum.* *Tibullus* I. El. VIII. v. 48.

Et levis occultis conscia cista sacris.

Orgia ciſtis *celata* exhibet *Orpheus* Argon. v. 902.

Εἰ μή τις τελετὰς πελάσει καὶ θύσθλα καθαρμῶν,
Ὅσσα περ ἀρήτειρα καθάρματα μύστις ἔκευθε.
Δεινολεχὴς Μήδεια Κυτηϊάσιν μίγα κούραις.

Is etiam locus eſt depravatus, quem, voce *μύστις* in *κίστις* mutata, leviſſimo opere reſtitues:

Εἰ μή τις τελετὰς πελάσῃ καὶ θύσθλα καθαρμῶν
(Ὅσσα περ ἀρήτειρα καθάρματα κίστις ἔκευθε)
Δεινολεχὴς Μήδεια Κυτηϊάσιν μίγα κούραις.

ſenſu, ut apparet, planiſſimo: *ἀρήτειρα κίστις ἔκευθε, ſacra cista celabat, θύσθλα καθαρμῶν.*

CAPUT VII.

Πάσασθαι prima producta pro γεύσασθαι, eadem correpta pro κτήσασθαι poni. Loca proferuntur Theocr.
187 *et Theogn. in quibus pro πασσάμενος ſcribendum ſit πασάμενος. A Πάω, παὸς et πηὸς, adfinis. Παῶται. Πᾶμα, Theocriti Fiſtula et Doſiadae Ara illuſtrantur. Ad eam legem Πολυπάμων in Suidae Cod. Leid. Βουπάμων· virgo ἐπίκληρος, obſervante Cl. Hemſterhuiſio, Αὐτοπάμων et Ἐπιπαματίς.*

Πάσασθαι, *βραχέος μὲν ὄντος τοῦ α, τὸ γεύσασθαι δηλοῖ· ἐν ἐκτάσει δὲ τούτου, τὸ κτήσασθαι.*] Huiuscemodi Grammaticorum praeceptis ſemper eſt auſcultandum. In *πάσασθαι*, ubicunque *guſtandi* et *comedendi* poteſtate pollet, prima ſyllaba brevis eſt, et, ubi longam poſtulat verſus, poëtae *Πάσσασθαι* ſcribere conſueverunt. Iis, quae notavit *Athen.* I. p. 23. et 24. adde *Soph.* Antig. v. 207. *Apoll. Rhod.* I. v. 1072. II. v. 1181. *Arat.* Phaenom. v. 132. *Oppian.* Halieut. I. v. 26. etc. Contra *Πάσασθαι* pro *κτή-*

σασθαι primam producit. *Cyrillus* in Lexico: Πολυπάμμονος, πολυπλουσίου. Πάμματα γὰρ καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα. καὶ πάνσασθαι, (quinimo πάσασθαι) τὸ κτήσασθαι, ἐκτεινομένου τοῦ ἄλφα. Huius rei ignoratio non pauca veterum loca corrupit. Sicubi pro κτησάμενος offendas πασσάμενος, id continuo librariorum inperitiae tribuendum eſt, eiusque loco πασάμενος ponendum; itaque etiam *Caſaubonus* in veteri *Pytheae* epigrammate apud *Athen.* XI. p. 465. E. pro vulgata πασσάμενος, πασάμενος reſtituendum eſſe monuit. Eadem medela *Theognidi* eſt admovenda v. 146.

Βούλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασσάμενος.

In *Theocriti* Idyllio XV. verſu 90. 188

Μᾶ πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασσάμενος ἐπίτασσε.

legendum ex *Etymologo* p. 681. v. 54.

Πασάμενος ποτίτασσε.

Eo non minus tribuo emendationis laudem *Mureto*, qui ob eam, quam dixi, rationem apud *Theocritum* πασάμενος corrigendum eſſe animadvertit, et, ut erat homo elegans et venuſtus, inſignem perdifficilis Idyllii partem commode enodavit II. Var. Lection. cap. XX. Porro videor mihi non indecenter aliquantulum verbo Πάσασθαι inhaeſurus. Priſtina forma fuit Πάω· quae e libris noſtris exulat, niſi quod apud *Etymologum* eo quem citavi loco legatur: Πάω, πῶ, ἔστι. τὸ κτῶμαι. Proxime hinc derivatum remanſit Παὸς, *adfinis. Euripides* Androm. v. 641. γαμβρὸν πεπᾶσθαι, *generum adquiſiviſſe bonum, quamvis pauperem, praeſtat, quam divitem pravum.* Παὸς extat apud *Theocrit.* Idyll. XVI. v. 25. Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, quanquam eo in loco ad formam Ion. et ab *Homero* uſurpatam πηῶν legiſſe videtur *Heſychius*, qui Laconicam hanc etiam gloſſam nobis ſervavit: Παῶται, συγγενεῖς, οἰκεῖοι· Λάκωνες. prouti legendum prae aliis contendit *Tan. Faber* II. Epiſt. XXXIX. Frequentius iſtae formae recurrunt, quas Πέπαμαι propagavit, ita ſcribendum, non πέπαμμαι.

nam quod *Kusterus* ad *Suidam* in Ἐπεπάμεθα suspicabatur, id re minus explorata scripserat, tametsi, quod restitutum volebat, legatur in Anthol. III. c. XXXIII. ep. 16.

189 Pulcrum est *Pempeli* Pythagorei dictum apud *Stobaeum* Tit. LXXVII. p. 460. σεμνόν τι καὶ θείας φύσεος πεπαμένον ἀμῖν τὸ τῶν φυτησάντων ἵδρυμά ἐστιν. A πέπαμαι vetus vocabulum Πᾶμα· quod binis, quae mihi tantum innotuere, testimoniis confirmatum ibo. Prius suppeditabit *Theocriti* Fistula:

Ὧι τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν
Πᾶμα Παρὶς θέτο Σιμιχίδας.

Cui gratam hanc pastoritiam supellectilem sacram fecit Theocritus. Ita exponunt *Scholiastae* inediti. apud alterum vitiose πάμμα legitur; alter, Πᾶμα δὲ, inquit, κτῆμα. Ουψ (L. Ὅμηρος) πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ. His subiungam locum ex Ara *Dosiadae* prima:

Μαύλιες δ᾽ ὕπερθε πέτρης Ναξίας θοούμεναι
Παμάτων φίδοντο Πανός.

quae ita Latine reddo: *Sacrae secures, quas Naxia cos acutas reddiderat, ovium tamen sanguine tingi timuerunt.* Locum bene etiam cepit *Fortunius Licetus* in Encyclopaedia, quam vocat, ad aram mysticam *Nonarii* Terrigenae p. 90. et seqq. Monendum vero, secundum me versum ita adposuisse, uti eum legendum iudicabat *Salmasius*; in primo scripsi πέτρης Ναξίας e Cod. *Palatino*. Novi, qui omnia, quae *Salmasius* edidit, obscura poëmatia ad MSS. collata, cum ineditis scholiis quamplurimis, in lucem aliquando exponere cogitet. In primo *Dosiadae Scholiasta* sequentia legebantur: Παμμάτων ἢ κτημάτων τοῦ Πανὸς, τουτέστιν αἱ μάχαιραι οὐ σφάττουσι πρόβατα καὶ βόας, 190 ὧν ἔφορος ὁ Πάν. Recte tertius *Schol.* Παμμάτων exponit τῶν θρεμμάτων. utrobique παμάτων corrigendum, et ad eam legem omnia veterum loca sunt reformanda: qua in sententia, certa ratione nixa, praeeuntem habeo *Salmasium* ad Aram *Dosiad.* p. 132. Optimus *Suidae* Codex MS. Bibliothecae *Lugd. Bat.* formam Πολυπάμων a communi labe intactam diligenter conservavit in v. Πέπατο. eandem

in *Etymologo* monstrabit *Sylburgii* Index. Βουπάμων scripserat, nisi fallor, *Leonides* in Anthol. III. c. vi. ep. 57. Virginem ἐπίκληρον veteres Αὐτοπάμονα vocavisse a plerisque omnibus ignorabatur, usque dum Cl. *Hemsterhuisii* emendationem in lucem protraxit *G. Arnaldus* in add. ad Variar. Coniectur. libros p. 414. Est et aliud virginis ἐπικλήρου nomen tam mirabiliter in *Eustathii* ad *Hom.* commentario mendosum, ut priscae lectionis vix vestigia contineat, et *Salmasio* crucem fixerit, de Mod. Usur. c. iv. p. 167. Tandem portentum vocabuli μάνδας in ἐπιπαματίδας mutandum esse, monuit ad *Poll.* X. 20. *Tiberius Hemsterhuisius.*

CAPUT VIII.

Παρακρούσασθαι unde devenerit in decipiendi notionem? Schol. Aristoph. emend. Κρουσιμετρεῖν et Κρουσιδημεῖν. Πενέστης apud Thessalos dicebatur bello captus. Χειρωθεὶς in Amm. legendum pro δωρηθείς. Menonis Pharsalii 300 Penestae, an 200. Nili nomen ex Amm. erasum. Acuta Arnaldi coniectura. Πειραστὴς recentiorum scriptorum vocabulum, antiquissimis ignoratum. 191
Sophoclis ex Aegeo versus corrigitur.

Παρακέκρουσται καὶ Παρακέκρουται διαφέρει.] Longe diversi generis haec est observatio, atque erat superior, et minoris momenti. Verbum παρακρούεσθαι decipiendi notione πολὺ ἐστι παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς καὶ παρὰ Δημοσθένει, uti scribit *Harpocration*. Metaphoricae significationis duplicem originem proponit *Etymologus*, quarum dum neutra abhorret, altera tamen videtur verior, qua huic verbo fallendi potestatem adhaesisse observat ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ἱστώντων, οἳ τοῖς σταθμοῖς παρακρούουσιν, ἵνα ὃ βούλονται μέρος καθέλκῃ βαρυνόμενον τῇ κρούσει. Id *Phocylides* vocat σταθμὸν κρούειν ἑτερόζυγον v. 43. Corrige *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 855. Κρουσιδημῶν —— ἔστι γὰρ παρακρουσόμενον μέτρον, ὃ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς μέτροις παραλογιζομένων. ubi legendum puto: ἔστι γὰρ παρὰ τὸ

κρουσιμετρεῖν, *ὃ λέγεται* *ἑ. τ.* non intercedam tamen, quominus *Kuſteri* quis aut *Aem. Porti* emendationem amplexetur. *Heſychius*: *Κρουσιδημῶν*, *κρουσιμετρῶν*, *ἀπὸ τῶν ἐν τῷ μετρεῖν ἀπατώντων.* ſic enim legendum. *Caſaubon.* ad *Perſ.* Sat. I. p. 44. verbum *κρουσιμετρεῖν* erudite expoſuit. Vid. *Ariſtoph.* Nubib. v. 450. *Schol.* et *Heſychium* in *Παρακρουσιχοίνικος*. Vim verbi *παρακρούεσθαι* egregie expreſſit *Lucianus* in Timone §. 57. locum ſubiiciam, quia inprimis eſt iocoſus; Timon enim, dum liberali manu adulatori pugnos admetiebatur, indignanti Thraſycli, *τί ἀγανακτεῖς*, inquit, *ὦ 'γαθὲ Θρασύκλεις*; *μῶν παρακέκρουσμαί σε*; *καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.* quem locum qui decies legerit, nova ſemper voluptate ſeſe perfundi ſentiet.

192 *Πελαστὴς καὶ Πενέστης διαφέρει. Πελαστὴς μὲν γὰρ ὁ πρόσφυξ· Πενέστης δὲ παρὰ Θεσσαλοῖς ὁ κατὰ πόλεμον δωρηθείς.*] Quod ſaepenumero accidit, ut, quod primum videbatur veroſimillimum, ſi diligentius ad animum revoces, multum de probabilitate ſua amittat, idem hic etiam locum habet. *Meurſii* coniectura in Miſcell. Lacon. II. c. VI. apud *Ammonium* pro *δωρηθεὶς* legentis *ζωγρηθεὶς*, cum a re ipſa non ſit aliena, ad corruptae vocis literas prope accedit; nihilominus quovis auſim pignore contendere, *Ammonium* ſcripſiſſe: *ὁ κατὰ πόλεμον χειρωθείς*· addit enim *ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες*· iam vero *Helotes* notante *Etymologo* p. 300. v. 13. dicebantur *οἱ μὴ γνήσιοι δοῦλοι Λακεδαιμονίων*, *ἀλλὰ πρῶτον χειρωθέντες.* par fuit *Peneſtarum* ratio. Deinde ductus literarum *Δ. Λ.* X. valde in membranis adfines, dici non poteſt, quantis erroribus dederint originem. Ceterum de *Peneſtis* copioſe egerat in Theſſalicis *Staphylus*, quod ex *Harpocrat.* novimus. *Τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς*, ex *Theopompo* tradit *Schol.* *Theocriti* ad Idyll. XVI. in quo v. 35. *πενέσται* memorantur. In *Euripidae* Heraclid. v. 639.

Ὕλλου πενέστης· οὔ με γινώσκεις ὁρῶν;

Theſſalus Menon trecentis *Peneſtis* Athenienſes adiuviſſe

dicitur apud *Demosth.* in Ariftocrat. p. 457. A. *Μένωνι τῷ Φαρσαλίῳ —— τριακοσίοις ἱππεῦσι πενέσταις ἰδίοις βοηθήσαντι —— πολιτείαν ἔδοσαν·* quae totidem verbis leguntur etiam in oratione *περὶ τῆς συντάξεως* p. 70. C. nifi quod ibi pro *τριακοσίοις* extat *διακοσίοις·* qui, utra genuina fit lectio, coniectando adfequi valuerit, nae is magnus oportet fit coniector. In pofteriori loco *πενέστας* non bene per 193
clientes reddidit *Wolfius*, priorem locum tantum citat *Harpocration*.

Πειραστὴς καὶ Πειρατὴς διαφέρει. Πειραστὴς μὲν γὰρ ὁ πειράζων· Πειρατὴς δὲ, ὁ θαλάσσιος λῃστής. καὶ Νεῖλος, Τὰς διαλυθείσας σανίδας καταλιπόντες τοῖς πειραταῖς.] Vetuftiffimos Graeciae fcriptores *πειρατὰς marinos* vocaffe *praedones*, haud dixero. Proptereane crederem, huic voci adferendae *Nilum* ab *Ammonio* advocatum? Nihil minus. Cedo tu mihi ex *Leonis Allatii* Diatriba aut aliunde *Nilum*, cui ifta in *Ammonio* ῥῆσις ulla poffit ratione convenire? neminem dederis, nifi infimi aevi homines, aut certe ad *Ammonii* antiquitatem neutiquam comparandos. Hinc factum eft, ut diu fuerit apud me hic locus de mendo fufpectus, quod tamen, five hac tentabam five illac, tolli a me non poterat. Rogavi itaque Cl. *Arnaldum*, in quo praeter infignem doctrinae copiam femper admiratus fui infitam acute cogitandi virtutem, ut adfecto loco medelam admoveret; is, ut eft facilis mihique amiciffimus, mox eam, quam inportuna *Nili* mentio iniecerat, mihi ademit follicitudinem, meque per literas monuit, pro *καὶ Νεῖλος, Τὰς δ.* fibi legendum videri: *καὶ νηὸς τὰς διαλυθείσας σ.* qua emendatione nullam veriorem, paucas elegantiores dari poffe contendo. Adfcribam verba e *Xenoph. Ephefii* II. p. 34. *καὶ τῆς νεὼς διαῤῥαγείσης μόλις ἐν σανίδι τινὶ σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ τινὸς ἦλθον.* Ab hoc loco non longe is fuit diverfus, e quo pauca produxit *Amm.* cuiuscunque demum fint auctoris. Quod vero paulo ante incipiebam dicere, id, ut opinor, dubio vacat. Vetuftiores et cultiores *piratas* (quam vocem Latini poft 194
Varronem frequentarunt) generaliori nomine *λῃστὰς* appellare folent, vel etiam *τοὺς ἐν τῇ θαλάσσῃ κακουργοῦντας.*

Neminem forsan habemus, qui πειρατὴς eo sensu adhibuerit, antiquiorem Graeco *Iobi* interprete c. XXV. v. 3. Unius *Nicarchi* locum ex Anthol. II. c. VI. ep. 5. in v. Πειρατὴς adduxit *Stephanus* Thes. T. III. p. 159. Occurrit etiam in *Polybii* fragmento apud *Suidam* in Καταβολή. apud *Achillem* autem *Tatium* et *Xenophontem Ephesium* usu longe frequentissimo. Quibus adde, si lubet, Grammaticos, *Hesychium* in Καρῖται et in Μερμηρικοί. *Etymolog.* et *Suid.* in v. *Schol. Soph.* ad init. Aiac. *Schol. Oppian.* I. Hal. v. 649. Subiiciam observationem *Schol. Pindari* ad Pythion Od. II. v. 62. Πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος λῃστὰς λέγομεν· κυρίως δὲ, τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας. παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδουροὺς αὐτοὺς λέγουσιν Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάῳ· Ἔπαυσ' ὁδουροὺς λυμεῶνας. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ· Πῶς δῆθ' ὁδουρὸν ὅμοιος ἐξέβης λαθών. Quem *Tragici* versiculum duabus tantum literis extritis ita legendum esse suspicor:

Πῶς δῆθ' ὁδουρὸν οἷος ἐξέβης λαθών;

Qui tu solus latronem latere et evadere potuisti?

CAPUT IX.

Πήρα pastoritia. In Ammonii scripturam inquiritur. Κατωμίδες reponitur in Hesychii Lex. Πήρη κατωμαδίη. Grammatici Ἄφενος deducunt ab ἕνος, annus. Festi observatio probatur. Τετραενές. Tentatur Schol.
195 *Theocriti. Πλήμη seu Πλήμμη pro πλημμυρίς. Ascalon. schedae supplentur. Πλῆμναι. Etymol. et Apollonii versus in Soph. Schol. corriguntur.*

Πεῖρα καὶ Πήρα διαφέρει. —— Πήρα δὲ, τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον, καὶ δέρμα τι ἀρτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.] Priorem significatum medicis relinquam, si qui modo sint medici, quos harum minutiarum cura tangat. Quando autem alter *perae* usus ab aliis fuit indicatus, veluti a *Pricaeo* et *Albertio* in Obs. ad *Matth.* X. v. 10. vix quidquam esse videbatur, quod eorum observatis

ac opera adiungi poſſet. Eſt tamen aliquid, quod non raetermittendum cenſui. In iſtis *Ammonii* verbis, δέρμα ι. ἀρτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες, pricae, quae illam *Stephani* praeceſſerant, Editiones pro πὶ τῶν ὤμων praeferebant ἐπὶ τῶν νόμων· idque mendoſum ſſe ſupra adſerui. Sed ubi me ſeries in hunc locum iteum deduxit, coepi animadvertere, poſſe cui eam ſuſpicioem oboriri, *Ammonium* ſcripſiſſe: ὃ ἐπὶ τῶν νομῶν φέουσιν οἱ ποιμένες· quod ſcilicet longiuſcule cum grege d paſcua abituri ſecum ſumunt. quam lectionem tantum on ſperno, ut vulgatae eam anteponendam cenſeam. Si nim ὤμων poſuiſſet *Amm.* potius, opinor, ſcripſiſſet ὃ κατὰ ῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες. Inde etiam *Heſychio* ατωμίδες exponuntur: ἅπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὤμων φοοῦσι δέρματα. quo in loco ſatis inepte legitur Κατωτίδες· uod ſi nondum fuit ab aliis monitum, una fecit literarum ries. Paſtoritiam πήρην κατωμαδίην vocat *Moſchus* in ulciſſimo epigrammate εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα·

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον 196
Οὖλος Ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην.

ἀρτοφόρον hocce paſtorum δέρμα frequenter, neque miım, memorat *Longus*, e quibus omnibus locis unus eſt, ui huc etiam referri poſſet, et Eruditiſſ. *Albertium* in Obrv. ad eum quem dixi locum non praeteriit. *Perſeus* τὴν βησιν περιβάλλει κατὰ τῶν ὤμων, teſte *Pherecyde* apud chol. *Apoll. Rhod.* IV. v. 1515. ubi emendatius ſcribi oteſt ex *Apollod.* II. p. 84. κίβισιν, ἣν, inquit, φασί τινες ναι πήραν. ubi vide *Galeum.*

Πλούσιος Εὐπόρου, Ἀφνειοῦ, Ὀλβίου καὶ Εὐτυχοῦς ιαφέρει.] Ἀφνειὸς dum *Ammonio* dicitur ὁ ἀπ' ἐνιαυοῦ τὴν τροφὴν συλλέγων, nominis ratio quaeritur in ἔνος uam vere, nunc non diſputo. ἔνος γὰρ, inquit, ὁ ἐνιαυς. quae poſtrema, a *Thom. M.* omiſſa, leguntur etiam ι *Cyrilli* Lexico MS. ubi eadem traditur differentia, et pud *Proclum* ad *Heſiod.* Ἔργ. v. 24. E Grammaticorum riginationibus, quantumvis ineptis et falſis, plurimarum ıepe vocum, quas absque iis ignoraremus, percipi poteſt

cognitio. *Etymologus* in *Ἄφενος· ἐστὶν ἕνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος, Τετράενον Δαμάσου παῖδα.* Bonae frugis plena est *Festi* observatio: *Annus ex Graeco venit, quem illi ἕνον dicunt; et quod nos trimum, illi dicunt τρίενον.* Vulgata lectio *ἔννον* et *τρίεννον* a tali videtur invecta, qui non memor, veteres Romanos literas nunquam duplicasse, *ἕννον* et *annum* propius convenire existimaverit. *Hesychius: Ἑπτάενον, ἑπταετῆ.* Dores, notante *Corinthio*, τὸ
197 *τετραετὲς Τετραενὲς λέγουσι.* quae observatio ad *Theocritum* est referenda Idyll. VII. v. 147. ubi *Scholiastae* verba, prouti vulgantur, haec sunt: *Τετράενες, ἤγουν τετραετὲς, Ἀττικῶς. ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας.* ubi mihi quidem emendandum videtur: *τὸ γὰρ ἔτος ἕνος κατά τινας.* aut, si id mavelis, *ἕνος.* qua ratione scribendum credidit *Theodoritus* in Lexico *περὶ πνευμάτων.*

Πλῆμαι καὶ Πλῆμναι διαφέρουσι. Πλῆμαι μὲν γὰρ αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν· Πλῆμναι δὲ, αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες.] Neminem opinor dubitaturum, quin recte *Scaligeri* emendationem in textum receperim. *Suidas*, ubi utriusque vocabuli diversam potestatem declarat, *Πλήμη*, inquit, *πλημμύρα τῆς θαλάσσης.* ubi nihil est caussae cur *Kusterus* mavelit *πλήσμη* inductus *Schol. Apoll. Rhodii* nota, qua usus fuit etiam Ill. *Spanhemius* ad *Callim.* h. in Del. v. 263. *Πλήμη* non solum ex *Ammonio*, sed et aliunde notum. *Thomas M. Πλήμας τὰς πλημμυρίδας τῶν ποταμῶν. Eustathium* confer ad *Hom.* Od. *I.* p. 371. et ad *Dionys. Perieges.* v. 202. Credidit *Thales Milesius*, *ἐκ τῆς ἀποπεμπομένης πλήμμης τὰς ὑπερχύσεις ἀναδέχεσθαι τὸν Νεῖλον*, teste *Schol. Apoll. Rhod.* quo loco, nunc non commemini. E *Ptolemaei Ascalon.* schedis sequentia edidit Cl. *Fabricius* §. 187. *πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν, πλῆμναι δὲ μετὰ τοῦ ν̄ αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες.* ubi restituendum esse *πλῆμαι, πλημμυρίδες τ. π.* sive *πλῆμμαι*, vel inde liquet, quod addat *πλῆμναι δὲ μετὰ τοῦ ν̄ αἱ τῶν τροχῶν σ. Etymologus: Πλήμνας, τοὺς τροχοὺς, τὰς σύριγγας· ἃς ἔνιοι χοινικίδας καλοῦσιν, εἰς ἃς ὁ ἄξων ἐνστρέφεται.* ubi corrigendum: *Πλήμνας, τοῦ τροχοῦ τὰς σύριγγας.* Plura ea de
198 re notavit *Schefferus* de Re Vehic. l. c. VI. p. 48. et 49.

Versum autem *Apoll. Rhod.* I. 757. restitues in *Schol. Soph.* ad Electr. v. 746. ubi pro ἄξονος ἐν πλήμνῃσι corrupte vulgatur Ἀζόμενος πλήμνῃσι. *Schol. Homeri* ineditus ad Il. *E.* v. 726. Πλῆμναι λέγονται διὰ τὸ πλήσσεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄξονος· ταύτας δὲ ἔνιοι χήσας ὀνομάζουσι. et quae plura in libro *Vossiano* prostant.

CAPUT X.

Differentiam inter Πρόξενον, Ἰδιόξενον et Δορύξενον multi tradiderunt. Ammonii ad v. Δορύξενος observatio non protrita. Quis olim Δορύξενος; Suidae vindicata vulgata lectio. Variae ad Amm. notam reficiendam eruditorum hominum coniecturae. Veterum Προξένοις quid fuerit muneris iniunctum? Suidas corr. e scripto Cod. Προξένους frequenter ab Oratoribus memorari. Ἰδιόξενον et Πρόξενον discernit Lucianus, imitatus Demosth. cuius locus corrigitur.

Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει.] Super harum vocum differentia ex *Aelii Dionys.* et *Pausaniae* Lexicis multa notat *Eustathius* ad *Hom.* Il. *Γ.* p. 307. quocum si vel conferantur *Suidas*, *Pollux* III. 59. 60. et *Moschopulus* περὶ σχεδῶν p. 119. universi nihil in medium producent, quo *Ammonio*, usum vocis Δορύξενος tradenti, fieri possit medicina. *Ammonii* verba, prouti vulgo legi solent, describam: Δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἁλοὺς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος μναδῆν ἢ τεταγμένη. κομίσας δὲ καὶ 199 φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος, καὶ δορύξενος ἐκαλεῖτο. Antiquitatis particula, quam hic tangit Noster, reliquis, quos nominavi, Grammaticis fuit, ut puto, incognita. Apud *Suidam* in v. Ἰδιόξενος Δορύξενος exponitur ὁ ἐκ πολέμου γνωσθεὶς καὶ γεγονὼς τινὶ ξένος. ita enim legendum; nam causae nihil erat, quod *Kusterus*, reiectis vocibus γνωσθεὶς καὶ, quas liber *Batavus* agnoscit, scribi voluerit: ὁ ἐκ πολεμίου ξένος γεγονὼς τινί. Praeter *Ael*[illegible] *Dionysium Moschopulus*, Δορύξενος δὲ, inquit, ὁ [illegible]

λέμον γνωσθείς. et *Pollux* III. 60. Δορύξενος δὲ, ὁ ἐκ τῆς κατὰ τὸν πόλεμον ἐπιμιξίας τὴν γνῶσιν πεποιημένος. Ista Grammaticorum expositio binis *Euripidae* locis, in quibus δορυξένων fit mentio, adprime congruit, quorum alter est in Medea v. 687. alter in Androm. v. 999. *Sophocles* enim in Electra v. 45. et in Oed. Col. v. 624. παραχρᾶται τῇ λέξει ποιητικώτερον, ut cum *Eustathio* loquar. neque in *Aeschyli* Choephor. v. 560. et v. 914. propriae significationis adeo habenda est ratio. Ut autem id, quod supra me facturum receperam, nunc porro exsequar, ponam iterum mendosam *Ammonianae* notae scripturam, deinde eruditorum hominum coniecturas subiiciam. Corrupta in *Amm.* verba haec sunt: ἀλεὶς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος μναδὴν ἡ τεταγμένη. Pro ultimis verbis *Scaliger* in libro suo correxerat μανδύην τεταμένην· quae scriptura, quantumvis acute excogitata, cum veritatis colorem prae se non ferebat, varios simul adii, a quibus non dubia medelae spes adfulgebat. Vir Celeberrimus *C. A. Dukerus* hac ratione locum sibi videri
200 constituendum significavit: ἁλοὺς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη π. τ. π. λύτρα λαβόντος· μνᾶ δ' ἦν ἡ τεταγμένη. Praeclarae emendationis laudem partietur Nob. *Matthias Röverus*, qui eadem plane ratione separandam vocem μναδὴν perspexit, sed pro ἀλεὶς γὰρ scribi maluit ἀλεὶς γὰρ καὶ ξενίων τυχών. Clarissimus vero *Arnaldus* solutionis pretium non definiendum esse credidit, ac proinde corrigendum: ἁλοὺς γὰρ καὶ ξενίων τυχὼν ἀ. π. τ. π. λύτρα λαβόντος τινὰ δὴ τεταγμένα· ὁμόσας δὲ καὶ φυλάξας κ. τ. λ. quod inprimis considerari meretur propter *Plutarchi* locum, cuius partem mox adferam, quando prius Eruditiss. *Reiskii* coniecturam cum Lectore communicavero. Is ubi primum μνᾶν τὴν τεταγμένην legendum esse coniecerat, postea graviori vulnere locum afflictum esse suspicabatur, hac autem ratione corrigendum: ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου, λύτρον λαβόντος καταβολὴν· τῇ τεταγμένῃ κομίσας οὖν καὶ etc. ut scilicet ab hoste dimissi pro redemtionis suae pretio postea adferendo quaedam deposuerint. etc. Ex his coniecturis unusquisque eligat, quae sibi proxime videbitur

ad veritatem accedere. *Plutarchi* locum, ab aliis etiam indicatum, tandem ſubtexam; eſt in Quaeſt. Gr. T. II. p. 295. ubi eam ponens quaeſtionem: *Τίς ὁ δορύξενος;* praeter alia in hunc modum ſcribit: *τοὺς δ' ἁλισκομένους λύτρον τι τεταγμένον ἔδει καταβαλεῖν, καὶ τοῦτο ἐλάμβανον ἀφέντες. πρότερον δὲ οὐκ εἰσέπραττον, ἀλλ' ὁ λαβὼν αἰχμάλωτιν, ἀπῆγεν οἴκαδε, καὶ μεταδοὺς ἁλῶν καὶ τραπέζης ἀπέπεμπεν οἴκαδε. ὁ μὲν οὖν τὰ λύτρα κομίσας ἐπῃνεῖτο, καὶ φίλος ἀεὶ διετέλει τοῦ λαβόντος, ἐκ δορυαλώτου Δορύξενος προσαγορευόμενος.* Antiquioris, quem ibi ſequitur *Plutarch.* auctoris verba fortaſſe *Ammonius* nobis repraeſentat. Ad hanc etiam rem opportuna notat *Heſychius* in *Δορυξένους.* Et haec quidem hactenus. Quandoquidem autem in Grammatico illuſtrando verſamur, prius nolo ab hoc loco diſcedere, quam paucula de uſu vocis *Πρόξενος* monuero. *Πρόξενος* ſecundum *Amm.* *πόλεως καὶ ἔθνους.* *Πρόξενοι*, ut, quae a Grammaticis traduntur, univerſa complectar, homines dicebantur privati, quibus in patria urbe degentibus honorificum hoſpitii ius cum alia civitate publicitus intercedebat: his id muneris erat praecipue iniunctum, ut ſedulo proſpicerent, ne quid publica iſtius civitatis res a civibus ſuis caperet detrimenti, legatos illinc venientes hoſpitio exciperent, ad populum deducerent, utque iis bene eſſet, procurarent. *Schol. Demoſth.* ad Leptineam p. 371. *Πρόξενος, ὁ τὸν ἀπὸ ἄλλης πόλεως ἀναδεχόμενος, καὶ προσόδου φροντίζων τῆς πρὸς τὸν δῆμον αὐτοῦ.* quod Scholion minus emendate edidit *Wolfius.* *Erotianus* in Lex. *Hippocr.* *Προξένους*] *Οὕτως ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν ἄλλαις πόλεσι μένοντας, καὶ εἰς ξενίαν ἐπιδεχομένους* (malo: *ὑποδεχ.*) *καὶ φροντίζοντας φίλων μὲν, οὐκ ὄντων δὲ πολιτῶν.* Publica auctoritate conſtitutos declarat diverſi generis nomen *Ἐθελοπρόξενος*, a *Polluce, Suida* et *Heſychio* expoſitum. Quae aliorum obſervatis adieci, *Suidam* habent auctorem in *Ἰδιόξενος.* ubi *Πρόξενον* dictum fuiſſe tradit, *παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται. καὶ προσάγει τὰς πρεσβείας οὗτος πρὸς τὸ δημόσιον, καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖ καὶ πράττει* (lege *διαπράττει* ex MS. *Leidenſi*) *ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτοῦ τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέ-*

ϱοντα, ἧς πϱοξενεῖ. Huiuscemodi πϱοξένους frequenter memorant Oratores antiqui. *Demoſthen.* de Halon. p. 33.
202 C. Καϱύστιον τὸν πϱόξενον τῆς ἡμετέϱας πόλεως. contra Callipp. p. 719. C. πϱοξενῶν μὲν γὰϱ τυγχάνω τῶν Ἡϱακλεωτῶν. *Dinarchus* contra Dem. p. 98. A. ὅσους οὗτος γέγϱαφε πϱοξένους εἶναι καὶ Ἀθηναίους. *Aeſchines* de fals. legat. p. 266. B. Δημοσθένους τοῦ Θηβαίων πϱοξένου. Idem contra Cteſiph. p. 294. A. Θϱάσων ὁ Ἐϱχιεὺς, πϱόξενος ὢν Θηβαίοις. Tales Delphis plurimos fuiſſe, perquam ſit credibile. Conf. *Euripides* Androm. v. 1102. et *Barneſ.* ad *Eurip.* Ion. v. 1039. Locum denique, in quo πϱόξενος et ἰδιόξενος diſcernantur, clariſſimum ſubminiſtrabit *Demoſthenes* pro Rhod. libert. p. 79. C. ubi nihil in gratiam Rhodiorum temere a ſe dici indicaturus, οὔτε γὰϱ, inquit, πϱόξενος τῶν ἀνδϱῶν, οὔτε ἰδίᾳ ξένος αὐτῶν οὐδείς ἐστί μοι. ubi legendum puto: οὔτε γὰϱ πϱόξενός εἰμὶ τῶν ἀ. οὔτε ἰδιόξενος αὐτῶν ο. ἐ. μ. quem locum non obſcure imitatur *Lucianus* initio Phalar. II. T. I. p. 741. Οὔτε Ἀκϱαγαντίνων, ὦ ἄνδϱες Δελφοὶ, πϱόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάϱιδος. quae in Scholiis leguntur, non ſunt unius aſſis.

CAPUT XI.

Atticorum Ῥαφανὶς *quo nomine vulgo diceretur, ambiguum.* Ῥέφανος. *Ionum* Ῥέπανος. *Amm. tentatur. Suidas e MS. emend. Archilochi verſus illuſtr. Archilochi nomen reſtituitur in Athenaeo. Moſchi verſus corrigitur.* Κύματος ἀγὴ, *litus fluctifragum. Paucula de v.* Σισύϱα *et* Σισύϱνα.

Ῥάφανος καὶ Ῥαφανὶς διαφέϱει.] Differentia ex illis, quos
203 citant *Nunneſ.* ad *Phrynich.* p. 27. et *Kuſter.* ad *Suid.* notiſſima eſt. Paucula tamen propter ultima *Ammonii* verba adiiciam: ubi is ſcribit, Atticis Ῥαφανίδα vocari τὴν παϱ᾽ ἡμῖν Ῥάπανον, dubium, inquam, eſſe poteſt, an ea lectio ſit ſincera. nam pro Ῥάπανον apud *Moſchopulum*, qui ſine controverſia *Ammonii* notam deſcripſit, Ῥάπαλον vulgatur.

Aliter etiam *Hesychius:* Ῥαφανὶς καὶ Ῥάφανος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Ῥάφανος μὲν γὰρ ἡ κράμβη· Ῥαφανὶς δὲ ἡ παρ' ἡμῖν ῥάφανος. et ea cum lectione *Suidas,* prouti vulgatur, concinit: Ῥαφανίς. Ῥαφανίδα φασὶν Ἀττικοὶ, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον καλοῦμεν. Utra nunc quaeſo lectio eligenda? ſi mihi credatur, neutra, qui pro Ῥάπανον in *Amm.* ſcribendum cenſeo Ῥέφανον, permotus *Suidae* loco, quem ita legi in MS. *Voſſiano:* Ῥαφανίς. Ῥαφανίδα φησὶν Ἀττικὴ, ἣν ἡμεῖς ῥέφανον φαμέν. In *Cyrilli* Lexico Ῥέφανον etiam reperire licet. Facile autem, cur id mavelim, animadvertes, poſtquam ſequentem *Ammonii* notam ſubiecero: Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. Ῥέφανον μὲν, ἣν καὶ ἡμεῖς φαμέν· Ῥάφανον δὲ, τὴν κράμβην. qui etiam locus graviter adfectus ſine ſcriptis libris fruſtra tentaretur, niſi quod legendum arbitror: Ῥέπανον μὲν (Iones λέγουσι), ἣν καὶ ἡμεῖς φαμὲν ῥέφανον. Ionibus ῥέπανον tribuit *Thomas M.*

Ῥόδον καὶ Ῥοδωνιὰ καὶ Ῥοδῆ διαφέρει.] *Archilochi,* quem *Ammonius* adducit, locus:

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο
Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

apud *Moſchop.* vitioſe profertur: Ἔχουσα θαλὸν μυρσίνης ἀφείπετο, ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος. ab hac lectione non diſcedit *Phavorinus* in Ῥόδον. Proba lectio eſt ἐτέρπετο. 204
Lucem huic verſui accendit *Heſychii* obſervatio, qui moris fuiſſe refert, Μυῤῥίνης κλάδον ἢ δάφνης παρὰ πότον διδόναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς, ὑπὲρ τοῦ ᾆσαι ἀντὶ τοῦ βαρβίτου. Confer *Heſ.* in Τὴν ἐπιδεξιάν. Primum *Archilochi* verſum ſervavit etiam *Etymologus* in Θάλλω p. 441. v. 49. alter, Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος, extat apud *Athen.* II. p. 52. F. ubi pro Ἀντίλοχος reponi debet Ἀρχίλοχος. Quandoquidem roſarum meminit *Amm.* nihil vetat emendaſſe *Moſchi* Europam v. 36.

Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ.

ubi non undarum ſonitu, ſed puellas delectatas fuiſſe ſuſpicor litore fluctifrago, quo primulos pedes tingere amabant. Lego itaque:

—— καὶ κύματος ἀγῇ.

Apollon. Rhod. eadem utitur loquendi ratione l. v. 554.

—— —— πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ
Τέγγε πόδας.

Iſaacus Caſaubonus pro vulgata ſcriptura ἄγνῃ in *Numenii* verſu apud *Athen.* VII. p. 305. A. emendavit:

—— —— ἐπ' ἄκρῃ κύματος ἀγῇ.

eodem *Apoll. Rhodii* loco inductus, quem ſine *auctoris* nomine apud *Etymologum* vir inclytus repererat.

205 Σισύρα καὶ Σισύρνα διαφέρει.] Differentiam praeter *Heſych.* adnotavit *Etymologus* p. 714. v. 24. nam cum priori obſervatione altera in MS. coniungitur: Σισύρνα δέ ἐστι παχὺ περιβόλαιον ἢ δερμάτινον ἱμάτιον. De Σισύρᾳ praeter eos, quos ad *Poll.* X. 123. indicavit Celeberr. *Hemſterh.* ad mentem *Ammonii* nonnulla notat *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 10. *Muſonius* apud *Stobaeum* Tit. LXXXIII. p. 489. τῆς δὲ σισύρας ἱκανωτάτης οὔσης ὑπεστρῶσθαι, ὥστε μὴ δεῖσθαι πορφυρίδος ἢ φοινικίδος. In Lexico *Cyrilli* Σισύρα exponitur τραχὺ καὶ παχὺ ἱμάτιον δουλικόν. quo uſu occurrit in *Alciphron.* III. Epiſt. XXVI. κειμένην τὴν (ita MS.) σισύραν, ἣν ἀποθέμενος εἰργαζόμην, ὑπὸ μάλης ᾤχετο φέρων. Ep. XLII. τοῖς γὰρ γυμνοῖς σισύρα καὶ ἐφεστρὶς ἡ φλόξ. Confer apud *Stob.* p. 487. v. 44. leviter depravatum Pythagoreae *Perictyones* locum. Alterum vero Σισύρνα, olim frequentius in veterum libris obvium, *Herodoto* IV. c. CIX. et alibi reſtituit V. C. *Iacobus Gronovius* p. 933. quibus locis adde *Aeſchyli* et *Sophoclis* fragmenta a *Polluce* X. 186. conſervata. *Corinth.* de Dial. Ion. Σισύρνα, βαρβαρικὸς χιτών. Iure itaque pro Σίσυρμα in *Ammonio* repoſui Σισύρνα.

CAPUT XII.

Σταφύλη Grammaticis vulgo ἡ καθιεμένη μολυβδίς. Haec bina a Callimacho diſtingui. Σταφύλη amuſſis. Varia in Hom. lectio. Scholion ſcriptum corrigitur. Ammo-
206 *nii locum corrupit Stephanus. Φαισύλη, Phaeſyle,*

inter Hyadas Bacchi nutrices enumeratur. Pherecydae nota apud Etymol. emendatur. Θυώνη *pro* Διώνη *reponitur in Schol. Hom. Panyasis emaculatur.*

Σταφυλὴν —— καὶ Σταφύλην βαρυτόνως, ὡς Μελίτην, διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος.] Eruditam sed mirum in modum librariorum negligentia depravatam *Ammonii* obſervationem emaculare ſupra laboravi, ubi non pauca tamen diligentiori aliorum curae commiſi. Primum, notante *Amm.*, *Ptolemaeus* in libris de Proſodia *Homerica,* τὸ μὲν βαρυτονούμενον, φησὶν, ὄνομα ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται. Eandem vocis σταφύλη expoſitionem praeter perſonatum *Ptolem. Aſcalon.* in libello de verborum differentiis tradiderunt *Heſychius, Etymologus* et *Moſchopulus,* niſi quod in huius ſylloge perperam vulgatur. In *Callimachi* tamen fragmento σταφύλη et καθιεμένη μολυβδὶς tanquam diverſae ſignificationis voces diſcernuntur. Inter *Bentlei. Callim.* fragm. CLIX.

Καὶ γλαρίδες, σταφύλη τε, καθιεμένη τε μολυβδίς.

Hunc vocabuli σταφύλη uſum forſan ignoraremus, ſi non *Homeri* obſtitiſſet auctoritas, qui Eumeli equas examuſſim aequales fuiſſe docet Il. *B.* v. 765.

Ὄτριχας, οἰετέας, σταφύλη ἐπὶ νῶτον ἐΐσας,
Τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων.

In quorum verſuum altero MS. *Voſſianus* praefert ἐν Φηρίῃ· quod leviter mutatum ἐν Φηρείῃ vulgatae lectioni haud temere poſtpoſuerim. Eodem in Codice haec legebatur, 207
quae cum edito *Schol.* et cum *Euſtath.* comparari poterit, adnotatio: Οὕτως ἴσας καὶ ἀναλόγους τοῖς νώτοις, ὡς ὑποστάθμη· σταφύλη γὰρ ὁ τεκτονικὸς διαβήτης, ἥντινα καὶ στάθμην λέγουσιν· ἔστι δὲ σχοινίον λεπτὸν χριόμενον μέλιτι ἢ μέλανι, ᾧ σημειούμενοι ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα· καὶ οἱ λαξόοι τούτῳ χρῶνται, ὃς ἅμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ. in quibus pro ὑποστάθμη ſcribendum ὑπὸ στάθμῃ, et pro μέλιτι ex edito *Schol.* μίλτῳ. Confer in Anthol. IV. c. VII. ep. 31. *Auctor* Indicis voc. acc. diſt. Σταφύλη, *perpendiculum.* Gloſſae: *Perpendiculum,* καθέτης et στάθμη λεξική,

cognitio. *Etymologus* in *Ἄφενος· ἐστὶν ἔνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος, Τετράενον Δαμάσου παῖδα.* Bonae frugis plena est *Festi* observatio: *Annus ex Graeco venit, quem illi ἔνον dicunt; et quod nos trimum, illi dicunt τρίενον.* Vulgata lectio *ἔννον* et *τρίεννον* a tali videtur invecta, qui non memor, veteres Romanos literas nunquam duplicasse, *ἔννον* et *annum* propius convenire existimaverit. *Hesychius: Ἑπτάενον, ἑπταετῆ.* Dores, notante *Corinthio*, τὸ
197 *τετραετὲς Τετραενὲς λέγουσι.* quae observatio ad *Theocritum* est referenda Idyll. VII. v. 147. ubi *Scholiastae* verba, prouti vulgantur, haec sunt: *Τετράενες, ἤγουν τετραετὲς, Ἀττικῶς. ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας.* ubi mihi quidem emendandum videtur: *τὸ γὰρ ἔτος ἔνος κατά τινας.* aut, si id mavelis, *ἔνος.* qua ratione scribendum credidit *Theodoritus* in Lexico *περὶ πνευμάτων.*

Πλῆμαι καὶ Πλῆμναι διαφέρουσι. Πλῆμαι μὲν γὰρ αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν· Πλῆμναι δὲ, αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες.] Neminem opinor dubitaturum, quin recte *Scaligeri* emendationem in textum receperim. *Suidas*, ubi utriusque vocabuli diversam potestatem declarat, *Πλήμη*, inquit, *πλημμύρα τῆς θαλάσσης.* ubi nihil est causae cur *Kusterus* mavelit *πλήσμη* inductus *Schol. Apoll. Rhodii* nota, qua usus fuit etiam Ill. *Spanhemius* ad *Callim.* h. in Del. v. 263. *Πλήμη* non solum ex *Ammonio*, sed et aliunde notum. *Thomas M. Πλήμας τὰς πλημμυρίδας τῶν ποταμῶν. Eustathium* confer ad *Hom.* Od. *l.* p. 371. et ad *Dionys. Perieges.* v. 202. Credidit *Thales Milesius*, *ἐκ τῆς ἀποπεμπομένης πλήμμης τὰς ὑπερχύσεις ἀναδέχεσθαι τὸν Νεῖλον*, teste *Schol. Apoll. Rhod.* quo loco, nunc non commemini. E *Ptolemaei Ascalon.* schedis sequentia edidit Cl. *Fabricius* §. 187. *πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν, πλῆμναι δὲ μετὰ τοῦ ν̄ αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες.* ubi restituendum esse *πλῆμαι, πλημμυρίδες τ. π.* sive *πλῆμμαι*, vel inde liquet, quod addat *πλῆμναι δὲ μετὰ τοῦ ν̄ αἱ τῶν τροχῶν σ. Etymologus: Πλήμνας, τοὺς τροχοὺς, τὰς σύριγγας· ἃς ἔνιοι χοινικίδας καλοῦσιν, εἰς ἃς ὁ ἄξων ἐνστρέφεται.* ubi corrigendum: *Πλήμνας, τοῦ τροχοῦ τὰς σύριγγας.* Plura ea de
198 re notavit *Schefferus* de Re Vehic. l. c. VI. p. 48. et 49.

Versum autem *Apoll. Rhod.* I. 757. restitues in *Schol. Soph.* ad Electr. v. 746. ubi pro ἄξονος ἐν πλήμνῃσι corrupte vulgatur Ἀζόμενος πλήμνῃσι. *Schol. Homeri* ineditus ad Il. *E.* v. 726. *Πλῆμναι λέγονται διὰ τὸ πλήσσεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄξονος· ταύτας δὲ ἔνιοι χήσας ὀνομάζουσι.* et quae plura in libro *Vossiano* prostant.

CAPUT X.

Differentiam inter Πρόξενον, Ἰδιόξενον et Δορύξενον multi tradiderunt. Ammonii ad v. Δορύξενος observatio non protrita. Quis olim Δορύξενος; Suidae vindicata vulgata lectio. Variae ad Amm. notam reficiendam eruditorum hominum coniecturae. Veterum Προξένοις quid fuerit muneris iniunctum? Suidas corr. e scripto Cod. Προξένους frequenter ab Oratoribus memorari. Ἰδιόξενον et Πρόξενον discernit Lucianus, imitatus Demosth. cuius locus corrigitur.

Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει.] Super harum vocum differentia ex *Aelii Dionys.* et *Pausaniae* Lexicis multa notat *Eustathius* ad *Hom.* Il. *Γ.* p. 307. quocum si vel conferantur *Suidas*, *Pollux* III. 59. 60. et *Moschopulus* περὶ σχεδῶν p. 119. universi nihil in medium producent, quo *Ammonio*, usum vocis Δορύξενος tradenti, fieri possit medicina. *Ammonii* verba, prouti vulgo legi solent, describam: *Δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἁλοὺς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος μναδῆν ἢ τεταγμένη. κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος, καὶ δορύξενος ἐκαλεῖτο.* 199
Antiquitatis particula, quam hic tangit Noster, reliquis, quos nominavi, Grammaticis fuit, ut puto, incognita. Apud *Suidam* in v. Ἰδιόξενος Δορύξενος exponitur *ὁ ἐκ πολέμου γνωσθεὶς καὶ γεγονὼς τινὶ ξένος.* ita enim legendum; nam caussae nihil erat, quod *Kusterus*, reiectis vocibus *γνωσθεὶς καὶ*, quas liber *Batavus* agnoscit, scribi voluerit: *ὁ ἐκ πολεμίου ξένος γεγονὼς τινί.* Praeter *Aelium Dionysium Moschopulus*, *Δορύξενος δὲ*, inquit, *ὁ ἐκ πο-*

λέμον γνωσθείς. et *Pollux* III. 60. Δορύξενος δὲ, ὁ ἐκ τῆς κατὰ τὸν πόλεμον ἐπιμιξίας τὴν γνῶσιν πεποιημένος. Ista Grammaticorum expositio binis *Euripidae* locis, in quibus δορυξένων fit mentio, adprime congruit, quorum alter est in Medea v. 687. alter in Androm. v. 999. *Sophocles* enim in Electra v. 45. et in Oed. Col. v. 624. παραχρᾶται τῇ λέξει ποιητικώτερον, ut cum *Eustathio* loquar. neque in *Aeschyli* Choephor. v. 560. et v. 914. propriae significationis adeo habenda est ratio. Ut autem id, quod supra me facturum receperam, nunc porro exsequar, ponam iterum mendosam *Ammonianae* notae scripturam, deinde eruditorum hominum coniecturas subiiciam. Corrupta in *Amm.* verba haec sunt: ἀλεὶς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος μναδὴν ἡ τεταγμένη. Pro ultimis verbis *Scaliger* in libro suo correxerat μανδύην τεταμένην· quae scriptura, quantumvis acute excogitata, cum veritatis colorem prae se non ferebat, varios simul adii, a quibus non dubia medelae spes adfulgebat. Vir Celeberrimus *C. A. Dukerus* hac ratione locum sibi videri
200 constituendum significavit: ἀλοὺς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη π. τ. π. λύτρα λαβόντος· μνᾶ δ᾽ ἦν ἡ τεταγμένη. Praeclarae emendationis laudem partietur Nob. *Matthias Röverus*, qui eadem plane ratione separandam vocem μναδὴν perspexit, sed pro ἀλεὶς γὰρ scribi maluit ἀλεὶς γὰρ καὶ ξενίων τυχών. Clarissimus vero *Arnaldus* solutionis pretium non definiendum esse credidit, ac proinde corrigendum: ἁλοὺς γὰρ καὶ ξενίων τυχὼν ἀ. π. τ. π. λύτρα λαβόντος τινὰ δὴ τεταγμένα· ὁμόσας δὲ καὶ φυλάξας κ. τ. λ. quod inprimis considerari meretur propter *Plutarchi* locum, cuius partem mox adferam, quando prius Eruditiss. *Reiskii* coniecturam cum Lectore communicavero. Is ubi primum μνᾶν τὴν τεταγμένην legendum esse coniecerat, postea graviori vulnere locum afflictum esse suspicabatur, hac autem ratione corrigendum: ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου, λύτρον λαβόντος καταβολὴν· τῇ τεταγμένῃ κομίσας οὖν καὶ etc. ut scilicet ab hoste dimissi pro redemtionis suae pretio postea adferendo quaedam deposuerint. etc. Ex his coniecturis unusquisque eligat, quae sibi proxime videbitur

ad veritatem accedere. *Plutarchi* locum, ab aliis etiam indicatum, tandem fubtexam; eft in Quaeft. Gr. T. II. p. 295. ubi eam ponens quaeftionem: *Τίς ὁ δορύξενος;* praeter alia in hunc modum fcribit: *τοὺς δ' ἁλισκομένους λύτρον τι τεταγμένον ἔδει καταβαλεῖν, καὶ τοῦτο ἐλάμβανον ἀφέντες. πρότερον δὲ οὐκ εἰσέπραττον, ἀλλ' ὁ λαβὼν αἰχμάλωτον, ἀπῆγεν οἴκαδε, καὶ μεταδοὺς ἁλῶν καὶ τραπέζης ἀπέπεμπεν οἴκαδε. ὁ μὲν οὖν τὰ λύτρα κομίσας ἐπῃνεῖτο, καὶ φίλος ἀεὶ διετέλει τοῦ λαβόντος, ἐκ δορυαλώτου Δορύξενος προσαγορευόμενος.* Antiquioris, quem ibi fequitur *Plutarch.* auctoris verba fortaffe *Ammonius* nobis re- 201 praefentat. Ad hanc etiam rem opportuna notat *Hefychius* in *Δορυξένους.* Et haec quidem hactenus. Quandoquidem autem in Grammatico illuftrando verfamur, prius nolo ab hoc loco difcedere, quam paucula de ufu vocis *Πρόξενος* monuero. *Πρόξενος* fecundum *Amm.* *πόλεως καὶ ἔθνους.* *Πρόξενοι*, ut, quae a Grammaticis traduntur, univerfa complectar, homines dicebantur privati, quibus in patria urbe degentibus honorificum hofpitii ius cum alia civitate publicitus intercedebat: his id muneris erat praecipue iniunctum, ut fedulo profpicerent, ne quid publica iftius civitatis res a civibus fuis caperet detrimenti, legatos illinc venientes hofpitio exciperent, ad populum deducerent, utque iis bene effet, procurarent. *Schol. Demofth.* ad Leptineam p. 371. *Πρόξενος, ὁ τὸν ἀπὸ ἄλλης πόλεως ἀναδεχόμενος, καὶ προσόδου φροντίζων τῆς πρὸς τὸν δῆμον αὐτοῦ.* quod Scholion minus emendate edidit *Wolfius.* *Erotianus* in Lex. *Hippocr.* *Προξένους*] *Οὕτως ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν ἄλλαις πόλεσι μένοντας, καὶ εἰς ξενίαν ἐπιδεχομένους* (malo: *ὑποδεχ.*) *καὶ φροντίζοντας φίλων μὲν, οὐκ ὄντων δὲ πολιτῶν.* Publica auctoritate conftitutos declarat diverfi generis nomen *Ἐθελοπρόξενος*, a *Pollùce, Suida* et *Hefychio* expofitum. Quae aliorum obfervatis adieci, *Suidam* habent auctorem in *Ἰδιόξενος.* ubi *Πρόξενον* dictum fuiffe tradit, *παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται. καὶ προσάγει τὰς πρεσβείας οὗτος πρὸς τὸ δημόσιον, καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖ καὶ πράττει* (lege *διαπράττει* ex MS. *Leidenfi*) *ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτοῦ τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέ-*

-ϱοντα, ἧς πϱοξενεῖ. Huiuscemodi πϱοξένους frequenter memorant Oratores antiqui. *Demosthen.* de Halon. p. 33.
202 C. Καϱύστιον τὸν πϱόξενον τῆς ἡμετέϱας πόλεως. contra Callipp. p. 719. C. πϱοξενῶν μὲν γὰϱ τυγχάνω τῶν Ἡϱακλεωτῶν. *Dinarchus* contra Dem. p. 98. A. ὅσους οὗτος γέγϱαφε πϱοξένους εἶναι καὶ Ἀθηναίους. *Aeschines* de fals. legat. p. 266. B. Δημοσθένους τοῦ Θηβαίων πϱοξένου. Idem contra Ctesiph. p. 294. A. Θϱάσων ὁ Ἐϱχιεὺς, πϱόξενος ὢν Θηβαίοις. Tales Delphis plurimos fuisse, perquam fit credibile. Conf. *Euripides* Androm. v. 1102. et *Barnes.* ad *Eurip.* Ion. v. 1039. Locum denique, in quo πϱόξενος et ἰδιόξενος discernantur, clarissimum subministrabit *Demosthenes* pro Rhod. libert. p. 79. C. ubi nihil in gratiam Rhodiorum temere a se dici indicaturus, οὔτε γὰϱ, inquit, πϱόξενος τῶν ἀνδϱῶν, οὔτε ἰδίᾳ ξένος αὐτῶν οὐδείς ἐστί μοι. ubi legendum puto: οὔτε γὰϱ πϱόξενος εἰμὶ τῶν ἀ. οὔτε ἰδιόξενος αὐτῶν ο. ἐ. μ. quem locum non obscure imitatur *Lucianus* initio Phalar. II. T. I. p. 741. Οὔτε Ἀκϱαγαντίνων, ὦ ἄνδϱες Δελφοὶ, πϱόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάϱιδος. quae in Scholiis leguntur, non sunt unius assis.

CAPUT XI.

Atticorum Ῥαφανὶς quo nomine vulgo diceretur, ambiguum. Ῥέφανος. Ionum Ῥέπανος. Amm. tentatur. Suidas e MS. emend. Archilochi versus illustr. Archilochi nomen restituitur in Athenaeo. Moschi versus corrigitur. Κύματος ἀγὴ, litus fluctifragum. Paucula de v. Σισύϱα et Σισύϱνα.

Ῥάφανος καὶ Ῥαφανὶς διαφέϱει.] Differentia ex illis, quos
203 citant *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 27. et *Kuster.* ad *Suid.* notissima est. Paucula tamen propter ultima *Ammonii* verba adiiciam: ubi is scribit, Atticis Ῥαφανίδα vocari τὴν παϱ' ἡμῖν Ῥάπανον, dubium, inquam, esse potest, an ea lectio sit sincera. nam pro Ῥάπανον apud *Moschopulum*, qui sine controversia *Ammonii* notam descripsit, Ῥάπαλον vulgatur.

Aliter etiam *Hesychius:* Ῥαφανὶς καὶ Ῥάφανος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Ῥάφανος μὲν γὰρ ἡ κράμβη· Ῥαφανὶς δὲ ἡ παρ' ἡμῖν ῥάφανος. et ea cum lectione *Suidas,* prouti vulgatur, concinit: Ῥαφανίς. Ῥαφανίδα φασὶν Ἀττικοὶ, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον καλοῦμεν. Utra nunc quaeso lectio eligenda? si mihi credatur, neutra, qui pro Ῥάπανον in *Amm.* scribendum censeo Ῥέφανον, permotus *Suidae* loco, quem ita legi in MS. *Vossiano:* Ῥαφανίς. Ῥαφανίδα φησὶν Ἀττικὴ, ἣν ἡμεῖς ῥέφανον φαμέν. In *Cyrilli* Lexico Ῥέφανον etiam reperire licet. Facile autem, cur id mavelim, animadvertes, postquam sequentem *Ammonii* notam subiecero: Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. Ῥέφανον μὲν, ἣν καὶ ἡμεῖς φαμέν· Ῥάφανον δὲ, τὴν κράμβην. qui etiam locus graviter adfectus sine scriptis libris frustra tentaretur, nisi quod legendum arbitror: Ῥέπανον μὲν (Iones λέγουσι), ἣν καὶ ἡμεῖς φαμὲν ῥέφανον. Ionibus ῥέπανον tribuit *Thomas M.*

Ῥόδον καὶ Ῥοδωνιὰ καὶ Ῥοδῆ διαφέρει.] *Archilochi,* quem *Ammonius* adducit, locus:

> Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο
> Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

apud *Moschop.* vitiose profertur: Ἔχουσα θαλὸν μυρσίνης ἀφείπετο, ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος. ab hac lectione non discedit *Phavorinus* in Ῥόδον. Proba lectio est ἐτέρπετο. 204
Lucem huic versui accendit *Hesychii* observatio, qui moris fuisse refert, Μυῤῥίνης κλάδον ἢ δάφνης παρὰ πότον διδόναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς, ὑπὲρ τοῦ ᾆσαι ἀντὶ τοῦ βαρβίτου. Confer *Hes.* in Τὴν ἐπιδεξιάν. Primum *Archilochi* versum servavit etiam *Etymologus* in Θάλλω p. 441. v. 49. alter, Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος, extat apud *Athen.* II. p. 52. F. ubi pro Ἀντίλοχος reponi debet Ἀρχίλοχος. Quandoquidem rosarum meminit *Amm.* nihil vetat emendasse *Moschi* Europam v. 36.

> Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ.

ubi non undarum sonitu, sed puellas delectatas fuisse suspicor litore fluctifrago, quo primulos pedes tingere amabant. Lego itaque:

> ——— καὶ κύματος ἀγῇ.

Apollon. Rhod. eadem utitur loquendi ratione l. v. 554.

—— —— πολιῇ δ᾽ ἐπὶ κύματος ἀγῇ
Τέγγε πόδας.

Isaacus Casaubonus pro vulgata scriptura ἄγνῃ in *Numenii* versu apud *Athen.* VII. p. 305. A. emendavit:

—— —— ἐπ᾽ ἄκρῃ κύματος ἀγῇ.

eodem *Apoll. Rhodii* loco inductus, quem sine *auctoris* nomine apud *Etymologum* vir inclytus repererat.

205 Σισύρα καὶ Σισύρνα διαφέρει.] Differentiam praeter *Hesych.* adnotavit *Etymologus* p. 714. v. 24. nam cum priori observatione altera in MS. coniungitur: Σισύρνα δέ ἐστι παχὺ περιβόλαιον ἢ δερμάτινον ἱμάτιον. De Σισύρᾳ praeter eos, quos ad *Poll.* X. 123. indicavit Celeberr. *Hemsterh.* ad mentem *Ammonii* nonnulla notat *Spanhem.* ad *Aristoph.* Nub. v. 10. *Musonius* apud *Stobaeum* Tit. LXXXIII. p. 489. τῆς δὲ σισύρας ἱκανωτάτης οὔσης ὑπεστρῶσθαι, ὥστε μὴ δεῖσθαι πορφυρίδος ἢ φοινικίδος. In Lexico *Cyrilli* Σισύρα exponitur τραχὺ καὶ παχὺ ἱμάτιον δουλικόν. quo usu occurrit in *Alciphron.* III. Epist. XXVI. κειμένην τὴν (ita MS.) σισύραν, ἣν ἀποθέμενος εἰργαζόμην, ὑπὸ μάλης ᾤχετο φέρων. Ep. XLII. τοῖς γὰρ γυμνοῖς σισύρα καὶ ἐφεστρὶς ἡ φλόξ. Confer apud *Stob.* p. 487. v. 44. leviter depravatum Pythagoreae *Perictyones* locum. Alterum vero Σισύρνα, olim frequentius in veterum libris obvium, *Herodoto* IV. c. CIX. et alibi restituit V. C. *Iacobus Gronovius* p. 933. quibus locis adde *Aeschyli* et *Sophoclis* fragmenta a *Polluce* X. 186. conservata. *Corinth.* de Dial. Ion. Σισύρνα, βαρβαρικὸς χιτών. Iure itaque pro Σίσυρμα in *Ammonio* reposui Σισύρνα.

CAPUT XII.

Σταφύλη Grammaticis vulgo ἡ καθιεμένη μολυβδίς. Haec bina a Callimacho distingui. Σταφύλη amussis. Varia in Hom. lectio. Scholion scriptum corrigitur. Ammo-
206 *nii locum corrupit Stephanus. Φαισύλη, Phaesyle,*

inter Hyadas Bacchi nutrices enumeratur. Pherecydae nota apud Etymol. emendatur. Θυώνη pro Διώνη reponitur in Schol. Hom. Panyasis emaculatur.

Σταφυλὴν —— καὶ Σταφύλην βαρυτόνως, ὡς Μελίτην, διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος.] Eruditam sed mirum in modum librariorum negligentia depravatam *Ammonii* observationem emaculare supra laboravi, ubi non pauca tamen diligentiori aliorum curae commisi. Primum, notante *Amm.*, *Ptolemaeus* in libris de Prosodia *Homerica*, τὸ μὲν βαρυτονούμενον, φησὶν, ὄνομα ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται. Eandem vocis σταφύλη expositionem praeter personatum *Ptolem. Ascalon.* in libello de verborum differentiis tradiderunt *Hesychius*, *Etymologus* et *Moschopulus*, nisi quod in huius sylloge perperam vulgatur. In *Callimachi* tamen fragmento σταφύλη et καθιεμένη μολυβδὶς tanquam diversae significationis voces discernuntur. Inter *Bentlei. Callim.* fragm. CLIX.

Καὶ γλαρίδες, σταφύλη τε, καθιεμένη τε μολυβδίς.

Hunc vocabuli σταφύλη usum forsan ignoraremus, si non *Homeri* obstitisset auctoritas, qui Eumeli equas examussim aequales fuisse docet Il. *B*. v. 765.

Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας,
Τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων.

In quorum versuum altero MS. *Vossianus* praefert ἐν Φηρίῃ· quod leviter mutatum ἐν Φηρείῃ vulgatae lectioni haud temere postposuerim. Eodem in Codice haec legebatur, 207
quae cum edito *Schol.* et cum *Eustath.* comparari poterit, adnotatio: Οὕτως ἴσας καὶ ἀναλόγους τοῖς νώτοις, ὡς ὑποστάθμη· σταφύλη γὰρ ὁ τεκτονικὸς διαβήτης, ἥντινα καὶ στάθμην λέγουσιν· ἔστι δὲ σχοινίον λεπτὸν χριόμενον μέλιτι ἢ μέλανι, ᾧ σημειούμενοι ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα· καὶ οἱ λαοξόοι τούτῳ χρῶνται, ὃς ἅμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ. in quibus pro ὑποστάθμη scribendum ὑπὸ στάθμῃ, et pro μέλιτι ex edito *Schol.* μίλτῳ. Confer in Anthol. IV. c. VII. ep. 31. *Auctor* Indicis voc. acc. dist. Σταφύλη, *perpendiculum.* Glossae: *Perpendiculum*, καθέτης et στάθμη λεξική,

ὃ καλεῖται καθετήρ. ubi λαοξοϊκὴ, et pro καθέτης, καθετὴρ, five κάθετος corrigi poteſt. Porro ex *Heraclidae* obſervatione, quam *Ammonio* debemus, particulam depromam.

Ibid. Φαισύλη, δοκεῖ δ' αὔτη μία τῶν τιθηνησαμένων τὸν Διόνυσον, ἃς ὁ Λυκοῦργος Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον. ἐδύλη.] Inprudenter, ne dicam inperite, *Henr. Stephanus* ſibi a veteribus editionibus recedendum exiſtimavit edendo: φεσύλη, ἐδύλη. δοκεῖ δ' αὔτη μία κ. τ. λ. quaſi vero quispiam hominum *Edylen* Bacchi nutricem noverit. Itaque ἐδύλη ſuo loco repoſui, et Φαισύλη *Scaligeri* monitu in textum *Ammonii* reduxi; qui hanc notae ſuae partem hac ratione ſcriptam reliquerat: Φαισύλη, (δοκεῖ δ' αὔτη μία εἶναι τῶν τ. τὸν Διόνυσον. ἃς ὁ Λ. σ. κ. ἠ. Νυσσήϊον) Ἡδύλη. Optimo conſilio hanc nobis *Ptolemaei Aſcalonitae* notam exhibuit *Fabricius* V. C. §. 137. Σταφυλὴ ὀξυτόνως ἡ ὀπώρα· Σταφύλη δὲ βαρυτόνως, ὡς Φαισύλη, ἣ δοκεῖ μία εἶναι τῶν τιθηνησαμένων τὸν Διόνυσον κ. τ. λ. Quoniam vero hinc nondum liquido conſtat, Φαισύλη mulieri fuiſſe nomen, quae Bacchum nutricata dicitur, alios defenſores ſubiiciam, et ex hiſtoria

208 fabulari paucula delibabo. *Pheſyle* apud *Hygin.* fab. CXCII. et Poët. Aſtron. II. c. XXI. ante *Muncker.* legit *Hugo Grotius* ad *Arat.* Phaenom. p. 5. *Heſiodi* e deperdito libro fragmentum ab *Angelo* etiam *Politiano* I. Epiſt. 2. eundem in uſum productum, quia neque *Munckero* ad manum fuiſſe videtur, et in *Micylli* nota ad *Ovid.* Metam. III. v. 314. mendoſe proſtat, ex *Theone* ad *Arati* Phaenom. v. 172. adſcribam:

—— —— νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
Φαισύλη, ἠδὲ Κορωνὶς, ἐϋστέφανός τε Κλέεια
Φαιώ θ' ἱμερόεσσα, καὶ Εὐδώρη τανύπεπλος,
Ἃς Ὑάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Viden' inter Ὑάδας etiam Φαισύλην; Iam vero *Pherecydes*, notante *Etymologo* in v. Ὕης, τὴν Σεμέλην Ὕην λέγει, καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφοὺς Ὑάδας. ita legendum, non ὕδας, aut cum MS. ὕας. idque eo potiſſimum notandum duxi, ne quis *Sylburgio* crederet, qui, vulgata lectione deceptus,

in adcuratiſſimo indice poſuit Ὕδαι, *Bacchi nutrices*. Alia dabit *Fabricius* Biblioth. Gr. L. II. c. VIII. §. 17. et *Muncker*. ad *Hyg*. fab. 182. Pro *Αἰσύλη* in *Homer. Schol.* ad Il. *Σ*. v. 486. *Φαισύλη* perbene ex *Heſiodo* reſtituendum cenſuit *Cantrabrigienſis* Iliadis Editor. Aliud ibidem eſt inter Bacchi nutrices nomen *Διώνη*, quod ego non dubitanter ita emendandum puto, ut pro *Διώνη* reponatur *Θυώνη*· *Dione* enim Bacchi fuit mater, *Thyone* nutrix, uti graviſſimus auctor eſt *Panyaſis* ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας·

Καί ῥ᾽ ὁ μὲν ἐκ κόλποιο τροφοῦ θόρε ποσσὶ Θυώνης.

apud *Schol. Pindari* ad Pythion Od. III. v. 175. ubi pro ἐν in margine libri ſui ἐκ poſuerat etiam *Scaliger*.

CAPUT XIII. 209

Corrigitur Ammonii nota ad Γεφυριασμὸς, ſive Γεφυρισμός. Quid ſit Γεφυρίζειν; idem fere quod κακὰ λεσχάζειν. Λέσχη vocabulum peregrinum incertae originis. Orientales voces ſaepe Etymologos in errorem inducunt. Λέσχαι qualia olim fuerint aedificia? Sophiſtarum conciliabula. Θῶκοι ἀργικοί. Nobilis Euripidae verſus emendatur. A λέσχη, λεσχαίνειν et λεσχάζειν.

Σκῶμμα Γελοίου, Εὐτραπέλου καὶ Γεφυριασμοῦ διαφέρει.] Ubi reliquam notam cum *Thoma M.* comparabam, ultimam partem ſepoſui, quam hic illuſtrarem: *Γεφυριασμὸς δὲ ἀπὸ τοῦ τοῖς Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιγράφειν ἤτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων διασυρμοὺς τινῶν·* quem locum produxerunt *Io. Meurſius* Att. Lect. V. c. 31. Eleuſin. c. 27. et *Sam. Bochartus* Geogr. S. P. II. L. I. c. XXI. Horum utrique uti quidquid erat antiquarum rerum patebat, mirum equidem non eſt, veterum ſcriptorum loca, diverſa tantum facie et cuique proprio colore delineata, eadem apud utrumque reperiri. In id etiam ambo conſentiunt, ut pro *Γεφυριασμὸς* reponendum eſſe ſtatuant *Γεφυρισμὸς*, et leviores corruptelas, quae *Ammonii* verbis inſident, intactas praetereant; neque enim ſatis, ut opinor, cohaerent

τοῖς Ἀθήνησιν, et *ἔμμετρα διασυρμούς*. cui tamen vitio tollendo facile ſuccurret, qui ſua ex *Ammonio* depromſit,
210 *Thom. M.* is ad v. *Σκῶμμα* ita ſcribit: *Γεφυριασμὸς δὲ* (quod, ſi *Thomae* manum habere velis, cave mutes) *ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν γράφειν ἤτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων, διασυρμόν τινων ἔχοντα.* quae omiſit *τοὺς Ἀθήνησιν* (ita lego pro *τοῖς*) in *Ammonio* retinenda puto, cui ex *Thom. M.* reddes *διασυρμοὺς τινῶν ἔχοντα.* ſive enim *διασυρμοὺς* legas, ſeu *διασυρμὸν*, non multum intereſt. e ſchedis *Ptolemaei Aſcalonitae* §. 141. *Fabricius* protulit *διασυρμούς τινας περιέχοντας.* niſi potius in ſcripto libro *περιέχοντα* extiterit. *Proclus* in Chreſtomathia: *ὁ δὲ Σίλλος πεφασμένως λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς ἀνθρώπων ἔχει. Γεφυρισμὸς* autem in *Amm.* legendum ſuadet ſaltem cognita forma verbi *Γεφυρίζειν*· quod, cum denotet *ſcurrili et petulanti ioco petere et obtrectare*, cum Latino *carinari*, quod verbi *Gatakerus* ad *Antonin.* I. §. 15. expoſuit, pulcre contulerunt *Scaliger* ad *Feſt.* in v. *Carinari* et, qui *Scaligeri* nota ſtrenue fuit uſus, *Mauſſacus* ad *Harpocr.* in *Βωμολοχεύεσθαι.* In veteris *auctoris* loco apud *Suidam*, ab aliis forte praetermiſſo, Sylla Athenienſibus iratus fuiſſe narratur *διὰ τὰ σκώμματα, ἃ δὴ πολλὰ κατ' αὐτοῦ γεφυρίζων καὶ ἐπικερτομῶν ὁ Ἀρίστων παρ' ὅλην ἀπέῤῥιπτε τὴν πολιορκίαν.* Unde verbum *Γεφυρίζειν* in eam defluxerit ſignificandi poteſtatem, non aliunde mihi videtur repetendum, quam ab hominibus nequam et deſidioſis, qui nihil agendo in pontibus diem conterebant. Si non ſimilis, finitima certe eſt ratio verbi *λεσχάζειν* a *λέσχη* derivati; itaque, cum nihil ſit, quod porro de verbo *γεφυρίζειν* notem, vocis *λέσχη* ſecundum veteres uſum declarare libitum eſt. Primum ponam *Caſauboni* verba ex Animadv.
211 in *Athen.* V. c. IV. p. 337. 338. *Λέσχη antiquiſſimis Graecis dicebatur otioſorum hominum conventus, ut ſenum et mendicorum, qui ad blaterandum congregari amant. Ita Homerus, Heſiodus, Herodotus.* Ibidem loci vocem *λέσχη* peregrinam eſſe ſubmonuit *Caſaubonus*, eique Hebraeam etiam radicem ſubſtituit, aliam *Bochartus*; et commemini, nonneminem diverſam etiam, huic voci ſatis apte

reſpondentem, excogitaſſe. quo autem conſtet, quam facile ſit et nullius res operae, in huiuscemodi vocibus fallaces literarum tractus aucupari, et doctioribus obniti, in hac voce exemplum ponam. Eſt in Hebraeo Codice ſuperſtes verbum שוח, quod Alexandrini fere per *ἀδολεσχῆσαι* reddiderunt; erunt itaque, ita ſuſpicor, qui hinc loca, in quae garruli homines conveniebant לשוח, *ad confabulandum*, *λέσχας* Graecis denominari potuiſſe arbitrabantur. *Neoptolemus* in Gloſſario apud *Proclum* ad *Heſiod.* *Ἔργ.* v. 493. *λέσχην* fuiſſe ſcribit *ὄνομα αὐλῆς, ἐν ᾗ πῦρ ἐστι.* Nimirum *λέσχαι aedificia* proprie dicebantur, *pauperibus veſpertino tempore excipiendis et adverſus aëris intemperiem tutandis publicitus conſtructa.* *Schol. Hom.* ad Od. *Σ.* v. 328. *λεσχην* interpretatur *δημόσιον οἴκημα, οἷον λέχην* (non *λέσχην*), *παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τοὺς μὴ ἔχοντας οἰκήματα λέχη ποιεῖσθαι.* Horum aedificiorum ingentem Athenis fuiſſe numerum docuit *Meurſius* Athen. Att. III. c. VI. plura ad hanc rem notant *Commentatores* ad *Aelian.* Var. Hiſt. II. c. 34. p. 159. 160. et *I. G. Graevius* Lect. *Heſiod.* c. XII. ubi et Atticam garrulitatem tangit. Vetus in garrulos dictum: *ἀηδόνες λέσχαις ἐγκαθήμεναι,* antea minus intellectum, expoſuit *H. Stephanus* Animadv. in *Erasmi* Adagia. 212
Quod porro ſcribit *Caſaubonus: poſtea de ſapientum congreſſibus id verbum cepit uſurpari,* firmat *Hierocles* apud *Apoſtolium* XI. 90. olim, inquiens, *οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν ἀθροιζόμενοι φιλοσοφεῖν, λέσχαι ἐκαλοῦντο.* tametſi de iſtis potiſſimum conciliabulis videtur uſurpatum, in quibus non homines prudentes paucis et ſobrie diſſertabant, ſed in quibus garruli ſophiſtae de rebus nihili aut humanae menti praecluſis, multis temere philoſophabantur. *Ariſtophanes* vocat *λεπτολογεῖν* et *περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν.* Talium hominum conventum *λέσχην* nuncupat *Epicrates* apud *Athen.* II. p. 59. F. Platonis convivium fuiſſe *λέσχην φιλοσόφων* negat *Athen.* V. p. 192. A. Pro *λέσχαις* admirabili gravitate, neque adeo a *Cantero* aut *Barneſio* percepta, *θώκους ἀργικοὺς, deſidioſas ſedes,* dixit *Euripides* in Philoctete:

Τί δῆτα θώκοις ἀργικοῖς ἐνημένοι
Σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων
Οἱ τῶν δὲ χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων;

Qui Graecarum elegantiarum ſunt expertes, ad Ill. *Grotii* verſionem animum advortant in Exc. ex *Stob.* Ethicis p. 170.

Quid vos ſedentes otioſis ſedibus
Iactatis omnes noſſe res coeleſtium
Temerarii tumoris audaces fabri?

Poſtremi verſus corruptelam *Canterus*, ut puto, perſenſit, itaque verſionem non adiecit; *Grotiana* ad priorum granditatem minime adſurgit. *Euripides* ad hunc modum, niſi fallor, ſcripſerat:

213 *Θνητῶν δὲ χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων.*

vitio originem praebuit vicina literarum *O* et *Θ* figura. verſione autem Latina *Euripideae* ſententiae elegantias non deteram. eundem ſenſum uno verſu conplectitur *Demonax:*

Θνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ' ὑπὲρ θεούς.

Quod reliquum eſt, a *λέσχη* deſcendunt *λεσχαίνειν* et *λεσχάζειν*. *Perictyone* Pythagorea, ſive qui ſub huius nomine latet, apud *Stob.* Tit. LXXVII. p. 458. *parentes καὶ ζῶντας καὶ ἀποιχομένους σέβειν χρὴ, καὶ μηδέποτε ἀντιλεσχαίνειν, obgannire. Theognis* v. 613.

Σιγᾷν δ' οὐκ ἐθέλουσι, κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες.

Quod ultimum ad *γεφυρίζειν* proxime accedit.

CAPUT XIV.

Artes liberales et ſellulariae Ammonio Τέχναι et Ἐπιτηδεύματα· haec minus rite ἄλογα vocari. Sellularias artes melius dici Πρακτικάς. Τέχναι βαναυσικαί. Xenophon corrigitur ex Stobaeo. Καθῆσθαι. Βάναυσοι vulgo qui per ignem operantur. Etymologus, Cyrillus et Heraclitus emendantur. Βαῦνος.

*Τεχνίτης καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν
ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς· Βάναυσος δὲ,
ὁ δι᾽ ἀλόγου τινὸς ἐπιτηδεύματος.*] Pro *διὰ λόγου* haud
ſane dubitanter poſui ex mente *Scaligeri δι᾽ ἀλόγου*. In 214
praecedenti nota *Τέχνην* et *Ἐπιτήδευμα* ita diſcernit, ut
artes liberales τέχναι, *ſellulariae ἐπιτηδεύματα* ſint vocandae.
Ἐπιτήδευμα δὲ, inquit, *τὸ λόγου χηρεῦον, οἷον χαλκευτικὴ,
τεκτονική*· dubium autem non eſt, quin haec vocabula
promiſcue ſint a veteribus uſurpata, e quibus neſcio
an facile quisquam dari poſſit, qui *artes illiberales ἀλόγους*
nuncupaverit: verum quidem eſt, vulgo *βαναύσους τέχνας*
dici, atque ab iis diſtingui *τὰς λογικὰς*, veluti *artes liberales*
a *ſellulariis*, neque tamen hae propterea *ἄλογοι*. *Ammonius
Hermeae* ad *Porphyr.* f. 5. b. *οὐ μόνον αἱ λογικαὶ τέχναι
καὶ ἐπιστῆμαι δέονται φιλοσοφίας, ἀλλὰ καὶ αἱ βάναυσοι
λεγόμεναι τέχναι.* ubi quae ſequuntur, peregregia
ſunt. quin *ſellularias* artes *ſordidas* dici poſſe adfirmanti
Salmaſio de Trapez. Foen. p. 189. 190. obloquitur *Heraldus*
Animadv. in *Salm.* Obſerv. ad Ius A. et R. II. c. XXII.
§. 3. et 4. Ad hanc etiam rem conferri poſſunt *Wowerius*
Polym. c. III. §. 2. 3. et ad *Aelian.* V. H. VI. c. 6. p. 450.
et 451. viri clariſſimi *Iac. Perizonius* et *Abrah. Gronovius*.
Placet inprimis *Scholiaſtae* ad *Dionyſ. Thracem* inediti obſervatio,
qui *ſellularias artes* vocat *πρακτικὰς*, et eatenus
eas diſtinguit a *λογικαῖς*. Grammatici verba producam:
*τῶν δὲ τεχνῶν διαφοραὶ εἰσὶ δύο. αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ
λογικαὶ, αἱ δὲ πρακτικαί. καὶ λογικαὶ μὲν εἰσὶν οἷον γραμματικὴ,
ῥητορικὴ, φιλοσοφία· πρακτικαὶ δὲ, οἷον τεκτονικὴ,
χαλκευτικὴ, καὶ αἱ τούτοις παραπλήσιοι. Τὰς πρακτικὰς*
Xenophon vocat *βαναυσικὰς τέχνας* Oecon. p. 827. C. ubi
mirum in modum eas deprimit *Socrates*, et contemptus
rationes promit: *καταλυμαίνονται γὰρ*, inquit, *τὰ σώματα
τῶν τε ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐπιμελουμένων, ἀναγκάζουσαι* 215
*καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι, ἔνιαι δὲ καὶ πρὸς πῦρ
ἡμερεύειν. τῶν δὲ σωμάτων θηλυνομένων καὶ αἱ ψυχαὶ
πολὺ ἀῤῥωστότεραι γίγνονται.* Pro *πολὺ* ſcribe *ἐπιπολὺ*,
plerumque, ex *Stobaeo* Tit. LIX. p. 382. quem viciſſim ex
Xenophonte ſanabis. in huius verbis *τὸ καθῆσθαι* et *πρὸς*

πῦρ ἡμερεύειν obſervatu non ſunt indigna; vocem καθῆσθαι in ſellulariis artibus propriam e *Poll.* illuſtravit *Salmaſ.* De Uſur. c. XII. p. 337. alterum ad Grammaticos veteres eſt referendum, qui βαναύσους proprie dictos volunt, qui per ignem operarentur. Etymologici M. *Auctor* p. 187. Βάναυσος, πᾶς τεχνίτης, κυρίως ὁ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. (Βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος εἴρηται.) Σοφοκλῆς· (Ai. v. 1141.)

Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

Ita is locus videtur reſtituendus. MS. εἴρηται et ἐκτησάμην ſuppeditavit pro vulgata lectione ῥητορικῶς et ἐκτήσω. *Cyrillus* Lexico MS. Βάναυσος, πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· Βάναυσος γὰρ ἡ κάμινος. quinimo legendum Βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 86. Βαύνους ἔλεγον τὰς καμίνους. Eadem medicina *Heraclito* eſt facienda Allegor. *Homer.* p. 495. ἐκ τῶν βαναύσων (l. βαύνων) διάπυρος ὁ τοῦ σιδήρου μύδρος ἑλκυσθεὶς, ὕδατι βαπτίζεται. Vulcanum τέχνην ἔχοντα βάναυσον facete ridet *Lucianus* Deor. Dial. XV. ἱδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. Alibi eundem βάναυσον vocat καὶ χαλκέα καὶ πυρίτην. Ceterum, quod in talibus fieri fere conſuevit, quidquid minus liberale et indoctum habebatur, uſu frequentiſſimo βάναυσον dicebatur.

216 CAPUT XV.

Τρόχος pro δρόμος ſecundum Gramm. βαρυτόνως ſcribendum. Diſcrimen inter Ὕπαρ et Ὄναρ. iſta veluti diverſa opponi. Max. Tyr. emend. Σαφῶς et ὄναρ. Loquendi formula καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ. Corruptus Democriti locus indicatur. Ὑπάγειν vice τοῦ προάγειν et ſimilia. Schol. Ariſtoph. Comici fragmentum et Heſychius emendantur.

Τροχοὶ ὀξυτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.] *Schol. Dionyſii Thracis:* Τροχὸς μὲν ἐστιν ὁ τρέχων· Τρόχος δὲ ὁ τρεχόμενος. clarius *Etymologus* p. 686. v. 10. Τρόχος ὁ τόπος, ἐν ᾧ τρέχουσι· Τροχὸς δὲ

ὁ τρέχων. ea etiam ratione apud *Amm. Tryphon:* Τρόχους δὲ, inquit, βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους, et in eam rem adducit locum ex *Euripidis* Alope, nisi tamen in *Amm.* pro ἀναγινώσκωμεν γὰρ, ὥς φησιν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου, levi mutatione legi debeat: ὥς φησιν, ἐν Μεναλίππῃ Εὐριπίδου. Alium ex eiusdem *Tragici* Medea locum adfert *Auctor* Etymolog. M. Τρόχος βαρυτόνως ἐπὶ τοῦ δρόμου. Εὐριπίδης Μηδείᾳ,

> Ἀλλ᾽ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
> Στείχουσιν.

ἀντὶ τοῦ γυμνασίων, δρόμων. *Scholiastes* ad istum e Medea versum 46. ἐκ τρόχων, inquit, βαρυτόνως, ὡς νόμων. Ἀριστοφάνης·

> Βαδίζει μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων.

ὡς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας. In Comici 217
versu malim cum *Hesychio* ponere ἐξ ἀποτρόχου, quod is exponit ἐκ περιδρόμου. Ad mentem *Ammonii* in *Sophoclis* Antigone v. 1181. scribi etiam deberet: Τρόχους ἁμιλλητῆρας ἡλίου. Adde *Eurip.* Hippol. v. 1133. *Phavorin.* Τρόχοι, δρόμοι, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει.

Ὕπαρ Ὀνείρατος διαφέρει. Ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· Ὄνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.] Dum in his discernendis alii strenue nugantur, differentiam optime constituit *Ammonius*. Ex veterum usu Ὄναρ *fallacem* et *obscuram* φαντασίαν, quales fere in somniis nos deludunt, Ὕπαρ *exploratam rei veritatem* designat. Ὕπαρ ab *Hesychio* exponitur ἀλήθεια in v. Ἦπαρ. *Max. Tyr.* Serm. XXVIII. p. 162. (λόγους) σφαλεροὺς καὶ ἀπατεῶνας, καὶ μηδὲν ὕπαρ ἐπὶ τὴν ψυχὴν φέροντας. *nihil habentes, in quo animus tuto possit adquiescere.* *Plato* in Politic. p. 124. χαλεπὸν, ὦ δαιμόνιε, μὴ παραδείγμασι χρώμενον, ἱκανῶς ἐνδείκνυσθαί τι τῶν μειζόνων. κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οἷον ὄναρ εἰδὼς ἅπαντα (malim ἕκαστα ex *Stob.* Ecl. Phys. II. p. 157.) πάντ᾽ αὖ πάλιν ὥσπερ ὕπαρ ἀγνοεῖν. *periculum enim est, ne, qui singula obscure noverimus, postea universa vere ignoremus.* *Pindarus* Olymp. Od. XIII. v. 94.

ἐξ ὀνείρου δ᾽ αὐτίκα
ἦν ὕπαρ.

Formula loquendi proverbiali perquam frequenter *ὕπαρ* et *ὄναρ* ſibi invicem ſolent opponi. *Heliodor.* II. p. 84. *καὶ εἴθε γε ὕπαρ ἦν, καὶ μὴ ὄναρ, ὦ Θεάγενες, τὸ φανέν.*
218 Adde III. p. 147. *Ariſtaen.* II. Epiſt. 18. et *Max. Tyr.* Serm. XXI. p. 120. Macula non ſane gravi, ſed quae venuſtiſſimi tamen ſcriptoris locum deformat, diſſert. XXVII. liberabo. Ultima iſtius diſſertationis verba ita leguntur in editis: *εἶδον καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν, ἀλλ᾽ οὐχὶ ὄναρ εἶδον· καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ᾽ ὕπαρ.* ubi planiſſime legendum cenſeo: *ἀλλ᾽ οὐχὶ ὄναρ εἶδον, νὴ τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ᾽ ὕπαρ.* Apud *Heliod.* VIII. p. 390. dubitat Chariclea, an ſomnianti oblata fuerit imago, verene Calaſirin viderit: *οἷον γάρ μοι νῦν ὄναρ (εἴτε καὶ ὕπαρ ἦν) ἐνθύμιον γέγονεν.* Pro *ὕπαρ*, *σαφῶς* poſuit *Strato* in Antholog. inedita:

Ἑσπερίην Μοῖρίς με, καθ᾽ ἣν ὑγιαίνομεν ὥρην,
Οὐκ οἶδ᾽ εἴτε σαφῶς, εἴτ᾽ ὄναρ, ἠσπάσατο.

Eſt in Epiſtola quadam Paulina locus, qui hinc lucem accipiet non ſpernendam. Ab iis autem, quae protuli, probe ſecernenda eſt locutio *καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ*, qua praeter *Max. Tyr.* Serm. XXVI. p. 154. uſus eſt *Democritus* apud *Stobaeum* Ecl. Phyſ. II. p. 205. *Ὁ μὲν εὔμυθος* (L. *εὔθυμος*) *εἰς ἔργα ἐπιφερόμενος δίκαια καὶ νόμιμα καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ χαίρει. per totum vitae ſpatium tranquilla pace gaudet.* Reliqua *Democriti* verba, cum a me corrigi non poſſint, ſuo loco relinquo.

Ὑπάγειν καὶ Πορεύεσθαι διαφέρει.] Recepta erat *Ammonii* aevo conſuetudo verbum *Ὑπάγειν* uſurpandi pro *πορεύεσθαι·* quam loquendi rationem, a Grammaticis plerisque damnatam, alii tamen hoc argumento tuebantur, ut *ὑπάγειν* dici poſſet *ἀντὶ τοῦ προάγειν· ὥσπερ Ὑφηγητὴν*
219 (*Ammonii* verba ſunt) *ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, καὶ Ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμόν· ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης·*

Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὅρκον.

ἀντὶ τοῦ προαίρω. Verba *Ariſtophanis* antea a me non

intellecta, postquam paulo propius considerare coepi, levissimo opere emaculari posse videbantur. Eadem autem in *Ammonii* Codd., quos *Thomas M.* et *Moschop.* tractarunt, si iam depravata fuisse dixero, nihil adfirmavero, quod non vero videatur simillimum. Uterque enim alium locum ex *Aristoph.* Ranis v. 175. eundem in usum advocavit. Diversum etiam *Etymologus* in Ὑπογραμμὸς ex eadem *Aristoph.* fabula v. 898.

Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.

eo modo in edito *Aristoph.* corrigendum esse pro προσᾴσατε ex *Etymologo* animadvertit *Kusterus*, qui tamen minus rite Scholion constituit: τὸ ὑπᾴσατε ἴσον τῷ προσᾴσατε· cum scribi debeat: ἴσον τῷ προᾴσατε. Sed ut ad illam *Aristophanis* ῥῆσιν, cuius causa hanc notam exorsus sum, deveniam, primum eam e deperdita comoedia decerptam esse auguror, hoc autem modo corrigendam: Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον· —— ἀντὶ τοῦ προερῶ. *praeibo verba iurisiurandi.* Hoc autem ut verum credam, facit *Hesychii* adnotatio, itidem corrupta: Ὑπερορῶ, ὑπερβάλλω, ἀντὶ τοῦ προορῶ. Primum ordo literarum in *Hesychio* minime spernendus poscit: Ὑπερῶ. Ad hoc indicium facile ita locum constitues: Ὑπερῶ, ὑποβαλῶ, ἀντὶ τοῦ προερῶ. *verba, quibus iurandum sit, subministrabo.*

CAPUT XVI. 220

Φάκελος et Σφάκελος a librariis permutari. Φάκελος Oppiano restituendum. Σφάκελος exponitur. Cyrilli et Hesychii Lexica emendantur. Legendumne sit in Amm. δηλητήριον an κηλητήριον; prius probatur. Δηλητήριον φάρμακον parari ex malis herbis. Tibulli versus emaculatur. Δηλήσασθαι de venenata potione. Φαρμακεία. Lucianus corrigitur. Μαγεία et Γοητεία quomodo differre censeantur?

Φάκελος καὶ Σφάκελος διαφέρει. Φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης, φακέλους ὕλης ἀργείας. Σφάκελος δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός.] Mendosa Editio-

nuni lectio fecit, ut minus certe opportuna notaret *H. Stephanus* Thes. Gr. T. III. p. 1167. Sinceram utriusque vocis scriptionem exhibui, uti apud *Amm.* sic et alibi a librariis frequenter depravatam. Apud *Hesych.* in v. Ῥαχοὶ, φακέλους τῶν ξυλων pro σφακέλους corrigit *Salmasius.* Eodem vitio laborat *Oppianus* Hal. IV. v. 419. hac ratione emendandus:

> *Συμφερτοὺς δονάκων φακέλους ἅμα γυρώσαντες*
> *δίναις ἐγκατέθηκαν.*

densos arundinum fasces in unum colligatos vorticibus immittunt. Bonae notae est, quod in Scholiis extat: σφακέλους, sive, uti scribendum puto, φακέλους, δεσμά. quae
221 adiiciuntur, ab *Oppiani* loco aliena, *Rittershusium* deceperunt. *Schol. Aristoph.* ad Ran. v. 863. φάκελοι, τὰ βαρέα καὶ συνδεδεμένα φορτία τῶν ξύλων. *Vetus Auctor* apud *Suidam* in Δᾴς· Φακέλους πίσσῃ κεχρισμένους κομίζοντες, τὴν πλάτην ἀνάπτουσι. Plura dabunt Viri Docti ad *Thucyd.* II. c. 77. In eo autem, quem posui, *Oppiani* loco φακέλους scribendum, vocabulum σφάκελος ab eodem poëta usurpatum Hal. II. v. 583. et V. 540. satis demonstrat. Ad priorem locum σφάκελος a *Schol.* exponitur σῆψις τοῦ μυέλου, ὁ σπασμὸς, ὁ παλμὸς, ὁ σφυγμός. e quibus vocabulis unum restituendum est *Cyrillo,* in cuius Lexico, dignissimo, quod in publicam lucem emittatur, vitiose legitur: Σφάκελα, σφυγμὸς, καὶ παλαιός· cum scribi debuisset: Σφάκελος, σφυγμὸς καὶ παλμός. Ab *Amm.* σφάκελος optime redditur ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Apud *Heliod.* VIII. p. 379. ex venenata potione pessima mulier σπασμοῖς τε καὶ σφακελισμοῖς ὀξυτάτοις ἐπιέζετο. *Aeschylus* in Prom. Vinct. v. 877.

> Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
> Μανίαι θάλπουσ' —— ——

Schol. Σφάκελος, σπασμὸς τοῦ ἐγκεφάλου. *Euripid.* Hippol. v. 1353.

> *Κατά γ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος.*

Latissimo usu ab *Hippocrate* adhiberi indicat *Galenus* in Gloss. Σφάκελος] φθορὰ πᾶσα, καθ' ὃν ἂν γίγνηται τρό-

κον· idque monſtrat *Foeſius* in Oecon. *Hippocr.* ut adeo mirum videri poſſit, quod ſcribit *Heſychius*: *Ἀπεσφακέλισεν. ἐσάπη. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν. οἱ δὲ ἰατροὶ, τὴν ἐκ τῆς ὄψεως μέλαιναν, ἢ ἀντὶ τοῦ προσεσπάσθη ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν.* Quo in loco ſive vocem *σφάκελον* inſerendam ſeu ſubaudiendam eſſe cenſeas, parum refert; modo expoſitionem paululum refingere, et pro *τὴν ἐκ τῆς ὄψεως μελανίαν, τὴν ἐκ τῆς σήψεως μελανίαν*, ſive *μελῶν ἀνίαν* ponere ne formides. 222

Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη ἡ διὰ δηκτηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκου· Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεως τε καὶ ἐπαοιδῆς.] Cogitabam aliquando, pro *δηκτηρίου* reſtituendum eſſe *κηλητηρίου*. *Suidas* inprimis eam cogitationem moverat, ſecundum quem *Φαρμακεία λέγεται, ὅταν διά τινος σκευασίας θανατηφόρου πρὸς φίλτρον δοθῇ τινι διὰ στόματος. Φίλτρον* autem, *amatorium Senecae* Epiſt. IX. ſive, uti vocat *Achill. Tat.* IV. p. 259. *φάρμακον ἔρωτος*, in *Sophoclis* Trachin. v. 582. dicitur *κηλητήριον*, *delinimentum*. Nunc nullus dubito, quin genuinam ſcripturam *Thomas M.* nobis repraeſentet, et in *Ammonio* ponendum ſit: *ἡ βλάβη, ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκου. Venena* ſive *φθοροποιὰ φάρμακα* eximie *δηλητήρια* ſolent nuncupari. *Schol. Apoll. Rhod.* III. v. 200. *Hecaten* ſcribit *πρώτην θανασίμους ῥίζας εὑρεῖν, καὶ ἐμπειροτάτην γεγονέναι τῶν τε δηλητηρίων καὶ τῶν ἰᾶσθαι δυναμένων.* Quas hic *θανασίμους ῥίζας*, e quibus *τὸ δηλητήριον* parabatur, *malas herbas* vocat *Tibullus*; ita enim pro *alias herbas* ſcribendum cenſeo II. El. IV. 60.

Si modo me placido videat Nemeſis mea vultu,
Mille malas herbas miſceat illa: bibam.

Heliodor. VIII. p. 380. *ἀλλ' ἦν, οἶμαι, καὶ δηλητηρίου ψυχὴ δολερὰ πικρότερον. Heſychius: Ἐλλέβορον, δηλητήριον φάρμακον, ἤτοι βρῶμα. Idem: Κυκεῶ, πόμα ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκείμενον, φαρμακεία, ποτὸν δηλητήριον.* Succedat *Cyrilli* nota e Lex. MS. *Δηλητήριον, φάρμακον ὀλέθριον, βοτάνη θανάσιμος, ἀντίδοτος. εἴρηται δὲ παρὰ* 223

τὸ δηλήσασθαι καὶ βλάψαι. Recte. *Parthen.* c. XXIX. οἴνῳ πολλῷ δηλησαμένη αὐτόν. *Theocrit.* IX. v. 35. τῶσδ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκη. Vocem φαρμακεία eo, quo *Ammonio* redditur, ſenſu accepit *Lucianus* de merc. cond. T. I. p. 478. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαγείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς. Neminem dubitaturum confido, quin pro μαντείας iure poſuerim μαγείας. Similiter enim *Lucian.* in Pſeudom. p. 750. γόης τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς. Non valde interim obnitar, ſi quis pro μαγείας, μαγγανείας mavelit; cuius vocis uſum declaravit Cl. *Arnaldus* Var. Coniect. I. c. XXX. Apud *Moſchopul.* in Γοητεία, Μαγγανεία (vulgatur μαγκανεία) exponitur ἐπίκλησις δαιμόνων τινῶν ἀγαθοποιῶν πρὸς ἀγαθοῦ τινος σύστασιν. Frequentius μαγεία nuncupatur, eo diverſa a γοητείᾳ, quod haec ſit ἐπίκλησις δαιμόνων κακοποιῶν, illa vero ἀγαθοποιῶν· prouti diſtinguunt *Auctor* Lex. MS. in Bibl. *Coisl.* p. 236. et *Suidas* in Γοητεία. ubi in ſcripto libro ita legitur: Γοητεία, μαγεία: Γοητεία καὶ Μαγεία καὶ Φαρμακεία διαφέρει.

224 CAPUT XVII.

Promiſcuus uſus vocabulorum Φάγαινα et Φαγέδαινα. Graviſſimum Philoctetae morbum φαγέδαιναν eximie vocari. Ἐδηδών. Pulcra Demoſth. comparatio Paulino loco admovetur. Φριμάττεσθαι de hircis proprie uſurpari. Φριμαγμὸς reponitur in veteri Διαφορᾷ φωνῆς. Verbi φριμάττεσθαι uſus ſecundarii e Grammaticis indicati. Heſychius tentatur.

Φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τὰς νόσους πολυφαγία· Φαγέδαινα δὲ φῦμα ἀνήκεστον.] Non ſolum medici, quibus tamen huiuscemodi in rebus credendum, verum etiam alii, quos inter *Aquila*, Graecus Antiqui Foederis interpres, id morbi genus, quod πολυφαγία dici ſolet, Φαγέδαιναν vocarunt. In Lexico veteri apud *Montfauc.* Bibl. *Coisl.* p. 476.

Φαγέδαινα exponitur *νόσος λιμικὴ.* atque ea fortaſſe ratione apud *Suidam* legendum pro *λοιμικὴ*, tametſi poſterius de iſto uſu non incommode poni potuit, quem declaravit *Ammonius*, *Φαγέδαινα δὲ*, inquiens, *φῦμα ἀνήκεστον.* Secundum *Democritum* apud *Stobaeum* p. 506. *ἐν τοῖς ἕλκεσι φαγέδαιναι κάκιστον νόσημα.* Inſanabalis morbi gravitatem et inmane dolorum pondus luculenter deſcripſit *Sophocles* in Philocteta,

Cui viperino morſu venae viſcerum
Veneno inbutae taetros cruciatus cient.

Accii verba ſunt e cognomine Tragoedia conſervata apud 225
Nonium p. 324. Taetram gangraenam, quae miſerrimi hominis pedes inprimis erodebat, proprio nomine *φαγέδαιναν* dixerat *Aeſchylus* in Philocteta:

Φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός.

quam verſum in eiusdem argumenti fabulam transſumpſit *Euripides*, verbo *ἐσθίει* in *θοινᾶται* demutato, obſervante *Ariſtotele* de Poët. c. XXII. Ad vocis *φαγέδαινα* notationem adludunt *Pindarus* et *Max. Tyr.* quorum hic *Philoctetae σῶμα* vocat *διαβεβρωμένον ὑπὸ τῆς νόσου*, Serm. XLI. p. 243. *Pindarus* autem *ἕλκει τειρόμενον*, Pyth. Od. I. v. 101. *Galenus* in Gloſſ. *Hippocrat. φαγεδαίνῃ, ἕλκει ἀναβιβρωσκομένῳ.* Interior vocabuli vis ex alio nomine *ἐδηδὼν* ſatis etiam percipi poteſt. Apud *Heſych.* *Ἐδηδὼν* redditur *φαγέδαινα.* Subiiciam pervenuſtum *Demoſthenis* locum, Ariſtogitonem gangraenae comparantis, quae, ne penitius permeët, reſecanda ſit, Orat. I. contra Ariſtog. p. 502. C. *δεῖ δὴ πάντας, ὥσπερ ἰατροὶ, ὅταν καρκῖνον, ἢ φαγέδαιναν, ἢ τῶν ἀνιατοτάτων τὶ κακῶν ἴδωσιν, ἀπέκαυσαν, ἢ ὅλως ἀπέκοψαν, οὕτω τοῦτο τὸ θηρίον ὑμᾶς ἐξορίσαι, ῥίψαι ἐκ τῆς πόλεως, ἀνελεῖν.* quibuscum *Paulina* loquendi formula in II. ad Tim. II. v. 17. commode conferri poteſt. *Pauli* locum reſpiciens *Auctor* Lex. MS. ad voces *Ὡς γάγγραινα* ita notat: *εἶδος πάθους ἀπὸ* (l. *ὃ ἀπὸ*) *μέρους ἐφ' ὅλον τὸ σῶμα χωρεῖ.* His addenda ſunt, quae notarunt *Foeſius* Oecon. *Hipp.* in *Φαγέδαινα* et *Stanleius* ad *Aeſchyli* fragm. p. 863.

226 Φριμάττεσθαι καὶ Φρυάττεσθαι διαφέρει. Φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φαμέν· —— Φρυάττεσθαι δὲ τὸν ἵππον φυσῶντα καὶ γαυρούμενον.] *Hircus* φριμαξάμενος ἐς φυγὴν ἐτράπετο apud *Longum* I. p. 10. et p. 27. αἱ δὲ αἶγες ἐσκίρτων φριμασσόμεναι, καθάπερ ἡδόμεναι σωτηρίᾳ συνήθους αἰπόλου. ubi notat *Mollius*. Φριμαγμὸς, ἡ τοῦ τράγου φωνὴ, teſte *Amm.* In *Διαφορᾷ φωνῆς*, quam *Aldus* edidit, reperias: τράγων, φρυγμαγμὸς καὶ φρυγμός. ubi reponendum eſt φριμαγμός. *Herodotum* III. c. 87. de equi hinnitu φριμάξασθαι uſurpaſſe, monuit *Suidas*: Φριμάξασθαι παρὰ Ἡροδότῳ, τὸ φρυάξασθαι, ἢ πεφυσῆσθαι. *Schol. Theocr.* ad Idyll. V. v. 141. τὸ δὲ φριμάσσεο —— λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων. paulo poſt. Φριμαγμὸς μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ τῶν ἵππων φωνή. ita enim videtur reſtituendum. Utrumque verbum φριμάττεσθαι et φρυάττεσθαι pulcre ſive ad *iracundiam*, ſeu ad *ſuperbiam* transferri ſolet, poſterius quidem uſu pervulgato, cum alterum φριμάττεσθαι minus ſit frequens. Dorienſes, monente *Corinthio*, τὸ βρενθύεται, φριμάσσεται φασί. *Cyrillus* in Lex. inedito: Φριμάσσεται. νεανιεύεται, ἐξαγριοῦται, ἀτάκτως πηδᾷ, καὶ χρεμετίζει. male in libro legebatur χραιμετίζει. Corrige *Heſychium*: Φριμάσσεται, σκιρτᾷ, ἐπεγείρεται. † Φρυᾶται, βριμμενᾷ. ſublata diſtinctione ſcribe: ἐπεγείρεται, ὀφρυᾶται, βριμαίνει. Ut opinor, non ineleganter φριμάσσεται exponi potuit ὀφρυᾶται. In *Antholog.* inedita:

> Τὸν θρασὺν εἷλον ἐγὼ, τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κεῖνο φρύαγμα
> Σκηπτροφόρου σοφίας ἠνίδε ποσσὶ πατῶ.

227
CAPUT XVIII.

De vocibus animalium. Διαφορὰ φωνῆς ab Aldo edita. Zenodoti et alterius tractatus περὶ φωνῶν ζώων e ſcripto libro Voſſiano proferuntur; hinc nonnulla illuſtrantur. adfinia Grammaticorum loca obiter correcta. Emendantur Eratoſthenis Cataſterismi. Ἀραρίζειν ab Ammonio rabioſae cani tribui. Ἀῤῥάζειν· hirrire. Hirritus reponitur in Gloſſis.

Φωνεῖν καὶ Ὠρύεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται· Ὠρύεσθαι δὲ ἐπὶ λύκων. παρατη|ρη|τέον δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἑκάστῳ.] In propriis verbis, quibus quadrupedum volucrumque voces olim designabantur, enotandis et in unum colligendis Grammaticorum veterum opera enituit, quam ne quis male sedulam fuisse aut inutilem arbitretur, *Casaubonum* dabo et *Bochartum*, quorum neutrum in eadem materia elaborasse puduit. E *Casauboni* ad hanc rem collectaneis nonnulla vulgavit *Io. Christoph. Wolfius* V. C. in Casaubonianis p. 56—64. Varios autem, qui de animalium vocibus egerint, scriptores indicavit Celeb. *Io. Alb. Fabricius* Biblioth. Gr. Lib. II. c. xi. §. 4. atque istic etiam loci exhibuit *Διαφορὰν φωνῆς* ab *Aldo* primum vulgatam, ita tamen, ut, nescio quo pacto, omiserit, quae superiori capite ex *Aldina* Editione produxi, cuius mihi ex instructissima Bibliotheca copiam fecit Nobiliss. *Röverus.* Huiuscemodi bina opuscula *περὶ φωνῶν*
ζώων in Codice Bibliothecae *Leidensis* membranaceo vetu- 228
stissimo offendi, *Dionysii Thracis* Arti Grammaticae, et *Theodosii Alexandrini* Canonibus subiecta, quorum prius, ab edito parum diversum, nescio cui *Zenodoto* adscribitur, alterum nonnulla continet satis scitula, quaeque diligenter vestiganti minus videbantur pervulgata. Utrumque, prouti in MS. legebatur, hoc capite concludam.

ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ [1].

Ἐπ' ἀνθρώπων κεκραγέναι. ἐπὶ κυνῶν ὑλακτεῖν. ἐπὶ προβάτων βληχᾶσθαι. ἐπὶ βοῶν μυκᾶσθαι. ἐπὶ ἵππων χρεμετίζειν. ἐπὶ ὄνων βρωμᾶσθαι, λέγουσι δὲ ἄλλα σπάνιον. ἐπὶ λεόντων βρυχᾶσθαι. ἐπὶ ἄρκων καὶ παρδάλεων ὀμάζειν [2].

1 *ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ*] Huic nomini in MS. adiectum erat φιλέτερος· quod forsan in Φιλεταίρου demutandum, ut *Zenodoti Philetaeri* huic homini fuerit nomen: nisi tamen tractatum huncce antiquissimo *Zenodoto*, qui *Philetae* fuit discipulus, adscribi voluerint.

2 Ὀμάζειν] *Moschopulus* περὶ συντάξεως p. 223. ἐφ' ὧν δὲ οὐκ ἔστιν ὄνομα τῆς φωνῆς ἴδιον, οἷον ἄρκτου καὶ παρδάλεως καὶ τῶν τοιούτων, τὸ βρυχᾶσθαι λέγουσι. quae ex *Polluce* V. 88. sunt derivata.

ἐπὶ ἁμαξῶν τετριγέναι. ἐπὶ ὄφεων συρίττειν. ἐπὶ ἀετῶν
229 καγκλάζειν [3]. ἐπὶ ἀλεκτρυόνων ᾄδειν. ἐπὶ κοράκων κρώζειν. ἐπὶ τεττίγων τερετίζειν, ἠχεῖν. ἐπὶ χοίρων γρυλλίζειν καὶ γρύζειν [4]. ἐπὶ περδίκων κακκαβάζειν [5]. ἐπὶ γλαυκῶν κακιβάζειν [6]. ἐπὶ ὀρνίθων τῶν κατ' οἶκον ᾠοτοκουσῶν κακάζειν. ὠρυγὴ κυρίως ἡ τῶν κυνῶν φωνὴ, καὶ ὠρύεσθαι, ὡς λύκος ὠρυοίμην παρὰ Καλλιμάχῳ· ὠρύεσθαι γὰρ ἐπὶ λύκων εἶπεν.

ΕΤΕΡΩΣ ΠΕΡΙ ΦΩΝΩΝ ΖΩΩΝ.

Ἄνθρωπος βοᾷ, λαλεῖ, λέγει, κράζει, φθέγγεται.
Ἄρκος καὶ πάρδαλις ὁμάζει.
Ἀλεκτρυὼν ᾄδει, κοκκύζει [7].
230 Ἀετὸς καὶ γέρανος καγκλάζει.

3 *Καγκλάζειν*] *Aldus* edidit: *ἐπὶ ἀετῶν κλαγκάζειν.* Non invitus scriberem *ἐπὶ ἀετῶν κλάζειν, κλαγγάζειν.* Confer cum *Poll.* V. 89. alterum tractatum, quem eadem ratione corriges. In Latino carmine de vocibus avium: *clangunt aquilae. κλαγγάζουσι.* Apud *Sophocl.* vero Antig. *ὀξέα κλάζων αἰετὸς* v. 111.

4 *Γρυλλίζειν καὶ γρύζειν.*] Glossae: *Grunniunt, Ῥήσσουσιν.* ubi bene *Vulc. γρύζουσιν* restituit. Alterius vocis scriptura per unum λ melior censetur ab Atticistis. atque ea etiam ratione scribit *Moschopulus* l. c. *Γρυλίζειν, ἐπὶ χοίρου.* In *Aldina Διαφορᾷ φωνῆς· ἐπὶ χοίρων γρυλίζειν καὶ γρύζειν. Hesychius: Κοΐζειν, τὰ χοιρίδια μιμητικῶς λέγεται.*

5 *Κακκαβάζειν*] Corrupte vulgarat *Aldus: ἐπὶ περδίκων κοκκυβάζειν.* Genuina, ut puto, scriptura est *κακκαβάζειν* sive *κακκαβίζειν*, quarum haec apud *Poll.* v. 89. et *Athen.* IX. p. 390. A. *Κακκαβάζειν* commendat Latinum *cacabare. Auctor* Veteris Poëmatii: *Cacabat hinc perdix. Hesychius: Κακκάβα, πέρδιξ. Athen.* IX. p. 387. F. *καλοῦνται δὲ οἱ πέρδικες ὑπ' ἐνίων κακκάβαι, ὡς καὶ ὑπ' Ἀλκμᾶνος.*

6 *Κακιβάζειν*] *Ald.* Ed. *κακκιβάζειν.* Apud *Aristoph.* in Lysistr. v. 762. *ὑπὸ γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι Ταῖς ἀγρυπνίαισι κακκαβιζουσῶν ἀεί. Noctuis κικκαβάζειν* videtur tribuendum. Vide *G. I. Voss.* de Theol. Gent. L. III. c. 88.

7 *Ἄδει, κοκκύζει.*] MS. *κοκύζει. Schol. Aristoph.* ad Vesp. v. 813. *κυρίως τὸ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος· κοκκύζειν δὲ ἐπὶ τοῦ κόκκυγος.* pari ratione bina discernit *Pollux, Hyperidem* tamen et *Demosthenem ἐπ' ἀλεκτρυόνων τὸ κοκκύζειν* usurpasse observans. In *Theocr.* Idyll. VII. v. 125. occurrit *ἀλέκτωρ κοκκύσδων: Alciphron* in epistola inedita: *μισῶ τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρυόνα. κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παροιμίαν, ἔδει ἀπολαῦσαί σε.* Gallo cantu victoriam indicanti *τὸ ᾄδειν* adscribit *Demosth.* contra Conon. p. 728. C. *ᾖδε γὰρ τοὺς ἀλεκτρυόνας μιμούμενος τοὺς νενικηκότας. Hesychius: Ἄδειν, ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων λέγουσιν Ἀττικοί· κοκκύζειν δὲ οὔ φασιν ἐπ' αὐτῶν, πλὴν μωκώμενοι τινὰ ξένον.*

Αἲξ ἢ αἶγα [8] *μηκᾶται.*
Ἀηδὼν τερετίζει [9].
Ἅμαξα τέτριγεν.
Βοῦς μυκᾶται.
Γλαῦκος [10] *καὶ πέρδιξ κακαβάζει.*
Δράκων καὶ ὄφις συρίττει.
Ἱέραξ κρίζει [11].
Ἵππος χρεμετίζει.
Κίχλα κιχλάζει [12].
Κορώνη καὶ Κόραξ κρώζει.
Κύκνος ᾄδει.
Κύων ὑλακτεῖ, βαβίζει [13].
Κώνωψ σφικᾷ.
Μέλιττα βομβεῖ.

Κάμηλος μωκᾶται.
Κόσσυφος πιπίζει [14].
Λέων βρυχᾶται.
Λύκος ὠρύεται.
Νυκτερὶς τρίζει.
Πρόβατον βληχᾶται.
Ὄνος βρωμᾶται, τινὲς λέγουσιν ὀγκᾶται.
Περιστερὰ λαρύνει.
Τέττιξ ἠχεῖ, τερετίζει. 231
Ποταμὸς καὶ ἄνεμος ψοφεῖ.
Χοῖρος γρυλλίζει.
Χελιδὼν τετιβίζει [15].
Ὄρνις δὲ ἡ κατ' οἶκον ὠοτοκοῦσα κακάζει [16].

8 *Αἶγα*] Vocis forma profecto eſt inſolentior; a qua tamen *Hyginus* non abhorruit Fab. 87. et Poët. Aſtron. II. 13. *Nonnulli etiam Aegam Solis filiam dixerunt.* cum in *Eratoſthen.* Cataſter. c. 13. legatur: *τὴν δὲ αἶγα εἶναι ἡλίου θυγατέρα.* Sed iſtic loci corrigendus eſt ad hanc rationem ex *Hygino Eratoſthenes: Τινὲς δὲ Αἶγαν εἶναι Ἡλίου θυγ.* id verum eſſe, utrumque locum diligenter contendenti facile patefiet.

9 *Ἀηδὼν τερετίζει*] Vulgo de *hirundine* aut *cicada* poni ſolet *τὸ τερετίζειν.* Infra: *Τέττιξ ἠχεῖ, τερετίζει.* et *Pollux* V. 89. *Heſych. Τερετίζοντα, λαλοῦντα, ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος.* *Etymologus* in *Τερετίζειν· —— ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τέττιγος ἢ τῆς χελιδόνος.*

10 *Γλαῦκος*] Poſitum pro *γλαύξ.* ut antea *αἶγα* pro *αἴξ.*

11 *Κρίζει*] *Poll.* V. 89. *ἱέρακας δὲ ῥύζειν·* ubi forſan legendum *κρίζειν.*

12 *Κιχλάζει*] *Aldina φωνῆς Διαφορά· ἐπὶ κίχλης κιχλίζειν.*

13 *Βαβίζει*] Quinimo *βαΐζει.* *Moſchopulus* in Ecloga: *Ὑλακτεῖ κύων. Βαΰζει σκύλαξ.* et *περὶ συντάξεως* p. 223. *Ὑλακτεῖν ἐπὶ κυνὸς, Βαΰζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων.* Apud *Theocr.* Idyll. VI. v. 10. *κύων —— βαΰσδει.* et *Lucian.* de merc. cond. p. 474. *κυνίδιον —— βαΰζον λεπτῇ τῇ φωνῇ.* Pulcrum uſum verbi *βαΰζειν* illinc derivatum tangit *Stanlei.* ad *Aeſch.* Perſ. v. 13. Parem *latrandi* poteſtatem, a Latinis frequentatam, *Barthius* expoſuit ad *Stat.* T. II. p. 187, 188.

14 *Πιπίζει*] Id variis avibus fuit commune. *Heſychius: Πιπίζειν, κατὰ μίμησιν ἡ λέξις πεποίηται τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς.* Onomaſt. Vetus: *Piparo, πιπίζειν.* Lesbiae paſſer *ad ſolam dominam usque pipiabat.*

15 *Τετιβίζει*] Emendatius ſcribes: *τιτυβίζει.* *Heſych. Τιτυβίζει, ὡς χελιδὼν φωνεῖ.* Apud *Athen.* IX. p. 390. B. *πέρδικες* etiam *τιττυβίζουσιν.* *Hirundo ψιθυρίζει,* teſte *Poll.* V. 90. In *Agathiae* epigrammate Anthol. I. c. LVI. ep. 11. —— *ἐπιτρύζει δὲ χελιδών.* *triſſat hirundo vaga.*

16 *Κακάζει*] Ita MS. neque aliter poſui in altero tractatu, ubi MS. perperam *κακλάζειν.* *Heſychius: Κακκάζειν, τὰς ὄρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας Ἀττικοί.*

232 Quum vero canum voces apud alios varie exprimi soleant, praetermittendum non puto, quod ab *Ammonio* traditur: Ἀραρίζειν δὲ ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ἀπὸ τῆς ἂρ φωνῆς, παρ' ἡμῖν δ' ὑλακτεῖν λέγεται. Quae *Ammonii* verba, a *Phavorino* descripta, usurparunt *Bochartus* Hieroz. P. I. L. II. c. LV. *Casaubonus* d. l. p. 57. et in Thesauri Gr. Indice *H. Stephanus*. Cur autem *Ammonium* reprehenderet *Stephanus*, nihil erat causae: id significare voluit Grammaticus, sonum, quem *irritata canis* emittit, vulgo generali verbo ὑλακτεῖν, Athenis proprio vocabulo ἀραρίζειν fuisse designatum. Pro ἀραρίζειν, vocem non minus rabiosae cani congruam, ἀῤῥάζειν posuit *Aelianus* de Nat. Anim. V. c. LI. καί τισι μὲν ὠρυγμὸς, τισὶ δὲ ὑλαγμὸς φίλον καὶ ἀῤῥάζειν, ἄλλῳ κλαγγαί τε καὶ ῥοῖζοι. commoda interpunctione locum adjuvandum censui, ne ὑλαγμὸς et ἀῤῥάζειν diversis animalibus tribui viderentur. Apud *Poll.* V. 86. ἀράζειν. sed Latinorum *hirrire* caninae literae duplicationem manifesto postulat. *Nonius Marcellus* p. 31. *Irritare proprie est dictum provocare; tractum a canibus, qui cum provocantur irriunt.* sive *hirriunt*. Iis, quae notat *Scaliger* Coniect. in *Varr.* p. 119. adiiciam bina loca e *Cyrilli* Glossario: Ὅταν κύων ἀπειλῇ ὑλακτῶν, *Hirrit.* et: Κυνὸς ἀπειλὴ, ὅτε ὑλακτεῖ, *Hirritus.* ita enim corrigendum est pro *Hirric*, sive, quod e scripto libro Sangerman. adfertur, *Hirrit.*

233 ## CAPUT XIX.

Turbatissimus Ammonii locus. Οἱ Χόες festum Athenis. Aristophanem frustra a Stephano tentari. Χοεὺς et Χοὴ certa vini mensura. Amm. emendatur. Χρηστήριον non quaevis victima, sed τῶν χρηστηριαζομένων. Pindarus illustratur. Varia eruitur e Soph. Schol. lectio.

Χόας συνεσταλμένως τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν, Ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τὴς χόας. Χοᾶς δὲ περισπωμένως, ἐπὶ μέτρου τοῦ οἴνου.] Quae prima specie

nihil adeo continere videntur, quod quemquam possit morari, diligentius considerata nodum proponunt satis etiam intricatum. Quid enim? fueritne Athenis festus dies *Χόα* cognominatus? eum enim in finem adduci videntur *Aristophanis* verba: *κατὰ τὰ πάτρια τῆς χόας*. iisque inductus, qui vocabula acc. distincta collegit, hanc notam posuit: *Χόα, τῆς χόας, festum quoddam. Χοά, τῆς χοᾶς, ἡ, genus mensurae.* Verum, sicuti constat, hominem aperte mendosa huic indici inseruisse, ita non minus est exploratissimum, cum aliunde, tum inprimis ex *Meursii* Gr. Fer. in v. *Ἀνθεστήρια*, isti festo, quo paulo liberius genio indulgebant Athenienses, nomen fuisse *οἱ Χόες*. Ea res *Henr. Stephanum* permovit, ut in illo, quem dixi, *Aristophanis* loco ex Acharn. v. 999. ubi apud *Amm.* legitur *τῆς χόας*, vulgo autem *τὰς χοάς*, scribendum esse censuerit *τοὺς χόας*. Ipsa *Stephani* verba, quibus hanc suam coniecturam exposuit, ex Thes. Ling. Gr. T. IV. p. 481. D. huc transferam: 234
„*Sed notandum est, in Aristophanis illo loco vulg. edit. perperam habere τὰς χοὰς pro τοὺς χόας, itidemque vulgata Suidae exemplaria,* (in v. *Ἀσκὸς Κτησιφῶντος*) *at non item manuscriptum. recte enim illud, τοὺς χόας, ut ipsa ratio postulat. nec enim χοαὶ festum id nominatur, et mensura certa vini, quae in eo bibebatur, sed χόες.* postrema dubiam scribentis mentem produnt, festum et mensuram vini temere confundentis; quo tamen animus videtur inclinasse, id ab *Aristophanis* loco est alienissimum. Praeconis, populum ad certaminis praemium auferendum cohortantis, verba sunt, quae ex *Aristoph.* subiiciam.

Ἀκούετε λεῴς· κατὰ τὰ πάτρια τὰς χοὰς
Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος, ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
Πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

neque enim, si festum intelligeretur, iuberi possent *τοὺς χόας πίνειν*. Recte vero cum aliis locum cepit *Frischlinus: congios more patrio ebibite. Suidas: Χοάς. ὅτε ἐπὶ μέτρου τίθεται, περισπᾶται.* Neque alteram scribendi rationem damnat *Schol. Aristoph.* ad Nub. 1240. *τὸ χοᾶς, εἰ μὲν περισπᾶται, ἐκ τοῦ χοεὺς ἐστι· —— εἰ δὲ βαρύνεται, ἐξ ἑτέρας ἐστὶν εὐθείας, ἥτις ἐστὶν ἡ χοὴ θηλυκῶς καὶ κλίνε-*

ται τῆς χοῆς. *Ammonii* autem notam, in quam itide τοὺς χόας inferri volebat *Stephanus*, ad hunc modum reficiendam esse arbitror: Χόας συνεσταλμένως, τὴν ἑορτήν. Χοᾶς δὲ περισπωμένως, ἐπὶ μέτρων οἴνου. Ἀκούετε λεώς κατὰ τὰ πάτρια τὰς χοᾶς Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος.
235 Neque est quod quis apud *Ammon.* saltim mavelit τοὺς χοᾶς. Vocem χοεὺς οὐ μόνον ἀρσενικῶς ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς usurpari, vel ex *Phavorino* constat.

Χρηστήριον, ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ τὸ ἱερόν.] Credibile *Ammonium* scripsisse τὸ ἱερεῖον· nimirum ᾧ χρῶνται χρηστηριαζόμενοι, sicuti supra scribit in v. Ἱερεῖον· ubi eam potestatem *Herodoti* testimonio firmat; eundem usum novit *Hesychius*, χρηστήρια inter alia exponens ἱερεῖα· amplector enim *Sopingii* emendationem, χρηστήρια corrigentis, ubi vulgo legitur Χρυσατήρια, τὰ χωρία, εἰς ἃ φοιτῶντες ἐλάμβανον. (adde: μαντείας.) ἱερεῖα, καὶ χρησμούς. qui locus cum *Ammoniano* quam curatissime concinit. Per χρηστήριον nonnunquam τὸ ἱερεῖον denotari, protritum non est et vulgo minus animadversum. Hinc in *Pindari* Olymp. Od. VI. v. 120.

Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ
Χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.

vertunt: *Iovis in suprema ara tunc oraculum collocare iussit.* *Schmidius* χρηστήριον reddidit *oraculi sedem.* Ego vero *victimam* malo, et χρηστήριον θέσθαι pari ratione hic positum autumo, qua in sequenti Ode, v. 76. θυσίαν θέσθαι· nisi quod priori in loco *victima* designetur, qua vaticinandi artis, sibi ab Apolline concessae, auspicia caperet Iamus. Sensum loci mirifice conturbant veteres, e quibus unus μαντεῖον fuisse scribit, οὗ ἀρχηγὸς λέγουσιν Ἴαμος, τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντείᾳ. quam scilicet μαντείαν capiebant ex igne victimae sive τοῦ ἱερείου, ᾧ ἐχρῶντο οἱ χρηστηριαζόμενοι. Triplicem usum *Schol.* etiam *Sophoclis* adnotavit: δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ μαντεῖον, καὶ τὸν χρησμὸν,
236 καὶ τὸ ἱερεῖον· ad Aiac. v. 220. quo in loco χρηστήρια exponit ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος. —— ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια, παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. Quae interpretatio,

quantumvis abſona, tamen traxit *Henr. Stephanum*, qui neſcius, quo *Sophoclis* locum referret, tandem ad verbum *Διαχρῶμαι* retulit T. IV. p. 616. *χρηστήρια* cum *Schol.* dici arbitratus pro *διαχρηστήρια*. Altera vetuſtioris, ut puto, *Scholiaſtae* explicatio, *τὰ τολμήματα, καὶ πράξεις*, a *Stephano* non intellecta, nobis veram corruptae vocis ſcripturam ſubminiſtravit. *Sophoclis* locum, prouti vulgatur, proponam:

> *Τοιαῦτ᾽ ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον*
> *Χειροδάϊκτα σφάγι᾽ αἱμοβαφῆ*
> *Κείνου χρηστήρια τἀνδρός.*

Quamvis autem *σφάγια* et *χρηστήρια* alibi eleganter iungi poſſint; non video, qua demum ratione hic vocabulum *χρηστήρια* locum reperire queat; itaque corrigendum puto:

> *Κείνου δραστήρια τἀνδρός.*

Scholia, quorum alterum ad genuinam, alterum ad vulgatam lectionem pertinuerit, ita ſeparanda eſſe iudico: *Δραστήρια] τὰ τολμήματα καὶ πράξεις. Κείνου χρηστήρια] ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος. ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά.* *Suidas* univerſa etiam receptae lectioni adſcripſit. Huic autem coniecturae parum fiderem, ſi non *Ioanni Iacobo Schultenſio*, magno parente digniſſimo, eadem incidiſſet.

CAPUT XX. 237

Obſervationes quaedam ſuper Homero et ſpecimen Scholiorum ad Hom. ex Leidenſi Codice ineditorum.

Ψάμαθος καὶ Ἄμαθος διαφέρει.] Quibus diverſam harum vocum poteſtatem adſerat, *Homeri* loca producit Noſter, et in Iliade *E.* v. 587. ubi vulgo editur: *τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης*, *Ammonius* legit: *τύχε γάρ ῥ᾽ ἀμάθοιο βαθείης.* quae ſcriptura ab aliis etiam Grammaticis probata quin genuina ſit, dubitari non poteſt. Oppido autem paucos eſſe opinor, quibus non ſit perſpectum, quanta fuerit olim in *Homero* ſcripturae ex diverſis Criti-

corum ſectis orta differitas. Qua de re quominus rite iudicari poſſit, veterum Grammaticorum facit penuria: ex centenis, qui data opera *Homero* illuſtrando incubuerant, ne unum quidem reliquum habemus, ſi diſcedas a *Porphyrio,* cuius commentarium ſanequam luculentum *Voſſianus* Codex MS. adſervat. Veteres autem commentatores divina carminis nobilitas non deterruit, quin pro ſua quisque ſapientia receptam lectionem leves ſaepe ob rationes ſollicitarent, et pro libidine corrigerent. Cuius rei exempla paſſim apud *Euſtathium,* et in Scholiis minoribus proſtant, longe autem plurima in ſcholiis libri *Voſſiani* ineditis. Deinde, cum *Homeri* loca in omnibus fere veterum libris occurrant, ingens hinc conferri potuiſſet variantium lectio-
238 num ſeges, ſi in his locis ad *Homerum* comparandis, quod partim a *Barneſio* fuit praeſtitum, eruditi homines mutuam diligentiam collocaſſent, et primi librorum editores *Homericorum* verſuum lectionem, quam in membranis repererant, bona ſemper fide nobis repraeſentaſſent. Haec ſi pluribus exſequi vellem, unus *Ammonius* quantum ſatis fuerit exemplorum ſubminiſtraret. Frequenter genuinam *Ammonii* ſcripturam, quam dederat *Aldus,* temere ad vulgatae in *Hom.* lectionis normam mutavit *H. Stephanus;* quae in notis paſſim ſuper hac re notavi, hic nolo reponere. Unus eſt locus, qui me nonnihil adhuc dubium trahit; rectene nimirum *Stephanus* ad v. Ἐρωτᾷν in *Hom.* verſu poſuerit ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ, prouti vulgatur in Od. *N.* v. 256. reiecta lectione *Aldina* ἐν Τροίῃ εὐρείῃ· num vero poſterior ſincera ſit et in *Homero* reponenda; tametſi iſtic loci ſe Creta profugum doloſe ſimulet Ulyſſes, non negat tamen, praedam ſeſe in bello Troiano adquiſiviſſe; atque adeo nihil obſtat, quominus ab *Ammonio* legi potuerit:

Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Τροίῃ εὐρείῃ
Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου.

Aliud, quod *Amm.* in v. Μετρεῖσθαι ſuppeditat, variationis exemplum eo potiſſimum adnotabo, ut *Ammonii* ſimul notam integriorem exhibeam; hac enim ratione, ut autumo, ea eſt legenda: *Μετρεῖσθαι μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἤ τι τοιοῦτον ἐν δάνει.* ——

οὐχὶ ἀργύριον ἢ χρυσίον. (οὐδ' ἔτι γὰρ ἦν νομίσματα.) "Ἱστασθαι δέ. In *Homeri* qui subiicitur versu, ex Il. *N.* v. 745. *Ammonius* posuerat ἀποστήσωνται, eamque etiam 239 lectionem Grammaticorum auctoritate in textum reduxit *Barnesius*, remota priorum Edd. lectione ἀποτίσωνται. Vel hinc Codicis *Leidensis* bonitatem aestimare licet, qui eo in versu habet ἀποστήσονται. et in margine, praeter editum scholion, sequentia: ἐν γὰρ τῇ κολοβομαχίᾳ ἠτύχησαν οἱ Τρῶες. θεραπεύει δὲ τὸν Ἕκτορα λεληθόσιν ἐπαίνοις, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν χθὲς κατορθωμάτων. Quae in notis et in Animadv. ex Iliadis *Homeri* Codice *Vossiano* produxi, non dubito, quin apud idoneos harum rerum iudices aliquid etiam pretii huic libro conciliaverint. Eundem librum in Anglia publicitus agens *Ez. Spanhemius* apud *Is. Vossium* versavit, et nonnulla scholia indidem excerpta tum alibi tum in Observat. ad *Callimach.* exhibuit, sed pleraque omnia levioris momenti. Quandoquidem autem e re literaria esse arbitror, ut is Codex suo merito magni fiat, non verbis sed re ipsa eum commendabilem reddam, et speciminis gratia e singulis *Homeri* libris, qui quidem in eo Codice integri extant, unum scholion producam: primum, ut ea ratione omnibus fiat de libri utilitate iudicandi potestas; deinde, ut meam in literarum commodis adiuvandis et promovendis voluntatem probem; tum vel inprimis, ut eruditos homines, si quos forte inportuna audacia, qua veterum scriptorum loca subinde temere contrectavi, offenderim, tandem tamen mihi conciliem. In scholiis autem, quae subiiciam, leviores mendas ex prava pronuntiatione ortas tollam, reliquas aliis emaculandas trado.

240 # SCHOLIA AD HOMERUM
INEDITA
EX CODICE VOSSIANO.

[Ad Il. *A*. v. 338, 339, 340.]

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ.

Οἱ Πυθαγόρειοι κατὰ θεὸν, κατὰ τὸ ἀνθρώπειον γένος, ὅλον τρίτον ἐτίθεντο σεβάσμιον, τὸν βασιλέα· ἢ σοφὸν ἄνδρα. Ὁμήρου δὲ πρώτου μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων θέντος τὸν βασιλέα, καὶ πάλιν τὸν βασιλέα προτιμῶντα ποιήσαντος αὐτοῦ τὸν σοφὸν ἄνδρα, περὶ μὲν γὰρ τοῦ βασιλέως τοιαῦτα λέγει,

> τὼ δ᾽ αὐτὼ μάρτυροι ἔστων
> Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων
> Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος,

προσέθηκε δὲ διὰ τὴν ὀργὴν τὸ ἀπηνέος. αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς οὐ μεταπέμπεται Νέστορα, σκοπούμενος περὶ τῶν συμφερόντων. καὶ αὐτὸς ἄπεισιν,

> Ἥδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
> Νέστορ᾽ ἐπὶ πρῶτον Νηλήϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν.

Παρ᾽ Ἰνδοῖς τε τοὺς Βραχμᾶνας, οὕπερ εἰσὶ παρ᾽ αὐτοῖς φιλόσοφοι, λόγος τοὺς βασιλέας ἀπαντῶντας προσκυνεῖν.

241 [Ad Il. *B*. v. 572.]

Σημείωσις τοῦ ΣΟΛΩΝΟΣ.

Σημείωσαι, ὅτι ἡ Σικυὼν πλησίον ἐστὶ Κορίνθου· πόλις εὔχαρις καὶ εὔκαρπος, πρὸς πᾶσαν ἀνάπαυσιν ἐπιτηδεία. διὸ καὶ παροιμία ἐστὶν, εἴη μοι μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. καὶ Κορινθιάζειν, τὸ καλλωπίζεσθαι.

[Ad Il. *Γ*. v. 230.]

Τῷ κάλλει. Τὸ δὲ Κρήτεσσι προσέθηκεν, ὅπως φανῇ μὴ δελεασθεῖσα, ἢ τοῖς τρόποις αὐτὸν ἐχαρακτήρισεν, ὡς εἰδὼς τῇ συνεχεῖ ξενείᾳ. καὶ ὁ μὲν Νικάνωρ ἄμφω ὀξύνει, ὡς διαζευκτικούς· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τὸν δεύτερον περισπᾷ, ὡς διαπορητικοὺς ἄμφω δεχόμενος.

[Ad. Il. *Δ*. v. 400.]

Ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω. Οὐ γὰρ μετεῖχε λόγου Τυδεύς. Ἀντίμαχος δέ φησι, ὅτι παρὰ συφορβοῖς ἐτράφη. καὶ Εὐριπίδης,

Οὐδ' ἐν λόγοις ἦν δεινός, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι.

πιθανῶς δὲ προφυλαξάμενος ἀγορητὴν αὐτόν φησιν, ἵνα πρὸς τὴν ἀπολογίαν ὀκνήσῃ· διὸ οὐδὲν προσφθέγγεται ὁ Διομήδης.

[Ad Il. *E*. v. 656.]

Ὁ μὲν Ἀρίσταοχος τὸ ἁμαρτῆ χωρὶς τοῦ ι γράφει, καὶ ὀξύνει. Οἱ δὲ περὶ Ἡρωδιανὸν περισπῶσι, καὶ προσγράφουσι· παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἀρτῶ περισπώμενον. οὕτω δε αὐτὸ καὶ ἡ συνήθεια δέχεται, καὶ τοῦτο ἐπεκράτησεν.

[Ad Il. *Z*. v. 164. et 165.] 242

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ.

Οὐ γάρ, ὥς τινες ἐξεδέξαντο, τεθνήξῃ ἀναιρεθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιβούλου, εἰ μὴ φθάσας σὺ τοῦτον ἀποκτείνῃς. ἔστι δ' ἠθικὴ ἡ φράσις, λέγουσα ὅτι καλόν σοὶ ἀποθανεῖν, Προῖτε, εἰ μὴ τιμωρήσαις τὸν ὑβρίσαντά σε διὰ τὸ θελῆσαί μοι μιγῆναι οὐκ ἐθελούσῃ· ἀποθάνοις, ὦ Προῖτε, εἰ μή με ἐκδικήσειας, κατὰ ἀρὰν λεγούσης. συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε, μιγῆναι οὐκ ἐθελούσῃ. ἀλλ' οὐχ ὥσπερ Ἡσίοδος τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάστου γυναικὸς διὰ μικρὸν ἐπεξελθών. Τρεῖς δὲ οὗτοι τρόποι μίξεως. ἢ γὰρ βούλεταί τις μὴ βουλομένης τῆς γυναικός, ὡς ἡ Ἄντεια τὸν Βελλεροφόντην διέβαλε· ἢ μὴ βουλόμενος βουλομένῃ σύνεστιν, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς παρ' ἐθελούσῃ τῇ Καλυψοῖ· ἢ βουλομένῃ βουλόμενος, ὥσπερ Αἴγισθος τῇ Κλυταιμνήστρᾳ· καὶ γὰρ ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. τέταρτος γὰρ τρόπος οὐκ ἔνεστιν, οὐδὲ γὰρ ἄκων ἀκούσῃ σύνεστιν.

[Ad Il. *H*. v. 187.]

Οὐχ οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι χαρακτῆρες, διάφορα δὲ καὶ τὰ τῶν στοιχείων ὀνόματα. Καλλίστρατος δὲ ὁ Σάμιος ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν ταύτην μετήνεγκε τὴν γραμματικήν, καὶ παρέδωκεν Ἀθηναίοις, ὥς φησιν Ἔφορος.

[Ad Il. *Θ*. v. 524. et 525.]

Μῦθος ὃς μὲν δὴ † * Οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος, ὁ μὲν νῦν μῦθος. ὑποτακτικὸν ἄρθρον ἀντὶ προτακτικοῦ. ὁ δὲ νῦν ἐστι

τοιοῦτος· περὶ μὲν τῶν νῦν καὶ σήμερον συντετέλεσταί μοι ὁ
243 λόγος, καὶ οὐδὲν παραλέλειπται· περὶ δὲ τῶν εἰς αὔριον ὑπὸ
τὴν ἕω μηνύσω. ἢ ὑπισχνούμενος λόγον εἶπεν οὐδαμοῦ. διὸ
καὶ ἀθετοῦνται οὗτοι οἱ β στίχοι, νόθοι ὄντες τοῦ ποιητοῦ,
καὶ ἀστερίσκοι καὶ ὀβελίσκοι περιφέρονται.

[Ad Il. *I.* verſ. forſan 308.]

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ.

Κέχρηται τῷ τρόπῳ καὶ ἐπὶ φωνῆς, καὶ ἐπὶ μελῶν ἐξαλλαγῆς, καὶ ὡς ἐπὶ τῆς ἀηδόνος· ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει μελιηδέα γῆρυν, ἀοιδήν. εἰ δὲ οἱ σοφοὶ δεινοί εἰσι διαλέγεσθαι καὶ ἐπίστανται τὸ αὐτὸ νόημα κατὰ πολλοὺς τρόπους λέγειν, ἐπιστάμενοι δὲ πολλοὺς τρόπους λόγων, περὶ τοῦ αὐτοῦ πολλοὶ τρόποι ἂν εἶεν, εἰ δὲ σοφοὶ καὶ ἀγαθοί εἰσιν. διὰ τοῦτό φησι τὸν Ὀδυσσέα Ὅμηρος σοφὸν ὄντα πολύτροπον εἶναι, ὅτι δὴ τοῖς ἀνθρώποις ἠπίστατο πολλοῖς τρόποις συνεῖναι. οὕτω καὶ Πυθαγόρας λέγεται πρὸς παῖδας ἀξιωθεὶς ποιήσασθαι λόγους, διαθεῖναι πρὸς αὐτοὺς λόγους παιδικούς· καὶ πρὸς γυναῖκας, γυναιξὶν ἁρμοδίους· καὶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, ἀρχοντικούς· καὶ πρὸς ἐφήβους, ἐφηβικούς. τὸν γὰρ ἑκάστοις πρόσφορον τρόπον τῆς σοφίας ἐξευρίσκειν· ἀμαθίας δὲ εἶναι τὸ πρὸς τοὺς ἀνομοίους ἐντυγχάνοντα τοῦ λόγου τὸ μονότροπον.

[Ad Il. *K.* v. 56.]

Τέλος, τὸ τάγμα. Σημαίνει δὲ πλείονα ἡ λέξις· ποτὲ μὲν τὸ τάγμα, ὡς ἐνθάδε· ποτὲ δὲ τὸ τοῦ συμπεπληρωμένου πράγματος ἢ ἔργου τέλος· ποτὲ δὲ τὴν ἐκ τῶν ἐπεισαγομένων ὠνίων φοιτῶσαν ταῖς πόλεσι πρόσοδον· ποτὲ δὲ τὰς ἀρχὰς
44 καὶ τὰ ἀξιώματα, ὡς ἔστιν εὑρεῖν παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Ξενοφῶντι· ποτὲ δὲ τὸ δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πολυείδῳ,

Μάτην γὰρ οἴκῳ σὸν τόδ' ἐκκαίει τέλος.

καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. Χεῤῥόνησον δὲ ἐν τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξει. ποτὲ δὲ τὴν ἑορτὴν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ,

Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλος προσάψομαι.

[Ad Il. *Λ.* v. 636.]

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ.

Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. Διατί πεποίηκε μόνον τὸν

Νέστορα αἴροντα τὸ ἔκπωμα; οὐ γὰρ εἰκὸς ῥᾷον αἴρειν νεώτερον. καὶ Στησίμβροτος μὲν οὖν φησι, ἵνα δοκῇ εἰκότως πολλὰ ἔτη βεβιωκέναι· εἰ γὰρ παράνομος ἡ ἰσχὺς καὶ οὐκ ὑπὸ γήρως μεμάρανται, καὶ τὰ τῆς ζωῆς εὔλογον εἶναι παραπλήσια. Ἀντισθένης δὲ, οὐ περὶ τῆς κατὰ χεῖρα βαρύτητος λέγει, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐμεθύσκετο σημαίνει, ἀλλ' ἔφερε ῥᾳδίως τὸν οἶνον. Γλαῦκος δὲ, ὅτι κατὰ διάμετρον ἐλάμβανε τὰ ὦτα, ἐκ μέσου δὲ πανεύφορον. Ἀριστοτέλης δὲ τὸ, Νέστωρ ὁ γέρων, ἀπὸ κοινοῦ ἔφη δεῖν ἀκούειν ἐπὶ τοῦ ἄλλως· ἵν' ᾖ, ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν· πρὸς γὰρ τοὺς καθ' ἡλικίαν ὁμοίους γενέσθαι τὴν σύγκρισιν.

[Ad Il. *M.* v. 103.]

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ.

Πολλάκις ἀπὸ διαφόρων κλίσεων συνέμπτωσις γενομένη πλανᾷ τοὺς πολλοὺς, ὡς ἑνὸς ὄντος σημαινομένου, ὥσπερ ἔχει τὸ 245
εἴσαντο. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὑπέλαβον, καὶ τὸ ἐπορεύθησαν, καὶ ἴσος. καὶ ὅμοιος γενόμενος. ἀλλὰ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ εἴδω. τὸ δὲ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἴω. τὸ δὲ ὡμοιώθην ἀπὸ τοῦ εἴσκω. τὸ μὲν οὖν δηλοῖ τὰ τοιαῦτα.

[Ad Il. N. v. 685.]

Ἄλλοι εἰσὶ παρὰ τοὺς Ἴωνας Ἰάονες. φησὶ γὰρ Ἀνδροτίων, ὅτι στήλην ἔστησαν ἐπὶ Λακεδαίμονος, διορίσαντες οὕτως· Τάδ' ἐστὶν οὐκ Ἰάονες, ἀλλὰ Πελοπόννησος. ὥστε τοὺς μὲν ἔνθεν εἶναι, τοὺς δὲ ἐκεῖθεν. Ἑλκεχίτωνες δὲ, οἱ ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν ἐναντίων ἕλκη ποιοῦντες· οἱ δὲ, ὅτι μέχρι τῆς Περικλέους στρατηγίας ποδήρεις εἶχον χιτῶνας.

[Ad Il. Ξ. v. 214. 215. 216.]

ἱμάντα
Ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς.

Ἀποροῦσι, διατί ἐρωτικὰ καὶ ἐν ἱμάντι φησὶν ὁ Ὅμηρος κατεστίχθαι,

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς.

Σάτυρος μὲν οὖν, ἐπεὶ πληγῶν ἄξια δρῶσιν οἱ ἐρῶντες. Ἀπίων δὲ, ἐπειδὴ δεσμοῖς δίκασαν καὶ βρόχοις οἱ ἔρωτες,

καὶ τὰ τῶν ἐρώντων πάθη. Ἀρίσταρχος δὲ, ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος διϊκνεῖται τὰ ἐρωτικὰ πάθη, τήκοντα τοὺς ἐρῶντας, καὶ ἀποξύοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη.

[Ad Il. *O.* v. 609. et ſeqq.]

Ἀθετοῦνται ε στίχοι, διὰ τὸ λέγειν, ὅτι ὀλιγοχρόνιον ὄντα ἐτί-
μα, καὶ ὅτι ἀπ᾽ αἰθέρος· ἀπὸ γὰρ Ἴδης ἦν. καὶ διατί μαρ-
ναμένοιο νοεῖται τὸ Ἕκτορος. ἔστι δὲ τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ· τὸ
δὲ ὄνομα ἐπανείληπται πρὸς πλείονα ἔμφασιν· εἴωθε γὰρ
246 θαυμάζων τινὰ τῶν ἔργων πολλάκις ἐπαναλαμβάνειν τὸ ὄνο-
μα. τὸ δὲ ἀπ᾽ αἰθέρος, ὅτι ὁ αἰθέριος Ζεύς· οὐ γὰρ ἀπὸ
τῆς μερικῆς αὐτὸν, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς τελείας διατριβῆς ἐχαρα-
κτήρισε· καὶ ἡ πρόσληψις δέ ἐστι σχῆμα ποιητικόν· προσεκτι-
κὸν δὲ ταῦτα τὸν ἀκροατὴν καὶ περιπαθητικὸν ἐργάζονται·
καὶ ὡς συναλγοῦντος ἡ πίστις.

[Ad Il. *Π.* v. 233.]

Εἰκότως τὸν πολίτην καὶ γείτονα καὶ προπάτορα καὶ θεὸν ἐπικαλεῖται, ὡς καὶ Χρύσης τὸν Σμινθέα, καὶ τὸν Λυκογενῆ Πάνδαρος. ὁ δὲ Δωδωναῖος καὶ κάϊος· ὑδρηλὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. Οἱ δὲ γράφουσι Βωδωναῖε· πόλις γὰρ Θεσσαλίας ἡ Βώδων, οὗ τιμᾶται Ζεύς. Τινὲς δὲ, ἀναδωδωναῖε, ὑφ᾽ ἕν, παρὰ τὴν ἀνάδοσιν τῶν ἀγαθῶν. Δωδῶναι δὲ δύο, ἡ μὲν Θεσσαλίας, ἡ δὲ Μολοσσίας. Τινὲς δὲ δωδώνην, τὴν γῆν, παρόσον πάντα δίδωσι. Δυσχείμερον δὲ, ὅτι πάγοις καὶ κρυμοῖς ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ συνέχεται. Πελασγικὲ δὲ, ὅτι ὑπὸ Πελασγῶν ἵδρυται τὸ περὶ Δωδώνην τέμενος. Οἱ δὲ πελάσγικε· λόφον γὰρ ἐκεῖ εἶναι φασὶ λευκὸν, οὕτω καλούμενον. Οἱ δὲ πελασγικὲ, οὗ πέλας ἐστὶν ὁ ἀήρ. Τηλόθεν δὲ ναίων, ὅτι ἄποθεν ἡμῶν ὁ αἰθήρ. Ζεὺς γάρ ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου ψυχὴ, ἀεροειδὴς οὖσα.

[Ad Il. *P.* v. 143.]

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ.

Φυξηλίς ἐστιν ὁ φεύγων τὰς ἴλας. Δειλὸς δὲ, ὁ δεδιὼς τὰς
ἴλας. Μενεδήϊος δὲ, ὁ ὑπομένων τὴν δηϊότητα. Ἐσθλὸς
δὲ ὁ θελοντὴς μαχόμενος, οἱονεὶ ἐθελός. ὁ δὲ ἐναντίος
247 Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν᾽ Ἕκτωρ.
ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὑπέμεινεν ἄποθεν τῶν τειχῶν μάχεσθαι. οὕτως
ἔχει καὶ τό,

Ἦ σ᾽ αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα.

τοῦ δὲ φυξήλιος,

Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.

καὶ τὸ,

Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ᾽ ὑπέμεινεν.

οὐ μὲν γάρ τοι κακὸς εἰς ὦπα δηλοῖ. οὐχ ὑπέμεινε γνῶναι οὔτε ἡμᾶς αὐτὸν, οὔτε αὐτὸν ἡμᾶς.

[Ad Il. Σ. v. 254. 255. et ſeqq.]

Ἰστέον, ὅτι τεσσάρων ὄντων τῶν κεφαλαίων, τοῦ τε καλοῦ, συμφέροντος, δυνατοῦ καὶ ἀναγκαίου, καὶ ἑτέρων τῶν γ μόνων ἐνταῦθα παρέλαβε τὸ ὠφέλιμον. τὸ δὲ καλὸν ἐνταῦθα ἄχρηστον. ταῦτα δὲ πάντα πρὸς τὸ ἀναχωρεῖν εἴρηται. διὸ καὶ Σωκράτης δύο καιροὺς πρός τινα γράφων λέγει, χρὴ εἰδέναι, περὶ ὧν ἀναγκαῖον εἰπεῖν, καὶ δεῖ, περὶ ὧν ἀκριβῶς ἐπίστασαι, ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ Πολυδάμαντος διδαχθείς. Μεγίστην δὲ ἔμφασιν ἔχει τὸ νῦν, ὃ γὰρ ὑποβάλλει, τοιοῦτόν ἐστι· νῦν πορεύεσθε, μὴ περιμένητε τὴν μεθ᾽ ἡμέραν, ὁτὲ μὲν φεύγοντες, ὁτὲ δὲ διώκοντες φυγήν. τότε γὰρ πάντως φεύξεσθε βιασθέντες. ἄμεινον οὖν προνοῆσαι τῆς ἀσφαλείας καὶ προλαβεῖν τὸν κίνδυνον.

[Ad Il. Τ. v. 90.]

Στικτέον εἰς τὸ ῥέξαιμι, ἢ εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου. ἵν᾽ ᾖ οὗτος μὲν καθολικὸς ὁ λόγος, θεὸς τὸ πάντων ἔχει τέλος. τὸ δὲ ἑξῆς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, ἵνα εἴπῃ τό ἐστιν ὡς ἔθος. Τὴν δὲ διὰ ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης περισσὴν ἡγεῖται· ὁ δὲ Δίδυμος 248
σημαίνειν τὸ καθόλου· ὡς καὶ Διαλίτης, ὁ δι᾽ ὅλου ἁμαρτάνων, δι᾽ ἑαυτοῦ πάντα τελῶν. Λεσβοκλῆς δὲ διαιρεῖ τὸν σύνδεσμον, καὶ τὸ ἴα ὄνομα, ἵν᾽ ᾖ· μία δὲ θεὸς, ἢ εἴτε τὸ πάντων ἔχει τέλος.

[Ad Il. Υ. v. 404.]

Φασὶν ἐν Μιλήτῳ ἱερὸν Ποσειδῶνος Ἑλικῶνι ἱδρύεσθαι. σύνηθες δὲ τοῖς ἐκεῖ, καθ᾽ ἕκαστον ἔτος ἐγκυκλεῖν τὰς θυσίας τῷ θεῷ, σημεῖα λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς τῶν ταύρων ἐρυγῆς. βοώντων γὰρ τῶν ταύρων, δοκοῦσιν εὐμενῆ τε εἶναι τὸν θεὸν καὶ τὴν θυσίαν ἀσπάζεσθαι. εἰκότως δὲ οὗτος ἀνερυγγάνων τὸ αἷμα καὶ ὀξέως ἀποθνήσκει. τὴν γὰρ τραχεῖαν ἀρτηρίαν

διεκόπη, καὶ τὸν στόμαχον διήρηται, καὶ μέχρι δὲ τοῦ θυμοῦ φθάνει τὸ δόρυ. θυμὸς δέ ἐστι μεταξὺ τῶν κλειδῶν κείμενος ὑμὴν, πρὸς τὸ μὴ πλήττεσθαι ὑπὸ τοῦ ὀστοῦ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν.

[Ad Il. Φ. v. 235.]

Πάντα δ' ὄρινε.

Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Τρωϊκῶν· ὑπὸ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον ἐν τῇ Ἴδῃ, ὅθεν γὰρ ὁ Σκάμανδρος τὸ ῥεῖθρον ὑπερβαλὼν, ὑπὸ τοῦ ὀμβρίου ὕδατος τὸ ἔχον κοῖλα χωρία ἐπῆλθεν, ἐν τῷ ῥοῒ τούτῳ ὁ Ἀχιλλεὺς ἡγούμενος τοῦ στρατοῦ πρῶτος ἐνέτυχε, καὶ δείσας τὸν ῥοῦν, μή τί μιν πημήνῃ, ἐν τῷ πεδίῳ πτελέας πεφυκυίας λαβόμενος ἐμετεώρισεν ἑαυτόν· οἱ δ' ἄλλοι προϊδόμενοι τὸν ῥοῦν ἐτράποντο, ὅπου ἐδύνατο ἕκαστος, ἄλλος ἄλλῃ, καὶ ἐπὶ τὰ τῶν ὀρῶν ὑπερέχοντα τοῦ πεδίου ἀνέβαινε. Σερούϊος δὲ ἐν τρίτῳ τῶν Τρωϊκῶν· πλῆθος δὲ νεκρῶν ἐσωρεύθη κατὰ τὸν ῥοῦν, εἶτα ἀνακοπτομένου τοῦ ῥεύματος, διὰ τὸ ἀποπεφράχθαι τὸν πόρον, ἐλιμνάζετο ὁ ποταμός.

249 [Ad Il. Χ. v. 80.]

Γυμνοῦσα τὸ περὶ τοὺς μαζοὺς κόλπωμα. καὶ αἶγας ἀνιεμένους, ἀντὶ τοῦ γυμνοῦντας καὶ ἐκδέροντας. κινητικὸν δὲ καὶ γραφικὸν τὸ σχῆμα. ἔδειξε δὲ, ὅσον φιλοτεκνότεραι γυναῖκες. ὁ μὲν γὰρ περὶ αὐτοῦ δέδιεν, ἡ δὲ περὶ παιδὸς καὶ ἄνω καὶ κάτω βοᾷ, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή. τῶν ἐπὶ τῇ πατρίδι δεινῶν ἐπιλησμονῇ. παρατηρητέον δὲ καὶ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου, ἀπὸ μετοχῆς εἰς ῥῆμα μεταβαῖνον. ἀποκαλύπτει δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ κόλπου τὰ γεννήσαντα καὶ θρέψαντα μέλη. Ἐλέγετο δὲ κόλπος τὸ ἐπάνω τῆς ζώνης κόλπωμα τοῦ πέπλου. ὅθεν καὶ προκόλπιον. περὶ γὰρ τὰς ὀσφῦς ἐζώννυντο.

FINIS

ANIMADVERSIONUM AD AMMONIUM.

CAROLI SEGAAR
EPISTOLA CRITICA
AD
VIRUM CELEBERRIMUM
LUDOV. CASP. VALCKENARIUM
COMPLECTENS
COLLATIONEM MANUSCRIPTI ETYMOLOGICI TRAIECTINI CUM AMMONIO, ET CUM ETYMOLOGICO MAGNO QUOD AD EXCERPTA, QUAE HABET, EX DICTIONARIO ECCLESIASTICO.

VIRO CELEBERRIMO 1*

LUDOV. CASP. VALCKENARIO

S. P. D.

CAROLUS SEGAAR.

Miraris forſan, inſcriptionem videns, Clariſſime Valcke-
nari, hominem Doctrinae Principis alumnum, graviſſimo-
que munere eccleſiaſtico occupatum, de Grammaticis Grae-
cis eſſe ſollicitum, artemque Criticam curare. Non certe,
quod in ea verſeris haereſi, Theologo haec eſſe indigna;
illum non decere e faſtigio, in quo collocatus eſt, ad has
ſe minutias demittere: contrarium docuiſti in elegantiſſima,
quam ante plures annos habuiſti, Oratione *de Sacra Novi
Foederis Critice, a Literatoribus, quos vocant, non exer-
cenda.* Verum, quod inter mei ordinis homines, qui harum
rerum ſatagant, reperiantur ſanequam pauciſſimi. Non
exigua horum pars (quae fundi noſtri calamitas) aliqua 2
Linguarum, quas dicunt, Originalium cognitione tincta,
atque eo usque iam progreſſa, ut Lexicis ſuis ſtrenue uti
queat, valde ſibi beata videtur: audias non raro iſtos homi-
nes coram plebe Chriſtiana Graeca, et Hebraica recitantes,
multaque de origine, ſignificatione, et emphaſi verborum,
locutionumque ſacrarum, garrientes, quo ita ſcilicet a vulgo
pro Viris perquam doctis habeantur. Verum dantur prae-
ter haec nominis Theologici opprobria Viri egregii, Regi-
nae ſcientiarum decora, omnium omnique laude digni, qui
his ſtudiis minus favere videntur, Literatoribus ſaltem ea
committunt, et quod ad Criticen adtinet, eam, ſi non per-
nicioſam, Theologo ſaltem inutilem eſſe arbitrantur, fiden-
terque pronunciant. Non equidem is ſum, qui inficier,

* Numeri marginibus additi indicant paginas editionis Traiectinae.

et quis hoc neget? dari, qui praeſtantiſſima arte turpiter
abutantur; ſed optima abuſu fiunt peſſima. Omninò hic
locum habet, quod veriſſime dixit Archilochus: *Και φρο-
νευσι τοια ὁκοιοις εσκυρεωσιν εργματα*, vel *εργμασι*, ut
recte legendum cenſuit *H. Stephanus*. Ars Critica ſevera
lege tractata Theoſophiae ſtudioſo non tantum maximi uſus
3 eſt, ſed et plane neceſſaria. Hoc mihi tam certum, quam
quod certiſſimum. Publicus in Eccleſia Doctor eſt mentis
Divinae interpres. Mentem Divinam itaque bene percipiat
oportet; hanc quomodo bene percipiet, niſi pulcre calleat
linguam, qua ſuam mentem expoſuit benigniſſimum Numen?
Debet mentem Dei explicare; omnis autem ſolida
interpretatio, quae *realis* dicitur, erudita nititur interpretatione
Grammatica; atque huius initium a genuinae lectionis
cura et iudicio proficiſci debet: ſi itaque Theologum,
qui in re ſummi momenti, qualis haec eſt, non alienis, ſed
ſuis oculis videre debet, non neceſſe ſit eſſe et agere criticum,
iam nihil intelligo. Haec, Vir Praeſtantiſſime,
mihi toties, et tam graviter a Maximis Viris, *Schultenſio*
et *Hemſterhuſio*, inculcata, ut imis infixa haereant medullis:
unde et ſemper, quantum munia Sacra concederent,
his Muſis operatus ſum. Verum enimvero quorſum abripior?
Prima oris apertione veniam a Te petere debueram,
quod ego, obſcurum in Republica literaria nomen, Te publice
compellare, atque de illo eruditionis genere Tecum
4 agere audeam, in quo, omnium conſenſu, neminem
agnoſcis ſuperiorem. Fateor. Verum humanitate Tua
fretus culpam minus deprecor. Scias tamen oportet, qua
ratione inpulſus id facere in animum induxerim. Non
ita pridem ſcilicet, Vir Clariſſime, evolvere coepi *Etymologicum
Manuſcriptum*, quod extat in Bibliotheca noſtra
Traiectina, et cui haec eſt inſcriptio: *Etymologicum valde
inſigne Soc.* *tis* *Ieſu Ant. B. P.* Pauca tantum legeram, et
ecce videbam, varias *verborum differentias*, quas notaverat
Ammonius, et hic reperiri. Mox utriusque adcuratius conferendi
conſilium cepi. Aliquantulum in opere progreſſus
lego apud ſummum Virum, *Weſſelingium*, quem nobis
ereptum adhuc dolemus, ad Herodot. *p.* 370. „*Ammonius:*

„*μαστος μεν γαρ εστιν ὁ γυναικειος κυριως· δια το ειναι* „*μεστος γαλακτος*, in Codice Bibliothecae Trai.“ Nota calcar addit ad inchoatam collationem abſolvendam. Curſum tamen nonnihil reprimebat, quod paulo poſt, clariſſimum *Abreſchium* in Dilucidat. Thucyd. variis locis Manuſcriptum noſtrum cum *Ammonio* iam contuliſſe, cernerem. Verum, re curatius perpenſa, ab incoepto mihi non eſſe deſiſtendum, iudicavi. Reſtabant nimirum adhuc lon- 5
ge plurima, quae faciebant ad *Ammonium* vel illuſtrandum, vel emendandum, vel augendum. Cogitabam ſubinde mecum, an haec *Obſervationibus*, quas cum maxime in *S. Lucam* edo, corollarii loco ſubiungerem; ſed animum advertens, *Ammonium* eſſe, quem Tu, Vir eruditiſſime, primum ſinu Tuo receperas, teneraque cura foveras, atque dein multo pulcriorem, auctiorem, ornatioremque foras prodire iuſſeras, ad Te hoc qualecumque meae diligentiae ſpecimen pertinere omnino arbitrabar. Et ut quod res eſt dicam, gaudebam ſane, hic mihi aliquam dari occaſionem publice teſtificandi, quanto opere in Te ſuſpiciam acerrimum ingenium, iudicium limatiſſimum, eruditionem ſummam, illam denique Graecae Literaturae peritiam, ut in ea, *Hemſterhuſiis*, et *Weſſelingiis* mortuis, iam principatum teneas. His, quemadmodum par erat, dictis, bona Tua venia ad rem ipſam. Non ingratum Tibi fore puto, eximie Valckenari, ſi in collatione mea initium faciam ab illis Manuſcripti noſtri locis, quibus firmantur cum meliores, quas vel ſervaſti, vel Ammonio reddidiſti, lectiones, tum 6
emendationes, coniecturaeque, quas vel aliorum Grammaticorum collatio, vel iudicii critici acumen Tibi ſubminiſtrabat. In *Αιδως κ. Α.* pro *ὡς σεβομενως τ. ε.* ex *Ptol. Aſcal.* ſchedis malebas, *ὡν σεβασμιως τ. ε.* Noſter, parvo diſcrimine, *ὁν τις σεβασμιως εχει.* Cetera hic ſatis vitioſa: in fine tamen eſt illud *δε*, quod Tu probabas. In *Αποκηρυκτος* pro *επι αδικηματι*, *επ᾽ αδικημασι.* Pro *Γαμηλιος κ. Ε.*, *Γαμηλιον και Επιθαλαμιον*, et deinde, omiſſo *ου*, quod Ammonius habet, *ὁ περιωριϛαι.* In *Ενθυμημα κ. Ε.*, ubi vulgatae *ποιον λογον σχημα*, praeferebas *ποιον λ. σχ.* Trai. habet *ποιονου λ. σχ.* Duplex, niſi fallor, olim

hic obtinuit ſcriptio, quam in ſuo Codice ita repraeſentatam invenit exſcriptor,
ου
ποιον; utramque ille coniunxit, et inde confecit illud *ποιονου*. Conſimile huic exemplum dabit Cl. *Kulenkamp* in Specimine Emend. etc. pag. 32. Aliis tamen locis hanc unam alteramve ſyllabam ſuperſcribendi methodum bene ſervavit, ut v. *Ενυαλιον. cet.* In *Επικηδιος, Επικηδειον*, quod aliquoties in hac nota reſtituendum eſſe monebas. In *Επιτιμος κ. Ε.* articulum, quem deſiderabas, addit, ſcribens, *ὁ εντιμος;* verum *επι-*
7 *τιμησον αυτον*, ut Ammonius. In *Ερωτησις, εξετασις;* ſed *ὑποδεεστερων*. In *Ευμορφος, μορφάζειν*. In *Ευθυς, Ε. κ. Ε.* pro *αυτων, αντι του*, ut Tu emendandum obſervabas. Locum Noſtri iam exhibuit *Abreſchius* Dilucid. Thucyd. pag. 798. quocum conf. Cl. *Erneſti* ad Callim. H. in Apoll. v. 103. Nonnulla quoque de uſu v. *Ευθυ* poſt Te notavit eruditiſſ. *Toup.* Emend. in Suidam P. II. p. 158. In *Λεχος κ. Ε.* quoque *Δεμνια*. In *Μεταβαλλεσθαι κ. λ.* perinde ac *Cyrillus*, niſi quod et poſteriori loco habeat *μεταβαλειν:* in ſeqq. autem non *μεταμορφουσθαι cet.* ſed *μεταμορφωσις, αλλοιωσις, ἑτεροιωσις*. In *Νεαρον* etiam *δυναται δε και ν.* ſed *ἁλσι*, omiſſo *τῳ, πεπασμενων*. Reſtituatur iam, ſi Tibi placeat, illud *ἁλσι πεπασμενων* *Heſychio*, v. *Νεαλεις*, pro *ἁλσι πατουμενων*. In v. *Οβελος, διαπειρονται*, quod margini a Principe Viro adſcriptum Tu in textum reſtituebas. In *Ὁλμος* quoque *Μυρεψικα*. Turbatiſſimum locum in v. *Πασχειν* ea ratione exhibet Noſter, qua a *Scaligero* erat emendatus, niſi quod poſt *διαφερει* male habeat, *και ὁ πασχων Πασχοντος*, et *ὁ συμπασχων* poſt *ου μεν τοι* repetat. In *Πλειν* pro *το*
8 *περι σκαφος αναστρεφεσθαι* Tibi, ingenioſiſſime Valckenari, legendum videbatur, *το επι σκαφους αναστ.* Cl. *Abreſch* Lection. Ariſtaen. p. 75. malebat *περιξ σ. α.* verum pro Te facit Trai., qui habet, quod Tu coniectabas. In *Ποι* in fine etiam *Πω*. In *Συμβουλη, λεγομενον*. In *Ταπητες, μαλλον*. In *Τουνεκα, α. τ. κα, κεν*. Iam ad alia. Dantur ſcilicet in Noſtro et aliae quam in Ammonio lectiones, et nonnullae certe meliores. In *Αρτι κ. Α.* habet,

το αρτιως επι του απηρτισμενου τελειως εργον, ubi illud
τελειως melius locatum. In Αραχνη κ. Α. ita. Αραχνη
Αραχνου διαφερει. Αραχνη μεν γαρ, inquit, εστι το λε-
πτοτατον υφασμα του ζωου, τουτ' εστι, του αραχνου. (hoc
facile carere possumus.) Αραχνης δε εστιν αυτο το ζωον
αρσενικως εκφωνουμενον. Similiter, ut video, *Eranius*,
quem Tu Ammonio comitem dedisti. In Αρρωδειν in loco
Euripidis cum eodem, et *Stobaeo* πεπραγοτων. In Βοος
κ. Β. ὁ επι νεκρου. In Βουλει, οἱονει, εαν βουλη πορευο-
μεθα. In Γερων, εν δε Κρητη. In Γραμμα, αλλα πολ-
λων γραμματων εμπειρος εστι, unde Cl. *Abresch* Dilucid.
Thucyd. p. 516. pro το των πολλων substituebat τον πολ-
λων. In Δουλοι κ. Ο., ὑπο βασιλεως. In Εχθρος, πολε-
μιος δε ὁ μεθ' ὁπλων χωρων προς τον πελας. In Θεημα-
χια, θεομαχια ἡ αυτων τ. θ. π. α. μ. In Ιταλοι in fine 9
το αυτο και επι των Σικελων και Σικελιωτων. In Μαζος,
ut iam vidimus, ὁ γυναικειος κυριως· δια το ειναι μ. γ.
In Πατρια, Πατρωα, και Πατρικοι, 'και Πατρια διαφερει.
Sequentia sic ordine se invicem excipiunt. Hic vero οἱ
φιλοι, et τα της πατριδος εθη. In Πειρα κ. Π. pro
δερμα τι, δερματιον. In Πομα, το ἁπλουν δια το (τον)
ο μικρον· εν δε συνθεσει δια του ω μεγαλου, οἱον γαλα-
κτοπωτης, οινοπωτης, ὑδροπωτης, και τα ομοια. Ad lo-
cum desperatum liceat Tibi, sagacissime Valckenari, pro-
ponere, quod mihi in mentem venit. Suspicor nempe,
Grammaticos in hoc decreto non adeo ipsum πομα et πωμα
spectasse, quam quidem vocabula ποτης et πωτης, atque ita
rem percepisse, voces illas sequi rationem του πομα et πω-
μα, et ita quidem, ut simplicia tantum per ο, composita
autem etiam per ω dicantur. Quorsum enim ceteroquin
illa exempla, γαλακτοπωτης, γαλακτοπωτειν etc.? Etymol.
M. v. Φιλοποτης· Φιλοποτης μεν δια του ο μικρου, ὁ φι-
λων ποτους, και συμποσια. Φιλοπωτης δε δια του ω με-
γαλου ὁ φιλων πολλα πινειν· πωμα γαρ τον ποτον (το
ποτον) και ου πομα. Nescio, an praestantissimus Sylbur-
gius recte mutatum voluerit, censueritque, legendum πομα 10
γαρ το ποτον, και ου πωμα. Vid. Ammon. in Ποτος
και Ποτὸς, ubi Ποτὸς αυτο το εκπομα exponit. Con-

iicio hinc, et voluisse dici *γαλακτοπωτης*, *οινοπωτης*, *ὑδροπωτης*, ad denotandos homines, qui *multum* lactis, vini, aquae bibunt. Haec si ita se haberent, forte stare posset, quod Noster habet, vel saltem iuvari, addendo voculam *και* ante *δια του ω μεγαλου*. Verum haec nil nisi coniectura. Pergamus. In *Προξενος* pro *αλεες γαρ ξενιων*, MS. *άλους γαρ και ξενιων*, ut emendabat Cl. *Arnaldus*, et pro *μναδην ἡ τεταγμενη*, *μνα δε ἡ τετ.* id quod iam notavit Cl. *Abresch.* Dilucid. Thucyd. p. 275. In *Σημειον κ. Τ. παρωχηκοτα* et *πισθουσθαι* (pro *πιστουσθαι*). In *Σκωμμα*, *γεφυρισμου* et *γεφυρισμος*, quod et Tu malebas; ultimam vero notae partem ita exhibet: *γεφυρίσμος δε απο τους εν ταις Αθηναις επιγραφειν τινα επι γεφυρων μετρα διασυρμους τινων περισχοντα.* Nonnulla ad h. l. in *Animadv.* notasti: conferre licet Cl. *Oudendorp.* ad Thom. in v. In *Συμμαχειν κ. Ε. Συμμαχειν μεν γαρ εστι το συν αυτοις ειναι. Επιμαχειν δε ειτε τοις αυτοις, ειτε αυτοι ἑτεροις επιστρατευοιεν.* an, *ειτε αυτοις ἑτεροι*, *ειτε α. ἑ. ε.?* Nosti, Vir clarissime, quae ad hunc locum scripsit
11 *Abreschius* Dilucid. Thucyd. p. 51. In *Συγγραμμα*, *Συγγραμμα Συνταγματος διαφερει*, quomodo legendum esse, ex ipso orationis contextu esse perspicuum, iam observavit Cl. *Sallierius* ad Thom. v. *Συγγραφευς*. In *Συμβουλη*, pro *πολεμον — ει συμφερει*, *πολει — εισφερει*. In *Τεχνιτης*, *βαναυσος δε ὁ χωρις λογου επιτηδευων*. In *Τιθησι*, pro *αἱρουμενοι*, *τιμωρουμενοι*. In *Τοὔνεκα*, in fragmento *Callimachi αιγεος*. In *Ὑποψια*, *δοξα και επι*, male autem *των χειρων*, pro *το χειρον*: in priori parte cum *Herennio* convenit. In *Ὑπαγειν*, *βουν η ἱππον:* locum autem *Aristophanis* ita habet: *Σὺ δ' ὑπαγεις τον ὁρκον*, *αντι του*, *επαγη*, vitiose certe pro *επαγεις*. Hoc sane notatu dignum. In verbis *Eupolidis* pro *ὑπαγε*, *ὑπαγεις*. In *Φασκωλος*, *ἱματιον φορις*. In *Φωλεος*, *λεγων νεοσσοι αντι του τεκνα α.* Ad hanc classem referre etiam licet, quod Noster alia nonnunquam Scriptorum nomina habeat, quam Ammonius. Duobus saltem locis id observavi. Voce *Αρρωστος*, pro *ὡς Αριστοφανὴς φησι*, dat *οὑτως Αριστοτελης*· et V. *Γερων* pro *Αριστωνος*, *Αρισταρχου*. Con-

mode iam in hunc locum incidimus; sterilitas enim collationis aliquantulum sublevanda videtur. Quae hic notat Ammonius, mihi in mentem revocant locum *Aeliani* male 12
adfectum, cui opportunam opem adferre lubet. Exstat in *H. V. L.* II. *C.* 33. *Αθηναιοι δε*, ait, *τον Κηφισσον ανδρα μεν δεικνυουσιν εν τιμη, κερατα δε ὑποφαινοντα.* Ita habet nempe vulgata lectio. Defendit eam Cl. *Perizonius;* verum, quae adfert Vir eximius, ab hoc loco sunt aliena. Aliam itaque viam ingressus est Vir egregius in *Obsc. Misc. Vol.* III. *pag.* 88. sed vereor admodum, ut et ille acu rem tetigerit. Nec mirum; certissime enim, si quid iudico, locus est corruptus. Vidit id iam, quo erat acumine, *Tanaq. Faber.* Substituebat hic pro *εν τιμη*, *εντελη, ανδρα εντελη, virum perfectum.* Verum, an Tu, mi Valckenari, qui omnes Literaturae Graecae recessus tenes, nosti, Graecos hoc sensu usurpare v. *εντελης?* id ipsis certe *τελειος*. Quid ergo? Vera, nisi me omnia fallant, Aeliani manus est, *εν ἡβη*. Quam facile *β* in *μ* et *η* in *τι* abire potuerit, non tantum Tu probe intelligis; sed et omnes, qui unquam Manuscriptos Codices versarunt. Ad rem illud *Euripidis* Alcest. v. 711. *Ταυτον γαρ ἡβωντ᾽ ανδρα και πρεσβυν θανειν; Δεικνυναι* pictorum fictorumve est, qui expressissima similitudine imagines animant: ut docuit Literatorum Princeps ad Luciani Somnium *pag.* 11. 13
Ὑποφαινειν κερατα est initia cornuum tantum praeferre. Eximie iam Aelianus: *Αθηναιοι τον Κηφισσον ανδρα μεν δεικνυουσιν εν ἡβη, κερατα δε ὑποφαινοντα.* Ex hoc diverticulo in viam. V. *Γερων* Noster post *μετεχειν* eadem subiungit, quae *Eustathius*, nisi quod pro *Θρακες* scribat *Καδες*. Sunt in Trai. plura additamenta, et quaedam non contemnenda; loca etiam, ut hoc addam, nonnulla, ubi paulo plenius, paulo interdum et aliter, quam Ammonius. Ita v. *Αγροικος*, *Αγροικος μεν βαρυτονως*, inquit, *ὁ ἡμερος* (leg. certe *ὁ μη ἡμερος*, vel *ὁ ανημερος*. conf. Etym. M. v. *αγριος*.) *ισως ὁ αγριος·* (*ισος τῳ αγριος Eranius*) *αγροικος ὁ αμαθης και απαιδευτος· αγροῖκος ὁ εν αγρῳ διαιτουμενος* (*διαιτωμενος*). In *Ἀλιπαστον* pro *ὡς τινων φθονερων τουτο ποιουντων* haec habet: *των δε αρχαιων*

τινων βαρβαρων διακειμενων προς τους Ἑλληνας, τας χωρας αυτων ἁλσι κατησπειρον (κατεσπειρον) εις το μηκετι δυνασθαι φερειν καρπους. Vides idem propemodum, ac quod *Eranius* habet. In *Αποκηρυκτος* poſt verba *εκποιητος δε ὁ δοθεις ἑτερῳ, οὑτως Ερατοσθενης.* In *Αποφορα κ. Ε. Το δε ὑπο των πολιτων δημοσιᾳ διδομενον αποτελεσμα και εισφορα.* conf. Heſych. v. *εισφορα. Eranius*
14 *τελος.* Expungatur illud *και.* In *Ασφοδελος, Ασφόδελον και ασφοδελον διαφερει παρα τοις Αττικοις. Ασφοδελον μεν γαρ βαρυτονως ο* (del.) *σημαινει το φυτον παρα τοις παλαιοις. Ασφοδελον δε οξυτονως τον τοπον, εν ᾧ ασφοδελοι γινονται.* conf. id. *Eranius.* In *Αστρον, Αστρον μεν γαρ εστιν ὁλον το ζωδιον, το εκ πολλων αστερων συνεστηκος, οἱον αρκτος, (αρκτος) αστηρ δε ἑκαστος των εν τῳ ζωδιῳ ὑπαρχοντων. ὡς, ὁταν λεγομεν την αρκτον εξ αστερων συγκειμενην.* In *Ατεχνως, περισπωμενως δε το αδολως και απλαστως· τεχνη γαρ ὁ δολος. Και Ὁμηρος*

—— *Αμφι δε δεσμοι τεχνηεντες εχοιντο.*

τουτ᾽ εστι δολεροι· σημαινει δε και το ἁπλως, καθαπαξ· οἱ δε ισῳ τῳ οντι και τῃ αληθειᾳ· οἱ δε το παραπαν, καθολον. Convenit tantum non, ut ſaepius, cum *Etym. M.* Locus *Homeri,* quem reſpicit, eſt Odyſſ. *Θ.* v. 296. ubi *Αμφι δε δεσμοι Τεχνηεντες εχυντο π. Ἡ. Εχυντο* quoque habet *Etym. M.;* ſed et aliam lectionem *εχον,* ut monuit adcuratiſſimus Sylburgius. Quid, ſi ex collatione Noſtri et Etymol. colligamus, duplicem olim in Homero exſtitiſſe lectionem *εχυντο,* et *εχοντο?* Tu, *Ὁμηρικωτατε* Valckenari, iudica. In *Βλυειν, ὁτι το μεν βρυειν επι*
15 *της αναδοσεως των ανθεων· το δε βλυειν επι της του ὑδατος αναδοσεως.* Addit *και εις το ομβροβλυτει,* pro *ομβροβλυτεις;* nam in eo de his etiam agit, docetque ibi, *βλυω* eſſe a *βρυω,* hoc autem a *ῥεω, ῥυω,* et hoc ab *ὑω, το βρεχω.* In *Διηγησις, κ. Δ.* v. *Διηγημα, Διηγησις μεν γαρ εστιν* (deficiunt hic nonnulla facile ſupplenda) *οἱον ἡ πασα διηγησις Ὁμηρου. Διηγημα μερος τι της ποιησεως· οἱον Αιαντος μονομαχια προς Ἑκτορα.* In *Ἑλκος* addit, ut ſaepius, diſcrimen duarum aliarum vocum, *τραυματος* et *πληγης. Τραυμα δε,* inquit, *τρωσις σαρκος υπο σιδηρου γενομενη*

εφ' ὑγιειον (ὑγιεινον) σωματος, πληγη δε εκ χειρος πληξις. In 'Ενεκα alia etiam habet, quae iam produxit Cl. Abresch Dilucid. Thucyd. p. 806., ubi tamen in una vocula, id quod facillime accidere poteſt, errat; diſerte enim in MS. legitur οἱον ἑνεκα μεν Αλεξανδρου κ. λ. In 'Εστιατωρ tradit quoque diſcrimen inter ἑστιαν, εσχαραν, et μεγαρον, quae vero deſcribere non lubet. In ζηλος φ. δ. convenit plane cum *Cyrillo*, niſi quod μιμησις omiſſa ſit, et ου et in fine. In θρασος v. θαρσος. Θαρσος και θρασος διαφερει, ὡς αρετη κακιας· το μεν γαρ επι αρετη τασσεται, το δε επι κακια· ὁθεν οἱ παλαιοι ὡρισαντο ουτω. Θαρσος εστι ψυχης παραστημα μετα λογισμου, θρασος δε τη αλογιστια. 16 (f. μετα της αλογιστιας. *Hyperides* apud Suidam v. Θαρραλεον, ανευ λογισμου.) ὁθεν Ευριπιδης ἁμαρτανει λεγων·

Ου θρασος τωδε, επει ουδε τολμη
Κακως φιλους δρασαντας εναντιους βλεπειν.

Verum neque hoc diſcrimen a Scriptoribus, etiam optimis, ſemper obſervatur, ut probavit Cl. *Waſſe* in Praef. Cel. *Dukeri* ad Thucyd. p. 174. 24. ubi tamen omnia loca non aeque feliciter adducta, quemadmodum Tu docuiſti ad Eurip. Phoen. pag. 280, 281. In 'Ιστοριογραφος addit, και αμφοτεροι πεζω χρωνται λογω: in fine autem ζωγραφος δε ὁ ζωων εικονας γραφων. In Λημα, Λημα μεν δι' ἑνος μ το παραστημα της τυχης, η ανδρια. Legendum certiſſime, ut Tu edidiſti, της ψυχης, quod hic liquet vel ex addito η ανδρια, potius ανδρεια. *Herodotus*, qui et Tibi quam plurimum debet, *L.* VII. *C.* 99. ὑπο λη ματος τε και ανδρηιης εστρατευετο. conf. quoque *Eranius* V. In fine autem habet το λαμβανομενον κερδος: ſufficit το λαμβανομενον, κερδος veroſimiliter ex margine irrepſit. In Λυχνιον Noſter poſt verba, Λυχνος δε ὁ φανος, ſubiungit και λυχνουχος; locum autem Menandri omittit. Quid iam, ſi 17 illud και Λυχνουχος Ammonio addamus? Titulus ita bene ſe habet: Λυχνιον Λυχνου διαφερει, et recte poſt illud και Λυχνουχος tum ſequitur, Μενανδρος κ. λ. In Ολβιος copioſus Trai. v. Ολβιοδαιμων, tradens non tantum diſcrimen inter ολβιος et ευτυχης, ſed et inter πλουσιος, ευπορος,

αφνειος, *ευδαιμων*, et *μακαριος*, quod et Ammonius notavit v. *Πλουσιος* p. 113. a quo in eo tantum differt Noster, quod cum *Thoma* et *Ascal.* pro *τυχας* habeat *χρειας*. *Μακαριος δε*, ait, *ὁ παντοτε εν αγαθοις ων*. In *'Ολμος,' 'Ολμος δε μυρεψικον τι σκευος, εις ὁ* cet. *το ιγδιον λεγομενον παρ' Ιταλοις*. De v. *Ιγδιον* dixit *ὁ πανυ* ad Polluc. *L.* X. Segm. 103. et ad Comici Plut. p. 237. In *Πελαστης, Πενεστης παρα Θεσσαλοις ὁ πραθεις αλλοις, η μετα πολεμον δωρηθεις*. In *Πληθος* addit, *και αλλως. Οχλος μεν το πολυ και αναριθμητον πληθος. Πληθος δε το εναριθμητον και μεμετριμενον* (*μεμετρημενον*). In *Στρατεια, Στρατεια το αξιωμα· εκ του στρατευομαι στρατεια. Στρατια δε το στρατευμα εκ τουτου* (quo non indigemus) *το πληθος το πολεμικον· εκ του στρατος, στρατια*. In *'Υπαρ* addit, *και ονειρον. 'Υπαρ εστι γαρ*, inquit, *ὁραμα και ἡ εναργης οψις. Ονειρος δε και οναρ* (*ονειρον*) *ἡ ε. τ. κ. φ.* In *χλαιναν*, *και τι διαφερει χλαινα, χλανις, και χλαμυς;*
18 *χλαινα μεν λεγεται το παχυ και χειμερινον ἱματιον*. Conf. *Hesiod. E.* v. 537. et quae ibi Cl. *Graevius*. *Χλανις δε το λεπτοτατον και τρυφερον ἱματιον*; tum, *ὁπερ φορουσιν οἱ κηροφοροι;* dum nihil sequitur de v. *Χλαμυς*. Lacunam inplet *Etym. M.* p. 812. *χλαμυς δε το περιφερες και κυκλοειδες, το εν συνηθειᾳ λεγομενον σαγομαντιον* (quod non multum distat ab *ἱματιον*, qui fons erroris), *ὁπερ φ. ο. κ.* Addit, *χιτων δε* (adiicias itaque et titulo licet *χιτων*) *ὑποκαμυσον*, vitiose pro *ὑποκαμισον*. *Suidas* v. *Επενδυτης· το εσωτατον ἱματιον· ὁ και ὑποκαμισον λεγεται*. Noster et in praecedd. *χιτων ὑποκαμισον· το του ανδρος ἱματιον· παρα το περιχεισθαι τῳ σωματι ἡμων· το δε της γυναικος πεπλον λεγεται και χιτωνισκος·* quocum conf. proxime sequentem Ammonii notam. Sunt et quaedam alia huius generis; sed pauca et memoratu vix digna. Tango adhuc tantum, quia et hic animum paulisper relaxare lubet, *Ατιμουνται κ. Α.* Hic cum *Ascal.* *ὁλοσχερη ατιμιαν*. Subiicit plura, quae describere nihil adtinet, cum paene eadem sint, ac quae habet *Etym. M.* p. 164. In mentem hic venit loci *Aeschinis Socratici* p. 126. ed. Horrei, ubi Axiochus mor-
19 tem valde metuens ad Socratem, istam animi mollitiem in

ipſo increpantem, inculcantemque, vitam peregrinationem eſſe, eaque bene transacta, oportere bono animo eſſe, et tantum non paeana canendo diem ſupremum obire: *Αληθη ταυτα cet. Αλλ᾽ ουκ οιδ᾽, ὁπως παρ᾽ αυτο μοι δεινον γενομενῳ οἱ μεν καρτεροι και περιττοι λογοι ὑπεκπνεουσι λεληθοτως και ατιμαζονται.* Ne quidem hic ulla ſuſpicio viris doctis oborta, latere aliquid vitii. Et tamen mihi omnino ſuſpectum illud *ατιμαζονται.* Video quidem, quomodo defendi poſſit; ſed teſtor Te, ſagaciſſime Valckenari, an *ατιμαζονται* aptum ſit in hac ſede, an bene iunctum *τῳ ὑπεκπνεουσι.* Sine dubio, *εμοιγε κριτῃ*, ſubſtituendum *εξατμιζονται.* Verbum rarius, quod non intelligebat librarius. Graviter et eleganter ita ſenex: *ουκ οιδ᾽ ὁπως παρ᾽ αυτο μοι κ. λ. οἱ μεν καρτεροι και περιττοι λογοι ὑπεκπνεουσι λεληθοτως και εξατμιζονται.* Ceterum plura ſunt loca in Aeſchine noſtro, quae ope medica indigent. Ita v. c. in hoc ipſo dialogo male pag. 154. *τα δε παθηματα σοφισματων ουκ ανεχεται, μονοις δε αρκειται τοις δυναμενοις καθικεσθαι της ψυχης.* Quid hic iſtud *αρκειται?* Legendum certiſſime, expuncta una tantum litera, *ακειται.* Verum tela noſtra eſt detexenda. Reperias et in Trai. loca, in quibus vel parum cum Ammonio convenit, vel plane diverſus ab eo abit. In *Αναβατης* Noſter v. *Επιβατης. Επιβατης επι ἁρματος. Αναβατης επι ἱππου. Eurip.* Suppl. v. 585. *ἁρματων τ᾽ επεμβατην:* ſic et v. 685. Aeſchines modo laudatus ex adverſo pag. 11. *επεβαινε γουν επι τον ἱππον ορθος ἑστηκως·* ubi neſcio, cur noviſſimus Editor lectionem ſollicitet; ſenſus enim patet: *eſcendebat in equum, et rectus in eo ſtabat.* In *Γελοιος* cum *Thoma* aliisque ordinem invertit: *προπαροξυτονως μεν*, inquit, *λεγεται ὁ γελωποιος (γελωτοποιος), προπερισπωμενως δε ὁ γελωτος αξιος.* In *Ἡμερα, Ἡμερα μεν εστιν ἡ προ ἡλιου φανσις. Ἠως δε ἡ μετα τον ἡλιον.* In *Θυμος, Τι διαφερει μηνις, οργη, χολος, κοτος, και θυμος; Μηνις μεν εστιν ἡ επιμονος οργη απο του μενειν. Οργη δε ἡ επ᾽ ολιγον χρονον παρα το οργαν. Χολος δε οἱονει κινησις χολης απο του κεισθαι (χεισθαι). Κοτος δε ἡ πολυχρονιος μνησικακια. Θυμος δε ζεσις του περικαρδιου αἱματος.* In

Νηες, *αἱ μεν νηες στρογγυλαι φορτιζομεναι· το δε πλοιον στρατιωτικον.* unde et lectio *στρατιωτικοις* in loco *Aristotelis* firmatur. conf. *Eranius.* In *Παραβολη*, *ἡ μεν γαρ παραβολη απο αλογων η και αψυχων λαμβανεται· απο μεν*
21 *αλογων*, *οἱον οξυτατος ἱππος· απο δε αψυχων*, *ὡς περπις* (*ὡσπερ τις*) *οικια μεγιστη. το δε παραδειγμα απο εμψυχων και γεγονοτων πραγματων· απο εμψυχων*, *ὡσπερ ανηρ τις· απο δε γεγονοτων πραγματων*, *ὡσπερ το συμβεβηκος του πολεμου.* In *Παις*, *Παις και Αντιπαις διαφερει. Αντιπαις δε ὁ μεγας παις.* conf. Ammon. v. *Γερων*. *Αντιπαις* tactum a Magno Viro ad Luciani Somnium initio. In *Τιτθη*, *Τιτθη ἡ τροφος η βαια. μαια* puto: strenue autem ibi nugatur de origine illius *βαια*. Porro, *Τροφοι δε*, inquit, *και Τιθηνοι αἱ τους αλλους πονους αναδεχομεναι*, *λεγω δη*, *περιφερειν*, *και αποπλυνειν*, *και λουειν.* Valde mihi suspecta prior notae pars: quae de veriverbio v. *βαια* habet, certe huc malum pedem intulerunt. In *Ὡρα* non distinguit inter *ὡραν* et *ωραν*. Conf. et *Etym. M.* et *Eustath.* loco a Cl. *Alberto* ad Hesych. laud. Vidi, ut et hoc *εν παροδῳ* addam, praedictum Aeschinis dialogum relegens, rariorem v. *ὡρας* usum, quo pro *casu* venit, fefellisse doctiss. *Horreum.* Habes ibi p. 120. *ὁ γαρ πατηρ εκ τινος ὡρας αιφνιδιον αδυνατως εχει.* Vertit: ***Pater enim ab hora fere repente in morbum incidit.*** Debuerat: ***Pater enim ex casu quodam repentino***, qui repente advenit, *la-*
22 *borat.* Ceterum, quanquam, ut iam vidimus, Ammonius et Noster in nonnullis locis dissentiant, in longe plurimis tamen mire conspirant. Breviter haec perstringam. Conveniunt in *Αθλος κ. Α.* In *Αθλοθεται* tamen, quod proxime praecedit, Noster discrepare videtur. *Αθλον*, ait, *και Επαθλον διαφερει. Αθλον μεν γαρ καλειται αυτος ὁ αγων. Επαθλον δε το διδομενον νικησαντι.* Convenit *Eranius*, qui bene *το διδομενον τῳ νικησαντι δωρον.* Verum potest haec *εναντιοφανεια* ita tolli. *Αθλος* nempe tantum *certamen* significat, non *praemium*. *Αθλον praemium*, sed et *certamen*. *Επαθλον praemium* tantum. Conf. Cl. *Abresch* Dilucid. Thucyd. p. 9. In *Λινος*, ubi Trai. ex Ammonio, ut saepius, emendandus et supplendus.

In *Ἀμα*. In *Αντικρυς*. In *Απολογεισθαι*. In *Απελευθερος*. In *Ἀρπαγη*. In *Αρα*. In *Αρρωδειν*. In *Ατελες*. In *Αχρι*. In *Βασιλευς*, ubi parvo diſcrimine *αρχην εχων και προλαβων* (*παραλαβων*). In *Βιος*. In *Δημητερ*. In *Δημος*, ubi in fine addit, *εν πιονι δημῳ*. In *Δισκος*. In *Δικαστης*. In *Διεφθαρται*, ubi tantum, *Διεφθαρται μεν γαρ ὑφ᾽ ἑτερου*. Noſti, Vir eximie, quomodo *Ariſtophanis* locus ab Ammonio hic laudatus a cultae doctrinae viro, ſed immatura morte exſtincto, *Pierſono*, ſit emendatus ad 23
Moer. pag. 128. In *Διαβοητος* κ. *Ε*. In *Διπλουν*, ubi *των κατα μεγεθος*, *των* κ. α. In *Διχοτομος*, ubi idem, licet non iisdem verbis: *αν μεν* (inquit) *προπαροξυνωμεν*, *δηλοι τα εις δυο διῃρημενα· αν δε παροξυνωμεν*, *δηλοι τα* (*τον*) *εις δυο διαιρουντα*. In *Διφθερα*. In *Δοασσατο*. In *Δυναμις*. In *Εγγυα*. In *Εκει*. In *Εμειο*. In *Ενδον*. In *Ενδοξος*. Convenit et *Herodian*. poſt Moer. pag. 471. ubi *Pierſ*. In *Εοικοτα*. In *Επιστραφης*. In *Επιστειλαι*. In *Επιτιμιον*. In *Επιτιμος*. In *Ερωταν του* π. δ. In *Ερωτησις*. In *Ερως* κ. *Π*. Tantum, *επι* τ. π. *επι* τ. α. Diſcrimen harum vocum tetigit Vir Summus ad Ariſtoph. Plut. pag. 427. In *Εραν*. In *Ἑσπερα*. In *Ἑταιρος*. In *Ἑτεροφθαλμος*. In *Ευφυης*, ubi ὁ *εις μαθησιν ταχυς*. In *Εὑρειν*. In *Ευεργεσια*; ſed hic multo brevior, ut in pluribus. In *Ζηλος* κ. *Ζ*. In *Ζηλωσαι*. In *Θαλαμας*. In *Θαυμαζω*. In *Θεημαχια*. In *Θεωρος*. Hic quoque Ammonius multo plura: priora vero ita Noſter: *Ὁ μεν γαρ εις θεους πεμπομενος*, *ηγουν φροντιζων*, *θεωρος λεγεται*. Poſt *φροντιζων* nonnulla deſiderantur, quod vel patet ex ſpatio vacuo, quod hic datur. Suppleri poteſt vel *των θεων*, vel *των θειων*, vel *προς τα θεια*. Conf. *Heſych*. 24
et *Harpocr*. in v. niſi vero plura deſint, quae *Suidas* ſubpeditabit. Quo autem iure et hic Ammonius eos damnet, qui *θεωρειν* uſurpant, cum de *certaminibus* ſermo eſt, docet Cl. *Sallierius* ad Thom. pag. 436. Porro: In *Θης*. In *Θυρα* κ. *Θ*. In *Ἱκεσθαι*. In *Ιδουμαιοι*. In *Ιπες*. In *Λογογραφος*. In *Λογος*. Confuſe vero ἡ *συνθεσις η μετρῳ*, *η εμμετρος κοσμουμενη*, pro ἡ *μετρῳ κοσμουμενη*, ἡ *εμμετρος*. In *Μαρτυς*. In *Μειραξ*, niſi quod habeat

επι αρρενος, επι θηλειας: paulo post in v. *Μειρακισκος· και μειρακιον.* In *Μισητη.* In *Μνημη.* In *Ξοανον.* In *Ὁδε.* In *Οιμος.* In *Οικτος.* In *Ολιγον.* In *Ορθρος.* In *Ὁραν.* In *Ορνιθευτης*, ubi *ορνιθοσκοπος, ὁ μαντις, ὁ οιωνοσκοπος.* In *Ουκουν*, ubi certissime, ut monuisti ad Eurip. Phoen. pag. 535., pro *αποφαντικον* legendum *αποφατικον.* In *Ουνεκα.* In *Οὑτος.* In *Ουλη.* In *Οφλειν.* In *Οφλημα:* tantum pro *δημοσιῳ, δημῳ.* In *Οχθαι.* In *Οψε*, nisi quod pro *ὡρα* habeat *καταστασις.* In *Παιδευσις και Παιδεια*, pro quo *Παιδια*, quae vero saepe confunduntur. In *Παιδισκη κ. Π.*, nisi quod hoc modo habeat: *Παιδισκη και Παις παρα Αττικοις ἡ θεραπαινα διαφερει.*
25 *Παιδισκη μεν γαρ εστιν ἡ ελευθερα. Παις δε ἡ δουλη.* Delendum illud *ἡ θεραπαινα*, vel locus totus, ut videtur, ita constituendus: *Παιδισκη, Παις και Θεραπαινα δ. Παιδισκη μεν γαρ εστιν ἡ ελευθερα παρα Αττικοις. Παις δε ἡ δουλη. Το αυτο και Θεραπαινα*, ut saepius, vel *Παις δε και Θεραπαινα ἡ δουλη.* In *Παρθενια.* In *Πηδαλιον.* In *Πη.* In *Πλημαι.* In *Πολεμικος.* In *Πομπη.* In *Ποιειν.* In *Πονηρον.* In *Ποτος*, ubi, ut non raro, vitiose: *ποτος*, ait, *βαρυτονως λεγεται ὁ ασριστος.* legendum sine dubio *το αριστον.* *Hesych.* *ποτος, ευωχια, αριστον κ. λ.* Hanc notam aliunde habet: quo de in seqq. In *Πρεσβευεσθαι:* parvam differentiam notavit Cl. *Abresch* Dilucid. Thucyd. pag. 411, 412. In *Προτερα.* In *Προ μοιρας*, ubi *προ μιρας (μοιρας) μεν το βιαιως αποθανειν. Προ ὡρας δε τον (το) νεον αποθανειν.* In *Προτερος:* in fine tantum post *επι πολλων· ὡς Ὁμηρος επι των εννεα αριστονων το πολυ μεν*

Πρωτος μεν αναξ κ. Α.

Corrigendum certe, *ὡς Ὁμηρος ε. τ. ε. αριστων·*

Ὡρτο πολυ πρωτος μεν α. κ. Α.

26 In *Πρωτοτοκος*, ubi pro *τεκουσα, γεννησασα.* In *Ῥεφανον.* In *Ῥοια.* In *Ῥυεσθαι*, sed brevius, quemadmodum et in *Σταφυλη.* In *Σταθηναι*, ubi v. *στηναι, το μεν γαρ στηναι κατα προαιρεσιν ιδιαν γινεται· το δε σταθηναι εκ της αλλου προαιρεσεως· οἱον, εστη ὁ ανθρωπος δι' αυτου·*

(αυτου) ὁ ανδριας εσταθη υφ᾽ ἑτερου. In *Σισυρα*. In
Σκηπτεσθαι. In *Σοφος*, ubi καθο ὁ μεν σοφος και συνε-
τος παντος. In *Σοιο*. In *Στρατος*, ubi *Στρατοπεδον* μεν
γαρ εστιν ὁ τοπος, εν ᾡ ὁ στρατος ἱσταται· το δε στρα-
τευμα ὁ στρατος· ὁ δε στρατος το πληθος στρατευομενον.
In *Συνεργος*, ubi *Συνεργος* δε ὁ ὁμοτεχνος, και συντεχνος.
In *Συνθεσις*. In *Τεχνη*. In *Ὑμνος*. In *Ὑποσχεσις*.
In *Φιλειν*. In *Φρασον*. In *Φρονειν*, ubi *Φρονειν* μεν
γαρ εστι το καλως ενθυμεισθαι. In *Φυλλον*. In *Φωνειν*,
ubi paucis, *Φωνειν* μεν επι ανθρωπου. *Ὡρισασθαι*
(*Ὡρυσασθαι*) δε επι λυκων. In *Χαραξ*. Nonnulla iam
ante indicavi. Omisi *Ουδεν*, ad quod aliqua monenda.
Traiect. quoque πασα γαρ ἡ του κενου φυσις βασταζεται.
Locus sane difficilis. In talibus, donec benignior lux ad-
fulgeat, nihil quidem certi statui potest. Non inprobabis
tamen, suavissime Valckenari, si coniecturae *Reiskianae*
et meam addiderim. Lego: πασα γαρ ὑπο του νου φυσις
βασταζεται. Ὑπο Cl. *Reiskius* iam tentavit. Ὑπο του 27
νου non intelligebat librarius; hinc, quia praecedebat κενου,
illud iterum scribebat. Ex eo autem, quod πασα φυσις
ὑπο του νου, ut mihi iam videtur, βασταζεται, probatur,
ουδεν εν κοσμῳ ειναι κενον. Inspice iam quaeso locum
Auctoris libri *de placitis Philosophorum*, ex quo *Stobaeus*
descripsit. *Οἱ μεν*, inquit, αλλοι παντες εμψυχον τον
κοσμον, και προνοιᾳ διοικουμενον. *Λευκιππος* δε, και
Δημοκριτος, και *Επικουρος*, και ὁσοι τα ατομα εισηγουν-
ται και το κενον, ουτε εμψυχον, ουτε προνοιᾳ διοικεισθαι,
φυσει δε τινι αλογῳ. Nihil disertius. Locum in suum
usum iam laudavit doctiss. *Cudworthus* in Syftem. intell.
p. 550. Verum certiorem emendationem adiiciam. In
manus venit hic locus *S. Empirici*, ubi et de sententia *De-
mocriti* agit. Habes pag. 399. Dicit ibi inter alia de
Democrito, eum sustulisse, quae adparent sensibus; dixisse,
nihil ex iis vere adparere, sed solum ex opinione; verum
autem tantum in iis esse, quae sunt; esse haec atomos et
inane: refert huc et ipsius verba: ἡμεις δε τῳ μεν εοντι,
aiebat, ουδεν ατρεκες συνιεμεν, *nos quidem re ipsa nihil
veri intelligimus*. Quid itaque intelligimus? μεταπιπτον

noſtri eſſe dotem. Habet multo plures verborum differentias. Reperi in eo varia loca, e quibus non unus Auctor Graecus vel emendari vel illuſtrari queat. Inprimis vero aliis Grammaticis facem praeferre poteſt, et maxime quidem *Etymol. Magno.* Noſti certe, pl. Vener., quem ſupra laudabam, *L. Kulenkamp* ſpeciminibus quibusdam demonſtraſſe, *Codicem Gudianum*, quem cum *Traiectino* Noſtro paſſim convenire ſatis certum eſt, inſignis eſſe uſus
32 in emendando et reſtituendo Etymol. M. Collegeram et ego quaedam ex Noſtro ſpecimina meliorum lectionum et additamentorum, quae hic ſubnectere primum ferebat animus. Verum, ne longis literis Te obtundam, haec in aliud tempus ſepono. Patere autem quaeſo, Vir honoratiſſime, me iam nonnulla addere, quae Theologis etiam ingrata non fore arbitror, atque uſui futura ſpero. Probe Tu ſcis, in *Etym. M.* etiam varia dari, quae ex *Dictionario Eccleſiaſtico* ſunt excerpta. Ita et in Noſtro. Sunt in Etym. plura huius generis, quae Traiect. non habet. Sunt, quae Noſter quoque habet. Sunt et, quae ſolus habet. Videamus. Quae Etymol. inpreſſum habet, et quae fruſtra apud Noſtrum quaeras, ſunt fere ſequentia. *Αβαλ* pag. 1, 54. *Ανενδοιαστα* p. 104, 18. Locum, quem ibi reſpicit, eſt *Pſ.* CXL. 4. ubi *Alexandr.* etiam *συνδυασω*. *Ανθραξ* pag. 109, 39. ſeq. ubi cum illis, *διφυης δε ανθραξ λεγεται ὁ Χριστος κατα αναγωγην.* conferas licet *Luc.* II. 34. 2 *Cor.* II. 16. et ſimilia S. Spiritus effata. *Αυσιτης* pag. 171, 5. Reſpexit fortaſſe, ait Cl. *Sylburgius*, ad Ieremiae Proph. *C.* XXV. Notabo, quae mihi ad h. l. ob-
33 ſervata. *Iob.* I. 1. LXX Hebraica בארץ ערץ verterunt *εν χωρᾳ τῃ Αυσιτιδι.* Alibi, quod equidem noverim, vox non occurrit. Verum *Vulgata* habet *Ier.* XXV. 20. *cunctis regibus terrae Auſitidis* etc. Scilicet ערץ dicebant antiquitus *ους* et *αυς*, atque inde illud *αυσιτις*, ut bene notavit Cl. *Druſius* ad dictum Iobi I. *Auſitas* Arabiae deſertae incolas reperias et in *Ptolemaeo:* ita enim legendum eſſe, non *Αυσιται*, recte monuit ſummus *Bochartus* in Phal. *L.* II. *C.* 8. Tenemus ſic originem et ſignificationem v. *Αυσιτης*. Deinde, *Βατταριζειν* p. 191, 27. ſeq. *ἡ δε*

βαττολογια κ. λ. Ελεω pag. 327, 29. *Ιακωβ* pag. 462.
Κερας pag. 504, 51. *Κληρος* pag. 519. ubi plura. *Κλη-*
τος ib. in fine: conf. *Ps.* XC. 7. *Ομφαξ* pag. 625. *Οργη*
pag. 629, 17. *Παλαιστη* pag. 647, 38. *Παραβολη* pag.
654. *Πιτυς* pag. 673. *Πνευμα* pag. 679. *Πυραμις*
pag. 697, 31. Priora quoque Noſter habet, qui poſt v.
Πυργος addit, *οὑτως Ἡρακλειδης;* verum, quae apud Ety-
mol. ſequuntur, non agnoſcit. *Πωλικον παραδειγμα* pag.
698. *Ῥαμνος* pag. 702. *Σαμαρεια* pag. 708. *Σηλωμ* pag. 710.
Συμβολα pag. 734, 18. ſeq. *Σχες* pag. 740, 15. *Τις* pag. 759.
Φυλακη pag. 803. Pergo iam ad ea, quae uterque habet. In- 34
itium hic facio a v. *Ἀγγελος.* Etym. pag. 7, 31, 32. *και τα*
παρ᾽ αυτου συγκειμενα δια του ε ψιλου γραφονται· οἱον, αρχαγ-
γελος, ευαγγελος, χαραγγελος. Noſter: *Αγγελος παρα το αγω*
cet. η παρα το εις αγγελιαν πεμπεσθαι θεου (*παρα θ.*) *επι*
γης, η εξ αυτου (hoc facile abeſſe poteſt) *προς ανθρωπον·*
και δια τουτο ευαγγελισται ειρηνται παρα το ευ αγγελειν
ἡμιν. Porro, in *Αδολεσχια*, pag. 18, 22. Trai. *σημαινει*
δε τεσσαρα· το φλυαρω· ὡς το ελυπηθην εν τη αδολεσχια
μου· και το φιλοσοφω· ὁ δε δουλος cet. In *Αιγυπτος*,
pag. 29, 18. MS. *σημαινει δε και παρα τω θεολογω την*
ἁμαρτιαν· ὡς το σημερον καθαρως εφυγομεν Αιγυπτον· και
παλιν, Αιγυπτος σκοτει κολαζεται. Plura et in ſeqq. ha-
bet, quae non deſcribo. In *Βαβυλων*, pag. 183. Noſter
tantum: *Βαβυλων. Ἑβραϊκη λεξις.* In *Βασιλευς*, pag.
190, 11. Eadem hic Trai. In *Βεελφεγωρ*, pag. 194, 18.
Bis Noſter. Prior nota eadem ac Etym. Poſterior brevi-
ter h. m. habet. *Βεελφεγωρ. βηλ εν τοπω του φεγωρ·*
τουτεστιν (*τουτο εστιν*) *ονομα ειδωλου, ὁ παρ᾽ Ἑβραιοις*
λεγομενος κρονος, imo *κοιρανος*, ut puto. Invenio et
apud Noſtrum *Βααλ. Περσιστι*, inquit, *λεγει θεος, ὁς*
εστιν ὁ πολεμικος αρης. In *Βοσορ*, p. 205. Hic ambo 35
prorſus conveniunt. In *Γαστριμαργος*, pag. 222, 15. ſeqq.
MS. *δυναται δε τις ευσεβως τοις ουσι κατα θεωριαν επι-*
βαλλειν τα ειρημενα. Scriptores Eccleſiaſtici nimirum *ſpi-*
ritualis ſenſus contemplationem ſeu *ſenſum allegoricum*
vocare ſolent *θεωριαν.* Non raro ita reperias *ἱστοριαν*,
vel ſimile quid, *μεταβαλειν εις θεωριαν· παν γαρ παθος*

ον. Saltem *αυθαγιαστον.* Nescio, an *αυτοαγιοτης.* Ita
Deum saepius vocat *Gregor. Nazianzenus*, pluresque inter
39 Patres. *Αιθιοψ. ὁ μελας· οἱονει εις οψιν ων θειας δο-
ξης*, et reliqua, quae insigniter corrupta. *Απηλγηκοτες·
αποκαμοντες, απελπισαντες, και αμεριμνησαντες, η αναι-
σθητως εχοντες.* Haec utiliter adplicari possunt *Apostoli*
loco *Eph.* IV. 19. quorsum certe referuntur. In Glossario
Cl. *Alberti* pag. 151. exponitur tantum per *απελπισαντες.
Αργυρος. Ἑκατον,* inquit, *δηναρια ὑπηρχεν· αργυρος δε
ετυπωθη απ᾽ αρχης το νομισμα· εκ δε των Ασσυριων εφοι-
τησεν (ὡς εφ.) Αβρααμ εις γην χαναιαν, φασι, τον τυπον
τουτον ενηνοχεν. Βαβελ· τουτεστι,* scribit, *συγχυσις, η
ταραχος· εστι δε πολις Συριας.* Sub eadem litera *Βενια-
μιν· εστι μειον, το μικρον· και εκ τουτου και του μονος
γινεται μενιαμιν, και τροπῃ βενιαμιν· ὁ μονος των αλλων
αδελφος εσχατος, ων μικροτατος.* Melius iterum in Ad-
pend. ad Gloss. Gr. pag. 223. ubi vid. not. a Viro clarissimo.
Γομορ exponit per *λεθεκ*, citans locum *Hoseae* C. III. 2.
dicitur ibi, inquit, *εμισθωσαμεν εν αυτῳ λεθεκ κριθων·
ἐν αλλοις δε αντιγραφοις λεγει γομορ κριθων.* Inspice ve-
ro ipsum locum. *το ουν αυτο*, ita pergit, *ιε μοδια δηλοι.
Epiphanius* de mensuris, ut a viris doctis iam notatum,
40 confudit perinde *Chomer* cum *Lethech*, statuitque, quin-
decim esse modiorum. Communis autem opinio est, *Le-
thech* dimidiam constituere *Chomeri* partem. Ceterum
vox לֶתֶךְ alibi in S. S. non occurrit. Videamus, quomodo
pergat. *Ληθεκ δε*, addit, *κατα την των Ἑβραιων φωνην
ειρηται, ὁ εστιν επαρμα*, (permiscuit forte לתך cum לקח):
*απο του δυνασθαι νεανιαν επαραντα τον γομον των ιε
μοδιων του σιτου, η κριθης τῳ ονῳ* (חמור scilicet est *asi-
nus*) *επιτιθεναι.* In v. *Εμμανουηλ* haec scribit: *το ἡμισυ
συριστι εστι, και το ἡμισυ ἑβραϊστι· το γαρ εμμα συριστι
ἑρμηνευεται μεθ᾽ ἡμων· το δε νουηλ ἑρμηνευεται ἑβραϊστι
θεος.* Non opus est, ut hic de Nostri errore aliquid mo-
neam: adeo vitium in oculos incurrit. *Ιουδας· απο του
ουδας*, inquit, *ὁ σημαινει το εδαφος, και πλεονασμῳ του
ι Ιουδας.* Porro in *Ιουδαιοι· απο Ιουδα φυλαρχου. Ιου-
δας Ιουδα. Ὁ κανων· Τα εις δας ληγοντα ονοματα*

αρσενικα ὑπερ δυο συλλαβας αποβολη του σ ποιουσι την γενικην, οἷον Ιουδας, Ιουδα, Πλακιδας, Πλακιδα, Γεννα-δας, Γεννaδα. Conf. *Etymol. M.* v. *Ὑπερκυδαντας.* In *Λεπτον* haec habet: *ὅ εστι σταθμιον γομορος· το τεταρτον· περι οὗ ὁ Κυριος λεγει· ουχι δυο στρουθια ασσαριου πωλειται; ασσαρ δε ἑβραϊστι ελαττωμενον καλειται.* Paucis haec illumi- 41
nanda. *Λεπτον* et *Ασσαριον* unum itemque. In Adpendice ad Gloff. Gr. Cl. *Alberti* pag. 204. diserte: *Ασσαριον εστιν ογκιας* (an ita hic quoque legendum?) *το τεταρτον. Αλλως. Το αυτο εστιν ασσαριον και λεπτον. cet. Hefychius* quoque v. *Ασαριον· Ασαριον και Λεπτον ἑν εισι.* Videmus ita, unde factum fit, ut Nofter hic locum *Matth.* X. 29. adduxerit. In ultimis *ασσαρ δε ἑβραϊστι κ. λ.* refpexiffe videtur ad Hebr. חסר. In *Μακκαβαιος· κατα Περσας,* ait, *καρανυς, τουτεστι δεσποτης· τῃ δε συρῳ διαλεκτῳ ανδρειος, πολεμιστης, δυνατωτατος.* In *Μαννα* longiorem notam habet: *σημαινει τι τουτο· ου γαρ σημαινει την τροφην κυριως· ηγειροντο γαρ πρωϊ, και εὑρισκον αυτο, ὁσον αρκεσαι αυτοις του φαγην (φαγειν) μαν λεγοντες· και λοιπον ελθοντες οἱ Ἑλληνες προσεθηκαν το να· και σημαινει τι τουτο· ειχον γαρ τουτο, ὁτε ηθελον, ει τινα τοπον* (an *ηλθον εις τινα τοπον*?) *και απο δισχιλιων πηχων εποιουν την σκηνην.* In *Ναζιραιος· ἡγιασμενος,* inquit, *καθαρος, μοναχος, αζυξ, ἁγιος· εξ οὗ και ναζιραιον το αγγελικον. Ναζωραιος δε ὁ απο Ναζαρετ. Suidas* v. *Ναζηραιος· ὁ θεῳ κεχαρισμενος* (vel potius *κεχωρισμενος.* vid. Cl. *Alberti* ad Hefych. v. *Ναζιρεος.*) *και αφιερωμενος· ὁ μοναχος.* Videmus hic *Ναζηραιος.* Literae nempe *η* et *ι* fimiliter pronunciabantur. 42
Audi vero, fi placet, quomodo Nofter haec diftinguat v. *Ναζαρετ. Ναζαρετ· καθαρσις· και Ναζηραιος, καθαρηστης (καθαριστης)· Ναζιραιος ὁ καθαρος και ἁγιος.* Ceterum Naziraeatus olim facratiffimum erat vinculum, quo quis vel ad certum quoddam tempus vel ad totius vitae curfum fefe adftringebat (quod latet in origine verbi נזר) ad feveram abftinentiam ab omni pollutione, et a vino potuque inebriante, cum obligatione fimul alendae comae, nullamque novaculam ad caput admittendae. Haec Naziraeatus religio quam proxime adcedebat ad facerdotalem dignitatem,

quin et ad pontificale ſanctimoniae culmen. Sublimior vero contemplatio Naziraeatum myſtice adplicari iubet ad Chriſtum et ad Fideles. Atque hinc ad mentem veterum iam bene hic expoſitum non tantum *ἡγιασμενος* et *ἁγιος*, ſed et *καθαρος*, *μοναχος*, *αζυξ*. *Ναζωραιος* vero *Suidas* quoque exponit *ὁ απο Ναζαρετ· ὡς και Ναζαρηνος*. Sic uterque diſcrevit, quae alii confuderunt, ut vides in Not. ad Heſ. l. c. In *Ωπα· γενους θηλυκου, εκ του επω, το*
43 *λεγω· ὁ μελλων εψω· αποβολη του ω, εψ, και τροπη του ε εις ο, οψ* cet. *το δε οψ σημαινει τρια· τον οφθαλμον, και κυριον ονομα, και την φωνην. Ζητει πλατυτερως εν τοις επιμερισμοις εις τον πρωτον ψαλμον εις το απο προσωπου*. Permiſcuit hic omnino *οψ* et *ωψ*. Conf. *Etym. M.* p. 826. v. *ωψ*. In *Ποτος· Ποτος βαρυτονως λεγεται ὁ αοριστος* (*το αριστον*, ut ſupra vidimus). *και εποιησεν Ιακωβ ποτον μεγαν τοις υἱοις αὑτου*. In *Σαρακηνος*. Longior nota, quam ut totam deſcribam. *Σαρακηνος*, inquit, *σαπρος, καινος· διαπαντος γαρ ἡ σαπρια· νεος εὑρισκεται, ου τελευτᾳ γαρ αυτου ἡ πονηρια· σαπρης γαρ μητερος της δουλης γεγονε*. (Ad *Iſmaelem* ſcilicet haec ſpectant.) *σαπρος τῳ παλαι δικαιῳ* (an *τῳ τον παλαι δικαιον?*) *γνωρισαι την δουλην, και κατεχθηναι* (*τεχθηναι*) *παρ' αυτης* cet. *ἡ δε Σαρρα εξ επαγγελιας της ἁγιας Τριαδος συνελαβε· και ευλογηθη και αυτη και το εξ αυτης τεχθεν προ της κυησεως αυτης εν τῃ επαγγελιᾳ της συλληψεως αυτου*. In *Σολομων· Σελομων λεγεται ἡ ειρηνη, και εκ τουτου τροπη του ε εις ο σολομων*. Minus adcurate, quod quisque videt. In *Χερουβιμ· επι μεν ἑνικου διφθογγου* (*δια διφθ.*), *επι δε πληθυντικου δια του ι*: in ſingulari nempe dicitur *χερουβ*, in plur. *χερουβιμ*. In *Χριστος· παρα το χριω, το αλειφω· σημαι-*
44 *νει δε το του Κυριου ονομα· χριω, οὑ ὁ μελλων χρισω, κεχρικα, κεχρισμαι, κεχρισται*. Iterum: *Το Χριστος ονομα σημαινει πεντε· το θεος μονος· ὡς το Χριστος εξ ουρανων·* (ita lego) *το ανθρωπος· ὡς το Χριστος γενναται· το βασιλευς· ὡς το Χριστος εβασιλευσε της ἁμαρτιας· και το ἱερευς, επει εθυσεν ἑαυτον ὑπερ ἡμων*. Deficit hic forte, *το προφητης* etc. Atque hic manum de tabula. Collationem utramque iam ad finem perduxi: neque me

operae hic inpenfae poenitet. Quam vellem vero, ut omnes, qui ftudiis fefe dedunt, Theologi inprimis, per aliquod faltem tempus ad Grammaticos animum adplicarent, quo ita linguam melius cognofcerent, penum fuam et inde locupletiorem reddituri. Ceterum, quanta potui, hic adcuratione ufus fum. Crifin plus femel exercui; verum, nifi fallor, modefte, nec nifi, ubi opus videbatur: odi certe inconfultam omnia innovandi pruriginem, et pro pefte literarum habeo. Tuo autem arbitrio, Vir praecellentiffime, quae fcripfi, ftent cadantve univerfa. Nihil fane mihi gratius erit, quam fi errantem, qua es humanitate, comiter in viam reduxeris. Ita vale, laudatiffime Valckenari, et me in pofterum ama. Dabam Traiecti ad Rhenum d. XXX. Iun. MDCCLXVI.

Accedant quae Car. Segaarius Supplementi loco praefationi ad *Obfervationes Philologicas et Theologicas in Euangelii Lucae Capita IX. priora* inferuit.

„— P. 8. et feqq. notavi variantes ex Etymol. Trai. lectiones, bonas mixtas malis: hinc fcripfi: *Dantur in Noftro et aliae quam in Ammonio lectiones et nonnullae certe meliores.* Nullus dubitabam, Cl. Valcken. in *Animadv.* pag. 219. Fragmenti Ariftoph. v. Ὑπαγειν veram dediffe lectionem; notatu tamen dignum videbatur επαγεις, quod in Noftro reperiebam: neque et hoc refpuit Vir magnus; cum Graeci, ut διδοναι, fic et επαγειν ὁρκον, *adigere iusiurandum, adigere facramento*, dicant. Placebat ipfi illud δερματιον pro δερμα τι in Πειρα κ. π. Dixi pag. 11. v. Αρρωστος, Trai. pro ὡς Αριστοφανης φησι habere, ουτω Αριστοτελης: monuit me Cl. Valcken. indicio Ruhnkenii, in Cod. Parifienfi ita quoque legi: deinde v. Γερων eundem praeter cetera praebere εκ των Αρισταναυ, quod egregiam emendationem *Anim.* pag. 51. propofitam confirmat; fimiliter et Καδες, a Cl. Ruhnken. optime in Αρκαδες transmutatum: denique in eo fub nomine *Eratofthenis*, Traiectino laudati v. Αποκηρυκτος p. 13. plures exftare verborum differentias.

Quae p. 14. de diverſa in Homero lectione ſcripſi, pro non ſcriptis ut habeas, rogo: adgnoſco enim a Cl. Viro monitus, αμφιεχεσθαι Homero non uſurpari, et quod editur, rei, de qua agitur, unice aptum eſſe. P. 15, 16. ex Trai. exhibui diſcrimen inter θρασος et θαρσος, et pro τῃ αλογιστιᾳ addidi legendum forte μετα της αλογιστιας: non memineram tum, Cl. Abreſch. ad Euripid. locum, quem hic reſpicit Etym., illa iam notaſſe *Anim. ad Aeſch.* L. III. pag. 175. et recte dediſſe ἡ αλογιστια. P. 26, 27. propoſui coniecturam ad verba v. Ουδεν: πασα γαρ ἡ του κενου φυσις βασταζεται: ſed vide, quantum illi praeſtet haec Ruhnkenii, feliciſſimi noſtra aetate Critici. Nihil mutat Vir acutiſſimus, tantum pro verbo βασταζεται ſubſtituit φανταζεται, leni certe medela, ſenſuque optimo. Vocem p. 27, 28. Democrito reſtitutam probat Valck. P. 19. Axiocho reddidi εξατμιζονται: conieceram quoque κἀξικμαζονται; illud tamen praeplacebat: et veram eſſe lectionem iam non dubito, cum et ſummus Hemſterhuſius (ακειται quoque) ita emendandum cenſuerit, ut ex Valck. et Ruhnkenio intellexi. Aeliani emendationem, quam habes pag. 11, 12. maximo Viro me ipſum probaſſe laetus recordor. Cum enim optimus praeceptor, cui omnia in hoc ſtudiorum genere me debere, lubentiſſimus profiteor, illum mihi diligentius legendum commendaſſet, ſedulo id faciebam, interque evolvendum meo quodam modo etiam hic illic criſin exercebam, infelicius ſaepe; nonnunquam tamen ευστοχως: atque ita in illo loco: quod cum e ſummo Viro audirem, inpenſe, bene memini, gaudebam. In privatis deinde Inſtitutionibus in Aeliani duos priores libros ita et nos ipſe legendum docuit ὁ πανυ. In iis, quae p. 32, 33. recenſui, omiſi v. Στρατεια. Et plura erunt, quae hic me effugerint. Atque haec quidem hactenus."

INDEX
AUCTORUM,

QUI IN

ANIMADVERSIONIBUS AD AMMONIUM

EMENDANTUR.

(Numeri ſunt paginarum editionis Lugduno-Batavae.)

INDEX
RERUM ET VERBORUM.

(Numeri ſunt paginarum editionis Lugduno-Batavae.)

A.

F I N I S.

L I P S I A E,

LITERIS FR. CHR. DÜRR.

ΑΜΜΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ

ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ¹ 1*

ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΩΝ

ΚΑΙ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ἄβαξ *) καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γάρ, ἐφ' οὗ τὰ πράγματα ² παρατιθέασιν· Ἀβάκιον δέ, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν.

1 *ΑΜΜΩΝΙΟΥ*] In praefatione dedi operam, ut in libelli Auctorem, et priſtinam inſcriptionem inquirerem; ac praeterea non vulgarem eius praeſtantiam, *Scaligero*, *Leopardo*, *Valeſio*, *Hemſterhuiſio*, *Dukero*, viris ſine controverſia principibus, cum paucis, exploratiſſimam, adverſus calidum *Henr. Stephani* impetum modeſte vindicarem. Inſtituti mei ratio, quaeque huc pertinere queant, indidem repetenda ſunt. Paucula, quia ſcitu videantur pernecesſaria, hic reponam. Editionem *H. Stephani*, quam *Vulcanius* expreſſit, religioſe ſequor. Hanc vulgatam vocare ſoleo. Nuſpiam vel tantillum ab ea diſcedo, niſi ubi id in notis monitum. Emendandi fontes antea indicavi. Quae rem rite conſideranti certa videbantur, in textum recepi. Magis dubia, et meas emendationes in notis reperies: in quibus, dum brevis eſſe ſtudeo, nihil admodum proferam, niſi quod faciat ad ſcripturam *Ammonii* mei conſtituendam. In libris, quos ſubiungam, Animadverſionum, liberius ſubinde ab iſtac lege diſcedam; et Veterum locis male intellectis lucem, et corruptis medelam admovere conitar. Sicuti autem Lectorem candide acutum, qui peccata mea oſtendat, exopto; ita temerarium maligni cenſoris iudicium non formido.

[*) Ἄβαξ, ξύλινόν τι σκεῦος, παραπλήσιον τοῖς δίσκοις. Sic Phrynichus in Apparatu Sophiſtico. *Kul.*]

2 Πράγματα] *Vulcanius* mavult βρώματα. Quanto acutior *Iſ. Voſſius* ad πράγματα notaverat: *ita quoque MS. Forte tamen legendum* τραγήματα. Receptam ſcripturam in Animadverſ. tuebor.

* Numeri marginibus additi indicant paginas editionis Lugduno-Batavae.

Ἀβέβηλα καὶ Βέβηλα διαφέρουσιν, ἄμφω ἐπ' ἀγαθῷ λαμβανόμενα. Ἀβέβηλα μὲν γὰρ, τὰ [3] ἱερὰ, καὶ τὰ ἄψαυστα [4], καὶ μὴ βάσιμα· Βέβηλα δὲ, τὰ ὅσια μὲν, οὐχ ἱερὰ δὲ, οἷον βάσιμα ὄντα. ἡ δὲ κοινὴ
2 χρῆσις τοῦ Βεβήλου τὴν ἐναντιωτάτην ἔχει πρὸς τὸ Ἀβέβηλον διαφοράν.

Ἄγγελος καὶ [5] Ἐξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν· Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων· (ὃν Θουκυδίδης διάγγελον λέγει [6]· ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι [7].) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ [8] διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

Ἄγειν καὶ Φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρεται δὲ [9] ἄψυχα.

3 *Μὲν γὰρ, τὰ*] Revocavi *Aldinae* Edit. lectionem, quae erat et in MS. In plerisque omnibus Edd. vulgatur *μὲν, καὶ τὰ ἱ.*

4 *Τὰ ἄψαυστα*] Malim cum MS. *καὶ ἄψαυστα.* Ad *Ἀβέβηλα* vid. Animadv.

5 *Καὶ*] MS. non agnoſcit, neque tanti eſt.

6 *Λέγει*] Deeſt a Vett. Edd. et a MS. in quo legebatur *ὃν Θουκυδιάγγελον· ἦσαν·* memineris, quaeſo, collationem MS. deberi *Iſ. Voſſio*, Viro Illuſtri.

7 *Διάγγελοι*] Additur apud *Thucydid.* VII. c. 73. *διάγγελοι τῶν ἔνδοθεν*, p. 495. ubi *Ammonii* ſui verba adnotavit Celeberr. *Dukerus.*

8 *Τὰ ἑαυτοῦ δ.*] Nollem, locus mendoſus in limine nos detineret. MS. legit *ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῷ διαγγέλλων.* quae loquendi forma ab *Ammonio* plane eſt aliena. *Heſychio Αὐτάρεστος* exponitur *ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος.* Recte vero. Sed neque *τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ* hic ferri poteſt, quippe quod *res ſuo tempore geſtas*, *Ammonio* in v. *Ἱστοριογράφος* auctore, ſignificaret. Itaque conſideranda vett. Editt. ſcriptura *ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγ.* Sed quid tum, amabo, *τὰ*, et *ὑφ' ἑτέρου διαγγέλλων;* Ut verba praecidam, ita ſcripſerat, opinor, *Ammonius: Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου πεμφθείς.* Eo uſu *ἀφ' ἑαυτοῦ* adhiberi ſolet ab *Ammonio*, quo expoſuit Eruditiſſ. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 404. v. 35. Propter voculam *τὰ* inſerendum videbatur *ἑαυτοῦ*. *Heliodor.* II. p. 76. *γέγονας ἡμῖν αὐτάγγελος τῶν ἑαυτῆς συμφορῶν.* *Max. Tyr.* Serm. XXVI. p. 151. *ὑποφήτης αὐτάγγελος.* Ad rem *Suidas* in v. *Thucyd.* III. c. 33. *Sacrae triremes αὐτάγγελοι — ἔφρασαν.* *Schol.* *οὐκ ἐπ' ἀγγελίαν πεμφθεῖσαι.* Id nonnihil firmat vocem *πεμφθείς*, quae ſane abeſſe poſſet, ſi mavelis *καὶ μὴ δι' ἑτέρου· aliena opera non uſus.* Vid. *Amm.* in *Διδάξω.* *Heſych.* in v. in *Αὐτουργὸς*, et *Αὐτόταγος.* *Soph.* Oed. Col. v. 325. Phil. v. 569. Plura non addam. [*Ἄγγελος, ἐξάγγελος καὶ αὐτάγγελος διαφέρει. Ἄγγελος μὲν πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν· ἐξάγγελος δὲ, ὁ πάντα τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων, ὃν Θουκυδίδης διάγγελον ἐκάλεσε, λέγων· ἦσαν γάρ τινες τῶν οἰκίᾳ διάγγελοι τῶν ἔνδοθεν· αὐτάγγελος δὲ ὁ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μηδὲν ὑφ' ἑτέρου πεμπόμενος.* Cod. Gud. *Kul.*]

9 *Δὲ τὰ*] Ita Vett. Edd. et *Steph.* *Vulcan.* vulgavit *καὶ τὰ ἄ.*

Οἱ δ᾽ [10] ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ᾽ εὐήνορα οἶνον.

Ἀγχιστεῖς καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστεῖς 3
μὲν γὰρ, οἷς, ἐπειδάν τις ἐκ τοῦ γένους ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀντιποιεῖσθαι τῶν τοιούτων [11] δικαίων· Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὐ καλούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια· Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ᾽ ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.

Ἀγροῖκος [12] καὶ Ἄγροικος διαφέρει. προπερισπωμένως μὲν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν· προπαροξυτόνως δὲ, ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους.

10 *Οἱ δ᾽*] *Hom.* Od. *Δ.* v. 622. Vett. Edd. *Amm.* οἱ δ᾽ ἦγον ἔφερον δ᾽ εὐ. ο. intermedia (quae MS. etiam non agnoſcit.) liberali manu adiecit *Stephanus*; quod, hic quidem nullius momenti, alibi factitatum nollem. [*Ἄγω καὶ ἀγῶ διαφέρει. τὸ μὲν βαρύτονον σημαίνει τὸ φέρω· τὸ περισπώμενον σημαίνει τὸ θαυμάζω. (καὶ ἐκ τοῦ μὲν ἄγω γίνεται ἄγη, ἡ ἔκπληξις· ἐκ δὲ τοῦ ἄγη γίνεται τὸ ἀγῶ. τὰ γὰρ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν εἰς ῆτα θηλυκῶν γίνονται.)* Cod. Gud. et Codd. Vind. — *Ἄγειν καὶ φέρειν διάφορα. ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα βαστακτικά.* Cod. Gud. — *Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα βαστακτικά. καὶ Ὅμηρος· Οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον, οἷον καὶ φέροιεν Ἀχαιοὶ, ἤ κεν ἄγοιεν.* Cod. Vindob. Etym. M. 23. et 158. — *Φέρω τοῦ ἄγω διαφέρει. τὸ γὰρ φέρω ἐπὶ ἀψύχων τάττεται· τὸ δὲ ἄγω ἐπὶ ἐμψύχων. φέρω τὸ βιβλίον, ἄγω τὸν ἄνθρωπον. καὶ εἰς τὸ ἄγειν καὶ βουληφόρος.* Iidem. — *Ἄγγελος ἤγαγεν ἀντὶ τοῦ ἐκόμισεν. φέρεται δὲ καὶ αὐτὸ κινητὸν, τὸ ἔμψυχον· κομίζεται δὲ τὸ ἄψυχον.* Cod. Vind. 23. — *Ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων, φέρειν ἐπὶ ἀψύχων.* Cod. Barthol. — *Ἄγειν καὶ φέρειν* Ionice coniungitur apud Herodotum, pro: hoſtiliter diripere. Sic interdum et Attici ſcriptores, v. g. Xenophon. v. Camerar. in Indice Ionismorum Herodoti. *Kul.*]

11 *Τοιούτων*] Ill. *Scaliger* ad oram libri ſui emendavit τούτου· in textum non recepi, quia forſan quis ſuſpicetur, τοιούτου legendum. Egregium locum in Animadv. exſequar.

12 *Ἀγροῖκος* etc.] *Ptolemaeus Aſcalonita*, ſive potius, qui antiquum nomen mentitur, recentioris aevi Magiſtellus, ab *Ammonio* diverſus abit §. 7. *Ἄγροικος βαρύτονον, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· Ἀγροῖκος δὲ προπερισπώμενον, ὁ μὴ ἥμερος.* Huius verba paſſim *Ammonio* adſcribam ex *I. A. Fabricii* Bibl. Gr. L. IV. cap. 33. Secundum communem Graeci ſermonis dialectum diſtinxit noſter; uti ex *Thoma M.* in v. licet aeſtimare. Iudicium *Iungermanni* ad *Poll.* IX. 12. conſiderari inprimis meretur. [*Ἀγροῖκος ὁ ἀμαθής· ἄγροικος δὲ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐλιζόμενος.* Codex Barthol. — *Ἄγροικος καὶ ἀγροῖκος διάφορα· ἄγροικος μὲν ὁ ἀμαθὴς καὶ ἀπαίδευτος, ἀγροῖκος δὲ ὁ μὴ ἥμερος, ἀλλ᾽ ἴσως ἄγριος ἢ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος.* Cod. Gud. — *Ἄγροικος βαρυτόνως καὶ ἀγροῖκος περισπωμένως διαφέρει. ἄγροικος μὲν βαρυτόνως ὁ ἀνήμερος, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· ἀγροῖκος δὲ ὁ μὴ ἥμερος, ἴσως ὁ ἄγριος· ἄγροικος ὁ ἀμαθὴς καὶ ἀπαίδευτος· ἀγροῖκος ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος.* Codices Vind. *Kul.*]

Ἄγριος [13] καὶ Ἀγρεῖος διαφέρει. Ἄγριος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὠμός· Ἀγρεῖος δὲ ὁ ἀγροῖκος.

Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφαγνοεῖν [14] διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι· Ἀμφαγνοεῖν δὲ, τὸ ἔν τισιν ἐπιδιστάζειν [15].

4 Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνικῶν [16] λέγονται· Ἀθλοθέται δὲ, ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

Ἀγρονόμος [17], ἐὰν μὲν παροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νέμων· ἐὰν δὲ προπαροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος. τὰ γὰρ προπαροξυνόμενα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη.

Ἀγόραιος [18], ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον· ἐὰν δὲ προπερισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον [19].

13 Ἄγριος] *Moſchopulus*, cuius, uti et *Thomae Mag.* cum *Euſtathio* praecipua hic habenda erit ratio (non raro enim *Ammonium* deſcripſerunt) ſimiliter ἄγριος et ἀγρεῖος diſcernit. Vitioſe apud ipſum vulgatur ἀγροῖος pro ἀγρεῖος. Et apud *Etymologum* p. 13. v. 50. Ἀγρῆοι δὲ, καὶ οἱ ἀγροῖκοι. emendatius Ἀγρεῖοι ponendum: nam de Ioniſmo cogitari vix poteſt.

14 Ἀμφαγνοεῖν] *Valeſius* ad *Harpocrat.* in Ἀμφιγνοεῖν id ipſum *Ammonio* reſtituendum iudicavit; ea ratione emendatum hunc locum protulit *Kuſterus* ad *Suid.* T. I. p. 150. Ne quid tamen temere fieret, in textu reliqui iſtud Ἀμφαγνοεῖν· quod *H. Stephanus* non plane improbat in Theſ. Gr. T. II. p. 1082. ubi huius loci meminit. Vide ſis Animadv. noſtras ad v. Λοιδόσατο.

15 Ἐπιδιστάζειν] Id vero minus placet, et legendum putem ἔν τισιν ἔτι διστάζειν. *Moſchop.* Ἀμφιγνοῶ δὲ, τὸ ἔν τισι (ita leg.) διστάζω.

16 Σκηνικῶν] *Vulcanii* emendationem in textu repoſui pro σκηνῶν, quod erat in Editis. *Suidas:* Ἀγωνοθέτης, ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς· Ἀθλοθέτης etc. Differentiam tradit *Nicander* apud *Heſych.* in Ἀγωνοθέτης, cum *Polluce* III. 142. conferendus, qui tamen nullum ſignificandi diſcrimen agnovit ib. 140.

17 Ἀγρονόμος etc.] Ope MSS. *Voſſ.* et *Angl.* ad hunc locum collati a *I. Pearſono*, Vind. *Ignat.* P. II. p. 151. ingentem lacunam ſupplevi. Priores Edd. ita legebant: Ἀγρονόμος, ἐ. μ. π. ἔστιν (prima *Ald.* ἔσται) ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος. τὰ γὰρ προπ. Subſidiis deſtitutus *Vulcanius* minus feliciter hunc locum ſollicitabat.

18 Ἀγόραιος] Abſque vitii ſuſpicione hac nota uſi ſunt *Caſaubonus* ad *Theophr.* Char. cap. VI. p. 201. *Grotius* ad *Matth.* Evang. XX. 3. ad *Lucae* Act. Apoſt. XVII. 5. et ad poſteriorem locum *Ioh. Pricaeus.* Cogitari interim poſſet, pro τεθραμμένον legendum τετριμμένον. Vid. Animadv. [Ἀγόραιος καὶ ἀγοραῖος διαφέρει· ἀγόραιος μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἡμέρα, ἀγοραῖος δὲ ὁ Ἑρμῆς ὁ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Codd. Vindob. *Kul.*]

19 Τιμώμενον] Materia, quam tractabat, alliciente, *Salmaſius* legendum credidit, τι ὠνούμενον ſive potius πωλούμενον, De Modo Uſur. c. II. p. 71. 72.

Ἀδεὴς καὶ Ἀδαιὴς διαφέρει. Ἀδεὴς μὲν γὰρ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ [20], ὁ ἄφοβος· διὰ δὲ διφθόγγου, ὁ ἀμαθής.
Ἄελλα καὶ Θύελλα *) διαφέρει. Ἄελλα μὲν, ἄημα συνεστραμμένον· Θύελλα δὲ, ἄελλα θύουσα καὶ ὁρμῶσα.
Ἆθλος [21] καὶ Ἆθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον.

Οὗτος μὲν γὰρ [22] ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάθλων,

—— ἀέθλια πόσσ' [23] ἀνελόντες.

Ἀθῆναι **) καὶ Ἀττικὴ διαφέρει. Ἀθῆναι μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστίν· Ἀττικὴ δὲ ἥ τε πόλις καὶ ἡ χώρα.
Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ [24] ἅπαξ τι λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δ' Αἰτοῦμαι, ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑμνίδι διαστέλλει,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν [25], οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

20 *Τοῦ ε ψ.*] Editio *Vulcanii* ſola τοῦ ψιλοῦ· quod ideo moneo, quia hanc cum MS. comparavit *Voſſius*, et in eius margine prius poſuit.

[*) *Ἄελλα καὶ Θύελλα.* Sic et Cod. Gud. et Codd. Vind. *Kul.*]

21 *Ἆθλος*] De hac Grammaticorum diſtinctione agit *I. G. Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 731. [*Ἆθλος ἀρσενικὸν καὶ ἆθλον οὐδέτερον διαφέρει· ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδέτερον δὲ τὸ ἔπαθλον. Ὅμηρος· Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος ἐκτετέλεσται.* Cod. Gud. — *Ἆθλον ἐπάθλου διαφέρει· ἆθλον μὲν γὰρ καλεῖται αὐτὸς ὁ ἀγών· ἔπαθλον τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι.* Cod. Gud. et Codd. Vind. qui in fine addunt: *δῶρον.* Exhibent etiam illi *ἆθλος καὶ ἆθλον*, ut Ammon. – *Ἆθλος μὲν λέγεται ὁ ἀγών· ἆθλα δὲ καὶ ἔπαθλα τὰ ἐπὶ τῷ ἀγῶνι βραβεῖα. ἀθλητὴς δὲ ὁ ἀγωνιστής· ἀθλοφόρος δὲ ὁ νικητὴς, ὁ ἆθλα δηλονότι ἀπενεγκάμενος.* Codex Pariſienſis. *Kul.*]

22 *Μὲν γὰρ*] *Odyſſ.* X. v. 5. ubi legitur *Οὗτος μὲν δὴ ἄ. ἀάατος.* Vett. Edd. *Amm.* *ἄατος.*

23 *Πόσσ'*] Vett. Edd. *ἀέθλια, πόσσ' ἄν.* Neutrum apud *Homerum* reperies, at *ἀέθλια δ' ἰδ. ἀνελόντες* Il. Ψ. v. 736. ubi de altera ſcriptura *πόσσ'* nulla poteſt ratione cogitari; verum tamen eam non librariis, ſed *Ammonio* tribuendam putem, cuius memoria vacillaverit: *ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο*, et alibi, et in nona Iliade frequens.

[**) *Ἀθῆναι Δωριεῖς Ἀθᾶναι λέγουσιν.* Cod. Vind. 23. Pro *Δωριεῖς* Cod. Vind. 158. habet *δωρικῶς.* — *Ἀθῆναι δωρικῶς λέγουσι· Ἀθᾶναι οἱ Αἰολεῖς.* Cod. Gud. *Kul.*]

24 *Ἐπὶ τοῦ*] MS. et Vett. Edd. ante *Steph.* *ἐπὶ τῶν*, et mox *ἐπὶ τῶν χρήσασθαι.* in verſu *λωπάδ'.* De uſu verbi *Αἰτεῖσθαι* vid. Animadv.

25 *Αἰτῶν —— αἰτούμενός*] Priores Edd. *αἰτῶ —— αἰτοῦμαι.* *Me-*

Ὥς ἄρ' ἀλώπηξ κάετὸς
Ξυνωνίην ἔθεντο. *καὶ τὰ ἑξῆς.*

καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ,

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχνυμένη σκυτάλη [35].

εἶτ' ἐπιφέρει,

Πίθηκος [36] *ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς*
Μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν.
Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο,
Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

καὶ Ἡσίοδος [37],

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω νοέουσι καὶ αὐτοῖς,
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

8 *ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ* [38],

(omisit *Vulc.*) *ἄρ' ἀλώπηξ τε κάετὸς Ξυνωνίαν ἔθεντο.* In MS. legebatur *Ξυνωνίην.* Lectioni *Eustath.* et liberiori tentamini in Animadv. dabitur locus.

35 *Ἀχνυμένη σκυτάλη*] *Archilochi* usus praeteriit *Erasmum* in Adagio *Tristis Scytale*, ubi docte quidem Laconicam *σκυτάλην*, minime vero proverbii rationem, mihi certe non perspectam, exposuit. *Archilocho* illustrando conducit *Pindarus* Ol. VI. v. 155. *Schol.* *σκυτάλην*, inquit, *ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λέγουσιν, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, ἀχνυμένη σκυτάλη.* Conf. *Apostolius*, qui hic ab *Ammonio* deflexit.

36 *Πίθηκος*] Apud *Eustath.* ad Od. *Ξ.* in dulcissimis versiculis scripturae differitatem observabis perexiguam; nullam in Edd. *Amm.* Nam quod in Ed. *Vulc.* legitur *ἀποκραθεὶς* pro *ἀποκριθεὶς*, *secretus*, vitium est typothetae; in quibus enotandis diligentiam collocare, huius non est instituti.

37 *Ἡσίοδος*] *Ἔργ.* v. 202. ubi vulgatur —— *φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.* MS. *Amm.* *Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσιν* —— *Ὧ δ' ἴρηξ.* Sed voci *φρονέ.* inscriptum erat *νοέ.*

38 *Καλλιμάχῳ*] Praecedentes Edd. ita praeferebant: *Ἄκουε* (MS. *ἀκούετε*) *δὴ τὸν αἶνον, ἔν κότε Τ. Δ. ἐλαίην εἰκὸς οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ Λ. Θ.* Quae tentabat *Vulcanius.* Nemo aegre feret, me genuinam scripturam exhibuisse, pulcro consensu a Triumviris indicatam, *R. Bentleium* puta, ad *Callim.* fragm. 93. p. 343. *I. Scaligerum*, ad oram libri sui, *G. I. Vossium*, Inst. Orat. IV. c. XI. §. 5. qui versionem etiam adiecit perelegantem,

Apologon audi: praedicatur a priscis
Lydis, Olivam decertasse cum lauro
In monte Tmoli.

Praetermitti non debet, apud *Apostolium* legi: *ἐλαίᾳ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοί.* Ad primum versum conf. *Eurip.* Ion. v. 336.

Ἄκουε δὴ τὸν μῦθον ——

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. Ἔν ποτε Τμώλῳ
Δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς.

καὶ ἔστιν ὁ Αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία, μετὰ διηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον, πρὸς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν ἀνθρώπων· Παροιμία δὲ, ἡ τὴν ἀπὸ κεφαλαίου [39] ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει ἐνδέουσαν [40] τοῦ αἴνου, καὶ τὴν ἔξωθεν ἐνδεχομένη μετάβασιν. οἷον, Μένε βοῦς ποτ' ἐν [41] βοτάνῃ. καὶ, Ἁ κιὸσὸς μετ' ἀνθεστήρια.

Αἴθε καὶ Ὤφελον διαφέρει. τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρεμφάτων [42] προσώπων· τὸ δ' Ὤφελον ἐμφαίνει πρόσωπα. οἷον, ὤφελον ἐγὼ, ὤφελες σὺ, ὤφελεν ἐκεῖνος. διὸ τὸ Αἴθε ἐστὶν ἐπίῤῥημα, τὸ δ' Ὤφελον, ῥῆμα.

Αἰκίαι καὶ Ὕβρεις διαφέρουσιν. Αἰκίαι μὲν γάρ εἰσιν, 9
αἱ ἄνευ προπηλακισμοῦ πληγαί [43]. καθὰ καὶ Δημοσθένης [44] ὁ ῥήτωρ φησίν· Ὑβρισμαι μὲν ἐγὼ, προπεπηλάκισται δὲ τὸ σῶμα τοὐμόν.

Αἰπόλος καὶ Ποιμὴν διαφέρει. Αἰπόλος μὲν γάρ, ὁ ἐπὶ

39 Ἀπὸ κεφαλαίου] De scriptura, apud *Apost.* magis depravata, sollicitus, sensum *Amm.* percipio, quem ita expressit *Eustathius:* καὶ ἔστι, φησὶν, ὁ αἶνος ἡπλωμένη παροιμία, ἥτις καὶ αὐτὴ ἀποκεφαλαιοῦται μὲν εἴς τινα παραίνεσιν. Maioris lucis indiget *Ammonius.*

40 Ἐνδέουσαν] Ita etiam MS. et mox ἐνδεχομένην. Aliter *Ascalonita* §. 73. Παροιμία δὲ, —— ἐνδέουσα τοῦ αἴνου, καί τι ἔξωθεν ἐνδεχομένη. Receptam lectionem non temere sollicitaverim.

41 Ποτ' ἐν] Vulgo aliter *Paroemiographi:* Μένε βοῦς ποτε βοτάνην. In seq. proverbio unus *Stephanus* bene excudi curavit Ἁ κισσὸς. Vett. Edd. *Amm.* ἄκισσος· *Vulc.* Ἀκισσός. Utrumque ἐπὶ τῶν βραδέων fuit usurpatum.

42 Ἀπαρεμφάτων] Lege: τὸ μὲν γὰρ Αἴθε ἐστὶν ἀπαρέμφατον προσώπων. [V. not. ad Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 83. G. H. S.] Minus etiam curate in *Ascal.* §. 33. Αἴθε ἀπαρέμφατον προσώπων.

43 Πληγαί.] *Adde,* inquit *Vulcanius, explicationem vocis* ὕβρις, *quae hic est omissa:* ἡ δὲ ὕβρις μετὰ προπηλακισμοῦ. Praesentius remedium fidelior Codex subministrabit, sine cuius auxilio locus manebit insanabilis. De actionibus ὕβρεως et αἰκίας *Salmasius* et *Heraldus* frequenter litigarunt; necdum etiam differentia ad liquidum perducta.

44 Δημοσθένης] Scilicet ἐν τῷ κατὰ Μειδίου p. 386. A. (utor Ed. *Genev.* 1607.) ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ καὶ προπεπηλάκισται τὸ σῶμα τοὐμὸν τότε. Vulgata *Ammonii* parum discedit, longius MS. προπηλάκισαι δὲ τοὐμόν. Vett. Edd. legebant προπηλάκισται δὲ τοὐμόν. Primus, ni fallor, *Stephanus,* voce σῶμα textui inserta, hunc locum reformavit.

τῶν αἰγῶν τεταγμένος νομεύς· Ποιμὴν δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν προβάτων. *)

Ἀκταὶ [45] καὶ Θῖνες διαφέρουσιν. Ἀκταὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης· Θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις.

Ἀκόντιον Δόρατος διαφέρει. Ἀκόντιον μὲν γὰρ, τὸ ἀκοντιζόμενον, ἔλαττον δόρατος· Δόρυ δὲ, τὸ μεῖζον, ᾧ ἐκ χειρὸς ἐχρῶντο. παρὰ δὲ Ὁμήρῳ [46], καὶ τὸ δόρυ προϊέναι.

Ἀκαιρία [47] Ἀσχολίας διαφέρει. Ἀκαιρία μὲν γάρ ἐστιν ἔνδεια καιροῦ ἐπιτηδείου· Ἀσχολία δὲ, ἡ περί τι ἄλλο ἀναστροφή.

Ἀκαρὴς [48] σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ, διαφέρει. Ἀκαρῆ μὲν γὰρ ἄνευ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχὺ, οἷον, Οὐδ᾽ ὅσον ἀκαρῆ τῆς τύχης ἐπίσταμαι **). Ἀκαρὴς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὄν. Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει.

Ἀληθὲς καὶ Ἄληθες διαφέρει. Ἀληθὲς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει· Ἄληθες δὲ προπαροξυτόνως, τὸ κατ᾽ ἐπερώτησιν λεγόμενον [49].

[*) Αἰπόλιον ποιμνίου διαφέρει. τὸ μὲν αἰπόλιον σημαίνει τῶν αἰγῶν τὸ πλῆθος, τὸ δὲ ποίμνιον τῶν προβάτων. Cod, Gud. *Kul.*]

45 Ἀκταὶ κ. Θ.] Differentiam plenius exhibet *Ptol. Afcalonita* §. 14. Ἀκταὶ μέν εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι παρακείμενοι τῇ θαλάσσῃ, ἀπὸ τοῦ ἄγνυσθαι τὰ κύματα ταῖς πέτραις προσαρμοσσόμενα· Θῖνες δὲ οἱ ἀμμώδεις αἰγιαλοί. Legendum: προσαρασσόμενα. Conf. *Hefychius* in Ἀκτὴ, *Etymologus*, *Schol. Hom.* ad Il. *Λ.* v. 630. *P.* v. 430. et *Schol, Soph.* ad Aj. v. 414.

46 Ὁμήρῳ] Il. *Υ.* v. 438. ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ. Alibi, et in Il. *E.* v. 15. προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. *Schol. Voffianus*: προέπεμψε τὸ μακροπόρευτον δόρυ. Dubito, an haec *Ammonii* nota vitio careat. [Ἄκων τὸ ἀκόντιον, τὸ α βραχὺ, ποιητικὸν δέ ἐστιν. ἀκόντιον δὲ γράφεται. Cod. Parif. *Kul.*]

47 Ἀκαιρία] *Thomas M.* eadem notat ad v. Ἀκαιρία. Ad v. Ἀσχολία, ἡ περί τι ἀναστροφή. ubi ἄλλο ex *Ammonio* inferendum. male divulfa funt, quae in una nota pofuerat *Thomas*.

48 Ἀκαρὴς] In Animadv. pluscula ad hunc locum notabo. Edidi Ἀκαρῆ μὲν γὰρ ἄ. ex Vett. Edd. e quibus aliquoties particulum γὰρ, in vulgatis omiffam, reftitui, veluti infra in Ἄλλος et alibi; quod femel monitum volui.

[**) V. not. ad Dionyf. Halic. de Comp. Verb. p. 61. *G. H. S.*]

49 Λεγόμενον] Poft v. λεγόμενον in Schedis *Ptol. Afcal.* §. 106. legebatur: σημαίνει τὸ ὅμως καὶ τῷ ὄντι. *Thomas M.* ἀντὶ τοῦ ὄντως. *Schol. Ariftoph.* ad Equit. v. 89. Ἄληθες προπαροξυτόνως ἀναγνωστέον. αὕτη γὰρ χρῆσις τῶν Ἀττικῶν, ὅτε σημαίνει τὸ ἀληθές. (L. ἀληθῶς.) ὅτε δὲ ὀξύνεται, τὸ ὄνομα. L. ὅτε δὲ τὸ ὄνομα, ὀξύνεται. Conf. *Suidas* in Ἄληθες, *Soph.* Antig. v. 773. *Eurip.* Cyclop. v. 240. et ad *Ariftoph.* Plut. v. 123. *Ez. Spanhemius.*

Ἀλοᾶν [50] *καὶ Ἀλοιᾶν διαφέρει. Ἀλοᾶν μὲν γὰρ δασέως, τὸ ἐπὶ* [51] *τῆς ἅλω πατεῖν καὶ τρίβειν τοὺς στάχυας· Ἀλοιᾶν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Ἀριστοφάνης* [52],

Ἢ μητέρ' ἠλοίησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
Ἐπάταξεν.

ἀφ' οὗ καὶ μητραλοίαν φαμὲν καὶ πατραλοίαν. 11

Ἀλλοίωσις Ἑτεροιώσεως διαφέρει. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ οὐ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς, ἀλλὰ καὶ τῆς πρότερον ὑπολήψεως οἴησις [53] *ἑτέρα· Ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος* [54] *εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.*

Ἁλίπαστον [55] *καὶ Ἁλίσπαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ*

50 *Ἀλοᾶν καὶ Ἀ.*] Perquam mihi fit probabile, *Ammonium* fcripfiffe: *Ἀλοᾶν καὶ Ἀλοᾶν δ.* et in verfu *Ariftoph.* *ἠλόησεν.* Nolim, quis de hac coniectura prius iudicet, quam Animadv. noftram infpexerit. Pro *ἀλοιᾶν*, bis in MS. *ἀλλοιᾶν·* (et mox *μητραλλοίαν* et *πατραλλοίαν*) femel in Vett. Edd. Apud *Mofchop.* mendofe itidem editum, *ἀλλοιᾶν*, et *ἠλλοίησεν*. [*Ἀλοίω καὶ ἀλλοίω διαφέρει. ἀλλοίω τὸ τύπτω, ὡς τὸ, πολλὰ δὲ γαῖαν πολυφοίβην χερσὶν ἀλλοίει. καὶ περισπώμενον σημαίνει τὸ ἀλλάσσω, ὡς τὸ, αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου.* Cod. Gud. Sed haec confufe pofita funt. v. Iliad. IX. 564. *Kul.*]

51 *Τὸ ἐπὶ*] In Edd. deerat vocula *τὸ*, quam agnofcunt MS. *Mofchop.* et *Phavorinus.*

52 *Ἀριστοφάνης*] in Ranis v. 149. ubi *Ammonii* locus diligentiam *Kufteri* non praeteriit. MS. pro *πατρὸς γνάθον* legit *πατέρα ἀγαθόν.* Ibidem deficit *ἐπάταξεν·* quod a *Mofchopulo* etiam omiffum.

53 *Οἴησις*] Ita etiam *Ptolem. Afcalon.* §. 180. At *Ammonius* infra in v. *Μεταβάλλεσθαι* habet: *ποίησις ἑτέρα·* atque ita etiam *Euftathius* ad Od. *Π.* p. 601. et in Lex. MS. *Cyrillus.*

54 *Χρώματος*] Infra loco cit. extat *σώματος·* quocum non libenter *χρώματος*, quod et apud *Afcal.* legitur, commutaverim. Id vero mihi videtur credibile, totam hanc obfervationem aliunde in *Ammonii* libellum fuiffe inmiffam.

55 *Ἁλίπαστον καὶ Ἁ.*] Hanc notam *H. Stephanus* edidit ad mentem Summi *Leopardi* I. Emend. XXIV. emaculatam. In Vett. Edd. bis legebatur *ἁλίπαρτον*, *ἀλιπάρτους* et *ἐπαρμένην*. In *Tufani* Editione oftendi *ἁλισπάρτους* et *ἐσπαρμένην*, fed mendofe itidem bis *ἁλίπαρτον*. [*Ἁλίσπαστον καὶ Ἁλίσπαρτον διαφέρουσι. τὸ μὲν γὰρ ἁλὶ πεπασμένον κρέας ἢ ἰχθὺν ἔλεγον ἁλίσπαστον, ἁλίσπαρτον δὲ τὴν ἁλὶ κατεσπαρμένην χώραν. τῶν γὰρ ἀρχαίων τινῶν βαρβάρων δυσμενῶς διακειμένων πρὸς τοὺς Ἕλληνας τὰς χώρας αὐτῶν ἁλὶ κατέσπειρον εἰς τὸ μηκέτι δύνασθαι φέρειν καρπούς. ὅθεν καὶ ὁ βίος τοὺς ἠκισμένους δεινῶς καὶ δυσθεραπεύτως ἔχοντας τὰ σώματα ἁλισπάρτους καλεῖ.* Cod. Gud. Adde infra de *βίῳ* in *Χυλὸς καὶ χυμός.* Pro *ἁλίσπαστον* legendum cenfet *ἁλίπαστον* *Ioh. Chrift. Biel* in recenfione Cod. Gud. quae inferta eft Suppl. Actor. Erud. T. VI. p. 257. uti et edidit Valckenaer. De voce ipfa haec annotat Bielius p. 259. „Obiter notare liceat Euftathium, qui non folum *carnem* et *pifcem*, fed *loc*

ἁλὶ [56] πεπασμένον κρέας, ἢ ἰχθὺν, ἔλεγον Ἁλίπαστον· Ἁλίσπαρτον δὲ, τὴν ἁλὶ ἐσπαρμένην χώραν, ὡς τινῶν φθονερῶν τοῦτο ποιούντων. ὅθεν καὶ ὁ βίος [57] τοὺς ἠκισμένους [58] καὶ δυσθεραπεύτως ἔχοντας τὰ σώματα, ἁλισπάρτους καλεῖ.

Ἄλλος καὶ Ἕτερος διαφέρει. Ἕτερος μὲν γὰρ, ἐπὶ δυοῖν· Ἄλλος δὲ, ἐπὶ πλειόνων.

Ἁματροχία [59] καὶ Ἁρματροχία διαφέρει. Ἁματροχία μὲν
12 γάρ ἐστιν ἡ ταυτοσυνδρομὴ [60] τῶν ἁρμάτων,

etiam ἁλίπαστον dictum docet. Verba eius ad Odyss. *P*. p. 642. haec sunt: *νῦν δὲ μνηστέον καὶ ὅτι, καθὰ κρέας ἁλίπαστον καὶ ἰχθὺς, οὕτω καὶ χωρίον ἁλίπαστον· αὐτὸ μέντοι ἐξ ἐπιβουλῆς ποτε πρὸς τὸ μὴ φύειν καρπόν.* Imo et ex ritu illo, quo in statu belli regiones, ad sterilitatem illis inducendam, sale olim conserere solebant, cuius Etymologus noster, et Ammonius in *Ἁλίπαστον*, et Eustathius in verbis modo adductis mentionem faciunt, illustrare locum Jud. IX. 45. ubi in ruinis Sichemitarum urbis, ab Abimelecho vastatae, sal seminatus memoratur. cf. Josephi Ant. V. 9. p. 157. Similis quodammodo et apud Cyprios consuetudo invaluit, qui, cum diris devovere loca quaedam vellent, hordeum cum sale in illis seminarunt. Hesych. *Ἀρὰς ἐπισπεῖραι. ἔθος Κυπρίων σπειρόντων κριθὰς μεθ' ἁλὸς καταρᾶσθαί τισιν.*" Bielius quoque pro ὁ *βίος* coniicit: ὁ *Βίας*. *Kul.*]

56 *Ἁλὶ*] Apud *Herennium Philonem* reperies ἁλσὶ, et in notis paucula, quae huc etiam pertineant.

57 *Ὁ βίος*] *Vulgus.* Eodem sensu *Phrynicho* frequentantur, ὁ πολὺς, et οἱ πολλοὶ, veluti p. 32. *Νίμμα ὁ πολὺς λέγει.* etc. *Popularitas* apud *Nonium* p. 523. *Apollonius Dyscolus* de Synt. I. c. IX. *καθάπερ ἐν τῷ βίῳ φαμὲν, ut vulgo dicimus.* id proxime ad *Nostrum* accedit; locutionis *Ammonianae* vim apte expressit *Eustathius* ad Il. *P*. p. 642. *ὅθεν, φασὶ, καὶ οἱ δεινῶς δυσθεράπευτοι τὰ σώματα ἁλίσπαρτοι κωμικώτερον ἐκαλοῦντο.* Iam vero praecipit *Dionysius Thrax*, *comoediam βιωτικῶς ἀναγινώσκειν*· merito profecto, quum sit *quotidianae vitae speculum*, uti eam vocabat *Livius Andronicus*.

58 *Ἠκισμένους*] MS. *οἰκισμένους* male.

59 *Ἁματροχία καὶ Ἁρμ.*] Vulgatior scriptura est *Ἁματροχιὰ*, et *Ἁρματροχιά*. Significandi discrimen ex iisdem *Homeri* locis *Grammaticorum* plurimi tradiderunt, quorum loca praeter *Etymolog*. p. 145. v. 13. et *Moschop*. *περὶ σχεδῶν* p. 177. omnia fere collegit *Kusterus* ad *Suid*. T. I. p. 134. *Porphyrii* verba e Quaestion. *Homer*. Ill. *Bentleius* ad *Callim*. fragm. CXXXV. exhibuit. Integra ista observatio sub nomine *Πορφυρίου* in margine Codicis *Vossiani* MS. ad Il. *Ψ*. v. 422. comparet; quod praeter alia insignem libri bonitatem non parum commendat.

60 *Ἡ ταυτοσυνδρομὴ*] Meo iure reduxi veterum editionum lectionem, a qua primus recessit *Stephanus*, et vulgari iussit *ἡ εἰς ταυτὸ συνδρομή*. quod si e scripto libro hausisset, ab hoc loco non adeo foret alienum. *Longinus* de Sublimi Sect. XX. §. 1. *ἡ ἐπὶ ταυτὸ σύνοδος τῶν σχημάτων.* *Hesychius:* *Συνήλυσις, συνδρομὴ ἐπὶ τὸ αὐτό.* Verum cum nullo indicio constet, MS. usum fuisse in *Amm.* edendo *Stephanum*,

Τῇ ῥ᾽ εἶχε [61] Μενέλαος ἁματροχίας ἀλεείνων.

Ἁρματροχία δὲ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ τροχοῦ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς,

οὐδέ τι [62] πολλὴ
Γίνετ᾽ [63] ἐπισσώτρων ἁρματροχίη κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ.

Ἀμυγδαλῆ [64] καὶ Ἀμυγδάλη διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ περισπωμένως, τὸ δένδρον δηλοῖ· Ἀμυγδάλη δὲ παροξυτόνως, τὸν καρπόν. καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις φησὶ,

Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας [65] ἀμυγδάλας.

Ἅμα καὶ Ὁμοῦ [66] διαφέρει. Ἅμα μέν ἐστι χρονικὸν ἐπίῤ- 13
ῥημα· Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν. Σόλων μὲν γὰρ ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ, εἴπερ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν. ὁμοῦ μέντοι οὐκέτι· οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ [67] ἐγεννήθησαν, ἀλλ᾽ ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δ᾽ ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὅμηρος διαστέλλει,

non satis prudenter mihi videbatur pristinam scripturam, et genuinam, sollicitasse.

61 *Τῇ ῥ᾽ εἶχε*] Vett. Edd. *εἶχε Μεν. Steph.* *Τῇ ῥ᾽ εἶχεν.* Versus est in Il. Ψ. v. 422. ubi vulgatur etiam *ἁματροχιὰς ἀ.*

62 *Οὐδέ τι*], MS. *οὐδ᾽ ἔτι.* Utraque lectio in Var. *Barnesii* ad Il. Ψ. v. 504. ubi editur *οὐδέ τε.* At vero *οὐδέ τι* in hoc versu non temere praeferunt *Etymologus*, tam scriptus, quam editus; deinde etiam *Porphyrius* MS. Haec levia videri possent, neque sunt tamen. *Τι* pro *τε*, frequenter *Homero* restituendum, aliquoties etiam in MS. *Vossiano* offendi.

63 *Γίνετ᾽*] MS. *Amm. γίνεται ἐπὶ σώστρων ἁ.* Vett. Edd. *γ. ἐπισώστρας* (*Tus. ἐπὶ σώστροις*) *ἁρματροχίη κάτω.* Reliqua, quae deerant, *Stephanus* adiecit.

64 *Ἀμυγδαλῆ καὶ Ἀ.*] *Tryphonem* in Att. Prosodia, quod ex *Athenaeo* liquet, sequitur *Ammonius;* a quo *Thomas M. Moschop. Suidas* et *Ptol. Ascalon.* non recedunt. Confer Ind. Thes. *Steph.* et *Kuster.* ad *Suidam.*

65 *Ναξίας*] Edd. omnes *ἀξίας* occupaverat; prius textus habet ex emendatione *Scaligeri* et *Vulcanii*, qui ad *Athen.* provocat; merito sane; is enim fons emendationis II. p. 52. D. mellitos *Eupolidis* versiculos proferens:

Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας,
Οἶνόν τε πίνειν Ναξίων ἀπ᾽ ἀμπέλων.

Nomen comoediae, e qua desumpti sint, ex *Ammonio* petendum. Apud *Moschop.* in *Ἀμυγδαλῆ* citatur *Eupolis ἐν Ταξιάρχῃ*, et versus mendose adfertur.

66 *Ἅμα καὶ Ὁμοῦ δ.*] Tantillae res acerbae liti materiam suppeditavit. Si commodum est, inspice *Heraldi* Animadv. in *Salm.* Obs. ad I. A. et R. VII. c. XIII. §. 3.

67 *ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ*] *Aldus* edidit *ἐν τῷ αὐτῷ.* Postea *τόπῳ*

Ἔνθ' ἅμα [68] οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. καὶ,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

καὶ,

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισι [69] μάστιγας ἄειραν.

14 *τοπικῶς [70] δὲ τὸ Ὁμοῦ,*

Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην.

καὶ πάλιν,

Ἀλλά θ' [71] ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. καὶ,

Τοῦπερ δὴ [72] δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

addiderunt, quod absque detrimento abesse posset. Mox Vett. Edd. *ὁ δὲ ἐν Σκυθίᾳ.*

68 *Ἔνθ' ἅμα*] Lege *Ἔνθα δ' ἅμ' —— Ὀλλύντων τε καὶ ὀ.* ex Il. *Θ.* v. 64. Apud *Phavor.* qui hanc notam exscripsit: *Ἔνθα δ' ἅμα. Max. Tyr.* Serm. XX. p. 117. *Ἔνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ κ. τ. λ.* in quibus nihil mutandum. *Homeri* versum, monente *Fulvio Ursino*, expressit *Virgil.* Aen. XI. v. 633. *Tum vero*, id est *κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον.* Qui sequitur apud *Amm. Hom.* versus, est Il. *Γ.* initium.

69 *ἐφ' ἵπποισι*] MS. *ἐφίππιοι μαστιγασσάσι.* Vett. Edd. *ἐφίππιοι μάστιγας.* nec agnoscunt *ἄειραν. Steph.* ex Il. *Ψ.* v. 362. vulgavit *ἐφ' ἵπποισι μάστιγας ἄειραν. pronique in verbera pendent Virgil.* Aen. V. v. 147. contulit *Ursinus* in aureo libello. [*εἴπερ κατὰ*) *ὥςτε κατὰ — μέντοι*) *δὲ — Ἀθήνῃσιν*) *ἀθανάτῃσιν* (lepida lectio! In mente forte librarius, aut etiam in Codice habebat *Ἀθάνασιν*, quod Dorice dicitur. v. Etym. M. in *Ἀθῆναι.*) *Ὅμηρος*) *Ὅμηρος δὲ — ἔνθ' ἅμα — χρόνον*) abest. — *ἄειραν*) *ἦραν.* Cod. Gud. *Kul.*]

70 *Τοπικῶς δὲ τὸ Ὁ.*] Haec iterum *Stephano* debentur, quem sequitur *Vulc.* nisi quod in eius edit. mox *ἐστρεφόμην·* prius apud *Hom.* Od. *Ο.* v. 364. Vett. Edd. *Amm. ἐπιτροπικῶς δὲ τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην.* MS. *ἐπιτρ. δ. τ. ὁ. ἐπιστρεφόμην.*

71 *Ἀλλά θ'*] Od. *Μ.* v. 67. MS. et Vett. Edd. *Ἄλλοθ' ὁμοῦ·* et pro *νεῶν* legunt *κρεῶν·* quod ultimum sciolus versui inseruit, memor, *κρειῶν πίνακας* plus semel usurpavisse *Poëtam.*

72 *Τοῦπερ δὴ*] Ita Vett. Edd. et Il. *Λ.* v. 126. *Steph. Τοῦπερ καὶ δύο.* MS. *τοῦπερ δὴ καὶ*, et paulo ante MS. cum Vett. Edd. *ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ.*

ἔσθ' ὅτε δ' ὁ ποιητὴς τὸ Ὁμοῦ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ τάσσει ἐπιῤῥήματος, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης·

Εἰ δὴ [73] ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.

εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι, καὶ νῦν τὸ Ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. οἷον, ἐν Τροίᾳ ὅ τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάζει τοὺς Ἀχαιούς.

Ἀμφότεροι καὶ Ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν· Ἀμφότεροι τὴν δοκὸν μίαν οὖσαν φέρουσιν. Ἑκάτεροι δὲ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττῃ· οἷον, Ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρει [74]. ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν.

Ἀμύνεσθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς προαδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν. *)

Ἁμαρτάνει ὁ πλημμελῶν, Διαμαρτάνει δὲ ὁ ἀποτυγχάνων. **)

Ἄμητος καὶ Ἀμητὸς διαφέρει. Ἄμητος μὲν γὰρ προπαροξυτόνως, σημαίνει αὐτὰ τὰ θερίσματα, τουτ' ἔστι τὸν καρπόν· ὀξυτόνως δὲ, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, ὥσπερ καὶ ὁ Τρυγητὸς, ὁ καιρὸς [75] τοῦ τρυγᾷν.

Ἄμαθος καὶ Ψάμαθος ***) διαφέρει. Ἄμαθος μὲν γάρ,

73 *Εἰ δὴ*] Il. *Α.* v. 61. ubi ſola *Schol.* expoſitio locum habet; nam quod ſubiicit *Amm.* coactum eſt, et prorſus abhorret. Mox ex MS. dedi τὸ ὁμοῦ. Edd. δὲ ὁμοῦ legebant.

74 *Φέρει*] Ita MS. Edd. φέρων. Prius malui.

[*) *Ἀμύνεσθαι*) Cod. Gud. ἀμύνασθαι. — *προαδικήσαντας*) Cod. Gud. ἀδικήσαντας. — *Ἀμῦναι καὶ ἐπαμῦναι τινὲς ταὐτὸ ᾠήθησαν εἶναι, οὐκ ἀληθῶς. διαφέρει γάρ. ἀμῦναι δὲ οὖν ἐστι τὸ ἀνταμείψασθαι τὸν ἠδικηκότα, ἐπαμῦναι δὲ τὸ βοηθῆσαι. καὶ Ὅμηρος· ἀλλ' ἐπάμυνον.* Cod. Gud. — *Ἀμύνω σοι ἀντὶ βοηθῶ σοι. ἀμύνομαί σε δὲ ἀντὶ τιμωροῦμαί σε.* Cod. Pariſ. *Kul.*]

[**) *Τὸ ἁμαρτάνειν δύο σημαίνει, τὸ πταίειν καὶ τὸ ἀποτυγχάνειν. μετὰ δὲ τῆς ἐξ καὶ τῆς διὰ τῶν προθέσεων ἔχει παντελῆ ἐναντίωσιν. ἐξαμαρτάνειν μὲν γὰρ λέγεται τὸ πταίειν, διαμαρτάνειν δὲ τὸ ἀποτυγχάνειν. συντάσσεται ἀμφότερα γενικῇ.* Cod. Pariſ. *Kul.*]

75 *ὁ καιρὸς*] Deerant in Edd. ſuppeditavit ea MS. *Heſychius* Τρύγητος et Τρυγητὸς eadem videtur ratione diſtinxiſſe, qua Ἄμητος et Ἀμητός. Conf. *Schol. Hom.* ad Il. *Τ.* v. 223. *Tzetz.* ad *Heſiod.* Ἔργ. v. 575. et, qui hanc diſtinguendi curam ridet, *Moſchop.* ad *Heſiod.* Ἔργ. v. 388.

[***) *Ψάμμος* ponit Schol. Il. V. 587. *Kul.*]

ἡ ἐν πεδίῳ κόνις· Ψάμαθος δὲ, ἡ παραθαλασσία ἄμμος.

Ἀνακεῖσθαι [76] καὶ Κατακεῖσθαι διαφέρει. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ ἀνδριὰς καὶ ἡ εἰκὼν τῷδε κατὰ τιμήν· Κατάκειται δὲ ὁ εὐωχούμενος.

Ἀνδραγάθημα [77] καὶ Ἀνδρία διαφέρει. Ἀνδραγάθημα μὲν γάρ ἐστιν, εἰ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυροῦσαν· Ἀνδρία δὲ, δύναμις ἐπαινουμένη.

16 Ἀνοχὴ καὶ Ἐπικηρυκεία [78] διαφέρει. Ἀνοχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρείαν ἀναβολὴ κατὰ συνθήκην κοινῇ τοῦ ἐπιέναι ἀλλήλοις· Ἐπικηρυκεία δὲ ἐστιν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τοὺς αἰτησομένους ἀνοχὰς, ἢ σπονδὰς, ἢ εἰρήνην.

Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἔλθῃ [79] εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων· Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ.

Ἀναβάλλεσθαι καὶ Ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προΐεσθαι [80] καὶ παριέναι τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων· Ὑπερτίθεσθαι δὲ, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων.

76 *Ἀνακεῖσθαι καὶ Κ.*] *Phrynichus* p. 36. *Ἀνάκειται. καὶ τοῦτο ἄλλο μὲν παρ' αὐτοῖς σημαίνει, ἀντ' ἄλλου δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν τίθεται. ἀνάκειται μὲν γὰρ ἀνδριὰς καὶ ἀναθήματα καλῶς ἐρεῖς· ἀνάκειται δ' ἐπὶ τῆς κλίνης οὐκ ἔτι, ἀλλὰ κεῖται.* Corrige *ἀλλὰ κατάκειται.* et ex edit. *Vaſcoſ. οὐκέτι. Ptol. Aſcal.* §. 74. *Ἀνακεῖσθαι —— Κατακεῖσθαι δὲ ἐπ' ἀνθρώπων ἐν κλίναις ὄντων.* His adde, quos ad *Suidam* citat *Kuſterus,* et ex *Athenaeo Diphili* verſum apud *Euſtath.* emenda.

77 *Ἀνδραγάθημα*] In *Aſcalonitae* ſchedis cum eadem expoſitione §. 19. *Ἀνδραγαθία ἀνδρείας διαφέρει.* quod magis placet. [*Ἀνδραγάθημα καὶ ἀνδρία*) Cod. Gud. *Ἀνδραγαθία καὶ ἀνδρεία.* Caetera fere coincidunt, mutato parumper verborum ordine. — *Ἀνδρεία ῥώμης διαφέρει. ἀνδρεία μὲν γάρ ἐστιν ἰσχὺς ψυχῆς, ῥώμη δὲ σώματος. ὅθεν τὴν μὲν ἀνδρείαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τακτέον, τὴν δὲ ῥώμην ἐπὶ τοῦ σώματος. καὶ εἰς τὸ ἀνδραγαθία.* Cod. Gud. — *Ἀνδρεία ἡ ἀρετὴ, καὶ ἀνδρεία γυνὴ, δίφθογγον. Ἀνδρία δὲ γυνὴ ἡ ἀπὸ τῆς Ἄνδρου, καὶ Ἄνδριος, ὁ ἀπὸ ταύτης, ἰῶτα.* Cod. Pariſ. *Kul.*]

78 *Ἐπικηρυκεία*] Ita MS. fide poſui et mox *πέμπωσι.* Edd. bis legebant *Ἐπικηρυκία* et *πέμπουσι.* Vid. Animadv. ad v. *Ἐπικηρύξαι.*

79 *Ὅταν τις ἔλθῃ*] Lege: *Ἀνάμνησις μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἀφ' ἑαυτοῦ ἔλθῃ. Aſcal.* §. 17. *Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις μὲν γίνεται, ὅταν τις ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς μνήμην ἔλθῃ τῶν παρελθόντων· Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου τινὸς εἰς τοῦτο προαχθῇ.* Hinc ſupplendum *Amm.* iudicabat etiam *Fabricius.* Inter *meminiſſe,* et *in memoriam redigere,* eandem ponit differentiam *Nonius* p. 441.

80 *Προΐεσθαι*] Vett. Edd. *προΐλεσθαι.* Mendoſe.

Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνοκωχὴ διαφέρει [81]. Ἀνακωχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις· ἡ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνοκωχὴ, ἀνοχὴ μικρὰ πολέμου. Διοκωχὴ καὶ Ὀκωχὴ, διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.

Ἀνάλγητος καὶ Ἀναλγὴς διαφέρει. Ἀνάλγητος μὲν γάρ
ἐστιν ὁ ἀνεπίστρεπτος τοῦ καθήκοντος· Ἀναλγὴς δὲ, 17
ὁ μὴ ἀνιῶν [82].

Ἄντικρυς καὶ Ἀντικρὺ διαφέρει. Ἀντικρὺ μὲν γὰρ, τὸ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐξ ἐναντίας, χωρὶς τοῦ σ, ὡς καταντικρύ· Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαῤῥήδην [83] καὶ φανερῶς, καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν. *)

81 *Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνοκωχὴ δ.*] Insignem opem *Ammonio* praestiti revocando Edit. *Aldinae* lectionem, a qua non recessi, nisi quod *μικρὰ* posuerim pro *μακρὰ*, auctoritate Cl. *Dukeri* ad *Thucyd.* I. c. XL. p. 31. et e coniectura *Ὀκωχὴ* pro *Ἀκωχή*. haec in omnibus Edd. sunt mendosa; reliqua leguntur in Edd. *Venetis* et *Paris.* 1530. ubi levi errore *ἀνοκωχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐ. τ.* quod fraudi fuit Lexicon concinnanti *Iac. Tusano. Basil. Editio* anni 1525. ita hunc locum praefert: *Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνοκοχὴ δ. —— ἡ δὲ διὰ τοῦ ο ἀνοκοχὴ, —— διοκωχή.* Non aliter *Paris.* 1552. nisi quod *διακωχὴ* in ea sit vulgatum. Hanc sedulo expressit *H. Stephanus*, ut adeo mireris in Thes. T. I. p. 1335. legi: „*Ponitur autem ab eodem Ammonio etiam ἀκωχὴ, item Διοκωχὴ cum* o.“ Ultimam manum *Ammonio* corrumpendo admovit tandem *Vulcanius*, atque edi curavit: *Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνακοχὴ διαφέρει. —— ἡ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνακοχὴ, ἀνοχὴ μακρὰ π. Διακωχὴ καὶ Ἀκωχή.* Haec latius hic videbantur deducenda, ne tales tricae infra nos inpedirent, ubi lectionis *Aldinae* bonitas erit adserenda.

82 *Ἀνιῶν*] Vett. Edd. male *αἰνῶν*. MS. *Ἀναλγὴς ὁ μὴ ἀλγῶν*. [*Ἀναλγὴς μὲν ὁ μὴ κρατούμενος σήματι· ἀνάλγητος δὲ ὁ τοῦ προσήκοντος μὴ ἐπιστρεφόμενος.* Cod. Paris. *Kul.*]

83 *Διαῤῥήδην*] *Demosthenes* de fals. legat. p. 205. A. *ἄντικρυς καὶ διαῤῥήδην.* et contra Aristocr. p. 432. C. *ἄντικρυς καὶ σαφῶς.* Quae sequuntur in *Amm.* *καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν*, aliena sunt et delenda, a sciolo quodam introducta.

[*) *Ἄντικρυς καὶ ἀντικρὺ*) Eadem et Cod. Gud. intermixtis observationibus mere etymologicis. En eas: *Ἄντικρυς καὶ ἀντικρὺ διαφέρει. Ἄντικρυς σημαίνει τὸ διαῤῥήδην, τὸ φανερῶς· ἀντικρὺ δὲ τὸ ἐξ ἐναντίας, παρὰ τὴν ἀντὶ καὶ τὸ κάρα, ἀντίκαρα, ἀντίκαρυ καὶ ἐν συγκοπῇ ἀντικρὺ, τὸ κατ' ἐναντίον, τὸ ὡς ἂν εἰ εἴπῃ τις ἀντικέφαλον, ἐξ ἐναντίας. τοιοῦτον ἐν συγκοπῇ καὶ τὸ κρᾶναι, τὸ ἐπιτελέσαι διὰ τοῦ νεύματος τῆς κεφαλῆς. τὸ κρυ ψιλὸν, διὰ τί; τὰ εἰς υ λήγοντα ἐπιῤῥήματα βραχὺ ἔχουσι τὸ υ, μεσσηγὺ, μεταξὺ, χωρὶς τοῦ ἀντικρύ. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἄντικρυ, ἀλλὰ τὰ εἰς σ λήγοντα ἐπιῤῥήματα, εἰ μὲν φυλάσσει τὸ αὐτὸ σημαινόμενον, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει, οἷον, οὕτως, οὕτω, μέχρις, μέχρι. ἐπεὶ οὖν τὸ ἀντικρὺ οὐ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον ἐφύλαξεν, οὕτως οὐδὲ τὸν αὐτὸν τόνον ἀνεδέξατο. διὸ τὸ μὲν ὀξύνεται, τὸ δὲ προπαροξύνεται.* Cf. Schol. ad Iliad. III. 359. *Kul.*]

Ἀναβάτης καὶ Ἐπιβάτης διαφέρει. Ἀναβάτης μὲν γάρ, ἐπὶ ἵππου· Ἐπιβάτης [84] δὲ, ἐπὶ νηός.

Ἀναστῆναι καὶ Ἐγερθῆναι διαφέρει. Ἀναστῆναι μὲν γὰρ ἐπὶ ἔργον [85]. Ἐγερθῆναι δὲ, ἐξ ὕπνου.

Ἀναγόμενοι καὶ Ἀναχθέντες [86] διαφέρουσιν. ἀνήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀναγόμεναί τε αἱ νῆες· ἀνήχθησαν δέ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον.

Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν· Ἀνεψιοὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες· Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἀναγκάζειν καὶ Βιάζεσθαι διαφέρει. Ἀναγκάζειν μὲν
18 γάρ ἐστιν ἐπὶ ἐμψύχων [87]. Βιάζεσθαι δὲ, ἐπὶ ἀψύχων, οἷον, βιάζεσθαι τὴν ναῦν.

Ἄναρχον καὶ Ἀναίτιον διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Ἀναίτιον πρὸς ἕτερον λέγεται· τὸ δ᾽ Ἄναρχον πρὸς ἑαυτόν.

Ἄντρον καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Ἄντρον μὲν, τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα, Σπήλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.

Ἄνοια καὶ Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μηδὲν νοῶν· Ἄφρων δὲ, ὁ νοῶν μὲν, οὐ φρονίμως δὲ διοικῶν.

Ἄξονες καὶ Κύρβεις διαφέρουσιν [88]. οἱ μὲν Ἄξονες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ Κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν Ἄξο-

84 *Ἐπιβάτης δὲ*] MS. *Ἐπιβάτηρ δὲ ἐπὶ νεώς. Moschop.* *Ἀναβάτης ἐπὶ ἵππου· Ἐπιβάτης δὲ, ἐπὶ πλοίου. Ptol. Ascal.* *Ἀναβάτης μὲν ἵππου, ἀποβάτης δὲ νεώς.* L. *Ἐπιβάτης δὲ νεώς.* Is una voce Tragicis *Ναυβάτης*. Aliquoties offendi *Ναυάτης*· quod mendosum est. [*Ἀναβάτης ἐπὶ ἵππου, καὶ ἀνέβη τὸν ἵππον. ἐπιβάτης δὲ ἐπὶ πλοίου, ἐξ οὗ καὶ ἐπέβη τῆς νεώς. καὶ ἀνέβη καὶ ἐπὶ συνουσίας, ἀνέβη τὴν ἄνθρωπον.* Cod. Paris. *Kul.*]

85 *Ἐπὶ ἔργον*] MS. et *Ald.* *Ἀναστῆναι μὲν ἐπὶ ἔργον.* In quibusdam Edd. *ἐπὶ ἔργου.* Male. *Ptol. Ascal.* §. 16. *Ἀναστῆναι μὲν τὸ ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ ὁρμῆσαι. Ἐγερθῆναι δὲ, τὸ ἐκ κοίτης.* Conf. *Amm.* in *Ἠγέρθη.* et *Thom. M.* in *Ἀνέστησα.* Cave tamen, illis sis credulus.

86 *Ἀναχθέντες*] Id ex Schedis *Ptol. Ascal.* §. 147. in textum recipere non dubitavi, pro *Ἐγερθέντες*, quod e praecedenti observatione irrepserat, et putidum fuisset, id reliquisse. Pro *αἱ νῆες* in omnibus Edd. ante *Steph.* vulgabatur *αἰνῆδι.*

87 *Ἐπὶ ἐμψύχων*] Sola Ed. *Aldina* prima *ἐπὶ ἐμψύχου.* Mox legendum videtur *Βιάζεσθαι δὲ καὶ ἐπὶ ἀ.* *Thomas M* *Ἀναγκάζειν ἐπὶ ἐμψύχου μόνον. Βιάζειν δὲ ἐπὶ ἀψύχου. οἷον ἐβιάσατο τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ.* Quid *ἐβιάσατο; τὴν ναῦν.* quod e *Phavorino*, qui meliori libro passim videtur usus, *Thomae* restitues. *Ammonius: οἷον βιάζεσθαι τὴν ναῦν·* respicit forsan locum *Thucyd.* VII. c. 38. *εἴ τις βιάζοιτο ναῦς.*

88 *Ἄξονες κ. Κ. διαφέρουσιν*] MS. et Vett. Edd. *διαφέρει.* In

νες εἶχον τοὺς ἰδιωτικοὺς νόμους[89] *ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιΐας, καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον.*

Ἀξιόχρεως μέν ἐστιν, ὁ ἐπιλῦσαί τι ἱκανός· Ἀξιόπιστος δὲ, ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος.

Ἀξίωμα μέν ἐστι τὸ καθ' ὑπερβολὴν διαπρέπον· Ἀξία δὲ, ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις.

Ἀποστάσιον[90] *Ἀπροστασίου διαφέρει. Ἀποστασίου*[91] 19
μὲν δίκην ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κρίνοιτο, ὡς ἀποστὰς τοῦ δεσπότου· Ἀπροστασίου δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι[92] *ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· ὃ*[93] *λέγουσιν, Εἰσποίητος γέγονεν.*

hac differentia declaranda elaborarunt *Meursius*, *Petitus*, *Valesius*, *Menagius*, *Berkelius*, *Spanhemius*, forsan plures: verum aliorum diligentiam facile superavit *Salmasius*, qui hanc materiam copiose pertractavit de Modo Usur. c. III. p. 98 104.

89 *Νόμους*] Textus habet ex MS. nam in Edd. legebatur *ἰδιωτικοὺς ἐγγ.* neque tamen *Salmasius νόμους* inserendum monuit. Unius *Thomae M.* verba adscribam, qui *Ammonii* notam contraxit: *Ἄξονες, τετράγωνοι ὄντες, εἶχον ἰδιωτικοὺς νόμους ἐγγεγραμμένους· Κύρβεις δὲ, τρίγωνοι οὖσαι, εἶχον δημοσίους νόμους καὶ ἱεροποιΐας.* Ista: *δημοσίους νόμους καὶ* ex *Amm.* forsan exciderunt.

90 *Ἀποστάσιον*] Id malui, MS. auctoritate, quam Edd. lectionem *Ἀποστάσιος*. Cetera in MS. erant vitiosa: *Ἀποστάσιον ἀποστασίου διαφέρει. Ἀποστάσιον μὲν δίκην.* Fortassis tamen *Ἀποστάσιος* etiam defendi posset. Inter *Λέξεις τοῦ Ἰεζεκιὴλ* MSS. quod mirabar, hanc notam offendi: *Ἀποστάσιος ἀποστασίου διαφέρει. Ἀποστάσιος μὲν δίκην ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κρίνοιτο καὶ ἀποστὰς τοῦ δεσπότου. Ἀποστασίου δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων προστάτην.* ubi pro *ἀποστασίου* bis *ἀπροστασίου* ponendum.

91 *Ἀποστασίου μὲν*] Sequentia cum cura transscripsit *Thomas M.* leviter mutata *Moschop.* apud quem pro *ἀπροστασίου* vitiose *ἐποστασίου* vulgatur. Haec nunquam a Veteribus, a librariis frequenter fuere permutata, veluti apud *Demosth.* contra Aristogit. p. 499. B. *Τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὀφλοῦσαν ἀποστασίου* (L. *ἀπροστασίου*) *ἀπέδοσθε*; Qui de utraque actione egerint, citantur a Cl. *Hemsterhuisio* ad *Poll.* VIII. 35. Conferenda est elegans Cl. *Wesselingii* observatio Obs. II. c. VI.

92 *Ἀδικήματι*] Non aliter *Thom.* et *Ascal.* Nihilominus legendum suspicor: *ἐπὶ ἀδικήμασιν.* In Animadv. rationem exponam; et de ultimae notae scriptura quaedam notabo.

93 *Ὃ λέγουσιν*] Textum non sollicito; credibile interim, genuinam lectionem in schedis *Ptol. Ascalon.* §. 21. conserva-

Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπολογίζεσθαι [94] διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν· Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. καὶ γὰρ τὸ ἁπλοῦν Λογίζεσθαι. καὶ Λογισταὶ, ἀριθμηταί.

Ἀποδρᾶναι καὶ Ἀποφεύγειν διαφέρει. Ἀποδρᾶναι μὲν γὰρ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα εὔδηλον εἶναι ὅπου ἐστίν· Ἀποφεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει [95], Οὔτε ἀποδεδράκασιν, (οἶδα γὰρ, ὅπου οἴχονται [96]) οὔτε ἀποπεφεύγασιν [97].

Ἀπὸ καὶ Παρὰ διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ Ἀπὸ, τίθεται ἐπὶ τῶν ἀψύχων· οἷον ἀπ' Ἀθηνῶν· ἡ δὲ Παρὰ, ἐπὶ τῶν ἐμψύχων. οἷον, παρὰ Σωκράτους. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἁμαρτάνουσιν, ἢ ἀλλαγῇ προθέσεως χρῶνται, ὡς καὶ Ὅμηρος,

—— παρὰ νηῶν ἀνιόντε [98].

ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν νηῶν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ [99] φησι κυρίως,

tam: Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ, ᾧ λέγεται εἰσποίητος γεγονέναι. in eandem ſententiam *Thom.* ᾧ λέγεται ὁ τοιοῦτος εἰσποίητος.

94 Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπ.] Haec differentia in *Aſcal.* §. 11. leviter eſt turbata. Ἀπολογεῖσθαι τοῦ Ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον. Ἀπολογίζεσθαι δὲ ἐν τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Ea ratione bina ſunt permutanda, qua in *Ammonio* leguntur, quem *Phavorinus* deſcripſit. Utriusque exemplum adponam. *Aeſchines* contra Cteſiph. p. 278. A. ἀντιγραφεὺς, ὃς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ. *Idem* in Timarch. p. 181. C. non licuiſſet μήτε ἐμοὶ κατηγορεῖν, μήτε τούτῳ ἀπολογεῖσθαι. Confer *Poll.* II. 119. VIII. 67. et *Mauſſac.* ad *Harpocr.* in Λογισμός. Pro Λογίζεσθαι in prima *Aldina* λογίζασθαι. [Ἀπολογεῖσθαι τοῦ ἀπολογήσασθαι διαφέρει. ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ ῥητέον τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων, καὶ τὸ ἁπλῶς λογίζεσθαι, οἷον ἀριθμητικήν. ἀπολογήσασθαι δὲ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Cod. Gud. *Kul.*]

95 Ἐν τῇ Ἀναβάσει] L. I. p. 253. E. ubi pro οὔτε editur οὐδὲ ἀ. et pro ὅπου, ὅπη.

96 Οἴχονται] Reduxi ex Vett. Edd. et MS. *Tuſanus* et *Steph.* vulgarunt ἔχονται· *Vulcan.* ἔρχονται. et paulo ante ἀποδράκασιν.

97 Ἀποπεφεύγασιν.] Edd. omnes ἀποφεύγουσιν. At MS. ἀποπεφεύγουσιν· quod e *Xenophonte* leviter reformavi.

98 Ἀνιόντε] Lege: παρ νηῶν ἀνιόντες ex Il. Ξ. v. 28. *Schol.* ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν νηῶν.

99 Ἀλλαχοῦ] Il. Ε. v. 700. vulgatur: Οὔτέ ποτε π. μελαινάων ἐπὶ νηῶν. Sed in Il. Π. v. 304. Προ-

Οὔτέ ποτε προτρέποντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελεύθερος διαφέρουσιν. Ἀπελεύθερος 21 μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δούλου ἠλευθερωμένος [1]. Ἐξελεύθερος δὲ, ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος [2], ἢ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς. ἤδη μέντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς νοήμασιν [3].

Ἀποφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ [4] μὲν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἣν καὶ Ἀναφορὰν [5] καλοῦσιν· Εἰσφορὰ δὲ, τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν [6].

Ἀποκριθῆναι καὶ Ἀποκρίνασθαι [7] διαφέρει. Ἀποκρι-

τροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν. Quid ab *Ammonii* manu profectum sit, alibi inquiram.

1 *Ἠλευθερωμένος*] Ita ediderunt *Steph.* et ante ipsum *Tusanus*. *Vulcanii* Editionem, in qua ἐλευθερωμένος, sequitur in hoc loco citando *Salmasius*. Priscae Edd. ἠλευθερωμένου praeferebant.

2 *Προσήλυτος*] Istud vocabulum litem peperit, quam super hoc loco *Salmasius* et *Heraldus* agitarunt. Utriusque sententiam in Animadv. examini subjiciam.

3 *Νοήμασιν*] *Salmasius* V. C. de Modo Usur. cap. XIX. p. 876. corrigit ὀνόμασιν· atque ita in libro suo emendaverat Eruditiss. *M. Röverus*, ut vix videatur hac de re dubitandum. [Emendatam lectionem, ὀνόμασιν, suam in Editionem recepit *Frellonius*. *Ex Addendis*.] [ὁ ἐκ δούλου ἠλευθερωμένος) Cod. Gud. ὁ ἐκ δουλείας ἐλευθ. — διὰ χρέα) Cod. Gud. διὰ χρέος. — εἶτα — νοήμασιν) desunt in Cod. Gud. *Kul.*]

4 *Ἀποφορὰ*] Eruditissima est *H. Valesii* in not. *Mauss.* ad *Harp.* p. 97. b. ad hunc locum observatio. Auctior est in hac voce *Ascal.* §. 91. Ἀποφορά, —— ἡ τῶν ὑπηκόων τοῖς ἄρχουσιν ἐπιτελούμενον. *Corinthius* de Dial. Ion. Ἀποφορὰν δὲ τὴν τελουμένην παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. Emendatius scribe: Ἀποφορὴν δὲ τὴν τελδυμένην τιμὴν, ex Gloss. *Herodot.* *Thomam M.* ex *Ammonio* emaculavit ad *Thucyd.* V. c. 31. Cl. *Dukerus*.

5 *Ἣν καὶ Ἀναφορὰν κ.*] Haec primum ab alia manu videbantur inserta; sed fallebar. Legendum: ἣν καὶ Ἀναφορὰν νῦν καλοῦσιν· *nunc, vulgo*. ea ratione hunc locum cepit *Valesius*; et ab hoc scribendi modo alibi non abstinuit *Noster*.

6 *Εἰσφορὰ δὲ τ. ὑ. τ. π.*] Plura *Ptol. Ascal.* l. c. Εἰσφορά δέ ἐστιν ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίας ἕνεκα χρείας ἐπιδιδόμενον τῇ πόλει. Confer *Heraldum* Anim. in *Salm.* Obs. VI. c. I. §. 7. etc. et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. II. c. X. [Ἀποφορὰ, εἰςφορὰ διαφέρει. ἀποφορὰ μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὑπὸ τῶν ὑποτεταγμένων τελούμενον τοῖς δεσπόταις. τὸ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίᾳ διδόμενον ὑποτέλεσμα καὶ εἰςφορά. Cod. Gud. *Kul.*]

7 *Ἀποκρίνασθαι*] Bis e Vett. Edd. restitui, a *Stephano* in Ἀποκρίνεσθαι, nullam ob rationem, mutatum. Sedulus est in hisce distinguendis *Phrynichus* p. 18. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀποδοῦναι τὴν ἐρώτησιν, τὸ ἀποκρίνασθαι λέγε· ἐπὶ δὲ τοῦ διαχωρισθῆναι, τὸ (ita *Vascos.*) ἀποκριθῆναι. Adde *Eustath.* ad Il. *E.* v. 12. *Thomam M.* in Ἀποκρίνασθαι.

θῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀποχωρισθῆναι· Ἀποκρίνασθαι δὲ, τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

Ἀπονίψασθαι, καὶ Κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, διαφέρει. Ἀπονίψασθαι μὲν γάρ ἐστι μετὰ τὸ φαγεῖν· Κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ τοῦ φαγεῖν [8].

22 Ἀποφορὰ [9] καὶ Ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν, ὁ νῦν καλούμενος φόρος· Ἀναφορὰ δὲ, ὁ ἀπὸ τῶν εὐωδῶν ἢ δυσωδῶν ἀναφερόμενος ὀσμός [10].

Ἀπέθανε καὶ Τέθνηκε διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν, Τέθνηκε δὲ πάλαι. ὡς, Περιεπάτησε μὲν ὁ δεῖνα σήμερον, Περιπεπάτηκε δὲ πάλαι.

Ἀπόδοσις μὲν ἀψύχου λέγεται, Ἀποκατάστασις δὲ, ἐμψύχου καὶ ἀγομένου.

Ἄρχειν καὶ Κρατεῖν διαφέρει. Ἄρχειν μὲν γὰρ, τὸ τινῶν ἐπ᾽ ὠφελείᾳ προΐστασθαι· Κρατεῖν δὲ, τὸ βίᾳ τινὰς ἄγειν ὑπακουομένους ἐπὶ δουλείᾳ. καθὸ καὶ τῶν θηρίων κρατεῖν, ἀλλ᾽ οὐκ ἄρχειν λέγεται.

Ἁρπαγὴ καὶ Ἁρπάγη διαφέρει [11] παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν ὀξυτόνως προενεγκώμεθα, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν αἰφνίδιον καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν

8 *Πρὸ τοῦ φαγεῖν*] Addit *Ptol. Ascal.* §. 5. *καὶ μετὰ τὸ φαγεῖν.* *Thomas M.* in *Ἀπόνιπτρον* —— *Ἀπονίψασθαι δέ φασιν οἱ Τεχνικοὶ μετὰ τὸ φαγεῖν· πρὸ μέντοι τοῦ φαγεῖν, ὕδωρ κατὰ χειρὸς δέξασθαι.* *Aristophani* Grammatico obſervationis laudem tribuit *Eustathius* ad Od. *Α.* p. 34. Paucula ad *Aristoph.* Plut. v. 84. *Spanhemius*, docta ſuper hac re notavit *Heraldus* I. Digreſſ. XXII. ad *Tertull.* *aquam manualem.* Gloſſ. *Aquam manibus*, *Ὕδωρ πρὸς χεῖρας.* *Petronius* c. XXVII. p. 97. *Aquam popoſcit ad manus.* ubi vide *Wouwerium.*

9 *Ἀποφορὰ*] Inter alia, quae a librariis *Ammonio* fuerint obtruſa, haec nota ſine dubio referenda eſt, quod e ſuperiori obſervatione manifeſtum: etſi MS. hanc etiam notam agnoſcit, et in fine legit: *ἢ δυσώδων φερόμενος ἄσμος.* Pro *εὐοδῶν* Primae Edd. *εὐόδων·* aliae, *ἐφόδων.* Vitioſe. [*Frell.* Ed. *εὐόδμων.* *Ex Addendis.*]

10 *Ὀσμός.*] MS. *ἄσμος·* Veteres Edd. praeferunt *ἀσμός.* Quod cum alienum videretur, in *ὀσμὸς* fuit mutatum. Nihil aeque temerarium. Scribendum: *ἀτμός.* *Cyrillus* in Lexico: *Ἀτμὸς, ἀνάδοσις ὑγρῶν ἀναδόσεων.* paria dabit *Heſychius.* Tanti eſt priſcas editiones excuſſiſſe; absque earum auxilio in hanc cogitationem non incidiſſem.

11 *Διαφέρει*] Omiſſum in *Tuſ.* et *Steph.* Edd. revocavit *Vulcanius.* [*Ἁρπαγὴ καὶ ἁρπάγη διαφέρει. ὀξυτόνως μὲν ἁρπαγὴν τὴν αἰφνιδίαν καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλοῖ. ἁρπάγη δὲ βαρυτόνως ἡ ἐκτὸς τῶν φρεάτων κάδους ἀφαιροῦσα. ἤγουν ἐξαίρουσα.* Cod. Gud. *Kul.*]

δηλώσει· ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἅρπαγην, ὡς Ἀνάφην, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν,

Ποτήριον, τράπεζαν, ἁρπάγην, δεύτερον [12] *κάδον.* 23

καὶ ἐν Ἡνιόχῳ,

Τὸν παῖδα δ' οὐ δίδομεν, ἀλλ' ἁρπάγην [13]
Αὐτῷ κατασκευάζομεν.

Ἆρα καὶ Ἄρα [14] διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κατὰ περισπασμὸν λεγόμενος σύνδεσμος, ἀπορηματικός ἐστιν, ὅτε ἀποροῦντες λέγομεν, Ἆρα τέλος ἕξει τὸ πρᾶγμα; ὁ δὲ κατὰ συστολὴν, συλλογιστικός [15]. εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστι· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί· φῶς ἄρα ἐστί. εἰ τοῦτο συμφέρον ποιεῖν [16], ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστί.

Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίῤῥημα, τὸ δ' Ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου ἔργου τελείως. ὥστε *) ἁμαρτάνει Σαπφὼ, λέγουσα,

12 *Δεύτερον*] Apage hanc vocem e *Comici* verficulo, auctoritate [Ill. *Bentleii* Emend. in *Men.* p. 107. Neque tamen plane hinc vocabulum removendum cenfeo, cui in Animadv. lene admovebo remedium, ubi nonnulla ad hanc notam reperies.

13 *Δίδομεν, ἀλλ' ἁρπ.*] *Scaliger* ad oram libri fui pofuerat *δίδωμεν*. Pro ἁρπάγην omnino fcribi debet ἁρπαγὴν, et *raptus* intelligi. quae quamvis trita fit vocis fignificatio, *Menandri* ufu propterea eam adferuit *Ammonius*, ut differentia, quam tradit, eo melius patefieret. Pari ratione verfatur *Nofter* in *Εὑρεῖν* et in *Οὕνεκα*. Miror, potuiffe reperiri, qui de *harpagine* hoc in verfu cogitandum cenfuerint. Eo fenfu *Menandri* verfus accipiendus, quo *Antiphanis* hicce in Ganymede:

Τῆς ἁρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξύνοιδά τι.

apud *Athen.* X. p. 459. A.

14 *Ἆρα καὶ Ἄρα δ.*] In *Etymologico M.* p. 134. in Ἆρα legitur: *ζήτει εἰς τὰς διαφοράς.* quae verba a MS. *Leid.* abfunt. Nota videtur ftudiofi, libellum de verborum differentiis citantis. Vocularum ἄρα et ἆρα discrimen occurrit in *Herennio Phil.* et in *Cyrilli* Lex. MS. iisdem fere verbis, quibus utitur *Nofter.*

15 *Συστολὴν, συλλογιστικός.*] MS. *συλλογιστικὴν συλλαβιστικός.*

16 *Συμφέρον ποιεῖν*] In *Cyrilli* Lex. *εἰ τοῦτο συμφέρειν ποιεῖ.* Lege: *συμφέρει ποιεῖν* · idque malim in *Amm.* Indidem et ex *Herennio* pro *ἀποροῦντες* lege *διαποροῦντες.* [*κατὰ περισπασμὸν*) Cod. Gud. *κατὰ περισπωμένην.* — *ἀποροῦντες*) Cod. Gud. *διαποροῦντες.* — *τέλος*) Cod. Gud. *ἔπος.* — *ἀλλὰ*) Cod. Gud. fubfumtum, tantum habet. *Kul.*]

[*) *ἐπίῤῥημα*) Cod. Gud. *ἐπίῤῥημα καὶ πρὸ μικροῦ.* — *ὥστε*) Ex his omnibus Cod. Gud. feqq. tantum habet: *τὸ μὲν γὰρ ἀρτίως σημαίνει αὐτὴν τὴν ὥραν, τὸ δὲ ἄρτι παρατατικόν. Kul.*]

Ἀρτίως μὲν ἁ χρυσοπέδιλος αὔως [17].

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς
24 Ἀρτίως σημαίνει αὐτῆς τῆς ὥρας. τὸ δ᾽ Ἄρτι [18] παρατατικὸς, καὶ ἐπὶ τοῦ παρῳχηκότος.

Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει [19]. Ἀράχνη μὲν γὰρ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα, καὶ οὐδετέρως τὸ Ἀράχνιον· ἀρσενικῶς δὲ ὁ Ἀράχνης, τὸ ζῶον.

Ἄρνες καὶ Ἀρνειοὶ διαφέρουσιν *). Ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί.

Ὡς δὲ [20] *λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον.*

Ἀρνειοὶ δὲ, οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ὅστ᾽ οἴων μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.

17 *Αὔως*] Edd. Vett. et recentiores legebant: αὖ. ὡς ἀντὶ χ. quam ſcripturam *Scaliger* et *Vulcanius* emendarunt. Unus tamen *Frellonius* in textum iam intulerat αὔως. Recte! *Sappho* apud *Etymolog.* p. 174. v. 45. πότνια αὔως. *Aeoles* enim, ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα μεταξὺ, ἐντιθέασι τὸ υ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀὴρ, αὐὴρ, καὶ ἀὼς, αὐώς. obſervante *Scholiaſta Pindari* ad Pythion. Od. II. v. 52.

18 *Τὸ δ᾽ Ἄρτι*] Cum futuro cultiores Attici iungere non ſolent, qua de re notat Cl. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 729. Confer etiam *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 3.

19 *Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει.*] Si receptae huius loci lectioni credendum, *Ἀράχνη* et *Ἀράχνιον* nihil differunt; ſed vero locus ſine ulla dubitatione mendoſus, hac videtur ratione ſanandus: *Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον Ἀράχνου διαφέρει.* Cave credas, anguſtis hisce finibus Veterum uſum a me coërceri, qui Grammaticorum tantum placita in lucem protraho. *Heſychius:* *Ἀράχνου, ἀπ᾽ εὐθείας ὁ Ἀράχνης· Αἰσχύλος Λαΐῳ.* Eandem, quam Noſter tradit, differentiam exponunt *Etymol.* p. 135. v. 2. et *Thomas M.* in v. *Tzetzes* ad *Heſiodi* Ἔργ. v. 475. *Ἀράχνη ἐστὶ τὸ ζωΰφιον· Ἀράχνιον τὸ παρ᾽ αὐτοῦ ὑφαινόμενον.* Scripſerat is *Ἀράχνης ἐστὶ τὸ ζ.* uti conſtat ex iis, quae notat ad v. 777. *Cornelius Fronto: Araneum, quod textum eſt; Aranea, quae texit.* Diſcrimen adnotare non praetermiſit *Suidas* in *Ἀράχνη*, ubi fragmina conſervavit venuſtiſſima, quae dum obſcura videbantur *Kuſtero*, non meminerat is *Catulliani ſacculi aranearum pleni.* [*Ἀράχνη θηλυκὸν, καὶ ἀράχνης ἀρσενικῶς, τὸ ζῶον. ἀράχνιον δὲ τὸ λεπτὸν ὕφασμα, ὃ τῷ τοιούτῳ ζώῳ ἐξήνυσται.* Cod. Pariſ. — *Ἀράχνη καὶ ἀράχνης διαφέρει. Ἀράχνη μὲν ἐστὶ τὸ λεπτότατον ὕφασμα τοῦ ζώου, τοῦτ᾽ ἔστι τοῦ ἀράχνου. ἀράχνης δὲ αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀρσενικῶς ἐκφωνούμενον.* Cod. Gud. *Kul.*]

[*) *Ἀρνειοὶ καὶ ἄρνες διαφέρει. ἀρνειοὶ μὲν γὰρ οἱ τέλειοι, ἄρνες δὲ οἱ νέοι. Ὅμηρος· ἀρνειούς τε τράγους τε καὶ ἀρνῶν πρωτοτόκων* (Iliad. IV. 102. at alibi extat *πρωτογόνων.*) *ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. πρωτότοκον δὲ λέγεται τὸ πρωΐμως γεννηθέν.* Cod. Gud. — *Διαφέρει ἀρνειὸς καὶ ἀρνὸς, ὅτι τὸ μὲν ἀρνειὸς σημαίνει τὸν τέλειον, τὸ δὲ ἀρνὸς τὸν νέον.* Idem. *Kul.*]

20 *Ὡς δὲ*] *Hom.* Il. *Π.* v. 352.

*Ἄῤῥωστος καὶ Ἀῤῥωστῶν διαφέρει. Ἄῤῥωστος μὲν γὰρ, ὁ νοσῶν· Ἀῤῥωστῶν δέ ἐστιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν. *)

Ἀῤῥωστεῖν τοῦ Νοσεῖν διαφέρει. Ἀῤῥωστεῖ μὲν γὰρ ὁ καχεκτῶν τῷ σώματι· Νοσεῖ δὲ ὁ κλινήρης.

Ἀῤῥωδεῖν καὶ Ὀῤῥωδεῖν διαφέρει [21]. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο, σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. οὕτως γὰρ ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν· Ὄῤῥος λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὅν τινες ταῦρον λέγουσιν· ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος οὗτος ὀῤῥοπύγιον [22] καλεῖται, οὐχ, ὥς τινες ἀγνοοῦντες, ὀρθοπύγιον. ἐτύμως δ' εἴρηται, ὅρος ὢν [23] τῆς πυγῆς, καὶ οἱονεὶ ὁροπύγιον. οἱ δ' εὐλαβούμενοι περί τινος ἀνασπᾷν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐρὰν, ὅταν εὐλαβῆται [24]. εὐλόγως οὖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ ὀῤῥωδεῖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. καὶ Εὐριπίδης**) τὸν Περσέα λέγοντα εἰσάγει,

Τὰς συμφορὰς [25] γὰρ τῶν κακῶς πεπραχότων
Οὐπώποθ' ὕβρισ' αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

Verfus, qui fequuntur, funt in Il. *Γ*. v. 197. et 198. e quibus voces *διέρχεται ἀργεννάων* abfunt a Vett. Edd.

[*) *Ἄῤῥωστος ἀῤῥωστοῦντος διαφέρει. Ἄῤῥωστος μὲν γὰρ* — (ut Ammon.) *Ἀῤῥωστῶν δὲ ὁ ἀδυνατῶν τι τελεῖν κατὰ τὰς ὀρέξεις. οὕτως Ἀριστοτέλης.* Cod. Gud. *Kul.*]

21 *Ἀῤῥωδεῖν καὶ Ὀῤῥωδεῖν δ.*] Nonnulla in Animadv. ex hac nota copiofius illuftrabo, quam integram propemodum fub *Herennii Philonis* nomine defcripfit *Euftathius* ad Il. *M*. p. 867. et ad Odyff. *T*. p. 705. Eundem auctorem citat in v. *Ἀῤῥωδεῖν* *Phavorinus Camers*, non aliunde quam ex *Euftath.* edoctus. Discrimen porro ab *Etymologo*, *Mofchopulo*, et aliis fuit adnotatum.

22 *Οὗτος ὀῤῥοπύγιον*] *Vulcanii* Ed. *τοῦτος*. Perperam. MS. cum Vett. Edd. *ο. ὀῤῥόπυγον*· *Euftath.* habet *οὐροπύγιον*· *Pollux* II. 182. *ὀῤῥοπύγιον*. *Martialis* III. Epigr. 93. *anatis orropygium.* Quod *Ammonius* damnat, *ὀρθοπύγιον* habes in Gloff. ad v. *Clunis.* et in *Eratofthen.* Cataster. c. XLI.

23 *Ὅρος ὢν*] Priores Edd. *ὄῤῥος ὢν τ.* MS. et *Euftath.* *ὅρος ὢν τ.* Id in *ὅρος* mutatum in textum reftitui, et mox pro *ὀροπύγιον* pofui *ὁροπ.* Debeo hanc obfervationem *Georg. Merulae*, qui ad *Martial.* *orropygium* exponit *terminum pygae.*

24 *Εὐλαβῆται*] *Steph.* et *Vulc.* *εὐλαβεῖται*. Vett. Edd. *εὐλάβηται*.

[**) *διαφέρει*) Cod. Gud. *διαφέρει. καὶ ἐστὶν ἐν ἀλλήλοις.* — *τὸ μὲν γὰρ*) Cod. Gud. *τὸ μὲν γὰρ ὀῤῥωδεῖν τὸ ο.* — *οὕτως γὰρ*) Cod. Gud. *οὕτως.* — *ἐτύμως*) Cod. Gud. *ἑτοίμως.* — *οἱονεὶ*) Cod. Gud. *οἷον.* — *ἀνασπᾷν* — *αἰδοῖον*) abeft. — *εἰώθασι*) *εἴωθε.* — *ἐκ τοῦ*) *ἀπὸ τοῦ.* — *καὶ Εὐριπίδης*) defunt cum fqq. *Kul.*]

25 *Τὰς συμφορὰς*] E MS. haec

καὶ τὸ μὲν Ὀῤῥωδεῖν τοιοῦτον. τὸ δ' Ἀῤῥωδεῖν, οἷον κατὰ στέρησιν, τοῦτ' ἔστι, μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαῤῥηκέναι.

26 Ἀσφόδελος καὶ Ἀσφοδελὸς διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν γὰρ, τὸ φυτόν. ὀξυτόνως δ' ὁ τόπος.

—— κατ' [26] ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀστεῖος καὶ Ἀστικὸς διαφέρει. Ἀστεῖος μὲν γὰρ, ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις, ἢ καθόλου ἐπιδέξιος ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ· Ἀστικὸς δὲ, ὁ ἐν ἄστει [27] διατρίβων.

Ἄστρον καὶ Ἀστὴρ διαφέρει. Ἄστρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζώδιον, οἷον Ὠρίων, Ἄρκτος. Ἀστὴρ δὲ, ὁ εἷς. *)

Ἀτέχνως καὶ Ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καὶ ἀδόλως [28] καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἄντικρυς, ἢ φανερῶς.

lectio a *Vossio* enotatur: Τὰς γὰρ συμφορὰς τ. κ. πραχότων οὐδεπώποθ' ὕβρις αὐτὸς ὁ. π. Quod in sola *Vulc.* Edit. deerat, αὐτὸς libro suo adscripserat *Scaliger*, ante ὕβρισ' inserendum. Pro πεπραχότων ex *Stobaeo* πεπραγότων edidit *Barnesius*, qui optimo iure hoc fragmentum ad Andromedam retulit.

26 *Κατ' ἀσφ.*] Od. *Λ*. v. 538. et alibi. [Ἀσφόδελον καὶ ἀσφοδελὸν διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἀσφόδελον μὲν γὰρ βαρυτόνως σημαίνει τὸ φυτὸν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἀσφοδελὸν δὲ ὀξυτόνως τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀσφόδελοι γίνονται. Cod. Gud. *Kul.*]

27 *Ὁ ἐν ἄστει*] Vett. Edd. legunt: ὁ ἐν ἄστυ δ. Dubitari etiam potest, scripseritne *Amm.* Ἀστικὸς an Ἀστυκὸς, cum utraque sit in usu scriptura, monente Clar. *Hemsterhuis.* ad *Poll.* IX. 17. qui super discrimine inter Ἀστικὸς et Ἀστεῖος etiam notat. Apud *Moschop.* in Ἄστυ legitur: Ἀστυκὸς ὁ πολίτης· ἀστεῖος δὲ etc. *Longus* IV. p. 125. γευόμενος ἀστυκῆς ὀψαρτυσίας. *urbicae luxuriae delicias* vocat *Apul.* Metam. VII. p. 190. *Demosth.* contra Callicl. p. 735. A. hominis meminit, qui rus aspernabatur, καὶ μᾶλλον ἀστυκοῦ. Altera scribendi forma in libris est frequentior.

[*) Ἀστὴρ καὶ ἄστρον διαφέρει. ἄστρον γὰρ ἐστὶν ὅλον τὸ ζώδιον, τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνεστηκὸς, οἷον Ἄρκτος, ὁ Ὠρίων, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀστὴρ δὲ ἕκαστον τῶν ἐν τῷ ζωδίῳ ὑπαρχόντων, ὡς ὅταν λέγωμεν, τὴν Ἄρκτον ἐξ ἀστέρων συγκεῖσθαι. Cod. Gud. — Ἄστρον ἀστέρος διαφέρει. ἄστρον μὲν τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνιστάμενον σχῆμα, ἤγουν ὅλον τὸ ζώδιον. ἀστὴρ αὐτὸς ὁ λάμπων, ἤγουν ἕκαστος τῶν ἐκ τῶν ζωδίων ὑπαρχόντων, ὡς ὅταν λέγωμεν, τὴν Ἄρκτον ἐξ ἀστέρων συγκεῖσθαι. Cod. Gud. Cf. Schol. ad Iliad. IV. 75. et V. 5. *Kul.*]

28 *Ἀδόλως*] Reposui eam lectionem, quam probat MS. a *Kustero* etiam ad *Suid.* T. I. p. 369. indicatam, pro ἀδήλως. *Hesych.* in Τέχνη, Ἀτεχνῶς, ἀδόλως. Confer *Didymum* apud *Schol. Pindari* ad Nemeon. I. v. 36. et

Ἀτιμοῦται καὶ Ἀτιμάζεται διαφέρει. Ἀτιμοῦται μὲν γάρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὁλοσχερεῖ ἀτιμίᾳ [29]. Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τινι πράγματι.

Ἄττα ψιλούμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. ψιλούμενον μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τινά. δασυνόμενον δὲ, τὸ ἅτινα. *) 27

Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσιν. **)

Αὐχὴν καὶ Δέρη διαφέρει. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου· Δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, καθ' ὅ ἐστιν ἡ φάρυγξ [30].

Αὖθις καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν Αὖθις, ἔστι τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· τὸ δ' Αὖθι, αὐτόθι. ***) κακῶς οὖν Καλλίμαχός [31] φησι·

Αὖθι τόδ' ἐκδύοιμι. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.

Αὖθις [32] διὰ μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν· διὰ δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

de significandi discrimine *Schol.* ad *Aristoph.* Plut. v. 109. *Spanhemium*, *Harpocrat.* in v. et *Maussac.* Quae in ultima nota leguntur, ἄντικρυς, ἢ φανερῶς, ab alia manu videntur adiecta.

29 Ὁλοσχερεῖ ἀτιμίᾳ] *Ptol. Ascal.* §. 116. ὁλοσχερῆ ἀτιμίαν. Vide ad hanc notam *Moschop.* in Ἀτιμάω. et *Schol. Soph.* ad Aj. v. 1149. [Ἀτιμοῦται) Cod. Gud: ἀτιμοῦμαι, et sic altera vice: ἀτιμοῦμαι ὑπὸ τοῦ νόμου ὁλοσχερῆ ἀτιμίαν. Caetera, ut Amm. *Kul.*]

[*) Τὸ ἄττα σημαίνει τέσσαρα. ἄττα ἀντὶ ἅτινα, ὅπερ ἀεὶ προτάττεται καὶ δασύνεται. ἄττα ἀντὶ τινὰ, ὅπερ ὑποτάσσεται καὶ ψιλοῦται. ἄττα ἀντὶ ὅσα. ἐστὶ καὶ περισσὸν, ὡς ἐν τῷ πόδ ἄττα. Cod. Paris. *Kul.*]

[**) Ἀτελὲς καὶ ἀτέλεστον) Cod. Gud. vitiose: ἀτελὲς καὶ ἀτελέσθερον. Caetera, ut Ammonius. *Kul.*]

30 Φάρυγξ] MS. vitiose φάραγξ. Recte in Schedis *Ascalon.* qui diligentissime hanc observationem transscripsit. *Thomas M.* Αὐχὴν, τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου· —— Δέρη δὲ, τὸ ἔμπροσθεν. ubi non satis adcurate vulgatur.

[***) τὸ μὲν) Cod. Gud. τὸ μὲν γάρ. — αὐτόθι) Cod. Gud. τὸ αὐτόθι σημαίνει. — Sub voce Αὖθι haec habet Cod. Gud. διαφέρει αὖθις καὶ αὖθι. τὸ μὲν αὖθι χωρὶς τοῦ σ τοπικὸν ἐπίῤῥημα ἀπὸ τοῦ αὐτόθι. τὸ δὲ αὖθις σημαίνει τὸ πάλιν, καὶ μετὰ ταῦτα. *Kul.*]

31 Καλλίμαχος] Fragmentum est inter *Bentleiana* CCLXXXVI.

32 Αὖθις] Vulgatam sequi malui, quam Vett. Edd. et MS. lectionem: Αὖτις διὰ μὲν τοῦ τ σημαίνει τὸ πάλιν· διὰ δὲ τοῦ θ, τὸ ὕστερον. *Tzetzes* ad *Hesiod.* Ἔργ. v. 157. Τὸ αὖτις φασὶν ἐπὶ τοῦ εἰς τοὔπίσω τίθεσθαι· τὸ δὲ αὖθις ἐπὶ τοῦ πάλιν καὶ ἐκ δευτέρου. ἐγὼ δὲ Ἰωνικῶς μὲν αὖτις φημὶ λέγεσθαι ἐπ' ἀμφοτέρων, ψιλωταὶ γὰρ οἱ Ἴωνες. quocum consentiunt *Helladius* in Chrestom. p. 24. et *Corinthius* de Dial. Ion. Τὸ πάλιν αὖτις ἀεὶ λέγουσι, καὶ οὐκ

Ἄχρι χωρὶς τοῦ σ, χρονικὸν ἐπίῤῥημα· Ἄχρις δὲ μετὰ τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς [33]. Ὅμηρος, Ἄχρις ἀπηλοίησεν· οἷον ἀκριβῶς ἀπέκοψεν.

Β.

28 Βασιλεὺς, Κοίρανος [34], καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν ὁ πατρόθεν ἢ ἀπὸ γένους [35] τὴν ἀρχὴν παραλαβών· Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν πρὸ τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὥς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

Ἡγεμὼν [36] δέ ἐστιν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ ποιητής φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γάρ ἐστιν ὄνομα τὸ οὐχ ἑλληνικόν· Βαρβαρικὸν δὲ, τὸ τῶν βαρβάρων.

αὖθις. In MS. *Homeri* Cod. memini me αὖτις reperire, ubi editi libri αὖθις praeferunt. Il. *Α*. 425. 513. 522. *Β*. 276. *Γ*. 36. etc.

33 Ἀκριβῶς] Hanc notam e MS. longe auctiorem edidi; nam in prioribus Edd. legebatur ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἀπέκοψεν. intermedia, quae post vocem ἀκριβῶς inserui, universa suppeditavit MS. Ὅμηρος ἄχρι (edidi ἄχρις) ἀπηλοίησεν (Il. *Δ*. v. 522.), οἷον ἀκριβῶς. Lacunam animadvertit *Nunnesius*, et *Homeri* versum excidisse iudicavit ad *Phryn*. p. 2. *Hesych*. Ἄχρις ἀπηλοίησεν, παντελῶς ἀπέκοψεν. emendante Cl. *Alberti*. [Ἄχρι χωρὶς) in Cod. Gud. praecedit: ἄχρι καὶ ἄχρις διαφέρει. — χρονικὸν) Cod. Gud. χρονικόν ἐστιν. — οἷον) Cod. Gud. ἀντὶ τοῦ. — De differentia ipsa cf. Nunnes. et Pauw. ad Phrynich. p. 6. Add. Moeris Attic. *Kul.*]

34 Κοίρανος] Apud *Ptol. Ascal.* §. 52. legebatur Τύραννος. Prius agnoscunt, qui *Amm.* descripserunt, fictus *Herennius Philo*, *Eustath.* ad Od. *Σ*. p. 659. et *Thomas M.* Versuum *Homeri* prior est in Il. *Β*. 207. alter initium Il. *Γ*.

35 Ἢ ἀπὸ γένους] Malim ἢ ἄλλως ἀπὸ γένους· ex *Thom. M.* [ἐστὶν) abest a Cod. Gud. — ἀπὸ γένους) Cod. Gud. ἐκ γένους. — παραλαβὼν) ἔχων καὶ παραλαβών. Caeterum Homeri uterque locus abest. De re v. Xenoph. Memor. Socr. IV. c. 6. §. 12. *Kul.*]

36 Ἡγεμὼν] Proprie secundum Gramm. *dux itineris*. *Zonaras* in Lex. Ἡγεμὼν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Ξενοφῶν· καὶ τὸν ἡγεμόνα δήσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς. Ex hoc *Zonarae* libro MS. in Biblioth. *Io. Sambuci* V. C. quae, ad *Xenophontem* spectantia, excerpserat *Leunclavius*, in libro

Βάραθρος καὶ Βάραθρον διαφέρει. Βάραθρος μὲν γὰρ, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος [37]. Βάραθρον δὲ, ὄρυγμά τι Ἀθήνησιν [38], εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον, ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὸν Κεάδα [39]. 29

Βασιλεῖα καὶ Βασίλεια [40] διαφέρει· προπερισπωμένως μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή· προπαροξυτόνως δὲ, ἡ βασιλέως γυνή.

Βάρις μὲν γάρ ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου [41].

Βάσανος, ἥ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν.

Βασκαίνειν οὐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνουσιν [42].

---

quodam *Vossiano* reperire licet; sed pleraque omnia leguntur apud *Suidam*.

37 *Ἄνθρωπος*] MS. lectio, ὁ *βαράθρου ἄξιος νοῦς*, unde originem traxerit, non difficulter dignosci potest; praesertim cum in prima Edit. *Aldina* vulgatum sit ἄνος· uti plerumque alias in eadem pro ἄνθρωπος· et pro πατὴρ ubique πηρ· quae scribendi compendia pervulgata sunt.

38 *Ἀθήνησιν*] Omisit *Thom. M.* In situ finiendo ab aliis dissentit Lexici Rhetor. *Auctor* in Bibl. *Coislin.* p. 491. *Βάραθρον*, —— *Ἀθήνησι δὲ ἦν ὄρυγμά τι ἐν Κεραΐδων δήμῳ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς.* ubi fortasse *Κειριαδῶν* legendum.

39 *Κεάδα*] Quando Viri in literis primarii super huius vocis scriptura diversum sentiunt, vulgatam intactam reliquisse magis videbatur verecundum. *Leopardus* in *Ammonio Καιάδαν* reponendum censuit XIII. Emend. XIV. *Dukerus* ad *Thucyd.* I. c. CXXXV. p. 87. *propius*, inquit, *ad scripturam vulgatam corrigi poterat εἰς τὸν Κεάδαν.* In Lex. *Coislin.* l. c. habes etiam *εἰς τὸν Κεάδα*· et eruditissimi quique hic mirabiliter fluctuant. *Καιάδας* scribit *Scaliger* Coniect. in *Varr.* p. 224. *Κεάδας Schottus* in Observ. V. c. I. p. 203. Fere omiseram monere, in *Amm.* MS. *εἰς τὸν κέατον* legi.

40 *Βασίλεια*] *Thomas M. Βασίλεια γυνὴ*, —— *Βασίλισσα δὲ γυνὴ οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπε.* A *Phrynicho* etiam tanquam Atticum probatur *Βασίλεια*· ubi notat *Nunnes*. Ad hanc videtur rationem refingendus *Hesychius*: *Βασιλὴ, ἡ βασίλεια· Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ.* In Veteri Glossario MS. offendi *Basilla, regina.*

41 *Ὑπὸ Φιλίππου*] Legendum: *ὡς Ποσίδιππος.* idoneum huic emendationi *Auctorem* in Animadv. producam. *Γὰρ* accessit e MS.

42 *Βασκαίνουσιν*] Apud *Demosth.* p. 340. C. recte legitur *βασκαίνει*, is scilicet, quem *συκοφάντην* vocaverat: fieri tamen potest, ut *βασκαίνουσιν* posuerit *Ammonius*. Eundem *Demosth.* locum respicit *Harpocrat.* *Βασκαίνει, ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται, καὶ μέμφεται, καὶ συκοφαντεῖ.* Alia addit ex p. 37. B. C. *Thomas M.* in *Βασκαίνω.* Quibus plura adiungi, nihil necesse est. *Hesychius*: *Βάσκανος*, —— *ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν.* In *Amm.* edidi *τὸ συκοφαντεῖν.* Vett. Edd. sequutus.

Βεβλῆσθαι καὶ *Οὐτᾶσθαι* διαφέρει. *Βεβλῆσθαι* μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ βολῆς τετρῶσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων· *Οὐτᾶσθαι* δὲ, τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι.

30 *Βιοῦν* καὶ *Ζῆν* διαφέρει. *Βιοῦν* μὲν γὰρ, ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων [43] λέγεται· *Ζῆν* δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. ἤδη δέ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν [44].

Βίος Ζωῆς διαφέρει. *Βίος* μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων· *Ζωὴ* δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο οὕτως, *Βίος* ἐστὶ λογικὴ ζωή. ὁ οὖν ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσων ἀκυρολογεῖ [45].

Βιῶναι μέν ἐστι τὸ ζῆν· *Βιοτεύειν* [46] δὲ, τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. *Βιοῦν* μὲν φήσομεν ἀνθρώπους· *Ζῆν* δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῶον.

Βλέπειν καὶ *Θεᾶσθαι* διαφέρουσιν· *Βλέπειν* μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὁρᾶν τι ὁποσοῦν [47]· *Θεᾶσθαι* δὲ, τὸ ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλην, παγκράτιον, γραφήν.

Βλέφαρα καὶ *Βλεφαρίδες* διαφέρουσι. *Βλέφαρα* μὲν γάρ ἐστιν αὐτὰ τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα [48]· *Βλεφαρίδες* δὲ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

43 *Μόνων*] MS. *μόνον*. *Thomas M.* in *Βιοῦν* —— *Ζῆν δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων*· tum adfert *Ariſtotelis* definitionem, quam in ſequenti obſervatione poſuit *Ammonius*. Pro *ἄλλων Thomas* forſan *ἀλόγων* ſcripſerat.

44 *Ἐπὶ φυτῶν*] Licuit id ipſum *Antiphonti*, e quo hanc *ῥῆσιν* enotavit in v. *Ἔμβιος Harpocration*: *ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου ἔμβιος γένοιτο*· ubi vide *Valeſium* et *Gronovium*.

45 *Ἀκυρολογεῖ*] Itaque etiam *Xenophon* ſecundum Grammatici noſtri placita *ἀκυρολογεῖ*, quem hoc ſenſu vocem *βίος* uſurpaſſe conſtat. Lex. *Coislin.* Biblioth. p. 481. *Βίος ἐπὶ συνουσίας*, (L. *οὐσίας*) *Ἡρόδοτος, Μένανδρος Δημιουργῷ*. —— *Βίος ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν*. [*Βίος καὶ ζωὴ διαφέρει. βίος μὲν γὰρ ἐπὶ λογικῶν τάσσεται ζώων, τοῦτ' ἔστιν ἀνθρώπων. ζωὴ δὲ ἐπὶ ἀλόγων, ὅθεν καὶ Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο οὕτω· βίος τε λογικοῖς*. Cod. Gud. corrupte. *Kul.*]

46 *Βιῶναι* —— *Βιοτεύειν*] Significationis diſcrimen neque *Heſychius* praetermiſit: *Βιοῦν καὶ Βιοτεύειν*. (adde: *διαφέρει*) *Βιοῦν μὲν τὸ ἐξάγειν τὸ ζῆν· Βιοτεύειν δὲ τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον*. Poſteriori uſu verbum *βιοτεύειν* adhibuit *Thucyd.* I. c. XI. priori vero I. c. XXXI. quo etiam pertinet *Heſych.* Gloſſa: *Βιοτεύειν, τὸ ζῆν· Θουκυδίδης*. Quae porro apud *Ammonium* ſequuntur: *Βιοῦν μὲν φήσομεν* κ. τ. λ. aliena videntur.

47 *Ὁποσοῦν*] Curatius ſcribes: *Ὁπωσοῦν*. *Thomas M.* *Βλέπειν*, τὸ ἁπλῶς ὁρᾶν.

48 *Ἐπικλειόμενα δ.*] MS. *τὰ ἐπικλυόμενα δεύματα*. Vitioſe.

Βόος καὶ *Βόειος* [49] διαφέρει. Βόος μὲν γὰρ ποῦς ἐστιν 31
ἐπὶ ζῶντος *)· Βόειος δὲ, ὁ τοῦ νεκροῦ.

Βούλει καὶ *Βούλη* διαφέρει. τὸ Βούλει μὲν γὰρ ὁριστικόν ἐστιν, οἷον βούλει σχολάσαιμι [50]· τὸ Βούλη δὲ, διστακτικῶς **), οἷον βούλη πορευσώμεθα.

Βοηθεῖ μὲν ὁ συνὼν, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων· Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν· Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων· Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλότος [51].

Βουκολεῖν καὶ *Ἐξαπατᾷν* διαφέρει. Βουκολεῖν μέν ἐστι τὸ ἐπιπλεῖστον ἀεὶ παραλογίζεσθαι· Ἐξαπατᾷν δὲ, τὸ περὶ οἷου [52] πράγματα συναρπάζειν.

Βουλεύσασθαι καὶ *Βουλεῦσαι* διαφέρει. Βουλεύσασθαι μὲν γάρ ἐστι ταυτὸν τῷ σκέψασθαι· Βουλεῦσαι δὲ, τὸ ἐνθυμηθῆναί τι, καὶ συντάξαι κακόν. οἷον βουλεῦσαι φόνον, ἢ ἱεροσυλίαν.

Βούλεσθαι μὲν ἐπὶ μόνου λεκτέον τοῦ λογικοῦ· τὸ δὲ Θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγου ζώου.

Βλύειν καὶ *Βρύειν* διαφέρει [53]. Βρύειν μὲν γὰρ, ἐπὶ τοῦ 32
ἀνθεῖν· Βλύειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν.

49 *Βόος καὶ Βόειος δ.*] Ex *Ammonii* mente repones: *Βοὸς ποῦς καὶ Βόειος δ.* Etymologici M. *Auctor* p. 203. v. 31. *Βοὸς πόδα*] *Οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἐπὶ ζῶντος λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν τεθνηκότων Βόειον πόδα φασίν.* —— *καὶ εἰς τὰς διαφορὰς, βοὸς ποῦς, ὁ τοῦ ζῶντος, βόειος δὲ ἐπὶ νεκροῦ.* ubi *Ammonii* meminit *Sylburgius*. Quam vana ſit haec diſtinctio, non difficulter oſtendi poſſet.

[*) *Ζῶντος*) Cod. Gud. *ζώντων*. *Kul.*]

50 *Σχολάσαιμι*] Ex Vett. Edd. recepi, a quibus *Steph.* et *Vulc.* receſſerant, edendo: *σχολάσαί μοι*.

[**) V. Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. p. 46. *G. H. S.*]

51 *Ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλότος.*] Nulla vix apud nos eſt dubitatio, quin ſcripſerit *Ammonius*: *Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ πεπονθότος*· *qui iniuriae ſibi illatae vindictam ſumit. Thomas M.* *Ἀμύνει δὲ, ὁ ὑπὲρ τοῦ πεπονθότος κακῶς τῷ δεδρακότι μαχόμενος.* Reliqua, quae ibidem notat, cum *Amm.* etiam comparari poterunt.

52 *Περὶ οἷου*] Vett. Edd. *περὶ εἴου*. MS. *περὶ υἱοῦ*. Utrumque mendoſum eſt.

53 *Βλύειν καὶ Βρύειν δ.*] Differentiam obſervat etiam *Moſchop.* Verbum *Βρύειν* a recentioribus *ἐπὶ ὑδάτων πηγιμαίων* uſurpari coepiſſe, obſervat *Euſtathius* ad Il. *P.* p. 1126. Utrumque verbum uſus eſt pervulgati, et elegantiſſimis figuris dedit originem. [*Βλύω καὶ βρύω διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν βρύειν ἐπὶ τῆς ἀναδόσεως τῶν ἀνθέων λέγεται, τὸ δὲ βλύειν ἐπὶ τῆς τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως.* Cod. Gud. *Kul.*]

Βρύκειν καὶ Βρύχειν διαφέρει. Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, τοῖς ὀδοῦσι· Βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρύχεσθαι [54].

Βωμὸς, Ἑστία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι. καθὰ καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπριεὺς [55] ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν. φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προβάσεις ἔχοντες· Ἐσχάρα δὲ, ἡ πρὸς τὴν βιωτικὴν [56] γινομένη, ἐπὶ τῆς τάδε πολυεστία. τὸ δὲ Μέγαρον, ἡ περιῳκοδομημένη

54 *Τὸ βρύχεσθαι.*] Neque *βρύχειν*, neque etiam *βρύχεσθαι*, ſed *βρυχᾶσθαι* de *leonum fremitu* uſurpari, cum aliis monuit *Amm.* in v. *Φωνεῖν.* ex levi indicio hanc Grammatici notam mutilam eſſe animadverti; interea, dum quis ſive receptam lectionem tueatur, ſeu e ſcripto libro meliorem adferat, hac ratione medicinam tentabo: *Βρύκειν καὶ Βρύχειν διαφέρει. Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, τὸ ἐσθίειν· Βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ, τοῖς ὀδοῦσι. ἐπὶ δὲ λέοντος τὸ Βρυχᾶσθαι.* Ne quis coniecturam, cui parum tribuo, abſurdam dictitet, paucula ſubiiciam. *Thomas M.* *Βρύχειν τοὺς ὀδόντας, οὐ τρύζειν·* malo: *τρίζειν.* Aliquoties verbum *βρύχειν* in verſione Antiqui Foed. Graeca occurrit, a *Luca* etiam uſurpatum. *Heſychius* in *Βρυγμὸς Βρύχειν* interpretatur *τοῖς ὀδοῦσι τρίζοντα ψόφον ἀποτελεῖν.* Non ignoro, *Βρύκουσα* a *Suida* exponi *τοὺς ὀδόντας τρίζουσα.* (ita MS.) Sed ſimul etiam novi, *Suidae* errorem non cadere in *Amm.* qui probe perſpexerat, *Βρύκειν rodendi* et *erodendo comedendi* poteſtate pollere. Recte *Schol. Ariſtoph.* in Lyſiſtr. v. 367. *Βρύκουσα* reddidit *ἐσθίουσα, δάκνουσα. Diphilus* apud *Athen.* VII. p. 292. C. *Βρύκει καὶ σπαθᾷ.* Philocteta, quem gangraena corrodebat, *Βρύκομαι*, inquit in *Soph.* Phil. v. 742. ubi libri typis excuſi praeferunt *Βρύχομαι*, prius libro ſuo adſcripſerat *Scaliger.* Omnino conferri debet *Barneſ.* ad *Eurip.* Cyclop. v. 371. Quanquam notularum modulum fere exceſſi, non reticenda tamen, quae coniecturae noſtrae obmoveri poterit, *Cyrilli* nota in Lex. MS. *Βρύχεται, μαίνεται, τοῦτο δὲ κυρίως ἐπὶ τοῦ λέοντος τάττεται.*

55 *Λαμπριεὺς*] *Mauſſaco* non diſplicuit haec ſcriptura ad *Harpocr.* in v. *Θόλος.* diſplicuit, neque iniuria, *Fabricio* Bibl. Gr. L. IV. c. 26. p. 171. Certo conſtat, *Λαμπρεὺς* ſcribendum, et mox *προσβάσεις.*

56 *Τὴν βιωτικὴν*] Vett. Edd. *βοιωτικήν.* Quae ſequuntur, primum non videbantur absque ſcripti Codicis auxilio poſſe emendari: nunc aliter cenſeo. Cl. *Dukerus*, cuius ego ſententiam, cum ſuper hoc loco, tum ſuper aliis, verecunde rogaveram, nuper admodum me per literas monuit, in lectione, quam habet *Euſtathius* ad Od. Ζ. p. 1564. (ed. *Baſ.* p. 265.) ſibi videri acquieſcendum: *Ἐσχάρα δὲ ἡ πρὸς βιωτικὴν γινομένη χρῆσιν ἐπὶ γῆς. τὰ δὲ πολυτελῆ Ἑστίαι.* Nihil verius dici potuit. *Euſtathii* locus me praeterierat. Caput XI. libri primi Animadverſ. noſtrarum ante typis erat excuſum, quam Cl. *Dukeri* literas acceperam; eius rei velim lector meminerit. Quae ibi a me ſunt producta, nondum tamen repudio; fieri enim potuit, ut ante *Euſtathii* aevum quarumdam vocum iacturam fecerit *Ammonius*, a cuius vulgata lectione dedi operam ut ne haec editio recederet.

Ἑστία, ἔνθα τὰ μυστικὰ τῆς Δήμητρος. παρὰ δ' Ὁμήρῳ ἡ Ἐσχάρα, ἡ αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς 33
καὶ τὴν βάσιν σημαίνει.

Χρύσειοι [57] *δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν.*

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τὸν οἶκον.

Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Ἀνέστιος, ὁ ἄοικος παρ' Ἡσιόδῳ [58]*. καὶ ἡ σωματοειδὴς θεὸς Ἑστία ἐστίν.*

Ἦν καὶ Δήμητραν, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

ἰδίως δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πό- 34
λιν [59] *βωμοὺς θεῶν φησιν, ἐσχάρας δ' ἡρώων· παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ Ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει,*

Μηλοσφαγεῖτε [60] *δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.*

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

57 *Χρύσειοι*] *Hom.* Od. *H.* v. 100. in ſequenti verſu, qui eſt in Od. *Σ.* v. 159. veterum auctoritate motus *Ἱστίη* vulgavit *Barneſius.*

58 *Παρ' Ἡσιόδῳ*] Haud facile niſi curioſiori ſuſpicionem vitii hic locus moveret, a cuius tamen recepta lectione non diſcedendum credidi, quamquam remedium adeſſet vulneri ſanando praeſentiſſimum, et vitii origo clariſſimum in modum pateret. Pro *Ἑστία ἐστίν. Ἦν* ſcribendum *Ἑστία. Ἱστίην·* et ad hanc rationem integer locus erit conſtituendus: *Καὶ ἀνέστιος ὁ ἄοικος. Παρ' Ἡσιόδῳ καὶ ἡ σ. θεὸς Ἑστία,*

Ἱστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

qui verſus eſt in *Heſiodi* Theogon. 454. *Ἀνέστιος* non ab *Heſiodo*, ſed *Homero* Il. *I.* v. 63. adhibetur. Notanda vero *Heſiodei* verſiculi lectio apud *Euſtath.* l. c. *Ἱστίην καὶ δήμητραν καὶ ἶριν χρυσοπέδιλον·* in vulgatis *Heſiodi* Edd. pro *ἶριν* extat *Ἥρην.* et quidem rectius: adiectum *χρυσοπέδιλον* differentiae videtur dediſſe originem.

59 *Τῶν κατὰ πόλιν*] MS. (e quo ad reliquam notam nihil differentiae enotaverat *Voſſius*) lectio minime contemnenda: *τῶν κατὰ πολύ.* coniecturam ſuggeſſit, quam in Animadv. exponam.

60 *Μηλοσφαγεῖτε*] Non potui me continere, quin mutarem vulgatam: *Μῆλος φάγεται.* in qua emendanda non omnes idem ſentiunt. *Μηλοσφαγεῖτε* emendarunt *Meurſius* in Euripide p. 117. ex *Euſtathio Berglerus* ad *Alciphr.* II. Ep. 3. p. 239. et *Barneſius* ad *Eurip.* fragm. p. 490. *Μηλοσφαγεῖται* maluerunt *Vulcanius*, *Scaliger*, et *Valeſius*, *Kuſtero* citatus ad *Ariſtoph.* Aves v. 1232. Ad priorum mentem textum emendavi. nam *Berkelii* ad *Steph.* in *Βωμοί*, et *Cuperi* I. Obſ. c. XII. qui receptam lectionem non inprobant, nulla poteſt hac in parte haberi ratio. In eodem hoc *Euripidae* verſu

Γ.

Γαμήλιος [61] καὶ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει. Ἐπιθαλάμιος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα· ὁ δὲ Γαμήλιος οὐ περιώρισται χρόνῳ. τάττοιτο [62] δ' ἂν καὶ κατὰ τῆς δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης.

Γεγενῆσθαι ἐροῦμεν τὸ ὡσανεὶ γεγενημένον *). Γεγονέναι δὲ, τὸ ἄψυχον πρᾶγμα.

Γενέθλια καὶ Γενέσια διαφέρει [63]. ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ ἐγενήθη, αὕτη καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα· Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκε. ὁ οὖν λέγων ἐπὶ τῶν ζώντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

Γέρων [64] καὶ Πρεσβύτης καὶ Προβεβηκὼς διαφέρει. Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου Συμμίκτων, λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀρίστωνος [65] περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως· Βρέφος μὲν γάρ ἐστι τὸ γεννηθὲν εὐθέως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιθηνοῦ

ἐσχάρας vulgaverat *Vulc.* huius editionem fequutus *Meurſius* vitium non ſuſtulit.

61 *Γαμήλιος*] Corrige: *Γαμήλιον καὶ Ἐπιθαλάμιον δ. Ἐπιθαλάμιον μὲν γὰρ —— Γαμήλιον δὲ, ὃ οὐ περιώρισται χρόνῳ.* ex *Euſtathio*, qui priſtinam hanc ſcripturam adſervavit ad Od. *Ε.* p. 232. quocum confer, ſi lubet, *Herennium*, *Procli* Chreſtom. p. 10. et *Schotti* notam. Apud *Poll.* III. 37. *γαμήλιον ᾆσμα.* et *αὔλημα γαμήλιον* IV. 73. [*Γαμήλιον καὶ ἐπιθαλάμιον διαφέρει. Γαμήλιον μὲν, ὃ περιώρισται χρόνῳ· ἐπιθαλάμιον δὲ ἐστὶ τὸ ἐπὶ θαλάμου τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα.* Cod. Gud. Inverſo ordine haec repetuntur in *Ἐπιθαλάμιον καὶ γαμήλιον*, niſi quod pro *θαλάμου* ſcriptum ſit *θαλάμης*, credo, male, cum hoc de feris potius dicatur; forte in ſcribendo *ὁμοιοτελεύτῳ* deceptus eſt librarius; pro *περιώρισται χρόνῳ* legitur *περιώριστον χρόνον. Kul.*]

62 *Τάττοιτο δ' ἂν*] *Euſtathius: Τάττεται δὲ ἡ λέξις φασὶ καὶ ἐπὶ δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης.* Vett. *Ammonii* Edd. *κατὰ τῆς δωρεᾶς τῆς ἐν γάμῳ διδομένης.* [V. not. ad Dionyſ. Hal. de C. V. p. 423. *G. H. S.*]

[*) V. not. ad Dionyſ. Hal. de C. V. l. c. *G. H. S.*]

63 *Γενέθλια καὶ Γενέσια δ.*] Uſi ſunt hac obſervatione *Nunneſ.* ad *Phryn.* p. 17. *Meurſius* Graec. Feriat. in *Γενέσια.* et Cl. *Alberti* Obſerv. ad *Matth.* XV. v. 6. pro *ἐγενήθη* rectius cum *Meurſ.* ſcribes *ἐγεννήθη*, et in praecedenti *Ammonii* nota praeſtaret etiam *γεγεννημένον* legi.

64 *Γέρων καὶ Π.*] Hinc pleraque omnia ſunt deſcripta, tum quae in *Herennio* leguntur, et apud *Aſcalonit.* §. 181. tum quae ſub *Alexionis* nomine vulgavit *Euſtath.* ad Od. *Ο.* p. 585. *Euſtathium* transſcripſit *Phavor.* in *Βρέφος*.

65 *Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος*] In Animadv. hoc nomen emendabo, et nonnulla ex hac obſervatione attingam.

Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον· Παιδίσκος δ', ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι· τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲν Πάλληκα [66], οἱ δὲ Βούπαιδα, οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλοέφηβον [67] καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Ἔφηβος. ἐν δὲ Κυρήνῃ τοὺς Ἐφήβους Τριακατίους [68] καλοῦσιν· ἐν
Κρήτῃ [69] Ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων 36
μετέχειν· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Μειράκιον, εἶτα Μεῖραξ, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Προβεβηκὼς, (ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν) εἶτα Γέρων, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα Ἐσχατόγηρως [70].

Γελοῖον [71] καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν χωρίς τινος ὕβρεως· Εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον.

66 *Πάλληκα*] Vett. Edd. *πάλλικα* legebant: *Phavor.* cum *Eustath.* *πάλλακα.* in reliquis exiguam etiam ſcripturae differentiam licet obſervare.

67 *Μελλοέφηβον*] Ita omnes Edd. praeferunt, ſola *Vulcanii* Edit. excepta, qui *Μελλέφηβον* vulgavit. quod poſterius reperias apud *Aſcal.* *Euſtath.* et *Phavorin.*

68 *Τριακατίους*] Ill. *Scaliger*, cui ſine dubio nominis ratio conſtitit, ea ratione, qua hic edidi, vulgatam emendabat, quae in plerisque extat Edd. *Τριακάπους*. Id certe inconſiderate *Ammonio* videbatur obtruſum; nam in prima *Ald.* Ed., ſecunda, et aliis legebatur *Τριακαταίους*· haud aliter in MS. *Heſychius*: *Τριακάτιοι, οἱ ἔφηβοι.* Quod apud *Euſtathium* etiam legas *τριακαδίους*, mendoſum eſt, et ad eandem legem mutandum.

69 *Ἐν Κρήτῃ*] MS. *ἐν δὲ Κρήτῃ*· quod ſane potuiſſet in textum recipi. *Cretenſem* gloſſam infra etiam illuſtrabo. *Euſtathius*, poſtquam poſuerat: *διὰ τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν*· ſubiungit ſequentia: *Ἀχαιοὶ δὲ κούρους· Θρᾷκες ἀγούρους· ὡσαύτως καὶ Ἀττικοί.* quae leviter transponi debent. [*δηλοῖ*) abeſt a Cod. Gud. — *λέγων οὕτως*) Cod. Gud. *φησὶ οὕτως.* — *Ἀρίστωνος*) Cod. Gud. *ἐριστάνου*, vitioſe. — *ὑπὸ τιθηνοῦ*) Cod. Gud. *ὑπὸ τῆς τιθῆς.* — *ταύτης*) Cod. Gud. *ταύτην.* — *πάλληκα*) Cod. Gud. vitioſe *πάλλικα.* — *μελλοέφηβον*) Cod. Gud. *μελλέφηβον.* — *τριακατίους*) Cod. Gud. *τριακαταίους.* — *ἐν Κρήτῃ*) Cod. Gud. *ἐν δὲ Κρήτῃ.* *Kul.*]

70 *Ἐσχατόγηρως*] Mendoſe in MS. et in Vett. etiam Edd. *ἔσχατος ἥρως* legebatur. ſubdit *Euſtath.* *ταῦτα ὁ Ἀλεξίων.* [*μετέχειν*) omittit Cod. Gud. ſed bene addit: *Ἀχαιοὶ δὲ κούρους, Κάδες δὲ ἀγούρους. ὡσαύτως καὶ Ἀττικοί.* — *εἶτα μεῖραξ*) Cod. Gud. *ἢ μεῖραξ.* — *ὠμογέροντα*) Cod. Gud. *ὁμογέροντα.* — *ἐσχατόγηρως*) Cod. Gud. *ἐσχατόγερως.* *Kul.*]

71 *Γελοῖον καὶ Ε.*] Eadem infra ſuo loco reperies in v. *Σκῶμμα.* quod hic legantur, illi tribuen-

Γέλοιος καὶ Γελοῖος [72] *διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος· Γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.*

Γῆμαι τοῦ Γήμασθαι διαφέρει. ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος [73] *τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ Γήμασθαι εἰπὼν,* *)

> *Γημαμένη ᾧ υἱῷ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας,*
> 37 *Γῆμε·*

καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι,

> *Καὶ θάλαμος* [74], *ἐν ᾧ κεῖνος*
> *Οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.*

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ,

> *Σοὶ μὲν* [75] *γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.*

Γῆρας μέν ἐστιν ἡ τελευταία ἡλικία· Γήρασις δὲ, ἡ ἐπ' αὐτὴν πόρευσις· μήποτε οὖν ταύτῃ [76] *καὶ γηρᾷν τοῦ γηράσκειν διαφέρει.*

dum censeo, qui *ἄτακτον Ammonii* Lexicon primus secundum alphabeti ordinem dispoſuit.

72 *Γέλοιος καὶ Γελοῖος δ.*] Ordinem invertit *Thomas M.* in *Γελοῖος*, quocum faciunt *Suidas* et *Auctor* Lex. *Coislin.* p. 470. niſi quod hic ſcribit: *ὀξυτόνως δὲ ὁ γελωτοποιός.* uti etiam *Philoponus* apud *Euſtath.* ad Il. *M.* p. 867. Quo modo ſcripſerit Noſter, tanti hercle non eſt cognoviſſe. Eſt, qui vulgatam *Ammonii* ſequitur: *Γέλοιος, ridiculus. Γελοῖος, qui riſum movet.* [*Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν λέγεται ὁ γελωτοποιός· προπερισπώμενον δὲ, ὁ γέλωτος ἄξιος. καὶ εἰς τὸ σκῶμμα.* Cod. Gud. *Kul.*]

73 *Ὅμηρος*] Od. *Λ.* v. 272. ubi pro *υἱῷ* vulgatur *υἱεῖ.* Differentiam notant etiam *Thomas M.* in *Γῆμαι. Heſych.* in *Γαμησείειν.* et *Auctor* Lex. MS. in Bibl. *Coisl.* p. 482.

[*) *Ὅτι γαμεῖ*) Cod. Gud. *γήμει μὲν.* — *γαμεῖται*) Cod. Gud. *γήμεται.* — *τὴν διαφορὰν* — *εἰπὼν*) Cod. Gud. *διαστέλλει. Kul.*]

74 *Θάλαμος*] Pro vulgata *θαλάμοις Scaligeri* recepi emendationem, quam ad libri oram poſuerat. Eo modo emendatum *Anacreontis* verſum praeter *Scaliger.* in Catalect. p. 226. produxit *Th. Stanleius* in *Aeſch.* fragm. p. 853. quocum in binos verſus *Lyrici* verba ſeparavi: metri curam geſſit *Barneſ.* in *Anacreont.* §. 78. p. 215. [V. Porſon. ad Euripid. Med. 264. *G. H. S.*]

75 *Σοὶ μὲν*] Vett. Edd. *σοὶ μὲν γὰρ γαμ.* Vitioſe. [*Γῆμε*) male abeſt a Cod. Gud. — *καὶ Ἀνακρέων* –) Cod. Gud. iterum vitioſe: *καὶ ἀνὰ κρύτον δὲ διασύρων ἐπὶ θηλύτητι τινὰ λέγει.* — *καὶ θάλαμος* – *ἐγήματο*) Cod. Gud. *καὶ θάλλει κεῖνος μόνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήμετο.* — *Ἀμυμώνῃ*) Cod. Gud. *ἀμυμόνι.* — *σοὶ μὲν*) Cod. Gud. *ον ἔο.* — *μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή*) *μόρσιμον γαμεῖν δόμος. Kul.*]

76 *Ταύτῃ*] Magis adcurate ſcri-

Γράμμα Στοιχείου διαφέρει [77]. *Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν
ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· οὗ τὸ Γράμμα ἐστὶ ση-
μεῖον ἢ τύπος ἢ σχῆμα. ὡς ἐν τῷ Δ. Ο. τρίγωνον μὲν
γάρ ἐστι τὸ Δ. στρογγύλον δὲ τὸ Ο. τὸ δὲ στοιχεῖον,
τὸ ὁλόκληρον, οἷον, ἄλφα, βῆτα* [78], *καὶ τὰ λοιπά. τὰ
δὲ στοιχεῖα* [79] *καταχρηστικῶς γράμματα· καὶ τὰ συγ-* 38
γράμματα [80] *ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, γράμματα. Καλλί-
μαχός που φησί·*

Γράμματα δ' οὐχ εἵλισσαν [81] *ἀπόκρυφα.*

bes: *μήποτε οὖν ταὐτῇ καὶ γηρᾷν τοῦ γ. διαφέρει;* similiter in v. *Ἧς· διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῇδε.*

77 *Γράμμα Στοιχείου διαφέρει.*]. In *Maussaco* Criticum quaero, qui universam hanc notam cum omnibus mendis, quibus est oppleta, Dissertat. Criticae inseruit p. 382. Fortassis etiam cum *Maussaco* coecutiremus, si non huius loci curam suscepisset vir summus *H. Valesius*, cum ad *Harpocr.* tum adcuratissimam ad *Sozomen.* Hist. Eccles. L. VI. c. XXV. p. 270. ad cuius mentem locum perdifficilem sanare non dubitavi; neque enim talia a MS. videbantur expectanda. Vulgata omnium edd. scriptura haec erat: *Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· οὗ τὸ γράμμα σημεῖον ἢ τύπος, σχῆμα. ὡς ἐν τῷ, τρίγωνον μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ. στρογγύλον δὲ τὸ Ο. τύπος. τὸ δὲ στοιχεῖον τ. ὁ.* [*Γράμμα στοιχείου διαφέρει. στοιχεῖον μὲν ἐστὶ αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις καὶ ὁ φθόγγος, οἷον α. β. γ. δ. καὶ τὰ ἑξῆς στοιχεῖα. γράμμα δὲ τὸ σύγγραμμα, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμὲν, πολλὰ οἶδε γράμματα. οὐ γὰρ τὰ καθ' ἀπὸ πολλῶν γραμμάτων ἔμπειρός ἐστι.* Cod. Gud. *Kul.*]

78 *Οἷον, ἄλφα, βῆτα*] Ita priorum Editt. scripturam *οἷον Α. Β.* eodem in loco emendavit *Valesius*, et *Amm.* locutionem a *Maussaco* non intellectam ad *Harp.* v. *Ἀγυιᾶς Valesius* in not. *Mauss.* p. 84. explicuit.

79 *Τὰ δὲ στοιχεῖα*] Ut haec nota prodiret emendatissima, voculas *τὰ δὲ* textui inserui, et a praecedentibus seiunxi. Olim edebatur: *καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα κ. γ.*

80 *Συγγράμματα*] Editiones priores inepte praeferebant *γράμματα*, et paulo post *τοῦτ' ἔστι τὰ γράμματα.* Quorum loco bis *συγγράμματα* substitui ad mentem *Bentleii* ad *Callim.* fragm. p. 397. *Fabricii* Biblioth. Gr. L. I. c. IV. §. 4. et *Scaligeri* ad oram libri sui. non aliter extat in *Etymol.* p. 240. v. 49. In MS. collatione sequentia posuerat *Is. Vossius*: „*Legendum est, quamvis non consentiente MS. Καὶ τὰ συγγράμματα ἐ. ο. π. γ. Κ. π. φ. Γράμματα δ' οὐχ εἵλισσαν ἀ. τοῦτ' ἔστι συγγράμματα. Vide supra excerpta nostra ex Choerobosco Grammatico.*" Haec et alia ex MSS. *Vossianis* in Animadv. legi poterunt.

81 *Οὐχ εἵλισσαν*] Edd. *Amm.* habebant *δ' οὐκ εἵλησσαν.* Ill. *Bentl.* in *Callim.* fragm. CCXLII. vulgavit *δ' οὐχ εἵλισσεν.* In Ed. *Amm. Curionis Valentini εἵλησσον* extabat. In sequenti *Callimachi* versu omnes ante *Steph.* editiones vitiose habebant: *Πλάτωνος ἐν τῷ περὶ ψυχῆς·* quod data opera a sciolo videtur profectum. In fine huius notae legendum *τὸν πολλῶν ἔμπειρον συγγραμμάτων.* [Digna sunt, quae ad *Amm.* conferantur, *Sexti Empirici* verba advers. Gramm. c. 11. *καὶ πολλῶν τινα γραμμάτων ἔμπειρον*

τοῦτ' ἔστι τὰ συγγράμματα. καὶ πάλιν,

—— —— —— —— Πλάτωνος
Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰ φαμὲν εἰδέναι γράμματα τόνδε. οὐ γὰρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

Γυμνασθῆναι καὶ Γυμνᾶσθαι [82] διαφέρει. Γυμνασθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Γυμνᾶσθαι δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ.

Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις· Ἄσκησις δὲ, ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκηνικῶν.

39 Δ.

Δαμάλης [83] καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γάρ, ὁ ἄῤῥην μόσχος. Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων.

Δαὶ [84] σύνδεσμος ἐρωτηματικὸς, ἐκτεταμένως,

—— τίς δαὶ ὅμιλος,

καὶ,

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς Δὲ, συνεσταλμένως. *)

ὑπάρχειν φαμὲν, τοῦτ' ἔστιν, οὐ τῶν στοιχείων, ἀλλὰ τῶν συγγραμμάτων. *Ex Addendis.*]

82 *Γυμνᾶσθαι*] Malim *Γυμνάσασθαι* ex *Afcalon.* §. 119.

83 *Δαμάλης*] Nusquam, ut puto, ὁ δαμάλης reperitur, neque id hic etiam locum inveniet, fi mecum fcribendum iudices: *Δάμαλις Δαμάλης διαφέρει. Δάμαλις μὲν γὰρ, ὁ ἄῤῥην μόσχος· Δαμάλη δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων.* Quod in prioribus erat Edd. ἀμφότερα ad *Vulcanii* ductum mutavi. Dum huiuscemodi loca emendo, Grammatici tantum mentem eruere fatago.

84 *Δαὶ*] Pleraeque Edd. *Δ. σ. ἐρωτηματικῶς ἐκτεταμένος.* Vett. *Δ. σ. ἐρτιματικῶς* (five etiam *ἐρωτηματικῶς*) *ἐκτεταμένως.* Inprimis vero obfervanda funt *Homeri* loca, Od. *Α.* v. 225. et Il. *Κ.* v. 408. in quorum primo vulgatur: *Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο;* et in altero: *Πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί;* *Ammonius* utrobique legit *Δαὶ*, fequutus *Ariftarchum*, cuius in haec loca crifin ex *Apoll. Dyfcolo* poft *Berglerum* memorat etiam ad utrumque locum *Iofua Barnefius. Ariftarchi* lectionem vulgo etiam fuiffe in *Homero* receptam, cum aliunde difci poteft, tum ex *Hefychio: Δαὶ, σύνδεσμος ἴσος τῷ Δὲ συμπλεκτικῷ παρὰ τῷ ποιητῇ.* paulo aliter editur.

[*) *Ἐκτεταμένως*) Cod. Gud. *ἐκτεταμένος.* — *καὶ*) abeft. — *συν-*

Δεσπότης καὶ *Κύριος* διαφέρει. *Δεσπότης* μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων, καὶ κύριος [85]. *Κύριος* δὲ, καὶ πατὴρ υἱοῦ, καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ.

Δέος καὶ *Φόβος* διαφέρει. *Δέος* μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια· *Φόβος* δὲ, ἡ παραυτίκα πτόησις. διόπερ Ἡρόδοτος [86] ἐν τῇ τετάρτῃ, Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

Δήμιος καὶ *Δημόκοινος* [87] διαφέρει. *Δήμιος* μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀναιρῶν τοὺς καταδίκους. *Δημόκοινος* δὲ, ὁ βασανίζων.

Δήμητερ καὶ *Δάματερ* διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. *Δήμητερ* γὰρ, φησὶν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς θεοῦ· *Δάματερ* δὲ, ἐπὶ θαυμασμοῦ. *)

Δῆμος καὶ *Δημὸς* διαφέρει [88]. *Δῆμος* μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· *Δημὸς* δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

Δίσκος καὶ *Σόλος* διαφέρει. *Δίσκος* μὲν γάρ ἐστι λίθος τετρημένος [89], ὥς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ· *Σόλος* δὲ, τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύριον [90]. Ὅμηρος,

—— σόλον [91] αὐτοχόωνον,

εσταλμένως) Cod. Gud. συνεσταλμένος. *Kul.*]

85 *Καὶ κύριος*] Delendum videtur καὶ, et legendum: ὁ τῶν ἀργυρωνήτων κύριος· Κύριος δὲ —. noli autem mirari, vocem, quam a priori discernit, κύριος, in expositione usurpari. Sic solent Magistri. *Ammonio* in v. *Γυμνασία* iunge *Ptol. Ascal.* §. 43. cuius verba infra ad *Amm.* in *Κύριος* producam.

86 *Ἡρόδοτος*] L. IV. cap. CXV. Prorsus, ne alios nunc nominem, ad Grammatici mentem *Heliod.* II. p. 78. δέει τῶν παρόντων φόβων. In Vett. Edd. legebatur: φόβος δὲ παραυτίκα πόησις, et in aliis πτώησις.

87 *Δήμιος καὶ Δ.*] Vid. *Poll.* VIII. 71. et *Commentatores*, quibus adde *Mauss.* ad *Harpocr.* in *Δημόκοινος*. *Herodianus* in fragm. *Phrynich.* subiecto: *Δημόκοινος* —— ὁ στρεβλῶν καὶ βασανίζων· Δήμιος δὲ ὁ ἀπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ.

[*) *Δήμητερ καὶ Δάματερ*. Cod. Gud. ut Ammon. Omittit tamen Tryphonis auctoritatem, et vitiosius est in voce Ἀττικοῖς. *Kul.*]

88 *Δῆμος καὶ Δημὸς δ.*] *Etymologus* MS. Δῆμος προπερισπωμένως ὁ συνδεδεμένος ὄχλος· Δημὸς δὲ, τὸ λίπος, ὀξυτόνως. τὸ μὲν γὰρ γίνεται παρὰ τὸ δέω κ. τ. λ. *Hesychium* in v. *Δημὸς* tentat alicubi *Heraldus*. *Idem ex Hom.* *Δίπλακα δημὸν* exponit διπλοῦν λίπος. In *Schol. Apoll. Rhod.* ad I. v. 434. δημῷ, τῷ ἐπίπλῳ ἐνειλοῦσι τὰ ἱερεῖα, ἵνα εὐκνιέστατα ὦσι. emendatius legendum ᾧ ἐνειλοῦσι.

89 *Λίθος τετρημένος*] Id. *Cyrillo* restituendum, in cuius Lex. scriptum legitur: *Δίσκος*, λίθος τετριμμένος.

90 *Ὁλοσφύριον*] *Barnesius*, qui *Ammonii* notam adduxit ad *Hom.* Il. *B.* v. 774. festinanter posuit αὐτοσφύριον.

91 *Σόλον αὐτ.*] Il. *Ψ.* v. 8

καὶ ἐν ἄλλοις,

—— λάβε δίσκον.

41 εἶτ' ἐπιφέρει,

Βόμβησεν δὲ λίθος.

καὶ Πίνδαρος [92],

Λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι.

Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος ἐν Παιδίῳ [93],

Εἴ τις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι [94]. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δ' ἕτερον. Ἀριστοφάνης Κόραις [95],

Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἔστι [96] τὴν κόρην διεφθορώς.

et in Od. Θ. v. 186. λάβε δίσκον. v. 190. Βόμβησεν δὲ λίθος. Vett. *Amm.* Edd. αὐτοχόονον.

92 Πίνδαρος] Utra lectio melior sit loci *Pindarici* ex Isthmion. Od. I. v. 34. vulgata, an *Ammoniana*, in Animadv. dispiciam. Vett. *Amm.* Edd. ἀναδίσκοισι praeferunt.

93 *M.* ἐν Παιδίῳ] Fabulae *Menandreae* nomen insignis obscuraverat corruptela, cui scriptus Codex medelam attulit; e MS. *Vossius* enotarat ἐν παίδῳ. inde sponte nascebatur, ἐν Παιδίῳ. quod in textu etiam reposui, remota priorum editionum lectione ἐν πέμπτῳ· quae, quantumvis manifesto corrupta, suos tamen nacta fuit patronos; his audacior *Menandri* fragm. *Editor, absurde,* inquit p. 145., *nomen fabulae effertur* ἐν πέμπτῳ, *in quinto. Itaque ad* Παρακαταθήκην *retulimus.* Quae ratiocinatio satis est iocosa. [συμφωνίαν) Cod. Gud. σύμφωνον. — ἐν Παιδίῳ) abest. *Kul.*]

94 Διέφθαρται καὶ Διέφθορε δ.] Qui post *Nunnes.* ad *Phrynich.* Cl. *Graevium* legerit ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 733. et 734. nihil habebit causae, quod plura requirat.

95 Κόραις] Non satis tuto cum *Gul. Coddaeo* ad *Aristoph.* fragm. reponi poterit ἐν ὥραις. [V. Bastii Commentat. Palaeogr. p. 746. s. *G. H. S.*] nam plurimos Noster versavit libros, quorum ne nomen quidem apud alios offendas. [Ἀριστοφάνης etc.) desunt in Cod. Gud. qui Veterum loca plus nimis omittit. *Kul.*]

96 Εἰ δ' ἔστι] Hic vocem deficere, animadvertit *Ios. Scaliger,* qui suspicionis indicem . . . . in libro suo posuerat. Quodnam vocabulum exciderit,

Ὅμηρος [97], 42

—— φρένας ἤλεὲ διέφθορας,

διεφθάρης τὰς σαυτοῦ φρένας.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος [98] διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ᾽ ἀρετῇ ἐγνωσμένος· Ἐπιβόητος δ᾽, ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων [99] ἐν δευτέρῳ,

—— καί μ᾽ ἐπίβωτον
Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτον δ᾽ ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐπίσφατον [1] καλοῦσιν. Διαβόητος Περιβοήτου [2] διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ᾽ ἀρετῇ πολυθρύλλητος· Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν παραδίδωσιν ὁ [3] ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον.

Ἥττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ
Ἑαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν.

cum aut hic notari poſſet, aut animadverſionibus ſervari, poſterius malo.

97 Ὅμηρος] Il. O. v. 128. ubi *Amm.* citat *Barneſius*. *Euripid.* Hippol. v. 1014. εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε. quem locum adnotavi, quia congruit cum *Homerico*.

98 Διαβόητος καὶ Ἐπιβ.] *Ammonium* ſequitur *Euſtath.* ad Od. T. p. 683. Ab utroque diſſentit *Thomas M.*

99 Ἀνακρέων ἐν δ.] *Aldus* e MS. ſuo vulgaverat: Ἀνακρέων ἐν β. *Anacreontis* carmina in libros fuerunt diſtributa. Hosce verſiculos ad mentem *Barneſii* conſtitui §. 77. v. 1104. neque tamen a recepta *Amm.* lectione receſſi, niſi quod ἐπίβωτον poſui pro ἐπιβόητον. ſic *Evenus* περίβωτον πτόλιν, Anth. I. c. LXX. ep. 1. Ἀμφιβόητης ex *Ionis* Teucro *Heſych.* interpretatur περιβοήτου, emendante *Bentl.* Viro Ill. in epiſt. ad *Mill.* p. 55.

1 Ἐπίσφατον] Sequentia monuit ad hanc vocem *Vulcanius*: *Lege* ἐπίσφατον; *ut* ἐπίσβολον. *atque ita malim legere apud Heſychium, quam* ἐπίσφατον, *quod ille interpretatur* ἐπιμωμητόν. Vide Animadverſ. ad ſeq. *Amm.* notam. [ἐστὶν) abeſt in Cod. Gud. — ἐν δευτέρῳ) et hoc abeſt. — ἐπίβωτον) Cod. Gud. Ἐπιβόητον. — γείτονας) Cod. Gud. γείτονα. — ποιητῶν) Cod. Gud. ποιητικῶν, male. Easdem lectiones habet Cod. Gud. in v. ἐπιβόητος καὶ διαβόητος, niſi quod in ποιητῶν conſentiat cum Ammonio, et per incuriam pro ἐπίσφατον ſcriptum ſit ἐπισφαττόν. *Kul.*]

2 Διαβόητος Περ.] *De διαβόητος et περιβόητος non idem ſcribunt Ammonius et Thomas Magiſter. Sed certum eſt ea in utramque partem dici.* verba ſunt Cl. *Dukeri* ad *Thucyd.* VI. c. XVI. p. 387.

3 Παραδίδωσιν ὁ] Deſunt ab Edd. *Venetis*, *Baſil.* 1525. *Pariſ.* 1530. addita demum in Edd. *Tuſani*, *Steph.* et *Vulc.* qua auctoritate, viderint, ſi qui huius loci curam aliquando ſint ſuscepturi. E MS. ſuo *Aldus* ediderat: ἄνοις αὐτὸν ἀκρατής.

καὶ ἐν ἄλλοις,

—— λάβε δίσκον.

41 εἶτ' ἐπιφέρει,

Βόμβησεν δὲ λίθος.

καὶ Πίνδαρος [92],

Λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι.

Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος ἐν Παιδίῳ [93],

Εἴ τις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι [94]. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δ' ἕτερον. Ἀριστοφάνης Κόραις [95],

Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἔστι [96] τὴν κόρην διεφθορώς.

et in Od. Θ. v. 186. λάβε δίσκον. v. 190. Βόμβησεν δὲ λίθος. Vett. *Amm.* Edd. αὐτοχόονον.

92 Πίνδαρος] Utra lectio melior sit loci *Pindarici* ex Isthmion. Od. I. v. 34. vulgata, an *Ammoniana*, in Animadv. dispiciam. Vett. *Amm.* Edd. ἀναδίσκοισι praeferunt.

93 *M.* ἐν Παιδίῳ] Fabulae *Menandreae* nomen insignis obscuraverat corruptela, cui scriptus Codex medelam attulit; e MS. *Vossius* enotarat ἐν παίδῳ. inde sponte nascebatur, ἐν Παιδίῳ. quod in textu etiam reposui, remota priorum editionum lectione ἐν πέμπτῳ· quae, quantumvis manifesto corrupta, suos tamen nacta fuit patronos; his audacior *Menandri* fragm. *Editor, absurde,* inquit p. 145., *nomen fabulae effertur* ἐν πέμπτῳ, *in quinto. Itaque ad* Παρακαταθήκην *retulimus.* Quae ratiocinatio satis est iocosa. [συμφωνίαν) Cod. Gud. σύμφωνον. — ἐν Παιδίῳ) abest. *Kul.*]

94 Διέφθαρται καὶ Διέφθορε δ.] Qui post *Nunnes.* ad *Phrynich.* Cl. *Graevium* legerit ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 733. et 734. nihil habebit causae, quod plura requirat.

95 Κόραις] Non satis tuto cum *Gul. Coddaeo* ad *Aristoph.* fragm. reponi poterit ἐν ὥραις. [V. Bastii Commentat. Palaeogr. p. 746. s. *G. H. S.*] nam plurimos Noster versavit libros, quorúm ne nomen quidem apud alios offendas. [Ἀριστοφάνης etc.) desunt in Cod. Gud. qui Veterum loca plus nimis omittit. *Kul.*]

96 Εἰ δ' ἔστι] Hic vocem deficere, animadvertit *Ios. Scaliger*, qui suspicionis indicem . . . . in libro suo posuerat. Quodnam vocabulum exciderit,

Ὅμηρος [97], 42

—— φρένας ἠλεὲ διέφθορας,

διεφθάρης τὰς σαυτοῦ φρένας.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος [98] διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· Ἐπιβόητος δ', ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων [99] ἐν δευτέρῳ,

—— καί μ' ἐπίβωτον
Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτον δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐπίσφατον [1] καλοῦσιν. Διαβόητος Περιβοήτου [2] διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος· Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν παραδίδωσιν ὁ [3] ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον.

Ἥττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ
Ἑαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν.

cum aut hic notari poſſet, aut animadverſionibus ſervari, poſterius malo.

97 Ὅμηρος] Il. *O.* v. 128. ubi *Amm.* citat *Barneſius. Euripid.* Hippol. v. 1014. εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε. quem locum adnotavi, quia congruit cum *Homerico.*

98 Διαβόητος καὶ Ἐπιβ.] *Ammonium* ſequitur *Euſtath.* ad Od. *T.* p. 683. Ab utroque diſſentit *Thomas M.*

99 Ἀνακρέων ἐν δ.] *Aldus* e MS. ſuo vulgaverat: Ἀνακρέων ἐν β. *Anacreontis* carmina in libros fuerunt diſtributa. Hosce verſiculos ad mentem *Barneſii* conſtitui §. 77. v. 1104. neque tamen a recepta *Amm.* lectione receſſi, niſi quod ἐπίβωτον poſui pro ἐπιβόητον. ſic *Evenus* περίβωτον πτόλιν, Anth. I. c. LXX. ep. 1. Ἀμφιβώτης ex *Ionis* Teucro *Heſych.* interpretatur περιβοήτου, emendante *Bentl.* Viro Ill. in epiſt. ad *Mill.* p. 55.

1 Ἐπίσφατον] Sequentia monuit ad hanc vocem *Vulcanius: Lege* ἐπίσφατον; *ut* ἐπίσβολον. *atque ita malim legere apud Heſychium, quam* ἐπίσφατον, *quod ille interpretatur* ἐπιμωμητόν. Vide Animadverſ. ad ſeq. *Amm.* notam. [ἐστὶν) abeſt in Cod. Gud. — ἐν δευτέρῳ) et hoc abeſt. — ἐπίβωτον) Cod. Gud. Ἐπιβόητον. — γείτονας) Cod. Gud. γείτονα. — ποιητῶν) Cod. Gud. ποιητικῶν, male. Easdem lectiones habet Cod. Gud. in v. ἐπιβόητος καὶ διαβόητος, niſi quod in ποιητῶν conſentiat cum Ammonio, et per incuriam pro ἐπίσφατον ſcriptum ſit ἐπισφαττὸν. *Kul.*]

2 Διαβόητος Περ.] *De* διαβόητος *et* περιβόητος *non idem ſcribunt Ammonius et Thomas Magiſter. Sed certum eſt ea in utramque partem dici.* verba ſunt Cl. *Dukeri* ad *Thucyd.* VI. c. XVI. p. 387.

3 Παραδίδωσιν ὁ] Deſunt ab Edd. *Venetis, Baſil.* 1525. *Pariſ.* 1530. addita demum in Edd. *Tuſani, Steph.* et *Vulc.* qua auctoritate, viderint, ſi qui huius loci curam aliquando ſint ſuſcepturi. E MS. ſuo *Aldus* ediderat: ἄνοις αὐτὸν ἀκρατής.

Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γάρ ἐστι
43 κατὰ μέγεθος· Διπλάσιον δὲ, κατὰ ἀριθμόν. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει. ἐπὶ δὲ τῶν διπλουμένων τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν πτυσσομένων [4] ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκέτι διπλάσιον.

Διχότομος καὶ Διχοτόμος διαφέρει. Διχότομος μὲν, ὁ εἰς δύο διῃρημένος· Διχοτόμος δὲ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν. *)

Διήγησις καὶ Διήγημα [5] διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα· Διήγημα δὲ, καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον.

Διδάξω καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γὰρ, δι᾽ ἑαυτοῦ· Διδάξομαι δὲ, δι᾽ ἑτέρου. ὡς Οἰκοδομήσειν [6] μὲν δι᾽ ἑαυτοῦ· Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι᾽ ἑτέρου.

Διφθέρα καὶ Μηλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γὰρ, αἰγῶν· Μηλωτὴ δὲ, προβάτων. **)

Διορθοῦν [7] καὶ Ἐπανορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γὰρ, καὶ ἐπὶ δοράτων, καὶ ἐπὶ ὀβελίσκων, καὶ ἐπὶ λόγων· Ἐπανορθοῦν δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.

44 Διαπολιτεύεσθαι καὶ Ἀντιπολιτεύεσθαι διαφέρει. Διαπολιτεύεσθαι μὲν γὰρ λέγουσι τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς [8] πόλεως·

4 *Πτυσσομένων*] Vett. Edd. legunt *πτυσομένον*. Ad differentiam conferri poterunt *Thomas M.* et *Afcalon.* §. 22. [ἐστι) abeſt in Cod. Gud. — κατὰ μέγεθος) Cod. Gud. τῶν κατὰ τὸ μέγεθος; ſic et τῶν κατὰ ἀρ. — ὡς — ad fin.) Cod. Gud. ita per epitomen, ut ſolet: οἷον διπλάσια χρήματα. διπλοῦν δὲ τὸ ἱμάτιον, οὐ διπλάσιον. *Kul.*]

[*) Διχότομος καὶ διχοτόμος διαφέρει. ἂν μὲν προπαροξύνωμεν, δηλοῖ τὰ εἰς δύο διῃρημένα· ἂν δὲ παροξύνωμεν, δηλοῖ τὰ εἰς δύο διαιροῦντα. Cod. Gud. *Kul.*]

5 *Διήγησις καὶ Διήγημα*] *Thomas M.* Διήγησις, ὅλον τὸ σύγγραμμα, ἤγουν ἡ Ἰλιὰς, ἢ ἡ Ὀδύσσεια. Διήγημα δὲ, μέρος τι, οἷον ἡ τοῦ Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. ὥσπερ καὶ ποίησις καὶ ποίημα. Diſcrimen inter *Poëſin* et *Poëma* tradidit etiam *Nonius Marcellus* de Differ. Verb. p. 428. Pro βραχύτερον in *Amm.* MS. habebat βαρύ. [Διήγημα διηγήσεως διαφέρει. διήγησις μὲν γάρ ἐστιν οἷον ἡ πᾶσα διήγησις Ὁμήρου· διήγημα δὲ μέρος τι τῆς ποιήσεως, οἷον Αἴαντος μονομαχία πρὸς Ἕκτορα. Cod. Gud. *Kul.*]

6 *Οἰκοδομήσειν*] Vett. Edd. οἰκοδομήσω.

[**) *Διφθέρα κ. τ. λ.*) Sic et Cod. Gud. *Kul.*]

7 *Διορθοῦν*] Confer etiam *Thomam M.*

8 *Αὐτῆς*] Voculam αὐτῆς, quae in Edd. omnibus deerat, ex ſchedis *Ptol. Aſcal.* §. 188. non dubitanter *Ammonio* reſtitui; eamque excidiſſe, *Henrico* etiam *Stephano*, ut puto, non latuit, quem vide in Theſ. Gr. T. III. p. 478. A: adde *Harpocr. Gronovii* in v. *Διαγορεύων*, et, qui *Ammonii* nota uſus fuit, *Ca-*

Ἀντιπολιτεύεσθαι δὲ, τοὺς ἐξ ἑτέρας δι᾽ ἑτέρας [9] ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοις. Θεόπομπος δὲ καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους Ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη.

Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γάρ ἐστι λόγων· Ἐπιστάτης δ᾽ ἔργων [10].

Διαλέγεται μὲν ὁ διδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων· Λαλεῖ δὲ, ὁ μὴ σπουδαιολογούμενος [11]· Λέγει δὲ καὶ ὁ κατὰ διέξοδον ἐπεξιὼν πρᾶγμα· Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

Δίκη, ἥ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

Δοάσσατο [12] τοῦ Δοιάσσατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοάσσατο, σημαίνει τὸ ἔδοξε· *) τὸ δὲ Δοιάσσατο, ἀντὶ τοῦ ἐδίστασε.

Δοῦλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Δοῦλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα [13]· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν. 45

Casaubonum ad *Polyaen.* I. c. XXI. §. 3. citatum Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* Schol. p. 586.

9 *Δι᾽ ἑτέρας*] Haec etiam bina vocabula ex *Ammonio* male exciderant, quae, commode a MS. suppeditata, in textum retuli. Sed propter illa *Δι᾽ ἑτέρας* in eam facile suspicionem incido, verbum Ἀντιπολιτεύεσθαι a pristina scriptura leviter a librariis distortum. Subiiciam pulcrum *Aristonymi* locum ex *Stob.* Tit. XXXVIII. p. 224. ὁ φθόνος ὥσπερ φαῦλος δημαγωγὸς ταῖς καλαῖς ἀντιπολιτεύεται πράξεσιν. Verum nec huic loco, neque etiam aliis ullo modo *Ammonii* convenit expositio. Itaque vero videtur simile, Grammaticum scripsisse Ἀντιδιαπολιτεύεσθαι, quo adiecta explicatio manifesto ducit: τοὺς ἐξ ἑτέρας δι᾽ ἑτέρας ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοις. Deinde eandem formam agnovit *Hesychius*: Ἀντιδιαστέλλεται, ἀντιδιΐστησιν. *Poll.* VI. 118. In *Philoxeni* Gloss. *Compensat.* ἀντιδιαλογίζεται. *Poll.* VII. 172. διαπλέκει, ἀντιδιαπλέκει. quod postremum habes apud *Aeschin.* contra Ctesiph. p. 278. B. *Hesychio* etiam restituendum: Ἀντιδιαπλέκειν, ἀντιμηχανᾶσθαι. *Aeschinis* loco iam usus est *Budaeus* Comm. L. Gr. p. 767.

10 *Ἐπιστάτης δ᾽ ἔργων*] *Archippus* in Piscibus πραγμάτων ἐπιστάτας dixit, teste *Harpocr.* in Παλιναίρετος. *Soph.* Aj. v. 27. Ποιμνίων ἐπιστάτας. et in El. v. 707. ἁρμάτων ἐπιστάται. Conf. *Grotius* ad *Luc.* Evang. V. v. 5. et *Thomam* in *Διδάσκαλος*.

11 *Σπουδαιολογούμενος*] Ita MS. et Edd. *Aldinae*. reliquae σπουδαῖον λεγόμενος. priorum lectionem recepi.

12 *Δοάσσατο*] Pluscula ad hanc notam vide in Animadv.

[*) *Δοιάσσατο*) Cod. Gud. διάσσατο; sic et altera vice, additque σὺν τῷ ι. — ἔδοξε) Cod. Gud. ἔδειξε. *Kul.*]

13 *Ὑπὸ βασιλέα*] Malim legi ὑπὸ βασιλέως· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν. *Thomas M.* conf. et, qui aliud discrimen adnotavit, *Chrysippus* apud *Schol. Theocr.* ad Idyll. V. v. 5. et apud *Athen.* VI. p. 267. B. [Δοῦλοι καὶ οἰκέται καὶ θεράποντες διαφέρουσι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Γ.

Γαμήλιος [61] καὶ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει. Ἐπιθαλάμιος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα· ὁ δὲ Γαμήλιος οὐ περιώρισται χρόνῳ. τάττοιτο [62] δ' ἂν καὶ κατὰ τῆς δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης.

Γεγενῆσθαι ἐροῦμεν τὸ ὡσανεὶ γεγενημένον *). Γεγονέναι δὲ, τὸ ἄψυχον πρᾶγμα.

Γενέθλια καὶ Γενέσια διαφέρει [63]. ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ ἐγενήθη, αὕτη καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα· Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκε. ὁ οὖν λέγων ἐπὶ τῶν ζώντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

Γέρων [64] καὶ Πρεσβύτης καὶ Προβεβηκὼς διαφέρει. Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου Συμμίκτων, λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀρίστωνος [65] περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως· Βρέφος μὲν γάρ ἐστι τὸ γεννηθὲν εὐθέως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιθηνοῦ·

ἐσχάρας vulgaverat *Vulc.* huius editionem ſequutus *Meurſius* vitium non ſuſtulit.

61 *Γαμήλιος*] Corrige: *Γαμήλιον καὶ Ἐπιθαλάμιον δ. Ἐπιθαλάμιον μὲν γὰρ —— Γαμήλιον δὲ, ὃ οὐ περιώρισται χρόνῳ.* ex *Euſtathio*, qui priſtinam hanc ſcripturam adſervavit ad Od. *Ε.* p. 232. quocum confer, ſi lubet, *Herennium*, *Procli* Chreſtom. p. 10. et *Schotti* notam. Apud *Poll.* III. 37. *γαμήλιον ᾆσμα.* et *αὔλημα γαμήλιον* IV. 73. [*Γαμήλιον καὶ ἐπιθαλάμιον διαφέρει. Γαμήλιον μὲν, ὃ περιώρισται χρόνῳ· ἐπιθαλάμιον δὲ ἐστὶ τὸ ἐπὶ θαλάμου τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα.* Cod. Gud. Inverſo ordine haec repetuntur in *Ἐπιθαλάμιον καὶ γαμήλιον*, niſi quod pro *θαλάμου* ſcriptum ſit *θαλάμης*, credo, male, cum hoc de feris potius dicatur; forte in ſcribendo *ὁμοιοτελεύτῳ* deceptus eſt librarius; pro *περιώρισται χρόνῳ* legitur *περιώριστον χρόνον.* *Kul.*]

62 *Τάττοιτο δ' ἂν*] *Euſtathius*: *Τάττεται δὲ ἡ λέξις φασὶ καὶ ἐπὶ δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης.* Vett. *Ammonii* Edd. *κατὰ τῆς δωρεᾶς τῆς ἐν γάμῳ διδομένης.* [V. not. ad Dionyſ. Hal. de C. V. p. 423. *G. H. S.*]

[*) V. not. ad Dionyſ. Hal. de C. V. l. c. *G. H. S.*]

63 *Γενέθλια καὶ Γενέσια δ.*] Uſi ſunt hac obſervatione *Nunneſ.* ad *Phryn.* p. 17. *Meurſius* Graec. Feriat. in *Γενέσια.* et Cl. *Alberti* Obſerv. ad *Matth.* XV. v. 6. pro *ἐγενήθη* rectius cum *Meurſ.* ſcribes *ἐγεννήθη*, et in praecedenti *Ammonii* nota praeſtaret etiam *γεγεννημένον* legi.

64 *Γέρων καὶ Π.*] Hinc pleraque omnia ſunt deſcripta, tum quae in *Herennio* leguntur, et apud *Aſcalonit.* §. 181. tum quae ſub *Alexionis* nomine vulgavit *Euſtath.* ad Od. *Ο.* p. 585. *Euſtathium* transſcripſit *Phavor.* in *Βρέφος.*

65 *Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος*] In Animadv. hoc nomen emendabo, et nonnulla ex hac obſervatione attingam.

Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον· Παιδίσκος δ', ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι· τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲν Πάλληκα [66], *οἱ δὲ Βούπαιδα, οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλοέφηβον* [67] *καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Ἔφηβος. ἐν δὲ Κυρήνῃ τοὺς Ἐφήβους Τριακατίους* [68] *καλοῦσιν· ἐν Κρήτῃ* [69] *Ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων* 36
μετέχειν· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Μειράκιον, εἶτα Μεῖραξ, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Προβεβηκὼς, (ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν) εἶτα Γέρων, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα Ἐσχατόγηρως [70].

Γελοῖον [71] *καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν χωρίς τινος ὕβρεως· Εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον.*

66 *Πάλληκα*] Vett. Edd. *πάλλικα* legebant: *Phavor.* cum *Eustath.* *πάλλακα.* in reliquis exiguam etiam scripturae differentiam licet observare.

67 *Μελλοέφηβον*] Ita omnes Edd. praeferunt, sola *Vulcanii* Edit. excepta, qui *Μελλέφηβον* vulgavit. quod posterius reperias apud *Ascal.* *Eustath.* et *Phavorin.*

68 *Τριακατίους*] Ill. *Scaliger*, cui sine dubio nominis ratio constitit, ea ratione, qua hic edidi, vulgatam emendabat, quae in plerisque extat Edd. *Τριακάπους.* Id certe inconsiderate *Ammonio* videbatur obtrusum; nam in prima *Ald.* Ed., secunda, et aliis legebatur *Τριακαταίους·* haud aliter in MS. *Hesychius:* *Τριακάτιοι, οἱ ἔφηβοι.* Quod apud *Eustathium* etiam legas *τριακαδίους*, mendosum est, et ad eandem legem mutandum.

69 *Ἐν Κρήτῃ*] MS. *ἐν δὲ Κρήτῃ.* quod sane potuisset in textum recipi. *Cretensem* glossam infra etiam illustrabo. *Eustathius*, postquam posuerat: *διὰ τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν·* subiungit sequentia: *Ἀχαιοὶ δὲ κούρους· Θρᾷκες ἀγούρους· ὡσαύτως καὶ Ἀττικοί.* quae leviter transponi debent. [*δηλοῖ*) abest a Cod. Gud. — *λέγων οὕτως*) Cod. Gud. *φησὶ οὕτως.* — *Ἀρίστωνος*) Cod. Gud. *ἐριστάνου*, vitiose. — *ὑπὸ τιθηνοῦ*) Cod. Gud. *ὑπὸ τῆς τιθῆς.* — *ταύτης*) Cod. Gud. *ταύτην.* — *πάλληκα*) Cod. Gud. vitiose *πάλλικα.* — *μελλοέφηβον*) Cod. Gud. *μελλέφηβον.* — *τριακατίους*) Cod. Gud. *τριακαταίους.* — *ἐν Κρήτῃ*) Cod. Gud. *ἐν δὲ Κρήτῃ.* *Kul.*]

70 *Ἐσχατόγηρως*] Mendose in MS. et in Vett. etiam Edd. *ἔσχατος ἥρως* legebatur. subdit *Eustath.* *ταῦτα ὁ Ἀλεξίων.* [*μετέχειν*) omittit Cod. Gud. sed bene addit: *Ἀχαιοὶ δὲ κούρους, Κᾶδες δὲ ἀγούρους. ὡσαύτως καὶ Ἀττικοί.* — *εἶτα μεῖραξ*) Cod. Gud. *ἢ μεῖραξ.* — *ὠμογέροντα*) Cod. Gud. *ὁμογέροντα.* — *ἐσχατόγηρως*) Cod. Gud. *ἐσχατόγερως.* *Kul.*]

71 *Γελοῖον καὶ Ε.*] Eadem infra suo loco reperies in v. *Σκῶμμα.* quod hic legantur, illi tribuen-

Γέλοιος καὶ Γελοῖος [72] διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος· Γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

Γῆμαι τοῦ Γήμασθαι διαφέρει. ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος [73] τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ Γήμασθαι εἰπὼν, *)

Γημαμένη ᾧ υἱῷ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας,
37 Γῆμε·

καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι,

Καὶ θάλαμος [74], ἐν ᾧ κεῖνος
Οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ,

Σοὶ μὲν [75] γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

Γῆρας μέν ἐστιν ἡ τελευταία ἡλικία· Γήρασις δὲ, ἡ ἐπ' αὐτὴν πόρευσις· μήποτε οὖν ταύτῃ [76] καὶ γηρᾷν τοῦ γηράσκειν διαφέρει.

dum cenſeo, qui ἄτακτον *Ammonii* Lexicon primus ſecundum alphabeti ordinem diſpoſuit.

72 *Γέλοιος καὶ Γελοῖος δ.*] Ordinem invertit *Thomas M.* in Γελοῖος, quocum faciunt *Suidas* et *Auctor* Lex. *Coislin.* p. 470. niſi quod hic ſcribit: ὀξυτόνως δὲ ὁ γελωτοποιός. uti etiam *Philoponus* apud *Euſtath.* ad Il. *M.* p. 867. Quo modo ſcripſerit Noſter, tanti hercle non eſt cognoviſſe. Eſt, qui vulgatam *Ammonii* ſequitur: Γέλοιος, *ridiculus.* Γελοῖος, *qui riſum movet.* [*Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν λέγεται ὁ γελωτοποιός· προπερισπώμενον δὲ, ὁ γέλωτος ἄξιος. καὶ εἰς τὸ σκῶμμα.* Cod. Gud. *Kul.*]

73 *Ὅμηρος*] Od. *Λ.* v. 272. ubi pro υἱῷ vulgatur *υἱεῖ.* Differentiam notant etiam *Thomas M.* in *Γῆμαι.* *Heſych.* in *Γαμησείειν.* et *Auctor* Lex. MS. in Bibl. *Coisl.* p. 482.

[*) *Ὅτι γαμεῖ*) Cod. Gud. *γήμει μὲν.* — *γαμεῖται*) Cod. Gud. *γήμεται.* — *τὴν διαφορὰν* — *εἰπὼν*) Cod. Gud. *διαστέλλει.* *Kul.*]

74 *Θάλαμος*] Pro vulgata *θαλάμοις* *Scaligeri* recepi emendationem, quam ad libri oram poſuerat. Eo modo emendatum *Anacreontis* verſum praeter *Scaliger.* in Catalect. p. 226. produxit *Th. Stanleius* in *Aeſch.* fragm. p. 853. quocum in binos verſus *Lyrici* verba ſeparavi: metri curam geſſit *Barneſ.* in *Anacreont.* §. 78. p. 215. [V. Porſon. ad Euripid. Med. 264. *G. H. S.*]

75 *Σοὶ μὲν*] Vett. Edd. *σοὶ μὲν γὰρ γαμ.* Vitioſe. [*Γῆμε*) male abeſt a Cod. Gud. — *καὶ Ἀνακρέων* -) Cod. Gud. iterum vitioſe: *καὶ ἀνὰ κρύτον δὲ διασύρων ἐπὶ θηλύτητι τινὰ λέγει.* — *καὶ θάλαμος* - *ἐγήματο*) Cod. Gud. *καὶ θάλλει κεῖνος μόνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήμετο.* — *Ἀμυμώνῃ*) Cod. Gud. *ἀμυμόνι.* — *σοὶ μὲν*) Cod. Gud. *ον ἕο.* — *μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή*) *μόρσιμον γαμεῖν δόμος.* *Kul.*]

76 *Ταύτῃ*] Magis adcurate ſcri-

Γράμμα Στοιχείου διαφέρει [77]. *Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν*
ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· οὗ τὸ Γράμμα ἐστὶ ση-
μεῖον ἢ τύπος ἢ σχῆμα. ὡς ἐν τῷ Δ. Ο. τρίγωνον μὲν
γάρ ἐστι τὸ Δ. στρογγύλον δὲ τὸ Ο. τὸ δὲ στοιχεῖον,
τὸ ὁλόκληρον, οἷον, ἄλφα, βῆτα [78], *καὶ τὰ λοιπά. τὰ*
δὲ στοιχεῖα [79] *καταχρηστικῶς γράμματα· καὶ τὰ συγ-* 38
γράμματα [80] *ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, γράμματα. Καλλί-*
μαχός που φησί·

Γράμματα δ' οὐχ εἴλισσαν [81] *ἀπόκρυφα.*

bes: *μήποτε οὖν ταὐτῇ καὶ γηρᾶν τοῦ γ. διαφέρει;* similiter in v. *Ἧς· διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῇδε.*

77 *Γράμμα Στοιχείου διαφέρει.*] In *Mauſſaco* Criticum quaero, qui univerſam hanc notam cum omnibus mendis, quibus eſt oppleta, Diſſertat. Criticae inſeruit p. 382. Fortaſſis etiam cum *Mauſſaco* coecutiremus, ſi non huius loci curam ſuſcepiſſet vir ſummus *H. Valeſius*, cum ad *Harpocr.* tum adcuratiſſimam ad *Sozomen.* Hiſt. Eccleſ. L. VI. c. XXV. p. 270. ad cuius mentem locum perdifficilem ſanare non dubitavi; neque enim talia a MS. videbantur expectanda. Vulgata omnium edd. ſcriptura haec erat: *Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· οὗ τὸ γράμμα σημεῖον ἢ τύπος, σχῆμα. ὡς ἐν τῷ, τρίγωνον μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ. στρογγύλον δὲ τὸ Ο. τύπος. τὸ δὲ στοιχεῖον τ. ὁ.* [*Γράμμα στοιχείου διαφέρει. στοιχεῖον μὲν ἐστὶ αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις καὶ ὁ φθόγγος, οἷον α. β. γ. δ. καὶ τὰ ἑξῆς στοιχεῖα. γράμμα δὲ τὸ σύγγραμμα, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμὲν, πολλὰ οἶδε γράμματα. οὐ γὰρ τὰ καθ' ἀπὸ πολλῶν γραμμάτων ἔμπειρός ἐστι.* Cod. Gud. *Kul.*]

78 *Οἷον, ἄλφα, βῆτα*] Ita priorum Editt. ſcripturam *οἷον Α. Β.* eodem in loco emendavit *Valeſius*, et *Amm.* locutionem a *Mauſſaco* non intellectam ad *Harp.* v. *Ἀγυιᾶς Valeſius* in not. *Mauſſ.* p. 84. explicuit.

79 *Τὰ δὲ στοιχεῖα*] Ut haec nota prodiret emendatiſſima, voculas *τὰ δὲ* textui inſerui, et a praecedentibus ſeiunxi. Olim edebatur: *καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα κ. γ.*

80 *Συγγράμματα*] Editiones priores inepte praeferebant *γράμματα*, et paulo poſt *τοῦτ' ἔστι τὰ γράμματα.* Quorum loco bis *συγγράμματα* ſubſtitui ad mentem *Bentleii* ad *Callim.* fragm. p. 397. *Fabricii* Biblioth. Gr. L. I. c. IV. §. 4. et *Scaligeri* ad oram libri ſui. non aliter extat in *Etymol.* p. 240. v. 49. In MS. collatione ſequentia poſuerat *Iſ. Voſſius*: „*Legendum eſt, quamvis non conſentiente MS. Καὶ τὰ συγγράμματα ἐ. ο. π. γ. Κ. π. φ. Γράμματα δ' οὐχ εἴλισσαν ἀ. τοῦτ' ἔστι συγγράμματα. Vide ſupra excerpta noſtra ex Choeroboſco Grammatico.*" Haec et alia ex MSS. *Voſſianis* in Animadv. legi poterunt.

81 *Οὐχ εἴλισσαν*] Edd. *Amm.* habebant *δ' οὐκ εἴλησσαν.* Ill. *Bentl.* in *Callim.* fragm. CCXLII. vulgavit *δ' οὐχ εἴλισσεν.* In Ed. *Amm. Curionis Valentini εἴλησσον* extabat. In ſequenti *Callimachi* verſu omnes ante *Steph.* editiones vitioſe habebant: *Πλάτωνος ἐν τῷ περὶ ψυχῆς·* quod data opera a ſciolo videtur profectum. In fine huius notae legendum *τὸν πολλῶν ἔμπειρον συγγραμμάτων.* [Digna ſunt, quae ad *Amm.* conferantur, *Sexti Empirici* verba adverſ. Gramm. c. 11. *καὶ πολλῶν τινα γραμμάτων ἔμπειρον*

τοῦτ᾽ ἔστι τὰ συγγράμματα. καὶ πάλιν,

—— —— —— —— Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ᾽ ἀναλεξάμενος.

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰ φαμὲν εἰδέναι γράμματα τόνδε. οὐ γὰρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

Γυμνασθῆναι καὶ Γυμνᾶσθαι [82] διαφέρει. Γυμνασθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ᾽ ἑτέρου· Γυμνᾶσθαι δὲ, τὸ ὑφ᾽ ἑαυτοῦ.

Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις· Ἄσκησις δὲ, ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκηνικῶν.

39 Δ.

Δαμάλης [83] καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄῤῥην μόσχος. Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ᾽ ἀμφοτέρων.

Δαὶ [84] σύνδεσμος ἐρωτηματικὸς, ἐκτεταμένως,

—— τίς δαὶ ὅμιλος,

καὶ,

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς Δὲ, συνεσταλμένως. *)

ὑπάρχειν φαμὲν, τοῦτ᾽ ἔστιν, οὐ τῶν στοιχείων, ἀλλὰ τῶν συγγραμμάτων. *Ex Addendis.*]

82 *Γυμνᾶσθαι*] Malim *Γυμνάσασθαι* ex *Afcalon.* §. 119.

83 *Δαμάλης*] Nusquam, ut puto, ὁ δαμάλης reperitur, neque id hic etiam locum inveniet, fi mecum fcribendum iudices: *Δάμαλις Δαμάλης διαφέρει. Δάμαλις μὲν γὰρ, ὁ ἄῤῥην μόσχος· Δαμάλη δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ᾽ ἀμφοτέρων.* Quod in prioribus erat Edd. *ἀμφότερα* ad *Vulcanii* ductum mutavi. Dum huiuscemodi loca emendo, Grammatici tantum mentem eruere fatago.

84 *Δαὶ*] Pleraeque Edd. *Δ. σ. ἐρωτηματικῶς ἐκτεταμένος.* Vett. *Δ. σ. ἐρτιματικῶς* (five etiam *ἐρωτηματικῶς*) *ἐκτεταμένως.* Inprimis vero obfervanda funt *Homeri* loca, Od. *A.* v. 225. et Il. *K.* v. 408. in quorum primo vulgatur: *Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ᾽ ἔπλετο;* et in altero: *Πῶς δ᾽ αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί; Ammonius* utrobique legit *Δαὶ*, fequutus *Ariftarchum*, cuius in haec loca crifin ex *Apoll. Dyfcolo* poft *Berglerum* memorat etiam ad utrumque locum *Iofua Barnefius. Ariftarchi* lectionem vulgo etiam fuiffe in *Homero* receptam, cum aliunde difci poteft, tum ex *Hefychio: Δαὶ, σύνδεσμος ἴσος τῷ Δὲ συμπλεκτικῷ παρὰ τῷ ποιητῇ.* paulo aliter editur.

[*) *Ἐκτεταμένως*) Cod. Gud. *ἐκτεταμένος.* — *καὶ*) abeft. — *συν-*

Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων, καὶ κύριος [85]. Κύριος δὲ, καὶ πατὴρ υἱοῦ, καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ.

Δέος καὶ Φόβος διαφέρει. Δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια· Φόβος δὲ, ἡ παραυτίκα πτόησις. διόπερ Ἡρόδοτος [86] ἐν τῇ τετάρτῃ, Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

Δήμιος καὶ Δημόκοινος [87] διαφέρει. Δήμιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀναιρῶν τοὺς καταδίκους. Δημόκοινος δὲ, ὁ βασανίζων.

Δήμητερ καὶ Δάματερ διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δήμητερ γὰρ, φησὶν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς θεοῦ· Δάματερ δὲ, ἐπὶ θαυμασμοῦ. *)

Δῆμος καὶ Δημὸς διαφέρει [88]. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετρημένος [89], ὥς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ· Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύριον [90]. Ὅμηρος,

—— σόλον [91] αὐτοχόωνον,

εσταλμένως) Cod. Gud. συνεσταλμένος. *Kul.*]

85 *Καὶ κύριος*] Delendum videtur *καὶ*, et legendum: ὁ *τῶν ἀργυρωνήτων κύριος· Κύριος δὲ* —. noli autem mirari, vocem, quam a priori discernit, *κύριος*, in expofitione ufurpari. Sic folent Magiftri. *Ammonio* in v. *Γυμνασία* iunge *Ptol. Afcal.* §. 43. cuius verba infra ad *Amm.* in *Κύριος* producam.

86 *Ἡρόδοτος*] L. IV. cap. CXV. Prorfus, ne alios nunc nominem, ad Grammatici mentem *Heliod.* II. p. 78. *δέει τῶν παρόντων φόβων.* In Vett. Edd. legebatur: *φόβος δὲ παραυτίκα πόησις*, et in aliis *πτώησις*.

87 *Δήμιος καὶ Δ.*] Vid. *Poll.* VIII. 71. et *Commentatores*, quibus adde *Mauff.* ad *Harpocr.* in *Δημόκοινος*. *Herodianus* in fragm. *Phrynich.* fubiecto: *Δημόκοινος* —— *ὁ στρεβλῶν καὶ βασανίζων· Δήμιος δὲ ὁ ἀπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ.*

[*) *Δήμητερ καὶ Δάματερ.* Cod. Gud. ut Ammon. Omittit tamen Tryphonis auctoritatem, et vitiofus eft in voce *Ἀττικοῖς*. *Kul.*]

88 *Δῆμος καὶ Δημὸς δ.*] *Etymologus* MS. *Δῆμος προπερισπωμένως ὁ συνδεδεμένος ὄχλος· Δημὸς δὲ, τὸ λίπος, ὀξυτόνως. τὸ μὲν γὰρ γίνεται παρὰ τὸ δέω κ. τ. λ.* *Hefychium* in v. *Δημὸς* tentat alicubi *Heraldus*. *Idem* ex *Hom.* *Δίπλακα δημὸν* exponit *διπλοῦν λίπος*. In *Schol. Apoll. Rhod.* ad I. v. 434. *δημῷ, τῷ ἐπίπλῳ ἐνειλοῦσι τὰ ἱερεῖα, ἵνα εὐκνιέστατα ὦσι.* emendatius legendum *ᾧ ἐνειλοῦσι*.

89 *Λίθος τετρημένος*] Id. *Cyrillo* reftituendum, in cuius Lex. fcriptum legitur: *Δίσκος, λίθος τετριμμένος.*

90 *Ὁλοσφύριον*] *Barnefius*, qui *Ammonii* notam adduxit ad *Hom.* Il. *B.* v. 774. feftinanter pofuit *αὐτοσφύριον*.

91 *Σόλον αὐτ.*] Il. *Ψ.* v. 828.

καὶ ἐν ἄλλοις,

—— λάβε δίσκον.

41 εἶτ' ἐπιφέρει,

Βόμβησεν δὲ λίθος.

καὶ Πίνδαρος [92],

Λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι.

Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος ἐν Παιδίῳ [93],

Εἴ τις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι [94]. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δ' ἕτερον. Ἀριστοφάνης Κόραις [95],

Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἔστι [96] τὴν κόρην διεφθορώς.

et in Od. Θ. v. 186. λάβε δίσκον. v. 190. Βόμβησεν δὲ λίθος. Vett. *Amm.* Edd. αὐτοχόονον.

92 Πίνδαρος] Utra lectio melior sit loci *Pindarici* ex Isthmion. Od. I. v. 34. vulgata, an *Ammoniana*, in Animadv. dispiciam. Vett. *Amm.* Edd. ἀναδίσκοισι praeferunt.

93 *M.* ἐν Παιδίῳ] Fabulae *Menandreae* nomen insignis obscuraverat corruptela, cui scriptus Codex medelam attulit; e MS. *Vossius* enotarat ἐν παίδῳ. inde sponte nascebatur, ἐν Παιδίῳ. quod in textu etiam reposui, remota priorum editionum lectione ἐν πέμπτῳ· quae, quantumvis manifesto corrupta, suos tamen nacta fuit patronos; his audacior *Menandri* fragm. *Editor, absurde,* inquit p. 145., *nomen fabulae effertur* ἐν πέμπτῳ, *in quinto. Itaque ad* Παρακαταθήκην *retulimus.* Quae ratiocinatio satis est iocosa. [συμφωνίαν) Cod. Gud. σύμφωνον. — ἐν Παιδίῳ) abest. *Kul.*]

94 Διέφθαρται καὶ Διέφθορε δ.] Qui post *Nunnes.* ad *Phrynich.* Cl. *Graevium* legerit ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 733. et 734. nihil habebit caussae, quod plura requirat.

95 Κόραις] Non satis tuto cum *Gul. Coddaeo* ad *Aristoph.* fragm. reponi poterit ἐν ὥραις. [V. Bastii Commentat. Palaeogr. p. 746. s. *G. H. S.*] nam plurimos Noster versavit libros, quorum ne nomen quidem apud alios offendas. [Ἀριστοφάνης etc.) desunt in Cod. Gud. qui Veterum loca plus nimis omittit. *Kul.*]

96 Εἰ δ' ἔστι] Hic vocem deficere, animadvertit *Ios. Scaliger,* qui suspicionis indicem . . . . in libro suo posuerat. Quodnam vocabulum exciderit,

Ὅμηρος [97], 42

—— φρένας ἤλεε διέφθορας,

διεφθάρης τὰς σαυτοῦ φρένας.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος [98] διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· Ἐπιβόητος δ', ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων [99] ἐν δευτέρῳ,

—— καί μ' ἐπίβωτον
Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτον δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐπίσφατον [1] καλοῦσιν. Διαβόητος Περιβοήτου [2] διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος· Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν παραδίδωσιν ὁ [3] ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον.

Ἥττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ
Ἑαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν.

cum aut hic notari posset, aut animadversionibus servari, posterius malo.

97 Ὅμηρος] Il. *O.* v. 128. ubi *Amm.* citat *Barnesius*. *Euripid.* Hippol. v. 1014. εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε. quem locum adnotavi, quia congruit cum *Homerico*.

98 Διαβόητος καὶ Ἐπιβ.] *Ammonium* sequitur *Eustath.* ad Od. *T.* p. 683. Ab utroque dissentit *Thomas M.*

99 Ἀνακρέων ἐν δ.] *Aldus* e MS. suo vulgaverat: Ἀνακρέων ἐν β. *Anacreontis* carmina in libros fuerunt distributa. Hosce versiculos ad mentem *Barnesii* constitui §. 77. v. 1104. neque tamen a recepta *Amm.* lectione recessi, nisi quod ἐπίβωτον posui pro ἐπιβόητον. sic *Evenus* περίβωτον πτόλιν, Anth. I. c. LXX. ep. 1. Ἀμφιβόητης ex *Ionis* Teucro *Hesych.* interpretatur περιβοήτου, emendante *Bentl.* Viro Ill. in epist. ad *Mill.* p. 55.

1 Ἐπίσφατον] Sequentia monuit ad hanc vocem *Vulcanius*: *Lege* ἐπίσφατον; *ut* ἐπίσβολον. *atque ita malim legere apud Hesychium, quam* ἐπίσφατον, *quod ille interpretatur* ἐπιμωμητόν. Vide Animadvers. ad seq. *Amm.* notam. [ἐστὶν) abest in Cod. Gud. — ἐν δευτέρῳ) et hoc abest. — ἐπίβωτον) Cod. Gud. Ἐπιβόητον. — γείτονας) Cod. Gud. γείτονα. — ποιητῶν) Cod. Gud. ποιητικῶν, male. Easdem lectiones habet Cod. Gud. in v. ἐπιβόητος καὶ διαβόητος, nisi quod in ποιητῶν consentiat cum Ammonio, et per incuriam pro ἐπίσφατον scriptum sit ἐπιοφαττὸν. *Kul.*]

2 Διαβόητος Περ.] *De διαβόητος et περιβόητος non idem scribunt Ammonius et Thomas Magister. Sed certum est ea in utramque partem dici.* verba sunt Cl. *Dukeri* ad *Thucyd.* VI. c. XVI. p. 387.

3 Παραδίδωσιν ὁ] Desunt ab Edd. *Venetis*, *Basil.* 1525. *Paris.* 1530. addita demum in Edd. *Tusani*, *Steph.* et *Vulc.* qua auctoritate, viderint, si qui huius loci curam aliquando sint suscepturi. E MS. suo *Aldus* ediderat: ἄνοις αὐτὸν ἀκρατής.

Διπλοῦν καὶ *Διπλάσιον* διαφέρει. *Διπλοῦν* μὲν γάρ ἐστι
43 κατὰ μέγεθος· *Διπλάσιον* δὲ, κατὰ ἀριθμόν. ὡς διπλά-
σιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει.
ἐπὶ δὲ τῶν διπλουμένων τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν
πτυσσομένων [4] ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκέτι
διπλάσιον.

Διχότομος καὶ *Διχοτόμος* διαφέρει. *Διχότομος* μὲν, ὁ εἰς δύο διῃρημένος· *Διχοτόμος* δὲ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν. *)

Διήγησις καὶ *Διήγημα* [5] διαφέρει. *Διήγησις* μὲν γὰρ καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα· *Διήγημα* δὲ, καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον.

Διδάξω καὶ *Διδάξομαι* διαφέρει. *Διδάξω* μὲν γὰρ, δι' ἑαυτοῦ· *Διδάξομαι* δὲ, δι' ἑτέρου. ὡς *Οἰκοδομήσειν* [6] μὲν δι' ἑαυτοῦ· *Οἰκοδομήσασθαι* δὲ, δι' ἑτέρου.

Διφθέρα καὶ *Μηλωτὴ* διαφέρει. *Διφθέρα* μὲν γὰρ, αἰγῶν· *Μηλωτὴ* δὲ, προβάτων. **)

Διορθοῦν [7] καὶ *Ἐπανορθοῦν* διαφέρει. *Διορθοῦν* μὲν γὰρ, καὶ ἐπὶ δοράτων, καὶ ἐπὶ ὀβελίσκων, καὶ ἐπὶ λόγων· *Ἐπανορθοῦν* δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.

44 *Διαπολιτεύεσθαι* καὶ *Ἀντιπολιτεύεσθαι* διαφέρει. *Δια-*
πολιτεύεσθαι μὲν γὰρ λέγουσι τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς [8] πόλεως·

4 *Πτυσσομένων*] Vett. Edd. legunt *πτυσσομένον*. Ad differentiam conferri poterunt *Thomas M.* et *Afcalon.* §. 22. [ἐστι) abeft in Cod. Gud. — κατὰ μέγεθος) Cod. Gud. τῶν κατὰ τὸ μέγεθος; fic et τῶν κατὰ ἀρ. — ὡς — ad fin.) Cod. Gud. ita per epitomen, ut folet: οἷον διπλάσια χρήματα. διπλοῦν δὲ τὸ ἱμάτιον, οὐ διπλάσιον. *Kul.*]

[*) Διχότομος καὶ διχοτόμος διαφέρει. ἂν μὲν προπαροξύνωμεν, δηλοῖ τὰ εἰς δύο διῃρημένα· ἂν δὲ παροξύνωμεν, δηλοῖ τὰ εἰς δύο διαιροῦντα. Cod. Gud. *Kul.*]

5 *Διήγησις καὶ Διήγημα*] *Thomas M.* Διήγησις, ὅλον τὸ σύγγραμμα, ἤγουν ἡ Ἰλιὰς, ἢ ἡ Ὀδύσσεια. Διήγημα δὲ, μέρος τι, οἷον ἡ τοῦ Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. ὥσπερ καὶ ποίησις καὶ ποίημα. Difcrimen inter *Poëfin* et *Poëma* tradidit etiam *Nonius Marcellus* de Differ. Verb. p. 428. Pro βραχύτερον in *Amm.* MS. habebat βαρύ. [Διήγημα διηγήσεως διαφέρει. διήγησις μὲν γάρ ἐστιν οἷον ἡ πᾶσα διήγησις Ὁμήρου· διήγημα δὲ μέρος τι τῆς ποιήσεως, οἷον Αἴαντος μονομαχία πρὸς Ἕκτορα. Cod. Gud. *Kul.*]

6 *Οἰκοδομήσειν*] Vett. Edd. οἰκοδομήσω.

[**) *Διφθέρα* κ. τ. λ.) Sic et Cod. Gud. *Kul.*]

7 *Διορθοῦν*] Confer etiam *Thomam M.*

8 *Αὐτῆς*] Voculam αὐτῆς, quae in Edd. omnibus deerat, ex fchedis *Ptol. Afcal.* §. 188. non dubitanter *Ammonio* reftitui; eamque excidiffe, *Henrico* etiam *Stephano*, ut puto, non latuit, quem vide in Thef. Gr. T. III. p. 478. A: adde *Harpocr. Gronovii* in v. Διαγορεύων, et, qui *Ammonii* nota ufus fuit, *Ca-*

Ἀντιπολιτεύεσθαι δὲ, τοὺς ἐξ ἑτέρας δι᾽ ἑτέρας [9] ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοις. Θεόπομπος δὲ καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους Ἀντιπολιτευεσθαι ἔφη.

Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γάρ ἐστι λόγων· Ἐπιστάτης δ᾽ ἔργων [10].

Διαλέγεται μὲν ὁ διδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων· Λαλεῖ δὲ, ὁ μὴ σπουδαιολογούμενος [11]· Λέγει δὲ καὶ ὁ κατὰ διέξοδον ἐπεξιὼν πρᾶγμα· Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

Δίκη, ἥ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

Δοάσσατο [12] τοῦ Δοιάσσατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοάσσατο, σημαίνει τὸ ἔδοξε· *) τὸ δὲ Δοιάσσατο, ἀντὶ τοῦ ἐδίστασε.

Δοῦλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Δοῦλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα [13]· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν. 45

saubonum ad *Polyaen.* I. c. XXI. §. 3. citatum Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* Schol. p. 586.

9 *Δι᾽ ἑτέρας*] Haec etiam bina vocabula ex *Ammonio* male exciderant, quae, commode a MS. suppeditata, in textum retuli. Sed propter illa *Δι᾽ ἑτέρας* in eam facile suspicionem incido, verbum Ἀντιπολιτεύεσθαι a pristina scriptura leviter a librariis distortum. Subiiciam pulcrum *Aristonymi* locum ex *Stob.* Tit. XXXVIII. p. 224. ὁ φθόνος ὥσπερ φαῦλος δημαγωγὸς ταῖς καλαῖς ἀντιπολιτεύεται πράξεσιν. Verum nec huic loco, neque etiam aliis ullo modo *Ammonii* convenit expositio. Itaque vero videtur simile, Grammaticum scripsisse Ἀντιδιαπολιτεύεσθαι, quo adiecta explicatio manifesto ducit: τοὺς ἐξ ἑτέρας δι᾽ ἑτέρας ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοις. Deinde eandem formam agnovit *Hesychius*: Ἀντιδιαστέλλεται, ἀντιδιΐστησιν. *Poll.* VI. 118. In *Philoxeni* Gloss. *Compensat.* ἀντιδιαλογίζεται. *Poll.* VII. 172. διαπλέκει, ἀντιδιαπλέκει. quod postremum habes apud *Aeschin.* contra Ctesiph. p. 278. B. *Hesychio* etiam restituendum: Ἀντιδιαπλέκειν, ἀντιμηχανᾶσθαι. *Aeschinis* loco iam usus est *Budaeus* Comm. L. Gr. p. 767.

10 Ἐπιστάτης δ᾽ ἔργων] *Archippus* in Piscibus πραγμάτων ἐπιστάτας dixit, teste *Harpocr.* in Παλιναίρετος. *Soph.* Aj. v. 27. Ποιμνίων ἐπιστάτας. et in El. v. 707. ἁρμάτων ἐπιστάται. Conf. *Grotius* ad *Luc.* Evang. V. v. 5. et *Thomam* in Διδάσκαλος.

11 Σπουδαιολογούμενος] Ita MS. et Edd. *Aldinae.* reliquae σπουδαῖον λεγόμενος. priorum lectionem recepi.

12 Δοάσσατο] Pluscula ad hanc notam vide in Animadv.

[*) Δοιάσσατο) Cod. Gud. διάσσατο; sic et altera vice, additque σὺν τῷ ι. — ἔδοξε) Cod. Gud. ἔδειξε. *Kul.*]

13 Ὑπὸ βασιλέα] Malim legi ὑπὸ βασιλέως· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν. *Thomas M.* conf. et, qui aliud discrimen adnotavit, *Chrysippus* apud *Schol. Theocr.* ad Idyll. V. v. 5. et apud *Athen.* VI. p. 267. B. [Δοῦλοι καὶ οἰκέται καὶ θεράποντες διαφέρουσι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Δόξα καὶ *Κλέος* διαφέρει. *Δόξα* μέν ἐστιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος· *Κλέος* δὲ, ὁ παρὰ τῶν σπουδαίων.

Δύναμις καὶ *Ἰσχὺς* διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων [14] ἐν Πρωταγόρᾳ. οὐ γὰρ ταυτόν ἐστι δύναμίς τε καὶ ἰσχύς [15]. ἡ μὲν γὰρ *Δύναμις* καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μανίας καὶ θυμοῦ· ἡ δὲ *Ἰσχὺς* ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων.

Δυσπειθὴς καὶ *Ἀπειθὴς* διαφέρει. *Δυσπειθὴς* γάρ ἐστιν, ὃς δυσχερῶς παραδέχεται τὸν πιστὸν λόγον· *Ἀπειθὴς* δὲ, ὃς ἀποκρούεται, καὶ οὐχ οἷός τέ ἐστι πείθεσθαι. *)

Δῶμα καὶ *Δωμάτιον* διαφέρει. *Δῶμα* μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ
46 οἰκοδόμημα· *Δωμάτιον* δὲ [16], θάλαμος.

Δωροδοκία, ἥ τε δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

E.

Ἐγχρίσαι καὶ *Ἐναλεῖψαι* [17] διαφέρει. *Ἐγχρίσαι* μὲν γὰρ,

δοῦλοι μὲν γὰρ καὶ τῶν ἡδονῶν λέγονται, καὶ πάντες οἱ τεταγμένοι ὑπὸ βασιλέως· οἰκέται δὲ δεσποτῶν· θεράποντες δὲ οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ᾽ ὧν θεραπεύονται οἱ προσήκοντες. Cod. Gud. *Kul.*]

14 *Πλάτων*] Quinimo Sophiſta, cuius inportunam in vocabulis ſecernendis diligentiam ridet *Plato* in Protagora Edit. *Valder.* p. 298.

15 *Δύναμίς τε καὶ ἰσχύς.*] Haec ſcriptura *Vulcanio* debetur; quam mutare etiam nolui, licet priores Edd. omnes legerent *δύναμίν τε καὶ ἰσχύν*· neque aliter ſcripſerit *Ammonius:* verum, iſta lectione recepta, integer locus ex illo quem dicebam *Platonis* erat refingendus, apud quem hac ratione loquitur Protagoras: *οὐ γὰρ ταυτὸν εἶναι (φημὶ) δύναμίν τε καὶ ἰσχύν· ἀλλὰ τὸ μὲν, καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίγνεσθαι τὴν δύναμιν, καὶ ἀπὸ μανίας γε καὶ ἀπὸ θυμοῦ· ἰσχὺν δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων.* Quem locum produxi, ut cum *Amm.* poſſet comparari, et hoc quoque indicio conſtaret, qua ratione Veterum loca a correctoribus ſoleant depravari. Noſtro in loco leve ſupererat antiquae ſcriptionis veſtigium; id ipſum inconſiderate ſuſtulit *Vulcanius;* quem nos, lectore ſuper hac re admonito, minus inprudenter ſequimur.

[*) *Παραδέχεται*) Cod. Gud. *δέχεται.* — *καὶ οὐχ* etc.) *καὶ οὐδ᾽ ὅλως πείθεται. Kul.*]

16 *Δωμάτιον δὲ*] Ita Vett. Edd. *Stephanus:* *τὸ Δωμάτιον δὲ, θάλαμος*· rectius ſcripſiſſet *Δωμάτιον δὲ, ὁ θάλαμος.*

17 *Ἐγχρίσαι καὶ Ἐναλεῖψαι*] Vulgatas *Tuſani*, *Steph.* et *Vulc.* Edd. bis occupaverat *Ἀναλεῖψαι.* Quod in *Aldinis* erat et in *Baſil. Curionis*, *Ἐναλεῖψαι*, in textum reduxi. Mirum videbatur, *Phavorinum*, dum probam lectionem ex *Aldo* dare potuiſſet, *Ἀναλεῖψαι* tamen in Lexicon retuliſſe; *Stephanum* contra, qui in *Amm.* mendoſe vulgaverat *Ἀναλεῖψαι*, in Theſ. Gr. T. I. p. 318. C. verbum *Ἐναλεῖψαι* ex uno *Ammonii* loco adſeruiſſe; cui addi certe potuiſſet *Heliod.* VII. p. 328. *ἐξελήλυθεν ἐναλειψόμενος τῷ ὀφθαλμῷ.*

ἐπὶ σκορπίου ἢ σφηκῶν, ἤ τινος τοιούτου [18] λέγουσιν· Ἐναλεῖψαι δὲ, ἐπὶ ὀφθαλμῶν.

Ἐγγυᾷ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει. Ἐγγυᾷ μὲν γὰρ ὁ διδούς· Ἐγγυᾶται δ᾽ ὁ λαμβάνων. *)

Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής· Ἐδιδάξατο δ᾽ ὁ πατὴρ συστήσας. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις [19],

Ἐδιδαξάμην μέντοι νὴ Δί᾽, ὦ μέλεε.

Εἰκὼν καὶ Προτομὴ διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γάρ ἐστιν ἐπ᾽ ἀνθρώπου· Προτομὴ δὲ, λέοντος, καὶ ἵππου, καὶ τῶν ἄλλων [20]. 47

Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον τῶν κατὰ τὴν πόλιν· Κατάκλησιν δὲ, ὁπότε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν [21], πρὸς ἐπίσκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων.

Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον. οὕτως ἐροῦμεν, Ἐκεῖ κατέλαβον αὐτὸν, καὶ Ἐκεῖσε πορεύσομαι.

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρει [22]. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν· Ἐκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

18 *Ἢ τινος τοιούτου*] Addit, quae ſenſum reddunt magis perſpicuum, *Aſcalon.* §. 132. *Ἐγχρίσαι —— ἤ τινος τοιούτου, ὅταν κατάξῃ. Ἐναλεῖψαι δὲ ἐπὶ ὀφθαλμῶν.* *Heſychius*: *Ἐγχρίει, τύπτει, ἐγκεντρίζει.* *Ammonii* nota *Iungermanni* coniecturam non parum commendat, in *Poll.* IV. 180. legentis: *ἐναλεῖψαι καὶ ἐγχρίσαι* pro vulgata *ἐγγράψαι.*

[*) *Ἐγγυᾷ κ. τ. λ.*) Sic et Cod. Gud. *Kul.*]

19 *Ἐν Νεφέλαις*] V. 1341. apud *Amm.* σε ex verſu periit ante *νὴ Δί᾽* ex edito *Ariſtoph.* reſtituendum. ubi pro *μέλεε* legitur *μέλε*, cum in Vett. *Amm.* Edd. ſolemni errore extet *μέλαι.* Super differentia vide Animadv.

20 *Καὶ τῶν ἄλλων*] Adiungi poſſet *θηρίων* ex *Ptol. Aſcal.* §. 33. *Suidas* in *Προτομαὶ βασιλικαί· —— κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων ἡ προτομὴ λέγεται.* Ad *Ammonium* docta obſervat *Leopardus* V. Emend. c. VIII. quibuscum confer *Schol. Apoll. Rhod.* II. v. 148.

21 *Συνεκάλουν*] Mallem ſcripſiſſet *κατεκάλουν*· nam *συνεκάλουν* potius videatur ad *σύγκλητον ἐκκλησίαν* pertinere, quae quantum diſtet a *κατακλήσει*, dicam in Animadv. [*Ἐκκλησία συνόδου διαφέρει. ἐκκλησία μὲν γάρ ἐστιν, ἐν ᾗ ἄνδρες μόνον εἰσέρχονται διὰ βουλήν, σύνοδος δὲ, ἐν ᾗ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰσέρχονται διά τι.* Cod. Gud. *Kul.*]

22 *Διαφέρει*] Vett. Edd. *διαφέρουσιν*, et mox *εἰς τὸν πόλεμον ἐμβαλεῖν.* Ad hanc etiam notam paucula in Animadv.

Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός. φησὶ γὰρ Ὅμηρος [23],

—— —— —— —— εἰ ἐτεόν γε
Κείνου ἔκγονός ἐσσι· σέβας μ᾽ ἔχει εἰσορόωντα.

καὶ δι᾽ ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν. Ἀπόγονος δ᾽ ὁ
48 *ἤτοι υἱωνεύς, ἢ ἔτι ἄποθεν* [24]. *καταχρῶνται δ᾽ ἔσθ᾽ ὅτε οἱ ἱστορικοὶ τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ υἱοῦ.*

Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἔν τινι διαφέρει [25], *δηλοῖ Δείναρχος* [26] *ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος, λέγων, Ἀναγνώσεται* [27] *δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.*

Ἕλκος Ὠτειλῆς διαφέρει. Ἕλκος μὲν γάρ ἐστι χρόνιον πάθος μόνον [28], *ἐκ σιδήρου γινόμενον· ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ*

23 *Ὅμηρος*] Od. *Γ.* v. 122. Vett. *Amm.* Edd. usque ad eam *Stephani* omnes: *εἰ ἐτεόν γ᾽ ἐκείνου ἔκγονός ἐστι, θάμβος μ᾽ ἔχει εἰσορόωντα.* In quibus vocabulum *θάμβος*, cuius loco hodie *σέβας* apud *Hom.* vulgatur, ab *Ammonio* tamen videtur positum. Alibi etiam *Homerus* ſcripſit: *θάμβος δ᾽ ἔχεν εἰσορόωντας.* et *Homerica* imitatione *Gregorius Nazianzenus* in *Muratorii* Anecdotis: *Θάμβος ἔχει μ᾽ ὁρόωντα τόσον γόνον Ἐμμελίοιο.*

24 *Ἢ ἔτι ἄποθεν*] Legendum puto: *ἢ ἔτι ἀπώτερος·* etſi recepta lectio forſan etiam ſervari poteſt. in *Euſtathium* certe invaſit labes ad Od. *Λ.* p. 431. *Ἀπόγονος δέ φασιν, ἤτοι υἱὸς, ἢ ἔτι ἄνωθεν. καταχρῶνται δέ φασιν ἔσθ᾽ ὅτε οἱ ἱστορικοὶ τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ τοῦ υἱοῦ.* quae ex *Amm.* corrigi poterunt. [*Ἔκγονος, ἔγγονος, καὶ ἀπόγονος διαφέρει. ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν υἱὸς, ἔγγονος δὲ υἱὸς υἱοῦ, ἀπόγονος δὲ ὁ τῶν ἐγγόνων πάλιν υἱός.* Cod. Gud. *Kul.*]

25 *Ἔν τινι διαφέρει*] Inſolens haec in *Amm.* loquendi forma, quam minime ſollicito, quamvis ſcribi facile poſſet *τινὶ διαφέρει.* *Suidas* in *Διαφέρω·* — *τίνι διαφέρει στιγμὴ ὑποστιγμῆς; χρόνῳ.* quae leguntur in *Dionyſii Thracis* Arte Gramm. MS. nam aliter iſta edidit *Fabricius* Vol. VII. Bibl. Gr. p. 27. *Πῇ διαφέρει στιγμὴ ὑποστιγμῆς;* Ad leges Atticismi convenientius ſcripſiſſet *Amm.* *τὶ διαφέρει.* Adſcribam *Phrynichi* verba e p. 72. *Τίνι διαφέρει τόδε καὶ τόδε, οὐ χρὴ οὕτω λέγειν κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ἀλλὰ τί διαφέρει.*

26 *Δείναρχος*] Turpe fuiſſet, priorum Edd. lectionem *Μέναρχος* iterum adpoſuiſſe, quum infra in v. *Μαρτυρία* recte legatur *Δείναρχος·* idque reſtituendum etiam monuerint *Meurſius* ad oram libri ſui, et in Att. Lect. III. c. V. *I. A. Fabricius* Bibl. Gr. L. IV. c. 26. p. 178. et *Kuſterus* ad *Suid.* in *Ἐκμαρτυρία.*

27 *Ἀναγνώσεται*] *Salmaſius*, hac obſervatione uſus in Obſ. ad I. Att. et R. c. XXX. p. 831. in *Dinarchi* verbis legiſſe videtur *ἀναγνώσετε.* quod minime probandum. Ad Iudices loquebatur *Dinarchus.* Quae in v. *Μαρτυρία* habet Noſter ex *Dinarcho*, cum his videntur connectenda.

28 *Πάθος μόνον*] Commoda diſtinctione hunc locum ſanavi ad mentem Cl. *Fabricii.* *μόνον* deeſt apud *Aſcalon.* §. 80. et *Thomam*, qui hanc notam con-

ἐξ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διελκύσθαι τὴν σάρκα. Ὠτειλὴ δ᾽ ἔστιν ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὑπὸ σιδήρου πληγή.

Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος διαφέρει. Ἐλέατρος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, παρὰ τοὺς ἐλεούς [29]· τράπεζαι δ᾽ εἰσὶ μαγειρικαί. Ὅμηρος,

—— καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευαν [30]. 49

Ἐδέατρος δὲ, ὁ προγεύστης [31] παρὰ τὰ ἐδέσματα.

Ἐμβάδες καὶ Ἔμβατα [32] διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν γάρ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. Ἔμβατα δὲ, τὰ τραγικά.

Ἐμεῖο καὶ Ἐμοῖο [33] διαφέρει. Ἐμεῖο μὲν γάρ ἐστιν ἀσύναρθρον, ὡς Ὅμηρος [34],

—— ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.

τὸ δὲ Ἐμοῖο σύναρθρον. τοῦ ἐμοῖο παιδός. καὶ,

traxit. [Ἕλκος ἐκ τοῦ ἕλκω, ὠτειλὴ, τραῦμα, πληγὴ διαφέρει. ἕλκος μὲν γὰρ τὸ χρόνιον πάθος, μόνον ἐκ σιδήρου γενόμενον, ἔσθ᾽ ὅτε καὶ ἐκ ταὐτομάτου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διελκοῦσθαι τὴν σάρκα. ὠτειλὴ ἐκ τοῦ σύνεγγυς σιδήρου πληγή. τραῦμα δὲ τρῶσις σαρκὸς ὑπὸ σιδήρου γενόμενον ἐφ᾽ ὑγείας σώματος. πληγὴ δὲ ἡ ἐκ χειρὸς πλῆξις. Cod. Gud. *Kul.*]

29 *Παρὰ τοὺς ἐλεούς*] Vett. Edd. παρὰ τοῖς ἐλεσοῖς. quibuscum MS. conſentit. [Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος) Cod. Gud. utraque vice: ἐλέατος καὶ δελέατος. τοὺς ἐλεούς) Cod. Gud. τοῖς εἰλεοῖς, ἅπερ τράπ. *Kul.*]

30 *Ἔχευαν*] Lege: ἔχευεν ex Il. *I.* v. 215.

31 *Προγεύστης*] Haec MS. lectio vulgatae προστάτης locum recepit, quanquam, ut verum fatear, προστάτης temere non videtur et ſine ratione poſitum. Vid. Animadv. [Προγεύστης) Cod. Gud. προστάτης. Caeterum Homeri locus abeſt. *Kul.*]

32 *Ἔμβατα*] Legendum ſine ulla dubitatione Ἐμβάται. *Ptol. Aſcal.* §. 42. Ἐμβάδες μὲν κωμικὰ ὑποδήματα. Ἐμβάται, τραγικά. Gloſſae: *Cothurni*, ἐμβάται τραγῳδοῦ. horum aliquoties occurrit apud *Lucian.* mentio. Eius *Schol.* ad Iov. Trag. p. 13. ἐμβάτας μὲν, inquit, τὰ ξύλα, ἃ βάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ Τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. *Thomas* tamen *Mag.* videri poſſet *Amm.* nota uſus iam depravata, dum ſcribit: Ἐμβάδες, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. Ἔμβατα δὲ καὶ Ἐμβάται τραγικά. hinc utriusque etiam formae in Theſ. meminit *Stephanus.*

33 *Ἐμοῖο*] Vett. Edd. μοῖο, et mox pro ἐμοῖο, μεῖο.

34 *Ὅμηρος*] Prior locus eſt ex Od. *P.* v. 155. Poſterior ex Il. *Ω.* v. 486. ubi vulgatur quidem *M. π.* σεῖο *θ.* ἐπιείκελ᾽ *Ἀ.* Sed quam lectionem et hic et infra in σοῖο probat noſter, agnovit etiam *Heraclit.* Allegor. *Hom.* p. 484. Vett. *Amm.* Edd. σοῖο *θ.* ἐπιίκελ᾽ *Ἀ.* ἀντὶ τοῦ πατρὸς absque σοῦ. [Ἀσύναρθρον) Cod. Gud. ἀσύντακτον. — ὡς) καί. — μῦθον) Addit Cod. Gud. ἑλληνικώτατον φησί. — τοῦ ἐμοῖο — ad fin.) Cod. Gud. οἷον τοῦ ἐμοῦ, καὶ μνῆσαι πατρὸς ἐμοῖο θεοῖς ἐπιείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ. *Kul.*]

Μνῆσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἀντὶ τοῦ πατρὸς σοῦ.

Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πεῖρα μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς ἢ δευτέρου [35] γνῶσίς ἐστι δοκιμαζομένη· Ἐμπειρία δὲ ἡ ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία. πάλιν δὲ Τέχνη Ἐμπειρίας διαφέρει· ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς κανόσιν [36]. ἡ γραμματικὴ [37] δὲ τέχνη ἀδιάπτωτος, ὡς καὶ ἡ ἐπιστήμη.

Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει· Ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μὲν γάρ ἐστιν ὁ παῖς· Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι. ἁμαρτάνει οὖν [38] ὁ λέγων, Ἔνδον εἰσέρχομαι, ἢ Ἔσω ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς τὴν διαφορὰν συγχεῖ· φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις [39],

Γυναῖκες αἵ τε ἔσω στέγης, αἵ τε ἐκτός.

δέον εἰπεῖν, γυναῖκες αἵ τε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδῃ [40],

Καὶ τὸν γέροντα, τήν τ' ἔσω γραῖαν δόμων.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις,

Ὅπως δὲ σπεύσεθ' ὅτι [41] τὶς γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον.

35 Ἢ δευτέρου] Vulgatae ἢ δύο MS. iterum lectionem antepofui, etfi pro illa ftaret *Thomas* in Ἐμπειρία. *Schol. Dionyf. Thracis*: Πεῖρα δὲ, inquit, ἡ ἑνὸς ἢ δευτέρου γνῶσις, ὅταν εἰδείη γεωργὸς, ὅτι δρεπάνῳ πληγεὶς ἰαθήσεται ὀπῷ συκῆς. κ. τ. λ. [V. not. ad Dionyf. Halic. de C. V. p. 175. *G. H. S.*] Pro δοκιμαζομένη Vett. Edd. δοκιζομένη. mendofe.

36 Κανόσιν] Vett. Edd. fcriptura vitiofae recentiorum lectionis κανονίσιν locum occupavit. e MS. κανόσιν adnotaverat *Voffius*, cuius, quod dolendum eft, collatio in hac voce definit.

37 Ἡ γραμματικὴ] *Thomas M.* ex *Dionyfio* Grammatices exhibet definitionem, quam tangere etiam videtur *Amm.* Multa e *Scholiaftis* ineditis notari poffent, quae defcribere nunc commodum non eft.

38 Ἁμαρτάνει οὖν] Si id peccare eft, probatiffimi Scriptores frequenter peccarunt. Hac in re finienda pro more confidenter *Phrynichus*: Ἔνδον εἰσέρχομαι, βάρβαρον, et quae plura in eius Eclogis legi poterunt.

39 Ἐν Τραχινίαις] v. 204. *Sophoclis* verba eadem ratione hic pofita funt, qua in Edd. *Steph.* et *Vulc.* quarum fcripturam fum fequutus, ut fua conftaret coniecturae, quam infra proponam, ratio. Vett. tamen Edd. αἵτ' ἔσω et mox δέον εἰπεῖν, αἵτ' ἔνδον. Quod fequitur καὶ e *Steph.* Ed. exciderat.

40 Ἐν Ἡρακλείδῃ] Lege: ἐν Ἡρακλείδαις. Verfus eft 584.

41. Ὅτι] *Scaliger* in libri mar-

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυ- 51
θοῖ μὲν γὰρ, τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε [42], καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος τοῦ τότε. ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ Ἐνταυθοῖ,

Ἐνταυθοῖ [43] νῦν ἧσο κύνας ἀπερύκων.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ [44],

Ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μήποθ' ἡλίου
Φέγγος καθορῇ.

ἔχει γὰρ καὶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν, καὶ τὴν ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε [45] φησὶν ἡ Καλυψὼ,

Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ, τόδε δῶμα φυλάσσοις·

καὶ Ἕκτωρ φησὶ,

— - σὲ δέ τ' ἐνθάδε [46] γῦπες ἔδονται.

ταῦτα γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. Τὰ δ' εἰς 52
τόπον οὕτως,

—— τῆς δ' αὐτοῦ [47] λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

gine notaverat ὅτι ὅ pro ὅτι ponendum. [καὶ) Cod. Gud. τοῦ. — τὸ) abest. — Σοφοκλῆς) Cod. Gud. addit δέ. — αἵ τε) αἵ τ' utraque vice. — ἐν Ἡρακλείδῃ) abest. — γραῖαν) abest. — τῆς μέσης) abest. — σπεύσεσθ') ὀπεύσεσθαι, sola huius articuli, quae attendi meretur lectio. *Kul.*]

42 Τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε] Haec festinanti librario debentur, ac proinde delenda sunt, eorumdemque loco ponendum Τὸ δ' Ἔνθα. Id et ex *Herennii Philonis* excerptis, et ex *Homeri*, quae subiiciuntur, locis clarissime patet. Ad hunc locum conferri potest *Nunnesius* ad *Phryn.* p. 23. [Quorum partem duntaxat deterendam credidi, universa praetermisit *Frell.* haec nimirum: Τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε, καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον. *Ex Addendis.*]

43 Ἐνταυθοῖ] *Hom.* Σ. Od. v. 104. Ἐ. ν. ἧ. κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων. *Schol.* ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

44 Ἐν Ἠλέκτρᾳ] V. 381. ubi pro καθορῇ reperies προσόψει. *Eustath.* ubi *Ammonium* describit, ad Od. Σ. p. 659. in *Sophoclis* versu legit κατόψει. *Eustathium* sequitur *Phavorinus*. Vett. porro Edd. *Amm.* pro πέμψειν legunt πέμψειεν.

45 Ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε] Vett. Edd. ἐπὶ τοῦδε. ἔνθά φησιν ἡ K. et in versu: Ἐνθάδε καὖθι μένων. quod non sperno. Od. E. v. 208. ubi editur Ἐ. αὖθι. *Barnesius* Ἐ. κ' αὖθι inter Var. Lect. retulit.

46 Σὲ δέ τ' ἐνθάδε] Il. Π. v. 836. Vett. Edd. σὲ δ' ἐνθάδε.

47 Τῆς δ' αὐτοῦ] Vett. Edd. Τοῦ δ' αὐτοῦ λῦτο γόνα. Egregie se facturum credidit, qui τῆς δ' αὐτοῦ reponeret. Utrumque apud *Hom.* sed ab hac nota est alienum, et a nescio quo ineptulo in hunc libellum intrusum.

Τοῦ δ' αὐτοῦ [48] λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.

ἐπὶ τοῦ Ἔνθα ἐν τόπῳ,

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον,

Ἔνθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος τοῦ τότε,

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδει Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γάρ ἐστι ποιοῦ [49] λόγου σχῆμα· τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐτίθετο
53 ἐπὶ τοῦ προστροπαίου παρ' Ἀττικοῖς. ὁ γοῦν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς φονικοῖς [50] φησὶ, Τεθνεὼς οὗτος [51] ὑμῖν ἐνθύμιος γενήσεται.

Ἔνδοξος *) καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἔνδοξος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπίσημος· Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος [52], καὶ ἐλπιζόμενος.

48 *Τοῦ δ' αὐτοῦ*] Od. Ξ. v. 161. Sequentia loca ordine indicabo: Od. Γ. v. 109. Od. Ι. v. 142. et Il. Ε. v. 1. ad poſtremum locum *Schol.* ad mentem *Amm.* Ἔνθ' αὖ exponit τότε δή. addens: ἐπίῤῥημα χρονικόν. ἄλλως δὲ ἐνταῦθα τοπικόν.

49 *Ποιοῦ*] Malim ποιὸν λόγου σχῆμα· quanquam vulgatam tuetur *Thomas M.* qui ſequentia: τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐτίθετο (ea vox deficit in *Vulc.* Ed.) ἐπὶ τ. π. π. Ἀ. adnotare praetermiſit. *Ptol. Aſcal.* §. 86. Ἐνθύμιον δὲ ἐπὶ τοῦ προστροπαίου οἱ ἀρχαῖοι φασίν. [Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἐστὶν ἐνθύμημα ποιοῦ λόγου σχῆμα· τὸ δὲ ἐνθύμιον ἐτίθετο ἀντὶ τοῦ τροπαίου παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς φησὶν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς φοινικοῖς, Τεθνεὼς οὗτος ὑμῖν ἐνθύμιος γενήσεται. Cod. Gud. *Kul.*]

50 *Φονικοῖς*] Vitioſam lectionem φοινικοῖς dudum ante *Fabric.* Bibl. Gr. L. II. c. 26. p. 889. emendaverat *Mauſſac.* ad *Harpocr.* v. Ἄτιμος· qui, dum graviter addit: „*nec ferendi illi ſunt, qui in hoc Ammonii loco verba ex Antiphontis φονικοῖς allata quibusdam numeris conſtare crediderunt*" a perpaucis, ut puto, intelligitur; mihi, quid ſibi iſta vellent, prius fuit incompertum, quam in *Valentini Curionis* Editionem incidi, in qua *Antiphontis* verba ita a reliquis ſeparata reperiebam:

Τεθνεὼς οὗτος ὑμῖν ἐνθύμιος γενήσεται.

Si reliqua e ſolutae orationis ſcriptoribus adducta loca pari ratione ab *Ammonii* verbis ea in Editione diſtingui animadvertiſſet *Mauſſacus*, obſervationem ſuam potuiſſet vir praeſtantiſſimus compendifacere.

51. *Οὗτος*] Vitioſe *Vulc.* Ed. τοῦτο. Neque tamen οὗτος reperire licet in verbis *Antiphontis* ἡμῖν προστρόπαιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται, ὑμῖν δ' ἐνθύμιος γενήσεται. quae in Comm. L. Gr. p. 858. produxit *Budaeus.*

[*) Ἔνδοξος κ. τ. λ.) Sic et Cod. Gud. *Kul.*]

52 *Ὁ προσδοκώμενος*] Apud *Heſych.* et in Gloſſ. *Herodot.* Ἐπίδοξος redditur προσδόκιμος. *Mo-*

Ἕνεκα καὶ Χάριν διαφέρει [53]. ὁ μὲν γὰρ Ἕνεκα, ψιλὴν τὴν αἰτίαν δηλοῖ. οἷον, Ἕνεκα Ἀλεξάνδρου καὶ ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν, μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὴν χάριν. Χάριν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐστράτευσε. τουτέστι, Μενελάῳ χαριζόμενος.

Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι διαφέρει. Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ἐπιστήσας [54]· Ἐννοεῖσθαι δὲ, ἀπὸ μακρὰν διαλογιζόμενος.

Ἐξόσου καὶ Ἐξότου διαφέρει. Ἐξόσου μὲν γὰρ, χρόνου· Ἐξότου δὲ, τὸ ἐξ οὗ τινος.

Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ [55] διαφέρει. καὶ βαρυτόνως προ- 54
φέρονται τοὔνομα· φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, Ἐξανέψιοι, ὡς ἀμέριμνοι, ἀναστελλομένης [56] τῆς ὀξείας ἐκ τοῦ Ἀνεψιοὶ, ὀνόματος ὀξυνομένου. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοὶ [57], τῶν ἀδελφῶν παῖδες,

ſchopul. Ἐπίδοξος, ὁ προσδόκιμος, ὁ κοινῶς προσδοκήσιμος. καὶ ἐπίδοξος, ὁ ἔνδοξος. Recte *Thomas M.* Ἐπίδοξος, οὐχ ὁ ἔνδοξος, ὥς τινες, ἀλλ' ὁ προσδόκιμος.

53 Ἕνεκα καὶ Χάριν δ.] Haec nota rectius abeſſet; nam quae hic traduntur, nullius ſunt frugis, et *Ammonio* diſerte repugnant, qui in Οὕνεκα, ἕνεκα ſive εἵνεκα expoſuit χάριν. Priora aderant tamen etiam in libello *Aſcal.* §. 41. et quidem pleniora: ὁ ἕνεκα σύνδεσμος κ. τ. λ. [Ἕνεκα σύνδεσμος αἰτιολογικὸς τοῦ οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν οὕνεκα σημαίνει τὸ διότι. οὕνεκα καλὸν εἶδος ἐπ' ἄλλου. τὸ δὲ ἕνεκα τὸ χάριν. ἕνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης. Cod. Gud. *Kul.*]

54 Ἐπιστήσας] Vulgatam lectionem ἐπιστὴς mutavi ad mentem Cl. *Hemſterhuiſii*, qui ita, prouti edidi, emendandum eſſe monuit ad *Lucian.* Nigrin. T. I. p. 56. quo mihi theſauro uti contigit. *Scaliger* pro ἐπιστὴς in margine correxerat ἐπιστάς.

55 Ἐξανεψιοὶ] Mirum vero nihil vitii ſuboluiſſe *Nunneſio* ad *Phryn.* p. 60. dum mihi nulla videtur ratione dubitari poſſe, quin hoc modo ſcripſerit *Amm.* Ἐξανέψιοι καὶ Ἀνεψιοὶ διαφέρει. Qui reliqua rite conſiderarit, aut mecum ſentiet, aut exiſtimabit, grave vulnus hac in parte accepiſſe *Ammonium.* [Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρει. βαρύνεται μὲν οἱ ἀμέριμνοι. ὀξύνεται δὲ οἱ πρὸς γένος. Cod. Gud. *Kul.*]

56 Ἀναστελλομένης] Ea Vett. eſt Edd. et vulgatae *Stephani* ſcriptura, a qua in *Vulcanii* Edit. diſceſſerunt operae, ponendo ἀναθελλομένης· huius edit. margini *Scaliger* adſcripſerat Ἀνθελκομένης· quod aeque atque alterum *Tryphonis* mentem declararet.

57 Ἀνεψιοὶ] Si mihi oculi non caligant, qui priorem, quam omnino inprobandam cenſeo, lectionem tueri velit, hic neceſſe eſt ſcribat Ἐξανεψιοὶ, neque etiam aliter legiſſe videtur *Cyrillus* in voc. acc. diſt. Ἐξανέψιοι, οἱ, *conſobrinorum filii.* Ἐξανεψιοὶ, οἱ, *conſobrini.* Verum iſtius hominis, quisquis ille fuerit, nulla plane eſt auctoritas, qui lectiones manifeſto mendoſas ſequutus, ridicula ſaepe iſti indici inſeruit. Deinde ad ἐξανεψιοὶ referri non poſſunt, quae adiecit Noſter, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα. quo in loco

καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα· Ἐξανέψιοι δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ, πίστεως ἐχόμενα· τὰ δ' ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

Ἐπικήδιος [58] καὶ Θρῆνος διαφέρει. Ἐπικήδιον μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῷ κήδει· Θρῆνος δὲ, τὸ ἐν ᾠδῇ. οὕτω Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς τοὔμπαλιν. φησὶ γὰρ, Θρῆνος δ' ἐστὶν ᾠδὴ τῆς συμφορᾶς οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα· ὀδυρμὸν ἔχει σὺν ἐγκωμίῳ τοῦ τελευτήσαντος· τινὲς μὲν οὖν κοινῶς πάντα εἶπον Θρήνους· οἱ δὲ διαφέρειν Θρῆνόν τε καὶ Ἐπική-
55 διον· τῷ τὸν Θρῆνον ᾄδεσθαι παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ τῆς ταφῆς, καὶ μετὰ τὴν ταφὴν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας [59], ᾀδόμενον ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸ δ' Ἐπικήδιον, ἔπαινόν τινα τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ.

Ἐπιστραφὴς Εὐστραφοῦς [60] διαφέρει. Ἐπιστραφὴς, ὁ προστακτικὸς καὶ ἐπιμελής· Εὐστραφὴς δ' ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ

quaeſo? in v. Ἀνεψιοὶ, uti opinor. Subiiciam *Heſychii* verba: Ἐξανέψιοι, ὧν οἱ πατέρες ἀλλήλων ἀνεψιοὶ, ἢ μητέρες. quo nihil eſt hanc in rem magis opportunum.

58 Ἐπικήδιος] Aliquoties in hac nota Ἐπικήδειον reſtituendum eſt. *Proclus* in Chreſtom. p. 7. Θρήνους, ἐπικήδεια· et diſcrimen docet p. 10. ubi multa notantur a *Scholio*. *Suid.* Ἐπικήδειον, ἐπιτάφιον. *Diomedes* ad *Dionyſ. Thrac.* τούτῳ οὖν τῷ μέτρῳ (Elegiaco) πολλοὶ ποιηταὶ πολλὰ γεγραφήκασιν, ἅτινα καλεῖται ἐπικήδεια. haec a *threnis* non ſecernunt *Schol.* ad *Horat.* II. Od. I. v. 38. [Ἐπικήδειον καὶ θρῆνος διαφέρει. ἐπικήδειον μὲν γάρ ἐστιν ἔπαινος τοῦ τελευτήσαντος μετὰ τινὸς μετρίου σχετλιασμοῦ. θρῆνος δὲ παρὰ τὸ ᾄδειν αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ τῆς ταφῆς καὶ μετὰ τὴν ταφὴν, καὶ μετὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων καὶ τῶν σὺν αὐταῖς ἐπιτάφιον. Cod. Gud. *Kul.*]

59 Τῆς κηδείας] Vett. Edd. τὰς κηδείας ᾀδόμενος ὑ. recepta itaque *Stephano* debetur.

60 Ἐπιστραφὴς Εὐστραφοῦς δ.] Vulgatior eſt ſcriptura Ἐπιστρεφὴς et Εὐστρεφής. quorum poſterius alio licet ſenſu apud *Homerum* ſatis frequens, prius apud *Suidam* occurrit. *Heſych.* Ἐπίστροφος, —— ἐπιμελητής. *Corinthius* de Dial. Ion. MS. ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς, ἢ ἐπιμελῶς, Ἐπιστρεφέως. Ad vocem Εὐστραφὴς *Ammonii* non nominati expoſitionem produxit *H. Stephanus* in Theſ. T. III. p. 1080. [Ἐπιστραφὴς) Cod. Gud. ἐπιστρεφὴς, bis. — ὁ προστακτικὸς καὶ) pro his Cod. Gud. μὲν γάρ ἐστιν habet. *Kul.*]

εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι· Σύμμαχοι δὲ, οἱ τῶν πολεμούντων. Ὅμηρος δι' ὅλης ἐφύλαξε τῆς ποιήσεως τὴν διαφοράν. οὐκ ἔστιν οὖν παρ' αὐτῷ ἐπίκουρος [61] Ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ Τρώων.

Ἐπιστεῖλαι *) καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν. Ἐπιστεῖλαι μὲν, διὰ γραμμάτων. Ἐπισκῆψαι δὲ, διὰ λόγων.

Ἐπαγγέλλει καὶ Ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν, 56
τὸ προστάσσει. Ἐπαγγέλλεται δὲ, τὸ [62] ὑπισχνεῖται. Ὑπισχεῖται δὲ, ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπιτίμιον μὲν γὰρ, ἡ ζημία· Ἐπίτιμον δὲ, τὸ τῆς τιμῆς μετέχον. ὥστε οὐ δεῖ λέγειν, Ἐξέτισε τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ' Ἐξέτισε τὸ ἐπιτίμιον.

Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει. Ἐπικηρύξαι [63] μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀναγαγόντι, ἢ ἀποκτείναντί τινα τῶν

61 Ἐπίκουρος] Nescio equidem, cur sit a Vett. Edd. lectione discessum, quae haec erat: Ἐπικούρους Ἑλλήνων λεγομένους. Ptol. Ascal. §. 40. Ἐπίκουροι —— ὡς οἱ Λύκιοι τῶν Τρώων. Σύμμαχοι —— ὡς τοῦ Ἀγαμέμνονος Μυρμιδόνες καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες. Confer Schol. Hom. ad Il. B. v. 130. et v. 803. [Ἐπίκουρος συμμάχου διαφέρει. ἐπίκουρος λέγεται ὁ τῶν πολεμουμένων βοηθὸς, ὡς Σαρπηδὼν Τρώων, οἱ γὰρ Τρῶες ἐπολεμοῦντο. σύμμαχος δὲ ὁ τῶν πολεμούντων, ὡς Ἀχιλλεὺς Ἑλλήνων. Cod. Gud. Kul.]

[*) Ἐπιστεῖλαι κ. τ. λ.) Ita plane Cod. Gud. Kul.]

62 Τὸ] Crediderim, scribendum Ἐπαγγέλλεται δὲ τοῦ Ὑπισχνεῖται.

63 Ἐπικηρύξαι] In hoc etiam loco emaculando egregiam operam collocavit Paulus Leopardus X. Emend. c. VI. cuius ego emendationes vulgatae lectionis loco reposui. Priorum Edd. haec erat scriptura: Ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι. καὶ ἀνάγοντες ἢ ἀποκτείναντές τινα τῶν καταδικασθέντων οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο δι' ἀγορὴν, τὸ μήλιον δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοιτο, ἥμισυ. e quibus haecce δι' ἀγορὴν τὸ μήλιον pulcrum erat mutasse in Διαγόραν τὸν Μήλιον· itaque etiam id unum libro suo adscripserat Ios. Scaliger, gnarus, reliqua facillumo opere ex Amm. in v. Κηρύξαι posse corrigi. Et ne ea Scaligeri et Leopardi emendatio levis alicui videatur, faciet infelix Vulcanii tentamen. Leopardi emendationem laudat Maussac. ad Harpocr. in v. Ἐπικεκηρυχέναι. Paucula vide in Animadv. [Omittendum non est, Frellonium pro δι' ἀγορὴν, τὸ μήλιον. vulgavisse, ἐς ἀγορὴν τὸ τέλειον· atque ea ratione sincerae lectionis vestigia plane obscurasse. Haec demum est, quam voco inconsultam correctorum temeritatem. Ex Addendis.]

καταδικασθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο Διαγόραν τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον, τὸ περὶ συμβιβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

Ἐπίτιμος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίτιμος μὲν γὰρ, ἔντιμος [64]. Ἐπιτίμιος δὲ, ὁ ἐπιζήμιος, καὶ ἐπίπληκτος. ἀφ' οὗ τὴν ἐπίπληξιν Ἐπιτίμιον φαμέν. καὶ, Ἐπιτίμησον αὐτὸν *), ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον.

57 Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι, τὸ συνεπιγελᾷν [65] τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· Συγχαίρειν δὲ, τὸ συνήδεσθαι τινὸς ἀγαθοῖς.

Ἐπιδοτικὸς μέν ἐστιν, ὁ δεομένοις ἐπιδιδούς· Μεταδοτικὸς δὲ, ὁ φίλοις.

Ἐρωτᾷν τοῦ Πυνθάνεσθαι [66] διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδ' ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾷν δὲ, τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα,

Εἴρεαι [67] ὁππόθεν εἰμὲν, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.

καὶ Ἀχιλλεὺς φησιν,

Ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διῒ φίλε, Νέστορ' ἔροιο,
Ὅντινα τοῦτον ἄγει.

ὅτι δὲ τὸ Πυνθάνεσθαι ἐπὶ ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν [68] τάσσεται, φανερὸν ἐκ τοῦ λέγειν Τηλέμαχον·

64 Ἔντιμος] Lege ὁ ἔντιμος et in ultima nota Ἐπιτίμησον αὐτῷ ex *Moschop.* in v. Ἐπίτιμος. e quo videri posset haec nota in *Ammonium* introducta. Vide Animadv. [ἐπιτίμησον αὐτῷ auctore *Frell.* in textum potuisset inferri. *Ex Addendis.*]

[*) μὲν γάρ) Cod. Gud. μὲν γάρ ἐστιν. — ἐπιτίμιον) ἐπιτίμησιν. — αὐτὸν) abest. *Kul.*]

65 Συνεπιγελᾷν] Librario obversabatur τὸ συγχαίρειν. Particula σὺν, quam festinans posuerat, delenda videtur, ut Noster scripserit ἐπιγελᾷν. Vide Lib. II. Animadv. cap. I.

66 Ἐρωτᾷν τοῦ Π.] Eandem observationem totidem fere verbis expressit *Eustathius* ad Od. Γ. p. 112. et 113. neque ullam auctoris fecit mentionem. [V. p. 59. *Kul.*]

67 Εἴρεαι] Od. Γ. v. 80. Vett. Edd. *Amm.* ὁπόθεν. In altero *Homeri* loco editur ἔρειο Il. Λ. v. 610. ἔροιο cum *Amm.* legit *Eustathius.*

68 Ἐπὶ ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν] Hanc in rem multa collegit *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 1299.

Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,
Πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός.

καὶ Ὀδυσσεύς φησι· 58

Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ.

Κατὰ δὲ τοὺς φιλοσόφους Ἐρώτησίς ἐστι φράσις συμβολικὴν [69] ἀπόκρισιν ζητοῦσα, οἷον νέον [70], ἀμφίβολον, σαφὲς, ἄδηλον. αὗται γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις συμβολικαὶ καλοῦνται. ἔστι μέντοι γε ὅτε οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἑτέρως ἀποκρινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις. οἷον, ἡμέρα ἐστίν [71]. καὶ οὕτως· ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα· καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστίν. Πεῦσις δέ ἐστι λέξις, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνεσθαι, οἷον· Ποῦ οἰκεῖ Ἀρίστων; φησὶ γὰρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ, Πῇ ἔβη [72] Ἀνδρομάχη; ἡ δ' ἀποκρίνεται·

Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσε
Τείρεσθαι Τρῶας.

οὐ γὰρ ἐνεχώρει ἐνταῦθα συμβολικῶς εἰπεῖν, ναὶ ἢ οὔ· κατά τι οὖν περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης φέρονται καὶ οἱ

quem descripsit *Suidas*. Bina tantum *Homeri* loca adnotavit *Ammon.* ex Odyss. *B.* v. 314. et Od. *N.* v. 256. Utroque in loco a Vett. Edd. recessit *Stephanus.* ante ipsum apud *Amm.* vulgabatur: νῦν δ' ὅτε μέγας εἰμὶ κ. ἄ. μύθων ἀ. π. κ. δ. μ. αὔξεται. in altero autem loco ex Od. *N.* v. 256. ubi vulgatur *Π.* Ἰθάκης γε καὶ ἐ. *K.* ε. in antiquis *Amm.* edd. legebatur *Π.* Ἰθάκηνδε καὶ ἐν Τροίῃ εὐρείῃ, quod ego certe non temere sollicitassem.

69 Συμβολικὴν] Ita correxit *Scaliger* vulgatam συμβολικὴ ἀπ.

70 Νέον] Confidenter reponi potuisset ναὶ, οὔ, verum emendationes quantumvis veras in textum recipere vix licet, et in hanc partem malui peccare. Orationem *Amm.* inperfectam facile vidit *Vulcanius*, qui mendam ex eadem hac nota eluere debuisset. Eam quam dixi emendationem unicuique sponte suggerat ad h. l. collatus *Eustathius*: Φιλοσόφως μέντοι ἐρώτησίς ἐστι φράσις συμβολικὴν ἀπόκρισιν ζητοῦσα. οἷον, ἀρά γε οὕτως ἔχει; πρὸς ὃ ἐπαχθὲν τὸ ναὶ, ἢ οὔ, ἢ τὸ ἀναμφιβόλως, ἢ τοιοῦτόν τι, συμβολικὴν ἀπόφανσιν ἐποίησε. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ σαφὲς ἢ ἄδηλον, καὶ τὰ τοιαῦτα. *Ammonius* Philosophus in *Aristotel.* de interpret. f. 138. a. ἐρώτησιν vocat διαλεκτικὴν, πρὸς ἣν ἐστιν ἀποκρίνασθαι τὸ ναὶ ἢ τὸ οὒ μόνον εἰπόντα, καὶ συμβολικῶς κατανεύσαντα μόνον ἢ ἀνανεύσαντα.

71 Ἡμέρα ἐστίν.] Has argutias non capio, nisi forte scripserit Noster: οἷον, ἡμέρα ἐστίν; ἔστιν ἡμέρα, ἢ οὐκ ἐστίν. Non aliter fere *Eustathius*.

72 Πῇ ἔβη] Il. *Z.* v. 377. et v. 386. Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔ. Sed vero in vetustis *Amm.* Edd. extabat: ποῖος ἔβη ἀνδρόμαχος. ἡδ' ἀποκρίνεται ὅτι ἐπὶ πύργον ἔβη. quae lectio non plane fuerat repudianda.

φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς προειρημένοις. Ποτάμων [73] περὶ τῆς διαφορᾶς φησιν οὕτως·

Ἐρώτησις Πεύσεως καὶ [74] Ἀνακρίσεως διαφέρει. Ἐρώ-
59 τησις μὲν γάρ ἐστι σύντομος ἀπόκρισις· Πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία· Ἀνάκρισις δὲ, ὑποδεεστέρων ἐξήγησις [75].

Ἔρως καὶ Πόθος διαφέρουσιν *). Ἔρως μὲν γὰρ **), τῶν παρόντων· Πόθος δὲ, τῶν απόντων.

Ἐρᾷν καὶ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾷν μὲν γάρ ἐστι, τῶν ἐν ὄψει· Ποθεῖν δὲ, τοὺς απόντας. διαστέλλει δὲ καὶ Ὅμηρος·

> Ὥς σέο [76] νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

πρὸς τὴν Ἥραν φησὶν ὁ Ζεὺς παροῦσαν. ἐπὶ δὲ τοῦ απόντος,

> Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
> Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα. ***)

φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς. Ἐρωτᾷν [77] μέν ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπό-

73 *Ποτάμων*] Is forſan *Potamo*, qui, teſte *Suida*, in *Platonem* ſcripſit commentarium, a *Vulcanio*, ac proinde a *Fabricio* etiam, in Auctorum indice omiſſus.

74 *Καὶ*] Quod in prima Edit. omiſſum, *καὶ* ſecunda exhibuit; in qua etiam *διαφέρει*, ubi in prima Ed. *διαφέρουσιν* legebatur. [*πεύσεως καὶ ἀνακρίσεως*) Cod. Gud. *πίστις καὶ ἀνάκρισις*. *Kul.*]

75 *Ὑποδεεστέρων ἐξήγησις.*] Levi mutatione pro *ἐξήγησις* ſcribendum *ἐξέτασις*. qua voce priorem exponit *Harpocratio*, quem *Suidas* ſequitur et *Phavor.* Porro *ὑποδεεστέρων* ſincerum non videtur. Legendum exiſtimo *Ἀνάκρισις δὲ, ἡ ἀπὸ δευτέρου ἐξέτασις*, vel, ſi malis, *ἡ ἐκ δευτέρου ἐ.* hanc mihi coniecturam *Herennius* Noſter ſubminiſtravit, apud quem *Ἀνάκρισις* dicitur *δευτέρα ἐξέτασις*. [*πεῦσις δὲ, μακρᾶς*) Cod. Gud. *πίστις δὲ, μικρᾶς*. — *ἐξήγησις*) *ἐξέτασις*. *Kul.*]

[*) V. Hemſterh. ad Ariſtophan. Plut. p. 427. *G. H. S.*]

[**) *μὲν γὰρ*) Cod. Gud. addit *ἐστὶν ἐπὶ τῶν κ. τ. λ.*, et *ἐπὶ τῶν ἀπόντων*. *Kul.*]

76 *Ὥς σέο*] Il. *Γ.* v. 446. Alter locus eſt in Od. *Λ.* v. 201, in quo Vett. Edd. legebant *ἀλλά με σοῦ πόθος*. Ad hunc locum differentiam adnotavit *Euſtathius*, cui adde *Thomam* in *Ἐρῶ*.

[***) *Ποθεῖν*) Cod. Gud. *ἐπιθυμεῖν* per incuriam; nam explicatur *ποθεῖν*. — *τῶν*) *τό*. — *διαστέλλει δὲ*) abeſt. — *ἔραμαι*) *ἐρᾷ*. — *αἱρεῖ*) Cod. Gud. *ἐρεῖ*. — *τοῦ*) abeſt. — *τε*) abeſt. — *φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ*) *φαίδιμος Ὀδυσσεὺς*, male. — *σή*) *ἐσή*. — *θυμὸν ἀπηύρα*) pro his Cod. Gud. *φέρει*. Caetera deſunt. *Kul.*]

77 *Ἐρωτᾷν*] Quis credat hic voluiſſe repetere *Ammonium*,

φασιν, ἢ ναὶ ἢ οὔ· Πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιοῦν πρᾶγμα· οἷον, Πῶς ἐπολεμήσατε;

Ἔρως μέν ἐστιν ἐπιβολὴ φιλοποιΐας· Πόθος δ᾽ ἀπόντος· Ἵμερος δ᾽ ἔρως σπανίζων τῆς πρὸς τὸν [78] ἐρώμενον χρείας.

Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ, τὰ καὶ νῦν ὄντα· Γενήσεται δὲ, τὰ γενέσεως τευξόμενα. οἷον, νέος πρεσβύτης ἔσται· τῷ δ᾽ ἀτέκνῳ παῖδες γενήσονται. Ἄλλως [79]. Ἔσται μὲν γὰρ τὸ ὑποκείμενον, οἷον· ὁ παῖς ἔσται ἀνήρ· Γενήσεται δὲ, τὸ ἄριστον. *)

Ἑστιάτωρ καὶ Δαιτυμὼν [80] διαφέρει. Ἑστιάτωρ μὲν γὰρ, ὁ ὑποδοχεύς· Δαιτυμόνες δὲ, οἱ ἑστιώμενοι. **)

Ἑσπέρα καὶ Ὀψὲ διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστι, δυομένου τοῦ ἡλίου. Ὀψὲ δὲ, βραδέως, καὶ μεθ᾽ ὁντινοῦν [81] χρόνον. διὰ τοῦτο ***) καὶ προστιθέασιν, Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

Ἑταῖρος καὶ Φίλος διαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰρ Φίλος, καὶ ἑταῖρος· ὁ δ᾽ Ἑταῖρος, οὐ πάντως φίλος. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου φησὶν Ὅμηρος [82],

—— πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον.

quae paulo ante ſcripſerat? [Ἐρωτᾷν τοῦ πυνθάνεσθαι διαφέρει. πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατὰ ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ἀπὸ τινὸς λεγόμενα, αὐτὸν οὐδὲν· ἐρωτῶντα. ἐρωτᾷν δὲ τὸ θέλειν κεφαλαιωδῶς τινὰ ζητεῖν, καὶ λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. Cod. Gud. Conveniunt haec cum Eranio Philone, quatuor ultimis verbis omiſſis. *Kul.*]

78 Τὰν ἐρ.] Lege τὸ ἐρώμενον, ſenſu, ut vides, a vulgata lectione non parum diverſo.

79 Ἄλλως] Haec iterum ab alio videntur adiecta. Confer tamen *Euſtath.* ad Il. *B.* p. 162. et in fine huius notae pro ἄριστον ſcribe ἀόριστον.

[*) καὶ νῦν) Cod. Gud. οὐ νῦν. — γενέσεως τευξόμενα) οὐκ ὄντα. — Ἄλλως — ἄριστον) deſunt. *Kul.*]

80 Ἑστιάτωρ καὶ Δαιτυμὼν δ.] *Cyrillus* in Lexico inedito: Ἑστιάτωρ καὶ Δαιτυμὼν διαφέρει. Ἑστιάτωρ μὲν ὁ εἰς εὐωχίαν καλῶν καὶ εἰς εὐφροσύνην. Δαιτυμόνες δὲ οἱ ἀριστηταί. male ſcribitur ἀριστιταί. *Ptolemaeus Aſcalonita* §. 3. Ἑστιάτωρ μέν ἐστιν ὁ ἑστιῶν. Δαιτυμὼν δὲ ὁ ἑστιώμενος, κατὰ Πλάτωνα. poſtrema in *Ammonio* deſiderari monuit *Fabricius*, quae lubenter ſuo relinquo auctori. *Homerum* potius advocaſſet Noſter. *Ariſtaen.* I. Epiſt. v. ἀθροιζομένων τῶν δαιτυμόνων ὁ χρυσοῦς ἑστιάτωρ εἰσῄει.

[**) γάρ) abeſt in Cod. Gud. — ἑστιώμενοι) ἐσθιόμενοι. *Kul.*]

81 Μεθ᾽ ὁντινοῦν] In Vett. Edd. μεθοντιοῦν legebatur, mendoſe.

[***) ὁντινοῦν) Cod. Gud. ὃν τινὰ οὖν. — διὰ τοῦτο) abeſt. *Kul.*]

82 Ὅμηρος] Od. *Λ.* v. 7. Quae ſequuntur, infra etiam extant in v. Φίλος. [διὸ καὶ κ. τ. λ.) Omnia deſunt in Cod. Gud. *Kul.*]

καὶ ἄλλως· Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται πάντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δὲ, ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, καὶ ἐν συνηθείᾳ καὶ ἐν συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Ἑτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ἑτερό-
61 φθαλμος μὲν γὰρ, ὁ κατὰ περίπτωσιν πηρωθεὶς τὸν ἕτερον *) τῶν ὀφθαλμῶν· Μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον [83] ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ Κύκλωψ.

Ἕτερος καὶ Ἄλλος διαφέρει. Ἕτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος [84].

Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ᾽ ἕτερον πόδα.

τὸ δὲ Ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. ὡς αὐτὸς Ὅμηρος·

—— Διῒ δ᾽ ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς [85] διαφέρει. Εὐφυὴς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς ὁ σκωπτικός. Εὐμαθὴς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

Εὑρεῖν καὶ Εὑρέσθαι διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γὰρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· Εὑρέσθαι δὲ, οἱονεὶ τὸ ἐκπορίσασθαι. **) Μένανδρος Δυσκόλῳ [86],

Εὑρηκὼς κἀγὼ τούτου τέχνην.

Δίφιλος ἐν Πύῤῥᾳ,

Δῶρον δ᾽ ἐμαυτῇ παρὰ θεῶν εὑρημένον [87].

[*) τὸν ἕτερον) Cod. Gud. τοῦ ἑτέρου. *Kul.*]

83 Ὁ μόνον] *Thomas M.* in Ἑτερόφθαλμος, Μονόφθαλμος γὰρ, inquit, ὁ ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχων φυσικῶς, οἷον μυθεύονται τὸν Κύκλωπα. Fieri etiam poteſt, ut *Ammonius* ſcripſerit: ὁ ἕνα μόνον ὀ. ἔ. Plura dabo in Animadv.

84 Ὅμηρος] Il. *B.* v. 217. Tum legendum ὡς ὁ αὐτὸς Ὅμηρος. Il. *Γ.* v. 104. [ἐπὶ δυοῖν τάσσεται) Cod. Gud. ἐστὶν ἐπὶ δύο. ἄλλος δὲ ἐπὶ πολλῶν. *Kul.*]

85 Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς δ.] *Thom. M.* Εὐμαθὴς, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς. et Εὐφυὴς, ὁ εἰς πάντα δεξιός. Pluſcula etiam ad h. l. vide in Animadv. [Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. εὐμαθὴς μὲν ὁ καλῶς μανθάνων. εὐφυὴς δὲ ὁ πανοῦργος καὶ σκώπτης. Cod. Gud. in v. Ἀφυής. — Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. εὐφυὴς μὲν γὰρ παρὰ Ἀττικοῖς λέγεται ὁ προκοπτικός. εὐμαθὴς ὁ εἰς μάθησιν ταχὺς, ὁ πρὸς μάθησιν εὖ πεφυκώς. Idem. *Kul.*]

[**) Εὑρεῖν καὶ Εὕρασθαι διαφέρει. εὑρεῖν μὲν γὰρ ἐν συνηθείᾳ, εὕρασθαι δὲ οἷον πορίσασθαι. Cod. Gud. *Kul.* V. not. ad Sophocl. T. I. p. 245. *G. H. S.*]

86 Δυσκόλῳ] *Vulcanius* edidit ἐν Δυσκόλῳ. In *Menandri* fragmine, quod varie tentant, Vett. Edd. legebant εὑρηκὸς, eaedem mox Δίφυλος.

87 Εὑρημένον] *Scaliger* et *Vulcan.* corrigunt εὑρημένη. dubito,

Εὔμορφος Εὐειδοῦς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γὰρ, ὁ τὴν μορφὴν εὖ ἔχων, οἷον *) εὐπρόσωπος· (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν, Μορφάζειν [88] λέγομεν·) Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον πᾶν **) τὸ σῶμα. 62

Εὐθὺς, Εὐθὺ, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν. Εὐθὺς μὲν γὰρ, ὁ κανών· Εὐθὺ δὲ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν [89], κατ᾽ εὐθεῖαν τοῦ γυμνασίου· ἢ Εὐθὺ τὸ κανόνιον. τὸ δὲ Εὐθέως, ἀντὶ τοῦ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος. ὁ οὖν ἐναλλάσσων ἁμαρτάνει, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ,

Τί φὴς ἰδὼν ἔνθέν γε πᾶς [90] δ᾽ ἐλευθερῶν,
᾽Απῆλθες εὐθὺς, ὡς ταχύ.

Τινὲς μέντοι τῶν ἀρχαίων φασὶ, καὶ τὸ Εὐθὺς ἀντὶ χρονικοῦ κεῖσθαι. φασὶ γοῦν κατὰ λέξιν. Τινὲς δὲ τὸ μὲν εὐθὺ λέγουσιν [91] ἐπί τινος εὐθέος [92]. οἷον ἐὰν μὲν

an recte. [V. Dorvill. ad Chariton. p. 326. ſ. ed. Lipſ. *G. H. S.*] Ex *Ammonii* mente τὸ εὑρέσθαι pro ἐκπορίσασθαι uſurpavit *Demoſth.* de foed. Alex. p. 89. C. πρὸς τῇ ὑπαρχούσῃ δυνάμει ἔστι προσβολὰς ἑτέρας εὑρέσθαι. ubi ex *Harpocr.* legendum προβολὰς, ut hic ſit ſenſus: *alias munitiones nobis comparare poterimus.* *Euſtath.* ad Il. Σ. p. 1195. v. 49. Τοῦ δὲ εὑρέσθαι μόνον χρηστὸν τὸ εὑρόμην παρὰ Σοφοκλεῖ. Confer *Phavor.* in Εὕρετο, et *Budaei* Comm. L. Gr. p. 377.

[*) οἷον) Cod. Gud. ἤτοι. *Kul.*]

88 *Μορφάζειν*] Revocavi lectionem *Aldinam*, quam poſtea Editores temere mutarunt in *Μορφίζειν*. quod e *Tuſani* Edit. in Theſaurum *Stephani* T. II. p. 972. derivatum eſt, ubi et genuinum Μορφάζειν reperies. *Heſych.* Μορφάζειν, νεύειν. in re ſaltatoria *Pollux* IV. 95. *Xenoph.* in Conviv. p. 892. C. εἰ μορφάζοις, ὥσπερ ἡ αὐλητρὶς, καὶ σὺ πρὸς τὰ λεγόμενα. Saltationis genus Μορφασμὸς apud *Poll.* IV. 103. *Heſychius*: Ἐπιμορφάζονται, σχηματίζονται.

[**) πᾶν) Cod. Gud. ἅπαν. *Kul.*]

89 *Τοῦ γυμνασίου αὐτῶν,*] Edd. omnes: Εὐθὺ δὲ, τὸ γυμνάσιον, αὐτῶν κατ᾽ ε. hanc lectionem ita in libro ſuo emendarat *Scaliger*, ut, deleta voce αὐτῶν, legerit Εὐθὺ δὲ τοῦ γυμνασίου, κατ᾽ ε. Malui *Vulcanii* coniecturam in textu reponere; non quod Grammatici manum exhiberet, ſed quod ea ratione, relicta voce αὐτῶν, corruptae lectionis veſtigia remanerent. Scripſerat *Ammonius*, niſi fallor: Εὐθὺ δὲ τοῦ γυμνασίου, ἀντὶ τοῦ κατ᾽ εὐθεῖαν τοῦ γυμνασίου. Iſta ἀντὶ τοῦ in αὐτῶν latent. [V. Baſt. ad Gregor. Corinth. p. 929. *G. H. S.*] Mox in Vett. Edd. legebatur τὸ δ᾽ εὐθέως et poſtea οἱ δ᾽ ἀρχαῖοι.

90 *Πᾶς*] Aliorum in hoc verſu emendando coniecturae proſtant. Pro πᾶς *Vulcanius*, et in ora libri ſui *Scaliger* emendaverant πῶς· id primum recipi debet, tum vero *Menandri* locus alio ſenſu accipi, atque hactenus fuit factum. Vide ſis Animadv.

91 *Εὐθὺ λέγουσιν*] Id *Vulcanio* debetur, cuius emendationem *Ammonio* reſtitui: vulgata priorum Edd. lectio, τινὲς δὲ τὸ μὲν εὖ λέγειν, vitioſa eſt.

92 *Εὐθέος*] Ita *Steph.* cum prima Editione: ſecunda et *Vulc.* εὐθέως.

ἢ θηλυκὸν τοὔνομα, ἡ εὐθεῖα ὁδὸς, εὐθεῖα βακτηρία· ἐὰν δὲ ἄῤῥεν, εὐθὺς ὁ κανών· ἐὰν δ' οὐδέτερον, εὐθὺ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ Εὐθὺ ἐτίθεσαν, τὸ ἐφ' ὁδοῦ [93] τῆς τεινούσης ἐπί τινος τόπου· εὐθὺ τῆς στοᾶς, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' Εὐθύς. οἷον·

63 Γήμαντος αὐτοῦ δ' [94], εὐθὺς ἔσομ' ἐλεύθερος.

καὶ

Ὡς τοῦτο δ' [95] εἶδεν, εὐθὺς ἦν ἄνω, κάτω. *)

Εὐφραίνεσθαι καὶ Ἥδεσθαι διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρᾳ, Εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Ἥδεσθαι δὲ, ἐσθίοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα [96] αὐτῷ τῷ σώματι.

Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺς, χρονι-

93 Τὸ ἐφ' ὁδοῦ] Probem absque particula τὸ legi ἐφ' ὁδοῦ.

94 Αὐτοῦ δ'] Vett. Edd. Aldinae: Γ. δ' αὐτοῦ· perperam.

95 Ὡς τοῦτο δ'] Textus habet emendationem *Scaligeri* et *Vulcanii*. Priores editiones legebant Ὡς τοῦτ' εἶδεν. Quod in hoc verſiculo extat, ἄνω, κάτω *Menandro* placuit, neque dubito, quin hic verſus cum praecedenti e Comoedia ſint deſumpti. In altero ſervum audis de herili filio verba facientem.

[*) γὰρ) Cod. Gud. ἐστὶν. — τοῦ γυμνασίου αὐτῶν) τὸ γυμνάσιον, ἀντὶ τοῦ κατ'. — χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος) χρονικῶς ἐπίῤῥημα. — κατὰ — λέξιν abeſt. — εὐθὺ λέγουσιν λέγειν. — εὐθέος) εὐθέως. — τοὔνομα) τὸ ὄνομα. — τόπου) Cod. addit οἷον. — κατὰ τοὺς χρόνους) κατὰ τῶν ἀρωμάτων. — αὐτοῦ δ') αὐτοῦ. — τοῦτο δ') τοῦτ'. — ἄνω) τὰ ἄνω. — Alio loco, mutatis paulisper verbis, haec habet Cod. Gud. Εὐθὺς, καὶ εὐθὺ, καὶ εὐθέως διαφέρει. εὐθὺς μὲν γάρ ἐστιν ὁ καλῶς τρέφων. εὐθὺ δὲ τὸ γυμνάσιον, ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθείας τοῦ γυμνασίου. εὐθέως δὲ ἀντὶ τοῦ χρονικῶς ἐπιῤῥήματος. — Εὐθὺς καὶ εὐθέως ἀμφότερα Ἑλληνικά. τὸ δὲ εὐθὺ διαφέρει τούτων. οὐ γὰρ τὸ παραχρῆμα σημαίνει, ἀλλὰ τὸ ἕως. καὶ εἰς οἷον. Lexicon Photii. *Kul.*]

96 Ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα] Haec verba, quae univerſa in Vetuſtis *Ammonii* Edd. deerant, primum in *Stephani* Editione proſtant. *Aldus* ita vulgaverat: Ἥδεσθαι δὲ ἐσθίοντα αὐτῷ τῷ σώματι. in quibus facile quis ſuſpicetur legendum αἰσθόντα, ſive αἰσθάνοντα (uti certe legit apud *Amm. Phavorinus Camers* in Εὐφραίνεσθαι) pro ἐσθίοντα. ultimum hocce in ἐσθίοντα demutavit *Tuſanus*; quod non ſolum recepit *Stephanus*, ſed et eam quam dixi laciniam, ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα in *Ammonium* intulit. Qua, inquies, auctoritate? non niſi vulgata in *Platone* ſcriptura motus; is in Protagora p. 293. eadem illa Prodicum dicentem introducit, quae poſt *Stephanum* in *Ammonio* leguntur. Ea vero auctores interpolandi ratio ſobria non eſt.

κόν [97] ἐστιν ἐπίῤῥημα· τὸ δὲ Εὐθὺ, τὸ ἐξ ἐναντίας δηλοῖ.

Εὐεργεσία καὶ Χάρις διαφέρει. Εὐεργεσία μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μεγάλη χάρις· Χάρις δὲ, ἡ ἐλάττων. οἷον, χιτῶνα ἢ κύνα χαρίζεται, εὐεργετεῖ δὲ οὔ.

Εὐθὺ καὶ Ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺ ἀντίκειται τῷ στρεβλῷ· τὸ Ὀρθὸν, τῷ πλαγίῳ.

Εὖ τοῦ Καλῶς διαφέρει. Εὖ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει· Καλῶς δὲ, τὸ χρήσιμον [98] συνηρημένως. τὸ οὖν Εὖ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρησίμως. 64

Ἐχθρὸς Πολεμίου καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν πέλας [99]. Δυσμενὴς δ' ὁ χρόνιον πρὸς τόν ποτε φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων.

Z.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἤγουν τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον [1]· Ζῆλος δὲ, μίμησις καλοῦ· οἷον, ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν

97 *Χρονικόν*] Vett. Edd. *χρόνιον* legebant. Alterius vocis *Εὐθὺ* quae hic traditur notio, a nonnullis non fuit animadversa.

98 *Χρήσιμον*] Forsan leg. *χρησίμως*. *Moschop.* *Εὖ ἀντὶ τοῦ ὀρθῶς, καλῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ χρησίμως.* scribe *καὶ Καλῶς, ἀντὶ τ.* Pro *συνηρημένως* in *Amm.* prima Ed. legebatur *συνηρημένον*· in secunda, *συνηρημένων*.

99 *Χωρῶν πέλας*] *Thomas M.* in *Ἐχθρός*· *Πολέμιος δὲ ἁπλῶς, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν.* *Herennius Philo*: *Πολέμιος δὲ ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τοὺς πέλας.* neque tamen *Thom.* aut *Amm.* scriptura sollicitanda est. [*Ἐχθρὸς, πολέμιος, καὶ δυσμενὴς διαφέρει. ἐχθρος μὲν γὰρ ὁ πρότερος φίλος. πολέμιος δὲ, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τὸν πέλας. δυσμενὴς δὲ ὁ χρόνιος τὴν πρὸς τὸν ποτὲ φίλον ἔχθραν διατηρῶν, καὶ δυσδιάλλακτον ἔχων.* Cod. Gud. *Kul.*]

1 *Ὑπάρχον*] In schedis *Ptol. Ascal.* §. 92. *τὸ ἐν μίσει ὑπάρχειν.* Receptam lectionem sequitur *Cyrillus* in Lex. inedito: *Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον. Ζῆλος δὲ μίμησις καλοῦ, οἷον ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς.* Plurimarum vocum differentiae iisdem verbis in *Cyrilli* Lex. leguntur, quibus usus est *Ammonius.* [*Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζῆλος μὲν γὰρ ἐστὶ μίμησις τοῦ καλοῦ, οἷον· Ζῆλον τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, ἐπὶ καλοῦ. Ζηλοτυποῖ δὲ ἡ δεῖνα τὸν δεῖνα. Ζηλοτυπία γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον.* Cod. Gud. *Kul.*]

ὁ παῖς. Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ [2]. Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ δεῖνα τόνδε [3].

Ζηλῶσαι *) τοῦ Ἐρίσαι διαφέρει. Ζηλοῦν μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι· Ἐρίζειν δὲ, τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν **).

Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ δι᾽ ἐπιθυμίαν [4] μίμησις γινομένη, δοκοῦντος τινὸς καλοῦ·
65 Φθόνος δὲ, βασκανία τὶς τῶν ἄλλοις μὲν προσόντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ᾽ οὔ. ***)

Ζῆλος μέν ἐστι λύπη ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ τις ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

Ζήλου τρία εἴδη. ὁ μὲν γάρ ἐστι Μακαρισμὸς, καθὰ καὶ φησί τις, Ζηλοῦ τὸν τοῦ [5] δεῖνα ἐπὶ τῷδε· δεύτερος, καθὸ ζηλωτής τινος λέγεται· οἷον, Θησεὺς Ἡρακλέους· τρίτος δὲ, ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

2 Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ.] Ἔργ. v. 23. Vett. *Amm.* Edd. ζηλοῖ δὲ γείτονα γ. Lexicon Biblioth. *Coislin.* MS. p. 482. Ζῆλος κἀπὶ τῆς ζηλοτυπίας, οὐχ, ὡς οἴονται, ἐπὶ τῆς μιμήσεως μόνον. *Moeris Atticista:* Ζηλῶ, Ἀττικοί· Ζηλοτυπῶ, Ἕλληνες.

3 Ἡ δεῖνα τόνδε] *Ascalonita:* οἷον ζηλοτυπεῖ ὅδε τήνδε. utro modo legas, res eodem redit.

[*) Ζηλοῦν καὶ Παραζηλοῦν διαφέρει. παραζηλοῦν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ἐρεθίζειν καὶ κοινεῖν εἰς ζηλοτυπίαν, ὁποῖον τὸ, αὐτοὶ παρεζήλωσάν με ἐπ᾽ οὐ θεῷ. τουτέστιν ἐκίνησαν ἐν ἐμοὶ ζῆλον, καὶ οἷον εἰς ὀργήν με ἠρέθισαν, εἰδωλολατροῦντες. ζηλοῦν δὲ ἐστὶ τὸ βούλεσθαι καὶ ἑαυτῷ ὑπάρχειν, ᾧ παρεῖναι τῷ πέλας νενόμικεν ἀγαθόν. Cod. Barthol. *Kul.*]

[**) Φιλονεικεῖν) Cod. Gud. consentit, additque: ἐπὶ τινὶ πράγματι. *Kul.*]

4 Δι᾽ ἐπιθυμίαν] Legendum potius: ἡ δι᾽ ἐπιθυμίας γινομένη μίμησις δοκοῦντος τινὸς καλοῦ In-tegra iterum e *Cyrilli* Lex. MS. verba proponam: Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δι᾽ ἐπιθυμίας γινομένη μίμησις δοκοῦντος καλοῦ τινός· Φθόνος δὲ βασκανία τὶς τοῖς ἄλλοις μὲν οὖσα ἀγαθὴ, ἡμῖν δὲ οὔ. [Ζῆλος ἡ μίμησις τοῦ κρείττονος. ἔστι δὲ καὶ λύπη ἐπὶ τὸ ἕτερον ἐπιτυγχάνειν, ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ καὶ οὐ τυγχάνει. Cod. Barthol. — Ζῆλος ἡ δικαία ἀγανάκτησις. ὡς τὸ, ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με. Ζηλοτυπία, ἡ τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τῆς οἰκείας γυναικὸς εἰς ἕτερον ἀσελγὴς ὑπόνοια. Ζηλοτυποῦν, *Αἰσχίνης*, ἀντὶ τοῦ μισεῖν. Ζηλοῦν γὰρ τὸ μακαρίζειν· Ζηλοτυποῦν δὲ τὸ εἰς ἀπέχθειαν ἐληλυθέναι. Cod. Barthol. *Kul.*]

[***) Δι᾽ ἐπιθυμίαν) Cod. Gud. δι᾽ ἐπιθυμίας. — δοκοῦντος) δοκοῦντι. — τῶν ἄλλοις ad fin.) ἡ τοῖς ἄλλοις μὲν οὖσα ἀγαθὴ, ἡμῖν δὲ οὔ. καὶ εἰς τὸ χαμαίζηλος. *Kul.*]

5 Τὸν τοῦ] Scribe quaeso: Ζηλῶ τὸν δεῖνα ἐπὶ τῷδε, *propterea illum fortunatum iudico. Moeris Attic.* Ζηλῶ, Ἀττικοί· Μακαρίζω, Ἕλληνες. *Thomas M.* in Ζηλῶ, —— καὶ τὸ μακαρίζω, ὡς τὸ, ζηλῶ σε τοῦ νοοῦ, παρὰ Σοφοκλεῖ. ubi ponendum τοῦ νοῦ, e *Soph.* El. v. 1030. Confer *Hesych. Phavor.* et *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* p. 150.

Ζυγὸς, ἀρσενικῶς μὲν, ἐπὶ τῶν βοῶν· θηλυκῶς δὲ [6], *ἐπὶ τῶν σταθμῶν.*

Ζώνη [7] *καὶ Ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικός.*

H.

Ἠγέρθη καὶ Ἀνέστη διαφέρει. Ἠγέρθη μὲν λεκτέον ἀπὸ [8] *ὕπνου· Ἀνέστη δὲ ἀπὸ κλίνης.*

Ἦθος μέν ἐστιν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος· Τρόπος δὲ, ἐπίστασις πράξεων κατὰ στάσιν καὶ ἀναστροφήν. 66

Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν [9] *διαφέρει. Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος· Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.*

Ἡμέρα Ἠοῦς διαφέρει [10]. *Ἡμέρα μὲν γάρ ἐστι τὸ κα-*

6 *Θηλυκῶς δὲ*] Quinimo *οὐδετέρως δὲ*, atque ita, ut opinor, ſcripſerat *Amm.* *ΟΥΔ.* et *ΘΗΛ.* facile a librario permutari potuerunt. huiusce moduli vocabula nunquam in ſcriptis libris niſi decurtata occurrunt. *Moſchop:* *Ζυγὸς, ὁ τῶν βοῶν· Ζυγὸν δὲ, οὐδετέρως, τὸ ζύγιον.* adde *Etymolog.* p. 412. v. 9. *Thomas M.* *Ζυγὸς, ἀρσενικῶς ἐπὶ ἁμάξης. ἐπὶ δὲ σταθμοῦ οὐ ζυγὸς, ἀλλὰ τὰ ζυγά.* atque ita *Poll.* IV. 171. *Ζυγὰ, τρυτάνη.* Vulgatam libelli noſtri lectionem ſequutus videtur *Auctor* voc. acc. diſt. *Ζυγὸς, ζυγοῦ, ὁ,* *iugum boum.* *Ζυγὸς, Ζυγοῦ, ἡ,* *iugum librae.*

7 *Ζώνη*] In Edit. *Vulc.* haec nota deficit, quae in praecedentibus aderat, niſi quod in illis vulgabatur: *ἡ τῆς γυν.* cum recte extet apud *Moſchop.* et *Aſcal.* §. 87. Perridiculum eſt, quod in *Thomam M.* intulit *Blancardus:* *Ζώνιον ἀρσενικῶς ἐπὶ γυναικός. —— Ζώνην δὲ ἐπὶ ἀνδρός.* ubi ante ipſius editionem bene legebatur *Ζώνην κυρίως, ἐπὶ γ.* [*Ζωστὴρ Ζώνης διαφέρει. Ζωστὴρ μὲν γάρ ἐστι κυρίως ὁ ἀνδρεῖος. Ζώνη δὲ ἡ γυναικεία. Ζώνη δὲ σημαίνει δύο, τὸν περὶ τὴν γαστέρα τόπον, καὶ τὴν λεγομένην θωρακείαν ζώνην. Ζωστὴρ σημαίνει τρία, τὸ ἐπάνωθεν τοῦ θώρακος. λῦσε γὰρ ζωστῆρα παναίολον. Ζῶμα δὲ αὐτὸς ὁ θώραξ. λέγεται δὲ καὶ ζῶμα, καὶ περίζωμα.* Cod. Gud. *Kul.*]

8 *Ἀπὸ ὕπνου*] Ita omnes legunt Edd. excepta ed. *Vulc.* is vulgari iuſſit *ἐκ ὕπνου·* niſi forte ſcripſerit *ἐξ.* *Ammon.* in v. *Ὄρθρος* ſcribit: *ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἀναστάντες ἐξ ὕπνου ὀρθοὶ γινόμεθα.* Viden'? Leges, quas aliis ponunt, ipſimet Grammatici non curant, nam iſtic loci dici debuiſſet *Ἐγερθέντες.* Conf. *Amm.* in *Ἀναστῆναι.*

9 *Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν δ.*] Haec verba peritiſſime ſecernit *Ammonius;* et quae obmovit vir doctiſſ. in Miſcell. Obſ. vol. VI. p. 402. huc non pertinent. Diverſi generis ſunt *ἐπελπίζειν τινὶ* ſeu *ἐπὶ τινὶ*, et *ἐπελπίζειν τινά·* prius denotat, *ſpem in aliquo collocare;* poſterius, *ſpem alicui facere.* quorum alterum tantum tangit noſter, *ἐπήλπισαν ἕτεροι ἑτέρους.* Haec accepta refero Viro Summo *T. Hemſterhuiſio,* ad *Lucian.* Dial. Mort. v. T. I. p. 345.

10 *Ἡμέρα Ἠοῦς δ.*] Ingenue

τάστημα μόνον ἀσώματον, ἣν Ἡσίοδος Νυκτὸς γενεαλογεῖ,

Νυκτὸς δ᾽ αὖτ᾽ αἰθήρ τε καὶ ἡμέραι ἐξεγένοντο.

Ἠοῦς δὲ τὸ συναμφότερον, ὃν πάλιν Ἡσίοδος Θείας ὑποτίθεται·

Θεία [11] δ᾽ ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε σελήνην,
Ἠῶ θ᾽, ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Γείνατο.

ἐπὶ δὲ τῆς σωματοειδοῦς,

Ἀλλ᾽ ἤτοι [12] τοῦτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς.

Ἦς, καὶ Ἦσθα, καὶ Ἦ, διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἦσθα,
67 παρῳχημένον δηλοῖ χρόνον· τὸ δὲ Ἦς, τὸν μέλλοντα.
Ὅμηρος [13],

Δηΐφοβ᾽, ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἦς, Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ·

fateor, me nihil hic videre; quae vero mihi tenebras obiecerunt, Lectori etiam paulo propius admovebo, ut ad eas dispellendas, et locum clara in luce collocandum, tanto sit alacrior. Primum ponit, Ἡμέραν designare *τὸ κατάστημα μόνον ἀσώματον*, et in versu, quem adfert ex *Hesiod.* Theogon. 124. Ἡμέρη (ita legendum in *Amm.*) tanquam *σωματοειδὴς θεὸς* memoratur; eumdemque hunc in finem producit *Etymol.* p. 429. v. 25. Ἡμέρα] Ἡσίοδος σωματοποιῶν λέγει· Νυκτὸς δ᾽ αὖτ᾽ α. Deinde Ἠοῦς δὲ τὸ συναμφότερον, ὃν π. si vel corrigas Ἠὼς δὲ τ. σ. ἣν, et per *συναμφότερον utrumque simul* intelligas, quo sensu utitur *Amm.* in v. Πόλις· parum tu tamen profeceris: nam quid quaeso hoc in loco *συναμφότερον*; quum in subiectis *Hesiodi* et *Homeri* locis Ἠὼς ponatur ἐπὶ τῆς σωματοειδοῦς. Itaque huius loci scripturam is reducet, qui ab ingenio, vel a scriptis libris sit paratior. Interim pauxillum lucis hic praestabit *Ioh. Tzetzes* ad *Hesiod.* Ἔργ. v. 578. is quatuor diversos vocis Ἠὼς significatus enumerat, quos locis *Homer.* firmant *Etymol.* in v. Ἠὼς, et ad *Hom.* Il. Θ. v. 1. *Schol.* a quo haud dubie diversus *Schol.* ad initium Od. Θ. sex septemve *διάφορα σημαινόμενα* satis erudite exponit. In his quintam notionem offendes *τὸ συναμφότερον, ἡμέραν τε καὶ νύκτα.* [Ἡμέρα καὶ ἠὼς διαφέρει. ἡμέρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὑπὸ ἡλίου φαῦσις, ἠὼς δὲ ἡ μετὰ τὸν ἥλιον. Cod. Gud. *Kul.*]

11 Θεία] *Hesiod.* Theogon. v. 371. sqq. *Hesiodum* sequitur *Apollodorus.* Vett. *Amm.* Edd. θεία δ᾽ αὖθ᾽ ἠέλιόν τε.

12 Ἀλλ᾽ ἤτοι] *Homerus* Od. O. v. 250. Ἀλλ᾽ ἤτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς. Scripturae variatio satis est insignis; pro Κλεῖτον *Ammonius*, aut, si ita mavelis, librarius τοῦτον posuit. Talia mutari non probo. In Vett. Edd. ἀλλ᾽ ἤτοι τοῦτον μὲν χ. ἥ. Ἠώς.

13 Ὅμηρος] Iliad. X. v. 233. In *Menandri* versuum primo Vett. Edd. τυτθῇ habebant.

Ὑπὲρ μὲν οἴνου, μηδὲ γρῦ τιτθῇ λέγε,
Ἂν τἄλλα δ᾽ ἦς ἄμεμπτος, εἰς τὴν ἑβδόμην [14]
Βοηδρομιῶνος ἐνδελεχῶς ἕξεις ἀεί.

καὶ καθόλου πάντοτε οὕτω λέγεται ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. οἷον, ἐὰν νοῇς, ἐὰν λαλῇς, ὅπως λαλῇς. ἐὰν ᾖς ἀγαθός. ὁ γοῦν λέγων πρός τινα, Ἦς ποτε πλούσιος, ἀγνοήσει τὴν διαφορὰν, δέον φάναι Ἦσθα [15]. τὸ δὲ Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη τάττει Ὅμηρος [16],

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῇδε, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τρίτου [17] προσώπου μόνον τάσσεται· τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφημεν.

Ἡσυχία ὁτὲ μὲν σιωπὴν σημαίνει, ὁτὲ δὲ τὴν ἐπιείκειαν, 68
ὁπότε φαμὲν, ἐν πολλῇ διάγειν ἡσυχίᾳ [18].

Θ.

Θαλαμὰς, ὡς ἀγαθὰς, καὶ Θαλάμας, ὡς μεγάλας, διαφέρειν φησὶ [19] Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δευτέρῳ

14 *Ἑβδόμην*] *Menander Scaligeri* beneficio pristinam recepit scripturam, ἑβδόμην, pro ἕκτην, quod in *Ammonii* erat editionibus. Vitium sensit, et tollere etiam conatus est *Menandri* reliquiarum *Editor*. Læcemne addit huic loco *Hesychii* nota in Ἑβδομαὶ τομαὶ, ἑβδόμην ἡμέραν ἀπὸ γενέσεως παιδίου ἑορτάζουσιν;

15 *Δέον φάναι ἦσθα*] *Moeris Atticista*: Ἦσθα, Ἀττικοί· Ἦς, Ἕλληνες. *Phrynichus* p. 24. Ἦς ἐν ἀγορᾷ, σόλοικον. λέγε οὖν Ἦσθα. [Ἦς καὶ ἦσθα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ παρῳχημένον χρόνον δηλοῖ, ὡς, Δηΐφοβος, εἶ μέν μοι τὸ πάρα πολυφίλτατος ἦσθα γνωστῶν. ὁ δὲ ἦς τὸν μέλλοντα. Cod. Gud. *Kul.*]

16 *Ὅμηρος*] Il. *A*. v. 528. Vett. Edd. ἢ καὶ κυανέῃσιν. et reliqua non agnoscunt, quae *Stephanus* iterum subiecit.

17 *Τρίτου*] *Aldi* scripturam revocavi, quam primus mutavit sua in Editione *Valentinus Curio*, substituendo πρώτου. hanc lectionem postea expresserunt *Tusanus*, *Steph.* et *Vulc.* oppido ridiculam; quanquam, si verum velimus fateri, ultima haec nota a nemine hactenus fuit intellecta: si vel mecum iudices, τρίτου ad verbum ἢ referri, quid porro reliquis facies τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφημεν; auxilio nobis hic fuerunt *Herennii Philonis* schedae, e quibus legendum τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφην, ἔφης, ἔφη. Antequam in hunc locum incidi, longe aliter legendum existimabam, et hinc etiam didici, quam saepe nostrae nos coniecturae fallant.

18 *Ἡσυχία*] Vett. Edd. ἡσυχίαν. *Ptol. Ascal.* §. 93. Ἡσυχάζειν, τὸ ἀτρεμεῖν δι᾽ ὅλου σώματος· Σιγᾶν δὲ, τὸ μὴ λαλεῖν. Paria scribit *Herennius*.

19 *Διαφέρει φησὶ*] *Tusani* Ed. διαφέρει. φησὶ *T.* atque ea etiam ratione loquitur Noster. *Cyril-*

περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν· ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μηνύει.

Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συντασσόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω καὶ κατηγορῶ. οἷον, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην. αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ἐπαινῶ. οἷον, Θαυμάζω τοὺς οὕτω φρονοῦντας.

Θεημαχία καὶ Θεομαχία διαφέρει. Θεημαχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ πρὸς θεὸν μάχη· Θεομαχία, αὐτῶν τῶν θεῶν [20] πρὸς ἀλλήλους μάχη.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ
69 εἰς θεοὺς πεμπόμενος. Θεατὴς δὲ, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.

Πότερον [21] θεατὴς, ἢ χάριν μαντευμάτων;

καὶ Αἰσχύλος·

Βοῆς τοιοῦδε πράγματος θεωρὸς ὤν.

ἁμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δέον εἰπεῖν, Θεάσασθαι. διαστέλλει οὖν τοῦτο ἐπιμελῶς Λυσιμαχίδης [22] ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ

lus in voc. acc. dist. Θαλάμαι, αἱ, *lustra ferarum*. Θαλαμαὶ, αἱ, *templum Castoris et Pollucis*. Ex *Amm.* sua accepit *Eustath.* ad Od. *E.* p. 232. alibi *Aelium* laudans *Dionysium*, ad Il. *M.* p. 867. Θαλάμαι μὲν βαρυτόνως ζωϊκαὶ καταδύσεις Θαλαμαὶ δὲ, τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο. *Ammonii* verba attulit *Salmas.* in *Exerc. Plinian.* p. 440. B. et qualiumcunque deorum templa θαλαμὰς dici submonuit. Τροφωνίου θαλάμας sive θαλαμὰς, et σηκοὺς Τροφωνίου permutat *Eurip.* in Ione v. 300. et 393. [Θαλάμας καὶ θαλαμὰς διαφέρει. ἐὰν μὲν ὀξύνηται, δηλοῖ τὸ τῶν Διοσκόρων ἱερόν. ἐὰν δὲ βαρύνηται, τὰς καταδύσεις καὶ μηνύσεις. Cod. Gud. — Θαλαμαῖαι καταδύσεις. θαλάμαι δὲ τόπος ἱερὸς τῶν Διοσκούρων. Photii Lexicon. *Kul.*]

20 Αὐτῶν τῶν θ.] Vitiose in quibusdam Edd. τῶν αὐτῶν τῶν θεῶν.

21 Πότερον] Excidit procul dubio ex *Amm.* quod apud *Herenn.* legitur, Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι. Ea in tragoedia versus qui adfertur est 301. ubi pro πότερον habes πότερα. *Aeschyli* versus an in istis, quae supersunt, fabulis occurrat, non indagavi: sin, pro Βοῆς coniici posset Θόας. Inter *Aeschyli* dramata enumeratur Hypsipyle.

22 Λυσιμαχίδης] *Vulc.* Ed. Λυσιμ. Pro Καικίλιον Vett. Edd. Κεκίλιον. et postea Κεκίλιος. De titulo libri *Lysimachidae* infra paulo copiosius differam, et de θεωροῖς nonnulla etiam notabo. [πεμπόμενος) Cod. Gud. addit: ἤγουν φροντίζων, καὶ θεωρὸς λέγεται. Uterque dein, Euripidis et Aeschyli, versus omissus est.

τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων, καὶ πολλῶν παραθέσεις ποιεῖται, καὶ ἔστι τὸ Θεάσασθαι, ὥσπερ πρόκειται, παρὰ τὴν θέαν· τὸ δὲ Θεωρεῖν (φησὶν) οὐκ ἄλλό τι ἢ τὸ τῶν θεῶν ὡρεῖν, τοῦτο δὲ τὸ φροντίζειν. διὸ καὶ τοὺς τῶν θεαμάτων ἕνεκα πεμπομένους, σὺν θυσίαις δὲ καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ὠνόμαζον θεωρούς. καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον Θεωρικὸν, οὐχὶ διὰ [23] τὰς θέας, (ὡς Καικίλιος [24] ὑπέλαβεν) ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν, καὶ ἐπιθεῖν [25], καὶ εὐφραίνεσθαι.

Θεράποντες καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Θεράποντες μὲν γὰρ οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ᾽ ὧν [26] θεραπεύονται οἱ προσήκοντες· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν. 70

Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι [27] διαφέρει. Θέσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ λαβεῖν ὑποθήκην· Ὑποθέσθαι δὲ, τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

Θέλειν καὶ Βούλεσθαι ἐὰν λέγῃ τις, δηλώσει, ὅτι ἀκουσίως τε καὶ εὐλόγως ὀρέγεται τινός.

Θερίζειν, τό, τε διατρίβειν [28] τὴν τοῦ θέρους ὥραν, (ὡς

— ἁμαρτάνουσιν οὖν) δι' ὃ ἁμαρτάνουσιν. — θεωρῆσαι) θεωρῆναι. — διαστέλλει οὖν ad fin.) desunt in Cod. Gud. *Kul.*]

23 *Διὰ*] Hanc particulam, quae in Edd. deerat, iussu *Scaligeri* in textum introduxi.

24 *Καικίλιος*] Pari ratione *Caecilium* testem citat *Harpocration* in v. Ἐξούλης, —— οὐχ ὡς οἴεται Καικίλιος.

25 *Ἐπιθεῖν*] Antiqua lectio fuit, uti auguror, Ἐπιθύειν. Lege sis, quae in eadem hac observatione praecesserunt: τοὺς τῶν θεαμάτων ἕνεκα πεμπομένους σὺν θυσίαις τε (ita legendum pro δὲ) καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ὠνόμαζον θεωρούς.

26 *Ὑφ' ὧν*] Ea Veterum est Edd. lectio, male in ἐφ' ὧν a *Stephano* mutata. *Hesychius: Θεράποντες, οἱ ἐν δευτέρᾳ τάξει φίλοι, ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν.* Confer *Herennium Philon.* in *Δοῦλοι.*

27 *Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι*] Ad *Harpocrat.* in v. *Θέτης*, *est autem*, inquit *Valesius*, *θέμενος creditor qui pignori accipit, ὑποθέμενος debitor qui obligat, teste Ammonio et Harpocrat. in Θέσθαι.* Diversa potestas ex gemino *Demosthenis* loco patenet. Alter locus est in orat. contra Timoth. p. 705. B. *αἱ φιάλαι, ἃς ὁ θέμενος ἀπήτει.* Contra *debitor* *ὑποθεὶς τὴν οἰκίαν καὶ τἀμαυτοῦ πάντα.* in Aphob. II. p. 558. C. [*Θέσθαι* etc.) Ita et Cod. Gud. Sic et Hyperidem accipere vocem, non item Demosthenem, Photius habet in Lexico. *Kul.*]

28 *Διατρίβειν*] *Διατρίψειν* in Vett. legebatur Edd. *Stephanus* posuit *διατρίβειν*, ubi scribi debuisset *διατρίψαι*, uti mox τὸ τοὺς Δημητριακοὺς καρποὺς συλλέξαι. *Hesychius: Θερίσας, τὸ θέρος διάγων.* mendose vulgatur ἀγαγών.

τὸ Χειμάζειν) καὶ τὸ τοὺς Δημητριακοὺς καρποὺς [29] συλλέξαι.

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος [30] ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρου φησὶν, Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμηνὸν [31] πρῶτον. τίς δ' ἐστὶ διαφορὰ Θηβαγενέων πρὸς Θηβαίους, Ἔφορος ἐν τῇ δευτέρᾳ φησί. οὗτοι μὲν οὖν συνετάχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους προσοικοῦντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάγοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ
71 σύμμικτοι ἦσαν πολλαχόθεν, ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπομάντιον [32] τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων.

Θὴς, Λάτρις, Ἀμφίπολος, Ἄτμενος, διαφέρουσι. Θὴς μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων·

29 *Δημητριακοὺς καρποὺς*] *Theophrastus* περὶ εὑρημάτων· ἀλεῖν τὸν Δημητριακὸν καρπόν. teste *Schol. Hom.* ad Il. *A.* v. 449. Etymologici M. *Auctor* in v. Οἶνος· Veteres, inquit, ἐγαλακτοτρόφουν πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὸν Δημητριακὸν καρπόν. Conf. *Schol. Oppian.* ad III. Hal. v. 463. Pro θερίζειν Cyprii δαματρίζειν dicebant, auctore *Hesychio*: Δαματρίζειν, τὸ συνάγειν τὸν Δημητριακὸν καρπόν. Κύπριοι.

30 *Δίδυμος*] Non leves mendae utriusque ſcriptoris, *Didymi* et *Ephori*, verba deformant, quas qui ſibi plane tollendas ſumſerit, praeter egregiam, quam Grammatico meo praeſtabit, operam obſcurae antiquitatis particulae lucem accendet haud poenitendam. [*Ephori* verba in hunc modum reſtituenda cenſuit, meliorum literarum ſcientia ornatiſſimus, *Io. Iac. Reiskius*: Ὅσοι μὲν οὖν συνεπήχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν, τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους, (προσοικοῦντας) ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγοροῦντο. πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πανταχόθεν, ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπεναντίον τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὴ Θηβαγενεῖς, etc. ut hic ſit verborum ſenſus: *quotquot* (verba ſunt *Reiskii* noſtri) *in Boeotiam adducti fuerint, et ad Atticorum confines, eximie Thebanos audiiſſe. Caeteros, multis poſt annis, qui undecunque collecti, ad Cithaeronis radices, et ex Euboeae regione conſederint, dictos eſſe* Θηβαγενεῖς. *Ex Addendis.*]

31 *Εἰς Ἰσμηνὸν*] Legendum εἰς τὸ Ἰσμήνιον· ſive, quod monitus malo, εἰς Ἰσμηνίου. [V. Koen. ad Gregor. Cor. p. 475. ed. Lipſ. *G. H. S.*] In Animadv. paucula hinc illuſtrare adnitar.

32 *Ἀπομάντιον*] *Ioannes* Noſter *Schultenſius*, τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον, pro ἀπομάντιον legendum eſſe ὑπεναντίον, ingenioſe, ut eſt cogitandi acumine praeditus prorſus felici, coniectavit. Parum diverſam emendandi viam ingreſſus *Vir* quidam *Eruditiſſimus*, ἀπεναντίον ſcribendum ſuſpicabatur,

—— θῆτές [33] τε δμῶές τε.

Λάτρις δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθείς. Ἀμφίπολος δὲ, κοινὸν ὄνομα ἄῤῥενος καὶ θηλείας δούλης. Ἄτμενος δὲ, οὐ μόνον ὁ δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτεταγμένος ἐλεύθερος. *)

Θράσος καὶ **Θάρσος** διαφέρει [34]. Θράσος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἄλογος ὁρμή· Θάρσος δὲ, ἔλλογος ὁρμή.

Θύρα καὶ **Θυραία** διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος [35] ἐν Παρακαταθήκῃ, Θύραν ἔξελε. Θυραία δὲ, τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπὴν θύρας μέγεθος.

Θύεσθαι τοῦ **Σφάττεσθαι** [36] διαφέρει. Θύεσθαι μὲν γάρ 72
ἐστιν, ἐπὶ τιμῇ θεοῦ· καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἐπὶ τιμῇ διὰ σπλάγχνων Θύεσθαι φαμέν. Σφάττεσθαι δὲ, τὸ δι᾽ ἡντιναοῦν αἰτίαν φονεύσασθαι. καὶ τὸ μὲν ἐπ᾽ ἀλόγου, τὸ δ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπου τάττεται.

33 *θῆτές*] Od. *Δ*. v. 644. *Schol.* *οἱ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες.* Plura, quae huc ſpectent, dabunt Animadv.

[*) *θῆτές*-) Hemiſtichium hoc Odyſſeae omiſſum. — *ἐπὶ δουλείαν προσαχθείς*) *εἰς δουλείαν ἀχθείς.* — *δούλης*) *δούλου.* — *ὑποτεταγμένος*) *τεταγμένος ἐλεύθερος. καὶ εἰς τὸ ἄϊξε, καὶ σέσηπε.* Ita Cod. Gud. qui *ἀμφίπολος* in fronte omittit, dein tamen explicat. *Kul.*]

34 *Θράσος καὶ Θάρσος δ.*] Differentiam tradidit, ſi receptae lectioni tuto fidere licet, *Ariſtippus* apud *Schol. Apoll. Rhod.* II. v. 77. Multa collegit *Schol. Hom.* ad Il. *E*. v. 2. pro *Ammonio* ſufficiunt: *Θάρσος οὖν ἐστι τὸ εὔλογον παράστημα τῆς ψυχῆς· Θράσος δὲ τοὐναντίον.* quae in Commentarium ad Il. *E*. p. 387. retulit *Euſtathius*. Confer, ſi lubet, *Schol. Oppian.* ad III. Hal. v. 516. et *Triclin.* ad *Sophoclis* Electr. v. 478.

35. *Μένανδρος*] *Menandri* meminit etiam *Photius* in Lex. MS. *Θυραία. τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας. Μένανδρος.* Quandoquidem autem nihil aliud eſt ad manus, quo corruptam *Ammonii* notam emaculem, aliam, quae hunc in finem feliciori ingenio queat eſſe adiumento, ex eiusdem *Photii* libro decerptam adnotationem ſubiiciam: *Θυραίαν, τὴν τοῦ μεσοτοίχου διακοπήν.* Utrumque locum debeo humanitati Viri Eruditiſſimi, *Io. Alberti.*

36 *Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι δ.*] Eadem fere eſt in *Cyrilli* vocabulario nota. verba Grammatici haud pigebit adpoſuiſſe: *Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Θύεσθαι, διὰ σπλάγχνων θύεσθαί φασι· τὸ δὲ Σφάττεσθαι τὸ φονεύεσθαι καθ᾽ ἥντινα αἰτίαν. καὶ τὸ μὲν ἐπ᾽ ἀλόγου, τὸ δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου.* Additur apud *Amm.* *τὸ δ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπου τάττεται.* Quod in Vett. Edd. extat, *τάττεσθαι* forſan indicio ſit, olim lectum fuiſſe *σφάττεσθαι*. [*Θύεσθαι τοῦ σφάττεσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν θύεσθαι, διὰ σπλάγχνων θύεσθαι φασίν. τὸ δὲ σφάττεσθαι τὸ φονεύεσθαι καθ᾽ ἥντινα αἰτίαν. καὶ τὸ μὲν ἐπ᾽ ἀλόγου, τὸ δὲ ἐπ᾽ ἀνθρώπου τάσσεται.* Cod. Gud. *Kul.*]

Θύουσι καὶ Θύονται διαφέρει. Θύουσι μὲν γὰρ οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα· Θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι.

Θύρα καὶ Θύραι διαφέρει [37]. Θύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων· Θύραι δὲ, τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ, καὶ τὰ χαλάσματα τῆς θύρας.

Θυμὸς μέν ἐστι πρόσκαιρος· Ὀργὴ δὲ, πολυχρόνιος μνησικακία.

I.

Ἱερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι [38] λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· Ἱερῶσαι δὲ [39] καὶ Καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων.

73 Ἱερεῖον καὶ Χρηστήριον διαφέρει. Ἱερεῖον μὲν γάρ ἐστι κοινῶς τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπασαν· Χρηστήριον δὲ, τὸ ἱερὸν [40], ᾧ χρῶνται χρηστηριαζόμενοι.

37 *Θύρα καὶ Θύραι διαφέρει*] ſive, uti in Vett. Edd. legitur, *διαφέρουσιν*. *Auctor* voc. acc. diſt. *Θύρα, θύρας, ἡ, oſtium, hoc eſt lignum. Θύραι, θυρῶν, αἱ, fores, hoc eſt apertura.* Diſcrimen haud agnovit *Moſchopul.* *Θύρα καὶ πύλη λέγεται αἱ σανίδες αἱ ἀνοιγόμεναι καὶ κλειόμεναι, καὶ τὸ διάστημα, ὅπερ ἐπέχουσιν αὗται.*

38 *Ἱερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι*] In *Franequerana Thomae Mag.* Editione ſub litera *I* haec nota proſtat: *Καὶ ἹΕΡΑ'ΣΘΑΙ, καὶ ἱερεύεσθαι, ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· ἱερᾶσθαι δὲ μόνον, ἐπὶ τῶν εἰς ἱερέας τελούντων. ἱερῶσαι μέντοι καὶ καθιερῶσαι ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων.* Dum non vacat vulgatae lectionis ineptias oſtendere, ponam, quomodo hunc locum corrigendum eſſe cenſeo: *Καθιερεῦσαι καὶ Ἱερεῦσαι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· κ. τ. λ.* Literarum ſeriem in *Thomae* libello nemo, niſi harum rerum inſcius, mihi obiecerit. Aliud eſt, quod minime praetermittendum exiſtimo. Quum in reliquis, quas quidem ego viderim, *Ammonii* Editionibus Litera *I* ab hac nota *Ἱερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι* incipiat, hiſce diebus in manus meas incidit Lexicon Gr. Lat. a *Io. Frellonio Lugd.* anno 1553. vulgatum. Dum *Ammonium* huic libro ſubiectum ab aliorum Edd. non parum diſtare animadverto, aliam etiam notam huic praepoſitam reperio, quam hic ſubiicere viſum fuit: *Ἰδεῖν καὶ Ὑπεριδεῖν διαφέρει. Ἰδεῖν μὲν γάρ ἐστιν ὁρᾷν· Ὑπεριδεῖν δὲ τὸ ὑπερορᾷν, τὸ καταφρονεῖν.*

39 *Ἱερῶσαι δὲ*] Haec in *Stephani* et *Vulc.* Edd. ab iis, quae praeceſſerant, male erant ſeiuncta. *Pollux* I. 11. *ἄγαλμα καθιερῶσαι.* *Heſych.* *Καθιεροῖ, θεῷ ἀνατίθησιν.* *Aeſchines* contra Cteſiph. p. 289. C. *τὴν χώραν αὐτῶν καθιέρωσαν κατὰ τὴν μαντείαν.*

40 *Τὸ ἱερὸν*] Lege: *τὸ ἱερεῖον·* uti in *Aſcalonitae* membranis extabat §. 140. [V. Dorvill. ad Chariton. p. 605. ed. Lipſ. *G. H. S.*] Idem vitium infra recurret in v. *Χρηστήριον.* ubi forſan nonnulla dabo in Animadv.

Ἡρόδοτος, {Καθάπερ ἔτι καὶ νῦν, ὅταν χρηστήρια θύουσιν ἐν τῷ ἱερῷ.

Ἱερὰ, τούς τε περιβόλους τῶν ναῶν, καὶ τὰ σφάγια, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ὑπερίδης [41] ἐν τῷ κατὰ Ἀρχιστρατίδου· καὶ τὰ ξόανα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ ἕκτῃ.

Ἱκέσθαι *) καὶ Ἀφικέσθαι διαφέρει, ὥς φησιν Ἡρακλείδης **). Ἱκέσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ὅμηρος τὴν διαφορὰν φησιν,

—— οὐδ' αὖτις [42] ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν.

καὶ,

Ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην.

Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὥς φησι Πτολεμαῖος [43] ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲν γάρ εἰσιν, οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί· Ἰδουμαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχῆθεν οὐκ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρα- 74
τηθέντες δὲ ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀναγκασθέντες περιτέμνεσθαι, καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα ἡγεῖσθαι, ἐκλήθησαν Ἰουδαῖοι. ***)

Ἶπες [44], καὶ Θρίπες, καὶ Κίες, καὶ Ἴκες διαφέρουσιν·

41 Ὑπερίδης] Neſcio, cur a Vett. Edd. diſcedentes *Steph.* et *Vulc.* Ὑπερείδης poſuerint. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχιστρατίδου ab *Harpocr.* frequenter ad partes vocatur; non aliter ſcripſerat *Ammonius.*

[*) Ἱκέσθαι κ. τ. λ.) Sic et Cod. Gud. ſed miſſis citationibus. *Kul.*]

[**) Conf. Ionſ. de Script. H. Ph. p. 205. ſq. *Kul.*]

42 Αὖτις] Ita primae Edd. quod poſtea in αὖθις mutatum. Prius extat in v. 645. Il. *N.* Poſterior *Homeri* verſus eſt in Od. *Π.* 80. Pro Ὅμηρος Vett. Edd. ὅμως legebant.

43 Πτολεμαῖος] In libello, cuius auctor *Ptolemaeus* fertur *Aſcalonita*, paucula reperire licet, quae hinc deſumpta videntur §. 105. Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Ἰουδαῖοι ἐξ ἀρχῆς. Ἰδουμαῖοι δὲ τὸ μὲν ἀρχῆθεν οὐκ Ἰδουμαῖοι (L. Ἰουδαῖοι), ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι. Eadem autem loquendi formula, quam de Idumaeis apud *Amm.* adhibuit *Ptolemaeus*, utitur etiam *Lucianus* in Timon. §. 4. εἰς ἔθος τὸ ἀρχαῖον συντελεῖν. Eſt, cur id monendum putaverim. [ὥς φησι) abeſt in Cod. Gud. *Kul.*]

[***) ἔθος) Cod. Gud. ἔθνος. — Ἰουδαῖοι) Ἰδουμαῖοι. ἢ ἐξ Ἰούδα, τετάρτου παιδὸς Ἰσραὴλ, ἐκλήθησαν. οὗτοι δὲ ἐκ γένους εἰσὶν Ἀβραάμ, Ἰδουμαῖοι δὲ, οἱ ἐκ τοῦ Ἡσαῦ, ἀδελφοῦ Ἰακὼβ, παιδὸς Ἰσαὰκ, υἱοῦ Ἀβραὰμ, ἀπόγονοι, πεφυκότες ἐξ Ἐδώμ. Cod. Gud. *Kul.*]

44 Ἶπες, καὶ Θρίπες] Vide quae in Animadv. ſuper hac differentia notavi. Locus *Hom.* petitus eſt ex Od. *Φ.* v. 395.

Ἶπες μὲν γὰρ λέγονται θηρίδια τὰ διαβρωτικὰ τῶν κεράτων. Ὅμηρος,

Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν.

Θρίπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα· καὶ Θριπηδέστατα [45], τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραποίητα [46]· Κίες δὲ, τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρίδια· Ἶκες δὲ, τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων. Ἀλκμὰν [47], καὶ [48] ποικίλον ἶκα, τὸν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα·

Ἴσοι καὶ Κοινοὶ διαφέρει. Πλάτων [49] ἐν Πρωταγόρᾳ, Χρὴ γὰρ τοὺς ἐν τοῖσδε [50] λόγοις παραγενομένους, κοι-
75 νοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατὰς, ἴσους δὲ μή. ἔστι γὰρ οὐ ταυτόν. κοινῇ μὲν [51] γὰρ ἀκοῦσαι ἀμφοτέρων χρὴ [52], μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι [53] ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ, πλέον [54], τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ, ἔλασσον.

45 *Θριπηδέστατα*] Hac in voce, plus semel apud auctores obvia, libri mirum in modum variant; dum alii *θριπηδέστατα*, alii praeferunt *θριπήδεστα*. Prior scriptura, uti in *Ammon.*, sic et alibi omnino est retinenda.

46 *Δυσπαραποίητα*] Opem, haud facile aliunde expectandam, huic loco attulit *Tiberius Hemsterhuis*, qui me aliquando usum verbi *παραποιεῖν* in alterius etiam sigillo *effingendo* haud infrequentem tum e *Thucyd.* I. c. 132. *παραποιησάμενος σφραγῖδα*, tum aliis ex locis, edocefecit, et in *Ammonio* *δυσπαραποίητα* legendum esse admonuit: quam Viri Summi emendationem in textu decenter deposui pro vulgata priorum Edd. scriptura: *δυσπαράπιστα*, quam in *δυσπαράψηστα* commutandam suspicabantur *Scaliger* et *Vulcanius*.

47 *Ἀλκμὰν*] Praestantiss. *Io. Iac. Reiskius* nuper admodum significavit, *Alcmanis* versum sibi videri hexametrum, atque hac ratione emendandum: *Ποικίλον ἶκα τὸν ὀφθαλμῶν ἀπαλῶν ὀλετῆρα.* Acutiss. viri coniecturam Lectoris iudicio subducendam non existimavi.

48 *Καὶ*] Reduxi ex *Aldina* voculam *καὶ*, quae in plerisque Edd. omissa reperitur apud *H. Stephanum* Ind. Thes. ad v. Ἶξ, ubi pro *τὸν ὀφθ.* occurrit *τῶν ὀφθαλμῶν*· prouti hunc locum etiam adduxit *S. Bochartus* Hieroz. P. II. L. IV. c. 27.

49 *Πλάτων*] Quae sequuntur omnia extant in *Platonis* Protagora p. m. 293. media. Scripturae diversitatem indicabo.

50 *Τοῖσδε*] Lege *Τοιοῖσδε* ex *Platone*, apud quem mox *παραγιγνομένους*.

51 *Κοινῇ μὲν*] Ita e *Platone* edidit *Steph.* nam in prioribus Edd. *κοινὸν μὲν* legebatur.

52 *Χρὴ*] Apud *Plat.* *δεῖ ἀμφοτέρων*.

53 *Νεῖμαι*] Id indidem *Stephanus* recepit. Ad eius Edit. usque *εἶναι* *Ammonii* textum occupabat.

54 *Πλέον*] Vitiose iterum Vett. Edd. *πλέων* et mox *ἐλάσσων* legebant.

Ἰσοτελὴς καὶ Μέτοικος διαφέρει. Ἰσοτελὴς μὲν γάρ, ὁ τετιμημένος μέτοικος [55] ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις· καὶ τὸ μὲν μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις, πλὴν τοῦ ἄρχειν· Μέτοικος δέ, ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, καὶ τοῦ μὲν ξένου πλέον τὶ ἔχων, τοῦ δὲ πολίτου ἔλαττον. ἐτέλει δὲ ὁ Μέτοικος κατ᾽ ἐνιαυτὸν Μετοικίου δραχμὰς δέκα [56], καὶ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πομπῇ σκάφην ἔφερε κηρία ἔχουσαν· ὅθεν καὶ Σκαφηφόρους ἔλεγον τοὺς μετοίκους. πολλάκις δὲ καὶ συνεστράτευον τοῖς Ἀθηναίοις.

Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς [57] διαφέρει. Ἰσθμὸς μὲν γάρ ἐστι 76
γῆς στενῆς [58] δίοδος ἑκατέρωθεν θαλάσσης περιερχομένης *)· Πορθμὸς δέ ἐστι στενὸς θαλάσσης πόρος [59], ἑκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.

55 Ὁ τετιμημένος μέτοικος] Hunc locum emaculatum *Scaligero* acceptum referes. Vulgata praecedentium Edd. haec erat lectio: Ἰσοτελὴς μὲν γὰρ ὁ τετιμημένος. Μέτοικος δέ, ὁ ἐν τῷ ἴσῳ τ. in quibus indicia ſunt librarii aberrantis haud obſcura. Violentior erat a *Vulcanio* tentata medendi ratio, qui, reſecatis Μέτοικος δὲ ὁ, coire iuſſerat ὁ τετιμημένος ἐν τῷ ἴσῳ τ. Dudum ante *Vulcan.* is, cuius ſupra memini, *Frellonius* ita hunc locum edi curaverat: ὁ τετιμημένος καὶ ἐν τῷ ἴσῳ τ. Vide plura in Animadv. [Ἰσοτελὴς κ. τ. λ. Illuſtrationis cauſa haec addo ex Lexico Photii: Ἰσοτελὴς ὁ ἐξελεύθερος μετέχων τῶν νόμων, μετοίκιον δὲ οὐ φέρων. — Ἰσοτελὴς καὶ Ἰσοτέλειαι. πολλάκις τιμή τις ἐδίδοτο τοῖς ἀξίοις φανεῖσι τῶν μετοίκων, καθ᾽ ἣν τοῦ μετοικίου ἄφεσις αὐτῶν ἐγίνετο. ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων, ὧν ἔπραττον οἱ μέτοικοι, ἄφεσιν εἶχον ἰσοτελεῖς, Θεόφραστος λέγει. καὶ πόλεσι δὲ ὅλαις ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Ὀλυνθίοις καὶ Θηβαίοις. ὁ δὲ ἰσοτελὴς ὡρισμένον τι τέλος ἐδίδου. *Kul.*]

56 Δέκα] Non eſt, quod quis δώδεκα corrigendum cenſeat, etſi ea ratione *Heſychium* emendandum crediderint *Petitus* ad LL. Att. p. 170. et *Meurſius* ad *Heſych. Milеſ.* p. 177.

57 Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς δ.] Itaque fuerunt, qui haec promiſcue uſurpaverint, neque proinde interpolari debuiſſet *Suidas*: *Heſychius* etiam, quamvis alibi bene diſtinguat: Εἰσθμός, εἴσοδος ὕδατος στενή. [Ἰσθμὸς ὁ τράχηλος. Πορθμὸς θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν. Ἰσθμὸς γῆ μεταξὺ δύο θαλασσῶν. Lexicon Photii. *Kul.*]

58 Γῆς στενῆς] Vett. Edd. τῆς στενῆς. Malim: γῆς στενὴ δ. Mox apud *Aſcal.* §. 29. ὑπὸ θαλάσσης legebatur.

[*) θαλάσσης περιερχομένης) Cod. Gud. θαλάσσῃ περιεχόμενος. *Kul.*]

59 Θαλάσσης πόρος] Ita legit ſola iterum *Frellonii* Editio, cum reliquae habeant στενὸς θαλάσσῃ πόρος. *Vulcan.* inſerto ἐν vulgavit ἐν θαλάσσῃ πόρος. perperam omnino. *Schol. Hom.* ad Od. Δ. v. 671. Πορθμὸς γὰρ λέγεται ἡ στενὴ θάλασσα. *Schol. Apoll. Rhod.* I. v. 938. Ἰσθμός, —— Πορθμὸς δὲ ἡ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν γῆν ἔχουσα στενὴ θάλασσα. In *Aſcalon.* libello θαλάσσης πόρος occurrit. Pro περιεχόμενος apud *Amm.* Vett. Edd. περιερχόμενος legebant.

Ἴσθι καὶ Γίνωσκε [60] διαφέρει. Ἴσθι μὲν γὰρ, ἐπὶ τοῦ γίνωσκε τάσσεται· αὐτὴ [61] δ' ῥίη ἴσθι, ἀντὶ τοῦ γίνωσκε. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἴστε, ἀντὶ γινώσκετε. καὶ Μένανδρος ἐν Ἥρωϊ·

Εὖ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

τάσσουσι δὲ ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου τὸ Ἴσθι. Εὔφημος,

—— Ἴσθι μοῦνον ἐξορμωμένη,

ἀντὶ τοῦ γίνου.

Ἱστοριογράφος Συγγραφέως διαφέρει. Ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ [62], ὡς Θουκυδίδης.

Ἱστοδόκη καὶ Ἱστοπέδη διαφέρουσιν. Ἱστοδόκη μὲν γάρ
77 ἐστιν, ἐφ' ἧς ὁ ἱστὸς κατακλίνεται. Ὅμηρος [63],

Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν.

Ἱστοπέδη δὲ, ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος τόπος (τινὲς δὲ Ληνίδα [64] καλοῦσιν,) εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται.

—— ἀλλά με δεσμῷ
Δῆσαν ἐν ἀργαλέῳ, ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ.

Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται [65] διαφέρουσιν. Ἰταλοὶ μὲν γὰρ,

60 *Ἴσθι καὶ Γίνωσκε δ.*] Prima fronte haec nota sic satis videtur absurda. Crediderim fere, *Ammonium* scripsisse: *Ἴσθι καὶ Γίνου διαφέρει.* ea videlicet ratione, ut *Ἴσθι* denotet tum *γίνου*, tum etiam *γίνωσκε*, cum posterior significatus alienus sit a *γίνου*· quod tantum usurpari possit pro ὕπαρχε, et eatenus diversum sit ab *Ἴσθι*. *Ptol. Ascal.* §. 99. *Ἴσθι καὶ Γίνου διαφέρει, ὅτι τὸ ἴσθι σημαίνει τὸ γίνωσκε, σημαίνει δὲ καὶ τὸ γίνου.* *Moschop.* *Ἴσθι ἀντὶ τοῦ γίνωσκε καὶ ἀντὶ τοῦ γίνου.*

61 *Αὐτὴ*] *Hom.* Od. *B.* v. 356. Mox *ἴστε* edidi pro *ἴσθε*, emendante *Scaligero*. Pro *ἐπὶ τοῦ ἰδίου* in *Amm.* scribendum *ἐπὶ τοῦ γίνου*.

62 *Ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ*] Non aliter legit *Phavorinus*: *Συγγραφεὺς, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γινόμενα ἱστορῶν.* Neque tamen, quod in Vett. *Ammonii* Edd. extabat, *ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ*, temere est spernendum: *Diomedes* ad *Dionys. Thracem* MS. *Συγγραφεῖς δὲ*, ait, *κυρίως μὲν, οἱ τὰ ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενα συγγραψάμενοι· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντες οἱ πεζῇ φράσει κεχρημένοι.* *Ammonio* obloquitur *Thomas M.* in v. *Συγγραφεύς.*

63 *Ὅμηρος*] Il. *A.* v. 434. In altero *Homeri* loco pro *δῆσαν* scribe *δήσατ'* ex Od. *M.* v. 161.

64 *Ληνίδα*] Vulgatam *λινίδα* monitu *Scaligeri* leviter mutavi. Vide Animadv.

65 *Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται δ.*] Quum ad hanc etiam regulam

οἱ ἀρχῆθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες. Ἰταλιῶται δὲ, ὁπόσοι τῶν Ἑλλήνων ἐπῴκησαν μετὰ ταῦτα. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν Σικελιωτῶν.

K.

Κατοίκησις καὶ Κατοίκισις [66] *διαφέρει, ὡς φησιν Ἀπολ-
λωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ τρίτῳ περὶ κατεψευσμένων* [67]. 78
*Κατοίκισις μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὑφ᾽ ἑτέρων γινομένη ἵδρυσις·
Κατοίκησις δὲ, ὅταν αὐτοί τινες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν
τινὰ καταλαβόντες. οἷον, Ἀθηναῖοι κατῴκησαν* [68] *μὲν
τὴν ἀκρόπολιν, κατῴκισαν δὲ Ἴωνας. καὶ ἔστι παρὰ
μὲν τὸ κατοικεῖν, ἡ Κατοίκησις, παρὰ δὲ τὸ κατοικίζειν,
ἡ Κατοίκισις.*

Καταβολὴ [69] *καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γὰρ,*

labefactandam nonnulla conferri possent, *Ptolemaei* cum Nostro consensum producere malo. Hac ratione scribit Graeculus §. 145. *Ἰταλιῶται μὲν λέγονται Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· Ἰταλοὶ δὲ, βάρβαροι καὶ ὁμοίως Σικελοὶ μὲν βάρβαροι, οἱ ἐν Σικελίᾳ· Σικελιῶται δὲ, Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ.* Vide *Constantin. Porphyrog.* de Themat. L. II. Th. X. Hac etiam in parte Graecos aemulati sunt Latini Grammatici, uti ex *Porphyrionis*, de Sardo et Sardiniensi, ad *Horat.* I. Serm. Sat. III. v. 3. observatione constare poterit. [*Ἰταλιώδης ὁ ἀλαζὼν, ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν, διὰ τὴν σύμβαριν ὁ λάγγος. Ἰταλιώτης, Πυθαγόριος, ἐκεῖ γὰρ διέτριβεν.* Photii Lexicon. — *Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται διαφέρουσιν. Ἰταλοὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐξ ἀρχῆς τὴν χώραν οἰκήσαντες. Ἰταλιῶται δὲ, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων ᾤκησαν μετ᾽ αὐτῶν. τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῶν Σικελῶν καὶ Σικελιωτῶν.* Cod. Gud. *Kul.*]

66 *Κατοίκησις καὶ Κατοίκισις δ.*] *Cyrillus* in Lexico: *Κατοίκισις καὶ Κατοίκησις διαφέρει. Κατοίκισις μὲν γὰρ διὰ τοῦ ι, ἡ ὑφ᾽ ἑτέρου γινομένη ἵδρυσις· Κατοίκησις δὲ, διὰ τοῦ η, ἐὰν αὐτοὶ οἰκήσωσι πόλιν τινὰ ἢ τόπον καταλαβόντες ὑφ᾽ ἑαυτῶν.* In MS. pro *Κατοίκησις* bis legebatur *κατώκησις.* [*Κατοίκισις καὶ Κατοίκησις διαφέρει. Κατοίκισις μὲν διὰ τοῦ ἰῶτά ἐστιν ἡ ὑφ᾽ ἑτέρων γινομένη ἵδρυσις, παρὰ τὸ οἰκίζω. Κατοίκησις δὲ διὰ τοῦ η, ὅταν αὐτοὶ ὑφ᾽ ἑαυτῶν οἰκήσωσι πόλιν τινὰ καταλαβόντες.* Cod. Gud. *Kul.*]

67 *Περὶ κατεψευσμένων*] Vett. Edd. *ἀπολλονίδης —— περὶ κατεψευμένων. Thomas Galeus* ex MS. *Ammonio* ad inscriptionem *Palaephati* attulit *περὶ κατεψευσμένων ἱστοριῶν.* Citatur etiam idem hicce *Apollonides ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας* sub finem vitae *Arati*, cui loco medelam ex *Amm.* admovisse Ill. *Bentleium*, monuit Cl. *Fabricius* Bibl. Gr. L. II. C. X. §. 23.

68 *Κατῴκησαν*] Scribit *Acesidorus* apud *Schol. Soph.* ad Oed. Col. v. 1046. *κατοικῆσαι τὴν Ἐλευσῖνα πρῶτον αὐτόχθονας.* Contra *Pherecydes: αὐτοὺς ὁ Κάδμος ποιεῖται πολίτας, κατοικίσας αὐτοὺς ἐν Θήβαις,* apud *Schol. Apoll. Rhod.* III. v. 1178.

69 *Καταβολὴ*] *Cyrilli* verba et ad hanc notam illustrandam paucula dabunt Animadv.

ἡ ἔκτισις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου· Εἰσβολὴ δὲ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ.

Κάταγμα [70] καὶ Κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν, ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον· Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα.

Καταχύματα [71] καὶ Καταχύσματα διαφέρει. Καταχύματα μὲν γὰρ χωρὶς τοῦ σ, τὰ καταχεόμενα ὕδατα, ἐπὶ λουτρῶνος [72], καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων· Καταχύσματα δὲ σὺν τῷ σ, αἱ ἰσχάδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα, ἃ τῶν νεω-
79 νήτων [73] δούλων κατέχευον. Ἀριστοφάνης [74],

Εἶτ' οὐχὶ δέξῃ δὴ τὰ καταχύσματα;

καὶ Δημοσθένης· [75] ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν, Ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν ἂν γῆμαι, ἢ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχευε τότε, ἡνίκα ἐωνήθη.

Κάδος καὶ Καδίσκος διαφέρει. Κάδος μὲν λέγεται, ᾧ ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμῶσι τὸ ὕδωρ· Καδίσκος δὲ, ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσι.

Καθάρσια καὶ Καθάρματα διαφέρει *). Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ [76], καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται·

70 *Κάταγμα*] Editiones omnes bis mendose praeferebant *Κάταμμα*. *Scaliger* emendavit, prouti nunc editum. Eidem debetur, quod pro ἔργου ἕλκυσμα in ultima nota vulgatum sit ἐρίου ἕλκυσμα. Pro ἐκτεταμένως in Vett. Edd. erat τὸ ἐκτεταμένως, τὸ κ. Vide ad hunc locum Animadv.

71 *Καταχύματα*] *Ammonium* fere neglexerunt, dum eodem, quem citat, *Demosthenis* loco eruditi homines utuntur. Grammatici verba descripsit *Moschopulus*, quae emendata in Thes. Gr. adduxit *Stephanus* T. IV. p. 500. [V. Dorvill. ad Chariton. p. 445. ed. Lips. *G. H. S.*]

72 *Λουτρῶνος*] *Moschop.* λουτρῶν καὶ τῶν ὁμοίων. *Thomas M.* maluit λουτρῶνος.

73 *Ἃ τῶν νεωνήτων*] Quam *Stephanus* probavit, lectionem *Ammonio* restitui; inepta erat vulgata scriptura: τῶν νέων, ἢ τῶν δούλων, ἃ κατέχευον. Eam maculam, quam neque *Kusterus* e *Suida* eluit, apud *Amm.* sustulerat *Vulcanius*, legendo: τραγήματα, ἃ κατέχευον τῶν νεωνήτων δούλων. Conferendus est ad *Harpocr. Maussacus.*

74 *Ἀριστοφάνης*] In Pluto v. 794. Hinc pro δὴ apud *Amm.* scribe ταῦτα, quod receperunt etiam *Thomas M.* et *Moschop.*

75 *Δημοσθένης*] P. 617. B. ubi vulgatur: τὴν δέσποιναν γῆμαι, detrita vocula ἄν.

[*) V. Dorvill. ad Chariton. p. 597. ed. Lips. *G. H. S.*]

76 *Τὰ ἱερὰ*] *Vulcanii* conamen ἱερεῖα corrigentis minus probo. Quid si *Ammonius* scriptum reliquerit χοιρίδια; Non ignoratur Atheniensium consuetudo, a *Kühnio* et *Iungermanno* erudite exposita ad *Poll.* VIII. 104. n. 67. Pro χοιρίδιον *Apoll. Rhod.* IV. v. 705. συὸς τέκος usurpavit.

Καθάρματα δὲ, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀποῤῥιπτούμενα.

Κανθαρίζειν [77] *καὶ Τονθορίζειν διαφέρει. Κανθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν· Τονθορίζειν δὲ, τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν.*

*Καιρὸς καὶ Χρόνος διαφέρει. Καιρὸς μὲν γάρ ἐστι μέρος *) χρόνου, οἷον μεμετρημένων* [78] *ἡμερῶν σύστημα· Χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις.* 80 *Ἄλλως. Ὁ μὲν Καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον, ὅτε πόλεμος ἦν· Χρόνος δὲ, ποσότητα, οἷον, πρὸ δέκα χρόνων, ἢ μετὰ δέκα ἔτη. **)*

Κάλλαια καὶ Κάλλη [79] *διαφέρει. Κάλλαια μὲν γὰρ, αἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες· Κάλλη δὲ, τὰ ἄνθη τῶν βαμμάτων.*

Κάθησον [80] *τοῦ Κάθισον διαφέρει. Κάθησον μὲν γὰρ ἐροῦμεν αὐτῷ τινι περὶ ἑαυτοῦ κελεύοντες· Κάθισον δὲ, περὶ ἑτέρου, Κάθισον αὐτόν.*

Κακὸς Πονηροῦ διαφέρει, ὥσπερ ὁ Ἄκακος τοῦ Ἀγαθοῦ. Κακὸς μὲν γὰρ, ὁ πανοῦργος· Πονηρὸς δὲ, ὁ δραστικὸς κακοῦ [81].

77 *Κανθαρίζειν*] Hic locus *Lexicographos* et *Henr. Stephanum* decepit. Verbum *Κανθαρίζειν* nuſpiam fuit uſurpatum. Antiquam, quae hac in voce latet, ſcripturam facillime eruet, quem literarum ſeriei non incedet religio. Emendatam lectionem in Animadv. proponam et operoſius exſequar.

[*) *μέρος*) Cod. Gud. *μέτρον*. *Kul.*]

78 *Μεμετρημένων*] Poſſet etiam legi *μεμετρημένον*· niſi prius apud *Thom. M.* extaret, qui univerſa iterum ſedulus transſcripſit.

[**) *πολλῶν καιρῶν*) Cod. Gud. *πολλοῦ καιροῦ*. — *Ἄλλως* ad fin.) deſunt. *Kul.*]

79 *Κάλλαια καὶ Κάλλη*] Vide Miſcell. Obſ. Vol. III. p. 92. 93. et inprimis ibidem citatum *Bochartum*.

80 *Κάθησον*] Lege *Κάθησο* ex *Thoma M. Lucianus* in Soloec. T. II. p. 761. *Τὸ κάθισον τοῦ κάθησο διαφέρειν φημὶ, κ. τ. λ.* ubi Cl. *Graevius Ammonium* praeteriit.

81 *Ὁ δραστικὸς κακοῦ*] *Diuturno uſu ad mala quaevis paratiſſimus.* Iſtac forma frequenter uſus eſt *Ammonius*, quod, ne quis ad eam offendat, ſemel monendum duxi. In *Cyrilli* Gloſſario habes: *Δράκτης, Efficax. Δραστικὸς, Agens.* Corrigendum: *Δράστης, Agens. Δραστικὸς, Efficax.* Qui talia ſollicite ſecundum literarum ordinem diſponunt, emendandi viam ſibi praecludunt. Recte *Ammon. Hermeae* in Categor. *Ariſtot.* f. 108. b. *ἕτερόν ἐστι πύκτης εἰπεῖν, καὶ ἕτερον πυκτικὸς, καὶ δρομεὺς, καὶ δρομικός.* Huiusce moduli proſtant *ὡσεὶ κύνες.*

Κακοήθεια μέν ἐστι κακία κεκρυμμένη· Κακοτροπία δὲ, ποικίλη καὶ παντοδαπὴς *) πανουργία.

Κέλης καὶ Ἐπακτροκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γάρ ἐστι
81 πλοιάριόν τι [82] μικρόν. Ἐπακτροκέλης δὲ, κακοῦργον καὶ ληστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης [83] ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, Ἀλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναὶ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι [84], ταῦτα πληροῖ [85] τὰ ληστήρια· ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ κυνηγέται καλοῦνται.

Κέλυφος, Κελύφανον, καὶ Ἔλυτρον διαφέρει. Κέλυφος μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον τῶν κογχυλίων· Κελύφανον δὲ, ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὀσπρίων· Ἔλυτρον δὲ, τὸ ὑγρὸν χώρημα [86].

Κέδρος [87] θηλυκῶς μὲν, τὸ δένδρον· ἀρσενικῶς δὲ, ὁ καρπός· Ἀλλὰ θύε [88] τοὺς κέδρους.

Κηρῦξαι, Ἀποκηρῦξαι, καὶ Ἐπικηρῦξαι διαφέρει. Κηρῦξαι μὲν γὰρ, καὶ Ἀποκηρῦξαι [89] λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ

(*) V. Basi. ad Gregor. Cor. p. 891. sq. *G. H. S.*]

82 *Πλοιάριόν τι*] Priores Edd. πηδάλιόν τι. Quod apud *Thomam M.* legitur, πλοιάριον, in *Amm.* restituendum esse monuerunt *Scaliger*, *Vulcan.* et *Io. Schefferus* in Addend. ad lib. II. de Milit. Nav. p. 323.

83 *Αἰσχίνης*] In orat. contra Timarchum sub finem p. 196. C.

84 *Εἶναι*] Sentin' in modulata oratione aliquid deficere? Apud *Aeschinem* pro εἶναι editur ἡγεῖσθαι. Penes me dubium non est, quin utrumque iunxerit Orator: καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ ληστήρια. Nihil ad Atticas Veneres exactum magis, aut cum *Aeschinis* scribendi colore conveniens. Is in Orat. contra Ctesiphont. bis eandem elegantiam posuit, p. 275. A. καὶ μηδὲν μικρὸν ἡγεῖσθαι εἶναι τῶν τοιούτων ἀδικημάτων. et p. 281. B. μακροτέρου λόγου ἔργον ἡγοῦμαι εἶναι.

85 *Πληροῖ*] Vett. Edd. πληρεῖ, et mox ἐκπακτροκέλητα. Posterior vox mendose etiam vulgatur apud *Aeschin. Hesych.* et in *Basilii Patricii* Naumach. apud *Fabric.* Bibl. Gr. Vol. VIII. p. 141. *Aeschinis* locum ad *Harpocrat.* in Ἐπακτροκέλης adnotare praetermisit *Valesius*. Apud *Etymol.* p. 502. v. 44. exponitur γαλία. Conf. *Ammon.* Philosophum ad *Aristot.* de interpr. f. 23. b.

86 *Τὸ ὑγρὸν χώρημα*] Legendum suspicor: τὸ ὑγρῶν χ. *liquidorum receptaculum.* Vide ad h. l. nonnulla in Animadv.

87 *Κέδρος*] *Auctor* Indicis vocum acc. dist. *Κέδρος, τοῦ κέδρου, ὁ, fructus cedri. Κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, cedrus arbor. Moschopulus* eadem habet, quae *Ammonius*, a quo recessit *Thom. M.*

88 *Ἀλλὰ θύε*] Auctoris nomen, sive is *Aristophanes* fuerit, sive alius, excidit. Mendose apud *Phavorin.* legitur: ἀλλὰ θύεται κέδρος.

89 *Ἀποκηρῦξαι*] Vulgatam Ἐπικηρῦξαι putidum fuisset diutius in textu reliquisse. *Moschopulus*, ne alios nunc nominem:

κήρυκι [90] *ἀποδίδοσθαί τι. Μένανδρος, Ἀπεκήρυξεν αὐτὴν ἀγαγὼν, οἷον, ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. Ἐπικηρύξαι δὲ, τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ* 82
ἀνάγοντι, καὶ ἀποκτείναντι τινὰ τῶν δικασθέντων [91].

Κιβωτὸς καὶ Κίστη διαφέρει. Κιβωτὸς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ξυλίνη· διὸ καὶ Ἀντίπηξ [92] *καλεῖται· Κίστη δὲ, ἡ πλεκτή.*

Κίνησις Περιφορᾶς διαφέρει. Κίνησις μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ ἐκ τόπου εἰς τόπον μετάβασις· Περιφορὰ δὲ, ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στροφή. *)

Κίθαρις καὶ Κιθάρα [93] *διαφέρει, φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ ὀργάνου. Κίθαρις γάρ ἐστιν ἡ λύρα, καὶ οἱ χρώμενοι αὐτῇ, Κιθαρισταὶ, οὓς ἡμεῖς λυρῳδοὺς φαμέν· Κιθάρα δὲ, ᾗ χρῆται ὁ κιθαρῳδός. Αἰσχίνης* [94] *ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου διαστέλλει, καὶ φησὶν οὕτω· Περὶ αὐτῷ εἶχε κιθαριστὰς καὶ κιθαρῳδούς. Κιθαριστὴς μέν ἐστιν ὁ μόνον ψάλλων· Κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων.*

Ἀποκηρύξαι, τὸ ὑπὸ κήρυκι ἀποδόσθαι. Μένανδρος κ. τ. λ.

90 *Ὑπὸ κήρυκι*] Antea legebatur *ὑπὸ κήρυκα*, mox tamen recte *ὑπὸ κήρυκι*. Prius emendavi ex *Moſchop. Achill. Tat.* VIII. p. 507. *ὑπὸ σάλπιγγι καὶ κήρυκι μοιχεύεται.* Adde, quae notavit *Heraldus* in Apolog. *Tertull.* p. 73. ubi etiam habes *ὑπὸ κήρυκος πωλεῖν*, uti et apud *Stobaeum* Tit. XLII. p. 280. v. 43.

91 *Δικασθέντων*] Supra in v. *Ἐπικηρύξαι* legere licet *καταδικασθέντων*, quod et hic velim repoſitum.

92 *Ἀντίπηξ*] *Heſychius*: *Ἀντίπηγα, κίστην. Εὐριπίδης Ἴωνι.* Loca indicavit in Lect. Gr. p. 17. Cl. *Arnaldus*. Huius vocis uſum Mitylenaeis adſcribit *Scholiaſtes Homeri* ineditus in MS. *Voſſ.* ad Il. *Π.* v. 254. *Χηλῷ. παρὰ τὸ χῆλον, ὅ ἐστι ξύλον· οἱ δὲ παρὰ τὸ χῶ, τὸ χωρῶ. καλεῖται δὲ παρὰ μὲν Λάκωσι, κιβωτὸς, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς, λάρναξ, παρὰ δὲ Μιτυληναίοις, ἀντίπηξ.*

[*) *διαφέρει*) Cod. Gud. *διήλλακται.* — *στροφή*) Cod. Gud. *διαστροφή. Kul.*]

93 *Κίθαρις καὶ Κιθάρα*] Utitur hoc loco *Meurſius* ad *Callim.* h. in Apoll. v. 12. ubi plurima notantur ab *Ez. Spanhemio.* [*Κίθαρις καὶ Κιθάρα διαφέρει. Κίθαρις μὲν γάρ ἐστιν ἡ λύρα. καὶ τοὺς χρωμένους αὐτῇ κιθαριστὰς λέγομεν, οὓς ἡμεῖς λυδωροὺς φαμέν. Κιθάρα δὲ, ᾗ χρῶνται οἱ κιθαρῳδοί.* Cod. Gud. *Kul.*]

94 *Αἰσχίνης*] In Timarch. p. 176. B. *ἀεί τινας ἔχειν εἰωθὼς περὶ αὑτὸν κιθαρῳδοὺς ἢ κιθαριστάς.* quo in loco malim ex *Amm.* legi *καὶ κιθαριστάς. Ammonium* viciſſim emendabis ex *Aeſchine.* Quod in fine huius notae extat: *Κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων.* ita legebatur in primis Edd. *κιθαρῳδὸς δὲ ὁ καὶ ψάλλων. Moſchopulus*, ubi hunc locum transſcribit, poſuit: *ὁ ψάλλων καὶ ᾄδων.*

Κλῆσις καὶ Πρόκλησις [95] διαφέρει. Κλῆσις μὲν γάρ ἐστιν
83 ἡ εἰς ὁτιοῦν τῶν δικαστηρίων γενομένη· Πρόκλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.

Κλῆμα [96] Κλίματος διαφέρει. Κλῆμα μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ἀμπέλου· Κλῖμα δὲ, μέρος τι τοῦ κόσμου.

Κλύσαι μὲν λέγεται [97] ποτήριον ἢ ἀγγεῖον· Νίψαι δὲ, πρόσωπον καὶ πόδα· Πλύναι δ᾽ ἐσθῆτα.

Κόρδαξ καὶ Κάρδαξ διαφέρει. Κόρδαξ μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως· Κάρδαξ δὲ τις ἐκαλεῖτο στρατιώτης. βάρβαρος δὲ ἡ λέξις. καλεῖται δὲ ἡ μὲν τραγικὴ [98] ὄρχησις, Ἐμμέλεια· Σίκινις [99] δὲ, ἡ σατυρική· Κόρδαξ δὲ, ἡ κωμική.

Κομιδῆ καὶ Κομιδὴ διαφέρει. Κομιδῆ γὰρ περισπωμένως ἐπίῤῥημα, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς· Κομιδὴ ὀξυτόνως, ὄνομα, οἷον· Οὐ σφῶιν κομιδή [1]. λέγεται δὲ ἡ ἀπόληψίς τινος Κομιδὴ, παρὰ τὸ κομίσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Κόπτει καὶ Ψοφεῖ [2] διαφέρει. Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ὁ ἔξωθεν· Ψοφεῖ δὲ, ὁ ἔσωθεν ἐξιών.

95 *Πρόκλησις*] Quamvis hanc ſcripturam non ſpernant Viri Eruditi, legendum nihilominus *πρόσκλησις*. Rationem reddam in Animadv.

96 *Κλῆμα*] Eadem leguntur apud *Etymologum* et *Cyrillum* in Lex. MS.

97 *Λέγεται*] Scribe: *λέγεταί τις* cum *Phavor. Moſchopulus: Κλύσαι μὲν λέγεται ποτήριον ἢ ἄλλο τι ἀγγεῖον. Νίψαι δὲ, πρόσωπον ἢ χεῖρα. Πλύναι δὲ, ἐσθῆτας.*

98 *Τραγικὴ*] Ex emendatione *Mauſſaci* ad *Harpocrat.* in *Κορδακισμὸς* pro *στρατηγικὴ* repoſui *τραγική*. Ill. *Scaliger* libro ſuō adſcripſerat: *leg. τραγικὴ, ut ex Athenaeo et aliis liquet, qui tria haec ſaltationis genera memorant.* Copioſe de iis egerunt *Caſaub.* de Sat. Poëſi I. c. IV. *Meurſius* in Orcheſtra. *Iungermann.* ad *Poll.* IV. 99. et ad Ariſtoph. Nub. v. 540. *Kuſter.* et *Spanhem.* Nobis ſuffecerit, fontem, e quo notam hancce derivavit *Amm.*, tetigiſſe; *Ariſtoxenum* videlicet *ἐν πρώτῳ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως*, citatum *Etymologo* in v. *Σίκιννις*. Itaque apud *Harpocr.* in *Κορδακισμὸς* reſtitue *ἐν τῷ ᾱ*, ut et in Bibl. *Coislin.* p. 610. Ubi *Schol. Hom.* tria ſaltationis genera memorat ad Il. *Π.* v. 617. ita legitur in MS. *Voſſ.* *Τρία γὰρ εἴδη τῆς ὀρχήσεως· πυῤῥίχη, συκίννις, ἥτις ἐστὶν ἱερατικὴ, καὶ ὁ κορδακισμὸς, αἰσχρός τις ὢν, καὶ κοσμικοῖς* (Ed. *βεβήλοις*) *ἁρμόδιος.*

99 *Σίκινις*] Diverſimode ſcripta haec vox in libris circumfertur: *σίκυνις, συκίννις, σίκινις, σίκιννις, σικιννίς·* quin et *σίκιννα* reperio in Bibl. *Coisl.* Lexico MS. p. 492. Quae genuina ſit pronuntiatio, ad liquidum finiri non poteſt, dum peregrinum vocabulum remotiſſimae antiquitatis caligine eſt involutum.

1 *Οὐ σφῶιν κομιδή*] *Hom.* Il. *Ψ.* v. 411. *Schol.* *κομιδὴ, ἐπιμέλεια.*

2 *Κόπτει καὶ Ψοφεῖ δ.*] Discriminis rationem *Helladius* indi-

Κομᾷν καὶ Κουριᾷν [3] *διαφέρει. Κομᾷν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπί τινος· σεμνύνεσθαι τῶν καλῶς πεπραγμένων, καὶ τρέφειν τὴν κόμην* [4]*· Κουριᾷν δὲ, τὸ κουρᾶς ἐπιδεῖσθαι, καὶ τὴν κόμην καθιέναι.* 84

Κόρυδος καὶ Κορύδαλος διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὰρ, τὸ ὄρνεον· λέγεται δὲ γῆς ἱερόν. Κορύδαλος δὲ, δῆμος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ σωτῆρος κούρης ἱερόν [5].

Κόνις καὶ Κονὶς [6] *διαφέρει. τὸ γὰρ λεπτότατον τῆς γῆς, Κονὶς, ὀξύνεται· τὸ δ᾽ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον φθειρῶδες, βαρύνεται.*

Κόσμος Οἰκουμένης διαφέρει: τὸ μὲν περιέχει οἰκουμένην καὶ ἄστρα· τὸ δὲ [7]*, γῆν μόνον τὴν φανεράν.*

Κτήματα καὶ Ἐπικτήματα [7a] *διαφέρει. Κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ* [8]*· Ἐπικτήματα δὲ, τὰ ἐν ἀλλοτρίᾳ.*

cavit in Chreftom. p. 25. ubi notat *Meurſius*. *Meurſio* ſi adiunxeris *Graevium* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 758. et Ill. *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 1098. plura ſuper hac re non facile deſideres.

3 *Κομᾷν καὶ Κουριᾷν δ.*] Ex *Aſcalonitae* membranis paucula tantum produxit Cl. *Fabricius* §. 113. *Κομᾷν καὶ κουριᾷν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.* cum ſine magno ſuo incommodo reliqua, quae ad eum locum legebantur, addere potuiſſet. *Heſychii* nota in *Κουριῶν* hunc ſibi locum vindicat: *Διαφέρειν φασὶ Κομᾷν καὶ Κουριᾷν· τὸ μὲν γὰρ Κομᾷν ἐστιν ἐπιμελούμενον τρίχας ἔχειν. Κουριᾷν δὲ τὸ κατὰ συμφορὰν ἄλλως καθιέναι κόμην.*

4 *Τρέφειν τὴν κόμην*] *Salmaſius* de Coma p. 554. poſtquam *Ammonii* verba protulerat, *non video*, inquit, *quid ſit discriminis inter κόμην τρέφειν, comam nutrire, et κόμην καθιέναι, comam demittere.* Propter iſtam *Salmaſii* adnotationem receptam a *Stephano* ſcripturam, *τρέφειν τὴν κόμην*, in textu reliqui; tametſi *Ammonius* ſcriptum reliquerat: *στρέφειν τὴν κόμην*, quam lectionem, in Vett. Edd. adſervatam, in Animadv. confirmabo. In iisdem Edd. pro *καθιέναι* mendoſe legebatur *καθικέναι*.

5 *Σωτῆρος κούρης ἱερόν*] Dabo operam, ut in Animadverſ. hic locus emendate legi poſſit.

6 *Κόνις καὶ Κονὶς*] Adde Indicem voc. acc. diſtinct. et, ſi tanti ſit, corrige *Moſchopulum.*

7 *Τὸ δὲ*] *Vulcan.* Ed. *ὁ δὲ*, quod videtut ex Ed. *Tuſani* deſumtum, nam *Stephanus* recte vulgarat.

[7a *Ἐπικτήματα*) Equidem erudita eſt *Henr. Valeſii* obſervatio, pro *ἐπικτήματα* in *Ammonio* corrigentis *ἐγκτήματα*. Emendation. IV. cap. IX. *Ex Addendis.*]

8 *Τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ*] Unius literae additione commode hunc locum mihi explanavit Vir Cl. *C. A. Dukerus*, pro vulgata lectione *οἰκίᾳ* legendo *οἰκείᾳ*, quod poſtea a *Scaligero* etiam notatum animadverti. *Phavorinus* in v. *Οἶκος*, *Οἰκεία δὲ ἡ πατρὶς διὰ διφθόγγου.* Fuerint itaque ſecundum *Ammon.* *Ἐπικτήματα*, quae *Ἐγκτήματα* dicuntur *Cyrillo*: *Cyrilli* verba e Lex. MS. haec ſunt: *Ἐγκτήματα, ἃ κέκτηταί τις ἐν ἀλλοδαπῇ γῇ, τουτέστιν ἐν ξένῃ.*

85 *Κτῆσις μέν ἐστι πᾶσα ἡ οὐσία· Κτῆμα δ' ἕν τι.*

Κραιπάλη καὶ Μέθη [9] *διαφέρει. Κραιπάλη μὲν γάρ ἐστιν ἡ χθεσινὴ μέθη· Μέθη δὲ, ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις* *).

Κύπτειν καὶ Κυπτάζειν διαφέρει. Κύπτειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι· Κυπτάζειν δέ ἐστι τὸ στραγγεύεσθαι [10]. *Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,*

Χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Κυβεύειν καὶ Πεσσεύειν διαφέρει. Κυβεύειν γάρ ἐστι τὸ διὰ ψήφων [11] *ἢ ἀστραγάλων παίζειν· Πεσσεύειν δὲ, τὸ διὰ ψήφων.*

Κρίνειν τοῦ Διακρίνειν διαφέρει. Κρίνειν μὲν γὰρ, τὸ κυρίως [12] *δοκιμάζειν· Διακρίνειν δὲ, τὸ πρᾶγμα πράγματος διϊστᾷν καὶ χωρίζειν* **).

Κύειν [13] *καὶ Τίκτειν διαφέρει. Κύειν μὲν, τὸ ἔγκυον*
86 *εἶναι· Τίκτειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν. Εὐριπίδης ἐναντίον* [14],

Ἡ κύουσα τίκτω (εἶπεν) ἡνίκ' ἠγόμην πάλιν ***).

In *Hesychio* pro *Ἐπίκτιτον, ἔξωθεν εἰσελθόν,* legendum videtur *Ἐπίκτητον.* Paulo aliter quam *Ammon. Κτήματα* et *Ἐπικτήματα* discernit *Ptolemaeus Ascalonita,* prout editur a *Fabricio* §. 131. *κτήματα* —— *τὰ μὴ ἡμέτερα, Ἐπικτήματα, ὡς ἐναλλότρια. τὰ δὲ ἑαυτοῦ, Κτήματα, ὡς ἐνοίκια.*

9 *Κραιπάλη καὶ Μέθη*] Conferendi sunt *Thom. M. Hesych.* et, qui Grammaticorum discrimen Evang. Lucae XXI. v. 34. admovit, *Grotius.*

[*) *ἡ τῆς — οἴνωσις*) Cod. Gud. *ἡ αὐθημερινὴ οἴνησις. Kul.*]

10 *Στραγγεύεσθαι*] Apud *Ascalonit.* §. 158. legebatur *στρατεύεσθαι*, solemni librariorum errore, de quo dicam in Animadv. Versus hic citatus est ex *Aristoph.* Nubib. 509. quem *Moschopul.* etiam, *Ammonium* sequutus, produxit.

11 *Διὰ ψήφων*] Non iniuria *διὰ κύβων* corrigendum censuit *Vulcanius.* Vide *Hesychium* in *Πεσσὰ πεντέγραμμα* a Cl. *Hemsterhuisio* ad *Poll.* IX. 97. citatum.

12 *Τὸ κυρίως*] Scripserat: *κυρίως τὸ δοκιμάζειν,* inepte quidem, sed aliter non solent Magistri. *Διϊστᾷν*, quod in Vett. est Edd. et apud *Phavor.* in *Διακρίνειν,* postea mutatum fuit in *διεστᾷν.*

[**) *πρᾶγμα* ad fin.) Cod. Gud. *τὸ πνεῦμα πράγματα διαχωρίζειν, καὶ διϊστάναι. καὶ εἰς τὸ κριτής. Kul.*]

13 *Κύειν*] Non male scriberetur cum *Phavorino Κυεῖν. Moschop. Κυέω, κυῶ, τὸ ἐγκυμονῶ καὶ συλλαμβάνω. Κύω δὲ τὸ φιλῶ.*

14 *Ἐναντίον*] Quomodo quaeso *ἐναντίον?* Qui mihi auscultare velit, pro *ἐναντίον, Ἡ* reponet: *ἐν Ἀντιγόνῃ.* quod si vel *Ammonii* manum non repraesentet, probabilitatis specie se commendat.

[***) *Εὐριπίδης κ. τ. λ.*) desunt in Cod. Gud. *Kul.*]

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος γὰρ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατήρ· Δεσπότης δ᾽ ἀργυρωνήτων τινῶν ἄλλων [15].

Κωφὸς καὶ Ἐννεὸς ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. Ὅμηρος·

—— —— κύματι κωφῷ [16].

τῷ μὴ ἀποτελοῦντι ἦχον. καὶ ἡ Πυθία [17],

Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

παραλλήλως ἔταξε. νῦν δὲ Κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.

Κωμῳδὸς [18] καὶ Τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτής· Κωμῳδοποιὸς δὲ καὶ Τραγῳδοποιὸς, οἱ ποιηταί. ἐνίοτε δὲ συγχέουσι τὴν διαφοράν.

Λ.

Λαγχάνειν [19] καὶ Κληρώσασθαι διαφέρει. Λαγχάνει μὲν εἷς, οὗ ἂν ὁ κλῆρος ἔλθῃ. Ὅμηρος [20],

Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς ὅς κε λάχῃσι. 87

Κληροῦνται δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. καὶ Λαγχά-

15 *Τινῶν ἄλλων*] *Vulcanius* ita hunc locum caſtigat: *καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατὴρ, καὶ τινων ἄλλων. Δεσπύτης δὲ, ἀργυρωνήτων.* Levio-ri opera corriges: *Δεσπότης δὲ, ἀργυρωνήτων, ἢ τινῶν ἄλλων.* Confer *Ammon.* in *Δεσπότης*, ſi modo iſta ſunt ab *Ammonio* profecta. *Aſcalon.* §. 43. *Δεσπότης, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων κύριος. Κύριος δὲ πατὴρ υἱοῦ καὶ γυναικός.* Lege: *καὶ ἀνὴρ γυναικός.* [*Διαφέρει κύριος δεσπότου. κύριος μὲν λέγεται ὁ ἐπὶ μητρὸς καὶ παίδων πατήρ. δεσπότης δὲ, ὁ ἐπὶ ἀργυρωνήτων.* Cod. Gud. in *Κατακυριεῦσαι.* Idem tamen in v. *Κύριος* conſentit cum impreſſis, ſed alterum membrum ita ſe habet: *δεσπότης δὲ ὁ ἀργυρωνήτων καὶ ἄλλων τινῶν. Kul.*]

16 *Κύματι κωφῷ*] Il. *Ξ.* v. 16. mox Vett. Edd. *τὸ μὴ ἀ.* Scholion ineditum e MS. *Voſſ.* et ad uſum vocis *Κωφὸς* declarandum pluſcula notabo in Animadv.

17 *Ἡ Πυθία*] Priores Editiones pro *Ἡ Πυθία* prorſus inepte legebant *ἡσυχίᾳ.* Itaque etiam non dubitavi veram ſcripturam in textu reponere, quam conſervarant *Euſtathius* et *Herennius Philo*; ad cuius locum nonnulla proferam, quae huc etiam referri queant.

18 *Κωμῳδὸς*] Haec infra plenius reperire licet in v. *Τραγῳδοί.* Quae hic leguntur, alteri, ni fallor, debentur.

19 *Λαγχάνειν*] *Aldus* bis ediderat *Λαχεῖν.* quem ſequitur *Phavorin.* *Aſcalon.* §. 96. *Τὸ λαχεῖν.* Non erat cauſa, cur recentiores Editores inde diſcederent.

20 *Ὅμηρος*] Il. *Η.* v. 171. Pro *ὅς κε* Vett. Edd. *ὥσκε.* *Vulcan.* *ὅς τε λ.*

νειν μέν ἐστι τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν· Κληρώσασθαι δὲ, τὸ κλήρῳ χρήσασθαι.

Λαλεῖν καὶ Λέγειν καὶ Διαλέγεσθαι διαφέρει. Λέγειν μὲν, τὸ τεταγμένως προφέρεσθαι τὸν λόγον· Λαλεῖν δὲ, τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ὑποπίπτοντα ῥήματα· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμείβεσθαι, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου παραδιδόναι πρὸς τὸν ἀντιλέγοντα. Πλάτων ἐν Συφιστῇ [21]. οἱ δ᾽ ἄλλοι φιλόσοφοι διαιροῦσιν οὕτως· Λαλεῖν μὲν τοὺς ἀτάκτως ἐκφέροντας ὃνπεροῦν λόγον· Διαλέγεσθαι δὲ καὶ Λέγειν, τοὺς μετ᾽ ἐπιμελείας λέγοντας. διαφορὰν δὲ τῶν δύο τούτων λέγουσι, καὶ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον συναίροντα [22], Λέγειν φασί· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τοὺς λόγους κατ᾽ ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι.

Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι [23] διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι· Δέξασθαι δὲ, τὸ διδόμενον ἐκ χειρός.

Λέπας καὶ Λεπὰς διαφέρει. Λέπας [24] μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα· Λεπὰς δὲ ὀξυτόνως, ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον.

Λέμβοι καὶ Λέμφοι διαφέρει. Λέμβος μὲν γάρ ἐστι πλοια-
88 ρίου τινὸς εἶδος· Λέμφοι [25] δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίοις,

Γέρων ἀμέμικτ᾽ [26] ἄθλιος λέμφος.

21 Ἐν Σοφιστῇ] Ne quis Comicum intelligat, legendum ἐν Σοφισταῖς. locum reſpicit p. m. 293. τοῦ δὲ διαλέγεσθαι οἷός τ᾽ εἶναι καὶ ἐπίστασθαι λόγον τε δοῦναι καὶ δέξασθαι κ. τ. λ.

22 Συναίροντα] Ita emendarunt *Vulcan.* et *Scaliger* vulgatam συναίροντος. Vett. Edd. lectio erat συναίροντες.

23 Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι δ.] Differentia aliter declaratur in Gloſſis Nomicis: Διαφέρει τὸ Λαβεῖν τοῦ Δέξασθαι. τὸ γὰρ Λαβεῖν ἐνδυνάμως νοεῖται· τὸ δὲ Δέξασθαι, κἂν οὐχ οὕτως τὶς ἐδέξατο ἵνα ἔχῃ. διὰ τοῦτο οὐ δοκεῖ τις λαβεῖν, ὅπερ μέλλει ἀποκαθιστᾶν.

24 Λέπας] In quibusdam Edd. accentus male collocatur. Vide, ſi lubet, Animadv.

25 Λέμφοι] Ex *Vulcanii* mente λέμφοι reſtitui pro λέμφος. *Ammonii* verba *H. Stephanus* produxit in Theſ. Ind. v. Λεμφός. De Attico hocce uſu legenda ſunt, quae Celeberr. *Hemſterhuiſius* obſervavit ad *Lucian.* Dial. Sel. p. 25 — 30. et 120. *Suidae* locum, prouti in Codice ſcripto, etſi corrupte, legitur, adſcribam: Κόρυζα. καὶ κορύζων μεμωραμένοι. καὶ μυζώζων. Καὶ κορυζῶντα.

26 Ἀμέμικτ᾽] *Scaliger* emendaſſe videtur: ἐμέμικτ᾽. id ſi

Λέχος καὶ *Εὐνὴ* διαφέρει. *) *Λέχος* μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη· *Εὐνὴ* δὲ, ἡ ἐπὶ ταύτης στρωμνή. φησὶ γοῦν Πηνελόπη [27].

Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνὴν,
Δέμνια [28] καὶ χλαίνας.

Λείαν καὶ *Λίαν* διαφέρει. *Λεία* μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου σημαίνει τὴν ἀπέλασιν [29] τῶν τετραπόδων·

Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσαμεν.

διὰ δὲ τοῦ ι ἐπίῤῥημα δηλοῖ ἐπιτάσεως, ἐάν τε ἐκτείνηται [30], ἐάν τε συστέλληται.

Λῆμα καὶ *Λῆμμα* διαφέρει. *Λῆμα* μὲν γάρ ἐστι δι' ἑνὸς 89
μ, τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς [31]· *Λῆμμα* δὲ διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον.

minus videatur commodum, noli quaeſo propterea tanto capiti illudere. Quid ſi *Menander* ſcripſerit: *Γέροντ' ἀπέμυξ' ἄθλιον λέμφον.* ut ſervi ſive paraſitaſtri nomen exciderit, aut ab *Ammonio* fuerit praetermiſſum. Onomaſticon Vetus: *Emungo*, *ἀπομύττω.* male vulgatur *ἀπομύπτω.* Facetum verbi *emungendi* uſum comoedia ſibi vindicavit. *Horat.* Art. v. 238. *Pythias emuncto lucrata Simone talentum.* Commode *Acron*: *Emuncto, deluſo, ut: emunxi ſenem argento. Terent.* Phorm. IV. iv. v. 1. *emunxi argento ſenes.*

[*) *Λέχος καὶ Εὐνὴ διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κοίτη. Εὐνὴ δὲ ἡ ἐπ' αὐταῖς στρωμνή. Ὅμηρος· ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκνὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνὴν, δέμνια καὶ χλαίνας.* Cod. Gud. *Kul.*]

27 *Πηνελόπη*] Vett. Edd. *πηνίων ἔνθα οἱ ἐκθεῖσα πυκνὸν λέχος ἐμβάλλετ' εὐνὴν, Δ. κ. χ.* ſcripturam, quam hic exhibemus, *Stephanus* reduxit.

28 *Δέμνια*] Non eſt, quod quis hanc lectionem cenſeat mutandam, etſi in loco *Hom.* Od *Ψ.* v. 180. vulgatur: *Κώεα καὶ χλαίνας.* *Homerus* enim eodem uſu alibi *Δέμνια* uſurpavit, neque aliter legit hunc locum *Tryphon* apud *Ammon.* in v. *Χλαῖνα.*

29 *Ἀπέλασιν*] In Vett. Edd. vitioſe legebatur *ἐπέλασιν.* Quod autem *Amm.* ſcribit, *λείαν* denotare *τὴν ἀπέλασιν τῶν τετραπόδων*, propter *Homerum* eſt, qui eo uſu *Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν* in Il. *Λ.* v. 676. poſuerat. *Etymologus*: *Λεία, ἡ λαφυραγωγία, ἡ πραῖδα. καὶ ἐν διαιρέσει, ληΐς.* Ne cui vero Grammatici cautela *λείαν* et *λίαν* diſcernentis vana videatur et inepta, faciet *Heſychii* nota: *Λείαν, κτῆσιν λαφύρων, ἢ πρόθεσιν.* *Schol. Hom.* ad initium Boeotiae: *Λήϊτος δὲ ἀπὸ τοῦ λείαν ἄξειν. λεία δὲ, ἡ ἀπὸ πολέμου κτῆσις.* In MS. Bibl. *L. Batavae* legitur: *ἀπὸ τοῦ λίαν αὔξειν, λεία δὲ, ἡ ἀπὸ τοῦ πολέμου κτῆσις.*

30 *Ἐκτείνηται*] Vulgatam *ἐντείνηται* ex Vett. Edd. mutavi, quas *Mauſſac.* ſequitur ad *Harpocr.* in *Ῥυτά.*

31 *Τῆς ψυχῆς*] Quod in Vett. Edd. erat *τῆς τύχης*, peperit gloſſam illam per equidem ridiculam in voc. acc. diſt. *Λῆμα, τοῦ λήματος*, *ſpatium*, *ſeu fortuna.* Emendati *Ammonii* laus tribuenda eſt Viro plane Eximio, *Paulo Leopardo* IX. Emendat. XIX. Eandem emendatio-

Λητουργεῖν διὰ τοῦ η[32], *καὶ Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι διαφέρει, φησὶ Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρας*[33] *Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ Λητουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λῆτον γάρ φασι τὸ δημόσιον.*

Λήϊτον ἀμφεπένοντο.

τὸ δὲ Λιτουργεῖν, κακὰ λέγειν.

Λίβανος καὶ Λιβανωτὸς διαφέρει. Λίβανός μὲν γὰρ κοινῶς καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον[34]· *Λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμιώμενον.*

90 *Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς*[35] *διαφέρει. Λογογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τοὺς δικανικοὺς* *) *λόγους γράφων· Λογοποιὸς δὲ, ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθείς.*

Λόγος Ποιήσεως διαφέρει. Λόγος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δίχα μέτρου σύνταξις. Ποίησις δὲ, ἡ σύνθεσις ἡ μέτρῳ κοσμουμένη.

Λυχνοῦχον καὶ Λαμπτῆρα φασὶ τὸν νῦν φανόν. Φανὸν δὲ[36],

nem protulit etiam *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 739. At *Stephanus* et *Vulcan.* pro *τύχης* emendate *ψυχῆς* in textu iam posuerant. Eodem errore deformatum *Ocelli Lucani* locum, sanequam elegantem, indicabo. Est in *Galei* Ed. p. 533. ubi eos notat Philosophus, qui *μὴ πρὸς τὸ μέγεθος τῆς τύχης, μηδὲ πρὸς τὸ συμφέρον τῷ κοινῷ συνιστάντες τοὺς γάμους, ἀλλὰ πρὸς τὸν πλοῦτον ἢ ὑπεροχὴν τοῦ γένους ἀποβλέποντες.* Nugas agunt *Nogarola*, et *Vizzanius*, dum, de mendo minime solliciti, *τὸ μέγεθος τῆς τύχης* interpretantur *magnitudinem fortunae*, sive *magnitudinem eventuum.* Scripserat, ne dubita, *Lucanus: πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς, magnitudinem animi.* Quae emendatio, ut ut vera, ab hoc tamen loco paulo est alienior. In Animadv. alia reperies.

32 *Λητουργεῖν διὰ τοῦ η*] Mihi perquam fit probabile, scripsisse *Amm. Λειτουργεῖν διὰ τοῦ ει* et postea *λεῖτον.* Plura ad hunc locum dicam in Animadv. [Emendandi impetus sustineri debuisset. *Moeris Atticista: Λητουργεῖν διὰ τοῦ η, Ἀττικόν. διὰ δὲ τῆς ει διφθόγγου, Ἑλληνικόν.* In libro de Hellen. p. 52. *Moeridis* verba alium in finem usurpavit *Salmasius. Ex Addendis.*]

33 *Δευτέρας*] *Scaliger* legendum credidit *δευτέρῳ.* atque ita etiam *Fabricius* ad Ind. Auctor.

34 *Τὸ θυμιώμενον*] Addit *Ascalonita* §. 31. *καὶ τὸ ὄρος. Thomas M.* eadem habet, quae *Amm.* Confer *Phrynich.* p. 30. et quae notantur a *Nunnes.* et *Hoeschelio.*

35 *Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς*] *Ammonii* observatione usi sunt *Lud. Cresollius* Theatr. Rhet. III. c. 11. et *Maussac.* ad *Harp.* in *Λογοποιός.* ad cuius notam peropportuna scribit *Valesius.* In sequenti nota ex Vett. Edd. vulgavi *ἡ σύνθεσις.*

[*) *δικανικοὺς*) Cod. Gud. *διακονικούς. Kul.*]

36 *Τὸν νυν φανόν. Φανὸν δὲ*] Editiones, quae nostram praecesserunt, omnes legebant: *φασὶ τὸν νοῦν· φανὸν δὲ τὴν λαμπάδα,* sive *τὸν νοῦν, φανὸν δὲ. Ubi plane pro νοῦν reponendum νῦν, et*

τὴν λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ δὲ τραγικοὶ διὰ τοῦ π Πανόν. Λυχνίον [37] δὲ ἐκάλουν τὴν λυχνίαν.

Λυχνίον Λύχνου [38] διαφέρει. Λυχνίον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης [39] φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς· Λύχνος δὲ, ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις,

Ἑτέρου λυχνοῦχος, ἑτέρου λήκυθος.

M.

Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς [40] διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· Μαχαιρίδας δὲ, τὰς τῶν κουρέων.

Μακρολόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρει. Μακρολόγος μὲν 91
γάρ ἐστιν ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων· Πολυλόγος δὲ, ὁ περὶ πολλῶν πολλὰ λέγων.

Μαστὸς Μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος· κυρίως δὲ [41] τὸ οἷον μεστὸς εἶναι γάλακτος· Μαζὸς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος. ὡς καὶ ὁ ποιητής φησι·

Νευρὰν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

nomen φανὸν iterandum, inquit *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 7. Acutam viri coniecturam ſatis, ut puto, prudenter in textum intuli. Pro τὸν νοῦν *Vulcanius* ſcribendum cenſuit τὸν λύχνον· *Scaliger* τὸ νῦν. A *Nunneſio* prope abfuit *Fabricius*, qui ita notavit ad *Aſcalon.* §. 30. „Λυχνοῦχον καὶ λαμπτῆρα τὸν νῦν φανόν (*male apud Ammon.* φασὶ τὸν νοῦν) *et deinde* Πανὸν, *non* Πανός.“ Poſterius etiam Πανὸν *Ammonio* reddidi pro Πανός.

37 Λυχνίον δ. ἐ. τ. λυχνίαν] Ita ex *Thoma M.* vulgatam λυχνεῖον δ. ἐ. τ. λυχνείαν emendabat Cl. *Hemſterhuiſius* ad *Poll.* VII. 178. n. 68.

38 Λύχνου] Ne quem forte offenderem, vulgatam reliqui intactam, etſi *Nunneſii* emendatio priori non minus vera videretur. *Nunneſii* verba e notis ad *Phryn.* p. 62. ſubiiciam: *Ammon.* λύχνιον *ait differre a nomine* λυχνούχου (*ſic enim lego, non* λύχνου, *ex verſu quem citat Menandri*), *ut* λύχνιον *ſit* ἡ λυχνία *et* λυχνοῦχος ὁ φανός.

39 Ἀντιφάνης] *Antiphanis* verſiculum ex Ἀφροδίτης γοναῖς, in quo vocem λυχνίον legerat *Ammonius*, adſervavit *Athenaeus* XV. p. 666. F.

40 Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς δ.] Concinunt noſtro *Thom. M.* et *Moſchop.* *Thomae* verba ſunt: Μαχαιρίδες, αἱ τῶν κουρέων. Μάχαιραι, αἱ τῶν μαγείρων καὶ τῶν ἄλλων. *Moſchop.* Μαχαιρίδες, αἱ τῶν κουρέων μάχαιραι, ἀλλ' οὐ τῶν μαγείρων. Optimi ſcriptores talia parum curant.

41 Κυρίως δὲ] Legendum fortaſſe: ὁ γυναικεῖος, κυρίως· διὰ τὸ οἷον μ. ε. γ. In originationibus tradendis ſobrie nugatur *Amm*-

Μάρτυς Ἐλέγχου διαφέρει. Μάρτυς μὲν γὰρ ἐπ' ἀγαθοῦ [42] λαμβάνεται· Ἔλεγχος δὲ, ἐπὶ φαύλου.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία [43] διαφέρει. Μαρτυρία μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν ἐπιδημούντων· Ἐκμαρτυρία δὲ, ἡ τῶν ἀποδημούντων, ὡς διασαφεῖ Δείναρχος [44] ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας, λέγων, Πολλὰ κἀγαθὰ, ὦ ἄνδρες
92 δικασταὶ, γένοιτο ὑμῖν, καὶ τῷ νομοθετήσαντι ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι.

Μάγον, τόν τε φαρμακὸν, ὡς Αἰσχίνης [45] ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· καὶ τὸν περὶ τοὺς θεοὺς ἱερουργὸν, ὡς Ἡρόδοτος.

Μανία μέν ἐστιν ἔκστασις λογισμοῦ· Λύσσα δὲ, ἐπιτεταμένη μανία· Οἶστρος δὲ, μανιώδης ἐπιθυμία.

Μαντικὴ μέν ἐστιν ἡ τέχνη· Μαντεία δὲ, ὁ χρησμός.

Μέτοικος [46] καὶ Ἰσοτελὴς διαφέρει. Μέτοικος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὑπόφορος· Ἰσοτελὴς δὲ, ὁ μὴ τελῶν τι, ἢ ἄρχων.

Μεταβάλλεσθαι καὶ Μεταμορφοῦσθαι καὶ Ἀλλοιοῦσθαι καὶ Ἑτεροιοῦσθαι διαφέρει. Μεταβάλλεσθαι [47] μὲν

Μαστὸς ſine dubio a *μάω* deſcendit. *Etymol.* minus rite in v. *Αὐτομάτως*· *ἀπὸ τοῦ μαστεύω*, inquit, *γίνεται μαστὸς, ὃν ἐπιζητοῦσι τὰ βρέφη.* Alia dabit *Thom. M.* in *Μαστὸς*, eundem *Homeri* verſum citans ex Il. *Δ.* (non *Γ.*) v. 123. quem Vett. *Amm.* Edd. hac ratione praeferunt: *Νευρὰ μὲν μαζῷ πέλασσε, τ. δ. σ.*

42 *Ἐπ' ἀγαθοῦ*] *Thomas M.* *Μάρτυς καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἔλεγχος δὲ ἐπὶ κακοῦ μόνον.*

43 *Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία δ.*] In hac differentia declaranda multis diſputant *Salmaſius* Obſ. ad I. Att. et Rom. cap. XXX. et *Heraldus* Animadv. in *Salm.* Obſ. VI. c. IX. §. 18. et cap. XI. §. 7. et 14. Confer *Amm.* in *Ἐκμαρτυρία.*

44 *Ὡς διασαφεῖ Δείναρχος*] *Σαφέστατα*, inquit *Harpocration*, ubi *μαρτυρίαν* et *ἐκμαρτυρίαν* pari ratione diſtinguit, *σαφέστατα δὲ περὶ τούτων διδάσκουσι Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου*, (p. 620. B.) *καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ Δεινίου.* Fieri potuit, ut alter alterius obſervationem habuerit ob oculos.

45 *Αἰσχίνης*] Contra Cteſiph. p. 293. ſub finem: *Ἀλλ', οἶμαι, οὔτε Φρυνώνδας οὔτε Εὐρύβατος, οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο.* quem locum imitatur *Apulei.* in Apolog. p. 325. Eodem uſu a *Sophocle* adhibitam in Oed. Tyr. v. 395. vocem *μάγος* exponunt Scholia. Confer *Eurip.* Oreſt. v. 1499. et Anthol. VII. ep. 157. Ad ſeq. notam vide Animadv.

46 *Μέτοικος*] Haec plenius ſuo loco leguntur in v. *Ἰσοτελής.*

47 *Μεταβάλλεσθαι*] *Ammonius* videtur ſcripſiſſe: *Μεταβολὴ μὲν*

γάρ ἐστι πάθος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται, καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων. ὁ γοῦν Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ [48], παριστῶν τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, φησί·

—— Μεταβολὴ πάντων γλυκύ. 93

μεταμορφοῦσθαι δὲ, μεταχαρακτηρισμὸς, καὶ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα· Ἀλλοίωσις δὲ, οὐ μόνον μετασχηματισμὸς χαρακτήρων, (ὡς τὸ,

Ἀλλοῖός μοι ξεῖν᾽ ἐφάνης [49] νέον ἠὲ πάροιθεν)

ἀλλὰ καὶ τῆς προτέρας ὑπολήψεως ποίησις [50] ἑτέρα· Ἑτεροίωσις δ᾽, ὅταν ἀφ᾽ ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον.

Μεῖραξ [51] καὶ Μειράκιον καὶ Μειρακίσκος διαφέρει. Μει-

γάρ ἐστι πάθος κοινόν. et mox *Μεταμόρφωσις δέ*. Ea certe ratione hunc locum legit, et in Comment. ad Odyss. *Π.* p. 601. recepit *Eustathius*; sin vero receptam in *Amm.* lectionem velis tueri, tum scribas necesse est: *καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαὶ, καὶ πράξεων κ. ἀ.* Atque ita etiam in Lexico posuit *Cyrillus*: *Μεταβαλεῖν καὶ Μεταμορφοῦσθαι καὶ Ἀλλοιοῦσθαι καὶ Ἑτεροιοῦσθαι διαφέρει. Μεταβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι πάθος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαὶ, καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων.* et reliqua, quae frustra describerentur. *Eustathii* potius videtur habenda ratio, qui *Ammonianis* subiungit: *καὶ τοιαύτη μὲν ἡ εἰρημένη παράδοσις, μὴ ἀκριβωσαμένη.* Sane quam prudenter Mythographi certe istam legem plerumque migrant. *Antonin. Liberal.* c. XXIII. fabulam enarrat de Batto in lapidem converso. scin', quos auctores sequutus? *Nicandrum Ἑτεροιουμένων α*, *Didymarchum Μεταμορφώσεων γ*, et *Antigonum ἐν ταῖς Ἀλλοιώσεσι*.

48 *Ἐν Ὀρέστῃ*] V. 234. *Eustathius* l. c. *Εὐριπίδης οὖν παριστὰς τὴν τῆς λέξεως δύναμιν φησί· Μ. π. γ.* *Cornut.* de Nat. Deor. c. I. *τοῦτο παριστῶσι διὰ τῆς ἐτυμολογίας*.

49 *Ξεῖν᾽ ἐφάνης*] Ea ratione scribendum apud *Hom.* Od. *Π.* v. 181. pro *ξεῖνε φάνης*. Apud *Ammonium* etiam *Hermeae* in quinque voc. *Porph.* f. 54. a. hoc in versu *ξεῖν᾽ ἐφάνης* reperire licet. Vocabulum *νέον*, a *Stephano* insertum, deerat in Vett. Edd.

50 *Ποίησις*] Haec genuina est lectio, supra etiam in v. *Ἀλλοίωσις* restituenda, ut ibi submonere coepi.

51 *Μεῖραξ*] Minime hic nobis est praetermittenda *Scholiastae Aristophanis* mentio, a *Meursio* ad oram *Amm.* citati. Is unus omnium, quod sciam, e Vett. *Ammonium* nominat ad Eccles. v. 607. *Μείρακα δ᾽ ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρῆσθαι, καίτοι Ἀμμωνίου λέγοντος, Μειράκιον καὶ Μείρακα ταύτῃ διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν μειράκιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ· τὸ δὲ Μεῖραξ, ἐπὶ θηλυκοῦ.* Addit: *ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναίδων.* Is, dum *Ammonii* observationem paulo liberius profert, *ἐπὶ ἀρσενικοῦ* et *ἐπὶ θηλυκοῦ* posuit pro *Ammonianis ὁ ἄρσην* et *ἡ θήλεια*. Communem usum tradit *Amm.* a quo quando sit ab Atticis scriptoribus discessum, docti norunt. Ratione nonnihil diversa *Ammonii* verba accepit Cl. *Graevius*, et ad hanc rem illustran-

ράκιον γὰρ, καὶ Μειρακίσκος, ὁ ἄρσην· Μεῖραξ δὲ, ἡ θήλεια.

Μετρεῖσθαι καὶ Ἵστασθαι [52] διαφέρει. Μετρεῖσθαι μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἤ τι τοιοῦτον ἐν δάνει, ἵνα ἀποδῷ. Ἡσίοδος [53],

94 Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.

οὐχὶ ἀργύριον, ἢ χρυσίον. οὐδέπω γὰρ ἐπὶ νομίσματος. Ἵστασθαι δέ [54]. Ὅμηρος,

Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ὑποστήσονται [55] Ἀχαιοὶ
Χρεῖος.

οἷον, τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐλάττωμα ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀντὶ τοῦ [56] χρεολυτήσωσι *) καὶ ἀντιστήσωνται, ὡσπερεὶ ὀφειλόμενον δάνος. Χρήσασθαι δὲ ἔλεγον ἱμάτιον ἢ σκεῦος.

Μέμψασθαι, Ἐγκαλεῖν καὶ Ψέγειν διαφέρει. Μέμψις μέν ἐστιν ἀμελοῦντος κατηγορία· Ψόγος δ', ἐπονείδιστος.

Μινυρίζειν καὶ Μινύρεσθαι διαφέρει. Μινυρίζειν [57] μὲν

dam, non omiſſis *Schol. Ariſtoph.* verbis, erudite notavit ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 740. et 741.

52 *Μετρεῖσθαι καὶ Ἵστασθαι*] *Salmaſius* in libro de Uſur. c. XIX. p. 568. *Ammonii* obſervationem integram exhibuit, et Grammaticum reprehendit; iurene an iniuria, nondum perſpectum habeo.

53 *Ἡσίοδος*] *Ἔργ.* v. 347. ubi videndus eſt *Graevius.* *παρὰ γείτονος* non extat in Vett. Edd. quas ſequutus eſt *Phavor. Camers.*

54 *Ἵστασθαι δέ.*] Apud *Salmaſ.* l. c. legitur, *οὐδέπω γὰρ ἐπὶ νομίσματος, ἵστασθαι.* In *Tuſani* et *Frellon.* Edd. *οὐδ. γ. ἐπὶ νομίσματα. ἵστασθαι δέ.* Si quid interea incidat, poſtea producam: nam recepta *Amm.* ſcriptura vitio non vacat.

55 *Ὑποστήσονται*] Ita etiam legit *Phavor.* *Salmaſius* *ὑποστήσωνται* l. c. *Ammonius* ſcripſerat *ἀποστήσωνται*, quam lectionem eodem in libro p. 579. *Homero* vindicavit *Salmaſius;* eamque, pro vulgata priorum Edd. ſcriptura *ἀποτίσωνται*, Grammaticorum Veterum auctoritate prudenter in textum intulerunt Viri ſuis quisque meritis inſignes, *Ioſ. Barnes.* et *Samuel Clarkius.* Ulterius hanc ſcripturam e MS. *Batavo* et *Schol.* in ultimo Animadv. capite ibo confirmatum.

56 *Ἀντὶ τοῦ*] Vett. Edd. et *Phavor.* *ἀντὶ χρεολ. καὶ ἀντιστήσονται.* Quae *Homerico* verſui ſubiiciuntur, e Veteri Commentario videntur deſumpta. Poſtrema *χρήσασθαι δὲ ἔ.* hic temere ſunt adiecta.

[*) V. Append. ad Ariſtoph. Plut. p. 488. *G. H. S.*]

57 *Μινυρίζειν*] *Euſtath.* ad Il. *E.* p. 649. v. 12. *Ἰστέον δὲ ὅτι μινυρίζειν ἐστὶ τὸ μινυὸν κατὰ Ἀττικοὺς, ἤτοι μικρὸν καὶ ἠρέμα, κλαίειν. παλαιὸς δέ τις γράφει οὕτω ῥητῶς· μινυρίζειν τὸ ἠρέμα καὶ λεπτὸν ᾄδειν, οἱ δέ τινες, τὸ θρηνεῖν καὶ ἀποδύρεσθαι.* ubi pro

γάρ ἐστι τὸ ἠρέμα προσᾴδειν· Μινύρεσθαι[58] *δὲ, τὸ θρηνεῖν· τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ Κινύρεσθαι φασίν.*

Μισητὴ καὶ Μισήτη[59] *διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους· (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα) ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν. τὴν δὲ* 95
διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσι φασὶ φυλάττεσθαι, καὶ παρ᾽ Ἴωσι.

Μισθὸς Μισθώματος[60] *διαφέρει. Μισθὸς μέν ἐστιν ὁ δίκαιος μισθός· Μίσθωμα δὲ, τὸ ἐπονείδιστον.*

Μνήμη καὶ Μνεία διαφέρει. εἴ τι μὲν γὰρ Μνήμη, τοῦτο οὐ πάντως καὶ Μνεία· εἴ τι δὲ Μνεία, τοῦτο εὐθέως καὶ Μνήμη. ἔστι δὲ Μνήμη, γενικὴ[61] *τύπωσις ψυχῆς· Μνεία δὲ, λόγος κατὰ ἀνανέωσιν λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ μιμνησκόμενος οὐ πάντως καὶ μνήσκεται· ὁ δὲ μεμνημένος πάντως καὶ μιμνήσκεται. Ἄλλως· Μνήμη ἐστὶν ἡ τῷ μνημονικῷ ἀεὶ συνοῦσα*[62]*. Μνεία δὲ, προγεγονότος τινὸς ὑπόμνησις, ὥστε ὁ τούτοις ἐναλλὰξ χρώμενος ἁμαρτήσεται.*

Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρει. Μνημεῖα μὲν γὰρ ἔλεγον τὰ μνημόσυνα· Μνήματα δὲ, τοὺς τάφους. Μνήμη[63] *μὲν γὰρ γίνεται νεκροῦ· Μνεία δὲ, ζῶντος.*

μιννὸν fortaſſis ſcribendum *μινυρόν*. Vide *Theocrit.* Id. XIII. v. 12. *Schol.* et *Heſ.* Gloſſae: *Minurit*, *μινυρίζει*. *Heſychius*: *Νηνυρίζοντα*, *θρηνοῦντα*. Correxeram *Μινυρίζοντα*, ſed *Ioſ. Scaligero* potius eſt auſcultandum, cui verbum *νηνυρίζεσθαι* ſincerum videbatur, Coniect. in *Varr.* p. 142.

58 *Μινύρεσθαι*] Cum ea forma apud *Soph.* obvia in Oed. Col. v. 663. rarior ſit, frequentiſſimum eſt apud poëtas verbum *Κινύρεσθαι*, *τὸ θρηνεῖν*. Vide, ſi lubet, *Moſchi* Idyll. III. v. 44. et 93. *Bion.* I. v. 42. *Apollon. Rhod.* I. v. 292. et 883. et quae *Arnaldus* notavit Animadv. Crit. c. 33. p. 191. ut omittam Grammaticos, *Schol. Apollon. Etymologum*, et *Schol. Hom.* ad *Il. P.* v. 5.

59 *Μισητὴ καὶ Μισήτη δ.*] *Thomas M.* *Μισητὴ*, *ἡ μίσους ἀξία γυνή. Μισήτη δὲ βαρυτόνως, ἡ καταφερής.* Plura vide in Animadv. In ultima nota pro *φασὶ* velim ſcribi *φησὶ*, ut ad *Tryphonem* referatur.

60 *Μισθὸς Μισθώματος δ.*] Differentiam, a *Caſaubono* ad *Sueton.* Caligul. c. XL. probatam, clarius expreſſit *Thomas M.* *Μισθὸς*, *ἀδιάβλητος. διαβεβλημένον δὲ Μίσθωμα ἐπὶ πόρνης λέγεται.*

61 *Γενικὴ*] Lege: *γεννικὴ τύπωσις ψυχῆς.* [V. not. ad Dionyſ. Hal. de C. V. p. 16. *G. H. S.*]

62 *Ἀεὶ συνοῦσα*] *Phavor.* habet *συνοικοῦσα* in v. *Μνήμη*.

63 *Μνήμη*] Haec iterum *Am-*

Μοχθηρὸς, Μόχθηρος [64] *καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ τὰ ἤθη πονηρός. λέγουσι*
96 *δὲ ἁπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρὰ, Πονηρά. ὡς Θουκυδίδης* [65]*, Πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ τοῦ φαῦλα· Μόχθηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ Πόνηρος.*

Μύριοι, ἐπὶ ἀριθμοῦ· Μυρίοι δὲ, οἱ πολλοί.

Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει. Ἱστορία μὲν γὰρ γεγονότα πράγματα περιέχει, ὁ δὲ Μῦθος διαπεπλασμένα καὶ ψευδῆ. ὁ γοῦν λέγων, Εὖ πεποίηται ἡ περὶ τὸν Κύκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον, οὐκ ἄγαν ὀρθοεπεῖ. μᾶλλον γὰρ ἁρμόζει λέγειν, Εὖ πεποίηται ὁ περὶ τὸν Κύκλωπα μῦθος.

N.

Ναὸς καὶ Σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ναὸς, ἔστι θεῶν· ὁ δὲ Σηκὸς [66]*, ἡρώων.*

Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι [67] *διαφέρει. Ναύκληροι μὲν*
97 *γάρ εἰσιν οἱ ναῦς* [68] *κεκτημένοι· Ναύκραροι δὲ, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια κτήματα* [69]*. καὶ Ναυκράρια* [70]*, οἱ τόποι, ἐν οἷς ἀνέκειντο τὰ κτήματα. ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως Ναύκληροι* [71] *καὶ οἱ μισθωτοὶ τῶν συνοικιῶν.*

---

monio ſunt abiudicanda, neſcio a quo huc temere delata.

64 *Μοχθηρὸς, Μόχθηρος*] *Vulcanius* monuit ſupplendum: *Μοχθηρὸς καὶ Μόχθηρος, Πονηρὸς καὶ Πόνηρος διαφέρουσι.* Recte, ſi ante vocem *Πονηρὸς* inſeratur *ὡς*. In Vett. Edd. pro *Μόχθηρος* bis legebatur *μοχθῆρος*. Index voc. acc. diſt. *Μοχθηρὸς*, οῦ, ὁ, *laborioſus*. *Μοχθῆρος*, ου, ἡ, *difficilis*. A *Suida* *Μοχθηρὸς καὶ Μόχθηρος* προπαροξυτόνως non diſtinguuntur, neque etiam ab *Etymologo* in v. *Μοχθηρία*.

65 *Θουκυδίδης*] Loca indicabit Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 24. p. 519.

66 *Σηκὸς*] In Animadv. notabo ad h. l.

67 *Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι δ.*] Videndus eſt ad hanc notam Cl. *Hemſterhuiſius* ad *Polluc.* VIII. 108. X. 20. qui in addendis ad p. 930., *De Ναυκλήροις*, inquit, *et Ναυκράροις res eſt perquam intricata.* Itaque etiam *Ammonii* textum non tetigi.

68 *Ναῦς*] *Vulcanius* a reliquis Edd. ſecedens vulgavit: *οἱ ναῦν κ.*

69 *Κτήματα*] *Χρήματα* mavult Cl. *Hemſterh.* *Thom. M.* *Ναύκραροι* (ita legendum) *δὲ παρ' Ἀττικοῖς, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια χρήματα ἢ κτήματα.*

70 *Ναυκράρια*] Id ipſum *Thomae* videtur reſtituendum pro *ναυκαρεῖα*.

71 *Ναύκληροι*] Vocem *ναύκληροι* delendam iudicabat *Hemſterhuiſius*; *Scaliger* eius loco ponendum *ναύκραροι*. Peritus Lector, *Heſychio* et *Thom.* in conſilium adhibitis, iudicet.

Ναυαγία μέν ἐστιν αὐτὴ ἡ τῆς νηὸς[72] *διαφθορά· Ναυάγιον δὲ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβρασθέν.*

Νεαρὸν[73] *Νεαλοῦς καὶ Προσφάτου διαφέρει. Νεαρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ· ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. Πρόσφατον δὲ τὸ κρέας· ἔγκειται γὰρ ἀπὸ τοῦ φάσαι*[74], *ὅ ἐστι τὸ φονεῦσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Νεαλὲς*[75] *δὲ, τὸ νεωστὶ ἑαλωκὸς, οἷον ἰχθύς. δύναται δὲ καὶ νεωστὶ ἀλὶ πεπασμένον.*

Νηρεΐδες[76] *τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινικίων*[77]. *φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν, Εἰσὶ τοίνυν οἵ φασι διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων. καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος, γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ* 98
ἐξ ἄλλων, ἤδη[78] *κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι· καὶ τὰς μὴ γνησίας, καὶ τὸν ἀριθμὸν*[79], *πλείους δὲ τὰς ἄλλας. ταῦτα φησὶ Μνασέας*[80] *ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης*

72 *Νηὸς δ.*] Vett. Edd. *νηὼς δ.* Tu vide ad h. l. Animadv.

73 *Νεαρὸν*] *Ammonii* obſervatione praeter *Euſtath.* ad Il. *P.* v. 642. uſus eſt *Salmaſ.* in *Epictet.* et *Simpl.* p. 71. qui id inprimis agit, ut probet, *πρόσφατον* de quibusvis rebus uſurpari, quod ad *Phrynichum* p. 68. potius referri potuiſſet.

74 *Ἀπὸ τοῦ φάσαι*] Scribendum puto: *ἔγκειται γὰρ αὐτῷ τὸ φάσαι, ὅ ἐστι φονεῦσαι, ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον.* Hac vocabuli *φάσγανον* notatione, ab *Apollonio* etiam *Sophiſta* in Lex. *Hom.* probata, meliorem protulit *Etymologus*: *Φάσγανον, παρὰ τὸ σφάζω σφάγανον·* a qua non abhorruit *Scaliger* Pater de Cauſ. LL. I. c. XVIII.

75 *Νεαλὲς*] Aliter *Phrynichus* in Sophiſt. Appar. Bibl. *Coisl.* p. 467. Paulo poſt edidi: *δύναται δὲ καὶ ν.* Vett. Edd. non agnoſcunt *καὶ*, quod *Stephanus* poſuit pro *δέ*.

76 *Νηρεΐδες*] Praecipuam huius notae partem, diſſimulato rurſus *Auctoris* nomine, deſcripſit, quem *Phavor.* ſequitur, *Euſtathius* ad Od. *Ω.* p. 824. niſi tamen is ſua hauſerit ex *Eudociae* Ioniis, e quo libro, necdum in vulgus edito, eadem, quae apud *Euſtath.* leguntur, protulit *Cangius* in Gloſſ. Med. et Inf. Graec. v. *Συνείσακτοι.* cuius loci mihi indicium fecit *Matthias Röverus*, quem ſibi alumnum cum Pallade Muſae gratulantur. De Nereidibus pluſcula notabo III. Animadv. c. I.

77 *Ἐπινικίων*] Ita recte in Auctorum Indice poſuit *Fabricius* pro vulgata *ἐπινίκων*.

78 *Ἤδη*] Deeſt apud *Euſtath.* ac proinde apud *Eudociam* et *Phavor.*

79 *Καὶ τὸν ἀριθμὸν*] Nihil nos hic iuvant, quorum modo memini, ut iam tum eaedem *Ammonii* Codices videantur invaſiſſe corruptelae. Elegantem *Vulcanii* notam ſubiiciam; „*Locus eſt corruptus, quem ita corriges: καὶ τὰς μὲν γνησίας ι᾽. εἶναι τὸν ἀριθμόν.*“ Argute! alia etiam via *Ammonio* ſuccurri poſſet.

80 *Μνασέας*] Vulgatam *Μνασέων* certatim emendarunt *Mauſſ.* ad *Harp.* in *Ἱππία Ἀθηνᾶ*, *Meurſius* ad oram libri ſui, *G. I. Voſſius* de Hiſt. Gr. l. c. XXI.

τὸν τρόπον τοῦτον. εἶτα ἐκτίθεται διὰ μακρῶν τὴν λέξιν, καὶ ἐπιφέρει, πιθανῶς τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὔσας, Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῷ [81], μόνον Νηρεΐδας.

Νῆες Πλοίων διαφέρει [82]. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως, ὅτι διαφέρουσιν αἱ Νῆες τῶν Πλοίων. τὰ μὲν γάρ ἐστι στρογγύλα, αἱ δὲ κωπήρεις καὶ στρατιώτιδες. Ἀριστοτέλης [83] δὲ ἱστορεῖ ἐν Δικαιώμασι τῶν πολέμων [84] οὕτως, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς ὑπὸ ταυτὸν *) χρόνον, Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς [85].

99 Νοῦς μέν ἐστιν ἀπόκρυφος λυγισμός· Φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει, φησὶ κατά τινας Ἡρακλείδης ἐν πρώτῃ περὶ καθολικῆς προσῳδίας. τὸ μὲν γὰρ Νῦν χρονικὸν ἐπίῤῥημα τάσσεται ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων [86], ἐνεστῶτος, παρῳχημένου, καὶ μέλλοντος, οἷον, ὅτι ἀγὼν νῦν ἐστι, νῦν ἔσται [87]. τὸ δὲ Νυνὶ, ἐπὶ μόνου ἐνεστῶτος.

et *Fabricius* ad Ind. Auct. Μνασέας etiam reperio in *Frelloniana Ammonii* Editione.

81 Τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῷ] Haec iterum medelae sunt indiga. *Eustathius*: πιθανὸν οὖν, τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὔσας Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· Νηρεΐδας δὲ, τὰς συνεισάκτους. *ex illegitimo concubitu natas* interpretatur *Cangius*.

82 Νῆες Πλοίων διαφέρει.] *Vulcan.* Ed. διαφέρουσιν. Ad hanc notam omnino conferendus est Celeb. *Dukerus* ad *Thucyd.* IV. c. 116. p. 304. qui *Amm.* cum *Eustathio* comparat, et utrumque, pereleganter *Eustathium*, emaculat. [V. Dorvill. ad Chariton. p. 612. ed. Lips. *G. H. S.*]

83 Ἀριστοτέλης] Prima Editio MS. ductus adcurate repraesentans Ἀριτέλης exhibet.

84 Ἐν δικαιώμασι τῶν πολέμων] Hanc lectionem contra *Casaubonum*, qui πόλεων emendandum coniecerat, eximie tuetur *Valesius* in not. *Mauss.* ad *Harpocr.* v. Δρυμὸς, et ex fragmine, quod *Amm.* servavit, libri *Aristotelis* argumentum subolfecit, et erudite declaravit. Nequidquam igitur πόλεων, pro πολέμων, *Meursio* placuit, et *Fabricio* ad Ind. Auctor.

[*) V. not. ad Gregor. Cor. p. 303. *G. H. S.*]

85 Στρατηγικοῖς] Rectius apud *Eustath.* legi στρατιωτικοῖς, iudicat Cl. *Dukerus*, vulgatam tamen non plane damnat.

86 Τριῶν χρόνων] Eam in rem *Homerica* loca advocant *Eustath.* ad Il. *B.* p. 124. et *Moschop.* περὶ σχεδῶν p. 45. Conf. *Hesych.* et *Thom. M.*

87 Νῦν ἐστι, νῦν ἔσται] Priora νῦν ἐστι omisit *Vulcanius*; alia forsan *Aldus*. Plene *Cyrillus* in

Νωθέστερος μὲν, ὁ βλακώδης· Νωχελέστερος δὲ, ὁ ἀσθενέστερος.

Ξ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· Βρέτας δὲ, τῷ βροτῷ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· Ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον [88], ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

Ξενίζειν μὲν οὐ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξένως [89] διαλέγεσθαι. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν [90].

Ξυστος [91], τὸ, τε ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡροδότῳ [92] ἐν τῷ πρώτῳ· καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ [93].

Lexico: Τάσσεται (τὸ Νῦν) ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων, ἐνεστῶτος, καὶ παρῳχημένου, καὶ μέλλοντος. οἷον, νῦν ὁ ἀγὼν διῆλθεν, νῦν ὁ ἀγών ἐστι, νῦν ὁ ἀγὼν ἔσται.

88 *Τὸ πώρινον*] Dum reliqua pervulgata ſunt, ad vocem *πώρινον* pauca in Animadv. notabo. [*Ἄγαλμα, ἡ εἰκὼν, ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω, τὸ ἀγαλλίασιν ἐμποιοῦν. ἄγαλμα καὶ ὁ καλλωπισμός, τὸ ἀνάθημα.* Cod. Pariſ. *Kal.*]

89 *Τὸ ξένως δ.*] Forſitan ſcripſerat ξενικῶς, *Didymum* ſequutus, qui τὸ *Ἐξένιζε* apud *Harpocr.* interpretatur: *οὐκ Ἀττικῶς διελέγετο, ἀλλὰ ξενικῶς.* quae paulumper mutavit *Suidas.* Lexicon Rhetor. in Bibl. *Coislinia-na* p. 492. *Ξενίζειν, τὸ ξενικῇ χρήσασθαι τῇ φωνῇ, καὶ μὴ ἐπιχωρίᾳ.* Minus recte cum *Heſych.* aliud Lex. ibid. p. 237. *Ξενίζειν, ξένῃ χρῆσθαι φωνῇ.*

90 *Πρὸς Βοιωτόν.*] Edd. *Stephano* anteriores omnes legunt: *ἐν τῷ πρὸς Βοιωτούς.* Putet quis, eam lectionem merito a *Steph.* mutatam: at in binis, quae extant, orationibus *πρὸς Βοιωτὸν* non memini me legere verbum *ξενίζειν.* Statuendum itaque, orationem *πρὸς Βοιωτοὺς* intercidiſſe, aut, quod malim, Grammatici memoriam vacillaſſe, et ſcribendum fuiſſe: *ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην,* ſeu *ἐν τῇ πρὸς Ε. ἐφέσει,* prouti extat apud *Harpocr.* in *Ἐξένιζε* et in *Ξενίζειν. Demoſth* p. 538. A. *τὸ ξενίζειν,* et nativum Atticismi colorem ducere, diſerte opponit; ut adeo cauſae nihil ſit, cur *Didymo* obloquatur *Harpocration.*

91 *Ξυστὸς*] Legendum eſt *ξυστόν*; quod vero *Iungermannum* videtur induxiſſe, ut ad *Poll.* I. 136. vulgatam non ſpreverit, in Animadv. removebo.

92 *Παρ' Ἡροδότῳ*] Pro *Ἡσιόδῳ* *Vulcanii* emendationem *Ἡροδότῳ* recepi, a *Iungerm.* etiam l. c. probatam. Locus *Herodoti* extat lib. I. c. 52.

93 *Ἐν Οἰκονομικῷ*] Pag. 850. D. *Xenophonteam ῥῆσιν,* quam tangit etiam *Pollux* IX. 43. in nota integram produxit *Iungerm.*

Ο.

Ὀβελὸς Ὀβολοῦ διαφέρει. Ὀβελὸς μὲν γάρ ἐστιν εἰς ὃν διαπείρονται [94] τὰ κρέα μέλλοντα ὀπτᾶσθαι· Ὀβολὸς δὲ, μέρος δραχμῆς.

Ὅδε καὶ Ὁδὶ διαφέρει. Ὅδε μὲν γὰρ, ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς· Ὁδὶ δὲ, δεικτικῶς μόνον κατ᾽ ἐπέκτασιν.

Οἰκῆας καὶ Οἰκείους [95] διαφέρειν φασίν. Οἰκεῖοι μὲν γὰρ, καὶ οἱ κατ᾽ ἐπιγαμίαν προσήκοντες· Οἰκῆες δ᾽, ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι· φησὶ γοῦν Ἕκτωρ,

101 —— —— —— — ὄφρα ἴδωμαι [96]
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.

καὶ,

Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρει.

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ [97],

Κήδετο οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

Οἰκίζεται καὶ [98] Συνοικίζεται διαφέρει. Οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τῆς πρώτης τῶν συνοικητόρων ἀθροίσεως καὶ καθιδρύσεως· Συνοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τοῦ πλείονα δύναμιν σχεῖν.

94 *Διαπείρονται*] In textum restitui, quod margini adscripserat *Scal.* pro vulgato διαπειρῶνται. Lex. Bibl. *Coislin.* p. 237. Ὀβελὸς καὶ Ὀβελίσκος, ἡ σούβλα. Recentiores τὸ πείρειν hoc usu dicebant σουβλίζειν. Id vocabuli, in Scholiis *Hom.* ineditis frequens, e *Meursii* et *Cangii* Gloss. satis est cognitum. In *Homeri* Il. *B.* v. 426. ubi vulgatur ἐμπείραντες, poëtae manum adservavit Cod. MS. *Lugd. Bat.* legendo ἀμπείραντες. *Schol.* σουβλίσαντες.

95 *Οἰκῆας καὶ Οἰκείους*] *Auctor* Ind. voc. acc. dist. *Οἰκεῖοι, οἱ, per affinitatem domestici. Οἰκῆες, οἱ, domestici quivis.* Ista vocabula non discernit *Hesychius.* [Οἰκῆες καὶ Οἰκεῖοι διαφέρει. Οἰκεῖοι μὲν γὰρ οἱ κατ᾽ ἐπιγαμίας προσήκοντες. Οἰκῆες δὲ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι. Ὅμηρος· ὄφρ᾽ ἴδωμεν οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν. Cod. ;Vind. 25. et 158. *Kul.*]

96 *Ὄφρα ἴδωμαι*] Lege: Ὄφρ᾽ ἂν ἴδωμαι, ex Il. *Z.* v. 365. In altero *Hom.* dicto ex Il. *E.* v. 413. ponendum est ἐγείρῃ pro ἐγείρει.

97 *Ἐν Ὀδυσσείᾳ*] *Ξ.* v. 4. apud *Hesych.* in v. *Οἰκῆας·* legitur: *Κήδετο δ᾽. οἰκήων.*, quod *Barnesius* adnotare praetermisit.

98 *Οἰκίζεται καὶ*] Restituendum videtur: *Οἰκίζεται, Συνοικίζεται, καὶ Διοικίζεται διαφέρει.* Pauca ad h. l. Vide in Animadv.

Διοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγέθει ἰσχυούσης εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλην πόλιν διῴκισαν [99].

Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότριψ μὲν γὰρ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν· Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός. παρὰ δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν Οἰκεὺς [1] κέκληται ὁ οἰκότριψ. 102

Οἶμος Οἴμης διαφέρει. Οἶμος μὲν γάρ ἐστιν ἀρσενικῶς [2], ἡ ὁδός· Οἴμη δὲ, ἡ ᾠδή.

Οἶκτος καὶ Οἰκτισμὸς διαφέρει. Οἶκτος μὲν γάρ ἐστιν οἰκτιζομένου ἔλεος· Οἰκτισμὸς δὲ, ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος.

Οἴνη καὶ Οἰνάνθη διαφέρει. Οἴνη μὲν γὰρ, ἡ ἄμπελος· Οἰνάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις· Οἰνάρια δὲ [3], τὰ φύλλα.

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Οἴκαδε μὲν γὰρ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν· Εἰς οἶκον δὲ, καὶ ἐφ᾽ ἕτερον [4].

Οἶκος [5], Οἰκία, Συνοικία, Οἰκίσκος, καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία [6]· Οἰκία δὲ,

99 *Διῴκισαν*] Vulgatam διῴκησαν eo mutavi, ne una macula elegantiorem notam deformaret. *Διῴκισαν* etiam legit *Phavorinus* in *Οἰκίζω*, ubi integram describit *Amm.* observationem.

1 *Οἰκεὺς*] De vocis sanitate addubito. Rationem dubitandi in Animadv. promam.

2 *Ἀρσενικῶς*] *Moschopulus*: *Οἶμος, ἡ ὁδὸς, ποιητικὸν, ἀπὸ τοῦ οἰμῶ, τὸ ὁρμῶ· γράφεται δὲ καὶ ὁ οἶμος καὶ ἡ οἶμος.* Recte! utroque enim genere solet adhiberi. *Lucian.* in Hermot. T. I. p. 506. *ὁ οἶμος* (ad virtutem) *μακρός τε καὶ ὄρθιος καὶ τρηχύς*, ex *Hesiod.* Ἔργ. v. 288. *Apoll. Rhod.* IV. v. 45. *ἀνὰ στεινὰς θέεν οἴμους.* *Orpheus* in hymno: *ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης.* Contra magni *Interpretis* mentem meis in Add. p. 158. et p. 154. *ἀνυπόστροφον* vulgatur. Eleganter *ἐπέων οἶμον λιγὺν* dixit *Pind.* Olymp. Od. IX. v. 72.

3 *Οἰνάρια δὲ*] Malim: *Οἴναρα.* Videsis Animadv.

4 *Ἐφ᾽ ἕτερον*] Legendum potius: *ἐφ᾽ ἑτέρου.*

5 *Οἶκος*] *Ammonius*, ni fallor, scripserat: *Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἴκημα, Οἰκίσκος, καὶ Δωμάτιον διαφέρουσιν.* Pro *Δῶμα* ponendum *Δωμάτιον*, suadet superior *Amm.* nota in v. *Δῶμα* —— *Δωμάτιον δὲ, ὁ θάλαμος.* *Porphyrius* in Schol. inedito ad *Hom.* Il. *I.* *τὸ οὖν χωροῦν κλίνας πολλὰς καὶ θρόνους κλίσιον ἐκάλουν· ᾧ τρόπῳ καὶ τὸν κοιτῶνα ἡμεῖς ἐκαλέσαμεν· Δωμάτιον δὲ, οἱ Ἀττικοὶ τὸν ἀφ᾽ ἡμῶν κοιτῶνα ἔλεγον.*

6 *Ἡ πᾶσα οὐσία*] Eximie huc faciunt, quae *Heraldus* V. C. observavit Animadv. in *Salmasii* Obs. ad Ius A. et R. III. c. VI. §. 10.

103 ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δευτέρου [7] κατοικουμένη· Συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μισθουμένη· Οἴκημα [8] δὲ, τὸ τέγος, ἢ τὸ δεσμωτήριον· Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κοιτών.

Ὄλβιος καὶ Εὐτυχὴς *) διαφέρει. Ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' [9] ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς, φασὶ δὲ οὕτω, ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται, καὶ Ὅμηρος,

7 Ἢ ὑπὸ δευτέρου] In libro meo emendaveram ἢ ὑπὸ δύο κατοικουμένη. Supra in v. Ἐμπειρία e MS. vulgavi: ἀφ' ἑνὸς ἢ δευτέρου pro ἀφ' ἑνὸς ἢ δύο. Clar. *Dukerus* ad *Thucyd.* III. c. 74. ex *Ammonio* adducit: ἢ ὑπὸ ἑτέρου κατοικουμένη· non memorans vulgatam. [V. not. ad Dionyſ. Hal. de C. V. p. 175. *G. H. S.*] Ad *Amm.* egregie facit neſcio cuius Scholion, quod in *Aeſchinis* orationem contra Timarch. loco ſatis alieno p. 187. B. irrepſit: ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν· ὅπου δ' εἷς ἐνοικεῖ, οἰκίαν· non me latet eodem iam loco uſus *Iungermann.* ad *Poll.* IX. 39. *Dukero* citatus.

8 Οἴκημα] Ad hanc vocem nonnulla in Animadv. notare non formidabo. Ad Οἰκίσκος legendus *Harpocrat.* in Οἰκίσκῳ, et *Mauſſacus.*

[*) Ὄλβιος κ. τ. λ.) Pars gloſſae eſt, quae plenior extat ſub voce Πλούσιος, et multo adhuc auctior in Codd. Vind. et Gud. v. Ὄλβιος. *Kul.*]

9 Ἐκάλεσ'] Praeſtantis MS. partes egregie hoc in loco ſuſtinuit Editio *Aldina*, e qua hiatum, qui recentiores omnes foedabat, inplevi: iterum hic adponam, quia unius literae mutatione ab ea diſceſſi, primae Edit. lectionem: ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγην νησῖδα καλυψοῦς, φασὶ δὲ οὕτω ὀλίγην μακράν. ὑπαλλακτικῶς. Eadem praefert ſecunda Ed. ſed in *Pariſinis* 1530. et 1552. operarum, opinor, incuria, nonnullis omiſſis, ita vulgatum: ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχίου ὀλίγην μακρὰν ὑπαλλακτικῶς. non aliter in *Baſil.* 1525. et *Lugdun.* 1553. niſi quod in hac reperitur ἐπὶ στοιχίου, in *Baſil.* μικράν. Poſtremam expreſſit, nihil vitii ſuſpicatus, *H. Stephanus; Stephanum* ſequutus eſt *Vulcanius*, ad cuius Edit. marginem *Scaliger* pro ἐκάλεσ' poſuerat ἐκάλεσεν· quod credulus ego, absque *Aldina* fuiſſet, in textum recepiſſem. Tandem vero impetum repreſſit incerti ſcriptoris fragmentum: ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς. In ἐκάλεσ' deliteſcit (ita auguror) libri index, quem commentario illuſtraverit *Ariſtonicus.* Quam velim lectori critico idem incideret, quod mihi in mentem venit, quodque in Animadv. exponam. Hoc ſi fiat, recte eſt: ſin, apage difficiles nugas.

Δίφρον [10] ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν.

τὴν μικράν. 104

Ὅλμος καὶ Ὅρμος διαφέρει. Ὅλμος μὲν γάρ ἐστι μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτονται τὰ εἴδη τὰ μυρεψικά [11]. Ὅρμος δέ ἐστι λιμήν.

Ὄρθρος καὶ Πρωῒ διαφέρει [12]. Ὄρθρος μὲν γὰρ, ἡ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου ὥρα, καθ' ἣν ἀναστάντες ἐξ ὕπνου ὀρθοὶ γινόμεθα· Πρωῒ δὲ, ἡ πρὸ τοῦ καθήκοντος καιροῦ. Ὅμηρος,

Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

καὶ Ἡσίοδος, τελευτῆσαι τινὰ Πρωῒ μάλ' ἠΐθεον, τοῦτ' ἔστι πρόωρον.

Ὁρᾷν καὶ Ὑπερορᾷν διαφέρει. Ὁρᾷν μὲν γάρ ἐστι τὸ θεωρεῖν· Ὑπερορᾷν δὲ, τὸ καταφρονεῖν.

Ὀρνιθευτὴς καὶ Ὀρνιθοσκόπος διαφέρει. Ὀρνιθευτὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ θηρεύων ὄρνιθας· Ὀρνιθοσκόπος δὲ, ὁ οἰωνοσκόπος.

Ὀροφὴ καὶ Τέγος διαφέρει. Ὀροφὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ στέγη· Τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. Ὅσια μὲν γάρ ἐστι τὰ ἰδιωτικὰ, ὧν ἐφίεται [13] καὶ ἔξεστι προσάψασθαι· Ἱερὰ δὲ, τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεστι προσάψασθαι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους [14] λέγει. Ὥστε τίθησι 105

10 *Δίφρον*] Hic quidem versus, non item alter, *Homeri* est, ex Il. *Τ.* 259. quem protulit *Aristides Quintilianus* de Mus. II. p. 84. ut probaret, τὰ χαμαίζηλα τῶν ὀνομάτων ἰσχνότητα ἐμποιεῖν τῷ λόγῳ· alium in usum *Aristoteles* de Poët. C. XXII. ubi pro παραθεὶς librarii negligentia legitur καταθείς.

11 *Μυρεψικά*] *Ald.* Ed. prima μορεψικά. Malo. Vide ad hunc locum Animadv.

12 Ὄρθρος καὶ Πρωῒ διαφέρει.] Haec formula in Vett. Edd. deficit. *Hom.* versus est in Il. *Σ.* 277. in quo Vett. *Amm.* Edd. ἠοῖο legunt, neque vocem θωρηχθέντες agnoscunt. Ad istum, quem dixi, *Homeri* versum Scholion est in MS. *Vossiano*, quo usus videatur *Eustathius*: Τὸ πρωῒ καὶ ἕως ἕκτης ὥρας δηλοῖ· διὸ προσέθηκε τὸ ὑπ' ἠοῖοι, (L. ἠοῖοι) ὡς καὶ Φιλήμων φησὶ, μεμίσθωνταί με δείλης πρωΐας, ἀντὶ τοῦ ἀρχομένης δείλης. ἐκ τοῦ ἠὸς ἠοῖ καὶ ἠοῖοι.

13 Ὧν ἐφίεται] Celeberr. *Dukerus* corrigit: ὧν ἐφίεσθαι ἔξεστι καὶ προσάψασθαι· id omnino probandum videtur.

14 Κατὰ Τιμοκράτους] Pag. 463. A. ubi rectius vulgatur τουτονὶ τ. ν. δι' οὗ τῶν ἱερῶν μὲν χρημάτων, et in fine ἀποστερεῖ.

τοῦτον τὸν νόμον, δι᾽ οὗ τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν οσίων δὲ τὴν πόλιν ὑποστερεῖ.

Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὅτι ὁτὲ μὲν [15] αἰτίαν δηλοῖ, ὁτὲ δὲ βεβαίωσιν· τὸ δὲ Διότι, αἰτίαν δηλοῖ. αὐτίκα γοῦν Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη, πάντες ἴσμεν· Διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

Οὔκουν παροξυτόνως μὲν, ἀποφαντικὸν *), ἴσον τῷ οὐχιοῦν. οἷον, Οὔκουν ἀπιστεῖν [16]. περισπωμένως δὲ, συλλογιστικός ἐστι σύνδεσμος, καὶ σημαίνει κατάφασιν [17].

Οὐδὲν διὰ τοῦ δ, καὶ Οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει **). Οὐδὲν μὲν γὰρ τὸ ἐν τῷ καθόλου [18], ὡς φαμὲν, Οὐδὲν ἐν κόσμῳ κενόν· πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται. Οὐθὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον σημαίνει τὴν τοῦ ἑνὸς ἄρσιν, καὶ ἐπιφορὰν ἑτέρας ἀρχῆς· Οὐθ᾽ ἓν, οὔτε δύο. τὸ δὲ διὰ τοῦ δ, ἀπαρτίζει. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶν,

Οὐδὲν [19] ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

15 Ὁτὲ μὲν] Binas voculas in vulgatis Edd. omiſſas reduxi ex *Aldina*.

[*) V. not. ad Apollon. Rhod. T. II. p. 113. *G. H. S.*]

16 Οὔκουν ἀπιστεῖν] Voce adiecta: οὔκουν ἀπιστεῖν δεῖ, in Lexico ſuo poſuit *Phav. Camers.*

17 Κατάφασιν] Id ex *Frellonii* Edit. in hanc recepi; in aliis fere ἀπόφασιν legebatur.

[**) Οὐδὲν καὶ Οὐθὲν διαφέρει. ὀξυτόνως, οὐδὲν μὲν λέγεται ἐν τῷ καθόλῳ, ὅταν λέγωμεν, οὐδὲν ἐν κόσμῳ καινόν. τὸ δὲ διὰ τοῦ θ λεγόμενον ἀνείληπται ἐκ τοῦ οὔτε καὶ τοῦ ἕν. οἷον οὔτε ἓν οὔτε δύο. Cod. Gud. in v. ἐξουθενῶ. Eadem repetit ſub voce οὐδὲν ipſa, et paulo poſt haec addit: οὐδὲν διὰ τοῦ δ, καὶ οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει. ὡς ἔφαμεν. οὐδὲν ἐν κόσμῳ καινὸν, πᾶσα γὰρ καινοῦ φύσις βαστάζεται. οὐθὲν ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον. σημαίνει τὴν τοῦ ἑνὸς ἄρσιν, καὶ ἐπιφορὰν ἑτέρας ἀρχῆς, οὐθ᾽ ἓν, οὔτε δύο. τὸ δὲ διὰ τοῦ δ, ἀπαρτίζει, διὸ καὶ Ὅμηρος φησίν· οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. *Kul.*]

18 Τὸ ἐν τῷ καθόλου] Confer. *Nunneſius* ad *Phryn.* p. 36. Quae ſequuntur: πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται mihi crucem fixerant. Ponam *Io. Iac. Reiskii* verba, quibus, a me rogatus, ſententiam ſuper hoc loco explicuit: *Legendum cenſeo pro* ἡ, ὑπὸ, *ut ſenſus ſit:* omnis enim a vacuo natura portatur (*quaſi a nutrice*) et ſuſtentatur. φύσις et κενὸν *duo ſunt oppoſita. Illud omnia materialia complectitur: hoc* ἀσώματον, θεῖον, ἀγέννητον *nominatur. Et ſive Pythagoreus fuerit Ammonius, ſive Stoicus, utriusque ſententiam hic explicuit, ſc.* in mundo *non eſſe* vacuum, *ſed* extra mundum. Protulit ad eam rem varia loca ex *Stob.* Ecl. Phyſ. I. c. XXII, quae hac nota concludi nequeunt.

19 Οὐδὲν] *Hom.* Od. Σ. v. 129. *Zenodoteae* lectionis ex *Euſtathio* meminit *Barneſius.*

ὁ οὖν ἐναλλάσσων ἁμαρτάνει. διὸ καὶ Ζηνόδοτον εὐθύ- 106
νουσι [20], γράφοντα,

Οὐθὲν ἀκιδνότερον.

Οὕνεκα καὶ Εἵνεκα [21] διαφέρει. Οὕνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι· Εἵνεκα δὲ, χάριν. Ὅμηρος διαστέλλει,

Οὕνεκα [22] τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

ἀντὶ τοῦ ὅτι.

Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης.

Ἥμαρτεν οὖν ὁ Καλλίμαχος, εἰπὼν,

Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα [23].

ὅπερ ἄτοπον· ἔδει γὰρ εἰπεῖν Οὕνεκα, ἵνα γένηται, ὅτι οὐχ ἓν ἄεισμα.

Οὗτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὑτοσὶ, δεικτικὸν μόνον· τὸ δὲ Οὗτος, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν. δεικτικὸν μὲν,

Οὗτός τοι Διομήδης.

ἀναφορικὸν δὲ,

Οὗτος μὲν [24] πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει.

ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ *) Τοῦτον καὶ Τουτονί. 107

20 *Ζηνόδοτον εὐθύνουσι*] Ab hac primae Edit. lectione male postea fuit discessum; nam in plerisque Edd. reperias *εὐθήνουσι*. Non dissimilis est in *Schol. Apoll. Rhod.* I. v. 1081. nota: *διὸ μέμφονται Ζηνοδότῳ εἰπόντι κ. τ. λ.* *Zenobius*, *Etymologo* in *Οὐδεὶς* citatus, minus recte cum *Zenodoto* confundi solet.

21 *Εἵνεκα*] Ita Vett. Edd. et *Herenn. Stephanus* bis edidit: *ἕνεκα*. Utrumque probat *Thom. M.* tanquam Atticum. Confer Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 414. v. 66. [*Οὕνεκα σύνδεσμος αἰτιολογικὸς, ποίου σχήματος; ἁπλοῦ. ἔχει δὲ ἔννοιαν συνθέτου, ἀντὶ τοῦ οὗ τινος εἵνεκα. ἀλλὰ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, τὰ ἐν ἀνταποδόσει παραλαμβανόμενα ἁπλᾶ καθεστήκασι, οἷον τέως, ἕως, τόσος, ὅσος. τὸ οὖν οὕνεκα ἐν ἀνταποδόσει τούτου παραλαμβανόμενον λέγομεν τοὔνεκα. τούτου χάριν ἐν ἁπλότητι καθεστήκασι. τὸ δὲ τοὔνεκα ἐστὶ σύνδεσμος ἀνταποδοτικός.* Cod. Gud. *Kid.* V. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 329. *G. H. S.*]

22 *Οὕνεκα*] Il. *A.* v. 11. Quod sequitur: *Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης* est in Il. *T.* v. 325. sic et Il. *A.* v. 174. *λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο* (MS. *ἐμοῖο*) *μένειν*, et quem mox reprehendit *Ammon. Callimachus* H. in Del. v. 129. *τλήσομαι εἵνεκα σεῖο.*

23 *Ἄεισμα*] *Bentlei.* emendationem in *Callimach*, fragm. CCLXXXVII. in textum recepi. In Edd. *Amm.* pro *ἄεισμα* bis legebatur *ἄλεισμα*. [V. Bast. ad Gregor. Cor. p. 899. *G. H. S.*]

24 *Οὗτος μὲν*] Versus est *Hesiodi* in *Ἔργ.* 291.

[*) Adde τοῦ. *G. H. S.*]

Οὐλὴ καὶ Ὠτειλὴ διαφέρει. Οὐλὴ [25] μέν ἐστιν ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος· Ὠτειλὴ δὲ, τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι. καὶ Ὅμηρος [26] τὴν διαφορὰν τετήρηκεν· ἐπὶ μὲν τῆς Οὐλῆς εἰπὼν,

—— τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ἐπὶ δὲ τῆς Ὠτειλῆς,

Αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.

Οὖρος καὶ Οὐρὸς διαφέρει. Οὖρος μὲν, ὁ ἄνεμος· Οὐρὸς δὲ, ὁ τόπος [27], ἢ τὸ νεώριον,

Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον.

Ὄφλειν καὶ Ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους· Ὄφλει μὲν γάρ τις, (φησὶν) ἐπὶ καταδίκῃ· Ὀφείλει δέ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα.

Ὄφλημα καὶ Χρέος διαφέρει. Ὄφλημα μὲν γὰρ καὶ Ὀφείλημα [28], τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον· Χρέος δὲ, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

108 Ὄχθαι καὶ Ὀχθοὶ διαφέρουσι. Ὄχθαι μὲν γάρ εἰσι ποταμῶν χείλη· Ὀχθοὶ δὲ, ἐπάρματα γῆς.

25 Οὐλὴ] *Schol. Hom.* ad Od. *T.* v. 393. τὸ ὑγιασθὲν τραῦμα, et, ubi eadem traditur differentia, ad Il. *Δ.* v. 140. Οὐλὴ exponitur ὁ τύλος, *vulnerum, quae* (uti *Propertius* loquitur III. Eleg. XXIII. v. 18.) *ad sanum coiere, cicatrix.* Formam istius vocis Ionicam esse perspexit *Corinthius* de Dial. Ion. Τὸ ὑγιαίνειν, οὐλεῖν· ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων οὐλὰς λέγομεν. *Demosth.* contra Neaestr. p. 724. A. ἐπιδεικνύοντα ἕλκη ἐν ταῖς κνήμαις ὑπὸ τῶν δεσμῶν, ὧν ἔτι οὐλὰς ἔχει. *Lucianus* eleganter τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων vocat in Deor. Dial. XXVI.

26 Ὅμηρος] Prior versus est ex Od. *T.* 393. Alter ex binis *Homericis*, sive *Ammonii*, seu librariorum incuria, in unum coaluit. Versus *Hom.* hi sunt Il. *P.* 86. Κείμενον· ἔῤῥει (*Eustath.* ἐῤῥέει) δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. et Il. *Δ.* 140. Αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.

27 Ὁ τόπος] Intelligit τὸν τόπον, ἐν ᾧ φυλάσσονται αἱ νῆες, id est τὸ νεώριον. Commentarii instar erit *Etymologus* in Οὖρος, apud quem minus curate legitur Οὔρους τ' ἐξεκάθηρον. *Schol.* ad istum *Hom.* locum Il. *B.* v. 153. Οὐροὺς exponit ταφροειδῆ ὀρύγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τὰς ἀντλίας. In vocabulis acc. dist. Οὐρὸς, οὐροῦ, ὁ, *navale.* Οὖρος, οὔρου, ὁ, *ventus secundus.* Ibidem vero pro Οὖρος, εος, τὸ, *terminus,* scribendum: Οὖρος, οὔρου, ὁ, *terminus,* quod in libro suo adnotaverat *Scaliger.*

28 Καὶ Ὀφείλημα] Aliter *Thom. M.* Ὄφλημα, τὸ ἐκ καταδίκης κυρίως· Ὀφείλημα, τὸ ἐκ δανείου, καὶ τὸ ἁπλῶς χρέος.

Ὀψὲ καὶ Ἑσπέρα διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα· Ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺν χρόνον. ὡς Ὅμηρος [29],

Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε.

καὶ, —— ὀψαρότης [30] πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει· ὀψαρότης γὰρ, ὁ μετὰ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου ἀροτριῶν.

Π.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει *). Παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐσθήματα, ἢ ἐκπώματα· τὸ δὲ Παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, οἷον προθυμίαν [31], εὔνοιαν. Θουκυδίδης [32], καὶ πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενοι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, τὴν αὐτὴν παρεχόμεθα προθυμίαν.

Παρειαὶ καὶ Παρεῖαι διαφέρουσι. Παρειαὶ μὲν γὰρ ὀξυτόνως, αἱ τοῦ ἀνθρώπου· Παρεῖαι δὲ προπερισπωμένως, ὄφεις τινὲς μετέωρα τὰ παρεῖα ἔχοντες·

—— —— ὡς παρείας [33] ὢν ὄφις. 109

Πάσασθαι [34], βραχέος μὲν ὄντος τοῦ α, τὸ γεύσασθαι δηλοῖ· ἐν ἐκτάσει δὲ τούτου, τὸ κτήσασθαι.

29 Ὅμηρος] Il. *H.* v. 399. Confer *Amm.* in Ἑσπέρα. et *Thomam M.* in Ὀψέ.

30 Ὀψαρότης] *Hesiodus* Ἔργ. v. 488. Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζοι. ubi *Moschop.* notat: οὕτως ὁ Ὀψὲ τοῦ χρόνου ἀρόσας τὸ ἴσον ἂν φέροιτο τῷ πρωτηρότῃ, ἤγουν τῷ τὴν ἀρχὴν ἀρόσαντι.

[*) Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει. Παρέχει μὲν τὶς ἐσθῆτας, παρέχεται δὲ προθυμία καὶ εὔνοια. ὅπερ ἐπὶ τῆς ψυχῆς διαθέσεως παραλαμβάνεται. Cod. Gud. *Kul.*]

31 Προθυμίαν] Priores Edd. ἐπιθυμίαν. Cl. *Fabricius* ad *Ptol. Ascal,* §. 204. προθυμίαν reponendum esse monuit.

32 Θουκυδίδης] L. IV. C. 61. αὐτοὶ τὸ δίκαιον μᾶλλον τῆς ξυνθήκης προθύμως παρέσχοντο. *Demosthenis* locum in Philippicis, quae quidem hodie extant, non memini me legere. In fine huius notae pro παρεχόμεθα Vett. Edd. habebant παρεχόθα.

33 Ὡς παρείας] Verba sunt *Aristophanis* in Pluti versu 690. ubi *Ammonii* notam tangens *Kusterus* levem commisit errorem. Comici nomen fidelior *Ammonii* codex aliquando suppeditabit.

34 Πάσασθαι] Haec nota ad veterum loca emaculanda non uni profuit, uti in Animadv. indicabo.

Παραβολὴ καὶ *Παράδειγμα* διαφέρει *). *Παραβολὴ* μὲν γάρ ἐστιν ἡ οἷά τε γενέσθαι ἐπὶ παραδείγματος. οἷον,

Ὡς δ᾽ ὅτε [35] τίς τε δράκοντα ἰδών.

Παράδειγμα δὲ, γεγονότος πράγματος ἀντιπαράθεσις.

Οἶνος [36] καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν.

Παλτὸν καὶ *Πέλτη* διαφέρει. Παλτὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ δόρυ [37]· Πέλτη δὲ, ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα.

Παρακέκρουσται καὶ *Παρακέκρουται* διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ σ, ἐνεργητικόν ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παθητικὸν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.

Παῖς, *Ἀντίπαις*, καὶ *Βούπαις* [38] διαφέρει. Παῖς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ· Ἀντίπαις δὲ, ὁ ἐκβεβηκὼς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἤδη πρόσηβος· Βούπαις **) δὲ, ὁ μέγας παῖς.

Παιδίσκη καὶ *Θεράπαινα* διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γάρ ἐστι πᾶσα [39] ἡ τὴν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παιδίσκος· Θεράπαινα δὲ, ἡ δούλη.

[*) *Παραβολὴ πραγμάτων ὁμοίωσις. ἣ μέλλει οὐ δύναται γενέσθαι ἐπὶ πράγματος. Παράδειγμα δὲ παρὰ γεγονότος πράγματος.* Cod. Gud. — *Παραβολὴ ἐστὶ λόγος παραβάλλων τὰ νοητὰ τοῖς αἰσθητοῖς καὶ παριστῶν ἐκ τῶν ἐγκοσμίων καὶ ὁρατῶν τὰ ὑπερκόσμια καὶ ἀόρατα. Παράδειγμα δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ καθ᾽ ἕκαστα ἄγων ἐπὶ τοῦ καθόλου, ἢ δεῖξις πιστουμένη τὸ μερικὸν διὰ μερικοῦ καὶ ὁμοίου.* Cod. Gud. V. et in v. *πρόβλημα.* *Kul.*]

35 *Ὡς δ᾽ ὅτε*] Il. *Γ.* v. 33. Huiuscemodi *παραβολαὶ* ſimplici pulcritudine ſingulos *Homeri* libros frequenter exornant, niſi quod veteres obſervant, in prima Iliade nullam reperiri. Ad eius finem ita ſcribit *Scholiaſta*: *ἰστέον ὅτι ἡ ῥαψῳδία αὕτη μόνη παραβολὴν οὐκ ἔχει.*

36 *Οἶνος*] Memoria iterum *Ammonium* fefellit: apud *Hom.* legitur *Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγάκλυτον Εὐρυτίωνα Ἄασεν*, Od. *Φ.* v. 295. quem locum *Alcaeus* epigrammatographus expreſſit in Anthol. I. c. LIX. ep. 6. *Οἶνος καὶ Κένταυρον* —— *Ὤλεσεν.*

37 *Τὸ δόρυ*] *Thom. M.* *Παλτὸν, δόρυ τι· Πέλτη δὲ, ἡ ἀσπὶς ἡ ἴτυν οὐκ ἔχουσα.* Sequentem notam in Animadv. illuſtrabo.

38 *Καὶ Βούπαις*] *Frellonii* Editionem hic ſequutus a reliquis diſceſſi, in quibus extabat: *Παῖς καὶ Ἀντίπαις διαφέρει.* Apud *Thom. M.* in v. *Παῖς* pro *Ἀντίπαις* vitioſe vulgatur *Ἀρτίπαις.*

[**) *ἐκβεβηκὼς*) Cod. Gud. *ἐκβεβληκὼς.* — *βούπαις*) Sic et Cod. Gud. licet in principio omiſerit vocem. *Kul.*]

39 *Πᾶσα*] *Liberam* intellige, eo enim ſenſu Atticis uſurpari, paulo infra monet *Amm.* *Phrynichus* p. 38. *Παιδίσκη. τοῦτο μὲν ἐπὶ τῆς θεραπαίνης οἱ νῦν τιθέασιν· οἱ δ᾽ ἀρχαῖοι ἐπὶ τῆς νεάνιδος, οἷς ἀκολουθητέον.* *Ammonio* obnititur *Thom. M.*

Παίδευσις καὶ Παιδεία διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν ὅροις [40]. Παιδεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς· Παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις, καὶ ἐκ παιδὸς [41] ἀρετὴ ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα. *) 110

Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει **). Παιδίσκη μὲν γὰρ, ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς· Παῖς δὲ, ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ [42],

Ἐπὶ τοῦδε δ' αὖθ' οὕτως ὁ κακοδαίμων ἔφη,
Ὡς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρας ἄσμενος,
Καὶ ταῦτα πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

Παρθενία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει, καὶ Παρθένος Σώφρονος ***). καθὸ ἡ μὲν Παρθένος σώφρων ἐστὶ πάντως· ἡ δὲ Σώφρων οὐ πάντως παρθένος.

Πάσχειν καὶ Συμπάσχειν διαφέρει, ὡς Πάσχων Συμπάσχοντος. ὁ μὲν γὰρ Πάσχων ἀλγεῖ [43]· ὁ δὲ Συμπάσχων

40 *Πλάτων*] In *Platonis* definitionibus legitur: *Παιδεία, δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς. Παίδευσις, παιδείας παράδοσις.* Eadem prostant sub nomine *Speusippi* Platonici. Cl. *Fabricius* Bibl. Gr. L. III. c. 1. §. 4. super auctore harum definitionum disquirit, quas non dubitanter veterum auctoritate *Platoni* vindicat *Casaubon.* ad *Theophr.* c. III. p. 115. *Ὅρους* etiam conscripsisse perhibetur praeceptor *Platonis* *Archytas.*

41 *Καὶ ἐκ παιδὸς*] Haec neque in *Platone*, neque etiam leguntur apud *Thomam* in *Παιδεία*, ubi vocabulum *τιμὴ* delendum puto, ex parte praecedentis vocis *τιχὴ*, male repetita, ortum. Ex *Ascal.* §. 177. haec proferuntur: *καὶ ἐκ παιδὸς ἀγωγῆς ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα.* vix aliter in *Amm.* videtur restituendum. [*Παιδεία πολλὰ σημαίνει. σημαίνει γὰρ τὴν παίδευσιν, καὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ τὴν ἀναστροφὴν, καὶ τὴν μίξιν. τὸ γὰρ σημαῖνον παίγνιον διὰ τοῦ ι γράφεται, καὶ παρ' ἡμῖν ὀξύνεται, οἷον παιδιὰ, παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνεται, οἷον παιδία.* Cod. Gud. *Kul.*]

[*) Platonis auctoritas deest in Cod. Gud. — *ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα*) Cod. Gud. *ἐπ' ἀρετῆς ὁδηγηθεῖσα. Kul.*]

[**) *Παιδίσκη καὶ Παῖς παρὰ Ἀττικοῖς θεράπαινα. διαφέρει δέ. παιδίσκη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐλευθέρα, παῖς δὲ ἡ δούλη.* Cod. Gud. — *Παῖς ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παίεσθαι. καὶ παιδίσκη ἀπὸ τούτου, ἡ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχουσα.* Idem. *Kul.*]

42 *Μέν. ἐν Δακτυλίῳ*] *Menandri* versus a *Bentleio* emaculatos in hanc editionem intuli, contentus hic posuisse vulgatam priorum Edd. lectionem: *Ἐπὶ τοῦδ' αὖθις* (*Aldinae: δ' ἄντις*) *οὑτοσὶ κακοδαίμων ἔφη*, (*Ald.* prima: *ἔφυ*) *Ὅς οὐκ ἂν ἐκδείη* (*Ald.* secunda: *ἐκ δ' εἴη. Vulc. ἐκδείου.*) *θυγατέρος μένος,, Κ. τ. π. π. ἔ.* *Aldinae: θυγατέρας μένος.* Aliorum coniecturae notae sunt. Id subticeri non potest, *Scaligerum* in primo versu emendasse *οὑτωσί*, et secundum ita refinxisse: *Ὅς οὐκ ἂν ἐκδοίη γε θυγατέρ' ἄσμενος* sive *ἀσμένως.* Hinc parum discedit in nota *Vulcanius.*

[***) *Παρθένος Σώφρονος*) Cod. Gud. *παρθένου σώφρων. Kul.*]

43 *Πάσχων ἀλγεῖ*] In re adeo

λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ πάσχοντος πάθει· οὐ μέντοι
111 ἀλγεῖ καθάπερ ὁ πάσχων· οἷον, πυρέττει τὶς τῶν φίλων σφόδρα, καὶ συμπάσχομεν τούτῳ πυρέττοντι, οὐ μὲν δὴ καὶ πυρέττομεν.

Πάτρια Πατρῴων [44] καὶ *Πατρικῶν* διαφέρει. *Πατρῷα* μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα· *Πατρικοὶ* δὲ ἢ φίλοι ἢ ξένοι· *Πάτρια* δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

Παιδίσκη καὶ *Παιδισκάριον* διαφέρει. *Παιδίσκην* μὲν γὰρ λέγομεν τὴν ἐλευθέραν· *Παιδισκάριον* δὲ, τὴν δούλην.

Παῖδα [45], οὐ μόνον τὸν υἱὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν δοῦλον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον [46].

Πελαστὴς καὶ *Πενεστὴς* [47] διαφέρει. *Πελαστὴς* μὲν γὰρ, ὁ πρόσφυξ. *Πενεστὴς* δὲ παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον δωρηθεὶς [48], ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες.

Πένης καὶ *Πτωχὸς* διαφέρει *). *Πένης* μὲν γὰρ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν πορίζόμενος τὸν βίον· *Πτωχὸς* δὲ [49], ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπτωκώς. ἢ ἀπὸ τοῦ πτώσσειν·

explorata MSS. Codicum consensus expectandus haud videbatur. In prioribus Edd. hic locus ita reperiebatur: ὁ μὲν γὰρ Πάσχων, λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ Συμπάσχοντος πάθει· οὐ μέντοι Συμπάσχων ἀλγεῖ, καθάπερ ὁ Πάσχων. Turbatissimum locum ea ratione emendavit *Scaliger*, qua hac in Edit. vulgatur. Nemo, opinor, erit, qui hoc temerarium dictitet.

44 *Πάτρια Πατρῴων*] Discrimen secundum Grammaticos exposuit *Graevius* ad Soloec. *Lucian.* T. II. p. 737. Pro οἱ φίλοι ex *Aldina* editione malui ἢ φίλοι.

45 *Παῖδα*] Hanc notam, quae cum praecedenti minus recte plerisque in Edd. coaluerat, ex *Aldina* separavi.

46 *Πρὸς Πανταίνετον*] Plus semel ea in Orat. *Demosthenes* hoc sensu vocem παῖς usurpavit, pag. 630. C. 627. A. 629. B. *Idem* de fals. legat. p. 225. C. κάλει παῖδα, καὶ ἱμάντα τὶς φερέτω. Conf. *Isaeus* apud *Harpocr.* in Ἀποφορὰν. Minus recte itaque *Hesychius*: Παῖδες, τὸ πάλαι μὲν τέκνα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ, μεταπεσούσης δὲ τῆς χρήσεως νῦν καὶ οἱ δοῦλοι. *Schol. Homeri* ineditus ad Il. Δ. v. 3. νέων δὲ τὸ ὑπηρετεῖν. ἀφ᾽ οὗ καὶ τοὺς δούλους Παῖδας καλοῦμεν.

47 *Πελαστὴς καὶ Πενεστὴς*] Emendatius scribes: Πελάτης καὶ Πενέστης δ. Mox pro πρόσφυξ Vett. Edd. πρόσφυγξ legebant.

48 *Δωρηθεὶς*] *Vir* quidam *Eruditus* ex *Eustath.* δουλωθεὶς legendum suspicabatur; *Meursius* Miscell. Lacon. II. c. VI. corrigit ζωγρηθεὶς. Neuter rem acu tetigit: in Animadv. vocem Δωρηθεὶς emendabo.

[*) V. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 163. *G. H. S.*]

49 *Πτωχὸς δὲ*] *Ascalon.* §. 186. Πτωχὸς δὲ κατεπτωκὼς καὶ προσαιτῶν· tum adfert Od. Σ. initium, ut videretur ab *Ammonio* discedere.

Πτωχὸν [50] ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα. 112

καὶ ἐτυμολογῶν φησὶν,

—— —— ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον,
Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.

Περιμάξαι καὶ Ἐκμάξαι [51], τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν.

Πειραστὴς καὶ Πειρατὴς διαφέρει. Πειραστὴς μὲν γὰρ, ὁ πειράζων· Πειρατὴς δὲ, ὁ θαλάσσιος λῃστής. καὶ Νεῖλος [52], Τὰς διαλυθείσας σανίδας καταλιπόντες τοῖς πειραταῖς.

Πεῖρα καὶ Πήρα διαφέρει. Πεῖρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία· Πήρα δὲ, τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον [53], καὶ δέρμα τὶ ἀρτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.

Πηδάλιον καὶ Πληθρίον διαφέρει. Πηδάλιον μὲν γὰρ, νεώς [54]· Πληθρίον δὲ, σχεδίας.

Πῆ καὶ Ποῖ [55], καὶ Ποῦ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Πῆ καὶ Ποῖ, εἰς τόπον· οἷον, 113

50 *Πτωχὸν*] Od. *P.* v. 220. et 227. Vett. *Amm.* Edd. pro *δαιτῶν* vitiose legunt *δ' αἰτῶν·* et *ἀλλὰ πτώσειν βούλεται αἰτίζων κατὰ δῆμον βόσκειν ἣ. γ. ἄ.* Conf. *Hesiod.* *Ἔργ.* v. 392.

51. *Π. κ. Ἐκμάξαι*] Apud *Hesychium* in v. *Μαγμόν·* *Ἀπομάσσειν γὰρ λέγουσιν, ὅταν περικαθαίρωσι τοὺς ἐνοχλουμένους τινὶ πάθει.* Quod *Ammonio* est *ἀπολύειν*, *Hesychio* *Ἀναλῦσαι, τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπῳδῆς ἀπαλλάξαι.* *magicis obligamentis defixum solvere et liberare.* In Glossis *Defixiones* dicuntur, quas *Eusebius* de Laud. Const. p. 755. vocat *καταδέσμους ἀπειρημένης γοητείας.* ubi vide *Valesium.* *Etymol.* p. 323. v. 6. *ἐκ τοῦ μάσσω γίνεται Μάγος, ὁ ἀπομασσόμενος πάντα.* *Hesych.* *Ἀπομάγματα, περιθειώματα.* Commode succurrit *Menandri* locus e *Μητραγύρτῃ*,

Περιμαξάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ,
Καὶ περί σε θειούτωσαν.

quin ea ratione cum *Bentleio* V. C. sit legendum, dubitari non debet.

52. *Νεῖλος*] Non est quod quis de *Nilo* quodam sibi cogitandum putet. Eruditissimi *Arnaldi* super hoc loco sententiam in Animadv. exponere constitui. Ex *Ald.* est Edit. quod posui, *ὁ θαλάσσιος λῃστής.*

53 *Ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον*] Hunc usum fortassis aliunde ignotum *Thomas* etiam *Mag.* tetigit in *Πεῖρα.* *Πήρα δὲ ἐγχειρίδιον ἰατρικὸν, καὶ δέρμα τι ἀρτοφόρον.* omissis, quae adiecit Noster: *ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες·* prouti vitiosam priorum Editionum lectionem *ἐπὶ τῶν νόμων* emendatam sua in Editione exhibuit *H. Stephanus.*

54 *Νεώς*] *Moschopul.* *Πηδάλιον, τὸ τῆς μεγάλης νεώς· Πληθρίον δὲ, τὸ τῆς σχεδίας.*

55 *Πῆ καὶ Ποῦ*] De veterum in minutis hisce vocabulis secernendis usu ex libris indicari

Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη;

τὸ δὲ Ποῦ, ἐν τόπῳ· οἷον,

Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα;

ὥσθ' ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες, Ποῦ ἀπέρχῃ; δέον εἰπεῖν, Πῆ ἀπέρχῃ;

Πλεῖν τοῦ Ἀποπλεῖν, καὶ Παραπλεῖν, καὶ Περιπλεῖν διαφέρει. Πλεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' εὐθὺ πλέειν· Ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν· Παραπλεῖν δὲ, τὸ τόπον τινὰ διὰ πλοίου διέρχεσθαι· Περιπλεῖν δὲ, τὸ περὶ σκάφος [56] *ἀναστρέφεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον.*

Πλούσιος [57] *Εὐπόρου, Ἀφνειοῦ, Ὀλβίου, καὶ Εὐτυχοῦς διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολυούσιος, ὁ πολλὴν* [58] *ἔχων οὐσίαν· Εὔπορος δὲ, ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας τύχας* [59] *ἀνενδεής· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἐνιαυτοῦ τὴν τροφὴν συλλέγων· (ἕνος γὰρ, ὁ ἐνιαυτός·) Ὄλβιος δὲ, ὁ*
114 *τελείαν* [60] *τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων, οἷον ὁλόβιος· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.*

Πλῆμαι καὶ Πλῆμναι [61] *διαφέρουσι. Πλῆμαι μὲν γὰρ, αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν· Πλῆμναι δὲ, αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες.*

---

non poteſt, in quibus promiſcuum obtinere, nemini non conſtat. Ῥήσεις *Homericae* ex Il. *Ζ*. v. 377. et ex Il. *Κ*. v. 406. ſunt petitae. Quae in ultima huius literae nota traduntur, peregregia ſunt.

56 *Τὸ περὶ σκάφος*] Legendum videtur: *τὸ ἐπὶ σκάφους ἀναστρ.* Vulgatam probat *Phavor.* in *Περιπλεῖν*. Conf. *Suid.* in v.

57 *Πλούσιος*] *Ammonium* deſcripſit *Thom. M.* hunc *Phavorinus*. *Cyrillus* in Lex. *Τί διαφέρει πλούσιος, εὔπορος, ἀφνειὸς, ὀλβίου;* ad quam quaeſtionem ita ſcribit, ut ab *Amm.* latum unguem non diſcedat. *Tzetzes* etiam ad *Heſiod.* *Ἔργ.* v. 24. *Ἄφενος, πλοῦτος, ὄλβος, τύχη, καὶ εὐδαιμονία διαφέρει κ. τ. λ.*

58 *Ὁ πολλὴν*] *Thom. M.* *ἤγουν ὁ πολλὴν ἔχων οὐσίαν.*

59 *Τύχας*] *Thom. M.* et *Aſcalon.* §. 127. pro *τύχας* habent *χρείας*. Ad iſta, quae ſequuntur, *ἕνος γὰρ ὁ ἐνιαυτὸς*, pauca dicam in Animadv.

60 *Ὁ τελείαν*] *Thom. M.* dignam quoque Grammatico procudit originationem: *Ὄλβιος δὲ ὁ λίαν βιοὺς, ἤγουν εὐδαιμόνως.* [*ὁ πολυούσιος*) deeſt in Cod. Gud. — *τύχας*) *χρείας*. — *ἀπ' ἐνιαυτοῦ*) *ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ*, et ſequentem hinc parentheſin ut ſuperfluam omittit. — *τελείαν* — *ὀλόβιος*) Cod. Gud. *τελέως τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων*. *Kul.*]

61 *Πλῆμναι*] Edd. bis *πλῆμαι*, quam lectionem emendavi ad mentem *Scaligeri* et *Vulcanii*. *Ammonii* notam emendate legerunt *Moſchopul* et *Cyrillus* in Lexico. In Animadv. alia reperiri poterunt. Pro *τροχῶν σύ-*

Πλῆθος καὶ Ὄχλος διαφέρει. Πλῆθος μὲν γάρ ἐστι σύστημά τινων· Ὄχλος δὲ, κυρίως ἡ ὄχλησις.

Πλούσιοι Εὐπόρων διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Πλούσιοι οὐ πάντως εὐποροῦνται [62], ἀλλὰ ἔκ τινων περιστάσεων καὶ ἀποροῦνται ποτὲ χρημάτων, ἢ ἄλλου τινός· οἱ δὲ Εὔποροι, κἂν μὴ πλουτῶσιν, ὧν δέονται ἔχουσιν. τινὲς δὲ Εὐπορίαν μὲν τὸν μέτριον πλοῦτον ἡγοῦνται· Πλοῦτον δὲ, τὴν μεγάλην εὐπορίαν.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν *) ἁπλοῦν, διὰ
τοῦ ο μικροῦ· ἐν δὲ συνθέτοις, μόνον διὰ τοῦ ω μεγά- 115
λου· οἷον γαλακτοπωτεῖν [63], καὶ ὑδροπωτεῖν.

Πομπὴ καὶ Πομπεία διαφέρει. Πομπὴ μὲν γὰρ, ἣν τοῖς θεοῖς πέμπουσι· Πομπεία δὲ, ἡ λοιδορία. Δημοσθένης [64], Τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον.

φιγγες in Vett. Edd. legebatur τροφῶν σύρ. vitiose.

62 Εὐποροῦνται] Vett. Edd. ἐκποροῦνται. (*Stephanus* edidit εὐπ.) et mox περιστάσεως. *Frellonius* hanc notam posuit ante eam, qua Πλῆμαι et Πλῆμναι distinguuntur.

[*) λέγουσι) Cod. Gud. λέγεται. — μὲν) abest: si et hoc annotare pretium operae est. *Kul.*]

63 Γαλακτοπωτεῖν] *Scaliger* in libri margine correxerat γαλακτοποτεῖν et ὑδροποτεῖν. Merito profecto. [V. Lobeck. ad Phryn. p. 456. *G. H. S.*] *Antipater* Anthol. II. c. 47. ep. 8. —— ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας. Glossarium *Cyrilli*: Ὑδροπότης, *Abstenus.* ubi leg. *abstemius*, aut eum *Scaligero austerus*. *Eurip.* Electr. v. 169. γαλακτοπότας ἀνήρ. *Callim.* Epigr. 38. οἰνοπότην Ἐρασίξενον. Quid itaque faciendum *Ammonianis* ἐν δὲ συνθέτοις μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου; Nonnulla ex hac nota exciderunt, quae ad hanc normam revocanda esse censeo: Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλοῦν διὰ τοῦ ο μικροῦ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου· ἐν δὲ συνθέτοις μόνον διὰ τοῦ ο μικροῦ, οἷον γαλακτοποτεῖν καὶ ὑδροποτεῖν. Qui aliquando fideliores membranas ad *Ammonium* comparabit, non aliter, ut auguror, scriptum offendet. [συνθέτοις) Cod. Gud. συνθέσει. — μόνον) deest in Cod. Gud. — οἷον γαλακτ. —) desunt in Gud. *Kul.*]

64 Δημοσθένης] *Thomas M.* in Πομπὴ —— Πομπεία δὲ καὶ ἡ ὕβρις. ὡς Δημοσθένης· τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον. Locus est in oratione ὑπὲρ Κτησιφῶντος p. 314. B. τῆς δὲ πομπείας ταύτης τῆς ἀνέδην (al. ἀναίδην) οὑτωσὶ γεγενημένης ὕστερον, inquit, *meminero.* Eundem locum tangit *Harpocration*, ut et ex eadem orat. p. 331. A. alterum. Is etiam huius usus originem ex *Menandri* Perinthia declarat. *Suidam* in v. emendavit Cl. *Alberti* Ind. Auctorum *Photiano* p. 336. Egregia notat ad hanc rem *Schol. Demosth.* ad locum ab *Amm.* citatum p. 342. *Cyrillus* in Lexico MS. Πομπεία, φανερὰ ὕβρις. μεταφορικῶς. Non inveniste *He-*

Παῤῥησία καὶ Παρουσία διαφέρει. Παῤῥησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ λόγων πρός τινα οἰκείωσις· Παρουσία δὲ, ἡ ἐπέλευσις.

Πολίτης καὶ Πατριώτης διαφέρει. Πολίτης μὲν γὰρ ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλευθέρῳ· Πατριώτης δὲ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, δοῦλος δούλῳ [65]. *ἡ γὰρ Πατρὶς καὶ ἐπὶ τῆς χώρας τάττεται. ὡς τὸ,*

Τοῖσι δ' ἄφαρ [66] *πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι*
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

οὐ γὰρ πάντες ἐκ μιᾶς ἦσαν πατρίδος, ἀλλ' ἐκ μιᾶς χώρας.

*Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν γὰρ, καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἤγουν τὸ συναμφότερον *). Ἄστυ δὲ, μόνον ὁ τόπος.*

116 *Φράζεο* [67] *νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς.*

Ποιεῖν τοῦ Περιποιεῖν διαφέρει. Ποιεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ κατασκευάζειν τι· Περιποιεῖν δὲ, τὸ περικτᾶσθαι, ἢ κοσμεῖν.

Πόνηρον βαρυτονούμενον, ὡς σόλοικον, καὶ Πονηρὸν ὀξυτονούμενον, ὡς κυδοιμὸν, φασὶ διαφέρειν [68] *παρὰ τοῖς*

Hiodot. V. p. 213. *τὴν ἐπάλληλον τοῦ δαίμονος πομπείαν.* [*πομπεία*) Cod. Gud. conftanter *πόμπειά.* — *μὲν γὰρ*) Cod. Gud. *μὲν γάρ ἐστιν.* — *λοιδορία*) *λοιδωρία.* — *Δημοσθένης* et fqq.) Defunt in Codd. Vindd. et Gud. *Kul.*]

65 *Δοῦλος δούλῳ*] *Schol. Lucian.* ad Soloec. p. 53. *τὸ δὲ πατριώτης ἐπὶ βαρβάρων· —— Πλάτων μέντοι καὶ ἐν τοῖς νόμοις τὸ πατρίῳ* (L. *τῷ πατριώτης*) *ἐχρήσατο.* et, ut puto, *Alexis.* Vide Lex. Bibl. *Coislin.* p. 483. in *Συμπατριώτης.* Grammaticorum in hisce diftinguendis mentem prolixe expofuit Cl. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 757. et feq. In *Ammonii* verbis defcribendis *Graevii* manus aberravit.

66 *Τοῖσι δ' ἄφαρ*] *Hom.* Il. *B.* v. 457. Quae *Steph.* adiecit *ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι*, fine ullo detrimento a Vett. Edd. aberant.

[*) *καὶ ὁ τόπος*) Cod. Gud. *ὁ τόπος.* — *τὸ συναμφότερον*) *τῶν συναμφοτέρων.* Cod. Gud. *Kul.*]

67 *Φράζεο*] Apud *Thom. M.* in *Πόλις*, ubi idem *Hom.* verfus adfertur, male fcribitur *ἐν π' Ἰλιάδος*, cum legatur *ἐν ρ' Ἰλιάδος* v. 144. Mendofe praeferebant Vett. Edd. *ὅπως καὶ πόλιν καὶ ἄ. σ.* [*φραζεο.* "*Ομηρος· φράζεο.* ita Codd. Vindd. et Gud. — *ὅππως κε*) Cod. Gud. *ὅπως* *Kul*]

68 *Φασὶ διαφέρειν*] Ea quidem ratione *Πόνηρον* et *Πονηρὸν* discernit praeter *Mofchopul. Etymologus*, cuius locum, in editis minus integrum, e MS. *Leid.* adfcribam: *Πονηρὸς, —— εἰ μὲν ὀξύνεται, σημαίνει τὸν κατὰ ψυχὴν πονηρόν. εἰ δὲ βαρύνεται, τὸν κακῶς τοῦ σώματος ἔχοντα. ἐξ οὗ καὶ τὸ, τὸν Ἰὼβ ἔπαισεν ἕλκει πονήρῳ.* (*Iob.* II. v. 7.) *Ζήτει εἰς τὰς διαφοράς.* Apud *Suidam* in v. *Πόνηρος* pro

Ἀττικοῖς· ὁμοίως Μόχθηρον καὶ Μοχθηρόν. Πονηρὸς γάρ ἐστιν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης· Πόνηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων [69], *καὶ τὰ φαῦλα μόχθηρα λέγομεν. κατὰ δ' ὀξύτητα φησὶ καὶ ἐπ' ἐμψύχων. μοχθηρᾶς γέ τοι τέχνης δημιούργημα φαμὲν εἶναι. εἰ δὴ τὰ τοῦ τύπου* [70] *κεκοινώνηκεν, ἄμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν, ὅτι ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βίᾳ ἀνάγκης. πᾶν γὰρ παρώνυμον εἰς ρυς λῆγον παρασχη-* 117
ματιζόμενον τοῖς γένεσιν ὀξυτονεῖται· οἷον κάματος καματηρὸς, ὄλισθος ὀλισθηρὸς, μέλι [71] *μελιτηρὸς, τόλμα τολμηρὸς, νόσος νοσηρός· εἰ δὴ Πόνος καὶ Μόχθος τὰ πρωτότυπα, Πονηρὸς καὶ Μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως. εἰ δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυτονοῦσιν, οὐ θαυμαστόν ἐστι· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. Ἄδελφε γοῦν λέγουσι, τὴν πρώτην ὀξυτονοῦντες, ὡς ἄπελθε· φησὶν ὁ Τρύφων, παρατιθέμενος* [72] *Φιλήμονα τὸν Αἰξωνέα* [73], *ὡς Θετ-*

ὀξυτόνως rectius legitur in ſcripto libro ὀξύνεται. Ut plura huc congeram, neceſſe non eſt.

69 *Ἀτόπως φησὶ Τρύφων*] Poſtquam differentiam, prouti vulgo tradebatur, exhibuerat *Ammonius*, *Tryphonis*, cui ea minus probabatur, ſententiam, et ipſiſſima verba ex Attica Proſodia decerpta ſubiungit. *Ἀτόπως φησὶ Τρύφων*, *temere iſta discerni inquit Tryphon.* tum bina adfert *Tryphonis* ad eam rem argumenta, quorum primum ab uſu, alterum ab analogia eſt derivatum. Priorem rationem hisce verbis complectitur: *καὶ γὰρ τὰ φαῦλα μόχθηρα λέγομεν· κατὰ δ' ὀξύτητα (φησὶ) καὶ ἐπ' ἀψύχων, μοχθηρᾶς γέ τοι τέχνης δημιούργημα φαμὲν εἶναι.* ea ratione hanc notae partem corrigendam eſſe arbitror.

70 *Εἰ δὴ τὰ τοῦ τύπου*] Si haec ſincera ſint, recte eſt; mihi quidem inquinatiſſima videntur, et in hunc modum emaculanda: *Εἰ δὴ ταὐτοῦ πρωτοτύπου κεκοινώνηκεν, ἄμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν.* Pro *τύπου* ſcripſi *πρωτοτύπου*· non magna, ut vides, mutatione, ſiquidem in ſcriptis libris *ἀτύπου* extiterit. Quae autem mox ſequuntur, inprimis animadverti velim: *εἰ δὴ Πόνος καὶ Μόχθος τὰ πρωτότυπα, Πονηρὸς καὶ Μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως.* Ne ſic tamen omnia expedita putem; nam iſta: *ὅτι ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βίᾳ ἀνάγκης*, quo modo ſanari debeant, ignoro.

71 *Μέλι*] In vulgatis *μέλη*· male: et paulo ante in Vett. Edd. *εἰς ρον λῆγον.*

72 *Παρατιθέμενος*] *Teſtem adducens.* Ita frequenter *Ammonius*, et quotquot Grammaticorum curate ſuum cuique tribuentes ſcribunt, loqui ſolent. *Schol. Pindari* ad Olymp. X. v. 83. *Δίδυμος παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην, —— καὶ παρατίθεται τὸ Ὁμηρικὸν. —— παρατίθεται δὲ καὶ τὸν γράφοντα τὴν Θησηΐδα. Harpocratio* in v. *Γαμηλία· Δίδυμος ὁ γραμματικὸς —— παρατιθέμενος λέξιν Φανοδήμου.* ubi plura notat ſuper hac locutione *Valeſius.*

73 *Τὸν Αἰξωνέα*] Unus *Frellonius* emendate in *Ammonio* vulgavit *Αἰξωνέα*. In reliquis, quas vidi, Edd. mendoſe extat *τὸν*

τάλην [74], ὡς Μυρτάλην, καὶ χάριεν, τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀξυτονοῦντες. ὥστε οὐκ εἰς διαστολὴν (φησὶν) τοῦ σημαινομένου εὗρον τὴν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔθος ἐκπληροῦντες, οὕτω προηνέγκαντο.

118 Ποῖ καὶ Ποῦ [75] παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. Πῇ μὲν, τὴν ἐπὶ τόπῳ· Ποῦ δὲ, τὴν ἐκ τόπου.

Πονεῖν καὶ Ἀλγεῖν διαφέρει. Πονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐνεργεῖν· Ἀλγεῖν δὲ, τὸ ὀδυνᾶσθαι.

Πότος [76] βαρυτόνως καὶ Ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον· ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι. ὀξυτόνως δὲ, αὐτὸ τὸ ἔκπομα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος, Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν.

Πολύτιμος [77] καὶ Πολυτίμητος διαφέρει. Πολύτιμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένος ἄνθρωπος· Πολυτίμητος δὲ, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος. ὡς τοὺς θεοὺς πολυτιμήτους λέγομεν.

Πρεσβεύεσθαι καὶ Πρεσβεύειν διαφέρει. Πρεσβεύεσθαι

Ἀγξωνέα. quam tamen lectionem corrigendam esse monuit *Mauss.* ad *Harpocrat.* in *Αἰξωνεῖς*. *Alciphron* III. Epist. 8. *Θηριππίδην τὸν Αἰξωνέα*. *Aexonenses* Euphiletum, Chabriam, et Callippum memorant *Auctor* orat. contra Neaeram p. 520. C. 522. A. et *Demosth.* contra Polyclem p. 712. C. ubi minus sinceram lectionem ὁ ἐξωνεὺς in versione correxit *Wolfius*. Vid. *Aristoph.* Vesp. v. 890.

74 *Ὡς Θεττάλην*] Integer locus hac ratione, me quidem iudice, est legendus: *Ἄδελφε γοῦν λέγουσι —— ὡς ἄπελθε (φησὶν ὁ Τρύφων παρατιθέμενος Φιλήμονα τὸν Αἰξωνέα) καὶ Θεττάλην, ὡς Μυρτάλην.* Idoneus est ad hanc rem auctor *Steph. Byz.* in *Θεσσαλία· τὸ Θεττάλη δρᾶμα Μενάνδρου βαρύνεται παρὰ Ἀττικοῖς.* ubi *Schol. Aristoph.* verba ad Nub. v. 747. produxit *Berkelius.*

75 *Ποῖ καὶ Ποῦ*] Scribendum: *Ποῖ καὶ Πῦς·* et mox: *Πεῖ μὲν, τὴν ἐπὶ τόπῳ· Πῶ δὲ, τὴν ἐκ τόπου.* e quibus ultimum *Πῶ* ex *Aldinis* Edd. revocari potest. Verum res tanti non est, cum eadem plenius et emendate in ultima nota legi possint, et haec temere sint ab alio in hunc locum relata.

76 *Πότος*] Discrimen observant etiam *Etymologus*, *Suidas*, *Schol. Lucian.* ad T. II. p. 19. et *Phavor.* *Auctor* Ind. vocum acc. distinct. *Πότος, πότου, ὁ*, *potus*, *convivium*. *Ποτὸς, οῦ, ὁ*, *potulentus*, *potabilis*. Neque *Menandri* verba in fragm. neque *Demosthenis* memini me legere in ea oratione, quae citatur.

77 *Πολύτιμος*] Eadem fere notant *Thom. M.* et *Moschop.* A Comicis inprimis dii vocantur *πολυτίμητοι*.

μὲν γὰρ, τὸ πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ, τὸ πέμπεσθαι [78] πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει. Πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδη [79]. Ξένος δ' ὁ εἷς ἑνός· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἰδιόξενος. οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ [80] Πρόξενον εἴρηκε τὸν Ἰδιόξενον·

Κακός τις ἐστὶ προξένῳ σοι χρώμενος. 119

Δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἀλεὲς γὰρ [81] ξενίων τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος μναδὴν ἡ τεταγμένη. κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος, καὶ Δορύξενος ἐκαλεῖτο.

Προτέρα καὶ Προτεραία διαφέρει. Προτέρα μὲν γὰρ, ἐπὶ τάξεως· Προτεραία δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας.

Πρῶτος καὶ Πρότερος διαφέρει. Πρῶτος μὲν γὰρ, ἐπὶ πολλῶν· Πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν Πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος· τῷ δὲ Προτέρῳ, ὕστερος [82]. καὶ Πρότερος μὲν, ἐπὶ τάξεως, Πρῶτος δὲ, ἐπὶ ποιότητος. ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγάλματος λέγωμεν, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, οἷον ἐξόχως. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν πρώτως ἔχειν φησὶ, τὴν δὲ ὑστέρως· δηλονότι ἡ μὲν πρωτεύει, ἡ δὲ ἕπεται. εἰ δέ τις εἴποι [83], Πρότερον ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἁμαρτάνει· Πρῶτον γὰρ χρή.

Πρυτανεῖα [84], τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διωκόντων τὴν

78 *Τὸ πέμπεσθαι*] Vett. Edd. τὸ πέμπειν πρεσβευτὴν, atque ita etiam *Herennius.*

79 *παρὰ Θουκυδίδη*] *Amm.* locum tangit *Iosephus Wassius* ad *Thucyd.* p. 353. v. 52.

80 *Ἐν Τηλέφῳ*] *Euripidae* versum ita vertit *Grotius*: *Sit malus oportet, quod ministro te utitur*, ad mentem *Ammonii* minus recte.

81 *Ἀλεὲς γὰρ*] Haec iterum sunt depravatissima. Eruditissimorum hominum super hoc loco coniecturas in Animadv. liberiori spatio committere malo, quam in his notis, ubi breves esse decet, earum elegantiam deterere.

82 *Ὕστερος*] *Thomas M.* ὁ ὕστερος· et pro iis, quae mox sequuntur, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, *Thomas* legisse videtur πρῶτός ἐστι τὴν τέχνην.

83 *Εἰ δέ τις εἴποι*] Haec et reliqua neque *Thom. M.* agnovit, neque videntur ab *Amm.* profecta. Interim ex *Ascalon.* §. 196. legi poterit: *Πρώτως ἦλθον εἰς Ἀθήνας. Thom. M.* Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν ἀριθμοῦ πρῶτος μόνον ὄνομα εὕρηται· οὐκέτι δὲ καὶ ἐπίῤῥημα πρώτως, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ πρῶτον, ᾧ ἀκολουθεῖ τὸ ἔπειτα.

84 *Πρυτανεῖα*] Ad hanc rem legi possunt *Petit.* ad LL. Att. p. 391. et 392. *Vales.* ad *Harp.* p. 67. et in not. *Mauss.* p. 130.

δίκην· ἣν δὲ τὰ ἐπιδέκατα τοῦ τιμήματος τῆς δίκης· Πρυτανεία [85] δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος. διῄρητο γὰρ παρὰ Ἀθηναίοις ὁ ἐνιαυτὸς εἰς δέκα Πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν, καὶ ἐπρυτάνευεν ἑκάστη φυλὴ [86] κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἐνοίκια κατὰ τὰς πρυτανείας, οὐ κατὰ μῆνα [87] ἐτέλουν.

Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας διαφέρει. Πρὸ μοίρας μὲν γὰρ, ὁ βιαίως ἀποθανών· Πρὸ ὥρας δὲ, ὁ ἐν νεότητι.

Πρεσβεύονται καὶ Πρεσβεύουσι διαφέρει. Πρεσβεύονται μὲν γὰρ, οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες· Πρεσβεύουσι δὲ, οἱ χειροτονούμενοι [88] ἐπὶ τὴν πρεσβείαν.

Πρέσβεις [89], οἱ Πρεσβευταί. Πρέσβυς δὲ οὐδέποτε λέγεται [90]. τὸ γὰρ ἑνικὸν Πρεσβευτὴς ἀνέγνωσται.

quique *Thomam* cum *Ammonio* comparavit *Hemsterh.* ad *Poll.* VIII. 37. et *Spanhem.* ad *Aristoph.* Nubes v. 1182.

85 *Πρυτανεία*] Quae porro leguntur, in Editionibus *Stephani* et aliorum corruptissima, ad mentem *Scaligeri* et *Salmasii* emendata exhibui, quorum tamen neuter *Thomae M.* mentionem iniecit.

86 *Ἐπρυτάνευεν ἑκάστη φυλή*] Ea ratione legit *Scaliger* de Emend. Temp. I. p. 26. et ad oram libri sui non aliter correxerat vulgatam, quae haec erat: ἐπρυτάνευσαν ἑκάστῃ φυλῇ. *Salmasius* de Modo Usur. c. II. p. 60. scribi maluit: ἐπρυτάνευσεν ἑκάστη φυλή. In *Aldinis* Edd. extabat: ἐπρυτάνευον ἑκάστῃ φυλῇ. Recte in ea *Tusani* ἐπρυτάνευεν. Subiiciam *Thomae M.* notam: *Πρυτανεία δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος, διῄρηται γὰρ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ χρόνος εἰς δέκα πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν· καὶ ἐπρυτάνευεν ἑκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τὰ ἐνοίκια κατὰ τὰς πρυτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν.* Pro διῄρηται probem ex *Amm.* scribi διῄρητο.

87 *Οὐ κατὰ μῆνα*] Hac in parte ab *Aldinis* Edd. non recessi, nisi quod voculam οὐ ex *Thom. M.* et *Salmasii* emendatione in *Ammonii* textum revocaverim. *Stephanus* et *Vulc.* vulgarunt: καὶ τὰς πρυτανείας κατὰ μῆνα ἐτέλουν. *Salmasius* monuerat legendum: κατὰ πρυτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν.

88 *Οἱ χειροτονούμενοι*] *Moschopulus* hanc notam aliquanto auctiorem proponit: οἱ χειροτονούμενοι καὶ οἱ πεμπόμενοι πρὸς τὴν πρεσβείαν. Multa notat *Thom.* in *Πρεσβεύονται*.

89 *Πρέσβεις*] Adponam Cl. *Dukeri* verba e nota ad *Thucyd.* p. 320. v. 60. *Apud Ammonium* πρέσβεις, οἱ πρεσβευταὶ, *vel ita accipiendum est, ut in Etymol. M.* οἱ νῦν πρεσβευταὶ, *vel pro* οἱ *legendum est* οὐ.

90 *Οὐδέποτε λέγεται*] Cum vocabulum πρέσβυς sic satis frequenter, in Tragoedia praeprimis, usurpetur; inde mihi mendae oborta est suspicio. Puto autem vocem πρέσβυς non *Ammonio*, sed *Henr. Stephano* deberi; in Vett. enim Edd. πρέσβης legebatur, quod ego leviter refingendum esse autumo, ut pro πρέσβης scribatur πρεσβεὺς δὲ οὐδέποτε λέγεται. *Moschopulus* in Eclogis: Ἰστέον, ὅτι οἱ πρέσβεις —— εὑρίσκεται, ἑνικὸν δὲ οὐκέτι.

Πρότερος καὶ Πρῶτος διαφέρει. Πρότερος μὲν, ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος ἐπὶ Τληπολέμου καὶ Σαρπηδόνος,

Τοῦ δὲ [91] *Τληπόλεμος πρότερος.* 121

τὸ δὲ Πρῶτος, ἐπὶ πολλῶν·

Ὦρτο πολὺ πρῶτος ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, ὁ πρότερον [92] *τεχθείς· Πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως, ἡ πρῶτον τεκοῦσα.*

Προσπταίειν μὲν λέγεται τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν, ἢ κνήμῃ· Προσκρούειν δὲ, τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.

Πείθεσθαι μὲν τὸ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι· Πειθαρχεῖν δὲ, τὸ κελεύοντι πεισθῆναι.

Πυθὼν θηλυκῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ τόπος· βαρυτόνως δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.

Πῦς [93] *καὶ Ποῖ, καὶ Πεῖ καὶ Πῶ διαφέρει παρὰ τοῖς*

Ad coniecturam meam opportuna eſt *Suidae* obſervatio: *Πρέσβις, πρέσβεως, προπαροξυτόνως, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τῆς πρεσβεὺς εὐθείας. Cyrillus* in Lex. MS. *Πρέσβυς, ὁ γέρων, παρὰ τὸ προβεβηκέναι τὴν ἥβην, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. καὶ Πρέσβις, ὁ παρακλήτωρ, ὁ πεμπόμενος πρὸς βασιλέα, ἀπὸ τοῦ πρεσβεύειν καὶ μεσιτεύειν. Πρεσβευτὴς δὲ, ὁ ἱκετεύων, καὶ παρακαλῶν ἱκέτης.* [V. Dorvill. ad Chariton. p. 638. ed. Lipſ. *G. H. S.*]

91 *Τοῦ δὲ*] Vett. Edd. *τοῦ καί.* lege *Τὸν καὶ* ex Il. *E.* v. 632. *Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε.* Alter verſus eſt in Il. *H.* 163. *Ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀ. Ἀ.*

92 *Ὁ πρότερον*] Rectius *Thom.* *ὁ πρῶτος τεχθείς.* Conf. *Schol. Hom.* ad Il. *P.* v. 5. *Theocr.* ad Id. V. v. 84. Ineditus *Dionyſii Thracis commentator*: *ἄλλο τί ἐστι τὸ πρωτότοκος προπαροξυνόμενον, καὶ ἄλλο τὸ παροξυνόμενον. τὸ γὰρ προπαροξυνόμενον τὸν παῖδα δηλοῖ· τὸ δὲ παροξυνόμενον, τὴν τεκοῦσαν.* [*Πρωτότοκος*) *Πρωτότοκος καὶ Πρωτοτόκος διαφέρει. Πρωτότοκος μὲν ὁ πρῶτος γεννηθεὶς, Πρωτοτόκος δὲ ἡ πρώτη γεννήσασα.* Cod. Gud. — In calce eiusdem Codicis extat Sylloge praetermiſſorum in ipſo textu, eadem manu ſcripta, quae haec habet: *Πρωτότοκος καὶ Πρωτοτόκος. τὰ εἰς ος σύνθετα, εἰς ἐνέργειαν καὶ εἰς πάθος ἀναλυόμενα δύο τόνους ἐπιδέχονται. καὶ εἰ μὲν εἰς ἐνέργειαν διαλύονται, παροξύνονται· εἰ δὲ εἰς πάθος, προπαροξύνονται. οἷον λιθοβόλος καὶ λιθόβολος, καρατομένος καὶ καρατόμενος, ὑδροφόρος καὶ ὑδρόφορος. καὶ λιθοβόλος μὲν ἐστὶν ὁ λίθους βάλλων, λιθόβολος δὲ ὁ βαλλόμενος λίθοις. τὸ οὖν πρωτοτόκος, ἡνίκα μὲν παροξύνεται, εἰς ἐνέργειαν ἀναλύεται, καὶ σημαίνει τὴν ἐν πρώτοις τεκοῦσαν, καὶ ἐστὶ μόνου θηλυκοῦ γένους· ἡνίκα δὲ προπαροξύνεται, εἰς πάθος ἀναλύεται, καὶ σημαίνει τὸ πρῶτον τεχθὲν παιδίον, καὶ ἔστι δύο γενῶν κοινὸν, καὶ γὰρ ὁ πρωτότοκος καὶ ἡ πρωτότοκος, τίκτεται γὰρ καὶ ἀνὴρ καὶ γυνή. τὸ δὲ παροξύτονον, ἐνέργειαν δηλοῦν, μόνον ἐστὶ θηλυκὸν, κωλύει γὰρ τὸ σημαινόμενον ἀρσενικὸν αὐτὸ εἶναι· οὐ γὰρ τίκτει ἀνήρ. καὶ πάλιν πολύτοκος καὶ πολυτόκος. πολυτόκος μὲν σημαίνει τὸν πολλὰ γεννῶντα, πολύτοκος δὲ ὁ πρὸ πολλῶν γεννώμενος. Kul.*]

93 *Πῦς*] Doricam hanc ſupellectilem *H. Stephanus* ex *Am.*

Δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ Πῦς καὶ Ποῖ, τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Πεῖ, τὴν ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Πῶ,
122 τὴν ἐκ τόπου [94]. ὥσθ᾽ οἱ Δωρίζοντες καὶ λέγοντες, Πεῖ πορεύῃ, ἁμαρτάνουσι· δέον γάρ, Πῦς [95] πορεύῃ. τὸ γὰρ Πεῖ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Σώφρων,

Πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος εἰλισκοπεῖται.

ἀντὶ τοῦ ποῦ. ὅταν δ᾽ εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησὶ, Πῦς ἐς μυχὸν καταδύῃ; ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα μυχόν.

Ρ.

Ῥάφανος [96] καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τὴν παρ᾽ ἡμῖν κράμβην· Ῥαφανίδα δὲ, τὴν παρ᾽ ἡμῖν ῥάπανον.

Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ᾽ Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. Ῥέφανον μὲν, ἣν καὶ ἡμεῖς φαμέν· Ῥάφανον δὲ, τὴν κράμβην.

Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι᾽ οὗ [97] φέρεται τὸ ῥεῦμα· Ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

Ῥᾴδιον μὲν τὸ εὐοδοῦν, τὸ ῥᾷστα τῇ ὁδῷ ἐπιτελούμενον· Εὐχερὲς δὲ, τὸ ταῖν χεροῖν ταχέως ἐπιτελεσθέν· Εὐπετὲς δὲ, τὸ ἐμπεσὸν εἰς εὐμάρειαν.

123 Ῥὶς καὶ Ῥύγχος [98] διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου· Ῥύγχος δὲ, ἐπὶ ἀλόγου ζώου.

monio in Thesaurum Gr. recepit T. II. p. 1510. Leviores ornatissimi viri lapsus nemini fraudi futuros arbitror.

94 *Πῶ, τὴν ἐκ τόπου*] *Hesychius*: *Πῶ, ποῦ, ὅθεν, ὁπόθεν· Δωριεῖς.* *Sophronis* fragmentum undecunque demum derivatum reperire licet in *Phavorini* Lexico ad v. *Πῶ.* —— *παρὰ Σώφρονι, πῶ τις ὄνον ὠνάσηται; ἀντὶ τοῦ πόθεν.*

95 *Πῦς*] Eam voculam e priscis Edd. reduxi, in quibus legebatur *πῦς πορεύῃ.* in recentiores male irrepserat *πῶ πορεύῃ.* *Stephanus* tamen pristinam lectionem in Thes. l. c. adposuit. Est autem, ut id verbo addam, *πῦς* nihil aliud quam obsoletum *πὸς* Dorice pronunciatum; indidem *ποῦ*, *ποῖ*, *πῶ* et reliqua emanarunt. *Sophronis* locum sanum non esse, facile adparet.

96 *Ῥάφανος*] Quod in *Frellonii* erat Editione *Ῥάφανος*, in hanc etiam recepi; reliquae legebant: *Ῥάφανον καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει.* Vitiose. Pro *ῥάπανον* in fine legendum puto *ῥέφανον*· cur ita censeam, infra exponam.

97 *Δι᾽ οὗ*] In Ed. *Vulc.* *δι᾽ ὧν φ.* perperam. Plura notant *Thom. M.* in v. et *Phavor.*

98 *Ῥὶς καὶ Ῥύγχος δ.*] *Moschop.* *Ῥὶς ἐπὶ ἀνθρώπων, Ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, Ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων.*

Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου καταγωγὴ μέχρι τοῦ χείλους· Μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις, δι' ὧν ἔξεισι τὸ ὑγρὸν ἀπομασσόμενον [99].

Ῥοιὰ [1] μὲν μετὰ τοῦ ι, τὸ δένδρον· Ῥοὰ δὲ, ὁ καρπός.

Ῥόδον καὶ Ῥοδωνιὰ καὶ Ῥοδῆ διαφέρει. Ῥόδον μὲν γὰρ, τὸ ἄνθος· Ῥοδωνιὰ [2] δὲ, ὁ τόπος· Ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος,

> Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο,
> Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι [3] διαφέρει. Ἀριστόξενος ἐν τῷ πρώτῳ τραγῳδοποιῶν περὶ νεωτέρων οὕτω φησὶ κατὰ λέξιν. Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφορὰν ἔχει πρὸς ἄλληλα. τὸ μὲν γὰρ Ῥύεσθαι, ἐκ θανάτου ἕλκειν· τὸ δὲ Ἐρύεσθαι, φυλάττειν.

Σ.

Σταθῆναι καὶ Στῆναι διαφέρει. Σταθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Στῆναι δὲ, τὸ κατ' ἰδίαν ὁρμὴν καὶ προαίρεσιν. οἷον, Ἐστάθη [4] ὁ ἀνδριὰς ὑφ' ἑτέρου, 124
Ἐστάθη ἡ νόσος· Ἔστη δ' ὁ ἄνθρωπος δι' αὐτοῦ.

Στάχυς, βραχέως [5] τὸ ἑνικόν· ἐκτεταμένως, τὸ πληθυντικόν.

99 *Ἀπομασσόμενον*] Lege: *ἀπομυσσόμενον*. Apud *Ptol.* etiam *Afcalon.* §. 2. vitiofa proftat fcriptura *ἀπομασσόμενον*.

1 *Ῥοιὰ*] Index voc. acc. dift. *Ῥοιὰ, malus punica. Ῥοὰ, τῆς ῥοᾶς, malum punicum. Thom. Mag.* fignificationum discrimen non tangit.

2 *Ῥοδωνιὰ*] In prioribus Edd. minus curate fcribebatur *ῥοδονιὰ*. *Scal.* in margine pofuerat fcriptionem emendatam. *Harpocr.* *Ῥοδωνιά ἐστιν ἡ τῶν ῥόδων φυτεία, ὥσπερ Ἰωνιὰ ἡ τῶν ἴων.* tangens locum *Demofth.* p. 725. B. *ἐκέλευον τὴν ῥοδωνιὰν βλαστάνουσαν ἐκτίλλειν.* *Longus* IV. p. 110. *Φεῦ τῆς ῥοδωνιᾶς, ὡς κατακέκλασται· φεῦ τῆς ἰωνιᾶς, ὡς πεπάτηται.* Multa notat *Hefych.* in *Ῥοδωνιά*, ex quibus lucem accipiet corrupta *Cyrilli* gloffa in Lex. MS. *Ἰωνία, ἡ ῥοδωνία. Archilochi*, quos adducit *Nofter*, verficulos in Animadv. proponam.

3 *Ἐρύεσθαι*] Ea fcriptura iterum debetur *Stephano*. in anterioribus Edd. ter legebatur *Ἐῤῥύεσθαι*, quas fequitur *Phavor.* *Ἐῤῥύεσθαι, τὸ φυλάττειν σημαίνει.* *Ammonius* hoc in loco procul dubio pofuerat *Ἐρύεσθαι*.

4 *Ἐστάθη*] Vett. Edd. *ἐστάθην·* et mox *ἐστάθην ὁ νόσος.* *Mofchop.* *ἐστάθη δὲ ὁ νοσῶν ὑφ' ἑτέρου.* Conf. *Thom. M.* in *Σταθῆναι.*

5 *Βραχέως*] Ita Vett. Edd. Recentiores, *Στάχυς ὁ, βραχέως.* In-

Σταφυλὴν ὀξυτονητέον [6], ὡς ἀλκὴν, καὶ Σταφύλην βαρυτόνως, ὡς Μελίτην, διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος ἐν δευτέρᾳ περὶ τῶν ἐν Οδυσσείᾳ προσῳδιῶν [7]. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον (φησὶν) ὄνομα ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου [8] παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται· τὸ δ᾽ ὀξυτονούμενον, ἐπὶ ὀπώρας. ὁ αὐτὸς πάλιν ἐν δευτέρᾳ τῶν ἐν Ἰλιάδι προσῳδιῶν κατὰ λέξιν φησὶν οὕτως,

—— σταφύλῃ [9] ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.

Σταφύλη βαρυτόνως, ὡς Νιόβη· οὐ γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ συκῇ· τοῦτο γὰρ διαιρεῖται, συκέη· ἐκεῖνο δ᾽ οὐ διαιρεῖται. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησὶν, Ἡμαρτῆσθαι δοκεῖ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὀξυτονούμενον τοὔνομα. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς η ληγόντων [10] θηλυκῶν ὀνομάτων μετέχον γένους τοῦ οὐδετέρου, παρατελευτῶντος τοῦ υ, ὀξυτονεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυτονεῖται, κατὰ τὸ υ [11] μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυ-

det: Στάχυς, correpte, *spica*. Στάχὺς, producte, *spicae*.

6 Ὀξυτονητέον] Lege: ὀξυτονηθὲν, ὡς ἀλκήν.

7 Προσῳδιῶν] Vett. Edd. περὶ τῶν ἐν Ο. περὶ προσωδειῶν.

8 Καθιεμένης μολύβδου] Vitiosam priorum Edd. lectionem καθημένης μολίβδου correxit *Stephanus*. Pro τίθεται paulo post in *Frellonii* Edit. extat τίθεσθαι· quod non sperno. Callide autem, quae hic *Ptolemaeo* tribuuntur, descripsit fictus *Ptolemaeus Ascalon.* apud *Fabricium* §. 137. Σταφυλὴ ὀξυτόνως ἡ ὀπώρα· σταφύλη δὲ βαρυτόνως —— ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται.

9 Σταφύλῃ] *Hom.* Il. *B.* v. 765. Vett. *Amm.* Edd. σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἔχουσα. *Stephanus* ἐΐσας reduxit. Ad hunc locum paucula in Animadv.

10 Εἰς η ληγόντων] In corruptissimo loco ad pristinum nitorem reducendo nihil mihi iuris concessum credidi, tametsi praesens huic corruptelae remedium Etymologicum M. subministrabat, in quo non exiguam huius notae partem ex *Ammonii*, ut puto, libello descriptam reperire licet p. 742. et 743. Indidem itaque ad hunc modulum *Heraclidae* verba restitues: οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς λη ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων, ἀμετόχων γένους τοῦ οὐδετέρου, παρατελευτῶντος τοῦ υ, ὀξυτονεῖται. Eadem opera in *Etymologo* emenda ἀμετόχων, et παραληγομένου τοῦ υ.

11 Κατὰ τὸ υ] In praecedenti nota res sic satis feliciter processit; ab isto auxilio destitutus, vix habeo quod dicam. Suspicor tamen, universa haecce, κατὰ τὸ υ μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονοῦντα τὸ στοιχεῖον ἔχει, inducenda esse, et inepto interpolatori tribuenda; quippe quae, ab *Etymologo* non agnita, repetitionem continent in *Heraclide* haud satis decoram. Quidquid huius sit, recepta istarum vocum lectio sensu vacat. *Scaliger* hac videtur ratione locum emendasse: κατὰ τὸ υ, μὴ ὀξυτονούμενον, ἀλλὰ βαρύτονον τὸ στοιχεῖον ἔχει. Paulo aliter *Vulcanius*.

τονοῦντα τὸ στοιχεῖον ἔχει. οἷον κοιδύλη [12], Δαμύλη, Φαισύλη [13]. δοκεῖ δ' αὕτη μία τῶν τιθηνησαμένων τὸν Διόνυσον, ἅς ὁ Λυκοῦργος

Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον.

ἐδύλη [14]. ὅθεν καὶ τὸ Σταφύλη βαρυτονητέον. οἱ δ' ὀξυτονοῦντες [15] φασὶν, ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν εἰς ος ληγόντων τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀξυτονεῖται. ἢ, ἐὰν τὰ ἀρσενικὰ ὀξυτονῆται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσε- 126
ται. οἷον πόθος, ποθή· νόμος, νομή· ὦνος, ὠνή· τίμος, τιμή· φόνος, φονή.

—— ἐν ἀργαλέῃσι [16] φονῇσι.

καὶ τοὔμπαλιν· Δαναὸς, Δανάη [17]. ἐπεὶ οὖν καὶ ἐπὶ τούτου τὸ ἀρσενικόν ἐστι Στάφυλος [18], (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο

12 *Κοιδύλη*] *Etymologus* collatus ſuadebit κορδύλη reſtituendum, ita enim ille: κρυώλη, φαισύλη, ἡδύλη, κορδύλη. Sed, quum dixero, MS. *Leidenſe*, una voce editis auotius, praeferre κορδύλη, κονδύλη, ſat ſcio, dubius haerebis, utram vocem pro κοιδύλη eligas. Ego quidem poni malim κονδύλη· quod vocabulum, notae ſatis antiquae et minus etiam contritum, ductum literarum propius adſequitur. Apud *Etymol.* pro κρυώλη ex MS. legendum Κρωβύλη.

13 *Φαισύλη*] Peſſime hoc in loco verſatus eſt *H. Stephanus*, edendo: φεσύλη, ἐδύλη, δοκεῖ δ' αὕτη μία etc. Ego Veterum Editt. auctoritate vocem ἐδύλη in proprium locum poſt *Homericam* ῥῆσιν, ex Il. Z. v. 133. petitam, reieci, et pro φεσύλη poſui Φαισύλη· quod a *Scaligero* notatum, in Animadv. confirmabo.

14 *'Εδύλη*] Lege Ἡδύλη ex *Etymologo*. In *Frellonii* Edit. pro ἐδύλη erat ἐσύλη· quod, ſi a veteribus eſſet membranis, delendum cenſerem, ortum quippe ex αἰσύλη· prouti pro Φαισύλη legiſſe videntur *Schol. Hom.* et *Euſtathius.*

15 *Οἱ δ' ὀξυτονοῦντες*] Vett. Edd. non agnoſcunt δ'. *Etymol.* paulo melius legit: Οἱ οὖν ὀξυτονοῦντες. Quae porro ſequuntur, et emendatiora ſunt, et *Heraclidae* pleraque omnia auctori accepta referenda.

16 *'Εν ἀργαλέῃσι*] Il. *K.* v. 521. Prima Editio *Ald.* ἐν ἀργαλέῃσι, φρονῇσι. Secunda, ἐν ἀργαλέῃσι, καὶ φρονῇσι, τοὔμπαλιν.

17 *Δανάη*] Accentum mutavi, pro Δαναῆ, quod vulgabatur, ſcribendo Δανάη ſecundum canonem, qui paulo ante ponebatur: ἐὰν τὰ ἀρσενικὰ ὀξυτονῆται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσεται. *Etymologus*, dum brevis vult videri, notam reddidit obſcuriorem.

18 *Στάφυλος*] Staphylus Bacchi ex Ariadne, a Theſeo derelicta, filius memoratur *Schol. Apoll. Rhod.* ad III. v. 996. Inter Argonautas Στάφυλος Διονύσου recenſetur ab *Apollod.* I. IX. §. 16. Lyrcus, Phoronei filius, ἀφίκετο ἐς Βύβαστον πρὸς Στάφυλον τοῦ Διονύσου, et admodum comiter fuit ab ipſo exceptus, uti tradit *Parthenius* c. 1. [V. Hemſterh. ad Ariſtoph. Plut. p. 371. ſq. *G. H. S.*]

ὁ τοῦ Διονύσου υἱὸς) τὸ θηλυκὸν Σταφυλὴ ὀξυτονηθή-
σεται. πρὸς οὓς ῥητέον, ἰδοὺ κόγχος, κόγχη, καὶ οὐκ
ὀξυτονεῖται. φίλος, φίλη· μόνος, μόνη· μύλος, μύλη.
καὶ ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων, καλὸς, καλή· σοφὸς, σοφή. καὶ
τὰ θηλυκὰ οὐ βαρύνεται, ἀλλ' ὁμοτονεῖ τοῖς μὲν βαρυ-
τόνοις τὰ βαρύτονα, τοῖς δὲ ὀξυτόνοις τὰ ὀξύτονα.
ὅθεν οὐ παράδοξον καὶ ἀπὸ τοῦ Στάφυλος βαρυτόνου
ὀνόματος καὶ τὸ θηλυκὸν βαρυτονεῖν Σταφύλη, ὡς
Ἐδύλη [19]. Τινὲς δὲ βοηθοῦντες [20] τῇ συνηθείᾳ, καὶ
ὀξυτονεῖν βουλόμενοι, φασὶν, ὅτι ὅσα τοῦ αὐτοῦ ἀπαραλ-
λάκτως ἔχεται σημαινομένου, ὁμοτονεῖ· ὅσα δὲ διαλλάσ-
127 σει τῶν σημαινομένων [21], οὐκέτι. ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ
φίλη, καὶ ξένος καὶ ξένη, καὶ τὰ προκείμενα, ἀπαράλ-
λακτά ἐστιν· διὸ ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ διαφέροντα, οὐκέτι.
καθάπερ γὰρ χόλος, χολή· καὶ τρόπος, τροπή· καὶ
νόμος, νομή· γόνος, γονή· δόμος, δομή· στρόφος,
στροφή· πόθος, ποθή. περὶ τούτου [22] οὖν ἐν ἄλλοις
ἐντελῶς εἴρηται, ὅτι διαφέρει. εἰ οὖν ἐστι στάφυλος
ἀρσενικὸν, διαφέρει δὲ τῷ σημαινομένῳ, ἡ σταφυλὴ,
ὀπώρα δὲ, ὄντως ὀξύνεται. Τὸ μέντοι προκείμενον [23]
τοῦ Ἡρακλείδους παρατήρημα ἰσχυρὸν, καθὰ παραγ-
γέλλεται ὀξυτονεῖν, οὐ μόνον διὰ τὰ παρακολουθοῦντα

19 Ἐδύλη] Quod modo dicebam, hic utique nulla ratione locum repererit, ubi certiſſime legendum Ἡδύλη. *Hedyle* et *Hedylium* nomina fuerunt mulierum olim ſic ſatis frequentata.

20 Τινὲς δὲ βοηθοῦντες] Paucis mutatis reliqua omnia deſcripſit Etymologici *Auctor* usque ad ea verba: Τὸ μέντοι προκείμενον τοῦ Ἡ.

21 Τῶν σημαινομένων] Uti hanc ſcripturam non plane improbo, eam tamen ego quidem amplecti mavelim, quam ſuppeditat *Etymologus*: ὅσα δὲ διαλλάττει τῷ σημαινομένῳ, καὶ τῷ τόνῳ διαλλάττει. Quod ſequitur apud *Amm.* ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη, leviter corrigendum ex *Etymol.* τὸ μὲν οὖν. Pro καὶ ξένος ξένη, uti in vulgata erat, e Vett. Edd. poſui καὶ ξένος καὶ ξένη.

22 Περὶ τούτου] Forſitan ſcribendum περὶ τούτων οὖν ἐν ἄλλοις ἐντελῶς εἴρηται, ὅτι διαφέρει. Quae cum non legantur in *Etymol.* dubium alicui videri queat, utrum haec verba *Heraclidae*, *Ammonione*, an vero librario ſint tribuenda; quamvis penes me dubium ſit penitus nullum, quin iſta nota librarii ſit, ſive alterius hominis, librum citantis, in quo iſtarum vocum differentia copioſe declararetur.

23 Τὸ μέντοι προκείμενον] Quae ſequuntur verba, ſunt *Ammonii*, a *Ptolemaei* et *Heraclidae* obſervatis probe ſeiungenda, quorum huius ſententiam probat, alteram *Ptolemaei* damnat. In ultima nota ſola *Vulcanii* Editio praeferebat: καθ' ἣν διαφέρουσιν φησὶ τ.

τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐστὶ συλλαβάς· τὰ γὰρ προκείμενα δισύλλαβα. ὥστε οὐδὲ τὴν ὀπώραν ὀξυτονεῖν ἀναλογία ἐπιτρέπει. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαίου ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ' ἣν διαφέρειν φησὶ τοῖς τόνοις τοὔνομα καὶ τῷ σημαινομένῳ.

Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ τέχνῃ [24], τὰ παροιχόμενα [25] σημείοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις.

Σισύρα καὶ Σισύρνα [26] διαφέρει. Σισύρα μὲν γάρ, τὸ ἐκ 128
τῶν τετριχωμένων δερμάτων ἀναποίητον στέγαστρον· Σισύρνα δὲ, τὸ ἐκ τῶν κροκύδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

Σηκὸς δύο σημαίνει [26*], θεῶν τε ναὸν, καὶ προβάτων περιφράγματα.

Σικελὸς καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν· Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὤν, τὴν δὲ χώραν αὐτὴν [27] οἰκῶν.

24 Ἐν τῇ τέχνῃ] *Antiphontis* Ῥητορικαὶ τέχναι citantur a *Poll.* VI. 143. ἀπαρασκεύῳ ἐν τοῖς περὶ ἀληθείας Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀπαρασκεύαστον δὲ, ἐν ταῖς ῥητορικαῖς τέχναις. δοκοῦσι δ' οὐ γνήσιαι. Felix eruditiſſ. *Iungermanni* emendatio, pro Ξενοφῶν ſubſtituentis Ἀντιφῶν, etiam absque ſcripti libri conſenſione in textu potuiſſet reponi.

25 Παροιχόμενα] *Antiphontis* verba integra conſervarunt *Herennii* membranae, e quibus in *Amm.* corriges: τὰ παρῳχημένα σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις.

26 Σισύρνα] Obſequutus ſum *Scaligero*, eiusque emendationem reſtitui *Ammonio*, pro Σίσυρμα, quod bis textum occupaverat. Verba *Henr. Stephani*, quia huc pertinent, ſubiiciam ex Indice Theſ. Gr. ad v. Σισύρα. *In v. l. eſt etiam Σίσυρμα, et exponitur*, τὸ ἐκ κροκίδων (id placet prae vulgata κροκύδων, et Vett. Edd. lectione, κοχυλίδων) ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον, *id eſt Ex flocculis lanae concinnatum amiculum: vel, Ex aſſutis pannis reticula, Lacera penula. ſed illa expoſitio Graeca hanc interpretationem admittere non videtur.* Per vetus Lexicon ſaepius Gloſſaria, nunc *Ammonium* intelligit *Stephanus*, non raro etiam *Etymologicum* MS. quod hodie adſervatur inter libros *Bat. Voſſianos.* De differentia hic notata alias forte paucula. [V. not. ad Gregor. Cor. p. 540. ſq. *G. H. S.*]

26* Σηκὸς δύο σημαίνει] Ex *Ammonio* in v. Ναὸς tam certo conſtat, quam quod certiſſime, hanc notam aliunde in *Ammonii* libellum relatam.

27 Αὐτὴν] Lege ταύτην ex *Thoma Mag.* *Ammonium* ad *Thucyd. Schol.* compararunt Viri Clariſſimi *Hudſonus* et *Dukerus* p. 648. b. Eandem tradunt differentiam *Moſchop.* et *Steph. Byz.* in Σικελία. E multis adſcribam unius *Xenophontis Epheſii* verba e libro V. p. 64. οὔτε Σικελιώτης, οὐδὲ ἐπιχώριος. Vide ſupra ad v. Ἰταλοί.

Σιωπὴ καὶ Σιγὴ διαφέρει. Σιωπὴ μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου· Σιγὴ δὲ, στέρξις λόγου [28].

Σκήπτεσθαι καὶ Σκέπτεσθαι διαφέρει. Σκήπτεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προφασίζεσθαι· Σκέπτεσθαι δὲ, τὸ βουλεύεσθαι. *)

Σκῶμμα [29] Γελοίου, Εὐτραπέλου, καὶ Γεφυριασμοῦ [30] διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον, οἱονεὶ σκέμμα [31]· Γέλοιον δὲ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν, χωρίς τινος ὕβρεως· Εὐτρά-
129 πελον, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον. Γεφυριασμὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ τοῖς [32] Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιγράφειν ἤτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων, διασυρμοὺς τινῶν [33].

Σοφὸς καὶ Συνετὸς διαφέρει. καθὸ ὁ Σοφὸς, καὶ Συνετός· ὁ δὲ Συνετὸς, οὐ πάντως Σοφός.

Σοῖο καὶ Σεῖο παρὰ ποιηταῖς κατὰ τοὺς ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντας διαφέρει. **) Σοῖο μὲν γάρ ἐστι σύναρθρος ἀντωνυμία· οἷον,

28 *Στέρξις λόγου*] Cogitabam aliquando, ſcribendum *στέξις λόγου.* neque id etiamnum videtur adeo alienum, tametſi malim legi *στέρησις λόγου.* [V. Dorvill. ad Charit. p. 504. ed. Lipſ. *G. H. S.*]

[*) *Σκήπτεσθαι καὶ Σκέπτεσθαι τινὲς μὲν ταὐτὸ ἐνόμισαν εἶναι, ἀλλὰ διαφέρουσιν αἱ λέξεις. Σκήπτεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προφασίζεσθαι· Σκέπτεσθαι δὲ τὸ συμβουλεύεσθαί τι.* Cod. Gud. *Kul.*]

29 *Σκῶμμα*] *Thomas M.* ubi hanc notam deſcribit, hac ratione legit: *Σκῶμμα, Γελοῖον, Εὐτράπελον, καὶ Γεφυριασμὸς διαφέρει.*

30 *Γεφυριασμοῦ*] *Io. Meurſius* et *Sam. Bochartus* *Γεφυρισμοῦ* et *Γεφυρισμὸς* legendum eſſe contendunt, *Thomae Mag.* qui vulgatam tuetur, non meminerunt.

31 *Οἱονεὶ σκέμμα*] Apage nugas, quae apud *Thom.* non reperiuntur, et in *Ammonium* temere ſunt introducta. Quae ad *Γελοῖον* et *Εὐτράπελον* notantur, totidem verbis ſupra ad v. *Γελοῖον* ſunt a nonnemine relata, qui literarum ordini inſervire voluit.

32 *Ἀπὸ τοῦ τοῖς*] Id vero videtur admirabile, viros eruditiſſimos, quos modo nominabam, ultima huius notae parte fuiſſe uſos, absque ut mendas ſuſtulerint. Hunc locum emaculabo in Animadv.

33 *Διασυρμοὺς τινῶν*] *Bochartus* Geogr. S. P. II. L. I. c. 21. ex *Ammonio* adducit *ἀποσυρμοὺς τινῶν*, et emendat *διασυρμοὺς τ.* Cave credas, *ἀποσυρμοὺς* in *Ammonii* Edd. reperiri. Nullam magno viro iniuriam fecero, ſi a *Meurſio* ipſum deceptum fuiſſe dixero, qui in *Ammonii* loco deſcribendo feſtinans *ἀποσύρμοὺς* poſuerat in Att. Lect. V. c. 31. quem errorem, ſatis etiam levem, ſequenti in libro, quem Eleuſinia inſcripſit, c. XXVII. correxit, ſed ibidem a gravioribus ſibi non cavit.

[**) *Σοῖο καὶ Σεῖο διαφέρει κατὰ τοὺς ἀκριβῶς γινώσκοντας. Σοῖο γάρ ἐστι σύναρθρος ἀντωνυμία ἀντὶ τοῦ*

Μνήσεο [34] πατρὸς σοῖο.

ἡ δὲ Σεῖο οὐ σύναρθρος,

Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα.

ἀντὶ τοῦ, Σοῦ ζῶντος καὶ τρὶς τοσαῦτα δοῖεν ἄποινα, οὐκέτι Σοῦ ζῶντος· καὶ φυλάττεται ταῦτα ἄκρως παρ' Ὁμήρῳ.

Σπονδαὶ καὶ Συνθῆκαι διαφέρει. Σπονδαὶ μὲν γὰρ, ἃς ἐκ πολέμου συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, ἃς ἀναγράφον- 130
ται ἐφ' οἷς διακρίνονται. οἷον συντιθέμενοι μὴ πολεμήσειν, μηδ' ἀδικήσειν ἀλλήλους· Συντίθενται δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὸ παρὰ ταύτας πραχθὲν [35] ἀρχὴ γίνεται πολέμου.

Σπουδάζειν καὶ Σπεύδειν διαφέρει. Σπουδάζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν [36]· Σπεύδειν δὲ, τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι.

Στρατόπεδον καὶ Στρατὸς [37] διαφέρει. Στρατόπεδον μὲν, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ στρατεία· Στρατὸς δὲ, τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος.

Στρατεία [38] ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα· Στρατιὰ συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει.

Στρατὸς καὶ Στράτευμα καὶ Στρατόπεδον διαφέρει. Στρατὸς μὲν γὰρ καὶ Στράτευμα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται·
Στρατόπεδον [39] δὲ, ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσι. 131

σοῦ. Σεῖο ἀσύναρθρον ἀντὶ τοῦ σύ. Cod. Gud. *Kul.*]

34 *Μνήσεο*] *Μνῆσαι* legitur in Il. Ω. v. 486. et ſupra in v. Ἐμεῖο. *Phavorinus* tamen *Μνήσεο* poſuit, hanc notam deſcribens in *Σοῖο*. Alter locus eſt ex eadem Iliade v. 686.

35 *Καὶ τ. π. τ. πραχθὲν*] Primae Editionis lectionem revocavi, poſtea peſſime depravatam. *κατὰ* (*Frellon. καὶ*) *τὸ παρὰ ταύτας προτεθὲν* legitur in Edd. *Tuſani*, *Stephani*, et *Vulcanii*; e quibus *Vulc. πραχθὲν* in notis correxerat. Alia ſunt in hac nota erudito lectore non indigna.

36 *Τοῦ παίζειν*] Perperam *Vulc.* Ed. *τὸ ἐναντίον παίζειν*. *Thom. M.* *Σπουδάζειν, τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν. σπεύδειν δὲ, τὸ ἀγωνίζεσθαι.*

37 *Στρατόπεδον καὶ Στρατὸς δ.*] Tangit hanc diſtinctionem Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 351. v. 53. Nota, quae ſequitur, male in Vett. Edd. cum hac nota coaluerat.

38 *Στρατεία*] *Cyrillus* in Lexico: *Στρατεία, τὸ ἀξίωμα· στρατεία καὶ ἡ ἔξοδος.* Confer *Moſchopulum* in v. et *Etymologum* p. 729. v. 19.

39 *Στρατόπεδον*] Lex. *Coislin.* Biblioth. p. 483. *Στρατόπεδον, ἀντὶ τοῦ στρατεύματος. Θουκυδίδης*

Συμμαχεῖν καὶ *Ἐπιμαχεῖν* διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσι τὸ σὺν ἑαυτοῖς [40], φησὶ Δίδυμος, εἴτ' αὐτοῖς ἐπίοιεν πολέμιοι, εἴθ' ἕτεροι [41] ἐπιστρατεύοιεν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνονται [42] μόνον. διέσταλκε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ [43], λέγων, Κερκυραίοις Ἀθηναίους συμμαχίαν μὲν οὐ ποιήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ.

Σύνεργος καὶ *Συνεργὸς* [44] διαφέρει. Συνεργὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως [45], ὁ περί τι ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπονῶν· Σύνεργος δὲ, προπαροξυτόνως, ὁ τὸ αὐτὸ μετιὼν, οἷον σύντεχνος.

Σύγγραμμα *Συντάξεως* διαφέρει. Σύγγραμμα μὲν γάρ ἐστιν ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ προσαγορευόμενος πεζός· Σύνταγμα δὲ πολεμικόν τι σύστημα. ἀφ' οὗ καὶ Συνταγματάρχης [46], ὁ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἄρχων.

δ, τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρησεν. Ἰσοκράτης Ἀντιδόσει, στρατόπεδον συνάγειν. Conf. *Schol. Thucyd.* ad I. c. 46.

40 Τὸ σὺν ἑαυτοῖς] Mihi quidem haec minus videntur expedita. Cogitavi, fortaſſe non omnino male ſcribi poſſe: τὸ συμβοηθεῖν· ſive, τὸ συνιέναι ἄλλοις. Neutrum tamen placet.

41 Εἴθ' ἕτεροι] *Dukerus* V. C. ad *Thucyd.* p. 33. v. 33. legendum coniecit: εἴθ' ἑτέροις ἐπιστρατεύοιεν αὐτοί. Levi etiam mutatione ſcribi poſſet: εἴτ' αὐτοὶ ἐπίοιεν πολεμίοις, εἴθ' ἕτεροι ἐπιστρατεύοιεν. *Phavorinus* vulgatam deſcribit. *Moſchopulus* in Ἐπιμαχεῖν· —— Συμμαχεῖν δὲ τὸ τοὺς ἐπιόντας μετ' ἐκείνων, οἷς συμμαχοῦσιν, ἀμύνασθαι. Θουκυδίδης κ. τ. λ. *Lucianus*, *Ammonii* canone haud obſervato, Ver. Hiſt. I. p. 652. *foedus*, inquit, *pepigerunt* συμμαχεῖν τῇ ἀλλήλων, ἤν τις ἐπίῃ.

42 Ἀμύνονται] Aliquanto rectius cum *Phavorino* leges: Ἐπιμαχεῖν δὲ, ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνωνται μόνον.

43 Ἐν τῇ πρώτῃ] Cap. XLIV. ubi Athenienſes narrantur conſtituiſſe, Κερκυραίοις ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν· —— ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν. *Ammonius* videri equidem poſſet non legiſſe apud *Thucyd.* verbum ἐποιήσαντο. quod, ſi totius orationis ſtructuram conſideres, ſine ullo detrimento abeſſe etiam poterit. Apud *Moſchop.* *Thucydidae* verba vitioſe proſtant; in *Amm.* pro Κερκυραίοις ante *Stephanum* Κερκυραίους vulgabatur.

44 Σύνεργος καὶ Συνεργὸς δ.] Potius: Συνεργὸς καὶ Σύνεργος δ. Eidem legi adhaerent *Thom. M.* et *Moſchop.*

45 Ὀξυτόνως] Cl. *Fabricius* mavult ex *Aſcalon.* §. 36. Συνέργος μὲν γὰρ βαρυτόνως· atque ita *Auctor* Indicis: Συνέργος, συνέργου, ὁ, *in re quapiam cooperans.* Mox Vett. Edd. παροξυτόνως· cuius loco *Steph.* edidit προπαροξυτόνως.

46 Συνταγματάρχης] In veteri Opuſculo Tactico, quod ab *Aldo* iam vulgatum recentarunt *Stephanus*, *Vulcanius*, et e ſcripto libro *Montfauconius*, vir venerabilis, Biblioth. *Coislin.* p. 505. et ſeqq. Σύνταγμα, ὃ ἔνιοι παράταξιν, αἱ δύο τάξεις ἀνδρῶν σνς'. καὶ ὁ ἡγούμενος, συνταγματάρχης.

Σύνθεσις Συντάξεως διαφέρει. Σύνθεσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ λόγος ὁ ἔμμετρος *)· Σύνταξις δὲ, ὁ λόγος ὁ πεζός. 132

Συμβουλὴ Παραινέσεως διαφέρει. Συμβουλὴ μὲν γάρ ἐστιν εἰσήγησις, ἀντιλογίαν ἐπιδεχομένη [47], διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου. καὶ γὰρ ἐάν τις συμβουλεύσῃ πόλεμον, ἀμφίβολον εἰ συμφέρει [48]. διὸ καὶ ἔχει τὸ ἐνιστάμενον. Παραίνεσις δέ ἐστι συμβουλὴ ἀντίῤῥησιν οὐκ ἐπιδεχομένη, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς λεγόμενον [49] πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθὸν, ὡς εἴ τις παραινέσει σωφρονεῖν. ὅπερ ἐστὶν ὡμολογημένον ἀγαθόν.

Σφάξαι καὶ Θῦσαι διαφέρει. Θῦσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ θυμιάσαι [50]· Σφάξαι δὲ, τὸ ἱερουργῆσαί τι ζῶον. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν, οὕτως μὲν Θῦσαι εἰπὼν,

—— —— θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ᾽ ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

ἐπὶ τοῦ σφάξαι,

Αὖ ἔρυσαν [51] μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.

Στύραξ [52] θηλυκῶς μὲν, θυμίαμα· ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ξύλον τοῦ ἀκοντίου. 133

[*) ὁ λόγος ὁ ἔμμετρος) Cod. Gud. λόγος ἔμμετρος bis, et paulo poſt articulum omittit. *Kul.*]

47 Ἐπιδεχομένη] Neſcio an non praeſtaret legi ἔτι δεχομένη· non diſſimile vitium ſupra indicavi, in voce Ἀγνοεῖν.

48 Εἰ συμφέρει] Ab hac *Aldinae* Editionis lectione perperam fuit poſtea disceſſum. Itaque priſtinam ſcripturam εἰ συμφέρει in *Ammonium* reduxi, pro εἰσεμφέρει· quod vulgatas Edd. occupaverat.

49 Λεγόμενον] Vett. Edd. λέγομεν et in fine ὁμολογημένον.

50 Θυμιάσαι] Ita Vett. Edd. *Aldinae*. Recentiores cum *Stephano* legunt θυμιᾶσθαι. *Cyrillus* in Lexico: Θῦσαι καὶ Σφάξαι διαφέρει. Σφάξαι μὲν ἐπὶ τοῦ ἱερουργῆσαί τι ζῶον· Θῦσαι δὲ, τοῦ θυμιάσαι. *Heſychius*: Θῦσαι, ἀπάρξασθαι, θυμιάσαι. non aliter *Schol.* ad *Homeri* locum ab *Amm.* adductum ex Il. *I.* v. 219. eundem locum adfert *Phrynichus* in Sophiſt. Appar. Bibl. *Coislin.* p. 466. καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, inquit, τὸ θῦσαι ἀντὶ τοῦ θυμιάσαι.

51 Αὖ ἔρυσαν] *Hom.* Il. *A.* v. 459. ubi, praeter ea quae ſunt in editis, haec porro leguntur in Scholiis MSS. Κυμαίων δὲ ἔθος τὸ αὖ ἐρύειν· αἰτούντων ἄνω αὐτὸν ἕλκειν. τηρεῖ δὲ τὰ ἑλληνικὰ ἔθη. *Homeri* locutionem expreſſit *Sophocles* Aiace v. 300. Scholion perturbatum et corruptum hac ratione in ordinem coges: Ἄνω τρέπων] Ὅπερ Ὅμηρος αὖ ἐρύειν φησίν· ὥστε κατὰ τοῦ λαιμοῦ γίνεσθαι τὴν σφαγήν.

52 Στύραξ] Eadem notat *Moſchopulus*, plura etiam *Thom. M.* cui junges *Etymologum* p. 709. v. 12. *Auctor* Indicis: Στυ-

Σχισταὶ [53], τὰ ὑποδήματα. Εὔπολις [54] Φίλοις,

Οὐ δεινὰ ταῦτά γ᾽· Ἀργείας φέρειν
Σχιστάς; ἐνεργεῖν;

Σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς, χιτὼν γυναικεῖος. Ἀπολλόδωρος [55] ἐν Ἐφήβοις,

Σχιστὸν χιτωνίσκον τιν᾽ ἐνδέδυκας.

Σχολῇ τὸ ἠρέμα, καθὸ φαμὲν, Σχολῇ βαδίζω· καὶ τὸ ἐν καιρῷ [56], καθ᾽ ὃ λέγεται· Οὐκ εἶχον σχολήν. καὶ ἡ διατριβὴ, καὶ οἱ μαθηταί· διὸ φαμὲν λαμπρὰν σχολήν.

Τ.

Τάλαν διὰ τοῦ ν, τὸ ἐπίῤῥημα· διὰ δὲ τοῦ ς, ὁ ταλαίπωρος.

Τάπητες, καὶ Ἀμφιτάπητες διαφέρουσι. Τάπητες μὲν γάρ
134 εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλὸν [57] ἔχοντες· Ἀμφιτάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

ραξ, ὁ, *lignum iaculi.* Στύραξ, ἡ, *odoris genus.* Ad priorem significatum conferri poterunt *Commentatores* ad *Thucyd.* p. 100. v. 76. *Xenophon* Hellen. VI. p. 586. B. τὸν δὲ τῷ στύρακι ἐπάταξεν. *Max. Tyr.* Serm. XXVIII. p. 167. ὁ τὸν στύρακα κινήσας. At ἡ στύραξ, *suffimen*, cum frequenter *Orphei* Hymnis praefigatur, occurrit etiam apud *Alciphron.* II. Epist. IV. p. 266.

53 Σχισταὶ] In *Cyrilli* Lexico scribebatur: Σχίσται, τὰ ὑποδήματα. Quae autem hac in nota leguntur, aliunde illustravit *H. Stephanus* Thes. Ling. Gr. T. III. p. 1196. Quod scribit, *Ammonium afferre tunicam* σχιστὴν *ex Apollod. Ephebis*, id parcius dici oportuisset.

54 Εὔπολις] *Eupolidis* versiculos ita vulgavi, uti illos in libri sui margine posuerat *Scaliger.* In Edd. reperies: Οὐ δεινὰ, ταῦτα δὲ ἀργείας φέρειν, Σχιστὰς ἐνεργεῖν. Ex *Ascalon.* §. 210. enotatur: σχιστὰς ἐνεγκεῖν.

55 Ἀπολλόδωρος] In *Apollodori* versu pro τινὰ cum *Scaligero* posui τιν᾽. *Iungermannus* ad *Poll.* VII. 54. n. 80. corrigebat: τινὰ δεδυκώς. Altera scribendi ratio magis placuit.

56 Ἐν καιρῷ] Forte aliquis legendum putet: εὐκαιρῶ. *Suidas* in Σχολή· —— ἀντὶ μὲν τοῦ εὐκαιρεῖν, σχολὴν ἄγειν λέγουσιν. *Nonius* p. 354. *Occupatus* —— *Graece dicitur* ἀσχολεῖ, *id est; vacuus non est.* In *Amm.* Edit. *Frellon.* ἐν τῷ καιρῷ.

57 Μαλλὸν] Ita correxeram ex *Thom. Mag.* quod *Ammonii* Edd. occupaverat, μαλακόν· postquam autem id a Cl. etiam *Hemsterhuisio* ad *Schol.* in *Aristoph. Plut.* v. 528. p. 154. notatum percepi, genuinam lectionem laetus in *Ammonii* textum intuli. *Hesychius*: Ἀμφιτάπης, χιτὼν ἑκατέρωθεν ἔχων μαλλούς. et: Ἀμφιτάποις, ταπητίοις ἀμφιμάλλοις. quae glossa respicit ad locum e Prov. *Salom.* VII. v. 16. In Lex. MS. τῶν παροιμιῶν· Ἀμφι-

Ταυρόκτονος, ὁ ὑπὸ ταύρου ἀναιρεθείς· Ταυροκτόνος δὲ παροξυτόνως [58], ὁ ταῦρον ἀποκτείνας.

Τέχνη Ἐπιτηδεύματος διαφέρει. Τέχνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματικὴ, ῥητορική· Ἐπιτήδευμα δὲ, τὸ λόγου χηρεῦον, οἷον χαλκευτικὴ, τεκτονική.

Τεχνίτης καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς· Βάναυσος δὲ, ὁ δι᾽ ἀλόγου [59] τινὸς ἐπιτηδεύματος.

Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον [60] μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δὲ, τῶν τεσσάρων δραχμῶν [61].

Τέρας Σημείου διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν 135
γίνεται· τὸ δὲ Σημεῖον, παρὰ συνήθειαν. *)

Τεχνάσματα καὶ Τεχνήματα διαφέρουσι. Τεχνάσματα μὲν γὰρ, τὰ κακουργήματα· Τεχνήματα δὲ, αἱ τέχναι.

Τείχη καὶ Τειχία [62] διαφέρει. Τείχη μὲν γάρ ἐστι τὰ τῶν πόλεων· Τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιῶν.

Τήθη καὶ Τηθὶς [63] διαφέρει. Τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ

τάποις, μαλωτοῖς. lege: μαλλωτοῖς. Apud *Hesych.* Ἀμφίποκοι τάπητες exponuntur ἀμφίμαλλοι. Quod autem ad *Demosthenis* locum scripsi in Animadv. p. 14. erroris admonitus repudio.

58 *Δὲ παροξυτόνως*] Bina vocabula, quae in Edd. deerant, subministravit MS. e quo ea enotavit *Pearsonus* Vind. *Ignat.* P. II. p. 151.

59 *Δι᾽ ἀλόγου*] *Aldus* ex MS. vulgaverat διαλόγου· cuius loco postea posuerunt διὰ λόγου· *Scaliger* recte separaverat δι᾽ ἀλόγου· idque in textu restitui. Pro διὰ λόγου *Abrahamus Gronovius* vir eruditiss. ad *Aelian.* V. H. VI. c. VI. p. 451. legi posse suspicabatur: βάναυσος δὲ οὐ διὰ λόγου τ. ἐ. Vide sis Animadv.

60 *Τέτραχμον*] Plenius *Ptolem. Ascalon.* §. 213. *Τέτραχμον μὲν τὸ νόμισμα οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.*

61 *Δραχμῶν*] Usurpavit hunc locum *Scaliger* de re numm. p. 2. reprehensus a *Salmasio*, qui in *Amm.* legendum esse monuit: τῶν τεσσάρων δραχμῶν ἄξιον. de Modo Usur. c. VI. p. 264.

[*) *Διαφέρει τέρας σημείου. τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον πρᾶγμα· σημεῖον τὸ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον τέρας.* Cod. Gud. Eadem ex Etymologico MS. Ultraiectino profert Eschenbach. ad Orphei Argonaut. v. 37. et consentiunt plane Codices Vindobb. *Kul.*]

62 *Τείχη καὶ Τειχία δ.*] Vett. Edd. ita hunc locum praeferebant: *Τείχη καὶ τειχεῖα διαφέρει.* (*Vulc.* διαφέρουσι.) *τείχη μὲν γάρ ἐστι τὰ τῶν πολεμίων. τειχεῖα δὲ τὰ τῶν οἰκιῶν.* *Stephani* lectionem haec Editio repraesentat. Conf. *Thom. M.* in *Τεῖχος.*

63 *Τήθη καὶ Τηθὶς δ.*] In vocibus τήθη, τίθη, τιτθὴ, τηθὶς, τιτθὶς, temere permutandis tantum sibi librariorum libido permisit, ut sinceram earundem scripturam vix ad liquidum constituas. Receptam in *Amm.*

τοῦ παιδὸς τροφός· (ταύτας δ' ἔνιοι Μαίας καὶ Μάμμας καλοῦσι·) Τηθὶς δέ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ἣν ἔνιοι Θεῖαν καλοῦσι.

Τιτθὴ [64] καὶ Τροφὸς καὶ Τιθηνὸς διαφέρει. Τιτθὴ μὲν
γάρ ἐστιν ἡ μαστὸν παρέχουσα [65]· Τροφὸς δὲ καὶ
136 Τιθηνὸς [66], ἡ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παι-
δὸς, καὶ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν.

Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρεῖν διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν· Τιμωρεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις.

Τίθησι καὶ Τίθενται διαφέρει. Τίθησι γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης· Τίθενται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι.

Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει *). τὸ μὲν γὰρ Τοὔνεκα, ἐστι τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οὕνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ [67] κατὰ δύο τρόπους, λέγων,

---

ſcripturam probat, et alibi etiam reſtituendam putat *Nunneſ.* ad *Phrynich.* p. 24. et 25. ut *Τήθη* Attice dicta fuerit *avia,* quae vulgo *μάμμη* vocabatur; *Τηθὶς* vero *amita,* ſive *matertera,* vulgo *θεία.* *Scaliger* in *Ammonio* corrigi voluit: *Τιτθὴ καὶ Τιτθὶς διαφέρει.* In Vett. autem Edd. *τήθη* legebatur ſed pro *τηθὶς, τιθίς.* Pro *Scaligero* praeter varia Grammaticorum Veterum, prouti vulgantur, loca egregie facit *Hierocles* apud *Stob.* p. 481. v. 48. *ὁ δ' ἀπὸ τούτων τρίτος, ἐν ᾧ θεῖοι, καὶ τιτθίδες, πάπποι τε καὶ τίτθαι.* ego vero, dum nominum ratio delitescit, adſenſum ſuſtineo.

64 *Τιτθὴ*] *Scaligeri* ſententiam *τιθὴ* corrigentis minime probo: *τὴν θηλάζουσαν τιτθὴν* ſive *τίτθην* vocatam fuiſſe, exploratiſſimum eſt.

65 *Ἡ μαστὸν παρέχουσα*] Ita recte priorum Edd. lectionem *ἡ μαστὸν ἔχουσα* correxit *Stephanus.* *Thomas M.* *τίτθη δὲ λέγεται ἡ μαστὸν παρέχουσα.* non aliter, ubi *Amm.* deſcribit, *Moſchopulus.* Ut autem eo clarius *τιτθὴν* ab illa, cui delactati infantis cura erat commiſſa, diſcerneret, *Εὔπολις τιτθὴν θηλάστριαν ὠνόμασεν·* ea enim ratione haec bina coniungenda eſſe iudico apud *Poll.* III. 50.

66 *Τροφὸς δὲ καὶ Τιθηνὸς*] Perperam in quibusdam Edd. *τηθηνός·* et in fine *μετὰ ἀπογ.* Eadem *Amm.* verba recepit *Thomas.* *Moſchop.* *Τιθηνὸς καὶ Τροφὸς, ἡ μετα τὸν ἀπογαλακτισμὸν ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδός.* Atque eo ſenſu in praecedenti nota *Μάμμη avia* dici potuit *ἡ τοῦ παιδὸς τροφός.* quod, non animadverſum, *Nunneſium* in errorem induxit.

[*) *Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ τοὔνεκα ἐπὶ τούτου ἕνεκα. τὸ δὲ οὕνεκα ὅτι. ἁμαρτάνει οὖν Καλλίμαχος εἰπών· τοὔνεκεν αἶγεος ἔκεν. ὅτι τε ἴδιον εἰπεῖν οὕνεκα. καὶ ἀντὶ τοῦ κἂν, κεν εἶπε.* Cod. Gud. *Kul.*]

67 *Ἐν Ἑκάλῃ*] Vett. Edd. *ἐν Αἰκάλῃ·* quam lectionem a *Ste-*

Τοὔνεκεν Αἰγεὺς ἔσχεν.

ὅτι τε δέον εἰπεῖν Οὕνεκα, Τοὔνεκεν εἶπε· καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ κα, κεν [68] εἶπεν.

Τιμωρεῖν [69] καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι· Τιμωρεῖσθαι δὲ, τὸ κολάζειν. καὶ συντάττουσι, Τιμωρῶ τῷ φίλῳ, ἀντὶ τοῦ βοηθῶ· Τιμωροῦμαι τὸν ἐχθρὸν, ἀντὶ τοῦ κολάζω.

Τίθεται νόμον, καὶ Τίθησι, διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ, ὁ εἰσφέρων· Τίθεται δὲ, ὁ κυρῶν.

Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρει. Τόμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τεμνόμενος χάρτης· Τομὸς δὲ, ὁ τέμνων σίδηρος.

Τρίετες [70] βαρυτόνως, καὶ Τριετὲς ὀξυτόνως διαφέρει, φησὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἐὰν μὲν γὰρ βαρυτονή- 137
σωμεν, ἔσται ἐπὶ χρόνου. διὸ καὶ ὁ ποιητής φησιν·

Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ.

ἐὰν δὲ ὀξυτονήσωμεν Τριετὲς, ὡς εὐφυὲς, ἔσται ἐπὶ ἡλικίας. οἷον, τριετὲς τὸ παιδίον· ὅθεν τὸ,

Ἑξετὲ, ἀδμήτην [71].

χρὴ οὖν ἀναγινώσκειν ὡς ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης.

Τροχοὶ ὀξυτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς Τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτονοῦντες· Τρόχους δὲ βαρυτόνως

phano non emendatam correxit *Vulcanius*. *Frellonius* tamen etiam ἐν Ἑκάλῃ ediderat. In verbis *Callimachi* pro Αἰγαῖος repoſui Αἰγεὺς, obſequutus, uti par erat, *Bentleio* ad *Callim.* fragm. LIII. p. 320.

68 Ἀντὶ τοῦ κα, κεν] Placuit haec *Aldina* lectio prae vulgata, quae Grammatici ſenſum nonnihil obſcurabat: ἀντὶ τοῦ Οὕνεκα Τοὔνεκεν.

69 Τιμωρεῖν] Hanc notam cum ea, quae proxime ſequitur, ego quidem *Ammonio* abiudicandam arbitror, qui differentias has paulo ante indicaverat.

70 Τρίετες] *Auctor* Ind. Τρίετες, *triennio*. Τριετὴς, *triennale*. *Homeri* verba: Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ· petita ſunt ex Od. Β. v. 106. ad quem locum *Ammonii* notam integram deſcripſit *Barneſius*.

71 Ἑξετέ', ἀδμήτην] *Ptolemaeus Aſcalonita* legit: Ἑξέτε' ἀδμήτην· eaque lectio *Homeri* Edd. occupavit in Il. Ψ. v. 266. Schol. Ἑξέτεα, ἑξαέτη. MS. ἑξαέτῆ. *Phavorinus* ex *Euſtath.* Ἑξέτεα· οἱ μὲν προπαροξύνουσιν, ὡς Ἀσκαλωνίτης· οἱ δὲ παροξύνουσιν, ὡς τὸ εὐγενέα. *Aſcalonitam* ſequitur *Ammonius*, apud quem e Vett. Edd. poſui ὁ Ἀσκαλωνίτης.

λέγουσι τοὺς δρόμους [72]. ἀναγινώσκωμεν γὰρ, ὥς φησιν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου,

Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν [73] τόνδε γυμνάδα στόλον
Στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον. *)

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γὰρ εἰς χος δισύλλαβα, παρατελεύτου ὄντος τοῦ ο, βαρυτονεῖται. οἷον λόχος, ὄχος, βρόχος, κόγχος, κόλχος, μόσχος· οὕτω καὶ τρόχος. καὶ ἔτι τὰ παρὰ ῥήματος εἰς ω βαρύτονα, καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλαβοῦντα, οἷον πλέκω, πλόκος· σπείρω, σπόρος· λέγω, λόγος· φέρω, φόρος· οὕτω καὶ τρέχω, τρόχος.

138 Τραγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοὶ, καὶ Τραγῳδοποιοὶ καὶ Κωμῳδοποιοὶ διαφέρουσι. Τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμῳδοὶ, εἰσὶν οἱ ὑποκριταὶ τῆς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας· Τραγῳδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμῳδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων. Τύραννον [74] οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἔτασσον. Ἡρόδοτος ἐπὶ Κροίσου, Τυράννου δ' ἐθνέων [75]. καὶ προβὰς, Τελευτήσαντος δὲ Ἀλυάττεω [76], διεδέξατο τὴν βασιληΐην. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις [77], Ἐνταῦθ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴρ Θόας, βραδύτερος τῶν ἐν ἀνθρώποις

72 *Τοὺς δρόμους*] In Animadv. pauca notabo. Porro ita legendum: *ἀναγινώσκωμεν μὲν γὰρ, ὥς φησιν, ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου*· alia etiam via huic loco succurri posset.

73 *Μὲν ἀνδρῶν*] Ridicula erat anteriorum Edd. lectio: *Μένανδρον*. *Meursius* in Euripide p. 98. emendate exhibuit *μὲν ἀνδρῶν*· quod et in libro *Scaligeri* notatum. *Meursium* sequitur *Barnesius* p. 450. Alienior videbatur *Vulcanii*, *Maussaci* ad *Harp.* in v. *Ἀλόπη*, et *Valesii* coniectura, qui pro *Μένανδρον* scribendum arbitrabantur *μὲν ἄνδρα*.

[*) V. Porson. ad Euripid. Med. v. 45. *G. H. S.*]

74 *Τύραννον*] *Suidas* in *Τύραννος*· *οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς Τυράννους προσηγόρευον*· vulgatam lectionem, a qua, quantumvis absurda, Codex *Bat.* non discedebat, merito ad eam quam posui rationem mutavit *Kusterus*.

75 *Τυράννου δ' ἐθνέων*] Lege: *Τύραννος δὲ ἐθνέων*, ex *Herod.* I. c. VI. qui locus obversabatur *Max. Tyr.* XII. p. 74. *Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττεω, τύραννος δὲ ἐθνέων*. *Ausonius* in Solone: *Rex an tyrannus Lydiae Croesus*. *Hesychius*: *Λαίλας, ὁ τύραννος ὑπὸ Λυδῶν*.

76 *Ἀλυάττεω*] Vett. usque ad eam *Stephani* Edd. omnes legebant: *τελευτήσαντος δ' αὐτέω διεδέξατο τὴν βασιλείην*. *Stephanus* *Herodoti* scripturam revocavit e Lib. I. c. XXVI. ubi tamen pro *διεδέξατο* sensu non diverso vulgatur *ἐξεδέξατο*.

77 *Ἐν Λημνίαις*] Vett. Edd. *ἐν λιμνίαις*. Etsi versuum alter vitio non careat, iocum tamen, quo ludit *Aristophanes*, nomen *Θόας* non obscure declarat.

δραμεῖν. ἔσθ᾽ ὅτε [78] καὶ τὸν τύραννον Βασιλέα ἔλεγον, ὡς Εὔπολις ἐν Δήμοις [79] ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου.

Τήθη μέν ἐστιν ἡ μάμμη· Ἐπιτήθη [80] δὲ, ἡ προμάμμη· Τιθὴ [81] δὲ, ἡ θεία· Τιτθὴ δὲ, ἡ τροφός.

Υ. 139

Ὕμνος [82] Ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ὕμνος ἐστὶ θεῶν· τὸ δὲ Ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

Ὕπαρ Ὀνείρατος διαφέρει. Ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· Ὄνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.

Ὑπαντῆσαι καὶ Ἀπαντῆσαι διαφέρει. Ὑπαντῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται· Ἀπαντῆσαι δὲ, τὸ περιτυχεῖν δίκῃ. οἷον, Ἀπήντησε κατὰ τὴν δίκην [83], ἀντὶ τοῦ περιέτυχεν.

Ὑπόσχεσις καὶ Ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν γὰρ, ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων [84]· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν [85] βουλόμενος.

78 Ἔσθ᾽ ὅτε] Malim: ἔσθ᾽ ὅτε δὲ καὶ, prouti apud *Amm.* legiſſe videtur Etymologici *Auctor* p. 772. v. 1. *Τύραννον δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ βασιλέως ἔστασαν·* (L. *ἔταξαν* cum *Sylb.* aut ex *Amm.* *ἔτασσον.*) *ἔσθ᾽ ὅτε δὲ καὶ τὸν τύραννον βασιλέα ἔλεγον.* *Homerus*, uti ſcribit *Auctor* vitae *Hom.* p. 382. *Τὸν βιαίως καὶ παρανόμως ἄρχοντα τύραννον μὲν οὐ καλεῖ, (νεώτερον γὰρ τὸ ὄνομα) οἷος δὲ τοῖς ἔργοις γίνεται, δείκνυσιν ἐν τούτοις·* (Od. Σ. v. 84.) *Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.*

79 Ἐν Δήμοις] Ita correxerunt vulgatam *ἐν Δόμοις* praeter *Fabric.* ad Ind. Auctor. *If. Voſſius*, et *Io. Meurſius.* Non diſſimilis corruptela invaſit *Demoſth.* orat. contra *Timocrat.* p. 476. B. ubi pro *δικαστὴς κατὰ νόμους*, legendum *δικαστὴς κατὰ δήμους* ex *Harpocr.* in *Κατὰ δήμους δικαστής.* Id a *Valeſio* non fuiſſe animadverſum, demiror.

80 Ἐπιτήθη] *Suidas* et *Etymologus* in hac voce medicae manus indigent.

81 Τιθὴ] Quanquam hanc notam ab alio adſutam puto, nihilominus *τηθὶς* cum *Nunneſio* ad *Phryn.* p. 25. corrigi poterit.

82 Ὕμνος] De differentia notant *Proclus* in Chreſtom. p. 7. *Thom. M.* in *Κωμάς.* Huic legi veterum uſum repugnare docuit *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Perieg. v. 1185. Quod interroganti, *διατί οὐκ εἰς θεοὺς γράφει ὕμνους, ἀλλ᾽ εἰς παῖδας*, reſpondiſſe fertur *Anacreon*, legi poterit apud *Schol. Pind.* ad Iſthm. II. v. 1. [*Ὕμνος ἐγκωμίου διαφέρει, καθὸ ὁ μὲν ὕμνος ἐπὶ θεοῦ λέγεται, τὸ δὲ ἐγκώμιον ἐπὶ ἀνθρώπου.* Cod. Gud. *Kul.*]

83 Κατὰ τὴν δίκην] *Ptol. Aſcal.* §. 110. *εἰς τὴν δίκην.* Ad notam, quae praeceſſit, vide Animadv. [V. Hemſterh. ad Ariſtoph. Plut. p. 247. *G. H. S.*]

84 Μέλλων] Quod operae invexerant, *μέλλον* in notis corrigit *Vulcanius.* Conf. *Thom. M.* in Ὑπισχνεῖται.

85 Παρέχειν] Lege ex *Aſcalon.* §. 147. *ὁ δίχα παρακλήσεώς τι παρέχων* (non *παρέχων*) *βουλόμενος.*

Ὑποψία Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γάρ ἐστι καλοῦ τις [86] ὑπόνοια· Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον.

140 Ὑπάρξαι, τὸ, τε γενέσθαι, καὶ τὸ κατάρξασθαι.

Ὑπάγειν καὶ Πορεύεσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ Πορεύεσθαί μέν ἐστι τὸ βαδίζειν· Ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν [87] βοῦς ἢ ἵππους, ἤ τι τῶν τοιούτων· ὡς Ὅμηρος,

—— ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει [88] φασὶν, ὅτι Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν. ὥσπερ Ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, καὶ Ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμόν· ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης,

Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὅρκον,

ἀντὶ τοῦ προαίρω. οὕτως οὖν καὶ Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν [89], τοῦτ᾽ ἔστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ἐν Βάπταις,

Σὺ δ᾽ ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν.

141 Φ.

Φακοὺς Φακῆς [90] διαφέρειν φασί. Φακοὶ, οἱ ἔτι ὠμοὶ,

Thom. M. ὁ δίχα ἀξιώσεως παρέχειν βουλόμενος.

86 *Καλοῦ τις*] Lege: *κακοῦ τις ὑπόνοια. Herennius:* Ὑποψία μὲν γάρ ἐστι κακοῦ τινὸς ὑπόνοια.

87 *Τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν*] Eadem ratione *Thom. M.* Nonnihil diverſa *Moſchop.* quorum tamen uterque pleraque omnia, quae hic notantur, deſcripſit. *Moſch.* Ὑπάγειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπόζυγον ἄγειν, καὶ δουλοῦν βόας ἢ ἵππους. ubi pro ὑπόζυγον legendum ὑποζύγιον. *Homeri* verba ſunt ex Il. *Π.* v. 148. *Lucian.* Dial. Marin. VI. ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν.

88 *Βοηθοῦντες τῇ λέξει*] Id ſupra in v. *Σταφυλὴν* dicitur: *βοηθεῖν τῇ συνηθείᾳ.* quae pro *Ammonii* ſcopo indagando uſui eſſe poſſunt. *Ariſtophanis* autem, quae ſequuntur, verba, quaeque in Lexicon recepit *Phavorinus,* obſcura videntur, quin et minus ſincera.

89 *Ἀντὶ τοῦ προάγειν*] Quae ſequuntur: *τουτέστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι*, non agnovit *Thom. M. Eupolidis* verba emendatius ſcribit *Moſchopulus: Σὺ δ᾽ ὕπαγ᾽ εἰς τοὔμπροσθεν·* quin et *Phavorinus: σὺ δ᾽ ὑπάγεις τ. Demoſth.* Olynth. III. p. 14. B. *ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα. Harpocr. ἀντὶ τοῦ προάγουσιν.* Adde *Eurip.* Cyclope v. 505. Helena v. 832. et Cl. *Dukeri* notata ad *Thucyd.* p. 312. et 313.

90 *Φακοὺς Φακῆς δ.*] Significandi discrimen ignoravit *Moeris Atticiſta: Φακὴν, ἑνικῶς καὶ θηλυκῶς· Ἕλληνες. Φακοὺς, πληθυντικῶς· Ἀττικοί.* Cum *Amm.* ſedulo discernunt *Thomas M. Etymo-*

οὐχ ἑνικῶς· Φακὴ δὲ, ἡ ἑψημένη. τετήρηται[91]. παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά.

Φαυλία καὶ Φυλία διαφέρει. Φαυλία μὲν γὰρ, εἶδος ἐλαίας· Φυλία δὲ, ἡ σχῖνος.

Φάκελος καὶ Σφάκελος[92] διαφέρει. Φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης[93], φακέλους ὕλης ἀργείας[94]. Σφάκελος δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός.

Φάσκωλος[95] Φασκωλίου διαφέρει. Φάσκωλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορίς[96]· Φασκώλιον[97] δέ ἐστι δερμάτιον.

Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη ἡ διὰ δηλητηρίου[98] τινὸς γινομένη 142

logus, *Suidas*, *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 192. et *Lucian.* ad T. II. p. 54.

91 Τετήρηται] Id nollem dixisset *Amm.* Contrarium abunde constat ex *Athen.* IV. p. 156. 157. 158. in eodem *Amphidis* versu apud *Athen.* I. p. 30. B. editur φακοί, cum lib. II. p. 67. B. legatur φακή. *Theocr.* Idyll. X. v. 54. τὼς φακὸς ἕψειν, ubi cum *Schol.* τὸν φακὸν ἑψεῖν legit *Stob.* Tit. XVI. p. 153. [Φακοὶ de lentibus crudis, φακὴ de coctis. Hanc differentiam non ita strenue a veteribus servatam fuisse, ac Ammonius perhibet, vides et ex Theophrasti Char. XIV. περὶ ἀναισθησίας, ubi φακὴ de lente cruda. Adde Sallier. et Oudendorp. ad Thomam M. p. 882. — Φακὸς ὁ ὠμὸς, φακὴ ἡ ἑψηθεῖσα. Cod. Gud. et Vindd. *Kul.*]

92 Φάκελος καὶ Σφάκελος] Nescio quo casu vulgatas Edd. pro Σφάκελος bis φάκελον occupaverat. Pristinam lectionem ex *Thom. M.* revocavit *Leopardus* XI. Emend. c. XV. quam in textum etiam reduxi, praesertim cum in principe Edit. *Aldina* reperirem: Φάκελος καὶ Σφακέλη διαφέρει. et mox recte, Σφάκελος δὲ ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Vide, si lubet, Animadv.

93 Θουκυδίδης] II. c. 77. Φοροῦντες δὲ ὕλης φακίλλους, sive potius φακέλους.

94 Ἀργείας] Hanc vocem delendam esse haud immerito censuit Cl. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 147. v. 20. *Leopardus* eius loco φοροῦντες ex *Thucyd.* substituendum suspicabatur. *Thom. Mag.* pro ἀργείας habet ἀγροίας· unde forsan quis cogitet, *Ammonium* scripsisse: Φακέλους ὕλης παντοίας, *sarmentorum omne genus. Herodot.* IV. c. 21. γῆν —— δασείην ὕλῃ παντοίῃ. Ego vero eruditiss. *Dukero* obniti omnino nolim.

95 Φάσκωλος] In voce φάσκαλος emendanda consenserunt Viri Clariss. *Vales.* ad *Harpocr.* p. 78. *Kusterus* ad *Suid.* T. III. p. 584. et *Hemsterhuisius* ad *Poll.* X. 137. n. 82. Nemini itaque mirum videbitur, vulgatam φάσκαλος emendatae lectioni φάσκωλος locum cessisse. Ad hanc autem notam praeter *Du Cangium* in Gloss. Med. et Inf. Gr. conferri potest *Meursius* in *Curs Plautin.* p. 218.

96 Ἱματιοφορίς] Ita ex *Eustathio* restituit Cl. *Hemsterhuisius* vulgatam ἱματιοφορία, cuius loco ἱματιοφορεῖον malebat *Kusterus.*

97 Φασκώλιον] Ab aliis exponi solet πήρα sive μαρσύπιον. Apud *Stobaeum* p. 523. v. 16. Crates interroganti, quid lucri faceret, si philosophiae navaret operam, δυνήσῃ, φησὶ, τὸ φασκώλιον ῥᾳδίως λῦσαι. Istic loci, ut et alibi, minus curate scribitur φασκόλιον.

98 Δηλητηρίου] Priores Edd. legebant δηκτηρίου. Eodem erro-

φαρμάκου· Γοητεία *) δὲ, ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς.

Φαρμακεύς [99]. Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος.

Φάσμα **) μέν ἐστι τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ· Φάντασμα δὲ, τὸ ἑτερόμορφον· Εἴδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ· Τέρας δὲ, ἐναργὲς σῶμα ἑτερόμορφον· Βρέτας δὲ, τὸ ξόανον.

Φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τὰς νόσους πολυφαγία· Φαγέδαινα [1] δὲ, φῦμα ἀνήκεστον.

Φεύγει καὶ Ἀποφεύγει διαφέρει. Φεύγει μὲν γὰρ δίκην ὁ κατηγορούμενος· (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει·) Ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας [2].

Φθῖοι καὶ Φθιῶται [3] διαφέρουσι. Φθῖοι μὲν γὰρ, οἱ ὑπὸ τῷ [4] Πρωτεσιλάῳ. φησὶ γοῦν Ὅμηρος,

143 —— πρὸ Φθίων τε Μέδων τε [5].

re in *Schol.* ad *Aristoph. Plut.* v. 885. extabat: Ἀλεξητήριον τῶν φηκτηρίων. quo in loco δηλητηρίων reposuit Clariss. *Hemsterhuisius*, et eadem opera in *Amm.* pro φηκτηρίου, δηλητηρίου legendum indicavit: id ipsum in libro meo adnotaveram, uti ex Animadv. patefiet. Postquam haec scripseram, genuinam lectionem δηλητηρίου in *Frelloniana Amm.* Editione offendi. Quisquis isti editioni praefuerit, egregias subinde emendationes in textum intulit.

[*) Γοητεία. v. Eurip. Alcest. v. 1128. ubi Schol. ψυχαγωγοὶ, γόητες ἐν Θετταλίᾳ etc. *Kul.*]

99 Φαρμακεύς.] In prima Edit. vocabulum φαρμακεὺς adhaesit praecedenti adnotationi, quacum reliqua etiam Φαρμακὸς δὲ κ. τ. λ. sequentibus in Edd. male coaluerant. Quae, etsi hac in Edit. a priori nota divulsa, sine scriptorum Codd. auxilio persanari non potuerunt. Quid si tamen, quae perierint, hac ratione reprehenderemus? Φάρμακος προπαροξυτόνως ὄνομα κύριον· Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ ἐπὶ καθάρσει τ. π. ῥ. Multa sunt in *Etymologo*, qui hanc coniecturam subministravit, et in *Harpocrat.* depravatissima. Ad posteriorem notae partem illustrandam nonnulla notavit *Meursius* Att. Lect. IV. 22. et Graec. Fer. in v. Θαργήλια.

[**) Φάσμα. Eurip. Alcest. v. 1127. spectrum, quod Schol. per φάντασμα exponit. *Kul.*]

1 Φαγέδαινα] Vett. Edd. φαγαίδαινα et φαγαίδενα. *Steph.* cum *Frell.* Φαγέδαινα. Vide Animadv.

2 Τῆς κατηγορίας] *Ptol. Ascal.* §. 6. Ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικήσας καὶ λυθεὶς τῆς καταχρίσεως. Confer *Thom. M.* in Διώκω et in Φεύγω· *Hesych.* in Φεύγει· et *Schol. Soph.* ad Aiac. v. 456.

3 Φθῖοι καὶ Φθιῶται] Distinguuntur etiam a *Schol. Hom.* ad Il. *N.* v. 686. *Etymologo*, et *Moschopulo* ad *Hom.* Il. *A.* v. 169.

4 Οἱ ὑπὸ τῷ] Vett. Edd. *Aldinae*: οἱ ἀπὸ τῷ Π. et mox οἷον δ' οὐκ. *Hesychius*: Φθῖοι, οἱ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ τεταγμένοι.

5 Μέδων τε] Apertum librarii errorem tollere non dubitavi, et pro μέδονται vulgavi Μέδων τε ex Il. *N.* v. 693. Alter locus est in Il. *I.* v. 475.

οἷον, οὐκ ἀπὸ πόλεως, οὐδ᾽ ἀπὸ χώρας, ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ἀνδρὸς Φθίου. Φθιῶται δὲ, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου,

Φθίην δ᾽ ἐξικόμην ἐριβώλακα.

ἠγνόησεν [6] οὖν Καλλίμαχος, εἰπὼν,

Οὐδ᾽ ἔτι [7] τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

Φιλεῖν καὶ Κυεῖν [8] διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν Κυεῖν, τὸ τοῖς χείλεσιν ἀσπάζεσθαι· Φιλεῖν δὲ, τὸ ἀγαπᾷν καὶ ξενίζειν.

Φίλος καὶ Ἑταῖρος διαφέρει. Φίλοι μὲν γὰρ κοινῶς ἅπαντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δὲ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, οἱ καὶ [9] ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ ἐν τῇ συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Φόρος καὶ Φορὸς [10] διαφέρει. Φόρος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων· οὕτως καὶ Φόρος [11] ἡ ἀναίρεσις· Φορὸς δὲ, ὁ 144
τόπος τῆς ἀναιρέσεως, καὶ Φορὸς ὁ φερόμενος.

Φράσον καὶ Φράσαι διαφέρει. Φράσον μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰπέ· Φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοήθητι.

6 *Ἠγνόησεν*] Ita edidit *Frellon.* *Aldus:* *ἠγνώησεν·* *ἠγνοίησεν* *Stephanus.* *Callimachum* libenter reprehendunt Grammatici.

7 *Οὐδ᾽ ἔτι*] Posuit *Bentl.* pro *Οὐδέτι* in *Callim.* fragm. CCXVIII. p. 391.

8 *Κυεῖν*] Haud invitus scriberem *Κύειν* ob eam rationem, quam supra attuli ad vocem *Κύειν.* Eandem differentiam aliis verbis declarat Grammaticus Biblioth. *Coislin.* p. 484. *Φιλεῖν φασὶ δεῖν λέγεσθαι τὸ κατὰ ψυχήν. Καταφιλεῖν δὲ καὶ Κῦσαι τὸ διὰ τοῦ στόματος.* Etsi leviusculum, dicam tamen, in *Frellon.* Edit. pro *ἀσπάζεσθαι* legi *ἀσπᾶσθαι.*

9 *Οἱ καὶ*] Supra in *Ἑταῖρος* paulo melius legitur *καὶ ἐν* absque *οἱ.* Pro *συνεργίᾳ* Vetr. Edd. *συνεργείᾳ.*

10 *Φόρος καὶ Φορὸς*] Extritis nonnullis, quae videntur alieniora, hac ratione locum puto concinnandum: *Φορὸς καὶ Φόρος διαφέρει. Φορὸς μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων· φόρος δὲ, ὁ φερόμενος.* *Schol.* *Dionys.* *Thracis:* *Ἄλλο ἐστὶ φορὸς καὶ ἄλλο φόρος. Φορὸς μέν ἐστιν ἄνεμος, ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ φέρων τὴν ναῦν· Φόρος δὲ, ὁ φερόμενος.* Plura in eandem sententiam non congeram.

11 *Οὕτως καὶ Φόρος*] Nihil egeris, nisi mecum censeas, ab aliena manu adsuta fuisse: *Οὕτως καὶ Φόνος ἡ ἀναίρεσις· Φονὴ δὲ ὁ τόπος τῆς ἀναιρέσεως·* nisi fortasse verosimilius videatur, binas adnotationes a librario in unam temere fuisse redactas. *Ammon.* in v. *Σταφυλὴν* *φόνος* et *φονὴ* discernit, atque ita passim Grammatici. Confer *Hesych.* in *φοναί,* et *Scholiastas Hom.* ad Il. *K.* v. 521. *Pindari* ad Pyth. Od. XI. v. 57. *Soph.* ad Trachin. v. 565. ubi *σφαγίων* legendum.

—— σὺ δὲ [12] φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Φριμάττεσθαι καὶ Φρυάττεσθαι διαφέρει. Φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φαμέν· (καὶ Φριμαγμὸς ἡ τοῦ τράγου φωνή, ὥσπερ Φρυμαγμός [13]·) Φρυάττεσθαι δὲ τὸν ἵππον τὸν φυσῶντα καὶ γαυρώμενον [14].

Φρονεῖν τοῦ Καταφρονεῖν διαφέρει. Φρονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ λογίζεσθαί τι καὶ ἐνθυμεῖσθαι· Καταφρονεῖν δέ, τὸ εὐτελίζειν καὶ ὑπερορᾷν.

Φερνὴ μὲν ἡ προίξ· Φέρνιον [15] δέ, τὸ ἁλιευτικὸν σπυρίδιον.

Φύλλον καὶ Φῦλον διαφέρει. Φύλλον μὲν γάρ, τὸ πέταλον δένδρου· Φῦλον δέ, τὸ γένος.

Φωνεῖν καὶ Ὠρύεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται· Ὠρύεσθαι δέ, ἐπὶ λύκων. παρατηρητέον δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἑκάστῳ. ὅτι Βληχᾶσθαι μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν προβάτων· Μηκᾶσθαι δὲ ἐπὶ
145 τῶν αἰγῶν, διὰ τοῦ η· Μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν διὰ τοῦ υ· Βρωμᾶσθαι, ἐπὶ ὄνων· Βρυχᾶσθαι δέ, ἐπὶ λεόντων· Χρεμετίζειν δέ, ἐπὶ ἵππων· Ἀραρίζειν [16] δέ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ἀπὸ τῆς αρ φωνῆς, παρ' ἡμῖν δ' Ὑλακτεῖν λέγεται.

Φωλεὸς καὶ Κοίτη διαφέρει *). Φωλεὸς μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν

12 Σὺ δὲ] Il. Α. v. 83. Eadem *Thomas M.* in Φράσον.

13 Φρυμαγμός] Vett. Edd. φρυμογμός. Audiendus non est *Vulcanius*, qui reponi volebat φρύαγμα. etsi enim ista vocis forma ex *Soph.* El. v. 719. et aliunde sit notior, alteram servarunt *Etymologus* p. 800. v. 40. παρὰ τὸ φρυάζω φρυάξω φρυαγμός· πλεονασμῷ τοῦ μ φρυμαγμός. et *Poll.* V. 87. ἔνιοι δὲ καὶ φρυμαγμὸν ἵππων ἐκάλεσαν. Credibile interim, *Amm.* scripsisse: ὥσπερ φρυμαγμός, ἡ τοῦ ἵππου.

14 Γαυρώμενον] Lege γαυριώμενον, aut cum *Scal.* γαυρούμενον. Equus ἔφερέ τε καὶ ἐφέρετο γαυρούμενος apud *Heliodor.* III. p. 132.

15 Φέρνιον] Rectius φερνίον scribitur, *sporta, in qua aliquid fertur. Salmas.* de Mod. Usur. c. IV. p. 141. Φέρνιον minime spernit *Iungerm.* ad *Poll.* VI. 94. ubi vulgatur φερνίον. uti et VII. 74. Confer notas, et *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Epist. 9. p. 34. ἐπὶ τῶν φερνίων κομίζειν τοὺς ἰχθύας. ita enim legendum pro φερνείων.

16 Ἀραρίζειν] Id unum, cum reliqua contrita sint, in Animadv. attingam. ubi praeterea producam *Zenodoti* cuiusdam tractatum de vocibus animalium, quem ex veteri membrana descripsi.

[*) Φωλεὸς τῆς κοίτης διαφέρει. Φωλεὸς μὲν ἐπὶ ἑρπετῶν τάσσεται· Κοίτη δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων. ὅθεν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ῥητέον τὸ κοιτάζειν, φωλεύειν δὲ ἐπὶ ἑρπετῶν. ὁ οὖν λέγων νεοσσοὶ ἀντὶ τοῦ τέκνα ἀκυρολογεῖ· τέκνα γὰρ κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, νεοσσοὶ δὲ ἐπὶ ὀρνίθων

ἑρπετῶν τάσσεται· Κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ἑρπετῶν ῥητέον τὰ Φωλεύειν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ Κοιτάζειν· ἐπὶ δὲ τῶν ὀρνέων, τὸ Νοσσεύειν. ὁ γοῦν λέγων Νοσσιὰν [17] τῶν τέκνων, ἀκυρολογεῖ. Τέκνα μὲν γὰρ, ἀνθρώπων· Νοσσοὶ δ', ὀρνίθων· Νεβροὶ δ', ἐλάφων· Σκύμνοι δὲ, λεόντων· Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

X.

Χάραξ [18] θηλυκῶς μὲν, ἐπὶ τῶν τῇ ἀμπέλῳ παραδεσμουμένων [19]· ἀρσενικῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπηγνυμένων· ἀφ' ὧν λέγουσι Χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράξαντες· καὶ Χαρακώματα, τὰ περιφράγματα.

Χαρὰ [20] καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ
Ἡδονὴ καὶ Ἀπόλαυσις διαφέρουσι. Χαρὰ μὲν γάρ ἐστι 146
πρόσφατος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις· Εὐφροσύνη δὲ, πάθος χρόνιον [21] μετὰ σωφροσύνης γινόμενον· Τέρψις δὲ, οἱονεὶ τρέψις [22] καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς ἐπὶ τὸ κρεῖσσον· Εὐθυμία δὲ, βραχεῖα ψυχῆς χαρά· Ἡδονὴ δὲ, ἐκ ψυχῆς ἀρεστία· Ἀπόλαυσις δὲ, ἕξις κοινῶς ἐπὶ πάσης μεταλήψεως τασσομένη, ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης.

Χειμάζειν, οὐ μόνον τὸ παραχειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοχλεῖν· ὡς Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ.

νεβροὶ δὲ ἐπὶ ἐλάφων, σκύμνοι δὲ ἐπὶ λεόντων, σκύλακες δὲ ἐπὶ κυνῶν. Cod. Gud. *Kul.*]

17 *Νοσσιὰν*] Vulgatior ſcriptura requireret νεοσσιάν. Mox etiam in Vett. Edd. legebatur νεοσσοὶ δ'. ὀρνίθων.

18 *Χάραξ*] *Auctor* voc. acc. diſt. Χάραξ, ακος, ἡ, *vallus in vineis.* Χάραξ, ακος, ὁ, *vallum in bello. Phrynichus* Sophiſt. Appar. Biblioth. *Coisl.* p. 469. Χάραξ, θηλυκῶς, ἐπὶ τοῦ τῆς ἀμπέλου στηρίγματος· τὸ μέντοι χαράκωμα, ἀῤῥενικῶς ὁ χάραξ. Confer eiusdem Eclogam, et quos citat *Nunneſius.* Τὴν χάρακα Dores οἴνωτρον dicebant, teſte *Heſychio*: Οἴνωτρον, χάρακα, ᾗ τὴν ἄμπελον ἱστᾶσι· Δωριεῖς. [Χάραξ θηλυκῶς, ἐπὶ τῶν τῆς ἀμπέλου· ἀρσενικῶς δὲ ἐπὶ τῶν τοῖς πολεμίοις πηγνυμένων, ἀφ' ὧν λέγεται χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράζοντες. Cod. Gud. *Kul.*]

19 *Παραδεσμουμένων*] Ῥάβδων addit *Ptol. Aſcal.* §. 39.

20 *Χαρὰ*] Pleraque omnia exponit *Plato* in Cratylo p. 60. ubi pro εὐθυμία male editur ἐπιθυμία.

21 *Χρόνιον*] Ita vulgatam χρονίου corrigebat *Vulcanius.* Vide *Amm.* in Ἕλκος.

22 *Τρέψις*] Edd. *Aldinae*: οἱονεὶ τέρψις, et mox ἀπόλαυσις.

Χλαῖναν καὶ Χλανίδα [23] διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ, καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντα. Χλαίνας μὲν γάρ φησι λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ παχέων· διὸ καὶ Ὅμηρον [24] φάναι·

Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνὴν,
Δέμνια, καὶ χλαίνας, καὶ ῥίγεα σιγαλόεντα.

147 Χλανίδας δὲ, τὰς φορουμένας καὶ μαλακωτέρας. ἀντιπίπτει τῷ παρατηρήματι,

Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπισχών.

μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲν Χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων, καὶ φορουμένων· Χλανίδας δὲ, ἐπὶ μόνων τῶν φορουμένων, οὐκέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων.

Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα [25] διαφέρει, καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. ἡ μὲν Χλαῖνα ἡρωϊκὸν φόρημα· Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικὸν, μετὰ ἑξακόσια ἔτη τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα. Σαπφὼ πρώτη γὰρ [26] μέμνηται τῆς Χλαμύδος. διαφέρειν φησὶ

23 *Χλαῖναν καὶ Χλανίδα*] Integrum *Ammonii* locum *Polluci* X. 124. adſcripſit *Hemſterhuiſius*. Binas *Ammonii* obſervationes contraxit *Ptolemaeus Aſcalonita* §. 90. *Χλαῖνα, παχὺ ἐγκοίμητρον καὶ τετράγωνον· Χλανὶς τὸ φορούμενον, καὶ τῇ ἐργασίᾳ μαλακώτερον· ἡ δὲ Χλαμὺς Μακεδόνων ἐστὶν εὕρημα, καὶ ἔχει κυκλοτερῆ τὰ κάτω.* Subiiciam *Cyrilli* notam ex Lexico inedito: *Χλαῖνα καὶ Χλανὶς διαφέρει. Χλαῖνα γὰρ τὸ ἱμάτιον ἅπλης·* (L. *ἁπλῶς*) *Χλανὶς δὲ ἡ ἐπὶ τοὺς ὤμους ἀπῃωρημένη. καὶ ἄλλως. Χλαμὺς τὸ περιφερὲς, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον κυκλομάντιον.* quo in loco non difficulter apparet pro *Χλανὶς* ſcribendum *Χλαμὺς*, ut ad ſequentem *Ammonii* obſervationem *Cyrilli* nota referatur. *Κυκλομάντιον* in *Du Cangii* Gloſſarium Med. et Inf. Graec. referri poterit; eius vice apud *Etymol.* p. 812. v. 25. *σαγομάντιον, ὅπερ,* inquit, *φοροῦσιν οἱ κηροφόροι.* in MS. *Leidenſi* legitur: *οἱ νικοφόροι.* In Vett. autem *Amm.* Edd. extabat: *Χλαῖναν καὶ Χλαμίδα δ.*

24 *Ὅμηρον*] Od. Ψ. v. 179. 180. Vett. Edd. usque ad eam *Steph.* legebant *ἐνθάδε τ' ἐκθ.* Altero in loco, quem *Tryphonis* obſervationi obmovet *Ammonius*, Od. Δ. v. 115. pro *ἐπισχὼν* vulgatur *ἀνασχών.*

25 *Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα δ.*] Huic notae emaculandae manum admoverunt viri primarii, *Salmaſius* in *Tertull.* de Pall. p. 111. et *Hemſterhuiſius* ad *Poll.* X. 124. n. 58. Absque his fuiſſet, in tenebris adhucdum verſaremur.

26 *Πρώτη γὰρ*] Vulgatam lectionem, *Σαπφὼ (αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος) διαφέρειν φ.* prouti edidi, correxit Cl. *Hemſterhuiſius*; cuius verba, cum Grammatici mentem clariſſime patefaciant, e Comment. in *Poll.* perlibenter deſcribam: poſita prius recepta *Amm.* ſcriptura, *locus ille*, inquit, *non parum*

καὶ τῷ σχήματι. ἡ μὲν γὰρ Χλαῖνα, τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον· ἡ δὲ Χλαμὺς εἰς τέλειον περὶ τὰ κάτω συνῆκται [27]. καὶ τοὺς χρησαμένους [28] πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. προσάγεται Ἀριστοτέλην, Φύλαρχον [29], Πο- 148
λέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσι.

Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκος διαφέρει. Χιτωνίσκος μὲν γὰρ, ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτών· Χιτώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικὸς ἔνδυμα.

Χόας συνεσταλμένως, τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν [30],

Ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τῆς χόας.

Χοᾶς δὲ περισπωμένως, ἐπὶ μέτρων [31] τοῦ οἴνου.

Χορήγιον [32] καὶ Χορηγὸς διαφέρει. Χορήγιον μὲν, τὸ διδασκαλεῖον, καὶ Χορηγὸς, ὁ διδάσκαλος· Χορὸς δὲ, τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ᾀδόντων.

---

afflictus est, cui pro viribus medelam ferre constitui: sic scribe posteriora: Σαπφὼ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος· διαφέρειν φησὶ (scilicet Didymus, *quem antea nominarat) καὶ τῷ σχήματι etc. nimirum hoc usus erat argumento* Didymus, *cum chlamydem sexcentis post heroum tempora bellumque Troianum annis fio dictam asseruisset, quod prima meminerit eius* Sappho; *tot enim annis circiter haec celeberrima poëtria vixit post bellum Troianum.* Ratione nonnihil diversa *Ammonii* verba refingenda censuit *Salmasius*, hac videlicet: *Χλάμὺς δὲ, Μακεδονικὸν μετὰ ἑξακόσια ἔτη τῶν Τρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα Σαπφοῖ, αὐτὴ γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος.* Cur alteram emendationem probaverim, ratio non est obscura.

27 *Περὶ τὰ κάτω συνῆκται*] Hanc partem a *Salmasio* expositam tangit etiam Clariss. *Hemsterh.* in Addend. ad *Poll.* paginam 1304. n. 58.

28 *Καὶ τοὺς χρησαμένους*] Haec uti mendosa esse non diffiteor, valde tamen dubito, an genuinam lectionem nobis repraesentaverit *Vulcanius* scribendo: *ἡ δὲ χλαμὺς εἰς τὸ λεῖον π. τ. κ. σ. καὶ τοὺς θυσάνους ἔχει πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διεστῶτας. Scaliger* pro *καὶ τοὺς χρησ.* in libro suo emendaverat: *ὥστε τοὺς χρησαμένους·* quod si vel probes, aliquid tamen hoc in loco remanebit, quod minus videatur expeditum.

29 *Φύλαρχον*] Vett. sequor Edd. nam recentiores habent *Φίλαρχον.*

30 *Ἀ. Ἀχαρνεῦσιν*] V. 999. Ne in his notulis modum videar excessisse, dicam super hoc loco in Animadv.

31 *Μέτρων*] Reduxi Vett. Edd. lectionem in locum vulgatae *μέτρου.*

32 *Χορήγιον*] Lege: *Χορηγεῖον. Epicharmus Χορηγεῖον τὸ διδασκαλεῖον ὠνόμασεν*, teste *Polluce* IX. 42. ubi omnino legenda est Cl. *Hemsterhuisii* nota, qui in Addendis *Ammonii* etiam meminit.

Χολάδες καὶ Χόλικες διαφέρει. Χολάδες μὲν γὰρ, τὰ ἔντερα,

Χῦντο χαμαὶ χολάδες [33].

Χόλικες δὲ, αἱ τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις [34],

149 Ἢ βοϊδαρίων *) τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν.

Χρήστας [35], καὶ δανειστὰς λεκτέον, καὶ τοὺς χρεωφειλέτας. Χρηστήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ τὸ ἱερόν [36]. Χύτραι καὶ Χυτρεῖα [37] διαφέρει. Χύτραι μὲν γὰρ, καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυτροπωλεῖα· Χυτρεῖα δὲ, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα.

Ψ.

Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον [38] διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· Ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον

33 Χ. χ. χολάδες] *Hom.* Il. *Δ.* v. 526. *Schol. Voss.* interlinearis: ἐξεχύθησαν εἰς γῆν τὰ ἔντερα. marginalis: Χολάδες καλοῦνται τὰ ἔντερα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ χεῖται ἡ ξανθὴ χολὴ, et reliqua, quae ſunt in edito. Mox ex Vett. *Amm.* Edd. dedi: Χόλικες δ᾽ αἱ τῶν· ubi in vulgata legitur: Χόλικες δὲ τῶν.

34 Ἀ. Βαβυλωνίοις] Hanc notam deſcribens *Moſchopulus* in *Ariſtophanis* loco non videtur agnoviſſe vocem ζεῦγος. Pro βοϊδαρίων Vett. Edd. habebant βοϊαδαρίων et βοηδαρίων.

[*) V. Porſon. Supplem. praefat. ad Euripid. Hecub. p. LVII. ed. Lipſ. *G. H. S.*]

35 Χρήστας] In vulgatis Edd. ea ratione haec nota proſtat, ut incautum facile falleret: Χρήστας καὶ Δανειστὰς λ. Quo porro omne dubium removeatur, ſcribendum potius: Χρήστας, καὶ τοὺς δανειστὰς λεκτέον, καὶ τοὺς χρεωφειλέτας. prouti legit *Moſchopulus.* Duplicem iſtam vocabuli poteſtatem declarat *Harpocratio:* Χρῆσται δύο σημαίνει τοὔνομα τἀναντία. ubi in *Mauſſaci* notam, quae huc ſpectent, ſcribit *Valeſius.* quibus adde *Thom. M.* in v. et Lex. Rhetor. in Bibl. *Coislin.* p. 493.

36 Τὸ ἱερόν] *Ammonius,* opinor, ſcripſerat: τὸ ἱερεῖον· tametſi non ignorem, alias ἱερὸν eodem poſſe ſenſu accipi. Ad hunc locum notabo paucula in Animadv.

37 Χύτραι καὶ Χυτρεῖα] Pari ratione diſcernit *Pollux* VII. 163. Χυτρίδας δὲ καὶ τὰ χυτροπωλεῖα ἐκάλουν, ὡς χυτρεῖα τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα. ubi ſive cum *Iungerm.* e ſcripto libro ponas Χύτρας, ſive vulgatam χυτρίδας retineas, non video, quid interſit. *Phavorinus:* Χύτραι, τὰ χυτροπώλια. Χύτρια, τὰ τῶν χυτρῶν ὀστράκια. ex *Heſychio,* niſi quod ibi legatur χύτρεια.

38 Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον] *Ptolem. Aſcalon.* §. 100. Ψέλλιον, τὸ τοῖς ἄκροις βραχίοσι τῶν γυναικῶν περι-

κόσμιον. οἱ Δωριεῖς Ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ' ἄκρων χειλέων λεγομένην προσῳδίαν Ψιλὴν ἐκαλέσαμεν, ὥς φησι Τρύφων.

Ψάμαθος καὶ Ἄμαθος διαφέρει. Ψάμαθον μὲν γάρ, τὴν παραθαλασσίαν ἄμμον·

—— ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσιν.

Ἄμαθον δὲ, τὴν κόνιν·

—— τύχε γὰρ [39] ἀμάθοιο βαθείας.

Ω.

Ὥρα, δασέως, τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ φροντίς.

Ὠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι *) διαφέρει. Ὠνήσασθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ πρίασθαί τι τῶν πωλουμένων· Ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίψαι.

τιθέμενον χρυσοῦν κόσμημα· Ψάλλιον δὲ, τὸ τοῖς ἵπποις περιτιθέμενον ἐν τῷ στόματι. Emendatior, ut puto, ſcriptura Ψάλιον et Ψέλιον requirit: quanquam vulgata apud *Thom. M.* et alios frequenter occurrat. Recte apud *Heſych.* Ψαλίοις, ἵππων χαλινοῖς, ἵππων κωλυτηρίοις. ita enim videtur diſtinguendum. Vid. *Euripid.* Rheſo v. 27. Herc. Fur. v. 401. *Max. Tyr.* Serm. XXX. p. 178. ἡ εἱμαρμένη, inquit, καθάπερ ψάλλιον (Editio *Pariſina:* ψάλιον) ἐμβάλλουσα ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις βίᾳ σπᾷ καὶ προσαναγκάζει συνεπινεύειν ταῖς αὑτῆς ἀγωγαῖς. male vulgatur ἀνωγαῖς. Muliebre autem ornamentum in libris vulgo Ψέλλιον dici ſolet. At Ψέλια habes apud *Achillem Tat.* III. p. 179. et plus ſemel cum uno λ in Gloſſario *Philoxeni* in vocibus *Armilla*, *Armillarius*, *Viriola.* et in Gloſſ. *Cyrilli* in Περιχέριον, et alibi. Conſiderari meretur *Moſchopuli* obſervatio: Ψάλλιον, Ἀττικῶς· Ψέλλιον δὲ κοινῶς. καὶ ἐστὶ Ψάλλιον ὁ κρίκος τοῦ χαλινοῦ, ἢ ἁπλῶς ὁ κρίκος. Quae porro in *Ammoniana* nota traduntur, minus hercle vulgata, doctioribus corrigenda relinquo.

39 Τύχε γὰρ] *Ammonius* poſuerat: Τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο β. vulgo aliter edi ſolet in *Hom.* Il. *Ε.* v. 587. Prius hemiſtichium eſt ex Od. *Γ.* v. 38.

[*) Ὠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι —. Hoc discrimen reiicit Phrynichus in Appar. Soph. qui dicit: Ἀγοράζειν, καὶ τὸ ὠνεῖσθαι καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Prior tamen ſignificatio minus obvia; hinc Moeris Atticiſta: Ἀγοράζειν — οἱ Ἀττικοί· ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἕλληνες. ubi v. Pierſon. p. 70. Sic et Scholiaſtes Ariſtoph. pluribus locis. Adde Duker. ad Thucyd. L. VI. p. 410. qui ordinarie hoc verbum ſignificare dicit: *in foro verſari*, et ſic illum locum Thucyd. vertit. Interdum tamen et *emere* ſignificat, quippe cum in foro res venales proſtent; v. ibi locum Ariſtoph. in Acharn. et exempla quaedam a Pierſono allata. *Kul.*]

Ὠτειλὴ καὶ Οὐλὴ διαφέρει. Ὠτειλὴ μὲν γάρ ἐστι τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι· Οὐλὴ δὲ, ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ τραύματος παλαιοῦ. ὡς Ὅμηρος,

Οὐλὴν [40], τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ
ΠΕΡΙ ὉΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ
Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ.

40 Οὐλὴν] *Hom.* Od. *T.* v. 393. Supra in v. Οὐλὴ eadem et plura leguntur. Plus ſemel memini me dicere, Lexicon *Ammonii* olim fuiſſe ἄτακτον· id ubi ſecundum ſeriem literarum diſponi coeptum eſt, fieri vix potuit, quin eadem aliquando viderentur repetenda. Subſcriptionem prima Editio *Aldina* ſubminiſtravit.

OPUSCULA
NONDUM EDITA.

I. Eranius Philo de differentia fignificationis.

II. Lesbonax de figuris Grammaticis.

III. Anonymi de Soloecismo et Barbarismo.

IV. Lexicon de fpiritibus dictionum, ex Tryphone, Choeroboſco, Theodorito, et aliis collectum.

Ex MSS. Codd. Bibliothecae Lugduno-Batavae

Vulgavit, et notis illuftravit

LUDOVICUS CASPARUS VALCKENAER.

ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ[1]

ΠΕΡΙ

ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ

ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Ἆθλον Ἐπάθλου [2] διαφέρει. Ἆθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ ἀγών· Ἔπαθλον δὲ, τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι δῶρον.

Ἄστρον Ἀστέρος [3] διαφέρει. Ἄστρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνιστάμενον σχῆμα· Ἀστὴρ δὲ, ὁ μονομερής.

1 *ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ*] Ita praefert Apographum, quod inter libros *Vossianos* extat in Biblioth. *Leid.* Catal. p. 402. e Cod. Regio *Parif.* una cum *Lesbonactis* libello περὶ σχημάτων descriptum, ut puto, a *Petro Ressandro.* Utrumque suadet nota in libro *Voss. Eranio* et *Lesbonacti* subiecta: *II. P. Parif.* 650. Autographum occurrit in *Montfauconii* Bibl. Bibl. MSS. nova p. 770. Quae autem nos ad fidem libri *Voss.* vulgamus, ex maiori opere videntur decerpta, neque ea hercle tanti, ut typis describi mererentur, si non *Eranii Philonis* nomen ostentarent. Libelli scriptor infimi aevi fuisse videtur Grammaticus, qui dum vetustissimi *Herennii Philonis* personam suscipit, passim, et in ipso limine fraudem prodit; ubi pro Ἐρεννίου nomine, mendosam librorum lectionem sequutus, posuit Ἐρανίου.

2 Ἆθλον Ἐπάθλου δ.] Hausit ex *Cyrilli* Lex. ubi leguntur sequentia: Ἆθλον Ἐπάθλου διαφέρει. Ἆθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ αὐτὸς ἀγών. Ἔπαθλον δὲ τῷ νικήσαντι τὸ διδόμενον δῶρον. Infra sui oblitus *Ammonium* describit *Eranius.* Veteribus ἆθλον dicebatur, quod recentiores ἔπαθλον vocant. Ἔπαθλα δὲ οὐχ εὕρηται εἰ μὴ ἅπαξ παρ' Εὐριπίδῃ, inquit *Ulpianus* in *Demosth.* Philipp. I. p. 41. C.

3 Ἄστρον Ἀστέρος δ.] Nonnihil diversa tradit ad Il. *Δ.* p. 764. *Eustathius*, ubi ambitiose citat *Herennium Philonem* ἐν τῷ περὶ

156 *Ἀστρολογία* [4] *Ἀστρονομίας διαφέρει. Ἀστρονομία μὲν γάρ ἐστιν ἡ κατάληψις τῶν ἄστρων· Ἀστρολογία δὲ, ἡ τὰ ἐκ τῶν κινήσεων τῶν ἀστέρων ἀποτελέσματα δηλοῦσα ἐπιστήμη.*

Ἀράχνη καὶ Ἀράχνης διαφέρει. Ἀράχνη μὲν γάρ ἐστι τὸ λεπτότατον ὕφασμα τοῦ ζῶου· Ἀράχνης δέ ἐστιν αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀρσενικῶς ἐκφωνούμενον.

Ἀνὴρ Ἀνθρώπου [5] *διαφέρει. Ἀνὴρ μὲν γάρ ἐστι κυρίως ὁ ἐπ' ἀρετῇ διαπρέπων· Ἄνθρωπος δὲ, ὁ ἐπὶ μηδενὶ διαπρέπων.*

Ἄγροικος βαρυτόνως, καὶ Ἀγροῖκος προπερισπωμένως διαφέρει. Ἄγροικος μὲν γὰρ ὁ γνώσεως ἄμοιρος, ἢ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν· Ἀγροῖκος δὲ προπερισπωμένως, ὁ μὴ ἥμερος, ἴσος τῷ ἄγριος.

Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν
157 *γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀδικήμασι τισὶ* [6] *τῆς οἰκίας ἐκβληθείς· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοτὸς εἰς ποιητά* [7].

διαφόρων σημαινομένων ad firmandum vocabulorum *ἄστρου* et *ἀστέρος* discrimen ubivis apud Gramm. obvium, veluti *Amm. Schol. Hom.* ad Il. *Δ.* v. 75. Il. *E.* v. 5. *Tzetz.* ad *Hesiodi Ἔργ.* v. 417. *Suidam* et alios. Notat *Schol. Pindari* in Olymp. Od. I. v. 9. Solem minus recte *ἄστρον* vocari: *ἔδει γάρ*, inquit, *εἰπεῖν ἄστρα* (L. *ἀστέρα*) *τὰ γὰρ ἐκ πολλῶν συγκείμενα ἄστρων* (L. *ἀστέρων*) *ζώδια, ἄστρα λέγονται· ὁ δὲ ἥλιος, ἀστήρ.* Huic obloquitur *Theon* ad *Arati* Phaen. v. 11. qui obſervationem ſuam debet *Poſidonio* apud *Stob.* Ecl. Phyſ. I. p. 54. cuius ſententia a Grammaticorum lege recedit.

4 *Ἀστρολογία*] Differentiam, ab *Amm.* praetermiſſam, iisdem pene verbis declarat *Cyrillus* in Lexico: *Ἀστρολογία Ἀστρονυμία* (L. *Ἀστρονομίας*) *διαφέρει. Ἀστρονυμία γάρ ἐστιν ἡ κατάληψις τῶν ἄστρων· Ἀστρολογία δὲ, ἡ* (L. *ἣ*) *τὰ ἐκ τῶν κινήσεων ἀποτελέσματα δηλοῦσιν, ἐπιστημη.*

5 *Ἀνὴρ Ἀνθρώπου δ.*] Huius obſervationis neque *Ammonium* puderet. Discrimen in ſtilo ſublimiori locum habet. *Ἀνὴρ* grandi hoc ſignificatu adhibuit *Sophocles* in Antig. v. 494. et eximie *Euripides* in Electra v. 349. *Ἀνήρ ἐστι.* et v. 364. *ὅδ' ἀνήρ; hiccine eſt praeſtanti vir virtute, quem memorabas? Ἄνθρωπον* contra abiectiſſimum hominem vocat *Demoſthenes* p. 80. C. *ὑμεῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἄνθρωπον, καὶ ταῦτα γυναῖκα, φοβηθήσεσθε;*

6 *Ἐπ' ἀδικήμασι τισὶ*] Huic lectioni eam poſtpono, quae apud *Ammonium* vulgatur in v. *Ἀποκήρυκτος.*

7 *Ὁ δοτὸς εἰς ποιητά*] Scribe potius: *ὁ δοθεὶς εἰς ποίησιν. Amm.* et *Thom. Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ. Heſychius: Ἐκποίητος, ὁ ἐκδοθεὶς ἑτέρῳ εἰς υἱοποίησιν.* Promiſcue ſolent a Gramm. uſurpari *υἱοθεσία, υἱοποίησις, εἰσποίησις* et *ποίησις. Harpocration* in *Θέτης· —— θετοὺς γὰρ ἔλεγον τοὺς εἰσποιητούς.* apud *Suidam* in eadem voce habes *ποιητούς.* atque ita in Attica Lege

Ἀπεκήρυξε καὶ Ἐπεκήρυξε διαφέρει. Κηρῦξαι μὲν γὰρ, καὶ Ἀποκηρῦξαι λέγεται ἐπὶ τῷ ὑπὸ κήρυκι ἀποδιδόσθαι τι. Μένανδρος, ἀπεκήρυξεν αὐτὴν Ἀγαμέμνων [8]. οἷον ἐπὶ κήρυκι ἀπώλεσεν. Ἐπικηρῦξαι δὲ, τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα.

Ἀρνειοὶ καὶ Ἄρνες διαφέρουσιν. Ἀρνειοὶ μὲν γὰρ οἱ τέλειοι· Ἄρνες δὲ, οἱ νέοι.

Ἀπαράσκευος [9] καὶ Ἀπαρασκεύαστος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ δι᾽ ἑαυτοῦ τὴν χορηγίαν ἔχων, Ἀπαράσκευος ἂν λέγοιτο· ὁ δὲ ἐξ ἑτέρου, Ἀπαρασκεύαστος.

Ἁλίπαστον Ἁλισπάρτου διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλσὶ πεπασμένον κρέας, Ἁλίπαστον [10] λέγεται· Ἁλισπάρτον δὲ [11], ἡ ἁλσὶ κατεσπαρμένη χώρα. ὥς τινες τῶν παλαιῶν

apud *Harpocr.* Ὅτι οἱ ποιητοὶ παῖδες κ. τ. λ.

8 Ἀγαμέμνων] Apud *Amm.* quem descripsit, ad v. *Κηρῦξαι*, in *Menandreo* fragmento legitur *ἀγαγών*. Indidem in *Eranio* corrigendum: οἷον ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησεν· *sub praecone vendidit.* et ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κ.

9 Ἀπαράσκευος] *Ammonio* ignoratam differentiam ex *Ptolemaei Ascal.* libello protulit *Fabricius* §. 18. Ἀπαράσκευον καὶ Ἀπαρασκεύαστον διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τὴν χορηγίαν ἔχων, ἀπαράσκευος· ὁ δὲ δι᾽ ἑτέρου, ἀπαρασκεύαστος, οἷον οἱ μονομάχοι ἀπαρασκεύαστοι.

10 Κρέας, Ἁλίπαστον] Leporis parandi rationem scite tradidit, et ad delicatiorum palatum *Archestratus* apud *Athen.* IX. p. 399. E. Ἂν πεινῶσι μεταξὺ φέρης κρέας ὀπτὸν ἑκάστῳ, Θερμὸν ἁπλῶς ἁλίπαστον ἀφαρπάζων ὀβελίσκου, Μικρὸν ἐνωμότερον. *Eubulus* δελφάκια ἁλίπαστα apud *Athen.* p. 63. A. *Cornelius Longinus* ἁλίπαστον δρύπετα usurpavit Anthol. VI. c. VII. ep. 13.

11 Ἁλισπαρτον δὲ] Quae hac in nota scribit *Eranius*, sic satis mira videri queunt et inaudita. Primum subiiciam Grammaticorum, qui ἁλισπάρτου meminerunt, loca. *Ammonius*: Ἁλισπαρτον δὲ (ἔλεγον) τὴν ἁλὶ ἐσπαρμένην χώραν, ὥς τινων φθονερῶν τοῦτο ποιούντων. *Hesychius*: Ἁλίσπαρτον, τὸ ἁλικὸν, ἐσπαρμένον χωρίον. Qui canonis *Albertini* meminerit, vocem ἁλὶ nolenti *Hesychio* cum *Palmerio* et *Morino* non obtrudet. *Etymologus*: Ἁλίσπαρτον, τὸ κατεσπαρμένον χωρίον, καὶ τὸ ἄλευρον δὲ οὕτω καλεῖται. E veteribus non novi, qui vocem adhibuerit. Praeter *Hesychii* locum, quod ad rem faciat, nihil admodum reperias in dissertatione, quam scripsit *Stephanus Morinus* de ritu salis super urbium dirutarum ruinas adspergi soliti. quod cum veteres fecisse scribit *Eranius*, hactenus cum *Ammonio* in concordiam potest redigi; sed quinam quaeso sunt, quos veteribus opponit, Ἕλληνες? Scio equidem, literas χθ et λλ in membranis aliquando permutari, et pro Ἕλληνας in *Eranio* scribi posse ἐχθρούς. verum ea hercle, vis est. Nostin' quid coniecerim? nimirum Ἕλληνας *Gentiles* a Christiano magistro vocari, qui in nescio qua homilia legerat, Abimelechum urbem Sichemiticam idololatrico cultui deditam, atque adeo Ἑλληνικὴν, vastatam sale consparsisse. In historia Iud. IX. v. 45. ἔσπειρεν ἐν αὐτῇ ἅλας. cuius loci indi-

158 πεποιήκασιν. δυσμενῶς γὰρ πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακείμενοι, τὰς χώρας αὐτῶν ἁλσὶ κατέσπειρον, εἰς τὸ μηκέτι δύνασθαι φέρειν καρπούς.

Ἄγειν καὶ Φέρειν [12] διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

Ἄῤῥωστος Ἀῤῥωστοῦντος διαφέρει. Ἄῤῥωστος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τι κατὰ τὰς ὀρέξεις· Ἀῤῥωστεῖ δὲ ὁ νοσῶν, οὕτως Ἀριστογεῖ [13] δοκεῖ.

Αὖθις [14], καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ ς, διαφέρει. Αὖθις μὲν γὰρ τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· Αὖθι δὲ, τὸ αὐτόθι.

Ἀῤῥωδεῖν [15] καὶ Ὀῤῥωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀῤῥωδεῖν σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι, καθὰ Εὐριπίδης [16] τὸν Περσέα εἰσάγει λέγοντα,

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
Οὐπώποθ᾽ ὕβρισ᾽ αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

159 τὸ δὲ Ἀῤῥωδεῖν, τὸ ἐναντίον, τοῦτ᾽ ἔστιν οὐκ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ θαῤῥεῖν καὶ καταφρονεῖν.

cium *Morino* acceptum refero. Ut ut sit, ex hac profluxit consuetudine Cypria loquendi formula: *Ἀρὰς ἐπισπεῖραι.* Vetustum morem commemorat *Hesychius: Ἀρὰς ἐπισπεῖραι ἔθος Κυπρίων σπειρόντων κριθὰς μεθ᾽ ἁλὸς καταρᾶσθαί τισιν.*

12 *Ἄγειν καὶ Φέρειν*] *Auctores hanc differentiam non observant*, inquit *Salmas.* de Modo Usur. c. XVII. p. 789. Idque Grammatici non ignorant. *Hesychius: Ἄγω, κυρίως* (*Eustath.* ad Il. *E.* p. 435. *ὡς ἐπὶ πολύ.*) *μὲν ἐπὶ ἐμψύχων τάσσεται. Οἱ δ᾽ ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ᾽ εὐήνορα οἶνον. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων· ἄγων δ᾽ αἴθωνα σίδηρον. ἀντὶ τοῦ φέρων.* *Hesychiana* lectio in Od. *A.* v. 184. non videtur spernenda.

13 *Ἀριστογεῖ*] An MS. ductum hic repraesentet liber *Vossianus*, addubito. Emenda primum *Ἀριστονει·* idque solemni scribendi compendio positum pro *Ἀριστοφάνει.* *Ammonio* emendando in v. *Γέρων* *Eranii* nota viam aperuit. *Ammonius: Ἄῤῥωστος μὲν γὰρ ὁ νοσῶν· Ἀῤῥωστῶν δέ ἐστιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.* *Etymologo* in v. *Ἄῤῥωστος* citantur *αἱ διαφοραί.*

14 *Αὖθις*] *Callimachi* verba adfert in hac v. *Amm.* Et hic et alibi auctorum loca, ab *Amm.* adducta, omisit *Eranius.*

15 *Ἀῤῥωδεῖν*] Pleraque omnia, quae apud *Amm.* leguntur, *Herennio Philoni* tribuit *Eustathius.* *Phavorinus Camers: Ἀῤῥωδεῖν διὰ τοῦ α στερητικῶς εἴρηται κατὰ Ἑρέννιον Φίλωνα. δηλοῖ γὰρ τὸ μὴ ὀῤῥωδεῖν, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαῤῥηκέναι.*

16 *Εὐριπίδης*] Discessi ab apographi lectione; ea haec erat: *Εὐριπίδης τ. π. ε. λ. τὰς γὰρ συμφορὰς τ. κ. π. οὐ πώποθ᾽ ὕβρις αὐτὸς ὀῤῥ. π.* Apud *Amm.* legitur: *πεπραχότων*: alterum ex *Stobaeo* Tit. CXI. p. 582. receperunt *Grotius* et *Barnesius.*

Ἀπόνοια Ἀνοίας διαφέρει. Ἀπόνοια μὲν γὰρ μανία τίς ἐστιν καὶ ὑπερηφανία μισουμένη· ἡ δὲ Ἄνοια, στέρησις φρενῶν οὖσα, ἐλεεῖται μᾶλλον ἢ μισεῖται.

Ἀμύνεσθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἀτελὲς [17] καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ μὴ δυνάμενον τελεσθῆναι.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ λαβεῖν καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δὲ Αἰτοῦμαι ἐπὶ τοῦ χρῆσθαι εἰς ἀπόδοσιν. ὡς καὶ Μένανδρος διαστέλλει τὴν διαφορὰν [18],

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος. 160

οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι.

Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει. Αἰδὼς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀτροπὴ [19] πρὸς ἕκαστον οὕτω σεβασμίως ἔχειν· Αἰσχύνη δὲ, ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτάνων αἰσχύνεται. ὡς τὸ, Αἰδεῖται μὲν τὸν πατέρα, Αἰσχύνεται δὲ μεθύσκεσθαι.

Ἄμητος [20] καὶ Ἀμητὸς διαφέρει. Ἄμητος γὰρ ὁ καιρὸς τοῦ θέρους· Ἀμητὸς δὲ, ὁ θερισμός.

Ἀπολείπει καὶ Ἐκβάλλει [21] διαφέρει. Ἀπολείπει μὲν ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα· Ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα.

17 *Ἀτελὲς*] Eadem fere notant *Amm.* et *Thom. M. Ptolem. Afcalon.* §. 10. *Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρειν φασίν. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήποτε τελούμενον· Ἀτέλεστον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι.* ubi fcribendum videtur *τὸ μήπω τετελεσμένον.* Gloffae *Philoxeni: Confummatum erit, τετελεσμένον ἔσται.* uti recte corrigit *Vulcanius.* In fententiis *Hadriani Dofitheanis* §. 9. *οὐδὲν τετελεσμένον ἔσται, nihil confummatum erit.*

18 *Διαστέλλει τὴν διαφορὰν*] Ea loquendi ratione, haud facile alibi obvia, non quidem in *Αἰτῶ*, fed in vicina nota ufus eft *Ammonius: διαστέλλει δὲ Ἀριστόξενος ὁ Μουσικὸς τὴν διαφοράν.* Quod addit *Eranius: οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι,* defumfit ex *Ammonio* in *Ἀτελὲς.* *Menandri* verfum MS. emendate praeferebat.

19 *Ἡ ἀτροπὴ*] Scribendum *ἡ ἐντροπή.* Reliqua ad *Ammonium* poterunt comparari.

20 *Ἄμητος*] Ratione plane diverfa cum aliis haec difcernit *Amm.*

21 *Ἀπολείπει καὶ Ἐκβάλλει δ.*] Non difficulter mihi perfuadeo, hanc differentiam ex *Ammonii* libello excidiffe: quippe quae in foro Attico obtinuerit, a *Thoma* etiam *M.* adnotata; huic reftituenda funt, quae uncinulis inclufi: *Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.* — [*Ἐκβάλλει* | *ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα.*] *Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῆς λάλου·*

Ἀντικρὺ[22] *μὲν τὸ ἐπ᾽ εὐθείας, ὀξυτόνως· Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς.*

161 *Ἀμφὶ*[23] *μὲν σημαίνει τὸ περί· Ἀμφὶς δὲ, τὸ χωρὶς, ἀμφοτέρωθεν.*

Ἀκταὶ μὲν οἱ πετρώδεις τόποι ἐν τῇ θαλάσσῃ· Θῖνες δὲ, οἱ αἰγιαλοί.

Ἀναφορὰ καὶ Εἰσφορὰ[24] *διαφέρει. Ἀναφορὰ γάρ ἐστι τὸ ὑποτεταγμένων*[25] *δούλων τελούμενον τοῖς δεσπόταις· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίᾳ διδόμενον τέλος, Εἰσφορά.*

Ἁρπαγὴ μὲν γὰρ ἡ αἰφνίδιος ἁρπαγὴ, καὶ ἀφαίρεσις μετὰ βίας· Ἁρπάγη δὲ, ὡς ἀνάγκη[26].

ἔκβαλε τὸ γύναιον. In Lege Attica apud *Petitum:* ἐὰν ἀπολίπῃ ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα, ἢ ἐὰν ὁ ἀνὴρ ἐκπέμψῃ τὴν γυναῖκα, vir dicitur ἐκπέμψαι τὴν γυναῖκα. alias ἐκβάλλειν, *eiicere uxorem.* Is uſus Illuſtriſſ. *Grotii* memoriae non obverſabatur, dum ad Evang. *Matth.* V. v. 31. erudite notabat. Et videri equidem poſſet, graecienſibus Iudaeis ἐκβάλλειν magis fuiſſe hac ſignificandi poteſtate proprium, frequens in Alexandrina Antiqui Foederis verſione. *Strachides* VII. v. 26. Γυνή σοι ἐστὶ κατὰ ψυχήν; μὴ ἐκβάλῃς αὐτήν. Graeci vocabulum minus invidioſum, ἀποπέμπειν ſive ἀποπέμπεσθαι, *dimittere*, uſurpare amant. *Pollux* III. 46. τὸ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἀποπομπὴ καὶ ἀπόπεμψις. *Auctor* tamen orationis contra Neaeram ἀποπέμπειν et ἐκβάλλειν permutavit; quod enim pag. 529. A. τὴν γὰρ ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας, id mox dicit: τὴν ἄνθρωπον ἐκβάλλει ἐκ τῆς οἰκίας, *eiicit foras*, ſive antiqua formula: *iuſſit eam toro ſuo divortere, ſibique res ſuas habere. Apuleii* verba Metam. V. p. 170. plus ſemel haud dubie in eam rem ſunt producta. Viri ἀπόλειψις uxoribus publicitus concedebatur, aliquoties *Demoſtheni* prima in Onetor. p. 569. B. etc. memorata.

22 *Ἀντικρὺ*] Plura leguntur in *Amm.* e quibus nonnulla ſunt a mala manu adſuta. Differentiam praeter *Schol. Hom.* ad Il. *Γ.* v. 259. tradiderunt *Suidas* in v. et *Thom. M.* in *Ἀπαντικρύ.* Quod *Amm.* attulit καταντικρὺ extat apud *Hom.* alibi etiam offendas καταντικρὺς, forſan mendoſe. *Auctor* Indicis voc. acc. diſtinct. *Ἀντικρὺ*, *contra, e regione. Ἄντικρυς, palam.*

23 *Ἀμφὶ*] Aliter *Aſcalonita* §. 12. *Ἀμφὶ, περί. τὸ δὲ Ἀμφὶς ποτὲ μὲν σημαίνει τὸ περὶ, ποτὲ δὲ χωρίς.* Non extat discrimen apud *Amm.*

24 *Ἀναφορὰ καὶ Εἰσφορὰ*] Pari ratione diſtinguit *Amm.* p. 21. niſi quod pro *Ἀναφορὰ* ponit *Ἀποφορὰ*, addens: ἣν καὶ Ἀναφορὰν καλοῦσι. receptam iſtius loci lectionem tuetur *Eranius.*

25 *Τὸ ὑποτεταγμένων*] Fortaſſis ſcribendum τὸ ὑπὸ τῶν ὑποτεταγμένων ἢ δούλων τελούμενον τοῖς δεσπόταις. Vide, quae ad *Amm.* notavi.

26 *Ὡς ἀνάγκη*] *Tryphon* apud *Amm.* in *Ἁρπαγὴ*, —— ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἁρπάγην, ὡς ἀνάφην, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. Primum vocis ἁρπάγη expoſitio deficit apud *Eranium;* quod vero ſcribit: ἁρπάγη δὲ ὡς ἀνάγκη, eo factum puto, quia ignorabat, *Ἀνάφη* nomen fuiſſe proprium inſulae, *Callimacho,*

Ἀσφόδελος [27], τὸ φυτόν· Ἀσφοδελὸς δὲ, τόπος, ἐν ᾧ ὁ ἀσφόδελος γίνεται.

Ἀνδραγαθία Ἀνδρείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γάρ ἐστι 162
δύναμις σώματος [28] ἐπαινουμένη· Ἀνδραγαθία, τῆς κατὰ ψυχὴν ἀρετῆς μαρτυρία.

Ἅμα καὶ Ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίῤῥημα· Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν [29]. Ἅμα μὲν οὖν ἐγένοντο Σκύθαι [30], εἴ περ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν· Ὁμοῦ μέντοι οὐκέτι, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγεννήθησαν, ἀλλ᾽ οἱ μὲν Ἕλληνες Ἀθήνῃσι, οἱ δὲ ἐν Σκυθίᾳ.

Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Αἶνος, ὃς καὶ παραίνεσις [31] λέγεται, ἔστι λόγος μυθικὸς ἐκφερόμενος

Apollonio Rhodio et aliis memoratae.

27 Ἀσφόδελος] *Herennium* iterum *Philonem* advocat *Eustathius* ad Od. *Λ*. p. 454. Ἀσφόδελος —— προπαροξυτόνως, τὸ φυτὸν, κατὰ Ἑρέννιον Φίλωνα. Ἀσφοδελὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ αὐτοῦ τόπος. Non ignorabat tamen *Eustathius*, ad ἀσφοδελοῦ mentionem ab *Homero* factam Grammaticos, quasi de compacto, eandem tradidisse differentiam, quam hodiedum reperire licet apud *Amm. Hesych. Ascalonitam*, *Thom. M. Etymologum*, *Suidam*, *Scholiastas Homeri*, *Theocriti*, et *Luciani*.

28 Δύναμις σώματος] *Ammon.* et *Ptol. Ascal.* mentem, addita voce σώματος, explicuit *Noster*.

29 Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν] Quanto rectius *Schol. Apoll. Rhod.*, adcuratissimae eruditionis Grammaticus, ad lib. I. v. 1079. Τὸ Ὁμοῦ, παρ᾽ Ὁμήρῳ μὲν τὸ ἐν αὐτῷ τόπῳ σημαίνει, παρὰ δὲ τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον καὶ ἄλλα σημαίνει. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ χρόνου τέθεικεν αὐτό. tum adfert versus, quibus Oed. Tyr. exorditur *Sophocles*; eosdem producit *Dionysius Thrax* in Lexico inedito, cuius cum alibi non occurrat mentio, subiiciam, quae ex isto Lexico MS. depromta in libro quodam *Vossiano* offendi: Ὁμοῦ ἐπὶ τόπου. Δημοσθένης, πονηροῖς οὖσιν ὁμοῦ συνδιατρίβομεν. Ὁμοῦ ἐπὶ χρόνου. Σοφοκλῆς,

Πόλις δ᾽ ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.

δηλοῖ δὲ καὶ ἐγγύτητα. Ξενοφῶν, ὁμοῦ εἶεν οἱ πολέμιοι. Quae postrema me invitant, ut *Hesychio* graviter adflicto medelam admoveam: Ὁμοῦ, ἐγγὺς, τοπικόν. ἢ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δισμύριοι ὁμόφρονες. Quae hac ratione videntur reficienda: Ὁμοῦ, τοπικόν. ἢ ἐγγύς. Δημοσθένης, Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι. *Demosthenis* verba leguntur in Orat. contra Aristogit. p. 497. C. quae integra extant apud *Harpocrat.* et in *Schol.* ad *Aristoph.* Vesp. v. 707. mendose apud *Schol. Hom.* ad Il. *E*. v. 867.

30 Σκύθαι] Par est, ut credamus, *Eranii* notam a librario fuisse truncatam. Si enim ita scripserit, prouti vulgatur, hominum fuit ineptissimus: sin; eam laudem merebitur, quod *Ammonium* strenue descripserit. Indidem itaque corrigendum: Ἅμα μὲν οὖν ἐγένετο Σόλων Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ· et in ultima nota: ἀλλ᾽ ὁ μὲν Ἕλλην Ἀθήνῃσιν, ὁ δὲ Σκύθης ἐν Σκυθίᾳ.

31 Παραίνεσις] *Euripides* Helena v. 323. Εἰς ποῖον ἕρπεις μῦθον

ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν· Παροιμία δὲ, τὴν ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ στοιχεῖον ἀναφορὰν [32] ἐνδέουσαν τοῦ αἶνου.

Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίῤῥημα· τὸ δὲ Ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου καὶ τελείου.

Ἆρα καὶ Ἄρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ μετὰ προπερισπωμένης
163 λεγόμενος, σύνδεσμος ἀπορηματικός ἐστιν· ὅταν διαπορoῦντες λέγομεν, ἆρα πῶς ἕξει τὸ πρᾶγμα. ὁ δὲ κατὰ συστολὴν, ἐπὶ παρῳχηκότος χρόνου. ὡς τὸ, Ἀλλ' ἃ μὲν [33] γὰρ ἀκράτιστε βασιλεῦ.

Αἴθε καὶ Ὤφελον διαφέρει. τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρέμφατον πρόσωπον *)· τὸ δὲ Ὤφελον ἐμφαίνει πρόσωπον. Ἄλλως, τὸ μὲν Αἴθε ἐστὶν ἐπίῤῥημα· τὸ δὲ Ὤφελον, ῥῆμα καὶ ἐπίῤῥημα.

Ἆθλος ἀρσενικῶς καὶ Ἆθλον οὐδετέρως διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον.

ΑΡΧΗ [34] ΤΟΥ Β.

Βασιλεὺς καὶ Κοίρανος καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πατρόθεν ἢ ἐκ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβών· Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρία [35] τὸ τοῦ βασι-
164 λέως ἔργον ἐπιτελῶν· Ἡγεμὼν δὲ, ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος.

Βίος μὲν λέγεται ἡ λογικὴ ζωή· Ζωὴ δὲ, ἡ χρῆσις τῆς

ἢ παραίνεσιν; *Phaedrus* libri primi fabul. prologo: *Duplex libelli dos est, quod risum movet, Et quod prudenti vitam consilio monet.*

32 Ἀναφορὰν] Lege: ἀναφορὰν ἔχει ἐνδέουσαν τοῦ αἶνου. Nescio autem, quid intelligat per τὴν ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ στοιχεῖον ἀναφοράν. Scripserat fortasse ex *Amm.* ἐπὶ τὸ χεῖρον. Quae ad vocem Αἶνος pertinent, ab *Ammonianis* verbis diversa, cum illis conveniunt, quae sub *Herennii* nomine protulit *Eustathius*.

33 Ἀλλ' ἃ μὲν] Tanti haec non sunt, in quibus emendandis horam conteram. MS. lectionem exhibui. pro γὰρ ἀκράτιστε posuisse videtur ἆρα κράτιστε.

[*) V. not. ad Dionys. Hal. de C. V. p. 83. *G. H. S.*]

34 Ἀρχὴ] Vel hinc liquet, *Eranii* quem tractamus libellum maioris esse operis compendium.

35 Πρὸς καιρία] Lege πρὸς καιρὸν ex *Amm.* quem, omissis *Homeri* versibus, descripsit *Eranius*.

ψυχῆς [36]. καὶ Βιοῦν ἐπὶ ἀνθρώπων μόνον λέγεται· Ζῆν δὲ, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ ζώων.

Βλέφαρα μὲν αὐτὰ τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα· Βλεφαρίδες δὲ, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων τρίχες.

Βοῦς μὲν ὁ τέλειος· Μόσχος δὲ, ὁ νεογνός. ἀφ᾽ οὗ καὶ Μοσχία, ἡ νέα [37].

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμήλιον καὶ Ἐπιθαλάμιον διαφέρει. Ἐπιθαλάμιον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα.

Γαμήλια καὶ Γαμηλία [38] διαφέρει. Γαμήλια μὲν γὰρ τὰ τελούμενα ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ὁ γάμος τελεῖται· Γαμηλία δὲ, ἡ εἰς τὸν χαρτοφύλακα διδομένη ἐγγραφή.

Γέρων καὶ Πρεσβύτης καὶ Προβεβηκὼς διαφέρει. Λεκτέον [39] δὲ περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως μέχρι γήρως.
Βρέφος μὲν γὰρ, τὸ γεννηθὲν ἀρτίως· Παιδίον δὲ, τὸ 165
τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιθηνοῦ· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν καὶ τῆς λέξεως ἐχόμενον [40]· Παιδίσκος δὲ, ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παῖς δὲ, ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι· μετὰ ταῦτα Ἡλικιώτης [41]· εἶτα Ἔφηβος· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Μειράκιον, ἢ Μεῖραξ [42].

36 *Ἡ χρῆσις τῆς ψ.*] Quamprimum hic ab *Amm.* diſcedit, vix eſt, quin obſcurus fiat.

37 *Μοσχία, ἡ νέα*] Apud *Heſychium* *Μόσχια, ἁπαλὰ φυτά.* Plura notat *Etymologus* ad *Hom.* Il. *Λ.* v. 105. *μόσχοισι λύγοισιν.* *Heſychius* exponit: *τοῖς νεοφύτοις βλαστήμασιν, ἁπαλοῖς κλαδίσκοις.* Conf. *Schol. Soph.* ad Trachin. v. 789.

38 *Γαμήλια καὶ Γαμηλία δ.*] Hanc, ut puto, differentiam non agnovit *Ammonius:* neque adeo etiam, ut videtur, *Heſychius.* *Γαμηλία* ab *Etymologo* redditur *ἡ εἰς τοὺς φράτορας διδομένη ἐγγραφή, καὶ εἰσαγωγὴ ἐπὶ γάμοις, ἣν ὠνόμαζον καὶ Κουρεῶτιν·* ita legendum e MS. pro *κουρεῦτιν.* Plura vide apud *Meurſ.* Gr. Fer. p. 40. et 41. *Commentatores* ad *Poll.* III. 43. et *Valeſ.* ad *Harpocration.* in v.

39 *Λεκτέον*] Primum ſuſpicabar pro *λεκτέον* ſcribendum *Ἀλεξίων·* nunc nullus dubito, quin prius poſuerit Noſter, qui ex *Amm.* ea demum deſumſit, quae tironibus erudiendis inſervire poterant. *Ammonii* verba ſunt: *Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου συμμίκτων, λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως.*

40 *Ἐχόμενον*] *Ammonius* habet *ἀντεχόμενον.*

41 *Ἡλικιώτης*] Huius loco alia poſuit *Amm.* eiusdem aetatis nomina: *Πάλληκα, Βούπαιδα, Ἀντίπαιδα, Μελλέφηβον.*

42 *Ἢ μεῖραξ*] Ita etiam reſtitui velim apud *Amm.* pro *εἶτα μεῖραξ.*

εἶτα Νεανίσκος, καὶ Νεανίας· ὁ δὲ τριακονταέτης, Ἀνήρ· εἶτα Προβεβηκὼς, ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν· εἶτα Γέρων· εἶτα Πρεσβύτης· εἶτα Ἐσχατογέρων [43].

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δοῦλοι, Οἰκέται καὶ Θεράποντες διαφέρουσιν. Δοῦλοι μὲν γὰρ καὶ τῶν ἡδονῶν [44] λέγονται, καὶ πάντες ὑποτεταγμένοι τῷ βασιλεῖ [45]· Οἰκέται δὲ, οἱ ἀργυρώνητοι· Θεράποντες δὲ, οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν θεραπεύονται οἱ προσήκοντες. ὡς Ἀχιλλεὺς καὶ Πάτροκλος.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γὰρ, ὁ ἐπ' ἀρετῇ βοώμενος [46]· Ἐπιβόητος δὲ, ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην.

166 Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γὰρ κατὰ τὸ μέγεθος· Διπλάσιον δὲ, κατὰ τὸν ἀριθμόν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἐπίσημος [47]· Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος.

Ἑταῖρος καὶ Φίλος καὶ Ξένος διαφέρει. Ἑταῖρος μὲν γὰρ, ὁ σύνεργος καὶ ἐν παντὶ συναιρόμενος· Φίλος δὲ, ὁ ἀπὸ συμποσίου γεγονώς· Ξένος δὲ, ὁ ἀπὸ ξενιτείας φίλος.

Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔκγονος μὲν γὰρ ὁ υἱός· Ἀπόγονος δὲ, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός.

Ἐπίκουροι καὶ Βοηθοὶ διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ τοῖς πολεμουμένοις ἐπικουροῦντες, ὡς τοῖς Τρωσίν· Βοηθοὶ δὲ, οἱ σύμμαχοι τῶν πολεμούντων, ὡς τῶν Ἑλλήνων.

43 *Ἐσχατογέρων*] Emendatius ſcribes *Ἐσχατόγηρως*. Vide Animadv. ad *Amm.* p. 54.

44 *Καὶ τῶν ἡδονῶν*] Inter caſtiſſima veterum dicta bina ſunt, quae ex *Stobaei* Florilegio ſubiiciam. Primum eſt *Bionis* Tit. II. p. 32. *οἱ ἀγαθοὶ οἰκέται, ἐλεύθεροι· οἱ δὲ πονηροὶ ἐλεύθεροι, δοῦλοι πολλῶν ἐπιθυμιῶν.* Alterum *Bryſonis* eſt, ex ſanctiſſima Pythagorae ſchola philoſophi, Tit. LXXXIII. p. 484. *ὁ μὲν γάρ τις δοῦλος κατὰ νόμον γίγνεται· ὁ δὲ κατὰ τὸν τρόπον τᾶς ψυχᾶς, ὁ κρατούμενος ὑπὸ τῶν ἰδίων παθημάτων τᾶς ψυχᾶς.*

45 *Ὑ. τῷ βασιλεῖ*] *Ammonii* locutionem, *ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα*, in nota 13. pag. 45. temere ſollicitavi.

46 *Βοώμενος*] *Amm.* *ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος.*

47 *Ἐπίσημος*] Lege: *ὁ μὲν γὰρ ἐπίσημος, Ἔνδοξος.* Quae ſequitur, differentia vocum *ἑταῖρος* et *φίλος*, aliter exponitur ab *Amm.*

Ἕρκος καὶ Ἑρκίον [48] διαφέρει. Ἕρκος ἐπὶ πόλεων· Ἑρκίον ἐπὶ ἐπαύλεων.

Εἰκότα Ἐοικότων διαφέρει. τὰ μὲν πίστεως ἐχόμενα, Εἰκότα· τὰ δὲ ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

Ἐχθρὸς Πολεμίου καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τοὺς πέλας· Δυσμενὴς δὲ, ὁ χρόνιον πρὸς 167
τοὺς ποτὲ φίλους ἔχθραν διατηρῶν.

Ἐρωτᾷν καὶ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κατὰ ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδὲν ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾷν δὲ, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη τινὰ λαβεῖν ἀπόφασιν.

Ἐρώτησις Πεύσεως καὶ Ἀνακρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι ζήτησις ἀποκρίσεως σύντομος· Πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία· Ἀνάκρισις δὲ, δευτέρα ἐξέτασις.

Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ τὰ νῦν ὄντα· Γενήσεται δὲ, τὰ γεννήσεως τευξόμενα.

Ἐρᾷν τοῦ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾷν μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν ὄψει· Ποθεῖν δὲ, τὰ ἀπόντα.

Εὔμορφος Εὐειδοῦς [49] διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ εὐπρόσωπος· Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλὸν ἔχων, οἷον ἅπαν τὸ σῶμα.

48 Ἕρκος καὶ Ἑρκίον] Par ratio discriminis inter τεῖχος et τειχίον. *Etymologus* etiam Ἕρκος reddidit τεῖχος· et Ἑρκίον, περίφραγμα, τειχίον. Ad mentem Grammaticorum *Sophocles* in Aiace v. 108. πρὸς κίον' ἑρκίου στέγης. *Schol.* τοῦ περιφράγματος τῆς αὐλῆς. Adde *Apoll. Rhod.* II. v. 1075. *Hesychius:* Ἑρκίον, κύκλος αὐλῆς. Quam late pateat ἕρκος, constat ex *Homero.* Quae sequuntur, pleraque sunt ex *Amm.* descripta.

49 Εὔμορφος Εὐειδοῦς δ.] Hinc forsitan corrigendus est *Thom. M.* in Εὐειδής. *Eustathius Ammonium* sequutus ad Il. *Γ.* p. 289. σημείωσαι δὲ, inquit, ὅτι διαφέρετον κατὰ τοὺς παλαιοὺς Εὔμορφος καὶ Εὐειδής. Εὔμορφος μὲν γὰρ ὁ εὐπρόσωπος. Εὐειδὴς δὲ, ἡ κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς καλὴ, καὶ, ὡς εἰπεῖν, εὖ ἔχουσα φυῆς. Dolon apud *Hom.* Il. *K.* v. 316. εἶδος μὲν ἔην κακός. quem locum ita exponit *Aristoteles* de Poëtica c. XXV. οὐ τὸ σῶμα ἀσύμμετρον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αἰσχρόν. τὸ γὰρ εὐπρόσωπον οἱ Κρῆτες Εὐειδὲς καλοῦσι. ita enim legendum. Quae Philosophi obseruatio Grammaticorum distinctioni non parum adfert ponderis. Cum enim εὐειδὲς istoc usu tanquam glossa Cretensis consideretur, in communi, quae dicitur, dialecto aliter vocem usurpatam fuisse adparet.

Ἔνδον πρὸς τὸ Ἔσω [50] διαφέρει. Ἔνδον μὲν γάρ λέγομέν ἐστιν ὁ παῖς· Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι.

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ· ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε·
168 τὸ δὲ Ἔνθα καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τότε. ὡς τὸ, ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες. καὶ τὸ ὅπου, ὡς τὸ, ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται. καὶ τὸ, ἔνθα κετεπλέομεν.

Ἐξ ὅσου καὶ Ἐξ ὅτου διαφέρει. Ἐξ ὅσου μὲν χρόνου· Ἐξ ὅτου δὲ, ἐξ οὗτινος.

Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. Εὐθὺς μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ εὐθέως· Εὐθὺ δὲ, ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθεῖαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία γάρ ἐστι τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον· Ζῆλος δὲ, ἡ μίμησις τοῦ καλοῦ.

Ζώνη Ζωνίου διαφέρει. Ζώνη μὲν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δὲ, τῆς γυναικός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ἡσυχάζειν καὶ Σιγᾷν διαφέρει. Ἡσυχάζειν μὲν τὸ ἀτρεμεῖν δι' ὅλου [51]· τὸ δὲ Σιγᾷν ἐπὶ γλώττης μόνον.

Ἠγγύα [52] καὶ Ἠγγυᾶτο διαφέρει. Ἠγγύα μὲν γὰρ, ἤγουν ὡμολόγει δώσειν· Ἠγγυᾶτο δὲ ὁ λαμβάνων.

Ἡμέρα Ἠοῦς διαφέρει. Ἡμέρα γάρ ἐστι τὸ αὐτόματον [53]·
169 Ἠὼς δὲ, ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει [54].

50 *Ἔνδον πρὸς τὸ Ἔσω*] E..m locutionem nuſpiam uſurpavit *Amm.* qui hanc differentiam curioſe exſequitur. In ſequente note *Ammonianam* contraxit *Eranius*, paucula tantum tangens *Homeri* loca.

51 *Δι' ὅλου*] Scripſerat, ni fallor, *δι' ὅλου σώματος*· ex *Ptol. Aſcal.* §. 93. *Amm.* enim eam differentiam praetermiſit.

52 *Ἠγγύα*] *Ammonius: Ἐγγυᾷ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει.*

53 *Τὸ αὐτόματον*] Qui corruptiſſimam *Amm.* notam integritati reſtituet, *Eranii* notam diligentiori examini ſubiicere etiam poterit.

54 *Φαείνει*] Pravam MS. lectionem *φθάνει* mutavi in *φαείνει*. Uſurpavit enim noſter *Heſiodi* verba e Theog. v. 372. *Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει*, ab *Ammonio* adducta in v. *Ἡμέρα*.

Ἡ ἀντὶ τοῦ ἔφη, φησὶν Ὅμηρος· διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν Ἠ ἐπὶ μόνου τρίτου τάσσεται προσώπου· τὸ δὲ Ἔφην, Ἔφης, Ἔφη, καὶ ἐπὶ πάντων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γὰρ ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος· Θεατὴς τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν θεάτρων. ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι [55],

Πότερον θεατὴς ἢ χάριν μαντευμάτων.

ἁμαρτάνουσι γοῦν [56] οἱ ἐναλλάσσοντες ταῦτα.

Θὴς, Λάτρις καὶ Ἀμφίπολος. Θὴς μὲν γὰρ, ὁ μισθωτός· Λάτρις δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς καὶ δουλεύων· Ἀμφίπολος δὲ, ἐπὶ θηλείας ἡ ταῖς α . . . [57] ὑποτεταγμένη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰσθμὸς γὰρ ἡ μέσον δύο θαλασσῶν γῆ· Πορθμὸς δὲ, ἡ μέσον δύο γαιῶν θάλασσα.

Ἱκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι [58] διαφέρει. Ἱκέσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν.

Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ οἱ ἐξ Ἰούδα [59] τοῦ τετάρτου παιδὸς Ἰακὼβ κληθέντες· Ἰδουμαῖοι δὲ οἱ ἐξ Ἰσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰακώβ.

55 *Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι*] MS. *Εὐριππίδης*. Hinc adparet, *Eranium Ammonii* libello ufum edito meliori. apud illum enim *Euripidae* et Tragoediae nomen deficit.

56 *Ἁμαρτάνουσι γοῦν*] Ea ratione loquitur *Amm.* in v. *Ἀπό*.

57 *Ἡ ταῖς α . . .*] Lacuna ex *Ammonio* certe fuppleri non poteft, cui *Ἀμφίπολος* dicitur *κοινὸν ὄνομα ἄῤῥενος καὶ θηλείας δούλης*. *Etymologus* p. 93. v. 35. *Ἀμφίπολος, οἱονεὶ ἡ περὶ τὴν δέσποιναν πολοῦσα, τουτέστιν ἀναστρεφομένη.* Prioribus huius notae verbis fubiiciendum folemne *διαφέρουσιν*.

58 *Ἱκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι*] Eft in *Cyrillii* vocabulario MS. eiusdem fere generis obfervatio, quam iuvat defcripfiffe: *Ἐπάνοδος Καθόδου διαφέρει. Ἐπάνοδος μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπανελθεῖν τινα εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, ἐξελθόντα ἐξ ἀρχῆς ἑκουσίᾳ γνώμῃ, μηδενὸς βιασαμένου. Κάθοδος δὲ, τὸ ἐναντίον, ὅταν ἄκων ἀποδημήσας, ἢ φυγαδευθεὶς, ἢ συμφορᾶς τινὸς προηγησαμένης, διὰ φόβον.*

59 *Οἱ ἐξ Ἰούδα*] Quae fcitule novit *Eranius*, *Ammonio* fuerunt, ut puto, inaudita.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος μὲν γὰρ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ υἱῶν ὁ πατήρ· Δεσπότης δὲ, ὁ ἀργυρωνήτου.

170 Κωφὸς καὶ Ἐννεὸς ὁ αὐτὸς [60] παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, ἤγουν ὁ μὴ φθεγγόμενος. ὡς Ὅμηρος,

κύματι κωφῷ.

ἢ ἀψόφῳ. καὶ ἡ Πυθία [61],

Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

νῦν δὲ Κωφὸς, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένην ἔχων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λῆμμα μὲν διὰ δύο μμ, τὸ κέρδος· Λῆμα δὲ δι' ἑνὸς μ, ἡ ἀνδρεία.

Λέχος καὶ Εὐνὴ [62] διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη· Εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπ' αὐτῆς στρωμνή.

Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀνελέσθαι μηδενὸς διδόντος· Δέξασθαι δὲ, τὸ παρά τινος προτεινόμενον.

60 Ὁ αὐτὸς] *Amm.* et *Eranius* ταυτίζουσι, quae in Lexico diligenter discernit *Cyrillus*: Κωφὸς καὶ Ἐνεὸς διαφέρει. Κωφὸς λέγεται ὁ μὴ φθεγγόμενος· Ἐνεὸς δὲ, ὁ ἔκ τινος θαύματος μένων ἄφωνος. Apud *Hesych.* etiam Ἄνεω exponitur ἄφωνοι, ἐννεοὶ, καὶ ἐκπλήξει ἥσυχοι. Super vocis Ἐννεὸς scriptura erudite disputat Cl. *Io. Alberti* ad Gloss. Gr. in N. F. p. 70.

61. Ἡ Πυθία] Lectionem in *Ammonii* Editt. mire distortam in ἡσυχίᾳ sinceram adservavit *Eranius*, apud quem tamen in versu, qui subiicitur, perperam legebatur καὶ κωφῷ ζῶν εἰμὶ, quorum loco καὶ κωφοῦ ξυνίημι ponere non dubitavi. *Pythiae* versum Grammatici debent *Herodoto*, apud quem I. c. XLVII. legitur in oraculo, quod Delphis accepit Croesus: Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. ubi eam scripturam reponi malim, quam uno ore proferunt Grammatici. *Apollonius* in Gl. *Herodoteis* λέγει, ἐκ παραλλήλου εἶναι τὸ, καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω, teste *Etymologo* p. 552. v. 7. ubi perperam vulgatur λέγεται. *Eustathius* ad Od. *E.* p. 230. v. 10. ἡ Πυθία χρήσασα τὸ, καὶ κωφοῦ ξ. κ. ο. λ. ἀ. παραλληλίσασα διεσάφησε. Eandem oraculi partem expressit *Lucianus* de Saltat. T. 1. p. 806. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τὸν θεώμενον ὄρχησιν καὶ κωφοῦ συνιέναι, καὶ μὴ λαλέοντος τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκούειν. Utitur eodem loco *Corinthius* in libello de Dialectis.

62 Λέχος καὶ Εὐνὴ] Paria dabunt *Ammon.* et *Thom. M.* Ad Grammaticorum mentem exponi potest *Sophocles* Antig. v. 434. ὅταν κενῆς Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γὰρ ἡ ἐν πολέμοις ἐστὶν ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

Μηρία καὶ Μηρὸς [63] διαφέρει. Μηρία μὲν γὰρ, τὰ ἐναγιζόμενα τοῖς θεοῖς· Μηρὸς δὲ, τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα. 171

Μνᾶται καὶ Μνηστεύεται [64] διαφέρει. Μνᾶται μὲν ὁ ἀνὴρ γυναῖκα· Μνηστεύεται δὲ ἡ γυνὴ ἄνδρα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νῆες τῶν Πλοίων διαφέρουσιν. Νῆες μὲν αἱ φορτηγοὶ, αἳ καὶ μέγισταί εἰσιν· Πλοῖα δὲ, τὰ προμήκη καὶ στρατιωτικά. *)

Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Νυνὶ ἐπὶ μόνου τοῦ ἐνεστῶτος· τὸ δὲ Νῦν ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων. ὡς τὸ, νῦν ἔσται [65] ὁ ἀγών. νῦν ἡ μάχη πέπαυται.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οὗτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. Οὑτοσὶ μὲν γὰρ μετὰ τοῦ ι δεκτικὸν μόριον [66]· Οὗτος δὲ, δεκτικὸν καὶ ἀναφορικόν.

Οὐδὲν διὰ τοῦ δ καὶ Οὐθὲν μετὰ τοῦ θ μακρῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν [67] δῆλον, ἐκ τοῦ οὔτε καὶ ἓν σύγκειται, ἤγουν οὔτε ἓν, οὔτε δύο.

63 *Μηρία καὶ Μηρὸς*] *Auctor* Etymologici M. *Τὰ μηρία καὶ κατὰ συγκοπὴν τὰ μῆρα· διαφέρει γὰρ τὸ ἀρσενικὸν τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ μὲν ἀρσενικὸν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων —— καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων·* postremum illud voculam *μόνον* elisit. *Soph.* Antig. v. 1124. *κηκὶς μηρίων·* et v. 1135. *μηρίων φλόγα.* *Ammonius* discrimen ignorat.

64 *Μνᾶται καὶ Μνηστεύεται*] Differentiam ab *Amm.* omissam adnotavit *Thom. M.* *Ἐπὶ ἀνδρὸς τὸ Μνᾶται. οἷον μνᾶται γυναῖκα. ἐπὶ γυναικὸς τὸ Μνηστεύεται ἀνδρί.*

[*) V. Dorvill. ad Chariton. p. 612. ed. Lips. G. H. S.]

65 *Νῦν ἔσται*] Lege: *νῦν ἐστι, νῦν ἔσται ὁ ἀγών.* Quae in *Eranio* desunt, apud *Amm.* omiserat etiam *Vulcanius.*

66 *Δεκτικὸν μόριον*] Corrige: *δεικτικὸν μόνον· Οὗτος δὲ, δεικτικὸν κ. ἀ.*

67 *Τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν*] Scribendum: *τὸ μὲν γὰρ Οὐθέν.* *Amm.* *Οὐθὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον —— οὔθ' ἕν, οὔτε δύο.* Indicis *Auctor*: *Οὐθὲν, ne unum quidem.* *Phrynichus* nullam novit inter *Οὐδεὶς* et *Οὐθεὶς* significandi differentiam, sed, posteriori forma damnata, usum τοῦ *Οὐδεὶς* Atticis concedit. *Eiusdem*, quam ex Sophistico Apparatu edidit *Montfaucon.* Bibl.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον ἐπὶ ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τέτακται.

Ὁ Ὄρθρος καὶ Πρωῒ διαφέρει. Ὄρθρος μὲν γὰρ ἡ πρὸ ἀνατολῆς ὥρα· Πρωῒ δὲ, τὸ ἐκ τῆς ἡλίου περιωπῆς φῶς,
172 ὡς καὶ τὸ ὀψὲ καὶ ἑσπέρας [68].

Οὕνεκα καὶ Εἵνεκα διαφέρει. τὸ μὲν Οὕνεκα σημαίνει τὸ ὅτι· τὸ δὲ Εἵνεκα, ἀντὶ τοῦ χάριν.

Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Διότι αἰτίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Ὅτι, ποτὲ μὲν αἰτίαν, ποτὲ δὲ βεβαίωσιν. αὐτίκα, ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη, ἴσμεν, διότι δὲ, οὐκέτι.

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν [69] βαδίζειν, Οἴκαδε φαμέν· τὸ δὲ εἰς ἑτέραν, Εἰς οἶκον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πρεσβεύειν τοῦ Πρεσβεύεσθαι διαφέρει. Πρεσβεύεσθαι τὸ μὲν πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ τὸ πέμπειν [70] πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα [71]· Ἄστυ δὲ, ἡ κατασκευὴ τῆς πόλεως.

Πάγετος μὲν τὸ κρύος· Παγετὸς δὲ, ὁ χειμών.

Coisl. p. 468. obſervatio hac videtur ratione conſtituenda: *Οὐδὲ ἄν, οὕτω χρὴ λέγειν, οὐ δισυλλάβως διὰ τοῦ θ, διὰ μέντοι τοῦ δ δισυλλάβως.*

68 *Ὀψὲ καὶ ἑσπέρας*] Quid velit *Eranius*, minus habeo exploratum. Forſan indicare voluit, ſicuti ὄρθρος et πρωῒ, ita etiam differre ὀψὲ et ἑσπέρα· quorum hoc *veſperam* denotet, illud non niſi adiectum habeat vel ſubintellectum vocabulum ἡμέρας. Ὀψὲ τῆς ἡμέρας habes apud *Amm.* in v. *Ἑσπέρα*. Ὀψὲ, ſignificatione generaliori, quibusvis rebus inſerviens, Atticis notat τὸ βραδέως καὶ μεθ' ὁντινοῦν χρόνον. *Max. Tyr.* Serm. VII. p. 45. *Spartani* ἐπαινοῦνται οὐκ ὀψὲ, ἀλλ' ἐκ παλαιᾶς ἀρετῆς. *Euripid.* Oreſte v. 99. ὀψέ γε φρονεῖς εὖ. Apud *Alciphron.* ὀψὲ τοῦ καιροῦ p. 16. ὀψὲ τοῦ χρόνου *Max. Tyr.* p. 190. ὀψὲ καὶ βραδὺ τῆς ἡλικίας *Heliod.* p. 111. Adde *Aelian.* V. H. II. c. 23. et *Lucian.* T. I. p. 899.

69 *Εἰς τὴν οἰκίαν*] Quinimo *εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν* ex *Amm.*

70 *Τὸ πέμπειν*] Non aliter legebant antiquae *Ammonii* Editt. Recentiores rectius τὸ πέμπεσθαι π. Vide *Amm.* p. 118. et 120.

71 *Τὸ οἰκοδόμημα*] Neſcio profecto, quid differant οἰκοδόμημα et ἡ κατασκευὴ τῆς πόλεως. Itaque pro οἰκοδόμημα legendum fortaſſis οἰκονόμημα. niſi potius ſtatuendum ſit, *Eranium* ſcripſiſſe: *Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα καὶ οἱ κατοικοῦντες*, ex *Amm.* et *Thom. M. Stephanus Byz.* Ἄστυ, ἡ κοινῶς πόλις. διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν, κτίσμα δηλοῖ· ἡ δὲ Πόλις, καὶ τοὺς πολίτας.

Πλούσιος Ἀφνειοῦ καὶ Ὀλβίου διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολλὴν περιουσίαν ἔχων· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἐνιαυτοῦ τὴν οὐσίαν συλλέγων· Ὄλβιος δέ ἐστιν, ὁ τελείαν εὐδαιμονίαν ἔχων.

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαί τι καὶ πονεῖν περὶ τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς γὰρ ὁ ἔμπειρος τῶν πολέμων· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος. 173

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον [72] διαφέρει. Ῥέφανον μὲν γὰρ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον· Ῥάφανον δὲ, ἡ κράμβη.

Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι' οὗ φέρεται· Ῥεῦμα δὲ, τὸ ὕδωρ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σημεῖον Τέρατος [73] διαφέρει. Σημεῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τοῦ ἀέρος γενόμενον· Τέρας δὲ, τὸ ἐν γῇ.

Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. τὰ μὲν παρῳχημένα [74] Σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα Τεκμηρίοις.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τεῖχος καὶ Τειχίον διαφέρει. Τεῖχος μὲν γὰρ ἐπὶ πόλεων· Τειχίον δὲ, ἐπὶ ἐπαύλεων.

Τιμωρεῖν [75] καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γὰρ τὸ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν· Τιμωρεῖσθαι δὲ τὸν ἀδικήσαντα. Τιμωρὸς Πατρόκλου Ἀχιλλεὺς, Τιμωρεῖται δὲ Ἕκτορα.

72 Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον] Malim apud *Amm.* legi: Ῥέφανος καὶ Ῥάφανος δ. vulgatam lectionem ſequitur *Eranius*.

73 Σημεῖον Τέρατος δ.] Praeter *Amm.* diſtinguit *Etymologus*: Τέρας διαφέρει σημείου. Τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γενόμενον πρᾶγμα· σημεῖον δὲ, τὸ παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον.

74 Τὰ μὲν παρῳχημένα] Verba ſunt *Antiphontis* ἐν τῇ τέχνῃ· cuius nomen omiſit *Eranius*, verba integra conſervans.

75 Τιμωρεῖν] Eadem fere notat *Amm.* paululum diverſa *Thom. M.*

Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γάρ ἐστι τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οὕνεκα διότι.

Τήθη καὶ Τηθὺς [76] διαφέρει. Τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ μάμμη· Τηθὺς, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφή.

Τύραννοι καὶ Βασιλεῖς διαφέρουσιν. Τύραννοι μὲν γὰρ οἱ
174 ἐξ ὠμότητος ἢ ἁρπαγῆς τὴν βασιλείαν δεξάμενοι· Βασιλεῖς δὲ, οἱ πατροπαραδοτ . . . . . [77]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑποψία Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γάρ ἐστι κακοῦ [78] τινος ὑπόνοια· Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον ταχθεῖσα.

Ὑπόσχεσις Ἐπαγγελίας διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν ὁ τὸ ἄξιωθὲν διδόναι μέλλων· Ἐπαγγέλλεται [79] δὲ ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν τι δυνάμενος ἢ βουλόμενος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φλαῦρον καὶ Φαῦλον [80] διαφέρει. Φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν καὶ κοῦφον κακόν· Φαῦλον δὲ, τὸ μέγα. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις παρεδηλώσαμεν.

76 *Τηθὺς*] Scribe *Τηθίς*. et vide, si lubet, quae ad *Amm.* notavi.

77 *Πατροπαραδοτ* . . . . .] Lacuna facili opere inpleri poterit: *οἱ πατροπαράδοτον τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενοι* aut quomodocunque demum volueris.

78 *Κακοῦ*] In *Amm.* minus recte vulgatur *καλοῦ*. *Schol. Hom.* ad Il. *Γ.* v. 42. *ὑπόψιον* exponit *ὑποβλεπόμενον διὰ μῖσος*· in Scholiis perperam ponitur *ἐπόψιον*· in *Homero* utraque olim obtinuit lectio. *Ὑπόψιον* praefert Cod. *Leidensis*. *Etymologus*: *Ὑπόψιος, μισεῖσθαι ἄξιος. Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ ε γράφει ἐπόψιος. ἔστι δὲ ἀρτιφανὴς ἢ φανερὸς ἐπὶ κακῷ.*

79 *Ἐπαγγέλλεται*] Apographum exhibebat *ἀπαγγέλλεται*. Eius loco posui *ἐπαγγέλλεται*.

80 *Φλαῦρον καὶ Φαῦλον*] Harum etiam vocum differentiam *Ammonio* ignoratam studiose adnotarunt *Thom. M.* et *Moschop.* Pro *φλαῦρον* male apud *Thom.* *φαῦρον* vulgatur. *Mosch.* *φαῦλον* (l. *φλαῦρον*) *τὸ μικρὸν καὶ εὐτελὲς καὶ οὐδαμινόν· καὶ φαῦλον τὸ κακὸν καὶ πονηρόν*. Confer *Schol. Lucian.* T. II. p. 55. Apud *Demosth.* in Midiana p. 402. *φλαῦρον* et *φαῦλον* permutantur. Ne in huiuscemodi vocabulis de veterum usu posset iudicari, librariorum fecit incuria.

ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ[1]

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ[2].

Σχῆμα λόγου[3] ἐστὶ πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν κατὰ

1 *ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ*] Qui Eranium, idem liber *Lesbonactem* nobis suppeditavit, cuius edendi consilium *Leonem Allatium* habuisse et *Is. Vossium*, in praefat. ad *Amm.* indicavi. Libellum necdum editum usurparunt huius et superioris aevi Viri Clarissimi *Salmasius*, *Is. Vossius*, *I. P. D'Orville*, et *P. Burmannus Fr. F.*

2 *ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ*] Eiusdem materiae opuscula *Tiberii Sophistae* et *Herodiani* adhucdum in Bibliothecis latent. *Herodiani* pater *Apollonius*, teste *Suida*, scripserat περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν. *Auctor* vitae *Homeri* p. 292. τὴν τεχνολογίαν memorat, in qua τὰ εἴδη τῶν σχημάτων sint ἀναγεγραμμένα. Quae περὶ σχημάτων apud Rhetoras prostant, generis sunt diversi.

3 *Σχῆμα λόγου*] In scripto Codice legebatur: *Σχῆμά ἐστι λόγου πλοκὴ τ.* Per erat necesse, ut verborum ordo mutaretur: si quis rationem forte quaerat, res paulo altius est repetenda. Sermo dividi solet in *proprium*, et *figuratum*; *figuratus* complectitur σχήματα et τρόπους. Σχήματα duplicis vulgo traduntur generis, σχήματα διανοίας et λέξεως σχήματα. quae, quamvis potissimum ad Rhetoras spectent, a *G. I. Vossio* Instit. Orat. quinto luculenter exposita, Grammatici etiam sibi vindicaverunt. Tertium *figurarum* genus, quod, a prioribus longe diversum, *Lesbonax* tradidit, σχῆμα λόγου certum dicit *orationis structuram huic illive dialecto sive auctori propriam*, *a recepta consuetudine atque adeo a Grammaticorum legibus recedentem.* Namque ἡ γραμματικὴ ἐπὶ μόνῃ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ τὸ κράτος ἔχει, καὶ δι' αὐτὴν συνεστάθη, πρὸς γὰρ τὰς ἄλλας —— λίαν ἔχει ἀσυντελῶς, uti scribit *Schol. Pind.* ad Ol. Od. III. v. 81. Haec σχήματα λόγου a *Soloecismo* discernunt Grammatici. *Trypho* περὶ τρόπων ineditus: *Διαφέρει δὲ Σχῆμα Σολοικισμοῦ. ἐπειδὴ Σχῆμα μέν ἐστι ποιητοῦ ἢ συγγραφέως ἁμάρτημα ἑκούσιον διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν· Σολοικισμὸς δὲ ἁμάρτημα ἀκούσιον, οὐ διὰ τέχνην, ἀλλὰ δι' ἀμαθίαν γινόμενον.* Ea ratione accipiendus *Seneca* Epist. XCV. *Grammaticus non erubescit soloecismum, si sciens facit.* ut σχῆμα *soloecismum* vocaverit, *quem quis sciens fecerit. Diomedes* lib. II. p. 109. *Atthis brevitati studens admittit soloecismos, quos cum docti fecerint,*

178 τινα διάλεκτον. Εἴδη τῶν Σχημάτων εἴκοσι καὶ δύο [4]. Εὐβοεικὸν, Κορίνθιον, Ἰβύκειον, Χαλκιδιακὸν, Ἀλκμανικὸν, Κλαζομένιον, Κολοφώνιον, Σικελικὸν, Νησιωτικὸν, Τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων, Ἰωνικὸν, Ἀττικὸν, Θηβαϊκὸν, Ἰωνικὸν καὶ Δώριον, Δώριον τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων, Ἀττικὸν, Ἄλλο Ἀττικὸν, Περιηγηματικὸν, Ἄλλο Ἀττικὸν, Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον, Ῥοδιακὸν, καὶ Ἀσιανόν.

Εὐβοεικόν [5]. ὡς τὸ, ἡδὺς παιδίον βαδίζων. Οὐδετέροις γὰρ ὀνόμασι συντάσσουσιν ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν ἐπίθετον καὶ μετοχάς. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Δῶρόν τοι ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Κορίνθιον [6]. ὡς τὸ, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. καὶ, ἵνα
179 εἴδομεν. ἄμφω. Ὁριστικοῖς γὰρ χρῶνται ἀνθ᾽ ὑποτακτικῶν, ὡς τὸ,

Ὁππότ᾽ ἂν ἡβήσει τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.

Ἰβύκειον [7]. ὡς τὸ, λαμπρὸν παμφαίνησι, καὶ ὁ λύ-

non soloecismi, sed σχήματα λόγου appellantur. Hoc figurarum genus ἀσύντακτον vocat. *Scriptor* vitae *Hom.* p. 302. ed. *Gal.* aliquoties nobis ad partes vocandus.

4 Εἴκοσι καὶ δύο] In hac recensione recessi a MS. in quo nonnulla deerant, descriptoris, ni fallor, incuria omissa. Pro Ἰωνικὸν, Δώριον. sequentia restitui: Ἰωνικὸν καὶ Δώριον, Δώριον τῶν ἐν Πελ. Δωριέων· *Salmasium* sequutus, de Hellenist. p. 148. qui eodem libro, quem nos versavimus, usus, paucula indidem decerpta exhibuit. Praeterea in MS. legebatur Κορίνθειον, Ἰβύκιον, Χ. Ἀλκμανικὸν, et Ἄλλο πολλοῖς εὑρημένον. quae cum aliis quibusdam emendare non dubitavi; quantulumcunque autem id fuerit, in notis mendosam MS. lectionem proponere non praetermittam.

5 Εὐβοεικόν], *Salmasius* d. l. p. 146. postquam priora *Lesbonactis* verba posuerat, addit: *Nec Euboenses soli hoc genere syntaxeos usi sunt, sed etiam nobilissimi quique et Attici scriptores, poëtae et πεζογράφοι. Nam et Homerus ita locutus est: δῶρον τοί ἐγὼ, τ. φ. τ. δ.* Hom. versus est in Od. Ο. 125. Δῶρόν τοι καὶ ἐ. τέκνον φίλε τ. δ. quo in loco *Soloecismum περὶ τὰ γένη* agnoscit *Grammaticus*, quem *Lesbonacti* subiiciam. Prudentius *Auctor* vitae *Hom.* p. 304. ἐπήνεγκε δὲ, inquit, ἀρσενικὸν τὸ φίλε, πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποτείνας τὸν λόγον.

6 Κορίνθιον] *Homeri* quae adferuntur loca sunt in Il. *B.* v. 252. *A.* v. 363. In Od. *A.* v. 41. cum in plerisque Edd. extet: Ὁππότ᾽ ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης, *Lesbonax* cum aliis legit ἡβήσει. MS. mendosam scripturam praeferebat: Ὁπόταν ἡβήσεται κ. ἧ. ἱ. α. Κορίνθιον σχῆμα tangit Etymologici M. *Auctor* p. 301. v. 30.

7 Ἰβύκειον] Salmasius l. c. *Ab auctoribus, ut dixi, etiam petunt exempla huiusmodi σχημάτων λόγου. Nam Ἰβύκιον idem Lesbonax notavit, quo ille poëta subiunctivo usus est pro ὁριστικῷ, ut λύχνος φαίνησι, pro λύχνος φαί-*

χνος φαίνησι. ἀντίστροφόν ἐστι τῷ Κορινθίῳ, ὑποτακτικῷ χρώμενον ἀντὶ ὁριστικοῦ.

Χαλκιδιακόν [8]. ὡς τὸ, Σωκράτης ἀπολογούμενός ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖται. Τὰ γὰρ ὁριστικὰ τῶν ῥημάτων εἰς μετοχὰς ἀναλύει, μετὰ τοῦ ἔστιν, ἢ εἰμί. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Αἰεὶ γὰρ ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμέν.

Ἀλκμανικόν [9]. ὡς τὸ, Πλάτων ἐπορεύθησαν καὶ Ἀριστοτέλης. Γίνεται γὰρ δυοῖν ὀνομάτοιν μεταξὺ πίπτοντος πληθυντικοῦ ῥήματος.

νει, λαμπρὸν παμφαίνησι, pro παμφαίνει. *Homerus* Il. *E.* v. 6. λαμπρὸν παμφαίνῃσι usurpavit, quam structuram tangens *Eustath.* ad Od. *Π.* p. 281. καλεῖται δὲ, inquit, καὶ τὸ σχῆμα Ἰβύκειον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, διὰ τὸν μελοποιὸν δηλαδὴ Ἴβυκον, φιληδήσαντα τοιαύτῃ γλώσσῃ.

8 *Χαλκιδιακόν.*] *Salmasii* iterum verba subiiciam: *Chalcidiacum fuit, quod nunc in idiomate nostro plurimi est usus et apud infimam Latinitatem percrebuit, quo verba indicativi modi, praesentis temporis, resolvuntur in participia cum verbo substantivo sum.* —— *Eo etiam utitur Homerus* Il. *E.* v. 873. *Αἰεὶ γὰρ ῥ.* In Edd. legitur *Αἰεί τοι ῥ.*

9 *Ἀλκμανικόν.*] Venustissimam hanc figuram *Pindarus* adhibuit Pyth. Od. IV. v. 318. *misit Mercurius* τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλαδόντας ἥβᾳ, τὸν δ' Εὔρυτον. ubi veteres *Critici* notant: τὸ σχῆμα τῆς φράσεως Ἀλκμανικόν. πρὶν γὰρ εἰπεῖν τὰ δύο ὀνόματα, μέσην ἔταξε τὴν μετοχήν. Dicitur autem σχῆμα Ἀλκμανικὸν, οὐχ ὅτι ὁ μελοποιὸς Ἀλκμὰν εὗρεν αὐτὸ, ἀλλ' ὅτι, Ὁμήρου εὑρόντος, ἔχαιρεν ἐκεῖνος τῷ σχήματι, notante *Eustathio* ad Il. *Υ.* p. 1273. qui ab his non diversa scribit ad Il. *E.* v. 774. p. 462. quo in loco eandem figuram posuit *Homerus*, quam in binis aliis observavit *Lesbonax*, Odyss. nimirum *K.* v. 513. et Il. *Υ.* v. 138. Posteriori in loco apud *Lesbon.* legitur: Εἰ δέ κ' Ἄρης λάχωσι μάχης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων. cum vulgatae *Homeri* Edd. praeferant: Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχῃσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀ. *Eustathius* vero legit ἄρχωσι· μ. ἢ Φ. observans, alios scribere ἄρχῃσι· οὕτως, inquit, ἐκφεύγουσι τὴν καινοτροπίαν τοῦ σχήματος. Verum pristina lectio videtur ἄρχωσι, ab *Aristarcho* quippe probata, et *Lesbonacti* etiam restituenda. *Scholiastae* inediti ad h. l. notam ex *Vossiano* Codice adposuisse iuvat: Ἀρίσταρχος προκρίνει τὴν διὰ τοῦ ω γραφήν. —— ἔμφασιν δὲ ἔχει τοῦ ὀκνεῖν μὲν ἄρχεσθαι, θαῤῥεῖν δέ. οἱ γὰρ τῆς μάχης ἴσως ἀρξάμενοι ἡσσηθήσονται. τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται Ἀλκμανικόν· κατακορέστερον γὰρ αὐτῷ χρῆται ὁ Ἀλκμάν. ἔστι δὲ προεπίζευξις. Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός τε. Ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. Quae ad postremum *Hom.* locum ex Il. *E.* in scholiis veteribus MSS. leguntur, a *Vossio* ad oram *Lesbonactis* citatis, universa commentariis inseruit *Eustathius.* Hic tamen praetermittendum non est nobile huius structurae exemplum, quod ex *Alcmane* protulit *Schol. Pindari* ad eum, quem dixi, locum: Κάστωρ τε πώλων ταχέων δμητῆρες, ἱππόται σοφοὶ, καὶ Πολυδεύκης κυδρός. e quo *Alcmanis* loco si quis voces ἱππόται σοφοὶ veluti alienas tolli velit, me certe sibi adversum non habebit.

Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι
Κωκυτός τε.

Εἰ δέ κ᾽ Ἄρης λάχωσι μάχης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων.

Κλαζομένιον. ὡς τὸ, πορεύομαι σὺν ἀγῶνι, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα. Ἀλλάσσον τὴν αἰτιατικὴν εἰς δοτικὴν [10], καὶ τὴν πρόθεσιν εἰς πρόθεσιν. ὡς τὸ, σὺν πατρίδι ἔβη, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν πατρίδα· οὕτως Ἀντιφῶν. Ἀντίστροφον δὲ τούτῳ τὸ Ποιητικόν·

Ζεὺς γὰρ ἐς [11] ὠκεανὸν μετ᾽ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα.

ἐνήλλακται γὰρ ἡ δοτικὴ εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἡ ἐν πρόθεσις εἰς τὴν μετά· ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς ἀμύμοσιν Αἰθίοψιν, εἶπε, μετ᾽ ἀμύμονας.

181 Κολοφώνιον [12]. ὡς τὸ, χαλινὸν τῷ ἵππῳ, ἀντὶ τοῦ ἵππου. ἡ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Νηῒ παρὰ πρύμνῃ,

ἀντὶ τοῦ νηός. καὶ,

Ἀλλ᾽ οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ.

Σικελικόν. δέξαι ἱερείᾳ, ἀντὶ τοῦ, παρὰ τῆς ἱερείας. Γίνεται δὲ παραλαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως ἀντὶ γενικῆς, καὶ κατὰ παράλειψιν τῆς παρὰ προθέσεως· ὡς καὶ Ὅμηρος,

10 *Τὴν α. εἰς δοτικὴν*] MS. *τὴν δοτικὴν εἰς αἰτιατικὴν*, quam fcripturam invertere non dubitavi. *Salmafius* l. c. *Clazomenium fchema erat, quo σὺν pro εἰς ufurpabant Iones urbis Clazomenarum cives —— cuius exemplum loquutionis adfert ex Antiphonte idem Lesbonax, σὺν πατρίδι ἔβη, pro εἰς πατρίδα.* eam itidem lectionem *Lesbonacti* reddidi. in MS. pro ἔβη extabat ἴση.

11 *Ζεὺς γὰρ ἐς*] MS. *Lesbonax Ζεὺς γὰρ εἰς ὠ, Homerus* etiam MS. cum *Schol.* *Ζεὺς γὰρ ἐς ὠ,* legit pro ἐπ᾽ Ὠ. quod vulgatur Il. *A.* v. 423. *Hefychius: Μετ᾽ ἀμύμονας, πρὸς τοὺς ἀγαθούς.* In iftis autem, *Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα*, praepofitionis *μεταλλαγὴν* perfpexit vitae *Hom. Scriptor* p. 310.

12 *Κολοφώνιον*] Huius etiam conftructionis meminit *Salmafius.* *Homeri* quae adferuntur loca, funt in Il. *H.* v. 383. et Il. *A.* v. 24. ad utrumque locum notat *Scholiafta*, in altero θυμῷ minus recte exponens *διὰ τὴν ὀργήν.* Ad mentem *Lesbonactis Hefychius: Ἥνδανε θυμῷ, ἤγουν ἤρεσκε τῇ ψυχῇ.*

Θέμιστι [13] δὲ καλλιπαρήῳ
Δέκτο δέπας·

ἀντὶ τοῦ παρὰ τῆς Θέμιδος. καὶ,

Δέξατό οἱ σκῆπτρον·

ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ.

Νησιωτικόν. πλούσιος ἦν χρυσοῦ, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα χρυσοῦ. Γίνεται δὲ οὕτως· τὰ συντασσόμενα τῇ δοτικῇ ῥήματα αὐτοὶ γενικῇ συντάσσουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος [14], 182

ἀφνειότερος χρυσοῖό τ' ἐσθῆτός τε.

Ἀττικοὶ δὲ ἐκφέρουσι τοιαῦτα τὸ ἕνεκα προστιθέντες.

Τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων. ἀρέσκει με, ἀντὶ τοῦ μοι. Οὕτως δὲ γίνεται· συντασσομένης δοτικῆς πτώσεως ῥήμασιν αὐτοὶ ἐπὶ αἰτιατικὴν προφέρουσι, συνήντησέ με, ἀντὶ τοῦ μοι.

Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τοῦτόν γε [15] μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Ἔῤῥιγ' ἀντιβολῆσαι,

ἀντὶ τοῦ τούτῳ. καὶ Ἀττικοὶ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης [16] ὁ

13 *Θέμιστι*] In apographo legebatur *Θέτιδι καλλιπαρήῳ δέκτο δ. ἀντὶ τοῦ παρὰ τῆς Θέτιδος.* sed obscura apparebant in nomine *Θέτιδι* literae *μ*, ab exscriptore erasae, vestigia, ut vix dubitem, quin in autographo ea ratione scribatur, qua edidi. *Salmasium* apographi lectio decepit, ubi scribit; *Σικελικὸν σχῆμα reperiri apud Homerum, testantur hoc versu Θέτιδι καλλιπαρήῳ Δ. δ. pro παρὰ Θέτιδος καλλιπαρήου.* Apud *Hom.* habes *Θέμιστι* Il, *O.* v, 88. Schol. *ἀντὶ τοῦ παρὰ Θέμιδος. Θέμις δέ ἐστι μία τῶν Τιτάνων. Themis* fuit *Τιτανὶς*, et Iovis etiam *τιθηνός*. Prius ex *Apollodoro* novimus. Alterum colligi potest ex *Eratosth.* Cataster. c. XIII. *Μουσαῖος γάρ φησι, Δία γεννώμενον ἐγχειρισθῆναι ὑπὸ Ῥέας Θέμιδι.* et ex *Hygin.* Poët. Astron. II. c. XIII. *Musaeus autem dicit, Iovis nutrices Athemidem et Amaltheam nymphas.* Utrumque *Hom.* locum a *Lesbonacte* usurpatum eandem in rem protulit *Auctor* vitae *Hom.* p. 291. *Ὅταν δὲ εἴπῃ,* (Il. *B.* v. 186.) *Δέξατό οἱ σκῆπτρον, καὶ, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ Δέκτο δέπας, ἐν τούτοις Δωρίζει.* ita enim pro *διορίζει* legendum animadvertit etiam *H. Stephanus.*

14 *Ὅμηρος*] Od. *A.* v. 165. *Ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.*

15 *Τοῦτόν γε*] Sed in *Hom.* Il. *H.* v. 113. *τούτῳ γε μ.* vulgatur. Dubitari autem non potest, quin olim *τοῦτον* fuerit lectitatum, quod postea a sciolis propter constructionis insolentiam sit depravatum. Ex *Hom.* posui *Ἔῤῥιγ'* pro *ἄριστ'*, quod erat in MS. Alter *Hom.* qui adfertur locus est in Il. *A.* v. 299.

16 *Ἀριστοφάνης*] In Pluto v. 353. *Τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον, Καί μ' οὐκ ἀρέσκει.* Schol, *Ἀττικὸν δὲ τὸ, Καί μ' οὐκ ἀρέσκει, ὡς προείρηται.* ad v. 64. ubi quae notantur, descripsit *Corinthius* de Dial. Att. qui, *Ἀντὶ δοτικῆς,* in-

κωμικὸς, ἀρέσκει με, λέγων. Ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα, ἃ γενικῇ πτώσει συντάσσεται, ἐκφέρουσιν ἐπὶ αἰτιατικὴν, αὐτός με ἤρετο, καὶ ἀφαιρεῖταί με, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. Καὶ Ὅμηρος,

ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες.

Ἰωνικόν. Συνέβη τρωθῆναι τὸν Ἀλέξανδρον [17] ἵππον, ἀντὶ τοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου. συντασσομένων γὰρ τῶν πρός τι ἐχόντων ὀνομάτων παρ' ἡμῖν ἐπὶ γενικῆς πτώσεως, ἐκεῖνοι ἐπὶ αἰτιατικὴν ἐκφέρουσιν· ὡς τὸ,

γυναῖκα [18] τεθήσατο μαζὸν,

183 ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζὸν ἐθήλασεν. ὅθεν τινὲς λέγουσι τὸ γυναῖκα εἰρῆσθαι ἀντὶ τοῦ κτητικοῦ [19] τὸ γυναικεῖον. ὡς Ἀττικοὶ, Ἕλληνα στρατὸν, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικόν. ἦν δὲ αὐτῷ εἰπεῖν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, εἰ μὴ ἐκείνως διελέγοντο οἱ Ἕλληνες [20] τὰ πρός τι ἔχοντα συντάσσοντες αἰτιατικαῖς πτώσεσιν,

Τρῶας [21] στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών.

τὰς στίχας. τινὲς δὲ τὰς Τρωὰς, ὀξυτόνως καὶ θηλυκῶς, ἀλλ' ἐλέγχει αὐτοὺς ἡ γραφὴ, χωρὶς οὖσα τοῦ ι. ἐπὶ κασιγνήτοιο φόνοιο. ἀντὶ τοῦ, κασιγνήτου. τὸ γὰρ προσηγορικὸν ἔλαβεν ἀντὶ τοῦ κτητικοῦ.

quit, πολλάκις τὴν αἰτιατικὴν ἠγαπήκασιν· —— καὶ ὅλως μύρια εὑρήσεις ἂν τῶν λεγομένων παραδείγματα, καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ παρὰ πᾶσιν Ἀττικισταῖς. Scripto *Corinthii* libello, editis longe meliori, et hic et alibi ſemper utor.

17 *Ἀλέξανδρον*] Ita in ora correxerat *Voſſius* MS. lectionem *Ἀλεξάνδρου*. *Salmaſius* de Hellen. p. 147. et 148. *Ionicum* σχῆμα *vocat idem Lesbonax, quo dicebatur*, ὁ Ἀλέξανδρος ἵππος, *Alexander equus, pro* τοῦ Ἀλεξάνδρου ἵππος, *Alexandri equus, cuius exemplum refert ex auctore antiquo*. συνέβη τρωθῆναι τὸν Ἀλέξανδρον ἵππον. *Cui paria eſſe vult apud alios auctores*, γυναῖκα μαζὸν, *pro* γυναικὸς, Ἕλληνα στρατὸν, *pro* ἑλληνικόν. Pro ἐκεῖνο mox ſcripſi ἐκεῖνοι.

18 *Γυναῖκα*] *Hom.* Il. *Ω.* v. 58. γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Quod *Lesbonax*, habet etiam *Heſych.* Τεθήσατο, ἐθηλάσατο.

19 *Ἀντὶ τοῦ κτητικοῦ*] *Corinthius* de Dial. Att. Ἀττικῶν καὶ τὸ τὰ πρωτότυπα λαμβάνειν ἀντὶ τῶν κτητικῶν. ὡς τὸ, γυναῖκα τεθήσατο μαζόν. ἀντὶ τοῦ, γυναικεῖον ἐθήλασε μαζόν.

20 *Οἱ Ἕλληνες*] In MS. perperam a prioribus haec erant ſeparata: διελέγοντο. Οἱ Ἕλληνες τ.

21 *Τρῶας*] MS. Τρῷας στίχας, οὖλος ἄ. ὤθρυνε μ. Haec autem ſcripturae variatio ſatis eſt inſignis. In *Hom.* Il. *E.* v. 461. vulgatur: Τρώων δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών. ubi *Schol.* notat: Τρώων δὲ στίχας] Τοὺς δὲ Τρῶας εἰς τάξεις καταστάντας. In Il. *I.* v. 563. meminit κασιγνήτοιο φόνοιο.

Ἀττικὸν, σύνηθες Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι. στρατευόμενοι Θηβαῖοι ἐπὶ Ἀττικήν. Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῶν πυλῶν. τὸ γὰρ κατ' ἐπιφορὰν δεῖ εἰπεῖν· Λακεδαιμόνιοι ἡττήθησαν. Γίνεται δὲ οὕτως, τῇ ἐπιφορικῇ ἐκφράσει προσσυντασσομένης ὀρθῆς πτώσεως ἀντὶ γενικῆς ἢ δοτικῆς· ἡ μὲν γάρ ἐστι προσηγορικὴ *), ἡ δὲ ἐπιφορική, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὁ λόγος αὐτοτελὴς γίνεται· καὶ ὥσπερ ἐλλείπων πάλιν αὐτοτελὴς ἑτέρας συνδεούσης. ὡς καὶ Ὅμηρος [22],

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει.

ἀντὶ τοῦ, τῶν δύο σκοπέλων. 184

Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον.

Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Ἴωνες δὲ καὶ πολλῶν φράσιν οὐ σώζοντες πάλιν, ὡς γὰρ ἡμεῖς λέγομεν, ἐξερχομένῳ μοι ἔδωκαν· αὐτοί φασιν, ἐξερχόμενος δέδωκέ μοι. Χαλκιδεῖς δὲ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ ποιοῦσιν αἰτιατικαῖς πτώσεσιν ἐπιφορὰς ποιοῦντες καὶ ζευγνύντες· ὡς Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς [23], οὗτος γὰρ ἔφη περὶ Μυρίνης τῆς Ἀμαζόνος, τὴν Μυρίναν ἐξελθοῦσαν καὶ περιβλεψαμένην, ἔδοξεν αὐτὴν τὰς ἄλλας Ἀμαζόνας ἀνακαλέσασθαι.

Θηβαϊκόν. ἔστι δὲ [24] καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας,

*) L. προσηγορ. *G. H. S.*]

22 Ὅμηρος] Exempla, quae proponit, mentem *Lesbonactis* clariſſime patefaciunt, petita ex Od. *M.* v. 73. Il. *Π.* v. 317. Il. *Γ.* v. 211. In ſecundo loco Ἀτύμνιον poſui pro ἐτύμνιον. *Homericas* has conſtructiones inter σχήματα ἀσύντακτα retulit *Auctor* vitae *Hom.* p. 307. addens: ὅτι δὲ τὸ καινὸν τοῦ λόγου χάριν πολλὴν ἐπιφαίνει, πρόδηλον. Atticum hoc σχῆμα *Ariſtophanis* ac *Thucydidae* locis illuſtrat *Corinthius*: καὶ Ὅμηρος, inquit, Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἀμφὶς ἱκάνει. καὶ Φιλόστρατος ἐν τοῖς Βίοις τῶν Σοφιστῶν (quinimo *Pollux* apud *Philoſtratum* Vit. Soph. II. p. 593.)· Ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ὁμηρικὸν, πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαὶ, ἀντὶ τοῦ, Πρωτέως τοῦ Φαρίου τοῦ θαύματος τοῦ Ὁμηρικοῦ. Sed et Iones, notante *Corinthio*, eadem ratione χρῶνται εὐθειῶν ἀντὶ γενικῶν, ὥσπερ οἱ Ἀττικοί. οἷον, οἱ δὲ δύο σκόπελοι, etc. ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων ὁ μὲν τόδε, ὁ δὲ τόδε. Utrumque locum MS. ſuppeditavit. *Homeri* verſum *Luciano* plus ſemel admovit *Scholiaſta*. Confer *Schol. Theocr.* ad Idyll. I. v. 48. et *Pricaeus* ad Evang. *Lucae* c. XXI. v. 6.

23 Δ. ὁ Χαλκιδεύς] De Chalcidenſi *Dionyſio* *Meurſius* notat ad *Hellad.* p. 35. Dubitari autem non poteſt, quin *Dionyſii* fragmentum partem fecerit operis, quod Κτίσεις inſcripſerat. Urbs Aeolica Myrina ab Amazone cognomine traditur denominata. Inter Amazonas dignitate excelluiſſe *Myrinam*, hinc ſimul diſci poteſt.

24 Ἔστι δὲ] Hic certe non-

ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται. Γίνεται δὲ οὕτως· Λακεδαιμόνιοι [25] πολεμεῖ Ἀθηναίοις· μελιῤῥόθων δ' ἕπεται πλόκαμοι, ἀντὶ τοῦ ἕπονται [26]. καὶ, διήγεται σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο. Ὅμηρος,

Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε [27] νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται.

185 ἀντὶ τοῦ σεσήπασιν.

Ἰωνικὸν δὲ καὶ Δώριον ὁμοῦ εἰλημμένον [28] ἀπὸ τῶν κατὰ Σικελίαν Δωριέων. Γίνεται δὲ παραλαμβανομένου ἀπαρεμφάτου ῥήματος ἀντὶ προστακτικοῦ ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, ὅταν λέγῃ τις, δός μοι τὸ βιβλίον, αὐτὸ δοῦναι φάσκει. καὶ Ὅμηρος,

Ἐλθὼν δ' εἰς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
Πάντα μάλ' —— ἀγορευέμεν.

ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καὶ,

Πειρᾷν δ', ὥς κεν Τρῶες.

ἀντὶ τοῦ πείραζε [29]. Χρῶνται δὲ τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἐπὶ ἑνικῷ [30] προστακτικῷ καὶ πληθυντικῷ ὁμοίως, γράφειν λέγοντες ἀντὶ τοῦ γράφετε. Ὅμηρος,

Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

ἀντὶ τοῦ ἐρητύετε.

Δώριον, μάλιστα τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων. Γί-

nulla videntur deficere. *Salmasius* particulam δὲ omisit p. 146. Thebaicum schema et Pindaricum idem fuisse suspicatus.

25 *Λακεδαιμόνιοι*] Ita vulgavi pro *Λακεδαιμονίων*, quod erat in MS. *Salmasium* sequutus. Cum plura sint ad manum, unicum huius structurae exemplum adponam ex *Pindari* Olymp. Od. XI. v. 5. *μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται*, pro *τέλλονται*. *Scholiastae* verba subiiciam: *Σημείωσαι ἐνταῦθα τὸ τέλλεται. οὐδεὶς γὰρ οὔτε τῶν προγενεστέρων, οὔτε τῶν ἔπειτα, ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς ὀνόμασι τῷ ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο, ὥσπερ οὗτος.*

26 *Ἀντὶ τοῦ ἕπονται*] MS. *ἀντὶ τοῦ ἕπεται*. Perperam.

27 *Σέσηπε*] MS. *σέσηπται*. Apud *Hom.* Il. *B.* v. 135. recte extat *σέσηπε*. *Apollonius Alexandr.* de Synt. III. caput XI. ita inscribit: *Ὅτι τὸ σπάρτα λέλυνται καταλληλότερον τοῦ δοῦρα σέσηπε.*

28 *Εἰλημμένον*] MS. *ὁμοῦ εἰλημμένων*. Vir Eximius *I. P. D'Orville*, integra *Lesbonactis* observatione usus in Vanno Critica c. IX. p. 342. et 343. legit: *Ἰωνικὸν δὲ καὶ Δωρικὸν ὁμοῦ εἰλημμένον* et *Homeri* etiam loca indicavit, petita ex Il. *B.* v. 10. Il. *Δ.* v. 66. et Il. *B.* v. 75.

29 *Ἀντὶ τοῦ πείραζε*] MS. *ἀντὶ τοῦ πειρῶ*. Scripsi *πείραζε* ex *Grammatico* de Soloec. qui hanc structuram Soloecismum vocat *περὶ τὰς ἐγκλίσεις*.

30 *Ἑνικῷ*] MS. *ἑνικοῦ*.

νεται δὲ οὕτως· παραλαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως ἀντὶ
αἰτιατικῆς, παρεπομένης τῆς διὰ προθέσεως. οἷον εἴ τις 186
φαίη· τῷ στρατηγῷ οἱ πολέμιοι ἀπώλοντο. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸν στρατηγόν. καὶ, τούτῳ ἐσφάγη, ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο. Ὅμηρος [31],

Σοὶ δὲ πάντες μαχησόμεθα,

ἀντὶ τοῦ διὰ σέ.

Ἀττικὸν δὲ γίνεται οὕτως· συντασσομένης γενικῆς πτώσεως ἀντὶ δοτικῆς κατ᾽ ἐπιφοράν. οἷον εἴ τις φαίη, οὐκ ἂν ἡμῖν συνέβη εὐσεβῶν ὄντων τοῦτο παθεῖν. καὶ, ἡμῖν εἴρηται πράγματα μὴ πλευσάντων. καὶ Ὅμηρος [32],

ἡμῖν —— κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον.

Ἄλλο Ἀττικόν [33]. τῷ ἵνα μορίῳ. Ἀττικὰ μόρια ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, οἷον· ἵνα θύσαιτε. ὁ Πλάτων τούτῳ κέχρηται καὶ Ὅμηρος. ἵνα μήποθεν ἄλλος ἰαύοι. καὶ, ἵνα θανάτοισι φαείνοι.

Περιηγητικόν [34]. ᾧ πυκνοτέρως χρῶνται οἱ περιηγηταί. γίνεται δὲ οὕτως· προταττομένης αἰτιατικῆς πτώσεως κατ᾽ ἐπιφορὰν, ὅταν ἐν μεταβάσει λόγου ἐπενέγκωμεν ὀρθὴν πτῶσιν. οἷον, παραπλέομεν δύο πόλεις, αἳ καλοῦνται Σηστὸς καὶ Ἄβυδος. καὶ Ὅμηρος [35],

Ἄνδρ᾽ ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
Ἶν᾽ ἀπέλεθρον ἔχοντε, ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδώς.

ἀντὶ τοῦ, τὸν μέν.

Τῶν δὲ Ἀττικῶν τὸ συντάσσειν τὸ μὴ μετὰ μέλλοντος χρόνου. μὴ πείσομαι. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα τῶν περὶ Ἀν-
τιφῶντα. σπανίως δὲ καὶ Ὅμηρος κέχρηται. ἡμεῖς δὲ τὰς ἐξ 187

31 Ὅμηρος] Il. Ε. v. 875. Σοὶ πάντες μαχόμεσθα. *Heſychius*: Σοὶ πάντες μαχόμεθα, διὰ σὲ πάντες μαχόμεθα.

32 Ὅμηρος] Od. Ι. v. 256. —— ἡμῖν δ᾽ αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦ. Δ.

33 Ἄλλο Ἀττικόν] MS. lectionem hoc in loco exhibuiſſe contentus, aliis relinquo, ut *Lesbonactis* ſcripturam reſtituant, ſi id modo absque fidelioris libri fieri poſſit auxilio.

34 Περιηγητικόν] Supra hoc ſchema dicebatur Περιηγηματικόν.

35 Ὅμηρος] Il. Ε. v. 244. ubi pro ἔχοντε extat ἔχοντας. Mendoſa erat in ſcripto *Lesbon.* lectio: Ἄνδρ᾽ ὁρόω κρατερῶ ἐ. σ. μ. μ. ἵνα πίλαθρον ἔχοντε, ὁ μὲν τόξον εὖ εἰδώς.

ἀμφοτέρων φωνὰς, τήν τε μὴ ἀπαγόρευσιν καὶ τὴν οὐ ἄρνησιν, ὑποτακτικοῖς ῥήμασι συντάσσομεν· οἷον, οὐ μὴ διαλεχθῶ σήμερον, οὐ μὴ εἴπω. Ἀνακύπτει δ᾽ ἐκ τούτου τοῦ σχήματος καὶ ἕτερον Δώριον, ὃ γίνεται τῆς αὐτῆς συντάξεως χρεοκοπουμένης*). οἷον, οὐκ εἴπω σοι, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐρῶ σοι. καὶ, σήμερον οὐκ ἴδῃς, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἴδῃς. καὶ τὸ,

Οὐ γάρ πω [36] τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι.

Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον. Ὅταν τὸ ῥῆμα συντάσσεται ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον τὸ θαυμάζω, καὶ τὸ ὀνειδίζω, καὶ λοιδοροῦμαι, καὶ ὀκνῶ, καὶ ἐνοχλῶ. ἔστι δὲ πλεονάζοντα παρ᾽ Ἀττικοῖς. δοτικαῖς γὰρ συντάσσουσι πτώσεσιν, οἷόν ἐστι τὸ μέμφομαί σοι, καὶ ὀνειδίζω σοι. οἱ δὲ Δωριεῖς, ἅπερ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπὶ δοτικῆς συνήθη, ταῦτα ἐπὶ γενικὴν μετάγουσι, μέμφομαί σου λέγοντες, ὡς πλήρη φασίν. Ἀττικοὶ δὲ συντάσσουσιν αἰτιατικαῖς πτώσεσι γενικὰς [37], καὶ δοτικῇ τὴν αἰτιατικήν.

Ῥόδιον. τῶν Δωριζόντων ἐν τῇ ἀκράτῳ δοτικῇ, ἤτοι τὴν ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν πτῶσιν ἐπ᾽ αἰτιατικὴν συντάσσουσι δοτικῇ πτώσει· οἷον εἴ τις εἴποι, κάλεσον τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ τὸν ἄνθρωπον. τεκμήριον δ᾽ ἂν εἴη ἐκ τοῦ σχήματος μάλιστα τῶν Δωριζόντων, διά τε τὴν τὶν καὶ τὴν σφὶν ἀντωνυμίαν· αὕτη γὰρ οὐδεμιᾶς πτώσεως, ἢ δοτικῆς δηλωτική. καὶ Ὅμηρος [38],

Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι.

188 Ἀσιανὸν, μᾶλλον ἐπιχωριάζον τοῖς ἐπὶ Σικελίας Ἕλλησιν. Γίνεται δὲ οὕτω, συνηρτημένον ἔχον [39] ὁριστικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ὀρθῆς. εἰ θέλεις ἀναστάντα κλεῖσαι τὴν θύραν, ἀντὶ τοῦ ἀναστάς. ἀπελθόντα λούσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπελθών. Ἐναντίον δ᾽ ἂν εἴη τούτῳ τῷ σχήματι, ὃ ἔμπαλιν ἔχει τὴν μετοχὴν ἐπὶ ὀρθῆς πτώσεως ἀντὶ αἰτια-

[*) Cf. App. ad Arift. Plut. p. 488. *G. H S.*]

36 *Οὐ γάρ πω*] Il. *Α.* v. 262. Pro τοιούτους apud *Lesbon.* τοίους posui.

37 *Γενικὰς*] MS. γενικαῖς.

38 *Ὅμηρος*] Od. *Δ.* v. 829. Ἡ νῦν με προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι.

39 *Συνηρτημένον ἔχον*] Legendum videtur συνηρτημένην ἔχον τὴν αἰτιατικὴν δ. ῥ. ἀντὶ ὀρθῆς. In exemplo, quod adfertur, ἀναστάντα pro ἀναστάς, male in MS. legebatur ἀντὶ τοῦ ἀνάστα. *Vossius* ἀναστάς in margine posuerat, et ad *Catull.* etiam exhibuit p. 296. ubi ex *Lesbonacte* Asianum schema attigit.

τικῆς. οἷον εἴ τις εἴποι, λέγεται Ἀλέξανδρον Μακεδόνα τρῶσαι τοὺς Πέρσας ἐλθὼν εἰς χωρίον τῆς Περσίδος, ἀντὶ τοῦ ἐλθόντα. καὶ Ὅμηρος [40],

Φημὶ —— οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα,
Ἀστράπτων ἐπὶ δεξιᾷ.

ἀντὶ τοῦ ἀστράπτοντα.

40 Ὅμηρος] Il. *B.* v. 350. *Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα Ἀστράπτων ἐπιδέξι'.* *Auctor* vitae *Hom.* p. 307. huic loco subiicit: *καὶ ταῦτα δὲ ἐξήνεγκε κατά τινα ἀρχαϊκὴν συνήθειαν. καὶ οὐδὲ ταῦτα ἀλόγως· κ. τ. λ.* Quae in scholiis ad *Hom.* MSS. leguntur, dignissima sunt, quae proferantur: *Ὅτι ἀκαταλλήλως εἴρηται. ἔδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα. ὡς Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδει,*

Λαΐε, πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων,
Σχολῇ μ' ἀπεῖργε.

βραχὺ δὲ διασταλτὸν εἰς τὰ ἐπιδέξια. ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος, λείποντος τοῦ καί. ubi in margine *Lesbonactem* citavit *Is. Vossius.*

189 ΠΕΡΙ

ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

191 ΠΕΡΙ

ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ[1].

Βαρβαρισμός ἐστι λέξις ἤτοι περὶ τὰ στοιχεῖα, ἢ περὶ τὰς προσῳδίας ἡμαρτημένη. Διαφέρει[2] *δὲ τοῦ Σολοικισμοῦ*

1 *ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ*] Hoc et quod ſequitur de Soloeciſmo opuſculum ex antiqua *Leidenſis* Bibliothecae membrana deſcripſi. Utrumque in alio etiam eiusdem Biblioth. Codice legebatur, non ſine exigua ſcripturae differitate, quam, ne quid omitterem, ſedulus enotavi. Reliqua, alterius *Auctoris*, itidem ignoti, qui eandem materiam copioſius pertractat, capita ex laborioſis *Iſ. Voſſii* adverſariis exhibui, qui ex optimo libro eadem hauſerat; neque tamen priora quae vulgavi capita inibi non legebantur, ſed minus plena quam in vett. libris. Plura vide ſis in Praefat.

2 *Διαφέρει*] Qua ratione *Soloeciſmus* et *Barbariſmus* vulgo diſcerni ſoleant, docet *Sextus Empiricus* adverſ. Gramm. c. X. qui Grammaticorum hac in parte petulantiam ſic ſatis acerbe neque inmerito caſtigat. Discrimen inter *Barbariſmum* et *Soloeciſmum* porro tradiderunt *Etymologus* in v. *Σόλοικοι*. *Suidas* in *Βαρβαρίζει*. et *Euſtathius* ad *Hom.* Il. *B.* p. 278. E veteribus nonnullos, quos has voces minus anxie diſtinxiſſe innuit *Euſtathius*, reprehendit *Apollonius Alexandr.* de Synt. III. c. IV. eosque temere conturbaſſe ſcribit *τὴν παρὰ πᾶσι συμφώνως πιστευθεῖσαν δόξαν, ὡς μιᾶς λέξεως κακία ἐστὶν ὁ Βαρβαρισμὸς, ἐπιπλοκῆς δὲ λέξεων ἀκαταλλήλων ὁ Σολοικισμός.* Neque Graecis Latinos quidquam hic conceſſiſſe ex *Diomede* et *Donato* conſtat. Soloeciſmum vocat *Auſonius* Epigr. CXXX. quem ex mente Grammaticorum Barbariſmum dixerat *Martialis* VI. Ep. XVII.

Cinnam, Cinname, te iubes vocari:
Non eſt hic, rogo, Cinna, Barbariſmus?
Tu ſi Furius ante dictus eſſes,
Fur iſta ratione dicereris.

ἐπεὶ ὁ μὲν Βαρβαρισμὸς ἐν λέξει γίνεται, ὁ δὲ Σολοικισμὸς ἐν λόγῳ. Γίνεται δὲ ὁ Βαρβαρισμὸς ἐν τῇ λέξει [3],
περὶ πλεονασμὸν στοιχείου, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἐναλλαγὴν, 192
περὶ τόνον, περὶ χρόνον, περὶ πνεῦμα. Λέγομεν δὲ Βαρβαρίζειν καὶ τοὺς ἀλλοφύλῳ λέξει χρωμένους [4]· ὡς εἴ τις τὸ μὲν ὑπαυχένιον Κερβικάριον λέγοι, τὸ δὲ χειρόμακτρον, Μάππαν.

ΠΕΡΙ
ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

Σολοικισμός ἐστι λόγος περὶ τὴν σύνταξιν [5] τῶν λέξεων ἡμαρτημένος. Διαφέρει δὲ Σχήματος [6]· ἐπεὶ τὸ μὲν Σχῆμα ἔχει τινὰ αἰτίαν εὔλογον καθισταμένην [7] εἰς εὐπρέπειαν, ὁ δὲ Σολοικισμὸς οὐκ ἔχει. Γίνεται δὲ ὁ Σολοικισμὸς [8] ἐν τῷ λόγῳ, περὶ πλεονασμὸν λέξεως, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἐναλλαγὴν, περὶ εἶδος, περὶ γένος, περὶ ἄρθρον, περὶ ἀριθμὸν, περὶ πτῶσιν, περὶ πρόσωπον, περὶ χρόνον, περὶ διάθεσιν, περὶ ἔγκλισιν. Λέγεται δὲ Σολοικισμὸς, ἐπεὶ
σόλοικον [9] καὶ βάρβαρον τὴν προφορὰν ἔχει· Σολοίκους 193

3 *Ἐν τῇ λέξει*] Ita Cod. A. paulo aliter Cod. B. *Διαφέρει δὲ τοῦ σολοικισμοῦ, ὅτι ὁ μὲν βαρβαρισμὸς ἐν λέξει γίνεται, ἤτοι περὶ πλεονασμὸν στοιχείου. ἢ περὶ ἐναλλαγήν. ἢ περὶ τόνον. ἢ περὶ χρόνον. Ὁ δὲ σολοικισμὸς ἐν ὅλῃ τῇ λέξει. περὶ τὰ αὐτὰ λέγομεν βαρβαρίζειν καὶ τοὺς ἀλλ.*

4 *Λέξει χρωμένους*] Ea ratione legunt Codd. B. et C. Mendoſe in A. *λέξη χρημένους*. Quae ſequuntur: *ὡς εἴ τις* etc. ſuppeditavit Cod. A. univerſa deerant in *Voſſ.* apographo, ſeu Cod. C. Inſignis eſt in B. lectionis differentia: *ὡς εἴ τις τὸ μὲν περιαυχένιον ῥάκος, κερβηκάριον λέγοι, τὸ δὲ χ. μ.* Siquidem hinc iudicium ferre licet, prioris tractatus auctor dicendus erit *Herodianus.* Subiiciam quae in Gloſſ. Med. et Inf. Graec. ad voces *Κερβικάριον* et *Μάππα* ſcribit *Du Cangius*: „*Herodianus de Soloe-„ciſmo et Barbariſmo MS.* (*in „Cod. Colb.* 1825.) *λέγομεν δὲ „βαρβαρίζειν καὶ τὸν ἀλλοφύλου „χρώμενον· ὡς εἴ τις τὸ μὲν ὑπαυ-„χένιον, κερβικάριον λέγει, τὸ δὲ „χειρόμακτρον, μάππαν.*" Hinc ratio eſt petenda, cur in *Cyrilli* Gloſſis legatur *Βαρβαρισμὸς*, *Graeco latino.* ſive potius, *Graeco-Latinum.*

5 *Περὶ τὴν σύνταξιν*] Cod. C. *περὶ τὴν σύστασιν τ.*

6 *Διαφέρει δὲ Σχήματος*] Vide *Tryphonis* locum, quem ad initium *Lesbonactis* produxi.

7 *Καθισταμένην*] Emendatam Cod. C. ſcripturam propoſui. Cod. A. *καθισμένην εἰς εὐπρέπειαν.* Cod. B. *Διαφέρει δὲ σχήματος.* (C. *τοῦ σχήματος*) *ἐπειδὴ τὸ μὲν ἔχει τινὰ αἰτίαν εὔλογον καθ' ἱσταμένην εὐπρέπειαν.*

8 *Γ. δὲ ὁ Σολοικισμὸς*] Cod. B. *καί τοι ἐν τῷ λόγῳ γινόμενος περὶ πλεονασμὸν λέξεως*, etc.

9 *Ἐπεὶ σόλοικον*] Ita Codd. B. et C. cum in Cod. A. legeretur *ἐπισόλυκον.* *Salmaſius* in *Tertull.* de Pall. p. 312. *σόλοικος et σόλυ-*

δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους. ὁ γὰρ Ἀνακρέων [10] φησὶ, Κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον. καὶ Ἱππώναξ,

Καὶ τοὺς σολοίκους ἢν λάβωσι, περνᾶσι
Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

ΕΤΕΡΩΣ
ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ
ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

Τοῦ λόγου ἀρεταὶ μέν εἰσιν ἕξ. Ἑλληνισμὸς, Σαφήνεια, Κυριολογία, Συντομία, Εὐσυνθεσία, Εὐπρέπεια. Κακίαι δὲ ταύταις ἀντικείμεναι ὁμοίως ἕξ. Βαρβαρισμὸς, Ἀσάφεια, Ἀκυρολογία, Μακρολογία, Κακοσυνθεσία, Ἀπρέπεια.

194 Ἑλληνισμὸς μὲν οὖν ἐστι λέξις ὑγιὴς, καὶ ἀδιάστροφος λόγου μερῶν συμπλοκὴ μετάλληλος *). Βαρβαρισμὸς δέ ἐστι λέξις ἡμαρτημένη παρὰ τὴν [11] τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

κος *dicebatur*, *ut* βρυκὸς βροικὸς, μυρῶ μοιρῶ.

10 Ἀνακρέων] *Anacreontis* et *Hipponactis* fragmenta hinc produxerunt Viri Clarissimi *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 226. et *Iac. Phil. D'Orville* in libro reconditae eruditionis pleno, Vanno Critica c. XII. p. 570. Quandoquidem vero in his fragmentis Codices nonnihil ab invicem discedunt, universam singulorum scripturam bona fide proponam. Haec itaque erat lectio Cod. A. ὁ γὰρ ἀνακρέων φησίν· κοίμησον δὲ σόλοικον φθόγγον. καὶ ἱππῶναξ. καὶ τοὺς σ. ἢν λαβῶσι περνάσι φρύγας μ. ε. μ. ἀλφητεύσαντας. Cod. B. ὁ γοῦν ἀνακρέων φησι. κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον. ὁ δὲ ἱππῶναξ. κ. τ. σ. η. λάβωσι περνᾶσι. φρίγας μὲν εἰς μίλητον ἀλφιτεύσοντας. Huius ego libri lectionem in textum recepi. Cod. C. seu apographum *Vossianum*: ὁ γοῦν Ἀ. φησί. κόμισον σόλοικον φθόγγον. καὶ Ἱππῶναξ· καὶ τοὺς Σ. ἢν λάβωσι περνῶσι. (in fine postremi capitis περνόασιν extabat.) φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφηστεύοντας. in libri margine posuerat *Vossius*: *l.* ἀλφιτεύοντας *i. e. in pistrinum mittunt.* Eadem autem, neque enim id praetermittendum, *Anacreontis* et *Hippon.* loca tangit *Eustathius* ad Il. *B.* p. 278. τοὺς βαρβάρους Σολοίκους ἔλεγον, καὶ προφέρονται χρήσεις, Ἱππώνακτος μὲν τὸ, καὶ τοὺς σολοίκους ἢν ἐθέλωσι περνᾶσιν. Ἀνακρέοντος δὲ τὸ, σόλοικος φθόγγος, ὅπερ ἐστὶ βαρβαρικός.

[*) L. κατάλληλος. *G. H. S.*]

11 Παρὰ τὴν] MS. mendose περὶ τὴν τ. *Sextus Empiricus* adversus Gramm. c. X. p. 42. B. Βαρβαρισμός ἐστι παράπτωσις ἐν ἁπλῇ λέξει παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. qui pari ratione, qua Grammaticus noster, τὸ Βαρβαρίζειν et Ἑλληνίζειν in istius capitis principio opponit: ὅ, τε γὰρ ἑκάστοτε βαρβαρίζων καὶ σολοικίζων ὡς ἀπαίδευτος χλευάζεται· ὅ, τε Ἑλληνίζων ἱκανός ἐστι πρὸς τὸ σαφῶς ἅμα καὶ ἀκριβῶς παραστῆσαι τὰ νοηθέντα τῶν πραγμάτων. *qui vero emendatam Graeci sermo-*

Διαφέρει δὲ Βαρβαρισμὸς Σολοικίας· ὅτι ἡ μὲν Σολοικία τὴν τάξιν βλάπτει τοῦ λόγου, ὁ δὲ Βαρβαρισμὸς τὰ ἔπη [12] τῆς λέξεως.

Γίνεται δὲ Βαρβαρισμὸς κατὰ τρόπους ἐννέα [13]· προσθέσει, ἀφαιρέσει, ἐναλλαγῇ, μεταθέσει, συναλοιφῇ, διαιρέσει, τόνῳ, χρόνῳ, πνεύματι.

Κατὰ μὲν οὖν Πρόσθεσιν βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες Σωκράτην, Δημοσθένην. τὰ γὰρ εἰς ης [14] λήγοντα σύνθετα οὐ προσλαμβάνει ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τὸ ν, ὅπαν ἡ παρ' οὐδετέρων πρὸς τὴν κατάληξιν, ἢ ῥῆμα ἐπὶ τέλει ἐμφαίνηται.

Κατὰ δὲ Ἀφαίρεσιν· ὡς εἴ τις λέγοι τὸν Ἑρμῆ, δεῖ γὰρ λέγειν τὸν Ἑρμῆν.

Κατὰ δὲ Πρόσθεσιν [15]· λέγοντες τὸν δίφρον, δρίφον [16]· καὶ τὸ φέρω, φέρνω [17]· καὶ Μυτιληναῖον, Μιτυληναῖον [18]· ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτωνος τοῦ κτίστου Μυτιλήνη καλεῖται.

nis culturam perſequitur, id quod ſentit, perſpicue atque polite eloqui valet. Hac ratione *Hollenismum* finit Etymologici M. *Auctor:* Ἑλληνισμός ἐστι, τὸ καθ' Ἕλληνας διαλέγεσθαι, τουτέστι τὸ ἀσολοικίστως καὶ ἀβαρβαρίστως διαλέγεσθαι.

12 *Ἔπη*] Quid ſint τὰ ἔπη τῆς λέξεως fateor me ignorare. quid ſi ἔθη ſcripſerit? neque id placet. [Del. ἔπη. *G. H. S.*]

13 *Κατὰ τρόπους ἐννέα*] Totidem modos recenſet *Donatus: Barbariſmus autem fit duobus modis, ſcripto et pronunciatione. His bipartitis, quatuor ſpecies ſupponuntur. Additio, Detractio, Immutatio, Transmutatio, literae, ſyllabae, temporis, toni, aſpirationis.* a quibus non longe diſcedit *Diomedes.*

14 *Εἰς ης*] Scripſi pro εἰς η· et mox ὅταν ἡ π. ο. πρὸς τὴν κατάληξιν, ubi in MS. legebatur ὅταν ἡ π. ο. πρὸς τὴν κατὰ λῆξιν.

15 *Κατὰ δὲ Πρόσθεσιν*] Id ſine controverſia mutandum eſt; ſecundum indicem ſupra poſitum ponendum Κατὰ δὲ μετάθεσιν· ſecundum adcuratiorem legem: Κατὰ δὲ ὑπέρθεσιν. Auctore quidem *Tryphone* περὶ παθῶν λέξεων· Μετάθεσις —— καλεῖται καὶ ἐνάλλαξις καὶ ὑπέρθεσις. *Corinthius* vero de Dial. Ion. id ponit discriminis inter μετάθεσιν et ὑπέρθεσιν, ut illa fiat ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ, ἡ δὲ ὑπέρθεσις ἐν ἑτέρᾳ.

16 *Δρίφον*] Auctoritate unius *Theodort Gazae* (qui nihilominus e veteribus hauſit, quae de Barbar. et Soloec. notat, uti et *Georgius Lecapenus* περὶ συντάξεως p. 215.) vocem *Δρίφος* Gloſſariis Graeco-Barbaris inſeruerunt *Meurſius* et *Du Cangius.* Ne noſter quidem efficiet, ut eam vocis formam barbaram eſſe credamus.

17 *Τὸ φέρω, φέρνω*] Nulla hic μετάθεσις, ſed literae ν παρέμπτωσις. Credibile Auctorem aliter ſcripſiſſe; forſan poſuerat: καὶ τὸ φρενῶ, φέρνω.

18 *Μιτυληναῖον*] En, quae ſcribit *Iſ. Voſſius* Obſerv. ad *Melae* II. c. VII. p. 201. *Utrumque dixere veteres Mytilene et Mitylene. Sed prius illud longe rectius, alterum vero inter barbariſmi ſpecies refert Stephanus*

Κατὰ δὲ Ἐναλλαγὴν, ὅσοι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδυνάμην, ἠδυνάμην [19]· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. ὅσα γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τῶν ῥημάτων ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ, ταῦτα κατὰ τὸν παρατατικὸν ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται. λέγω, ἔλεγον· φέρω, ἔφερον· οὕτω μέλλω, ἔμελλον· βούλομαι, ἐβουλόμην· καὶ δύναμαι, ἐδυνάμην.

Κατὰ δὲ Συναλοιφὴν, ὡς Μένανδρος [20] λέγει,

Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν.

ἀντὶ τοῦ φάναι, ὁ ἕτερος· ἡ γὰρ τοιαύτη συναλοιφὴ γίνεται ἐπὶ οὐδετέρου ἄρθρου, ὅταν αὐτῷ ἐπιφέρηται ὄνομα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, οἷον τὸ ἕτερον λέγω θάτερον· ἐπὶ ἀρσενικοῦ δὲ οὐδαμῶς.

196 Κατὰ δὲ Διαίρεσιν, ὡς ὅταν Ἡσίοδος λέγῃ,

Μάγνης δ' αὖ Δίκτην τε καὶ ἀντίθεον Πολυδεύκεα.

οὐ γὰρ διαιρεῖται, ὧν ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν λήγει· αἱ γὰρ εἰς α λήγουσαι αἰτιατικαὶ διαιροῦνται, Δημοσθένεα, Δημοσθένη γὰρ καὶ Διογένη.

Κατὰ δὲ Τόνον βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες, ἐὰν βουλῶμαι, καὶ ἐὰν ἀρχῶμαι. δεῖ γὰρ λέγειν, ἐὰν βούλωμαι, καὶ ἐὰν ἄρχωμαι· ἐπειδὴ τὰ ὑποτακτικὰ τοῖς ἰδίοις ὁριστικοῖς ὁμοτονεῖ, φέρομαι, ἐὰν φέρωμαι· λέγομαι, ἐὰν λέγωμαι· οὕτω καὶ ἐὰν βούλωμαι, καὶ ἐὰν ἄρχωμαι. Ὁμοίως καὶ περὶ τοὺς τόνους βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες ἀκρᾶτον προπερισπωμένως· δεῖ γὰρ λέγειν ἄκρατον προπαροξυτόνως· ἡ γὰρ τοῦ α στέρησις προτιθεμένη τῶν δισυλλάβων ὀνομάτων εἰς ος ληγόντων ἀναβιβάζει τὸν τόνον· οἷον κακὸς, ἄκακος· φθαρτὸς, ἄφθαρτος· οὐκοῦν καὶ κρατὸς, ἄκρατος.

Grammaticus Byzantius in commentariis ad Dionysium Thracem, et *Μυτιληναῖον dici iubet, addens rationem*, ἀπὸ γὰρ τοῦ Μ'τωνος τοῦ κτίστου Μυτιλήνη καλεῖται. *Vossii* meminit ad *Stephanum Berkelius*; quod autem auctorem nostrum *Stephanum* vocaret *Vossius*, nihil erat causae.

19 Ἠδυνάμην] Atticum usum reprehendit. *Etymologus* p. 419. v. 30. οἱ Ἀττικοὶ τὸ ε τῶν παρῳχημένων εἰς η τρέπουσι· τὸ ἐβουλόμην, ἠβουλόμην λέγουσιν. Idem in ἠβουλόμην et ἠδυνάμην observat *Corinthius* de Dial. Att. ἐβουλόμην tamen et ἐδυνάμην frequentissime a probatis scriptoribus usurpari monuit *Thom. M.*

20 Μένανδρος] *Menandri* versus reliquis fragmentis addi poterit. Nostro concinit *Etymologus* p. 443. v. 33. οὐ λέγεται θάτερον ἐπὶ ἀρσενικοῦ ὀνόματος, ἀλλ' ἅτερος.

Κατὰ δὲ Χρόνους βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες πινακῶς ἐκτεταμένως· δεῖ γὰρ λέγειν πινακὶς συνεσταλμένως, ὡς θυρὶς, σανίς.

Κατὰ δὲ Πνεῦμα βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες αὔριον δασέως· δεῖ γὰρ αὔριον ψιλῶς· ἐπείπερ εἴρηται παρὰ τὴν αὔραν [21]*, ἥτις ἐκ τῶν ποταμῶν ἕωθεν ἀναδίδοσθαι φιλεῖ.*

Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό. 197

ἄλλως τε καὶ διὰ ψιλοῦ τοῦ στοιχείου συναλείφεται.

Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔννηφι.

εἰ γὰρ ἦν δασὺ, πάντως ἂν διὰ τοῦ θ ὤφειλεν εἶναι ἡ συναλοιφή.

Ἀκυρολογία [22] *δὲ, ἥτις περὶ τὸ σημαινόμενον ἁμαρτάνεται· τῆς δὲ κακίας μέρος ἐστὶ καὶ ἡ ἀκυρολογία. ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ* [23] *ἐπὶ τῶν ἀπολομένων νηπίων,*

Μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκούφισσαν δὲ τιθήνας.

Τοὐναντίον γὰρ, ἐβάρυναν ἀπολέσαντες τὰ ὑπ' αὐτῶν τρεφόμενα βρέφη. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ,

Ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς.

ΠΕΡΙ
ΣΟΛΟΙΚΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

Σολοικία ἐστὶν ἀκατάλληλος πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν παρὰ [24] *τὴν τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.*

21 *Π. τ. αὔραν*] Hanc originationem, quae veritatis colorem ducit, praeter alias deteriores proponit *Auctor* Etymologici M. non omiſſo *Homeri*, quem Noſter adducit, verſu, ex Od. *E*. v. 469. MS. ita legebat: *ἥτις ἐκ τ. π. ἔοθεν ἀ. φ. Αὖρα δ' ἐκ π. ψ. π. εἰῶθι πρό.* poſtea *Μηδ' ἀναβάλεσθαι*. Eſt autem is verſus *Heſiodi* *Ἔργ.* 408.

22 *Ἀκυρολογία*] Inter decem vitia orationis *ἀκυρολογίαν* reponit, praeter *Diomedem*, *Donatus*, cui *acyrologia* dicitur *impropria dictionis poſitio*. *Κυριολογίαν* his verbis declarat *Trypho* *περὶ τρόπων* MS. *Κυριολογία μὲν οὖν ἐστιν ἡ τῶν κατὰ φύσιν λέξεων τετευχυῖα φράσις. τότε γὰρ οἰκείως προφέροιτο ἄν τις, ὅταν μὴ παρετράπη τοῦ κυρίως λεγομένου. πὺξ μὲν ἐνίκησα. Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον ἐσθλὸν ἐόντα.* Quisquis itaque voces *παρὰ φύσιν* ſive a propria poteſtate derivatas uſurpat, *ἀκυρολογεῖ*, et ſecundum Noſtrum *περὶ τὸ σημαινόμενον ἁμαρτάνει*.

23 *Π. τ. Καλλιμάχῳ*] MS. *ἐπὶ παρὰ τῷ K.* Elegantiſſimum *Callimachi* fragmentum inter edita non occurrit. In *Aeſchyli* verſu *Voſſius* pro *Αἴγεον* correxerat *Αἰγαῖον*.

24 *Παρὰ*] Vitioſe iterum in

Σολοικίζουσι δὲ κατὰ τρόπους ιε [25]· περὶ γένη, περὶ
198 ἀριθμοὺς, περὶ τὰς πτώσεις, περὶ τὰ εἴδη, περὶ τὰ γενικὰ καὶ ειδικὰ, περὶ τὰ πάθη, περὶ τὰ ἐνεργήματα, περὶ τοὺς χρόνους, περὶ τὰ πρόσωπα, περὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, περὶ τὰ ἄρθρα, περὶ τὰς ἀντωνυμίας, περὶ τὰς προθέσεις [26], περὶ τὰ ἐπιῤῥήματα, περὶ τοὺς συνδέσμους.

Περὶ μὲν οὖν Γένη· ὡς παρ' Ὁμήρῳ [27],

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

ἀντὶ τοῦ, τέκνον φίλον.

Περὶ δὲ τοὺς Ἀριθμούς· ὡς παρ' Ἡσιόδῳ [28],

Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί.

ἀντὶ τοῦ, ἦσαν.

Περὶ δὲ τὰς Πτώσεις·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Ἠέλιος, ὃς [29] πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.

ἀντὶ τοῦ, ὦ ἥλιε.

199 Περὶ τὰ Εἴδη· ὡς εἴτις ἁπλοῦν ἀντὶ συγκριτικοῦ τάξειεν, οἷον, δῖα θεάων [30]. ἀντὶ τοῦ διοτάτη. καὶ * [31] γυναικῶν

MS. περὶ τὴν τ. eandem mendam ſupra ſuſtuli in nota 11. *Apollonius Alexandr.* de Synt. I. c. 11. ἐπειδὰν τὰ μὴ δέοντα τῶν λέξεων συναφθῇ. τὸ τοιοῦτον καλοῦμεν σολοικισμόν.

25 Κατὰ τρόπους ιε] *Diomedes* II. p. 119. *Fiunt Soloeciſmi ſecundum plerosque modis quatuordecim, ſecundum quosdam quindecim.* Plerique omnes, qui notantur Soloeciſmi, venuſtiſſimi ſunt σχηματισμοὶ σολοικοφανεῖς, quos mirum non eſt ab illis inprobari, qui Grammaticae, quam didicerunt, regulis tanquam ſcopulis abhaerent. Scriptor vitae *Homeri*, ſive is ſit *Dionyſius Halicarnaſſenſis*, ſeu alius, iudicandi certe facultate praeditus non vulgari, ſoloeciſmos, quos vocat Noſter, inter σχήματα retulit.

26 Προθέσεις] MS. habebat θέσεις.

27 Ὁμήρῳ] Od. O. v. 125. In ſcripto libello perperam legebatur: Δῶρον τοι κ. ἐ. φίλον τέκνον φίλε τ. δ. Hanc generis permutationem, certa ratione nixam, Εὐβοϊκὸν σχῆμα vocat *Lesbonax.*

28 Ἡσιόδῳ] Theogon. v. 321. Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. *Chimaera tripartito ore flammam ſpirare dicebatur.*

29 Ἠέλιος, ὃς] Scribe: Ἠέλιός θ', ὃς π. ex Il. Γ. 277. ubi *Schol.* notat: Ἠέλιός τε] Ἀντὶ τοῦ, καὶ σὺ ὦ ἥλιε. παράπτωσις ὀρθὴ ἀντὶ κλητικῆς, κατ' Ἀττικισμόν. Verſus autem in Il. Γ. 276. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε. Is verſus, quem Noſter adfert, alibi frequenter recurrit.

30 Δῖα θεάων] Il. E. v. 381. et alibi. *Heſychius*: Δῖα θεάων, ἀντὶ τοῦ διοτάτη.

31 Καὶ *] Inſerui huic loco defectus indicem. Quae ſubiiciam videntur excidiſſe: καὶ συγκριτικὸν ἢ ὑπερθετικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ, οἷον (Od. M. v. 385.) γυναικῶν θηλυτεράων, ἀντὶ τοῦ θηλειῶν. Ita edidi pro τηλείων. Inter *Heſychii* λέξεις Ὁμηρικὰς hanc etiam repe-

θηλυτεράων, ἀντὶ τοῦ θηλειῶν. καὶ, δικαιότατος Κενταύρων, ἀντὶ τοῦ δίκαιος.

Περὶ δὲ Γενικὰ καὶ Εἰδικά· ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ,

πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

εἶδος μὲν γὰρ ἄνδρες, γένος δὲ, ἄνθρωποι.

Περὶ δὲ τὰ Πάθη· ὡς εἴ τις λέγοι, οἰκοδομοῦμαι πύργον, ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶ.

Περὶ δὲ Ἐνεργήματα· ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ,

Ναιετάουσι πόληες [32].

ἀντὶ τοῦ ναιετάονται. καὶ,

ῥέε δ᾽ αἵματι γαῖα.

ἀντὶ τοῦ ἐῤῥεῖτο [33].

Περὶ δὲ τὰ Πρόσωπα· ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ [34],

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ᾽ ἐν Ὀλύμπῳ,
Σοί τ᾽ ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεθα ἕκαστος.

ἀντὶ τοῦ δέδμηνται.

Περὶ δὲ Χρόνους· ὡς παρ᾽ Εὐριπίδῃ [35],

rire licet: *Θηλυτεράων, θηλειῶν, τῶν μόνων ἐγκυμόνων πλησιαζουσῶν ἀνδράσι. μόναι γὰρ αἱ γυναῖκες ἔγκυαι οὖσαι πλησιάζουσιν ἀνδράσι, τῶν δὲ ἄλλων ζώων οὐδέν.* *Scholiastae* nota ad Il. *Λ.* v. 831. ubi Chiron dicitur *δικαιότατος Κενταύρων*, hac ratione est corrigenda: *Τὸ ὑπερθετικὸν κεῖται ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ θετικοῦ. ὃ ἐστιν ὁ μόνος ἐν Κενταύροις δίκαιος.* cui iunges *Hesych.* in *Δικαιότατος Κενταύρων.* *Auctor* vitae *Hom.* p. 308. *Καὶ τὰ εἴδη δὲ τῶν ὀνομάτων ἐξαλλάσσει, πολλάκις μὲν τὸ συγκριτικὸν τιθεὶς ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ. —— ποτὲ δὲ τὸ ὑπερθετικὸν ὁμοίως ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, ὡς τὸ, δικαιότατος Κενταύρων.* Utrumque Atticis proprium esse observat *Corinthius.*

32 *N. πόληες*] In MS. *ναιετάουσι πόλιες.* Scripsi *N. πόληες* ex Il. *Δ.* v. 45. Qui ea ratione activa et passiva permutant, peccare dicuntur *περὶ τὰς διαθέσεις.*

33 *Ἀντὶ τοῦ ἐῤῥεῖτο*] *Homericae* locutionis in Il. *Δ.* v. 451. triplex proponitur a *Scholiasta* expositio, quarum secundam *Grammaticus* noster sequitur, *Hesychio* etiam probatam: *Ῥέε δ᾽ αἵματι γαῖα, κατεῤῥεῖτο ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος.* quamvis dubium esse queat, an non *κατεχεῖτο* posuerit *Hesychius.* Tertiam *Schol.* interpretationem, meo quidem iudicio prioribus praeponendam, amplectitur *Schol. Apoll. Rhod.* I. v. 1146. *ἡ δὲ σύνταξις κατὰ μετάθεσιν, ὡς τὸ, ῥέε δ᾽ αἵματι γαῖα· ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἔῤῥεεν ἐν τῇ γῇ.*

34 *Παρ᾽ Ὁμήρῳ*] Il. *E.* v. 877. et 878. ubi vulgatur, prouti versus postulat, *δεδμήμεσθα.* sed in MS. *Hom.* Codice *δεδμήμεθα* legebatur. *Homericae* figurae venustatem, probe perceptam, perite declarat Scriptor vitae *Hom.* *Anonymus* p. 309. et 310.

35 *Παρ᾽ Εὐριπίδῃ*] MS. *παρ᾽ Εὐρυπίδη, θύρσον δέ τις λαβοῦσα ἔ.* *Euripidae* versus reperiuntur in Bacchis v. 703. et 704. ubi pro *ἔπαισεν εἰς πέδον* vulgatur *ἔπαισεν εἰς πέτραν.* Prius *Grammaticus* noster posuerat, versu proximo sequenti deceptus: *Ἄλλη δὲ νάρθηκ᾽ εἰς πέδον καθῆκε γῆς.* Ea autem lectio *ἔπαισεν εἰς πέδον*

Θύρσον δέ τις λαβοῦσ᾽ ἔπαισεν εἰς πέδον,
Ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.

ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν.

Περὶ δὲ τὰς Ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων· ὡς εἴ τις ἐναλλάττει [36] εὐκτικὰ ὁριστικοῖς, ἢ προστακτικὰ ἀπαρεμφάτοις, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ [37],

Αἶψα μάλ᾽ ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
Πειρᾶν δ᾽, ὥς κεν —— ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς.

ἀντὶ τοῦ πείραζε, ὡς καὶ προείρηκεν ἐλθέ. καί,

Πληθὺν δ᾽ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ᾽ ὀνομήνω.

ἀντὶ τοῦ οὐ μυθησαίμην.

201 Περὶ δὲ τὰ Ἄρθρα [38]· ὡς εἴ τις ὑποτακτικοῖς χρήσαιτο ἀντὶ προτακτικῶν. οἷον,

Μῦθος δ᾽ ὃς μὲν νῦν ὑγιὴς εἰρημένος ἔστω.

ἀντὶ τοῦ, ὁ μέν· καὶ ἔμπαλιν προτακτικοῖς ἐχρήσατο ἀντὶ ὑποτακτικῶν,

Ἠπείλησεν μῦθον, ὁ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.

ἀντὶ τοῦ, ὃς δή. καί,

ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

ἀντὶ τοῦ, ὅς μιν.

Περὶ δὲ τὰς Ἀντωνυμίας· ὡς εἴ τις ἀσύναρθρον ἀντὶ συνάρθρου παραλαμβάνοι. ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ Ζηνόδοτος παραγράφει λέγων, πρὸς εις [39] ἀντὶ τοῦ σοι σύναρθρος.

nihil quidem habet, quod adeo offendat; nisi quod splendidam, quae Mosen et Bacchum comparat, fabulam nonnihil labefactet. Aliquantulum huic loco inhaeseram, antequam oculos converteram ad illud ἐκπηδᾷ pro ἐξεπήδησε positum; et pene me in errorem induxisset, quae subito oborta fuerat coniectatio, nimirum pro ἔπαισεν *Grammaticum* nostrum legisse ἐπήισεν· quid voluerim, cogitandum relinquo.

36 Ἐναλλάττει] MS. ἀναλλάττει. Istam autem ἐγκλίσεων ἐναλλαγὴν tangit *Auctor* vitae *Hom.* p. 308.

37 Παρ᾽ Ὁμήρῳ] Il. Δ. v. 70. et 71. Πειρᾶν δ᾽, ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς. Ibid. v. 66. Πειρᾶν θ᾽, ὥς κεν etc. in MS. etiam *Leidensi* extabat Πειρᾶν δ᾽, ὥς κεν τ. Usus τοῦ προστακτικοῦ ἀντὶ ἀπαρεμφάτου *Lesbonacti* dicitur schema Ionico-Doricum. Alter *Homeri* versus est ex Il. *B.* 488. ubi *Schol.* Μυθήσομαι interpretatur μυθησαίμην, εἴποιμι.

38 Περὶ δ. τ. Ἄρθρα] Confer, si lubet, *Scriptorem* vitae *Hom.* p. 310. *Homeri* loca, quae hac in nota adferuntur, reperies in Il. Θ. v. 524. Il. Α. v. 388. et in Od. Τ. v. 372. Ἠπείλησεν μῦθον vulgavi pro ἐπείλησαι μῦθον, quod erat in MS. *Alexion* in Il. Ζ. versum 149. corrigebat, τὰ ἄρθρα σολοικισμὸν κατὰ τὴν φράσιν νομίζων, uti traditur in Scholiis MSS.

39 Πρὸς εις] Est cur dubitem, an adcurate veteris libri ductus

ἢ εἴ τις, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου λέγοντος [40] ὑμεῖς, ἐπὶ δὲ δευτέρου προσώπου τάξειεν ἀντωνυμίαν τὴν ἁρμόζουσαν τρίτῳ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. 202

ἀντὶ τοῦ, ὑμέτερον.

Περὶ δὲ τὰς Προθέσεις [41].

Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς,

ἀντὶ τοῦ, ἐλάτην. καὶ,

Κάππεσον ἐν Λήμνῳ·

ἀντὶ τοῦ, εἰς Λῆμνον.

Περὶ δὲ Ἐπιῤῥήματα·

καὶ εἴσω δόρπον ἕλοντο.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ [42],

Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοὐκ ἀνώνυμος
Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανοῦ τ' ἔσω [43].

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. καὶ,

Πωλεῖταί [44] τις δεῦρο γέρων.

---

nobis reliquerit *Vossius*. Eius rei cura parum nos habebit sollicitos, cum sincera lectio ex istis scripturae reliquiis facillimo opere queat erui; hac enim ratione est legendum: παρ' Ὁμήρῳ Ζηνόδοτος παραγράφει λέγων, Πατρὸς σεῖο, ἀντὶ τοῦ σοῖο συνάρθρου. Silentio non premam, quae hanc emendationem subministravit, *Ammonii* notam: Σοῖο καὶ Σεῖο παρὰ ποιηταῖς κατὰ τοὺς ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντας διαφέρει. Σοῖο μὲν γάρ ἐστι σύναρθρος ἀντωνυμία· οἷον (Il. Ω. v. 486.) Μνῆσαι πατρὸς σοῖο. ἡ δὲ Σεῖο οὐ σύναρθρος. *Dionysius Thrax* in Arte Gramm. Τῶν δὲ ἀντωνυμιῶν, inquit, αἳ μὲν εἰσιν ἀσύναρθροι, αἳ δὲ σύναρθροι. ἀσύναρθροι μὲν, ἐγὼ, σύ. σύναρθροι δὲ, ἐμὸς, σός. quam distinctionem reprehendit *Vetus Technici Commentator*: Ἐψεύσατο τοῦτο εἰπών. Οὐ δεῖ γὰρ συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους καλεῖν ἀντωνυμίας. ἰδοὺ γὰρ αἳ μὲν καλούμεναι σύναρθροι οὐκ εἰσὶν ἄρθρων δεκτικαὶ etc. αἳ δὲ καλούμεναι ἀσύναρθροι δεκτικαί εἰσιν ἄρθρων. Ἀττικοὶ γὰρ τὸν ἐμὲ φασὶν, ὡς καὶ Καλλίμαχος, Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμὲ, καὶ τὸν σὲ Κροτωπιάδην. Καὶ Μένανδρος ἐν ὕδατι, τὸν ἐμὲ τουτονί. Integrum locum propter inedita fragmenta produxi. *Callimachi* verba partim leguntur in fragm. *Bentleiano* CCCXV.

40 Λέγοντος] Scribendum forsan λέγων τὸ ὑ.

41 Περὶ δ. τ. Προθέσεις] *Hom.* Il. Ξ. v. 287. Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον. et Il. Α. v. 593. Κάππεσον ἐν Λήμνῳ. atque ita edidi pro κἄππεσεν· quae erat MS. lectio. Alia in eandem rem loca dabit *Auctor* vitae *Hom.* p. 310.

42 Παρ' Εὐριπίδῃ] His versibus *Euripidae* Hippolytum exorditur Venus. *Euripidem*, *Sophoclem*, et *Eubulum* eandem ob rationem notat *Ammonius*.

43 Οὐρανοῦ τ' ἔσω] Quam e MS. enotaverat *Vossius* lectionem, Κύπρι τ' οὖν ἰοὺτ' ἔσω, ex scribendi compendio ortam, corrigere non dubitavi.

44 Πωλεῖται] *Hom.* Od. Δ. v. 384. *Hesych.* Δεῦρο, ἐνθάδε. In MS. πολῖται extabat pro πωλεῖται.

ἀντὶ τοῦ, ἐνθάδε. καὶ,

Ναὶ μὰ [45] τόδε σκῆπτρον.

ἀντὶ τοῦ, νὴ τοῦτο. καὶ ὅταν τις ἀπαγορευτικῷ χρήσηται ἀντὶ ἀρνητικοῦ. οἷον,

Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα [46] Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

ἀντὶ τοῦ, οὐ δι' ἐμήν.

Περὶ δὲ τοὺς Συνδέσμους· ὅταν τις τῷ μὲν μὴ ἐπενέγκῃ
τὸν δὲ, ἢ ἕτερον ἰσοδυναμοῦντα. ἢ τῷ ἤτοι διαζευκτικῷ
203 μὴ ἐπενέγκῃ τὸν ἤ. ἢ εἴ τις χρήσαιτο τῷ μὲν ἢ προτακτικῷ, τῷ δὲ ἤτοι ὑποτακτικῷ, λέγων, ἢ τόδε, ἤτοι τόδε· τοὐναντίον γὰρ χρὴ ποιεῖν, προτάσσειν μὲν τὸν ἤτοι, ὑποτάσσειν δὲ τὸν ἤ, λέγοντας, ἤτοι τόδε, ἢ τόδε.

Σολοικίζουσι δὲ καὶ περὶ τὸ μικτὸν καλούμενον· ἐπειδὰν δύο ἢ πλείονα εἴδη τῶν εἰρημένων ἐμπεριέχηται. ὡς ἐν τῷ, ἕνα λίθον πένθ' ὑπῆσαν σκόρπιοι. Σολοικίζει δὲ καὶ, ὁ τὸ παιδίον δεικνὺς, καὶ λέγων οὗτος.

Σολοικία δὲ καὶ Βαρβαρισμὸς τούτῳ διενηνόχασιν ἀλλήλων, ὅτι ἡ μὲν Σολοικία περὶ πλείονας γίνεται λέξεις ἀκαταλλήλως πλεκομένας, καὶ τὸ σημαινόμενον ἐναλλάσσει. οἷον, Ναιετάουσι πόλιν [47], ἀντὶ τοῦ ναιετάονται· ὁ δὲ Βαρβαρισμὸς περὶ μίαν γίνεται λέξιν [48], καὶ μόνης τῆς φωνῆς ἐστιν ἁμάρτημα. ὁ γὰρ λέγων περισπωμένως εὐγενῆς, τὸ μὲν σημαινόμενον φυλάττει, πταίει δὲ κατὰ τὴν προφορὰν, περισπωμένῃ χρώμενος ἀντὶ ὀξείας.

Ὠνόμασται δὲ ὁ μὲν Βαρβαρισμὸς κατὰ ἐναντιότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπειδήπερ ἡ κατορθωμένη λέξις Ἑλληνισμὸς καλεῖται, καὶ ὅτι πᾶν τὸ ἐκ τῆς συνηθισμένης λέξεως μετενηνεγμένον [49] Βάρβαρον λέγεται. Σολοικισμὸς δὲ, ὅτι τοῦ σώου λόγου αἰκία [50]. αἰκίζεται γὰρ τὴν ἀκολουθίαν

45 *Ναὶ μὰ*] Il. *A*. v. 234. *Hesych*. *Ναὶ μὰ, ἀντὶ τοῦ νή. μή.*

46 *Ἰότητα*] Mendose in MS. *Μὴ δι' ἐμὴν νεότητα.* Alterum est in *Hom*. Il. *O*. v. 41.

47 *Πόλιν*] Quinimo legendum *Ναιετάουσι πόληες· ἀντὶ τοῦ ναιετάονται*. Vide notam 32.

48 *Λέξιν*] MS. *τάξιν*· perperam.

49 *Μετενηνεγμένον*] MS. *μητ' ἐνηνεγμένον*.

50 *Τοῦ σώου λόγου αἰκία*] Apud *Etymologum* *Σόλοικοι* dicuntur *οἱ βάρβαροι, ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Κίλικος*. nisi potius legendum sit: *ὑπὸ Σόλων πόλεως Κιλικίας*. Hanc nominis originem praeter *Anonymum* inter *Galei* Opuscula Mythol. p. 95. tangit *Eustathius* ad *Dionysii* Perieg. v. 875. qui tamen alibi a ridicula, quam tradit Noster, etymologia non abhorruit, ad *Hom*. Il. *A*. p. 47. *ἀπὸ δὲ τοῦ σόος τούτου βοηθεί-*

τοῦ λόγου· ἢ ὅτι οἱ παλαιοὶ Σολοίκους ἐκάλουν τοὺς βαρβάρους. καθὰ φησὶν Ἱππῶναξ, 204

Καὶ τοὺς σολοίκους, ἢν λάβωσι, περνᾶσιν.

ὥστε τῷ γένει Σολοικίαν εἶναι τὸν βαρβαρισμόν.

ται καὶ ὁ τεχνικὸς εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἐτυμολογίαν τοῦ σολοικισμοῦ, εἰπὼν σολοικισμὸν εἶναι σόου λόγου αἰκισμόν. Sic ſolent Magiſtri, quorum hac in parte ineptiae nos parum movent. *Σολοικισμὸς* et *Σολοικίζειν* latiſſimi uſus vocabula de quibusvis rebus uſurpabantur, quae minus decore a recepta conſuetudine recedebant. *Σολοικίζειν τῇ φωνῇ*, *barbare loqui*, apud *Demoſth.* I. in Steph. p. 612. A. ὑμεῖς δ' ἴσως αὐτὸν ὑπειλήφατε, ὅτι σολοικίζει τῇ φωνῇ, βάρβαρον καὶ εὐκαταφρόνητον εἶναι. Sauromatae minus caſtigate Scythicam linguam enunciantes σολοικίζειν αὐτῇ dicuntur apud *Herodot.* IV. c. 117. Ad eandem rationem poni poteſt σολοικίζειν τῷ τρόπῳ. *Xenophon* Cyrop. VIII. p. 216. B. Δαϊφάρνης δέ τις ἦν, σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ· *aſperioris indolis homo.* Ampliſſimam hanc τοῦ Σολοικίζειν poteſtatem optime expoſuit in Lexico non vulgaris bonitatis MS. *Cyrillus:* Σολοικίζειν, οὐ μόνον τὸ κατὰ λέξιν καὶ φωνὴν ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φορευμάτων. ὅταν τὶς χορικῶς ἐνδύεται, ἢ ἀτάκτως ἐσθίει, ἢ ἀκόσμως περιπατεῖ. ubi pro φορευμάτων legendum videtur φορημάτων· niſi quis malevit ἐπὶ ὀρχημάτων. ἢ διαν. inperiti ſaltatores σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται, apud *Lucian.* de Saltat. p. 814. hunc locum non omiſit, qui copioſe et erudite uſum vocis σολοικισμοῦ ſive σολοικίας declarat, praeſtantiſſ. Ieſuita *Ludovicus Creſollius* Vacation. Autumn. L. II. c. IX. p. 347. et 348.

207 # ΛΕΞΙΚΟΝ

ΠΕΡΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΚΛΕΓΕΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΤΡΥΦΩΝΟΣ, ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ, ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΕΤΕΡΩΝ

ΚΑΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΑΝΤΙΒΛΗΘΕΝ ΚΑΙ ΟΡΘΩΘΕΝ.

Τὸ Α πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται ἀεί. οἷον, ἀαρών. Ἄαπτος, ὁ ἀπροσπέλαστος, καὶ οὗ μὴ δύναταί τις ἅψασθαι.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Β, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Ρ, ψιλοῦται. οἷον, ἀβειρών. ἀβιμέλαχ. ἄβαρις. ἄβυδος. καὶ τὰ λοιπά. τὸ μέντοι ἁβραάμ. καὶ ἁβράμιος. καὶ ἁβρός. ἁβρότης. ἁβρότονον. ἃ πάντα ἀπὸ τοῦ ἁβρὸς γίνεται, καὶ ὅσα ἐκ τούτου, δασύνονται, ὅτι ἐπάγεται τῷ Β τὸ Ρ. σεσημείωται ἐν τούτοις τὸ Ἀβρότη νὺξ, ἐν ᾗ βροτὸς οὐ πορεύεται. καὶ Ἀβροτάζω, τὸ ἁμαρτάνω, κυρίως δὲ, τὸ βροτοῦ ἀποτυγχάνω· τοῦ Α κατὰ στέρησιν ἐπὶ τούτων
208 *λαμβανομένου. καὶ Ἄβρομοι, οἱ πολύηχοι, τοῦ Α κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου, ἢ κατὰ στέρησιν, ἤγουν οἱ βρόμον μὴ ἔχοντες.*

Τὸ Α πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. ἄγαν. ἀγείρω. ἀγορά. Ἄγνος, τὸ φυτόν. τὸ μέντοι Ἁγνὸς, ὁ καθαρός. καὶ ἅγιος.

καὶ ἁγιάζω. καὶ ἁγιωσύνη. καὶ ἁγνίζω. καὶ ἁγνισμός. καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Ἅζω ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ σέβομαι, τὴν δασεῖαν φυλάττουσιν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. ἀδάμ. ἄδωνις. ἀδελφός. Ἀδριὰς, κόλπος θαλάσσης. πλὴν τοῦ ᾅδης. ἁδρύνω. ἁδρότης. τὸ μέντοι Ἁδριὰς † παρ' Ὁμήρῳ δασύνεσθαι φησὶν Ἡρωδιανὸς, ἐν δὲ τῷ Καθόλου ψιλοῦσθαι.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. οἷον, ἀεί. ἀετός. Ἄελλα, ἡ συστροφὴ τοῦ ἀνέμου. Ἀερόπη, κυρίως. ἀέναον. ἀέριον.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. Ἄζω, τὸ ξηραίνω. ἐξ οὗ καὶ Ἀζαλέος, ὁ κατάξηρος. καὶ Ἀζαρίας, κύριον. Ἄζωτος, πόλις. πλὴν τοῦ Ἅζω, τὸ σέβομαι, καὶ θαυμάζω. ἅζομαι. ἁζόμενος.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Η ψιλοῦται. οἷον, Ἀήτης, ἄνεμος. ἀηδών. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον, Ἄθως, ὄνομα ὄρους, οὗ ἡ γενικὴ, ἄθω· ὡς ὁ κάλως, τοῦ κάλω· καὶ ὁ ἄπρως, τοῦ ἄπρω· καὶ ὁ ταὼς, τοῦ ταώ. Ἀθῶος, ὁ ἀζήμιος. ἀθηνᾶ. ἀθροίζω. ἀθηρηλοιγός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἷον, Ἀΐδης, ὁ ᾅδης. Ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ. Ἀΐω, τὸ ἀκούω. Ἀϊστῶσαι, τὸ ἀφανίσαι. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. ἀκοή. ἄκμων. ἀκόνη. Ἀκαλήφη, εἶδος βοτάνης, ἡ λεγομένη κνίδη. Ἀκωκὴ, ἡ 209
κεφαλὴ τοῦ βέλους. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται. οἷον Ἀλῶ, τὸ πλανῶ. Ἄλη, ἡ πλάνη. Ἀλήτης, ὁ πλανήτης. Ἀλίτης, ὁ ἁμαρτωλός. καὶ ἀλιτρός. Ἄλυδις †, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. ἄλλος. καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ. ἀλλοῖος. ἀλλοδαπός. ἀλλότριος. ἀλλόκοτος. ἀλλᾶς, ἀλλᾶντος. πλὴν τοῦ Ἅλς, ὃ θηλυκῶς μὲν λεγόμενον σημαίνει τὴν θάλασσαν, ἀρσενικῶς δὲ τὸ ἅλας. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, Ἁλίτης, ὁ θαλάσσιος. Ἅλιος, ὁ μάταιος, καὶ ὁ θαλάσσιος. ἁλουργίς. ἅλμη. ἁλιεύς. Ἁλικαρνασὸς, πόλις. καὶ ἁλίασος. ἁλίαρτος. Ἁλιζῶνες, ἔθνος, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῆς ἁλὸς περιζωννύεσθαι. Ἁλυκὸν, τὸ ἁλμυρόν. Ἁλίζω, τὸ ἅλατι πάσσω. σὺν τούτοις καὶ τὰ ἄθροισμα σημαίνοντα. Ἅλις, ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς, καὶ αὐτάρκως. Ἁλίζω, τὸ

συναθροίζω. καὶ Ἄλως, τὸ αλώνιον. σὺν τούτοις καὶ Ἁλῶ, τὸ κρατῶ. ἅλωσις. ἁλωτός. ἁλίσκω. ἅλυσις. σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ Ἅλλομαι, διὰ δύο λλ, ὃ σημαίνει τὸ πηδῶ, καὶ ἁλλόμενος. καὶ Ἅλμα, τὸ πήδημα. Ἄλμα δὲ, τὸ ἄλσος, ψιλοῦται, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων,

Ἵν᾽ ἄλμαθ᾽ ἵππου † καὶ χαμευνάδος μόροι.

καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι Ἆλτο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν, ὡς καὶ Ὅμηρος, ἆλτο χαμᾶζε, ψιλοῦται. τὸ Ἁλετρίβανον, εἰ μὲν παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν ἐτυμολογεῖται, δασύνεται· εἰ δὲ παρὰ τὸ Ἀλεῖν, ἤγουν ἀλήθειν καὶ τρίβειν, ψιλοῦται. λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ. Ἀλκυὼν, ἐκ τοῦ ἐν ἁλὶ κύειν ἐτυμολογεῖται, ὅμως ψιλοῦται, διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὸ Κ. Ἁλέα, ἡ θερμασία, δασύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δὲ τῷ Κα-
210 θόλου ψιλοῦται· σὺ δὲ ψίλου κατὰ συνήθειαν. Ἄλυς, ποταμὸς, ὅθεν καὶ ἀλύτη, ψιλοῦται. ὡς καὶ Ἀλύτης, πολλὴν γὰρ χώραν περιτρέχει· τινὲς δὲ δασύνουσιν, ἁλυκὸν ὕδωρ λέγοντες ἔχειν αὐτόν. Ἄλυς δὲ, ἡ ἀδημονία, παρὰ πᾶσι ψιλοῦται.

Ἄλλως. Τὸ Α πρὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου συμφώνου τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἢ τῆς δευτέρας, ἢ τῆς τρίτης, ψιλοῦται. οἷον, Ἄλπεις, ὄνομα ὄρους ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀλφειὸς, ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ. ἀλγηδών. Ἀλκὴ, ἡ δύναμις. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. Ἀλθαία, εἶδος βοτάνης. καὶ Ἀλθαίνω, τὸ θεραπεύω. ὅθεν τὸ Ἀλκυὼν, ὄνομα ὀρνέου τινὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ τίκτοντος, εἰ καὶ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἁλὶ κύειν ἐτυμολογεῖται, ἀλλ᾽ ὅμως ψιλοῦται, διότι ἐπάγεται τὸ Κ. ὡσαύτως καὶ τὸ ἆλτο. καὶ τοῦτο δείκνυσιν ἡ συναλοιφή. φησὶ γὰρ Ὅμηρος ἐν τῇ Φῖ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος,

Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο κατακτάμεναι μενεαίνων.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Μ, ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται. οἷον ἀμνός. Ἀμύνω, τὸ βοηθῶ. καὶ Ἀμύνομαι, τὸ τιμωρῶ. ἀμείβω. Ἀμῶ, τὸ θερίζω. Ἄμη, ἡ δρεπάνη. τινὲς δὲ δασύνουσι τὴν ἅμην, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ ἅμα πολλοὺς τέμνειν στάχυας. Ἀμάλη, ἡ ἀγκάλη. ἀμαθύνω. Ἄμης, πλακοῦς. ἄμμος. ἄμαθος. Ἄμμυδις, Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. καὶ τὰ ἔχοντα τὸ Α στερητικόν. ἄμορφος. ἀμείλικτος.

πλὴν τοῦ ἅμα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον Ἁμαρτῆ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα. ἁμιλλῶμαι. ἅμαξα. σὺν τούτοις, ἁματροχιά. ἁμαρτάνω. ἁμαρτία. ἁμαρτωλός. Ἅμμα, ὁ δεσμός. (γρ. τὸ σχοινίον) παρὰ τὸ ἅπτομαι. Ἁμὶς, τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον. Ἁμνίον, τὸ εἰς ὑποδοχὴν αἵματος ἐπιτήδειον ἀγγεῖον. καὶ Ὅμηρος,

Περσεὺς δ᾽ ἀμνίον εἶχε.

γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ αἷμα αἱμνίον, καὶ ἀμνίον κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι. Ἁμυδὶς, τὸ ὁμοῦ. ἁμωσγέπως. καὶ ἁμωσγέπη. 211
τοῦτο δὲ παρὰ ἑτέροις ψιλοῦται, οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀμὸς, ὃ σημαίνει τὸν ἡμέτερον, ἐτυμολογοῦσιν εἶναι. τὸ Ἄμμος παρὰ πᾶσι τοῖς Τεχνολόγοις δασυνόμενον εὗρον καὶ δι᾽ ἑνὸς μ. ἡ μέντοι συνήθεια τοῦτο ψιλοῖ, καὶ διὰ δύο μμ γράφει. τὸ Ἅμαξα δασύνεται, ὡς εἴπομεν, ἐκ τοῦ ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ δύο βοῶν· τινὲς δὲ ψιλοῦσιν αὐτὸ, ἐτυμολογοῦντες ἐκ τοῦ τὸν ἄμητον ἄγειν. ὅθεν καὶ Κατημαξευμένας ὁδοὺς καὶ λέξεις λέγομεν τὰς συνήθεις καὶ κατατετριμμένας. καὶ Ἀμαξιτὸς, ἡ ὁδός. δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος εἰπὼν,

Τείχεος αἰὲν ὑπ᾽ ἐκ κατ᾽ ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο.

Τὸ Α λῆγον εἰς Μ, ἐπιφερομένου συμφώνου, ψιλοῦται ἀεί. ἄμφω. ἀμφίς. ἄμπυξ. ἄμπελος. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. ἀνία. ἄνεμος. ἀνεμώλιον. Ἀνύω, ὃ καὶ Ἀνύτω Ἀττικῶς γράφεται. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἁνδάνω, τὸ ἀρέσκω. ἐκ γὰρ τοῦ Ἥδω, τὸ εὐφραίνω, γινόμενον τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε τοῦ γεννήσαντος.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται ἀεί. ἄξων. ἀξίνη. ἀξία. Ἄξυλος ὕλη, ἡ πολύξυλος. καὶ Ἄξυλος, κύριον ὄνομα.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται. οἷον Ἄορ, τὸ ξίφος. Ἀολλέες, οἱ συνηθροισμένοι. Ἀοσσητὴρ, ὁ βοηθός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. ἀπηνής. ἀπόλλων. Ἀπολλῶτος, ὄνομα ἀποστόλου. ἀπάνθρωπος. ἀπώλεια. ἀπὸ, πρόθεσις· καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς πάντα. πλὴν τοῦ ἅπας. ἁπλοῦς. ἁπλῶς, ἐπίῤῥημα. ἁπαλός. ἅπαξ. ἁπαξάπαντες. ἅπτομαι. καὶ ἅπαν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ἀρά. ἀραιός. ἀρέθας. ἄρσην. ἀριπρεπής. 212

ἄρδην. ἀρνός. ἄροτρον. ἄρης. ἀρητός. Ἀρβύλη, καὶ Ἀρβυλὶς, εἶδος ὑποδήματος. ἀργία. Ἄρδω, τὸ ποτίζω. Ἄργος, πόλις. ἀργός. ἄρμενον. ἀρμένιος. καὶ Ἀρμοῖ, ἀντὶ τοῦ νεωστὶ, παρὰ Λυκόφρονι, ὡς τὸ,

Θύσσησιν ἀρμοῖ μηλάτων ἀπάργματα

Θύουσαν.

πλὴν τοῦ ἁρμόζω. ἁρμογή. ἁρμός. ἁρμονία. Ἁρμαλιὰ, ἡ τροφὴ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω γίνεται. ἅρμα. Ἅρκυς, ἡ παγίς. Ἅρπη, ἡ δρεπάνη. Ἅρπυια, εἶδος ἀνέμου σφοδροῦ. ἁρπάζω. ἅρπαξ. ἁρπαλέος. καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐχόντων ἐπαγόμενον τὸ Π.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Σ, ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου. ἀσία. Ἄση, ἡ βλάβη. Ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη· παρὰ τὸ τὴν Ἄσιν, τουτέστι τὸν ῥύπον, μινύθειν καὶ ἐλαττοῦν. Ἆσσον, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ἀσσυρία. ἀσκός. ἀσσύριος. ἀσπίς. ἄστυ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἅσσα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα. Ἄσσα δὲ, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως, ψιλοῦται.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Τ, ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται. οἷον Ἄτη, ἡ βλάβη. Ἀτεράμων, ὁ σκληρός. Ἀτρεὺς, κύριον. Ἀττέλαβος, ἡ ἀκρίς. ἀττικός. Ἄτερ, ἀντὶ τοῦ χωρίς. Ἀτταγὴν, εἶδος ὄρνιθος καταστίκτου, τὸ λεγόμενον ταγηνάριον. καὶ Ἄττα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. πλὴν τοῦ Ἅττα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα. Ἅτε, ἀντὶ τοῦ καθά. καὶ Ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. καὶ ἁτέρα, θηλυκόν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται. Ἀϋτὴ, ἡ βοή. Ἀΰω, τὸ φωνῶ. ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ,

213 ἀμφὶ δὲ νῆες

Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

ἀντὶ τοῦ φωνησάντων.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. οἷον ἄφνω. ἀφανής. Ἄφαρ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. πλὴν τοῦ Ἁφὴ, εἴτε τὴν χεῖρα σημαίνει, εἴτε τὴν ἔξαψιν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. οἷον Ἄχος, ἡ θλίψις. Ἄχθος, τὸ βάρος. ἄχυρον. ἀχιλλεύς. ἀχιτόφελ. ἀχαιός. ἀχυρμιά. ἀχαία. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. οἷον Ἄψ, ἀντὶ τοῦ πάλιν, καὶ εἰς τοὐπίσω. ἐξ οὗ καὶ Ἄψοῤῥος, ὁ ὀπισθόρμητος.

Ἄψυρτος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν παρὰ τὸ ἅπτω, καὶ ἅπτομαι· Ἁψίκορος, ὁ ἅμα τοῦ ἅψασθαι κορεννύμενος, τουτέστιν, ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἁψιμαχία. ἁψὶς, ἁψίδος. καὶ Ἅψεα, τὰ μέλη.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ω μέγα ψιλοῦται. οἷον Ἄω, τὸ πνέω. Ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω, καὶ ἀπανθίζω. καὶ Ὅμηρος,

ὕπνον ἀωτεῖς.

καὶ Ἀωρὶ, ἀντὶ τοῦ παρὰ καιρόν.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ τοῦ Α.

Τὸ Α, εἴτε στέρησιν δηλοῖ, ὡς τὸ ἄφιλος καὶ ἄοικος· εἴτε ἐπίτασιν, ὡς τὸ Ἄξυλος ὕλη, ἡ πολύξυλος· εἴτε κακὸν, ὡς τὸ Ἄφωνος, ὁ κακόφωνος· εἴτε ὀλίγον, ὡς τὸ Ἀμαθὴς, ὁ ὀλιγομαθής· εἴτε πλεονάζει, ὡς ἐν τῷ, στάχυς ἄσταχυς, σταφὶς ἀσταφὶς, σπαίρω ἀσπαίρω· εἴτε τὸ ὀπίσω σημαίνει, ὡς τὸ Ἀκόλουθος, ὁ ὀπίσω τὴν κέλευθον ποιούμενος· εἴτε τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ Ἄλοχος, ἡ ὁμόκοιτος, καὶ Ἀκοίτης, ὁ 214
ἀνήρ· εἴτε τὸ ἴσον, ὡς τὸ Ἀτάλαντον, τὸ ἰσόσταθμον, ψιλοῦται. Εἰ δὲ ἄθροισιν σημαίνει, δασύνεται. οἷον ἅπας. Ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. τὸ μέντοι ἅλυσις, καὶ ᾅδης, κἂν στερητικὸν ἔχωσι τὸ Α, δασύνονται. ἐκ γὰρ τοῦ Α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ λύω. καὶ ἐκ τοῦ Α, τοῦ σημαινομένου τὸ ὁμοῦ, καὶ τοῦ δῶ· πάντας γὰρ δεσμεῖ ὁ ᾅδης.

Τὸ Α ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται. ἀνά. ἀντί. ἀπό. ἐπειδὴ καὶ πᾶσα πρόθεσις ψιλοῦται. ἐκτὸς τῶν ἀπὸ τοῦ Υ ἀρχομένων.

Τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, κατὰ διάστασιν, ψιλοῦται. ἀαρών. ἀηδών. τὸ γὰρ αἷμα, καὶ τὰ τοιαῦτα, μὴ κατὰ διάστασιν ὄντα, δασύνονται.

Τὸ Α ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις δασύνεται. ἅ, ἅς, αἷς. ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς Δωρικοῖς. ἡμῶν, Ἁμῶν. ἡδὺ, Ἁδύ. Σημειωτέον, ὅτι τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, καὶ πρὸ τῶν δύο δασέων τοῦ Θ Χ, καὶ πρὸ τοῦ Κ Ξ ψιλοῦται ἀεί.

[ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.]

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Α δασύνεται. οἷον Ἑανὸν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. Ἑὰ, τὰ ἀγαθά. Ἑάλω, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθη. Ἕαται, ἀντὶ τοῦ κάθηνται, παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ,

Οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἔαρ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ἐαρίζω. Ἐαρινὸς καιρός. Ἐάω, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. καὶ Ἐαδότα, τὸν ἀρέσκοντα.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Δ ἢ τὸ Ρ. οἷον Ἔβενος, ξύλον. Ἔβερ, κύριον. Ἐβιωναῖος, ὄνομα αἱρετικῶν τινῶν. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι
215 ἕβδομος, ἑβραῖος, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν, δασύνονται· ὅτι ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Δ καὶ τὸ Ρ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται ἀεί. οἷον ἐγώ. ἐγείρω. ἐγγύς.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον ἔδαφος. Ἔδεσσα, πόλις. Ἐδὸς, ὁ λαίμαργος. Ἔδω, τὸ ἐσθίω. Ἐδητὺς, ἡ εὐωχία. Ἐδωδὴ, ἡ τροφή. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕδος, τὸ ἔδαφος, ἕδρα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, ἑδραῖος, ἑδράζω, ἑδραίωμα. σὺν τούτοις Ἕδνον, ἡ προίξ. Ἑδώλιον, ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. Ἑδανὸν, τὸ ἡδύ. καὶ Ἑδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει.

Τὸ Ε πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται. οἷον ἐείκοσιν, ἀντὶ τοῦ εἴκοσιν. Ἐεισάμενος, ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθείς. καὶ Ὅμηρος,

Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε θεῖος ὄνειρος.

καὶ Ἔεργεν, ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἑέρσα, ἡ δρόσος. καὶ Ἕετο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδύετο. καὶ Ἓε, ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἓε δ' ἔξοχα πάντων.

καὶ Ἑέλδωρ, τὸ ἐπιθύμημα. τοῦτο δὲ ψιλούμενον εὗρον ἐν τοῖς Ἰωάννου.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἷον ἐζεκίας. καὶ ὅσα κλιτικὸν ἔχει τὸ Ε, οἷον ἔζη. ἐζηλοτύπει. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕζω, τὸ καθέζομαι.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Η δασύνεται. οἷον Ἑὴ, ἡ ἰδία. Ἑῆος, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ προσηνοῦς. ἑήνδανε. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἔην, τοῦ ὑπῆρχε. καὶ Ἐηνὸς, ὄνομα ποταμοῦ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται, οἷον ἔθνος. ἔθος. Ἐθὰς, ὁ συνήθης. Ἔθειρα, ἡ θρίξ. ἐθέλω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕθεν, ἀντωνυμίας, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς Ὅμηρος, 216

Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα.

καὶ πάλιν,

οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων.

καὶ Ἑθεὶς, ὁ ἐμβληθεὶς, καὶ ὁ ἀφεθείς. ἐκ τοῦ Ἕω, τὸ ἐμβάλλω, καὶ τὸ ἀπολύω.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. οἷον ἑκατόν. ἕκαστος. ἑκάτερος. Ἕκηλος, ὁ ἥσυχος. ἑκών. ἑκοῦσα. Ἑκατομβαιὼν, ὄνομα μηνός. Ἕκατι, ἀντὶ τοῦ χάριν. Ἑκὰς, τὸ πόῤῥω. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἑκηβόλος. ἑκάεργος. ἑκατηβελέτης. σὺν τούτοις, ἑκάβη. ἕκτωρ. ἑκάτη. ἕκτη. ἑκταῖον. ἕκτον. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἓξ ἀριθμοῦ. πλὴν τοῦ Ἐκ, προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς συγκειμένων. οἷον ἔκπτωτος. ἔκβλητος. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Ε, οἷον ἐκάλουν. ἔκρινον. ἐκεκτήμην. καὶ τῶν ἀποβολὴν πασχόντων τοῦ Ε. οἷον ἐκεῖνος. ἐκεῖθεν. ἐκεῖθι. ἐκεῖσε. καὶ γὰρ λέγεται καὶ κεῖνος, καὶ κεῖθεν, καὶ κεῖθι, καὶ κεῖσε, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ε. τὸ δὲ Ἑκυρὸς, ὁ πενθερὸς, καὶ Ἐκεχειρία, ἡ ἄδεια, κατὰ τὰ λελεγμένα κανόνας οὐκ ἔχοντα, ὅμως ψιλοῦνται.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται, οἷον ἔλαφος. ἔλεος. Ἐλάτη, εἶδος δένδρου. ἐλεύθω. ἐλεγεῖον. Ἐλλεδανὸς, ὁ δεσμός. ἐλάχιστος. Ἐλλόβιον, τὸ ἐνώτιον. Ἐλῶ, τὸ ἐλαύνω. Ἔλλοπες, οἱ ἰχθύες. ἐλισσαῖος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἕλλην. ἑλλάς. Ἑλλανοδίκαι, οἱ κριταὶ, οἱ εἰς τοὺς ἀγῶνας καθήμενοι. καὶ Ἕλλη, κύριον. ἀφ᾽ ἧς καὶ ἑλλήσποντος. ἑλληνοταμίας. ἑλένη. ἕλενος. Ἑλλὸς, ὁ ἔλαφος. Ἕλω, τὸ λαμβάνω, καὶ τὸ φονεύω. καὶ τὸ ἑλκύω, (ἀφ᾽ οὗ καὶ Ἑλώρια, τὰ σπαράγματα, καὶ ἑλκύσματα τῶν κυνῶν.) καὶ τὸ προκρίνω, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἑλόμενος, ὁ προκρίνας. Ἕλος, ὁ σύμφυτος τόπος. ἑλίκη. ἑλίσσω. ἕλιξ, ἕλικος. 217
ὅθεν καὶ Ἑλίκωπες ἀχαιοὶ, καὶ Ἑλικῶπις κούρη. ἑλιγματώδης. Ἑλικὼν, ὄρος. ἕλκω. ἑλκύω καὶ ἑλισάβετ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου τοῦ Κ ἢ τοῦ Μ, δασύνεται. οἷον ἕλκος. ἕλκω. ἑλκύω. Ἕλμινς, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ σήψεος τικτόμενος σκώληξ. καὶ κλίνεται ἕλμινθος. ὡς τίρυνς, τίρυνθος. εἰ δὲ ἐπάγεται ἕτερον σύμφωνον,

ψιλοῦται. οἷον ἐλπὶς. ἐλθεῖν. Ἔλδεται, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμεῖ. καὶ Ὅμηρος,

Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. ἐμέ. ἐμός. Ἐμῶ, τὸ χέω. ἔμετος. ἔμπης. ἐμπόρευμα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἑμὺς, ἡ χελώνη, παρὰ τὸ ἓ ἤγουν ἑαυτὴν μύειν, τουτέστι κρύπτειν ἐντὸς τοῦ ὀστράκου. καὶ Ἕμα, τὸ ἄφεμα, καὶ ἡ πέμψις.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ν ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ ψιλοῦται. Ἐνὸς, ἐνιαυτός. Ἐνυὼ, ὄνομα πολεμικῆς θεᾶς. ἐξ ἧς καὶ Ἐνυάλιος, Ἄρης, καὶ σάλπιγξ ὁ τῆς Ἐνυοῦς παῖς. καὶ Ἐνῶ, ἐνόσω, τὸ κινῶ, ἐξ οὗ καὶ Ἔνοσις, ἡ κίνησις. καὶ Ἐνοσίχθων καὶ Ἐνοσίγαιος Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν κινῶν. καὶ ἔναιτος. καὶ ἐναίτη. ἐννέα. καὶ ἐννενήκοντα. Ἔννη, ἡ νεομηνία. καὶ ἔννηφι. Ἐνηὴς, ὁ πρᾶος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ὃ καὶ ἕνεκεν γράφεται. ἓν, ἑνός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ἑνὰς, ἡ μονάς. καὶ ἑνίζω. Ἑνῶ, τὸ μιγνύω, καὶ Ἕνωσις, ἡ μίξις. καὶ Ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδύοντο. ἐν τοῖς Θεοδωρίτου τὸ Ἕνος καὶ Ἕνη δασυνόμενα εὗρον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς, καὶ δι' ἑνὸς ν, τὸ ἔνη. σὺ δὲ ψίλου αὐτὸ κατὰ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ξ δασύνεται. ἓξ, ἐπὶ ἀριθμοῦ. ἑξήκοντα. ἑξακόσια. ἑξῆς. ἑξείης, τὸ αὐτό. Ἕξω, ἀντὶ τοῦ
218 λάβω, ἐπὶ μέλλοντος, καὶ Ἕξις, θετικόν. πλὴν μόνης τῆς ἐξ προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς γινομένων. Ἔξωρος, ὁ παλαιός. ἐξορία. Ἔξαιτος, ὁ ἐξαίρετος, κατὰ συγκοπήν. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ ε. οἷον ἔξεον, ἔξαινον.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ο δασύνεται. οἷον Ἑὸν, τὸ ἴδιον, καὶ τὸ ἀγαθόν. ὡς τὸ,

θεοὶ δοτῆρες ἑάων.

ἑορτή. ἑορτάζω. καὶ Ἕο, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς τὸ,

ἕο μέγ' ἀμείνονα φῶτα
Ἠτίμησε. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.

πλὴν τῶν ἀπὸ θέματος ἐχόντων αὐτό. ἔοικεν. ἔοργεν, ἔολπεν, ἀντὶ τοῦ ἔπραξε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἤλπισε. καὶ Ἐὸν, τὸ ὑπάρχον.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἔπω, τὸ λέγω. Ἔπος, τὸ λόγιον. ἐπαίτης. Ἐπήτης, ὁ λόγιος. ἐπὶ, πρόθεσις.

καὶ ὅσα ἐξ αὐτῆς. οἷον ἐπιφορά. ἐπιτήδειος. ἐπίβουλος. καὶ ἐπήβολος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕπω, ἕπομαι, τὸ ἀκολουθῶ. καὶ ἑπτὰ, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ. καὶ ἑπτὰς, ἑπτάδος. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἑπτά.

Τὸ Ε ἐπιφερομένου τοῦ Ρ, μετὰ φωνήεντος ἢ συμφώνου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Ρ, ψιλοῦται· εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ τὸ Δ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ. οἷον ἔρως. ἐρωτῶ. Ἔρνος, ὁ κλάδος. Ἔρις, ἡ φιλονεικία. Ἐρύω, τὸ ἑλκύω. Ἐῤῥω, τὸ φθείρομαι. ἔρχομαι. καὶ τὰ λοιπά. εἴρηται εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ τὸ Δ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ, διὰ τὸ Ἕρδω, τὸ πράττω. τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς Ἰωάννου δασυνόμενον εὗρον· ἔνιοι δὲ ψιλοῦσιν αὐτό. οὗ ὁ μέλλων ἕρξω. Ἕρκος, τὸ περίφραγμα. Ἕρπω, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἑρπετόν. καὶ ἑρπύζω. ἑρμῆς. Ἕρσα, ἡ δρόσος. καὶ Ἑρσήεις, ὁ δροσώδης. καὶ Ἕργμα, τὸ κώλυμα. Ἔρμα δὲ, 219 τὸ ἔρεισμα, ψιλοῦται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔρεισμα γεγονὸς κατὰ συγκοπήν. ἐν δὲ τοῖς Θεοδωρίτου, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν Σχεδεκτοτῶν † τὸ ἔρνος δασυνόμενον εὗρον. καὶ σὺ γοῦν δάσυνε μᾶλλον αὐτό. οἱ δὲ ψιλοῦντες κατὰ ἐτυμολογίαν ψιλοῦσιν, ὡς ἐκ τῆς ἔρας φυόμενον.

Τὸ Ε πρὸ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ἔσω, ἀντὶ τοῦ ἔσωθεν. ἔσοπτρον. Ἐσσαῖοι, καὶ Ἐσσηνοὶ, ὀνόματα ἐθνῶν. ἐσθὴς, ἐσθῆτος. ἐσθίω. Ἔσδρας, κύριον. Ἐσθλὸς, ἀγαθός. ἔσχατος. ἐσχάρα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἑσία, ἡ πρεσβεία. καὶ Ἕσσο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυσο. καὶ Ἑσσάμενος, ὁ ἐνδυσάμενος, ἀπὸ τοῦ Ἕω, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδύομαι. ἑσπέρα. καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. Ἑσπόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθήσομεν. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς Θεοδωρίτου ψιλούμενον εὗρον. Ἕστε ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ. καὶ τῶν ἐχόντων τὸ Τ μετὰ τοῦ Σ. οἷον ἑστία. ἑστιῶ. ἑστίασις. Ἑστιαῖος, κύριον. ἕστηκα, ἑστηκὼς, ἑστὼς, καὶ ἑστάναι. τὸ δὲ ἔστην, ἔστησα, ἐστάθην, ἐστησάμην, ψιλοῦνται, ὡς ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Ε, ἤγουν ἀπὸ αὐξήσεως. σὺν τούτοις καὶ τὸ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει, καὶ τὸ ἔστω, ἀπὸ τοῦ Ἔω, τὸ ὑπάρχω, γινόμενα.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. ἔτος. Ἐτεὸν, τὸ ἀληθές. ἔτυμον, καὶ ἐτήτυμον, τὸ αὐτό. Ἐτώσιον, τὸ μάταιον. Ἔτνος, τὸ φάβα. πλὴν τοῦ Ἕτοιμος, ὁ πρόχειρος.

ἑτοιμάζω. ἑτοιλοπείθης †. Ἕτερος, ὁ ἄλλος. Ἑταῖρος, ὁ φίλος. ἑτέρα, ἡ ἄλλη. καὶ ἑτεροῖον. Ἑταῖρα καὶ Ἑταιρὶς, ἡ πόρνη. καὶ ἑταιρεία. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. τινὲς δὲ καὶ τὸ Ἕτνος δασύνουσιν, ὀφεῖλον ψιλοῦσθαι· δηλοῖ δὲ τὸν ἑψημένον κύαμον· γίνεται δὲ παρὰ τὸ Ἕω, τὸ ἀπολύω, ἔτος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἔτνος, τὸ διαλελυμένον ὑπὸ τῆς ἑψήσεως, καὶ κλίνεται ἔτνους. καὶ Ἐτνήρυσις, τὸ κοχλιάριον, παρὰ τὸ τὸ ἔτνος ἀρύεσθαι.

220 Τὸ Ε πρὸ τοῦ Υ, εἴτε ἐν συνελεύσει εἴτε ἐν διαστάσει ἐστὶ, ψιλοῦται. οἷον Εὖς, ὁ πλατὺς, καὶ ἀγαθός. εὐρύς. εὐρύνω. εὖ, ἀντὶ τοῦ καλῶς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. πλὴν τοῦ εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρημα, εὕρω, εὑρήσω. Εὕω, τὸ φωτίζω. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ἔφεσις. ἐφετόν. ἔφεσος. ἐφραΐμ. ἔφορος. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ Ἑφθὸς, ὁ ἑψημένος.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἔχις. ἐχθρός. ἔχω. ἐχῖνος. καὶ τὰ παραπλήσια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ψ δασύνεται ἀεί. οἷον ἕψω, καὶ ἑψῶ, ἑψήσω. ἕψημα. ἑψητόν. Ἕψω, τὸ ἀκολουθήσω, ἐπὶ μέλλοντος. εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη, ἤγουν αὐξήσεως. οἷον ἐψιλωμένος. ἔψυξα. ἐψώμισα. ἐψυχαγώγησα. Ἔψων, τὸ ἐσπόγγιζον. σημείωσαι καὶ τὸ Ἐψία, ὅ ἐστιν ἡ διὰ λόγων παιδιὰ, ἐκ τοῦ ἔπω, ἔψω, ὃ δηλοῖ τὸ λέξω. ἐξ οὗ καὶ Φιλέψιος, ὁ φιλοπαίγμων.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ω δασύνεται. οἷον Ἕως, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ἀνατολή. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἕωθεν. ἑωθινός. Ἕωλος, ὁ χθεσινός. ἑωσφόρος. καὶ Ἑωϋτὸν, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. σὺν τούτοις ἕως, ἐπίῤῥημα χρονικόν. καὶ Ἕω, τὸ ἐνδύομαι, καὶ τὸ πληρῶ, καὶ τὸ πορεύομαι, καὶ τὸ ἀπολύω. καὶ ἑώρακα, ἀπὸ θέματος, καὶ ἑωρακὼς, καὶ ἑωράκειν. πλὴν τοῦ Ἔω, τὸ ὑπάρχω. καὶ Ἐῶ, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τῶν κατὰ αὔξησιν, ἐωνημένος. ἐῴκειν. ἐώργειν. περὶ ὧν αὐτίκα ἐροῦμεν.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος τοῦ Ε.

Τὸ Ε πλεονάζον ἐν μὲν λέξεσι ψιλουμέναις ἀπὸ
221 φωνήεντος ἀρχομέναις μεταλαμβάνει τοῦ ψιλοῦ πνεύματος,

ἐν δὲ δασυνομέναις τοῦ δασέος. καὶ τοῦ μὲν προτέρου παράδειγμα τὸ ὠνημένος, Ἐωνημένος, ὁ ἀγορασάμενος. ᾠνοχόει, Ἐῳνοχόει. ᾦξεν, Ἔῳξεν, ἀντὶ τοῦ ἀνέῳξεν. ἦν, Ἔην, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν. εἴκοσιν, Ἐείκοσι. τοῦ δὲ δευτέρου τὸ ὥρων, ἑώρων. ὥρακα, ἑώρακα. ἥνδανεν, ἑήνδανεν. εἷς, ἕεις.

Τὸ Ε δασυνόμενον, ἐὰν προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἷον ἕκηλος, ὁ ἥσυχος, Εὔκηλος. ἕωλον, τὸ χθεσινὸν, Εὔωλον. τὸ δὲ Εὔαδεν, ἀντὶ τοῦ ἤρεσε, ψιλοῦται. διότι καὶ ἕαδεν. ἥμαρτον γὰρ οἱ δασύνοντες αὐτό.

Τὸ Ε κατὰ τοὺς παρῳχημένους προερχόμενον καὶ ἀποπίπτον ψιλοῦται· καὶ προέρχεται μὲν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς καὶ παθητικοῖς τῶν ὁριστικῶν ῥημάτων, οἷον τύπτω ἔτυπτον. λέγω ἔλεγον. τύπτομαι ἐτυπτόμην. ἀποπίπτει δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων.

Τὸ Ε ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις πρὸ συμφώνου ψιλοῦται. ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ, ἐμὸς, ἐμαυτόν. ἐκεῖνος. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ ἑαυτὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα, πρὸ συμφώνου μὴ ὄντα, δασύνεται.

Τὸ Ε ἐν τοῖς ἀριθμοῖς δασύνεται. ἕν. ἕνδεκα. ἕξ. ἑξήκοντα. ἑξακόσια. ἑπτά. ἑβδομήκοντα. ἑπτακόσια. ἑκτόν. πλὴν τοῦ ἐννέα. ἐννενήκοντα. καὶ εἴκοσιν.

Τὸ Ε ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται. ἐπί. ἐξ. ἐκ. ἐν. εἰς. ἐς. ὡς καὶ πᾶν φωνῆεν ἐν αὐταῖς ἄνευ τοῦ υ.

Σημειωτέον ὅτι τὸ Ε πρὸ τριῶν φωνηέντων, τοῦ Ε Η Ι, ψιλοῦται ἀεί. πλὴν τοῦ Ἕλδωρ, τὸ ἐπιθύμημα. καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασέων, τοῦ Θ Φ Χ, ψιλοῦται ἀεί. πλὴν τοῦ ἑφθός. καὶ πρὸ τοῦ διπλοῦ Ψ καὶ πρὸ τοῦ Γ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η. 222

Τὸ Η πρὸ τοῦ Α ἀπὸ κλίσεως ἤτοι αὐξήσεως εὑρίσκεται, καὶ ψιλοῦται. οἷον Ἠάκει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε. καὶ Ἠάριζον, ἀντὶ τοῦ, περὶ ἔαρος ἔλεγον. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Β δασύνεται. οἷον Ἥβη, ἡ ἡλικία. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, Ἡβῶ. ἡβάσκω. Ἡβηδὸν, ἀντὶ τοῦ σὺν πάσῃ ἡλικίᾳ. πλὴν τοῦ Ἠβαιὸν, τὸ ὀλίγον, καὶ μικρόν. καὶ ἠβολεῖν †. καὶ τῶν μὴ παρὰ τὴν ἥβην γινομένων. τὸ μέντοι ἡβρύνετο, ὡς ἀπὸ τοῦ ἁβρὸς γινόμενον, δασύνεται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Γ δασύνεται ἀεί. οἷον ἡγεμών. ἡγεμονία. ἡγοῦμαι. ἡγούμενος. ἡγήτωρ. ἡγήσιππος. ἡγεσίλαος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη. οἷον Ἠγμένος, ὁ ἀγόμενος. ἠγορόωντο. ἠγροικίσθην. ἤγαμεν. ἠγαπᾶτο. τὸ μέντοι ἡγνικότες ἐκ τοῦ ἁγνίζω γέγονε· τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἁγνός· τὸ δὲ ἁγνὸς ἐκ τοῦ ἅζω ῥήματος τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε. καὶ πλὴν εἰ μὴ κατὰ τροπήν ἐστι τοῦ Α εἰς Η, οἷον Ἠγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Δ δασύνεται. ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιστος. ἥδιον. ἡδονή. ἡδύνω. καὶ ἥδω. πλὴν τοῦ Ἠδωνοὶ, οἱ Μακεδόνες. Ἤδη, ἀντὶ ἀπάρτι. Ἦδος, τὸ ὄφελος. ὅπερ ἐστὶν ἄκλιτον. καὶ Ἤδει, ἀντὶ τοῦ ἠπίστατο. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Η. ἠδούμην. Ἦδεν, ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν. ἠδυνάμην. τὸ μέντοι ἡδρασμένος καὶ ἡδραιωμένος, ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Η, δασύνεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἑδραιῶ καὶ ἑδράζω γεγόνασι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ἠετίων, κύριον. Ἠέλιος, ὁ ἥλιος. ἠερίβοια. Ἠεροφοῖτις ἐριννὺς, ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα.

223 Τὸ Η πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἷον Ἤζανοι, ἔθνος. εἰ δὲ εὕρηται ἀπὸ κλίσεως, ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ θέματος. ὡς τὸ ἅζομαι ἡζόμην.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον ἦθος. Ἠθμὸς, τὸ σακελιστήριον, ἐκ τοῦ Ἠθῶ, τὸ διϋλίζω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἷον Ἤϊος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, σημαίνει δὲ τὸν τοξότην. Ἠΐθεος, ὁ ἄγαμος, ἢ ὁ ἡμίθεος. Ἤϊα, τὰ βρώματα. Ἠϊὼν, ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. Ἥκω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Ἥκιστα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἦκα, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἠκέστης. Ἠκέσατο, ἀντὶ τοῦ ἐθεράπευσεν. Ἤκαλον, ἀντὶ τοῦ ἠπάτων. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Λ ψιλοῦται. Ἠλίας καὶ Ἠλεὶ, ὀνόματα κύρια. ἠλέκτρα. Ἠλεὸς, ὁ μάταιος. Ἠλεῖοι, ἔθνος, τοῦτο δὲ τινὲς δασύνουσιν, ἐκ τοῦ ἥλιος ἱστοροῦντες. Ἠλιτόμηνον, τὸ ἡμιτελὲς κύημα, ἀπὸ τοῦ ἀλίζω, τὸ ἁμαρτάνω, καὶ τοῦ μὴν μηνὸς, τὸ ἐστερημένον τῆς ἐννεαμήνου

γεννήσεως. ἠλίθιος. ἠλιθιότης. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἥλιος. Ἧλος, τὸ καρφίον. ἡλικία. καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν. ἡλιοειδής. Ἡλῶ, τὸ προσπαρῥῶ †. ἧλιξ, ἥλικος, ἡλικιώτης. Ἥλων, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθην, ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἁλῶ. Ἥλισεν, ἀντὶ τοῦ συνήθροισεν. Ἥλατο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν. Ἡλκωμένος, ὁ τετραυματισμένος. τούτων γὰρ τὰ θέματα δασύνονται. τὰ δὲ λοιπὰ, ὅσα ἔχουσιν ἀπὸ κλίσεως τὸ Η, ψιλοῦνται. οὐ γὰρ ἔχουσιν ἀπὸ πρωτοτύπου φωνῆς τὸ δασὺ πνεῦμα. οἷον Ἠλόμην, τὸ ἐπλανώμην. ἠλαυνόμην. ἤλειψα. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Μ ψιλοῦται. ἦμαρ. Ἠμάτιον, ἀντὶ 224
τοῦ καθ' ἡμέραν. Ἦμος. Ἠμαθόεις, ὁ ψαμμώδης. Ἠμωδὸν, ὄρος. Ἠμὶ, τὸ φημί. Ἠμύω, τὸ ἐπικλίνω. καὶ Ὅμηρος,

ἐπὶ τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἡμέρα. ἥμερος. ἡμερῶ, ῥῆμα. ἥμισυ. ἡμιόλιον. ἡμεῖς. ἡμέτερον. ἡμεδαπός. Ἥμων, ὁ ἀκοντιστής. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἡμμένος, ἐκ τοῦ ἅπτω. Ἥμενος, ὁ καθήμενος. τὸ δὲ Ἠμήκει, ἀντὶ τοῦ ἐθέρισεν, ἐκ τοῦ ἀμῶ, ψιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. οἷον Ἦνις, ὁ ἐνιαύσιος. Ἦνοψ, ὁ μέλας, ἢ ὁ λαμπρός. Ἠνορέη, ἡ ἀνδρία. Ἠνεμόεις, ὁ ὑψηλός. καὶ Ἠνεμόεσσα, ἡ ὑψηλή. καὶ τὰ ἀπὸ κλίσεως, οἷον ἠνόχλησα. ἠναιδησάμην. ἠνιάθην. καὶ Ἠνίπαπεν, ἀντὶ τοῦ ἐκακολόγησε. πλὴν τοῦ Ἡνία, ὁ χαλινὸς, καὶ Ἡνίον, τὸ αὐτό. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἡνίοχος. ἡνιοχεύω. ἡνιοχεία. ἡνίκα. Ἥνδανεν, ἀπὸ τοῦ ἁνδάνω. καὶ Ὅμηρος,

Βουλὴν Ἥρα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ξ ἐν τῷ ἥξω μέλλοντι μόνῳ εὑρίσκεται καὶ δασύνεται. τὰ δὲ ἔχοντα αὐτὸ ἀπὸ κλίσεως ψιλοῦνται. οἷον ἠξίωσα. Ἦξεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται. οἷον Ἠονεὺς, κύριον. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἠόνει, ἀντὶ τοῦ ἔβραχε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἠπῶ, τὸ ῥάπτω. Ἠπεδανὸς, ὁ ἀσθενῶν, καὶ ὁ χθαμαλός. Ἤπιος, ὁ πρᾶος. Ἠπεροπευτὴς, ὁ ἀπατεών. Ἤπειρος, ἡ γῆ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἧπαρ, ἥπατος. ὅθεν καὶ ἡπατοσκοπία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ.

225 Τὸ Η πρὸ τοῦ Ρ, μετὰ φυσικοῦ μακροῦ, δασύνεται. οἷον ἥρα. ἥρως. Ἥρων, κύριον. ἡρώδης. ἡρωδιανός. ἡρακλῆς. μετὰ δὲ βραχέος ψιλοῦται. οἷον Ἠριδανὸς, ποταμός. Ἠρύγιον, εἶδος βοτάνης. ἠριγένεια. ἠριγόνη. Ἠρίον, ὁ τάφος. Ἤρεμος, ὁ ἥσυχος. ἠρεμῶ. ἠρεμία. Ἠριγέρων, βοτάνη, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἦρι γηρᾷν. Ἠρινὸς καιρὸς, ὁ ἐαρινός. καὶ Ἠρέταινος, κύριον. τὸ μέντοι ἡρόδοτος καὶ ἡρόφιλος, ἐκ τοῦ ἥρα γεγονότα κατὰ τροπὴν τοῦ μακροῦ εἰς βραχὺ, δασύνονται. τὸ δὲ ἠρόμην, καὶ ἠρήρειστο, καὶ ἤρετο, ἐκ κλίσεως ὄντα, ψιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ, δασύνεται. οἷον Ἧσις, ἡ ἡδονή. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἥδω. Ἥσθην, ἀντὶ τοῦ ηὐφράνθην. καὶ Ἧσαι, ἀντὶ τοῦ εὐφρᾶναι. ἡσαΐας. ἡσαῦ. ἡσίοδος. Ἡσιόνη, κύριον. Ἥσυχος, ὁ ἤρεμος. ἡσυχάζω. ἡσυχία. Ἥσσων, ὁ ἐλάττων. Ἧσσα, ἡ τροπή. πλὴν τοῦ Ἠσὶν, ἀντὶ τοῦ φησὶν, ὅπερ ἀπὸ θέματος ἔχει τὸ η. καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως· Ἦσα, ἀντὶ τοῦ ἔλεξα. Ἦσται, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. Ἤσθιον, τὸ ἔτρωγον. Ἦσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. Ἤσθη, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη. τὸ μέντοι Ἧστο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. καὶ Ἧσται, ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι, ἐκ τοῦ ἕω γινόμενα, δασύνονται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. Ἦτορ, ἡ ψυχή. Ἦτρον, τὸ ἧπαρ, ἢ τὸ ἔντερον. Ἦτα, τὸ στοιχεῖον. Ἤτοι, ἐφερμηνευτικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀπὸ κλίσεως ἠτήσατο. ἠτιάσατο. ἠτύχησεν. ἠτίμησε. καὶ ἕτερα. πλὴν τοῦ ἧττα. καὶ ἡττῶ. καὶ ἥττων. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως δασυνομένων. Ἡταιρηκὼς, ὁ πορνεύσας. καὶ ἡτοίμασα. τὸ δὲ ἥτις ἐκ τοῦ ἣ ἄρθρου καὶ τοῦ τὶς γέγονε, διὸ καὶ δασύνεται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται ἀεί. Ἠΰς, ὁ πλατύς.
226 ἠϋγένειος. ἠΰκομος. Ἠΰτε, ἀντὶ τοῦ καθά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ δασύνεται ἀεί. ἥφαιστος. ἡφαιστίων. χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως· ἠφειδηκώς. Ἤφυσεν, ἀντὶ τοῦ ἤντλησεν. ἠφίει. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἠχῶ. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἦχος. καὶ ὅσα ἀπὸ κλίσεως. Ἦχεν, ἀντὶ τοῦ ἔφερεν. ἠχθέσθη. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ψ ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἅπτω καὶ ἅπτομαι εὕρηται, διὸ καὶ δασύνεται. ἡψάμην. ἥψατο. ἧψε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ω ψιλοῦται ἀεί. οἷον Ἠὼς, ἡ ἡμέρα. Ἠὼν, ὁ αἰγιαλός. Ἦῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. καὶ ἀπὸ αὐξήσεως Ἠωρημένος, Ἰωνικῶς, ὁ χρονίσας. καὶ τὰ ὅμοια.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Η.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ ἢ τοῦ Χ, ἢ καὶ πρὸ δύο δασέων, ἢ τῷ δασεῖ ὑποτασσομένου ἀμεταβόλου, ψιλοῦται. ἠφίει. ἦχος. ἤχθαιρον. ἤχλυον. σημείωσαι τὸ ἥφαιστος καὶ ἡφαιστίων.

Σημείωσαι, ὅτι τὸ Η πρὸ τοῦ Β. Γ. Σ. Φ. Ψ. δασύνεται ἀεί. πλὴν τῶν ἀπ᾽ αὐξήσεως. ἠφίει. ἠφάνισε. καὶ τῶν ἀπὸ πλεονασμοῦ. ἠβαιός. ἠγάθεος. πρὸ δὲ παντὸς φωνήεντος ψιλοῦται ἀεί. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Ξ καὶ πρὸ τοῦ Θ.

Τὸ Η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦται. Ἦδος, τὸ ὄφελος. Ἦμαρ, ἡ ἡμέρα. ἧμος. Ἠμὶ, τὸ λέγω. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ Ἧλος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἵημι, ἥσω, γίνεται. καὶ ἧπαρ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω ἐστίν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι. 227

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. ἰατρός. ἰάκωβος. ἴαμβος. ἰάπτω. ἰάμβλιχος. ἴαμα. ἰατήρ. ἰάσων. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. Ἴβυκος, κύριον. Ἶβις, τὸ ζῶον. Ἴβηρες, ἔθνος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἷον Ἰγνὺς, Ἰγνύη, τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος. ἰγνάτιος. ἴγδα. πλὴν τῶν ἀπὸ κλίσεως. Ἵγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι. καὶ ἵγμενος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον Ἶδος, ὁ κόπος, καὶ ὁ ἱδρώς. Ἰδίω, τὸ κοπιῶ. ἴδιον. Ἴδε, ἀντὶ τοῦ θέασαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἰδοὺ ἰδού. Ἴδη, ἡ βοτάνη, καὶ τὸ ὄρος. καὶ Ἰδαῖος, ἀπὸ τῆς ἴδης. πλὴν εἰ μὴ τῷ Δ τὸ Ρ ἐπάγοιτο. σεσημείωται τὸ ἴδρις· ἔν τισι δὲ δασυνόμενον εὗρον αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. ἰεσσαί. ἰαχονίας. ἰεμενεί. πλὴν τοῦ ἱερός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἱερεύς. ἱέρεια. Ἱερεῖον, τὸ θῦμα. ἱερεύω. ἱερουργῶ. ἱεριχώ. ἱερουσαλήμ. ἱέραξ. καὶ

ἀπὸ κλίσεως, Ἴει, ἀντὶ τοῦ ἔπεμπεν. ἱεὶς, ἡ μετοχή. Ἵεμαι, ἀντὶ τοῦ προθυμοῦμαι. ἵετο. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ζ δασύνεται ἀεί. Ἵζω, τὸ κάθημαι. αἱ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἱζήσω. ἱζάνω.

Τὸ Ι πρὸ Η ψιλοῦται. οἷον ἰησοῦς. ἰητρός. ἰητήρ. Ἴημι, τὸ πορεύομαι. Ἴῃ, ἀντὶ τοῦ ἔλθῃ. πλὴν τοῦ Ἱέω, ἱῶ, τὸ πέμπω, καὶ Ἵημι, τὸ αὐτὸ, ὧν ὁ παρατατικὸς ἵην.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται ἀεί. Ἰθὺς, ὁ εὐθύς. Ἰθαγενὴς, ὁ ἐγχώριος. ἰθάκη. ἰθακήσιος. Ἰθώμη, πόλις. καὶ τὰ λοιπά.

228 Τὸ Ι πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. Ἴκελος, ὅμοιος. ἴκαρος. Ἰκάριον, πέλαγος. Ἰκόνιον, πόλις. Ἰκρίον, τὸ ὀρθὸν ξύλον. Ἰκτὶς, ὄρνεον. ἰκμάς. ἰκμαλέον. πλὴν τοῦ ἱκανός. ἱκανῶ, ῥῆμα. Ἵκω, τὸ ἱκετεύω· ἀφ᾽ οὗ καὶ ἱκετεία, καὶ ἱκέσιος, καὶ ἱκεσία. Ἵκω, τὸ καταλαμβάνω, ποιητικὸν, διὰ τοῦ ι γραφόμενον. ἀφ᾽ οὗ καὶ ἱκάνω, παράγωγον. ἱκνοῦμαι, καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἵκετο, ἀντὶ τοῦ ἦλθε, καὶ ἵκτο τὸ αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται. Ἴλιος, ἡ Τροία. Ἶλος, κύριον. Ἰλὺς, ὁ βόρβορος. Ἴλη, ἡ τάξις. Ἴλλος, ὁ ὀφθαλμός. Ἰλλὰς, τὸ σχοινίον. καὶ Ἰλλούστριος, τὸ ἀξίωμα. Ἰλεὸς, ὁ φωλεός. ἴλιγγος. ἰλιγγιῶ. πλὴν τοῦ Ἵλαος, ὁ εὐμενὴς, καὶ Ἵλεως, Ἀττικῶς τὸ αὐτὸ. ἱλῶ, ῥῆμα. ἱλαρός. ἱλαρότης. ἱλαρίων. ἱλάσκω. ἱλασμός. καὶ Ἱλήκοις, ἀντὶ τοῦ ἵλεως εἴης.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἐπιφερομένου, δασύνεται ἀεί. Ἵμερος, ἡ ἐπιθυμία. Ἱμέριος, κύριον. Ἱμὰς, ὁ λῶρος. ἱμάσθλη. Ἱμῶ, τὸ ἀντλῶ. ἱμονιά. Ἱμέρα, πόλις. πλὴν τοῦ Ἴμεναι, ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι. καὶ Ἴμεν, ἀντὶ τοῦ πορευόμεθα. Συμφώνου δὲ ἐπαγομένου ψιλοῦται. Ἴμβρος, νῆσος. καὶ ἕτερα.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. Ἴναχος, ποταμός. Ἰνὼ, ὄνομα θεᾶς. Ἰνίον, τὸ νεῦρον. Ἲν, Ἰνὸς, ἡ δύναμις. Ἰνῶ, τὸ ἐνδυναμῶ. πλὴν τοῦ Ἵνα, αἰτιολογικοῦ συνδέσμου. καὶ Ἵνα, ἀντὶ τοῦ ὅπου, τοπικοῦ ἐπιῤῥήματος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται. Ἲξ, ὁ σκώληξ. Ἰξίων, κύριον. πλὴν τοῦ Ἵξωμαι, ἀντὶ τοῦ παραγένωμαι. καὶ Ἷξον, ἀντὶ τοῦ κατέλαβον. ὡς τὸ,

Οἱ δ᾽ ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.

τὸ μέντοι Ἴξαλος, ὁ ὁρμητικός. καὶ ἰξὸς, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ
ἵξαι γέγονεν, ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται. πολλάκις γὰρ ἡ παρα- 229
γωγὴ εἴωθεν ἀλλάσσειν καὶ τὸ πνεῦμα. ὡς ἐν τῷ ἅμα,
ἄμυδις. Ἰδίω, ἱδρώς. ἵξω, ἰξός. ὁδὸς, ὀδυσσεύς. εἴρω,
Εἱρμός. εἴργω, Εἱρκτή.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται ἀεί. οἷον, ἰοβιανός. ἰοβά-
της. ἰόλαος. ἰορδάνης. Ἴον, τὸ ἄνθος. Ἰοθὸρ, ὁ πενθερὸς
τοῦ Μωϋσέος. ἰοκάστη. ἰός. καὶ τὰ λοιπά. ζήτει, ἐὰν τὸ
Ἰὸς ἐλήφθη καὶ εἰς τὸ βέλος. οὐ γὰρ εὗρον διαστολὴν
τούτου ἐν τοῖς περὶ πνευμάτων. παρὰ μέντοι τοῖς Νεωτέ-
ροις Γραμματικοῖς καὶ δασυνόμενον τοῦτο κατέλαβον, ἐκ
τοῦ ἵημι, τὸ πέμπω, καὶ ψιλούμενον ἐκ τοῦ ἰοῦσθαι.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Π, ἑνὸς ὄντος, ψιλοῦται. Ἴπτω, τὸ
βλάπτω. Ἶπνος, ὁ φοῦρνος. Ἶπος, ἡ παγὶς τῶν μυῶν. καὶ
Ἶπες, οἱ σκώληκες. ἀπὸ πτώσεως σεσημείωται τὸ Ἵπταμαι,
δασυνόμενον. Δισσοῦ δὲ ὄντος δασύνεται. οἷον Ἵππος. καὶ
τὰ ἐξ αὐτοῦ συγκείμενα. ἱππεύω. ἱππεύς. ἱππίας. ἱπποκρά-
της. ἱππῶναξ. Ἱππόκομος, ὁ τῶν ἵππων ἐπιμελούμενος.
ἱππηλάτης. ἱππηλάσιον. ἱππομανής.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ρ ψιλοῦται. Ἶρος, ὁ πτωχός. Ἶρις,
τὸ τόξον. πλὴν τῶν ἀπὸ ἱερὸς γινομένων κατὰ κρᾶσιν τοῦ
ι καὶ ε εἰς ι μακρόν. οἷον Ἱρὸς, ὁ ἱερός. Ἱρεῖον, τὸ θῦμα.
Ἵρηξ, ὁ ἱέραξ. τινὲς δὲ παραλόγως ψιλοῦσι τὰ τοιαῦτα,
λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα κατὰ Αἰολεῖς ψιλοῦνται. οἷον
ὥρμησεν, Ὦρσεν. ἁρμόσας, Ἆρσας. πρὸς οὓς ἔστιν εἰπεῖν,
ὅτι οὔτε τὸ ὥρμησεν ἐγένετο κατὰ συγκοπὴν ὦρσεν, οὔτε
τὸ ἁρμόσας, ἄρσας. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ Ὄρω, τὸ διεγείρω, ὁ
μέλλων ὀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ὄρσω. καὶ Ἄρω, τὸ ἁρμόζω,
ἀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ἄρσω. τὰ τοιαῦτα ψιλοῦνται γινόμενα.
οὔτε μὴν τὸ ἱρὸς καὶ ἱρεῖον καὶ ἵρηξ συνεκόπησαν Αἰολι-
κῶς, ἀλλὰ κρᾶσιν ἔπαθον τοῦ ι καὶ ε εἰς ι, ὡς ἐν τῷ 230
ὄφιες ὄφις ἔστιν εὑρεῖν.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Σ, εἰ μὴ τὸ Τ ἐπάγοιτο, ψιλοῦται
ἀεί. Ἶσος, ὁ ὅμοιος. Ἶσις, ὄνομα θεᾶς. ἰσίδωρος. ἰσμηνίας.
ἰσμαήλ. Ἰσπανία, χώρα. ἰσχάς. ἰσχίον. ἰσχνός. ἰσχύς. εἰ δὲ
ἐπάγοιτο τὸ Τ, δασύνεται. Ἵστωρ, ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία.
Ἱστιαῖος, κύριον. Ἵσμα, τὸ κτίσμα. ἵστημι. ἱστός. ἱστάριον.

ἱστίον. σημείωσαι τὸ Ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἱστέον. καὶ Ἴστρος, ποταμός.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. Ἴτυς, ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος. καὶ Ἴτυς, ὁ υἱὸς τῆς ἀηδόνος. ἰταλία. ἰτέα. Ἰτέον, ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ἰταμὸς, ὁ ἀναίσχυντος. Ἴτης, ὁ πτωχός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται. Ἴϋγξ, εἶδος ὀρνέου, καὶ ὀργάνου. Ἰΰζω, τὸ βοῶ. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ἴφικλος. ἴφιτος. Ἶφι, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ λίαν. καὶ ἴφια μῆλα. καὶ Ἶφις, ὁ ταχύς. Ἰφιγένεια καὶ Ἰφιάνασσα, κύρια. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἴχνος. ἰχώρ. ἰχθύς.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. ἴψ, ὁ σκώληξ. ἰψιφαγία. Ἴψω, ἐπὶ μέλλοντος, ἀντὶ τοῦ βλάψω.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ω ψιλοῦται. ἰώσηπος. Ἰωάννης. ἴων, ἴωνος. ἰωνᾶς. ἰωήλ. ἰώβ. Ἰωκὴ, ἡ δίωξις. Ἴωξις, τὸ αὐτό. Ἰῶτα, τὸ στοιχεῖον. καὶ τὰ λοιπά. Ἱῶ δὲ, τὸ πέμπω, δασύνεται.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Ι.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ Ι πρὸ παντὸς φωνήεντος ψιλοῦ-
231 ται ἀεὶ, καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασέων τοῦ Θ, Φ, Χ, πρὸ τοῦ Ζ διπλοῦ ἀεὶ δασύνεται, πρὸ δὲ τῶν ἑτέρων δύο διπλῶν Ξ, Ψ ἀεὶ ψιλοῦται. καὶ πρὸ τοῦ Β, Γ. πρὸ δὲ τοῦ Μ δασύνεται ἀεὶ, πλὴν τοῦ Ἴμβρος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. οἷον Ὄαροι, αἱ γυναῖκες. καὶ Ὀαρίζειν, τὸ γυναικὶ συνομιλεῖν, ἤγουν μίγνυσθαι. καὶ Ὀαριστὺς, ἡ τῶν γυναικῶν ὁμιλία. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. οἷον ὀβολός. ὀβελός. ὀβελίσκος. Ὄβριμος, ὁ ἰσχυρός. Ὀβότας, κύριον. Ὀβάρης, ὁ πέρσης. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἷον Ὄγμος, ἡ τάξις. ὄγκος. ὄγδοος. ὀγδοήκοντα. Ὄγμιος, ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέος. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον ὀδύνη. ὀδοὺς, ὀδόντος. Ὀδὰξ, ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν ὀδόντων. ὀδωδώς. καὶ τὰ

λοιπά. πλὴν τοῦ ὁδός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος, ὁ λῃστής. σὺν τούτοις καὶ Ὅδι, ἀντὶ τοῦ οὗτος, καὶ ὁ δεῖνα. τὸ μέντοι Ὀδυσσεὺς οἱ μὲν δι' ἑνὸς σ γράφοντες δασύνουσιν αὐτὸ· ἐτυμολογοῦντες παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ τὸ ὕω τὸ βρέχω. Ἱστόρηται γὰρ, ὅτι ἡ μήτηρ Ἀντίκλεια πρὸς γάμον δοθεῖσα τῷ Λαέρτῃ ἐγέννησεν αὐτὸν καθ' ὁδὸν ὑετοῦ γενομένου. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκλήθη. Οἱ δὲ ψιλοῦσιν, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ Ὀδύσσω, τὸ ὀργίζομαι. ὀργίλῳ γὰρ ἐῴκει, ὅτε ἐδημηγόρει. καθὰ δηλοῖ καὶ Ὅμηρος λέγων περὶ αὐτοῦ,

Φαίης κεν ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονα τ' αὔτως.

φαίνονται οὖν καὶ ἀμφότεραι αἱ ἐτυμολογίαι ἀρεσταί. εὕρηται δὲ παρ' Ὁμήρῳ ψιλούμενον καὶ δι' ἑνὸς σ γραφόμενον διὰ τὸ μετρούμενον, ὡς ἐν τῷ, 232

Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον.

καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. εἰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἐτυμολογεῖται. οὐδὲν καθέστηκεν ἄπορον, πῶς οὐ δασύνεται. εἴρηται γὰρ, ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλάκις εἰώθασιν ἀμείβειν τὰ πνεύματα. ἅμα, ἄμυδις. ἰδίω, ἱδρώς. οὕτως καὶ ὁδὸς, Ὀδυσσεύς.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ὀεργίλος, κύριον. Ὀετὴς, ὁ ὁμοετὴς, κατὰ συγκοπήν. ὡς καὶ Ὄπατρος, ὁ ὁμόπατρος.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. Ὄζος, ὁ κλάδος. ὄζω, ῥῆμα. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον ὀθόνη. Ὀθνεῖος, ὁ ξένος. Ὄθων, κύριον. Ὄθομαι, τὸ ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι. ὡς τὸ,

Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος.

πλὴν τοῦ Ὅθι, ἀντὶ τοῦ ὅπου. καὶ ὅθεν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. ὀϊστός. Ὀΐω, τὸ ὑπολαμβάνω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. οἷον ὄκνος. ὀκλάζω. ὀκρίβας. Ὀκριόεις, ὁ φρίκωδος † καὶ ὁ ταχύς. Ὀκέλλω, τὸ προσορμίζω τὴν ναῦν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν κατὰ τροπὴν τοῦ Π εἰς Κ γινομένων κατὰ διάλεκτον Ἰωνικήν. οἷον Ὁκόσον, ἀντὶ τοῦ ὁπόσου. Ὁκοῖος, ἀντὶ τοῦ ὁποῖος. Ὅκως, ἀντὶ τοῦ ὅπως. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Λ ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ ψιλοῦται, συμφώνου ἐπαγομένου ἢ φωνήεντος. ὄλεθρος. ὄλυμπος. ὄλισθος. Ὄλορος, κύριον. ὀλίγος. ὀλλύω. ὄλλω. Ὀλοοίτροχος, ὁ στρογγύλος λίθος. Ὄλβος, ὁ πλοῦτος. Ὀλμειὸς, ποταμός. Ὄλπη, ἡ λήκυθος, ὅ ἐστι τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐλαιόπη
233 τὶς οὖσα. πλὴν τοῦ ὅλος. Ὅλμος, ἡ ἴγδη. Ὁλκος, τὸ σῶμα τοῦ ὄφεως, καὶ πᾶν ἐπίμηκες σῶμα, καὶ ὁ λιμὴν, ἐν ᾧ αἱ ὁλκάδες ἵστανται. Ὁλκὰς, ἡ ναῦς. Ὁλκὴ, τὸ βάρος. ὅλως, ἐπίῤῥημα. ὁλικῶς. ὁλότος †. καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ὅλος.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Μ, ἑνὸς ἢ δισσοῦ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον Ὀμῶ, τὸ ὀμνύω. Ὀμιχῶ, τὸ οὐρέω. ὀμίχλη. ὄμμα. ὀμματῶ. ὄμβρος. Ὄμφαξ, ἡ ὠμὴ σταφυλή. Ὀμόργνυσιν, ἀντὶ τοῦ ἀπομάσσει, καὶ ἀποσπογγίζει. πλὴν τοῦ ὁμοῦ, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον ὁμαίμων. Ὅμορος, ὁ γείτων. ὁμευνέτης. ὁμῆλιξ. ὅμηρος. ὁμώνυμος. ὅμιλος. ὁμιλία. ὅμοιος. Ὁμοκλὴ, ἡ ἀπειλή. καὶ ὁμαλός.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ν, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ὄναρ. ὄνυξ. Ὄνθος, ἡ τῶν βοῶν κόπρος. ὄνειρος. Ὀνείατα, τὰ βρώματα. καὶ Ὅμηρος,

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ Ὃν, τὸ ἴδιον. καὶ Ὃν, ἀντὶ τοῦ ὅντινα, ἄρθρον ὑποτακτικὸν πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν. Ὂν δὲ, τὸ ὑπάρχον, ψιλοῦται, Ἐὸν γὰρ ἦν, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε γέγονεν ὄν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται. οἷον ὄξος. ὀξύς. Ὀξύη, εἶδος δένδρου. Ὀξυόεν δόρυ, τὸ ταχὺ, ἢ τὸ ἐστομωμένον, ἢ τὸ ἀπὸ ὀξύης δένδρου κατεσκευασμένον. (ὡς καὶ Μείλινον, τὸ ἀπὸ μελίας· καὶ Οἰσύϊνον, τὸ ἀπὸ οἰσύας.) τινὲς δὲ τὸ καλῶς ἐξεσμένον ἀποδεδώκασιν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ξύω γίνεται ξυόεν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ο ὀξυόεν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. οἷον ὀπός. ὀπίσω. Ὀπὴ, ἡ τρύπα. ὀπώρα. καὶ Ὀπωρινὸς, καιρὸς καὶ βοῤῥᾶς.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
234 Αἶψα ξηραίνει.

Ὀπαδὸς, καὶ Ὀπάων, ὁ ἀκόλουθος. πλὴν τῶν ἐχόντων τῷ Π ἐπαγόμενον τὸ Λ, οἷον ὅπλον. ὁπλίζω. Ὁπλὴ, ὁ ὄνυξ.

καὶ τῶν ἀναφορικῶν. οἷον ὅποι, καὶ ὅπου. ὁπόθεν. ὁπόθι. ὁπότε. ὁποῖος. ὁπόσος. ὁπότερος. ὅπως. ὁπωσοῦν καὶ ὁποσονοῦν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ τοῦ Ρ αὐτοῦ, ψιλοῦται. οἷον ὀρεύς. ὀρέγω. ὀρέστης. Ὄρος, ὁ βουνός. ὀργίζομαι. Ὀῤῥὸς, τὸ γάλα. Ὀῤῥωδῶ, τὸ δειλιῶ. ὀρχοῦμαι. ὀρθός. Ὄρπηξ, ὁ κλάδος. ὀρφεύς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ὁρῶ, τὸ βλέπω. ὅρος, ἀρσενικόν. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον ὁρίζω. ὁρισμός. ὁριστικόν. Ὅριον, τὸ ὁροθέσιον. καὶ πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ Κ ἢ τὸ Μ ἐπαγόμενον. οἷον Ὅρμος, ὁ λιμήν. ἀφ' οὗ καὶ Ὁρμίζω, τὸ ἐλλιμενίζω. ὁρμαθός. ὁρμῶ. ὁρμῶμαι. ὁρμώμενος. Ὄρμενος δὲ, ὁ διεγερθεὶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄῤῥω, ψιλοῦται. ὅρκος. ὁρκίζω. τὸ Ὄργιον, τὸ μυστήριον, δασυνόμενον εὗρον ἔν τε τοῖς Θεοδωρίτου, καὶ ἐν ἑτέροις, καίπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ψιλούμενον. τὸ δὲ Ὄρπηξ ἐν πολλοῖς ψιλούμενον. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὀρούειν εἰς ὕψος ψιλοῦσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἕρπειν δασύνουσι τινές. Ὁρμαθὸς παρά τισι ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Σ, ἑτέρου συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, ψιλοῦται. οἷον ὄστρεον. ὄστρακον. ὀστοῦν. Ὀσφὺς, ὁ περὶ τοὺς νεφροὺς τόπος. ἀφ' οὗ καὶ Ὀσφυὴξ, ὁ κεκλασμένος καὶ ἀσθενὴς τὴν ὀσφύν. ἐκ τοῦ Ἄγω, ἄξω, ὃ δηλοῖ τὸ κλῶ. ὡς τὸ, γέροντος ὀσφυῆγος. Ὀστία, ἡ θύρα παρὰ Ῥωμαίοις. καὶ Ὀστιάριος, ὁ θυρωρός. Ὄσσα, ἡ φήμη, καὶ ἡ μαντεία, καὶ ὄνομα ὄρους. Ὄσσω, τὸ βλέπω. ἀφ' οὗ καὶ Ὄσσε, τὼ ὀφθαλμὼ, δυϊκῶς. ὄσφρησις καὶ τὰ λοιπά. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ Ὃς, ὁ ἴδιος. Ὃς, ἀντὶ τοῦ 235
οὗτος. καὶ Ὃς ἀντὶ τοῦ ὅστις. φωνήεντος δὲ ἐπαγομένου δασύνεται. οἷον ὅσιος. ὁσιῶ. ὅσος. ὅσον. καὶ Ὁσία, ἡ ταφή. τὸ μέντοι Ὄσιρις, κύριον, φωνήεντος ἐπαγομένου, ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. οἷον Ὄτλος, ἡ κακοπάθεια. καὶ Ὀτλῆσαι, τὸ κακοπαθῆσαι. Ὀττοτοί, (γρ. θρηνητικὸν) ἀντὶ τοῦ φεῦ. Ὀτρηρὸς, ὁ σπουδαῖος. Ὀττεία, ἡ μαντεία. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὅτε. ὅτι. ὅταν. Ὅτῳ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. Ὁτέοισιν, ἀντὶ τοῦ οἷστισι. καὶ ὅ τε, ἀντὶ τοῦ ὅπερ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ,

Ἀλκὴν δ' οὔ τοι δῶκεν, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ὄφις. Ὀφνεὶ, κύριον. ὄφελος. Ὀφειλὴ, τὸ χρέος. ὀφλισκάνω. ὀφρύς. Ὄφρα, ἀντὶ τοῦ ὅπως, ὅπερ, ἀπὸ τοῦ τόφρα κατὰ ἀφαίρεσιν γινόμενον τοῦ ψιλοῦ τ ὤφειλε δασύνεσθαι, ἀλλ᾽ ὅμως ψιλοῦται διὰ τὸν λέγοντα κανόνα· τὸ Ε Ο πρὸ δασέος ψιλοῦται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. Ὄφελον, ἀντὶ τοῦ εἴθε. ὡς τὸ, ὄφελον κατευθυνθείκεσαν αἱ ὁδοί μου. Ὀφφίκιον, παρὰ Ῥωμαίοις, ἁπλῶς πᾶσα ὑπηρεσία.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. Ὄχος, τὸ ἅρμα. ὀχεύς. ὄχανον. ὀχετός. ὀχυρός. ὄχλος. ὀχληρός. Ὄχα, ἀντὶ τοῦ ἐξόχως. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. ὄψις. ὀψία. ὀψέ. ὄψον. ὀψώνιον. ὀψοφάγος. ὀψάριον.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος τοῦ Ο.

Τὸ Ο πλεονάζον ἐν ταῖς ἀπὸ συμφώνων ἀρχομέναις
236 λέξεσι ψιλοῦται. βριμῶ, ὄβριμος. βέλος, ὀβελός. σταφὶς, ὀσταφίς. κρυόεις, ὀκρυόεις.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α, Β, Γ, ψιλοῦται ἀεὶ, καὶ πρὸ τοῦ Ε, Ζ, Κ, Θ, Ι, πλὴν μόνων τοῦ ὅθι καὶ ὅθεν. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Γ, Ξ, καὶ Φ, Χ, Ψ.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ δασυνόμενον, ὅτε προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἷον ὅρος, οὖρος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Τὸ Υ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. οἷον ὑάκινθος. ὑβός. ὑγεία. ὕδωρ. ὕελλος. ὕθλος. ὕλη. ὑμέτερος. ὕννις. ὑπήνη. ὑρκανία. Ὗς, ὁ χοῖρος. ὕφος. ὕψος. υἱός. υἱωνός. πλὴν τοῦ Ὕμμες, ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς, Αἰολικῶς. ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνω ῥηθέντα κανόνα ὁ Τυραννίων παρὰ τῷ ποιητῇ ἐδάσυνε τὸ ὕμμες. καὶ Ὕρχας, τὸ ταριχηρὸν ἀγγεῖον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Τὸ Ω ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἷον ὧδε καὶ ὡδὶ, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ὦχρος, καὶ ὠχρός. ὠχρότης. Ὦσχος, ὁ κλάδος. Ὠμὸς, ὁ ἀπηνής. Ὦμος, ἡ ῥάχις. Ὦτος, κύριον. Ὠστὸς, ὁ ἀποδεδιωγμένος. Ὦρος καὶ Ὠρίων, κύρια. πλὴν τοῦ Ὥρα, ὁ καιρὸς καὶ τῶν παρ᾽

αὐτοῦ Ὧρος, ὁ χρόνος. ὥριμος. Ὥρα, ἡ εὐμορφία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὡραῖος. ὡραΐζω. Ὡρακίζω, τὸ ὠχριῶ. καὶ ὡρακιῶ, τὸ αὐτό. Ὡρικὸς βοῦς, ὁ ὡραῖος. καὶ τῶν παρὰ τὸ Ὥρα, ἡ φροντίς. Ὡρῶ, τὸ φυλάσσω. ὡρεῖον. Ὧδε, ἀντὶ τοῦ κατὰ τοιοῦτον τὸν τρόπον. καὶ Ὡδὶ, τὸ αὐτό. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι διὰ τὸ ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι, ὑποτακτικὸν ἄρθρον πτώσεως δοτικῆς τῶν ἑνικῶν. καὶ ᾧ, τῷ ἰδίῳ. ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων, ἐπὶ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν. καὶ ὧν, τῶν ἰδίων. τὸ μέντοι Ὦ, σχετλιαστικὸν ἐπίῤ- 237
ῥημα, καὶ ὦ τῆς κλητικῆς, καὶ ὦ ῥῆμα ὑποτακτικὸν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω. καὶ ὢν, ὁ ὑπάρχων, ψιλοῦται.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνευμάτων.

Πᾶν φωνῆεν εἰς Ρ λῆγον, ἐπιφερομένου συμφώνου δασέος, ψιλοῦται. οἷον ἀρχή. ἔρχομαι. ὀρφανός. ὀρθός. καὶ τὰ ὅμοια. διὸ καὶ οἱ Αἰολεῖς, ὡς εἴρηται, τὸ Ὕρχας ψιλοῦσιν.

Πᾶν φωνῆεν πρὸ δασέος ψιλοῦται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. ἴχνος. ἦχος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἀφή. ὅθεν καὶ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ἀλληγορικῶς, ἀπὸ τοῦ τὴν ἀφὴν αἴθειν. τὸ δὲ Ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου, κατ᾽ ἐπέκτασίν ἐστι τῆς χι συλλαβῆς.

ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΚΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ ὑπαρκτικὰ ῥήματα ψιλοῦνται. οἷον Εἰμὶ, τὸ ὑπάρχω. Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, τρίτον πρόσωπον. καὶ Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἐγώ. ὡς τὸ παρ᾽ Εὐριπίδῃ,

Νεώτατος δ᾽ ἦν Πριαμιδῶν.

λέγει δὲ περὶ ἑαυτοῦ τοῦτο ὁ Πολύδωρος. Εἴην, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοιμι, εὐκτικὸν, ἐὰν ὦ ὑποτακτικὸν, καὶ πάντα τὰ πρόσωπα τούτου καὶ αἱ μετοχαὶ, ὢν, οὖσα, ὄν.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

Πᾶν ἄρθρον προτακτικὸν, ἢ ὑποτακτικὸν, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, δασύνεται. προτακτικὸν μὲν, οἷον, ὁ, οἱ, ἡ, αἱ, ὑποτακτικὸν δὲ ὅς, ἀντὶ τοῦ ὅστις. οὗ, ᾧ, ὧν. δυϊκὰ, ὥ, οἷν. πληθυντικὰ, οἳ, ὧν, οἷς, οὕς. θηλυκὰ, ἥ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. ἧς, ᾗ, ἥν. δυϊκὰ, ἅ, αἷν. πληθυντικὰ, αἳ, ὧν, αἷς, ἅς. οὐδέτερα, ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. δυϊκὰ, ἅ, οἷν. πληθυντικὰ, ἃ, ὧν, οἷς, ἅ. τὸ δὲ ὦ τῆς κλητικῆς ψιλούμενον 238

πολλαχῶς ἐλέγχεται μὴ εἶναι ἄρθρον, ἀλλὰ κλητικὸν ἐπίῤῥημα. πρῶτον μὲν, ὅτι πᾶν ἄρθρον ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον δασύνεσθαι θέλει· τοῦτο δὲ ψιλοῦται. δεύτερον, ὅτι πᾶν ἄρθρον προτακτικὸν ἢ πνεῦμα ἢ τόνον ἐπιδέχεται· τοῦτο δὲ καὶ ἀμφότερα. τρίτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον διαλλάττειν θέλει ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι καὶ ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς· ἐν μέντοι τρισὶ γένεσιν, οἷον ὁ αἴας, ἡ μοῦσα, τὸ βῆμα· ἐν δὲ τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς, οἷον ὁ αἴας, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, ἡ μοῦσα, τὰ μούσα, αἱ μοῦσαι, τὸ βῆμα, τὼ βήματε, τὰ βήματα· τοῦτο δὲ οὐ διαλλάσσουσιν, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς. τέταρτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον πρώτου προσώπου θέλει εἶναι ἢ τρίτου, οὐχὶ δευτέρου· τοῦτο δὲ δευτέρου προσώπου ἐστί. πέμπτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον φανερὸν θέλει σημαίνειν καὶ πρόδηλον ἀριθμόν. ἕκτον, ὅτι οὐ φυλάττει τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα κλητικὴ τὸν ἴσον χρόνον θέλει ἔχειν τῆς ἰδίας εὐθείας, ἢ ἐλάττονα, οὐδέποτε δὲ μείζονα· τοῦτο γὰρ μεῖζον ἐστὶ τῆς ἰδίας εὐθείας.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Τὸ ἐν ἀντωνυμίαις Ε ψιλοῦται. οἷον ἐγὼ, ἐκεῖνος, ἐμὸς, ἐμοὶ, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἓ, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ ἑαυτὸν, καὶ τὸ ἕθεν καθ᾽ Ὅμηρον,

Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πᾶσα πρόθεσις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη ψιλοῦται. οἷον ἀνὰ, ἀμφὶ, ἀντὶ, ἀπὸ, ἐπὶ, ἐν, εἰς, ἐξ, ἥτις καὶ ἐκ λέγεται. καὶ ὅτε μὲν ἐπάγεται φωνῆεν, φυλάττει τὸ Ξ. οἷον ἐξ οὐρανοῦ. ἐξ ὕψους. ἐξ ᾅδου. ὅτε δὲ σύμφωνον ἐπάγεται, ἐκφέρεται διὰ μόνου τοῦ Κ διὰ τὴν εὐφωνίαν. οἷον
239 ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἐκ ῥώμης, ἐκ τῆς γῆς, ἐκ θαλάττης, καὶ τῶν ὁμοίων. πλὴν τῆς ὑπὸ καὶ ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

Πᾶς σύνδεσμος ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος ψιλοῦται. οἷον ἀλλά. ἐάν. εἰ, ἀντὶ τοῦ ἐάν. καὶ ἢ διαζευκτικὸν, διὰ τοῦ η, καὶ ἤτοι. πλὴν τῶν αἰτιολογικῶν. οὗτοι γὰρ δασύνονται. ἵνα, ὅπως, ὅτι, ἕνεκα. τὸ μέντοι ὄφρα ψιλοῦται

καὶ τοῦτο κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ γινόμενον. ἔστι γὰρ κανὼν ὁ λέγων, τὰ κατὰ ἀποβολὴν ψιλοῦ δασύνονται. οἷον τόσος, ὅσος. τοῖος, οἷος. ποτὲ, ὁτέ. τότε, ὅτε. πηνίκα, ἡνίκα. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα ἀπὸ τῶν προτακτικῶν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Τ. περὶ ὧν εὑρήκαμεν. πλὴν τοῦ τόφρα, ὄφρα. ὡς καὶ Ὅμηρος·

Τόφρα γοῦν ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές.

καὶ τῆμος, ἦμος. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν ἦμος διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, τὸ Η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦται. ἦχος. ἦδος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἧπαρ, καὶ ἧλος. τὸ δὲ ὄφρα διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, ὅτι τὸ ε ο πρὸ δασέος ὄντα ψιλοῦται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. ὄφρα. ἔχις. Ὄχος, τὸ ἅρμα. ὀθόνη.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Τὸ Ε τῶν ἀριθμῶν δασύνεται. ἓν, ἀπὸ τοῦ εἷς, ἑνὸς γινόμενον, ἓξ, ἑπτὰ, ἑβδομήκοντα, ἑκατόν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἐννέα, εἴκοσι, καὶ ἐννενήκοντα. καὶ, καθόλου εἰπεῖν, πᾶς ἀριθμὸς, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος, δασύνεται πλὴν τῶν ῥηθέντων καὶ τῶν ὀκτὼ καὶ τοῦ ὀγδοήκοντα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΞ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ.

Ἡ αι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἷον αἰκίζω. αἰδοῦμαι. αἰζηός. αἰλιανός. Αἴλουρος, ζῶον. αἰάζω. Αἴρω, τὸ ἐπαίρω. καὶ τὰ λοιπά. εἰ μὴ τὸ Μ ἐπάγοιτο. οἷον αἷμα. Αἱμύλος, ὁ πανοῦργος, καὶ 240
δόλιος. Αἷμος, ὄρος. πλὴν τοῦ Αἵμων, ὁ ἐπιστήμων. σημείωσαι τὸ Αἱρῶ, τὸ κρατῶ. Αἱροῦμαι, τὸ βούλομαι. ὑπὲρ μίαν ὄντα συλλαβὴν καὶ δασυνόμενα. εἴρηται δὲ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι διὰ τὰ ἄρθρα τὰ ὑποτακτικὰ, οἷον αἵ, ἀντὶ τοῦ αἵτινες. αἶν, δυϊκόν. καὶ αἷς, ἀντὶ τοῦ αἷστισι. σημείωσαι τὸ Αἴ, ἀντὶ τοῦ φεῦ, ψιλούμενον.

Ἡ αυ δίφθογγος ψιλοῦται. αὔξω. αὐδῶ. αὐτός. αὔριον. αὐτή. πλὴν τοῦ αὕτη, βαρύτονον, ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος. καὶ αὑτὸν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν.

Ἡ ει δίφθογγος ψιλοῦται. οἷον, εἶδος. εἰκάζω. Εἴρω, τὸ πλέκω. εἴργω. εἴβω. Εἴρων, ὁ κόλαξ. εἴλη. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, εἰληθενοῦμαι. ἔλεος. εἰλικρίνεια. πλὴν τοῦ Εἵλως, ὁ δοῦλος. Εἱλωτεύω, τὸ δουλεύω. καὶ Εἱλωτεία, ἡ δουλεία.

εἱλίσσω. εἱλόμην, ἀπὸ κλίσεως. Εἰκὼν, ὁ πέμψας. εἱμαρμένη. Εἷμα, τὸ ἱμάτιον. καὶ Εἵμενος, ὁ ἐνδεδυμένος. εἷς, εἷνα, τὸν ἕνα. καὶ εἷο ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Εἵπετο, ἀπὸ κλίσεως, ἀντὶ τοῦ ἠκολούθει. Εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε, καὶ ἔκτισεν. εἱστήκει. Εἵατο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο. καὶ Εἵαται, ἀντὶ τοῦ κάθηνται, ποιητικῶς. καὶ εἵως, ἀντὶ τοῦ ἕως. ταῦτα δὲ πάντα ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ Ι ἐκτὸς τοῦ εἷς. σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ εἱρμὸς καὶ εἱρκτὴ, κἂν τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ Εἴρω, τὸ συμπλέκω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Εἴργω, τὸ κωλύω, γίνονται, δασύνονται. ἐῤῥέθη γὰρ, ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλάκις ἀμείβουσι τὰ πνεύματα. οἷον ἅμα, ἅμυδις. ἰδίω, ἱδρώς. ὁδὸς, ὀδυσσεύς. οὕτως οὖν καὶ εἴρω, εἱρμός. καὶ εἴργω, εἱρκτή.

Ἡ ευ δίφθογγος ψιλοῦται. εὐχή. Εὐλὴ, ἡ βδέλλα. εὐδία. εὐθύς. εὐθεῖα. εὐτυχής. πλὴν τοῦ Εὕδω, τὸ καθεύδω. Εὕω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω. εὕρω, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ,
241 εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρεμα, εὑρεσιλόγος. Εὗ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, ἀπὸ τοῦ ἕο κατὰ κρᾶσιν Δωρικῶς τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον. ὡς τὸ ἐμέο, ἐμεῦ. καὶ σέο, σεῦ. καὶ Ὅμηρος,

Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὗ ἀκήδεσεν.

Ἡ οι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἶκος. οἶστρος. Οἰδῶ, τὸ ἐξογκῶ. Οἶδμα, τὸ κῦμα. οἴδημα. Οἴγω, τὸ ἀνοίγω. Οἰνεὺς, κύριον. οἶνος. Οἶος, ὁ μόνος. Οἴμη, ἡ ᾠδή. ὅθεν καὶ οἰμώζω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Οἶμος, ἡ ὁδός. Οἱμῶ, τὸ ὁρμῶ. Οἷος, ὁ ὁποῖος, καὶ Οἷος, ὁ δυνατός. εἴρηται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι διὰ τὸ οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, ἀντωνυμίαν. καὶ οἷ, ἀντὶ ὅπου. καὶ οἱ, ἄρθρον προτακτικὸν πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ δασυνόμενον μόνον. βαρυνόμενον δὲ καὶ δασυνόμενον ὑποτακτικὸν γίνεται. Οἷς δὲ, τὸ πρόβατον, ψιλοῦται, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄϊς γινόμενον κατὰ συναίρεσιν. τὸ οἱμώζω δασυνόμενον εὗρον ἐν Σχεδευτοῦ † Μουζάλωνος, γράφοντος οὕτως.

Εὗ θ' οἱμωζόντων ὀδυνηρόν.

τὸ Οἴμη, ἡ ᾠδὴ, τινὲς δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐν Οἵμοις, ὅ ἐστιν, ἐν ᾠδοῖς, ψάλλεσθαι. καὶ ὁ πτωχοΠρόδρομος·

Τέρπου θ' οἱμῶν τῶν καλῶν.

τὸ δὲ οἰμώζω ψιλοῦσιν ἐκ τοῦ οἴμοι.

Ἡ ου δίφθογγος ψιλοῦται. οἷον Οὐδὸς, ἡ φλιά. Οὖθαρ, ὁ μαστός. οὐλή. οὐλόθριξ. Οὖρος, ὁ ἐπιτήδειος καὶ φορὸς ἄνεμος. καὶ Ὅμηρος,

Τοῖσι δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων.

καὶ Οὐρῆες, αἱ ἡμίονοι. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ οὗτος, οὕνεκα, οὗ, ἀντὶ τοῦ ὅπου. καὶ οὗ, ἀντὶ τοῦ οὗτινος. καὶ οὓς, ἀντὶ τοῦ οὕστινας, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. Οὖς δὲ, τὸ ὠτίον. καὶ οὐ, τὸ ἀρνητικὸν μόριον, ψιλοῦται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΡΩ. 242

Τὸ ῥῶ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. οἷον ῥώμη. ῥωμύλος. ῥίπτω. ῥίζα. ῥέω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ῥάριον, πεδίον. καὶ Ῥάρος, τὸ ἀμβλωθρίδιον βρέφος.

Τὸ ῥῶ ἐὰν δισσὸν γένηται ἐν μέσῃ λέξει, τὸ μὲν πρῶτω ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, οἷον ἐπίῤῥημα. ἄῤῥωστος. συῤῥάπτω. καὶ τὰ λοιπά. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν πρῶτον, διότι οὐδέποτε συλλαβὴ Ἑλληνικῆς λέξεως εἰς δασὺ λήγει, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, διότι φίλαρχός ἐστιν ἡ δασεῖα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΙΔΟΣ.

Ἰστέον ὅτι ἡ κορωνὶς, ὅτι οὐκ ἐν πάσαις τίθεται ταῖς κράσεσιν, ἀλλ' ὅτε ἐν ἁρμογῇ δύο λέξεων γένηται ἡ κρᾶσις. οἷον τὸ ἔργον, τοὖργον, τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον, τὸ ἔπος, τοὖπος, καὶ ἐγὼ, κἀγώ. τὰ ἄλλα, τἄλλα. καὶ τὰ ὅμοια. ὅτε δὲ μὴ ἐν ἁρμογῇ λέξεων δύο γίνηται ἡ κρᾶσις, οὐ τίθεται ἡ κορωνίς. οἷον νόος, νοῦς. πλόος, πλοῦς.

ΤΕΛΟΣ.

INDEX AUCTORUM,

QUI AB AMMONIO CITANTUR.

(Numeri ſunt paginarum editionis Lugduno-Batavae.)

INDEX VOCABULORUM,

QUAE IN AMMONII LIBELLO EXPONUNTUR.

(Numeri ſunt paginarum editionis Lugduno-Batavae.)

A.

Τ Ε Λ Ο Σ.